

Giới thiệu Tình Yêu Cấp 2

GIỚI THIỆU NHÂN VẬT

Nó, như 1 đứa con gái có mái tóc màu bạch kim, đôi mắt ma mị màu tím buồn, sống mũi cao, thân hình thì hơi

mữm mĩm. Khuôn mặt làm người ta cảm thấy nó là sứ giả của ác quỷ. Nó được coi là 1 trong những đứa dễ thương

trong trường, chỉ cần có body chuẩn thì nó đã là hot girl của khối rồi. IQ : 250/300

Hắn, Trường có đôi mắt xanh dương của biển, nụ cười hiền. Làm cho người ta cảm thấy yên bình, nước da trắng

của hắc + vs đôi mắt, hắc thật sự rất đẹp. IQ : 300/300

Cô: Quỳnh, có mái tóc dài đen. Là 1 trong những hình mẫu lý tưởng của mọi thằng con trai. IQ : 300/300

Còn nhiều

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Cấp 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1

Hắn, nó và cô đã học chung với nhau 3 năm r. Tình cảm giữa nó và hắn ngày càng lớn, nhưng nó lại kh nói ra. Cô đối với hắn cũng vậy, mỗi tình tay 3 này, không b' có kết cục như thế nào!!!!

– Ya thằng chó điên kia, trả cho tao ly nước. 5k của tao đó

Tiếng hét của nó chắc cả trường đều nghe, trong lớp ai cũng ngán ngẩm nhìn nó,

– Tao kh trả đó, làm gì nhau

Quay lại hắn, lớp càng thêm nhừn đầu, hắn là lớp trưởng mà lại đi ghẹo 1 con lớp phó như nó, trả ra hệ thống gì cả!

– Đùng có chạy nữa coi, 2 đứa bây là con nít lên 3 à. Thằng trường trả ly nước cho con Như lệ!!!!

Tiếng của Nhân, bạn thân của nó. Cũng đúng thôi, lớp thỳ làm bài, chỉ có nó và hắn là chạy vòng vòng để giành ly nước. Ngày nào cũng thế, 2 đứa nó lúc nào cũng đùa giỡn như vậy.

– 2 đứa bây là bỏ bịch à! Công khai đi!

Tiếng của thằng Tuấn Anh, ngồi kế nó nói. Nó dường như nghệt thờ vì câu nói đó. Ai cũng nhìn nó, nó lại càng thêm hồi hộp, nó muốn đứng lên và nói nó yêu hắn. Nhưng nó kh thể vì hắn có yêu nó đâu. Nghĩ tới nó lại bật cười, chỉ có nó yêu đơn phương thôi

– Mà có điên à, có tin là tao qua bóp mọ mày kh?

Tiếng hắn vang lên, có lẽ hắn b' nó đang suy nghĩ gì. Hắn kh muốn nó tổn thương. Tiếng anh vẫn, thật sự thì trình độ của nó là qua nước ngoài sinh sống cũng được nen đối với nó, những bài này kh là gì cả. Ngồi kế cửa sổ, gió thổi khiến mái tóc màu bạch kim của nó bay bay. Lúc nhỏ mới sinh, nhiều

người kh nghĩ nó là con ba mẹ nó. Kh ai trong dòng họ có mái tóc bạch kim như nó. Khi sinh thì bác sỹ nói nó bị đột biến gen, đến đôi mắt cũng v. Nó ngồi nhìn ngoài cửa sổ, suy nghĩ, khung cảnh xung quanh nó thấy khá là huyền bí. 1 người con gái có mái tóc bạch kim, mắt tím ngồi kế cửa sổ, giống như những cuốn tiểu thuyết.

– Như, lên làm câu 5

Tiếng cô Châu vang lên, nó không nghe thấy, cứ đắm chìm trong suy nghĩ riêng của mình.

– Như, như, như....

Tiếng thằng Tuấn Anh làm nó giật mình,!

– Dạ, câu 3 phải kh cô?

Nó ngơ ngác hỏi, làm cả lớp bật cười. Nó quay lại nhìn hấn, hấn đang cười lẫn lộn cùng cô. Điều đó làm nó phát bực, nó kh thích thấy hấn và cô bên nhau chút nào.

– Em trên mây mới xuống à, lên đây!

Nó bước lên, nhìn xuống lớp. Nó lại đưa mắt nhìn hấn, đôi mắt màu tím buồn, gấp phải đôi mắt màu xanh của biển. Nó bị hấn bắt gặp lúc đang nhìn hấn. Nó quay qua chỗ khác, mặt ửng đỏ lên. Hấn chột suy nghĩ ” Nhìn mình à? ”.

– Giờ lớp muốn phạt Như gì đây?

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Cấp 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2

Cả lớp im lặng, nó nhìn cả lớp, dù gì thì nó cũng là lớp phó. Muốn không bị nó cho ăn đập thì im lặng

– Không ai hết á cô – Nó nói

– mấy em chắc chứ??

– Dạ

Nó quay lại nhìn người mới nói, trừng mắt nhìn tên đó. Khôn hồn thì im miệng đi, đừng để nó cho ăn dếp:)). Người nó nuốt nước bọt rồi im lặng

– Không ai hết đúng chứ? Vậy tha nhé

– Đừng cô – Cả lớp đồng thanh

Nó trừng mắt, cái lớp này! Lúc này từ bên dưới có 1 nam sinh đứng lên

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Cấp 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Nó nhìn xuống lớp, 1 đôi mắt sắc lạnh ma mị khiến lớp kh ai dám hé 1 lời. Bỗng ...

– Để e cô

Tiếng hấn vang lên, nó chột giật mình. Mang danh là lớp trưởng nhưng quậy nhất nhì trong trường, thêm cái tính trẻ con của hấn khiến bao nhiêu đứa trong trường chết mê chết mệt.

– V e muốn phạt bạn cái gì v Trường

– Dạ để e nhéo má nó đi cô (1 nụ cười thật nham hiểm của hấn làm nó chột rợn cả da gà)

– V lớp đồng ý với đề nghị của trường kh?

– Đồng ý!!!!!!

Cả lớp đồng ý, ít khi được coi lớp phó kỷ luật bị phạt mà (cái lớp khốn nạn ==))! Hấn bước lên, đứng song song với nó, 4 mắt nhìn nhau, màu xanh dịu đang và màu tím buồn! Hấn đưa tay lên, chột!

– Á Á á, buông buông buông!!!!

Hấn nắm chặt 2 má nó và kéo ra khiến nó la làng!

– Kh buông làm gì nhau

Hấn cười lẩn lộn, cả lớp cũng v.

– này thi kh buông!

Nó đưa tay lên bầu vào tay hấn, hấn vẫn kh buông (dai đấy). Bỗng cô đứng lên và

– Trường, BỎ RA!

Hấn bỏ ra nhìn cô r lại quay qua nhìn nó. Hấn đi xuống chỗ ngồi, nó dường như buông lơi. Hấn nghe lời cô đến thế à, nó cười 1 cách mệt mỏi

– Như, lần sau chú ý nha em

– Vâng ạ, em xin lỗi

Đi về chỗ ngồi, lấy gương ra và xem, hai má của nó đỏ hết cả ra!

– Có sao kh?

– Kh!

Nó trả lời 1 cách ngắn gọn r lại nhìn qua hấn và cô đang ngồi nói chuyện vui vẻ

– Hạnh phúc nh?

Nó suy nghĩ và cười nhạt, nó quen với cái cảnh này r. Ra chơi, nó và Nhân xuống căn tin. Lý do là sáng nó đi học trễ và kh kịp ăn sáng. Mua được 1 ly mì, đang cầm thì

– Á

Tiếng hét của nó khiến cả căn tin quay lại, có người cố ý đụng phải nó và nó làm đổ cả ly mì vào người ướt cả áo đồng phục. Hấn từ sân banh kể bên, nghe tiếng hét của nó và chạy lại.

– O, xin lỗi Như nha. Thư đang nói chuyện với bạn nên kh để ý

Là Thư, hot girl của trường. Luôn kiếm chuyện với nó, chính nó cũng kh hiểu được lý do đó. Cái áo đồng phục thì ướt nhẹp, thậm cả áo trong, nó xấu hổ ngồi xụp xuống.

– Đi lẹ coi, còn ngồi đó

Là hấn, hấn lấy cái áo khoác của mình để che đi nó. Nó nhìn lên, khuôn mặt của hấn biểu hiện lo lắng. Nó hạnh phúc khi được hấn quan tâm đến v

– Là a Trường kia, sao lại đi giúp con đó v

– Ôi trời ôi, oppa của tui!!

–

Bao nhiêu tiếng xì xào phát lên, hấn hét lên:

– Đi lẹ coi con ngốc này!

Nó đứng lên, lấy cái áo khoác che mặt lại và đi lên phòng y tế, áo hấn có 1 cái mùi hương thật lạ.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Cấp 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: A 2 ?????

(ếp này mình sẽ giới thiệu thêm về các nv nhé:))

Sáng nay là t2, cái ngày mà nó ghét nhất trong tuần >

– Bóp Bình Rằm

Những cái đồng hồ lần lượt hạ cánh xuống đất, nó mệt mỏi vào toilet làm vệ sinh, nhìn vào gương, nó lại nhớ về hấn. Ngày nào cũng vậy!

– Tỉnh lại đi Như!!!

Tự nói với chính mình r nó thay đồ, xuống dưới nhà,

– Đi học hả Như

Vâng ạ!

Mẹ nó hỏi và nó trả lời. Gia đình nó đang mắc nợ, 1 cái số tiền mà nó kh thể nào chạm tới. Nó mệt mỏi đi đến trường, và nó kh thể ngờ là có 1 người đang háo hức muốn nó

Đồng thời lúc này

– Trường à, dậy đi. Tỉnh ngủ đến khi nào đây?

Tiếng của bà quản gia của gia đình hấn, gia đình hấn thuộc dạng giàu nhất thế giới chỉ ngang ngửa với (1 chút các bạn sẽ b' nhau nhé:)))

– B' r, nói mãi

Tiếng hấn vọng ra, lại 1 tuần mới, dù mới học lớp 8 nhưng thân hình cân đối của hấn khiến ai cũng ngưỡng mộ. Khuôn mặt hài hoà, hấn đúng là hotboy của trường

Trở lại với nó, vào tới lớp nó lại nằm dài lên bàn. Tối qua nó thức khuya để coi Running man:), nằm nhắm mắt được 1 lát thì

– Mắm thúii, dậy tới giờ vô học r kia!

– Hả, à, ở

Nó trả lời, lại tiết A.văn, nó lại gục xuống bàn nằm được 1 lúc. Có 1 người con trai có mái tóc màu nâu, đôi mắt màu tím buồn giống nó. Thân hình cân đối, A ta bước trên hành lang, đi qua các lớp khiến các học sinh phải ngược nhìn. Ngừng trước lớp 8a1 và..

– Chào cô, có thể cho e gặp e như được kh ạ?

Cả lớp ngược nhìn người con trai đó, 1 khuôn mặt lạnh như băng, mái tóc nâu bay trong gió khiến bao nhiêu cô gái phải loạn nhịp

– Như, có người kiểm mầy kia!

Tiếng thẳng T.A gọi nó làm nó ngo ngách nhìn lên, từ cửa lớp có bóng dáng người con trai, khuôn mặt lạnh như băng, đôi mắt màu tím buồn giống nó

– Ai v, không quan tâm:))

Nó lại gục xuống, nằm xuống và suy nghĩ

– A 2:|

Nó quay qua và nhìn kỹ thật kỹ

– Con bé ngốc đến cả A mầy cũng kh nhận ra à

– A 2

Nó bật khóc, chạy lại và ôm A, hấn nhìn thấy cảnh đó mà ứa gan =)), hấn bực mình mà quay qua cô

– Bực à ;)

Cô nhìn hấn và hỏi

– Kh, làm gì phải bực vì con ngốc đó

Hấn trả lời 1 cách cộc cằn

– Nói dối làm gì

Cô trả lời và nhìn hấn, cô cười, cô b' tình cảm mà hấn dành cho nó như thế nào mà

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Cấp 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Ghen ?

Nó ôm chầm lấy A, nó khóc trên vai A, ướt đầm cả áo. Nó nhìn lên A, đôi mắt tím buồn của nó ướt đầm. Nó kh b' nó khóc vì hạnh phúc hay đau khổ

– Kh được khóc, A đã nói e như thế nào đây, kh khóc khi có a mà

A nở nụ cười nhìn nó

– A về luôn à

– Ừm

Nó và a ôm nhau cho tới khi hấn cất tiếng

– được r đấy

Nó giật mình, khuôn mặt đỏ lên và nhìn hấn, hấn đang cực bực khi nhìn thấy cảnh đó. Hấn kh nghĩ là mình thích nó nhưng hấn lại rất bực mình

– Thừa cô, cho Như nghỉ buổi hôm nay

– à, được thôi

A xin phép cho nó nghỉ, nó cũng kh nói gì mà xách cặp đi về. Khi dọn tập nó quay qua nhìn hấn, hấn đang nhìn nó chăm chăm nhu muốn nói

– M mà đi thi t giết m ngay

Nó b' nhưng nó vẫn đi, tre khi đi nó quay lại nhìn hấn cười 1 cách thật tươi làm cho hấn tức xì khói. Nó lại còn nắm tay a và bước đi thật vui vẻ. Cả ngày hôm đó, hấn dường như kh nói gì cả mà cứ nhìn qua chỗ nó mà suy nghĩ

– Có phai mình đã yêu nó r?

Câu hỏi cứ quanh quẩn trong đầu hấn

Còn về nó, bước ra cùng A mà ai cũng nhìn nó, A dẫn nó ra chiếc BBW màu đen, ai cũng nganhtị với nóGIỚI THIỆU NHÂN VẬT

– Anh (Phong, ken): 18t, là con trai thứ của tập đoàn kim cương lớn nhất thứ giới. Mái tóc nâu hạt dẻ, mắt tím buồn giống nó, khuôn mặt lạnh tựa băng. Thành thạo các loại võ, vũ khí. Có mối quan hệ phức tạo với nó.3. Là bang chủ của evil

– Nhò (Nhân): 14t, gia đình khá giả. Đáng chuẩn, là bạn thân của Nó (là gt hành viên của angel)

– Hoàng (key): 18t, là con trai của tập đoàn vũ khí lớn nhất thế giới. Hoàn hảo (Nhưng kh đẹp = A và hấn), là A 3 của nó (sau này sẽ xuất hiện). Là bang chủ của Angel

– Ngọc (kun): 14t, là bạn thân nhất của nó. Đôi mắt đen láy, sâu. Tóc dài ngang vai, được huấn luyện các loại vũ khí, là thành viên của evil

– Trường (hấn): 14t, gia đình là tập đoàn bất động sản lớn nhất thế giới. Hấn cũng được đào tạo làm t

Sát thủ từ năm 8t, thành thạo các loại vũ khí, súng. Mắt xanh của biển, mái tóc nâu. Hấn là hot boy của trường

– Như (nó): 14t, gia đình khá giả. Mắt tím buồn giống A, mái tóc bạch kim đặc biệt.

– Quỳnh (cô): 14t, là con của công y bánh kẹo. Mắt nâu, tóc đen dài, là mẫu người lý tưởng. Biết được 1 chút võ

Do là các ep trên mình kh nói rõ, Nhỏ và Ngọc được đào tạo làm sát thủ. Và chỉ có nó là kh b' về sự thật này. Hấn cũng v và cũng là phó bang chủ của Angel

Do lần đầu mình viết chuyện có gì các bạn cứ nói với mình, mình sẽ lấy rút kinh nghiệm ^^~

CHAP 5 TT:

Nó ngồi trên xe cùng A có b' bao nhiêu điều muốn nói, nó hỏi tất cả cuộc sống của A. Có thể đối với nó, a là người quan trọng nhất với nó

– A về lúc nào, sao kh nói e b'?

– A về hôm qua, tìm e mãi mới được đây

– ừ, tại hoàn cảnh thôi mà

Tới lúc này nó cười nhạt, nước mắt lại lăn trên khuôn mặt nó. Nó sống cái hoàn cảnh này, chỉ là do hoàn cảnh thôi

– A sẽ lo hết, nhưng với điều kiện

– Điều kiện gì?

Nó đưa đôi mắt ướt đầm lên nhìn a như con cún con.

– E phải dọn qua sống với A

– what the Hỡi?

Nó la lên

– A sẽ cho gia đình E qua Mĩ và làm lại cuộc sống, còn e phải ở lại và lo học hành, a đã nói chuyện với ba mẹ e r. Họ đã đồng ý

Nó như mất hồn, họ muốn bỏ lại nó mà qua mĩ ư, tại sao chứ. Họ muốn nó phải làm sao đây, nó suy nghĩ

– E nghĩ sao

– Họ muốn bỏ em lại sao, 1 lần nữa

– E phải học Như à. A sẽ chở e về nhà và soạn đồ, tạm biệt họ. Họ sắp đi r

– Sao nhanh v

Nó trả lời 1 cách sốt sắng, nó tưởng ba mẹ sẽ đi vào ngày mai

– Ừm, họ kh muốn ở đây nữa

– Kh muốn ở đây, nực cười

– Em kh thể trách họ được

A nhìn nó, a kh muốn nó phải sống trong cái hoàn cảnh như thế này nữa

Tại lớp, hấn đang cực kỳ bức mình khi kh thấy nó quay lại. Hấn nghĩ nó đi 1 lát sẽ quay lại, ai ngờ đi tới hết buổi sáng chứ

– Quan tam dữ

Nhỏ cất tiếng nói, nhỏ b' nó thích hẳn, nhưng hẳn lại đùa giỡn với nó khiến nhỏ kh chịu được.

– Liên quan gì đến Mày?

– À kh, Mày lo quan tâm tới cô bồ bé bỏng của mình đi.

– Ai?

Hắn hỏi lại 1 cách ngu ngốc

– Kia

Nhỏ chỉ vào cô, hẳn nhìn lại và hiểu ý của nhỏ

– Đừng có hiểu lầm

Hắn trả lời 1 cách lạnh lùng và quay lưng đi.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Cấp 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6

Hắn kh hề b' có đôi mắt đang nhìn hẳn 1 cách đau thương

– Như, mày phải trả giá

—

Nó được anh chở về nhà, nó muốn được nhìn ba mẹ nó lần cuối

– Mẹ à, mẹ đi nhớ giữ gìn sức khỏe, bên đó lạnh lắm, mẹ nhớ mặc thêm áo.

– Ủa, nhớ ở đây nghe lời A 2. Kh đi chơi nha

– Dạ, ba cũng vậy nhé

– Ừm

Ba nó trả lời 1 cách lạnh lùng, nó b' kh phải lỗi ba nó. Là do mẹ nó mê cờ bạc đến nỗi phải mắc nợ bán nhà. Cơ ngơi ba nó đã tan vào mây khói. Từ ngày đó, ba nó ít nói hẳn.

– A à (nó đưa đôi mắt cún con lên)

– Đừng nhìn A = ánh mắt đó (a nghiêm mặt), muốn gì nữa nào?

– E muốn giữ lại căn nhà này, nó là kỷ niệm của e

– Nhưng nó cũ lắm r

– Đi mà a (nó như sắp khóc)

– Rồi, thôi toi chịu thua cô đấy

– Ừ a nhất

Nó nhảy lên hun vào má a, làm a ngỡ ngàng. A và nó đưa ba mẹ ra sân bay, nó khóc hết nước mắt. Mẹ nó cũng v, chỉ có ba nó là kh. Ba mẹ nó lên máy bay, a chở nó về nhà lấy vali.

– Đợi e chút

– E cứ từ từ

Nó chạy lên căn phòng, B' bao kỉ niệm của nó và gia đình, nó lấy tất cả nhét vào vali. Quần áo, gấu bông, ảnh của nó và gia đình. 1 hồi sau

– Xong chưa Như?

– Dạ xong r

Nó xách xuống 2 cái vali to đùng, đa số là vật kỉ niệm. Quần áo của nó thì rất ít, nó kh điều đà như những đứa con gái khác. Chỉ cần quần jean, áo thun thì nó có thể tung bay r.

– Quần áo e sao ít thế?

A đưa mắt nhìn nó ngờ ngàng

– E kh có nhiều đồ cho lắm

Nó cười hi hi khiến a phải bó tay!

– Đi thôi, cũng trễ r

– Dạ

Nó cười buồn, a b' cảm giác của nó! Bỗng mất đi gia đình, rời xa căn nhà iu thương, kh thể nào chấp nhận ngay được. Sau khi khoá cửa cẩn thận. Nó bước lên xe, quay lại nhìn đầy tiếc nuối. Cuộc đời nó bước qua chương mới

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Cấp 2* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Công chúa ?

Nó ngồi trên xe mà lo lắng, nó quay qua nhìn a. A thật sự rất đẹp như tranh vẽ

– Chảy nước miếng kìa cô nương

Nó đỏ mặt quay qua cửa sổ, nó ngồi được 1 lát thì ngủ luôn. Nó dựa đầu vào vai a. A luôn luôn là chỗ dựa vững chắc cho nó

– Ngốc ạ, a sẽ luôn bảo vệ e

A vừa nói vừa nhìn nó cười (muốn vào viện này:v). Đang nhìn nó thì điện thoại a reo lên

– Alo, có chuyện gì

–

– Tụi bây giải quyết kh được à

-.....

– Mẹ kiếp, 1 lũ ăn hại mà

A la lớn làm nó giật mình,, nó ngo ngác nhìn anh. Anh b' mình đã lỡ lời

– Chuyện gì v a? (nó ngo ngác nhìn a)

– Kh có gì đâu, e đừng quan tâm

Nó b' là có chuyện gì đã xảy ra với a, nó chưa từng thấy a tức giận đến như v. Nhưng vì a nói như thế nên nó kh dám hỏi thêm gì nữa

– Lát e tự đi vào nhà nhé, a đi đây có việc

– Dạ, a đi đi. Đừng quan tâm tới e

Nó trả lời 1 cách vui vẻ, nó kh thể để a lo lắng cho nó đến v. A đưa nó đến nhà mình, biệt thự Black. Nó đứng ngo ngác, nó bấm chuông theo lời a chỉ

– Ai v? (Tiếng người hầu)

– Cháu là

Chưa kịp trả lời thì

– Người hầu mới à, vào đây, chúng tôi đợi cô nay giờ này

Nó đơ như cây cơ, nhưng lờ r lát vào giải thích sau v. Vào tới nhà thì

– Nhanh lên, cô làm người hầu mà sao chậm chạp v

– O, cháu là

– Cháu cái gì, nhìn mặt tao già lắm à

– Bóp

Nó bị tát 1 cách vo có, nó quen r nên chỉ b’ im lặng mà vào nhà

– Mặc vào r xuống nhà

Nó được cô hầu khi nay đưa cho đồng phục của người hầu. Nó mặc vào nhìn khá là đáng yêu. Xuống tới nhà thì

– Tên gì

– Như ạ

– Nhiều tuổi r

– 14t ạ

– Ừm, thôi vào rửa bát r lau nhà, dọn các phòng

Nó nghe xong muốn chóng mặt, căn nhà lớn như vậy mà kêu nó dọn hết làm sao nó dọn nổi

– Nhưng căn nhà rộng lắm cô ơi, làm sao cháu dọn hết

– Giúp việc mà còn lắm lời à

– Bóp Bóp

2 cái tát liên tiếp, nó cũng chỉ căm lặng chịu đựng. Nó làm việc, đang rửa chén thì

– Áo.....

1 thứ nước nhày nhựa đổ xuống người nó, nó có mùi tanh. Nó nhìn lên và

– Xin lỗi, tôi nhìn cháu tưởng là cái nùi giẻ chứ

– ha ha

Những tiếng cười bật lên, nó giận đến đỏ mặt. Rửa chén xong nó lại phải đi dọn phòng, nó đang đói lắm nhưng phải cắn răng dọn cho xong. Đang dọn căn phòng cuối cùng thì

– Choang

1 bình hoa bay thẳng vào đầu nó, 1 thứ nước màu đỏ lẫn xuống gò má nó. Nó không hiểu lý do tại sao nó lại bị chọi hay hành hạ đến vậy. Đang xuống cầu thang thì nó bị trượt chân té, nó nhìn lên thì đó là nước lau sàn. Có người cố tình hãm hại nó. Làm xong việc được giao, nó xuống bếp kiểm thức ăn

– Hết r, nhin đi

Tiếng cô hầu lúc trước cất lên

– Nhưng cháu đói lắm

– Đói này, bây đầu dạy cho nó b’ cách người mới vô thì thế nào

– bốp Bình Choang

Nó bị đánh đập, đang lúc đó thì

– Các cô làm gì v?

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Cấp 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8

A đang vào nhà thì nghe tiếng chửi mắng, đánh đập thì vào xem. Kh ngờ là Như, cô em gái bé bỏng của mình

– Tôi hỏi các cô làm gì, ngừng lại ngay

Đám người hầu nghe tiếng cậu chủ liền hốt hoảng quay lại, khuôn mặt ai cũng tái nhợt

– Các cô đang làm gì v

Cô người hầu ban nãy đánh nó bước tới

– Dạ, chúng em đang dạy dỗ người mới

– Nè ra

Anh bước tới, nó đang nằm thở 1 cách mệt nhọc, khuôn mặt chi chít các vết cào, đầu thì chảy máu. Khấp người là vết thương

– Như!

– Sao e nằm ở đây?

– Các cô b' đây là ai kh,HÀ?

Anh hét lớn, a nhìn vào cô em gái bé bỏng của mình mà đau xót, a kh nghĩ nó lại như thế này. A bế nó trên tay, nó cảm nhận được hơi ấm của a, môi nó nở nụ cười nhẹ nhàng, nước mắt lăn dài trên gò má.

– Ông Mạnh, gọi bác sĩ đến đây gấp cho tôi. Nhanh lên

– Vâng ạ

Ai cũng cảm thấy không khí nặng nề bao trùm căn nhà, họ đã mắc sai lầm cực lớn khi dám đụng tới em của anh. A bế nó vào phòng mình, nước mắt nó vẫn kh ngừng. Nó bây giờ nhìn cực thảm hại, quần áo xóc xệch, đầu tóc lù xù, khuôn mặt chi chít vết thương, cơ thể cung v. Bác sĩ Quân (bác sĩ riêng của gia đình a), a liền gọi ông. Sau khi kiểm tra xong

– Cô bé chỉ bị ngất vì làm việc quá sức, bị đánh cho tới ngất với lại bị 1 vật = thủy tinh ném vào đầu. Phần mặt thì cô bé bị 1 vật sắc nhọn rạch ngang qua và bị tát rất nhiều. Chỉ cần chăm sóc đầy đủ, ăn uống đầy đủ thì sẽ hồi phục. Tôi đã băng bó vết thương r. T sẽ đi kê đơn thuốc. 3 ngày sau sẽ thay băng

– Cảm ơn ông. Ông Mạnh, lấy đơn thuốc và tiễn bác sĩ về dùm tôi.

– Vâng

Anh nhìn nó, 1 cô bé mới vừa gặp 1 cú sốc tinh thần lại phải chịu những hành hạ như thế này. A thay đồ cho nó, r chỉnh nhiệt độ phòng thích hợp r xuống phòng khách

– TẤT CẢ BƯỚC RA ĐÂY CHO TÔI!!!!

A hét lớn khiến cho ai cũng phải kinh sợ, a là 1 trùm băng đảng mà lại kh bảo vệ được nó

– Ai đã làm việc này, tự động bước ra cho tôi

Anh đưa mắt nhìn len đám người hầu đang run cầm cập kia

– AII?

– Là e!!

Là Thu, cô gái đã đánh nó và chủ mưu của việc này

– Thì ra là phó quản gia đây mà!

A vừa nói vừa nhìn. Thu 1 cách khinh thường

– E xin lỗi cậu chủ, cậu chủ tha mạng cho e

– Tha cho cô, v b’ sai tại sao vẫn làm

– E, e, e.....

– Kh trả lời được à

– dạ e

Thu nói trong nước mắt và rồi

– Đoàng.....

Tiếng từ cây súng trên tay a vang lên, Thu ngã gục trên dòng máu đỏ của mình. Ai cũng tái mét

– Nhịn đói 3 ngày, trừ lương 3 tháng. Đây là hình phạt nhẹ nhất tôi dành cho các co r đây. Lo dọn cái Đống rác này đi, dơ chết đi được.

– Vâng

Sau khi giải quyết xong, a trở lại với nó, nhìn nó mà a đây hồi hận. Tại sao 1 linh hồn trong trắng như nó lại phải chịu những thứ như thế này? A suy nghĩ, r cũng kh thể tìm ra câu trả lời. A nhìn nó, 1 khuôn mặt gần như hoàn hảo, mái tóc bạch kim còn dính máu. A ngủ gục bên cạnh nó.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Cấp 2* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9

Sáng hôm sau, nó tỉnh dậy và điều đầu tiên nó thấy là A. A đang ngủ say bên cạnh nó, như 1 thiên thần kh cánh. Nó nhẹ nhàng đắp chăn cho a. Nó bước xuống, bỗng ngã khụy làm a tỉnh giấc

– Như, e có sao kh? (khuôn mặt a lo lắng thấy rõ)

– E xin lỗi vì làm a tỉnh giấc

A đỡ nó lên giường, cầm chân nó lên và hỏi:

– Em còn đau lắm à

– Hơi hơi thôi

Nó gãi đầu cười xoà với a, thật sự nó đau lắm nhưng kh dám nói a. Trên người nó bây giờ chỉ có 1 chiếc áo sơ-mi trắng của a, chiếc quần đùi ngắn khiến nó trong khá là gợi cảm (dù nó thuộc dạng mũm mĩm3).

– E hãy nghỉ học trong 3 ngày tới để bs.Quản theo dõi sức khỏe r hãy đi học. Quần áo của e, chiều nay sẽ có người mang tới. A đã đặt đúng size của e, đồng phục cũng v, giày dép, sách vở a đều thay mới. Từ nay, e đi học sẽ do a chở đi, kh cần đi xe buýt nữa. A cũng mua cho e 1 chiếc xe đạp điện màu đen đúng màu e thích. À, điện thoại của e, hiệu apple, iPhone 5s, có sim. Ipad của e, iPod nữa. E có cần gì nữa kh????

– A à, e kh cần nhiều v đâu, quần áo e đã có đủ, tập sách cũng v, xe đạp, điện thoại vs những thứ khác e nghĩ kh cần thiết đâu, em nghĩ.....

– Kh được từ chối, a kh muốn e phải chịu khổ nữa

A mỉm cười nhìn nó, nụ cười đẹp nhất mà nó từng được thấy.

– Hôm nay thứ 2, chết r

– A xin cho e nghỉ 2 ngày r t4 e sẽ đi học lại. Và từ giờ, e sẽ là công chúa của riêng a

– Là sao? (mặt ngu xuất hiện:v)

– E sẽ là e gái của 1 Minh Anh

– há (mặt ngu lần 2)

– Thôi đi, cô nương. Từ từ r hiểu, e thay đồ đi r xuống ăn sáng a đợi e

– dạ

Nó vào toilet, giờ nó mới phát hiện đây là phòng a, nhà tắm cũng có 1 mùi hương lạ kỳ. A chuẩn bị cho nó bộ đồ hình con doremon. Nó thay xong ra ngoài, lúc này có thể nói nó là doremon phiên bản người, nó trong cực đáng yêu

– Đáng yêu phết nhỏ

A nhìn nó và cười

-Chớ sao

– Thôi đi cô 2, đi ăn sáng

– A công e đi (làm nũng:v, thôi chết ông Phong r)

”Như con heo mà kêu công ”

– Nói gì đó

– Lên, tui công cho cô

– hi

Thế là A phải công 1 con heo:v xuống nhà, vừa đi nó kể cho a bao nhiêu chuyện ở trường

Nhưng nó kh b’ có người đang phát điên vì nó (Còn ai vào đây:p)

——///——

– Con Như đâu?

Hắn la lên làm ai cũng giật mình và đầy thắc mắc, bình thường hắn ghét nó lắm mà, sao hôm nay quan tâm dữ v

– Kh b’

Nhỏ trả lời 1 cách lạnh lùng. Chính nhỏ cung kh b’ nó đang ở đâu, qua nhà thì kh thấy, nó lại kh có điện thoại, nhỏ cũng lo lắm nhưng kh thể hiện thôi

– Mà làm bạn cái kiểu gì v?

– Mà tại sao Mà quan tâm tới Như làm gì? Mà b’ là

– B’ gì, NÓI MAU

– ĐỪNG CÓ LA NỮA!

Tiếng cô hét, cô tức giận đạt đến đỉnh điểm

– Tôi ngồi đây sao A kh quan tâm, mà đi quan tâm tới nó

– Tôi Yêu Anh, Trường ạ. A phải hiểu tình cảm của tôi chứ, đừng quan tâm 1 mình nó

Cô quát lên đầy tức giận, a b’ lâu r. Nhưng kh nghĩ cô sẽ thổ lộ ra (ngu quá mà:v)

– Muốn đóng phim thì ra chỗ khác đi

Nhỏ lên tiếng, nhỏ rất ghét cô. Ý đẹp nên chẳng. Cả ngày hôm đó, cô, anh và nhỏ kh ai nói với ai tiếng nào lam cho cả lớp bao trùm trong im lặng!!!!

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Cấp 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

Sáng thứ 4!!!!

Nó đang nằm ngủ trên chiếc giường thân yêu và ôm con sâu đang lặn trong chiếc mền ấm áp thì

– Như, em có dậy kh??? 7h rồi kìa

Anh hét

– Ố, đợi e chút

Nó phóng vèo vào nhà vệ sinh và thay quần áo, cột tóc đánh răng rửa mặt trong 5p (siêu nhân:])). Hôm nay nó xả tóc kẹp thêm cây kẹp nơ. Nó son 1 lớp đường môi màu cam. Nó nhìn như 1 công chúa, cực dễ thương. Và a ngờ người khi nó bước ra, đồng phục trường nó đơn giản, 1 cái áo đồng phục và cái váy. Váy thì bị a đem đi cắt (do là nó mặc váy dài thòn lòn), váy cắt qua đầu gối. Nó được a mua cho đôi giày bốt màu đen + vớ đen gần đầu gối. Nó mặc thêm cái áo khoác đen. Nó đen toàn tập ==))

– Đây là công chúa của a chứ!!!

A nhìn nó và cười, nó thật sự rất đẹp

– Váy ngắn quá, lỡ nó tốc lên thì sao

Nó nhăn mặt nhìn A, nó đã kêu A cắt ngang đầu gối thôi mà A lại cắt quá ngắn. Nó chỉ b’ túm váy và nhìn a

– Kh ý kiến

A trả lời và cười

– Đi học, A còn phải qua công ty nữa. Chiều nay A sẽ qua rước E

– Vâng

Nó xách balo lên, hiệu gucci màu đen nốt:)). Nó ngồi lên chiếc xe thể thao đen của A. Trên tay cầm lát sandwich trét mứt dâu và sữa (A làm cho Nó). Ngồi nhâm nhi và kh b’ điều gì đang đợi chờ nó:)

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Cấp 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11

Nó bước vào trường, bao nhiêu con mắt nhìn vào nó (kh nhận ra ấy mà ==))). Nó nhìn như 1 cô tiểu thư chính hiệu nhưng chỉ có đều trên khuôn mặt kh còn nụ cười nữa + thêm bên má trái bị băng (do lần trc á). Nó lấy phần tóc và che đi, nó lúc này kh còn là Như của ngày trc nữa:). Nó trông thật lạnh lùng, mái tóc bạch kim ma mị, đôi mắt tím buồn. Đi ngang qua lớp 8a2 thì

– Bộp

Là Kun, con bạn thân của nó đang ôm chầm lấy nó

– Mà đi đâu đấy hôm nay v, b’ là tao lo cho m lắm kh hả. Tại sao m đi mà kh nói t lời nào???

– Xin lỗi, do nhà tao có việc. Phiên m rồi

Nó cười, nụ cười rất nhẹ nhàng, nó thật sự rất đẹp. Kun ngần ngại nhìn nó

– M b’ tao đang suy nghĩ gì kh

– Là gì

– T muốn làm les =)))

– Tránh xa t ra:))

Nó vừa nói vừa đẩy Kun ra, nó cùng Kun vào lớp nó. Bước tới lớp thì

– Po, po po po. Mày đi đâu mấy hôm nay v

– Bình tĩnh, t đây này, bình tĩnh

Nó thật sự rất hạnh phúc khi có Nhân và Kun bên cạnh nó. Nó và 2 con bạn vào chỗ nó và nó bị tra tấn vì những câu hỏi của 2 đứa nó (khổ thân). Bỗng nhiên có 1 bóng đen bay lại ôm chầm lấy nó và

Một mùi hương quen thuộc, nó thần thờ. Hắn đang ôm chầm lấy nó và r 1 giọt, 2 giọt Nước mắt đang tuôn trào trên khuôn mặt của nó. Chính nó cũng kh hiểu vì sao nó khóc:).

– Đừng bao giờ khóc khi có tao bên mày!!!

–

Tiếng hân nhỏ nhẹ bên nó, nó ngược nhìn lên hân bỗng.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Cấp 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12

– Ừm

Hắn cứ ôm chặt lấy nó cứ như sợ mất nó 1 lần nữa!!! Nó thì cứ như người mất hồn và nó cũng không muốn hân buông nó ra (hợp nhau quá rồi còn gì =))).

– Buông nó ra

Quỳnh hét lớn!!!

–, phiền quá, Buông ra

Tiếng nó nhỏ nhẹ nói với hân. Chính nó cũng không b’ tại sao mình lại nói thế. Hân buông ra, nhìn nó bằng đôi mắt buồn và khuôn mặt lạnh băng.

– Tùy em!!!

Hân nhìn nó và cất tiếng nói!!! Giọng nói không giống hân chút nào, thật trầm và lạnh

– Tại sao cô không buông Trường, cô còn muốn bám lấy Trường đến khi nào!! Nếu cô muốn tiền, tôi có thể cho cô, nhưng đừng bám lấy Trường nữa!! Coi như tôi van xin cô, nếu cô muốn tôi có thể chuyển cô đi cùng với ba mẹ cô, qua Mỹ mà cất lực làm để trả nợ haha!!!!

Quỳnh vừa nói vừa cười, tiếng cười thật man rợ! Khuôn mặt nó trắng bệch, cô đã nói ra bí mật mà nó muốn chôn giấu. Bí mật mà nó không muốn ai b’ cả.

– Bóp, im ngay trước khi Tôi giết cô đấy!!!

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Cấp 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 13

Nó giương đôi mắt ngẩn lẹ lên nhìn, Là Tuấn Anh, người luôn theo dõi nó từ đằng sau!!!

– Mày có quyền gì mà tấn tao??

Quỳnh la lên 1 cách giận dữ, từ trước đến giờ chưa có ai dám đánh cô cả. Nó nhìn Tuấn Anh 1 cách khó hiểu và lại quay qua nhìn hấn. Hấn thì đang nhìn cô 1 cách thương hại, nó nhìn vào lại càng buồn thêm!

– Mày lo mà im miệng lại đi, nếu không muốn gia đình bị phá sản:)

Tuấn Anh vừa nói vừa nở nụ cười cực cực cực đều (nhấn cực cực mạnh).

– Mày, mày nói gì? Mày chỉ là thằng nhà nghèo, ba má đi làm công nhân, không có quyền đề si nhục hay đánh tao! Câu đó là tao nên nói mới đúng, mày muốn không còn chỗ để sống trên cái đất Sài Gòn này à!

Cô trả lời lại, giọng hơi run

– Mày cứ thử đi!

Tuấn Anh vừa nói vừa cầm tay nó và dắt ra ngoài mặc cho bao ánh mắt đảq nhìn vào nó. Nó cũng ngỡ ngàng, đúng như những gì cô nói. Theo như sơ yếu lí lịch thì Tuấn Anh là con nhà nghèo giống nó (hơn nó 1 chút), ba má cũng là công nhân. Nó suy nghĩ và không hề b’ mình đang bị dắt đi đâu (cái này dễ bị bắt cóc lắm nè).

– Ê!

– Há???

Tiếng của Tuấn Anh làm nó giật mình, nó nhìn Tuấn Anh bằng đôi mắt khó hiểu

– Tao mới vừa cứu mày đấy, con heo ngốc!

– Êiiii, làm gì?

Nó ngồi phịch xuống, nó và Tuấn Anh đang ở trên sân thượng của trường. Không gian xung quanh yên ắng!

– Sao mày làm v?

Nó cất tiếng hỏi

–

Tuấn Anh không trả lời!

– Tao sẽ lãnh mọi hậu quả!

Nó lại cất tiếng 1 lần nữa, nó không muốn vì nó mà có người chịu thêm đau khổ

– Đúng là con ngốc mà!

Tuấn Anh vừa nói vừa nhắm mắt và gấn tai nghe vào. Nó nhìn Tuấn Anh, thật sự nó không hiểu được suy nghĩ của Tuấn Anh! Nó giựt lấy 1 bên tai nghe và đeo vào, là bài Yêu Đơn Phương (bài này có thật nhé, bạn nào muốn nghe thì lên zing search nhé, tên người hát là binz

~~~~~

Giới thiệu thêm về Nhân vật Tuấn Anh:

Theo như sơ yếu lí lịch thì

– ba mẹ làm công nhân, gia đình nghèo

Nhưng thật ra thì:

Tuấn Anh (cậu): là con trai của tập đoàn người mẫu lớn nhất thế giới, cũng là 1 sát thủ. Sở hữu thân hình cân đối, nước da hơi ngăm, mái tóc đen! Mắt

màu xanh rêu, là người của băng Evil! Tình cảm của Cậu dành cho nó: Là tình yêu

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Cấp 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Anh 3 quay về ?

Nó ngửi thấy mùi hương nhẹ nhàng dễ chịu như đã từng ngửi!!!

– Em đúng là đồ ngốc!

Giọng nói cũng rất quen thuộc, hơi trầm và lạnh! Nhưng nó không thể nào mở mắt ra, nó cứ nhắm mắt và dụi đầu vào ngực vào người!

– A sẽ đưa em về nhà anh

Lúc này nó cũng không nghe rõ, nó chỉ muốn ngủ thiếp đi!!!

Lúc này, tại sân thượng, Cậu đang tìm nó, nó chỉ vừa ngủ trên vai cậu cơ mà. Giờ lại chạy đi đâu mất tiêu rồi?? Cậu xuống lớp tìm thì nghe thấy tiếng bàn tán xôn xao!!!

– Anh ấy là ai v?

– Hồi nãy anh nói kiếm con Như, con như sưong thiệt lần 1 là Bạch hoàng tử, giờ là Hắc hoàng tử, gato quá!!!

Cậu ngỡ ngàng, là ai???

Lúc này tại biệt thự Black:

– Đau quá

Nó vừa tỉnh dậy và đầu thì đau như búa gõ vào. Nó cũng không hề để ý đang nằm kế ai!!!

– ưm ....

Nó giật mình, giờ nó mới nhìn ra đây không phải phòng nó! 1 căn phòng màu đen, tất cả đều màu đen và không có ánh nắng lọt vào. Chỉ có chiếc đèn ngủ hơi mờ làm cho căn phòng trở nên huyền ảo hơn!!! Căn phòng cũng có mùi nước hoa của con trai, nhẹ nhàng và làm cho người khác có cảm giác dễ chịu! Sau khi nhìn 1 loạt thì nó quay qua và

– Á Á Á Á Á

Là 1 người con trai ở trần đang nằm kế bên nó, nó lấy gối và quỳnh vào người tên đó

– Yaaaaaa, dừng lại coi! Nhìn kĩ lại xem, con heo này

Nó ngán người, giọng nói quen thuộc trầm và lạnh!

– A 3 .....

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Cấp 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Lạnh lùng !

– A 3.....

Nó nhìn Key 1 cách ngạc nhiên, chẳng phải key đang ở Anh sao??

– Làm gì nhìn dữ v con ngốc này!

Key đưa tay lên và vén mái tóc của nó. Vẫn là mái tóc cũ, màu bạch kim lạnh lẽo, đôi mắt tím buồn ấy.

– A về lúc nào thế?

Nó đưa mắt lên và hỏi, thật sự nó rất ngạc nhiên khi thấy Key

– A về lâu rồi, nhưng vì em dọn nhà nên khó tìm. Hên là còn nhớ trường cũ nên qua hỏi thăm thì mới biết em ở đây đây.

Key vừa nói vừa cười, nụ cười dịu dàng ấm áp khiến người đối diện có cảm giác yên bình.

– xin lỗi a:)

Nó cười buồn, nó cũng không muốn rời xa căn nhà ấy đâu nhưng vì bố mẹ nên nó phải đi qua nhà Ken sống 1 thời gian. Không gian bỗng trở nên ngọt ngào + với tình huống trở trêu dành cho nó. Nó đang mặc chiếc áo sơ mi của key với chiếc quần ngắn (nó thường đem theo để dự phòng khi có sự cố) khiến nó càng thêm sexy hơn >.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Cấp 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Cuộc chiến không hồi kết !

– A2 đã tìm được Như

1 tên đàn em chạy hối hả vào và khuôn mặt kh còn miếng

– Nó đang ở đâu?

A hỏi, khuôn mặt hoàn hảo nở nụ cười rạng rỡ nhưng cũng sớm vụt tắt

– Ở tại nhà bang chủ băng Angel!!!

A bất ngờ, chả lẽ nó lại bị bắt cóc. Nhưng tại sao lại là bang chủ!

– key?

– vâng!

Anh khẳng định lại 1 lần nữa! Tên đàn em chắc chắn khẳng định!

– chuẩn bị xe, tới nhà key

– VÂNG!

Cặp chân màu khê co lại, tại sao nó lại ở đó! A suy nghĩ!

– đã chuẩn bị xong!

– chúng ta đi!

A leo lên xe và phóng tới nhà Key!

~~~~~

TẠI NHÀ KEY

Một tên đàn em xông cửa vào phòng khách nơi Key và nó đang ngồi

– Chuyện gì?

Key cắt tiếng hỏi và nhìn hấn! Chẳng phải Key đã nói không được làm phiền Key sao!’

– Dạ thưa, người của Evil đến đòi người!

– Đòi người?

– vâng, là tiểu thư Như!

Key bỗng nhìn nó, còn nó thì ngơ ngác! Evil là băng nào? Nó đâu quen biết!

– Như, e có thể giải thích kh?

Key quay qua nhìn nó và hỏi, tại sao nó lại dính líu tới Evil

– dạ? E kh biết

Nó trả lời một cách thần nhiên và đưa miếng cam lên miệng và ăn! Key bất ngờ nhìn nó!

– KEY, TRẢ NGƯỜI!!

Từ cửa, Ken xông vào và la lớn! Anh kh thể chờ thêm được nữa! Nó quay qua nhìn Anh một cách ngạc nhiên, miếng cam trên tay cũng xém rớt! Anh là xã hội đen sao =)))

– Người nào!

Key nhướng mắt nhìn Ken!

– Con bé ngồi kế M!

– đây là E gái tao!

– nó cũng là e gái tao

– e gái tao

– e gái tao

-.....

2 người đứng cãi một hồi, nó vẫn thần nhiên ngồi ăn miếng cam trên tay và nó háng giọng!

– e hèm! 2 người cần phải giải thích nhiều đấy!

Nó giương đôi mắt tím nhìn cả 2, trong đôi mắt thể hiện 1 ma lực khiến người khác phải rùng mình!

– ờ thì.....! ~ Ken lấp bắp trả lời

– kh có gì đâu! Hiểu lầm thôi, phải kh Ken! ~ Key đưa mắt nhìn Ken như muốn nói ” đién trước đi rồi tính sau ”

– đúng rồi, là hiểu lầm

2 người nhe răng cười với nó! Nhưng nó kh ngốc tới nỗi v!

– Khỏi biện minh! giải thích đi!

Nó đánh giọng. Đôi mắt màu tím lại càng thêm lạnh!

– Key, giải thích kia!

Anh vừa nói vừa bước xuống ghế ngồi

– A là bang chủ của Angel còn hấn là bang chủ của Evil!

– à Thì ra là thế giới ngầm!

Nó à một tiếng! Bỗng từ cửa:

– A2, xin lỗi vì đã tới trễ!!!

Nó nghe một giọng nói quen thuộc và ngược lên nhìn, Là Ngọc

– Ngọc!!!

– Ồ...

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Cấp 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Ma mị

Nó nhìn Ngọc, một ánh mắt ma mị!

– tại sao M lại ở đây?

Nó lên tiếng hỏi, Ngọc nhìn nó rồi lại quay sang nhìn Ken như muốn một sự trợ giúp nhưng Ken lại giả ngơ như không thấy.

– à thì ...

– nói

– thật ra thì

– mà biết tao không có tính kiên nhẫn mà!

Nó nói, đôi mắt tím nhìn Ngọc, càng ngày nó càng ma mị và làm người khác hút hồn theo!

– tao làm việc cho A ta!

Ngọc vừa nói vừa chỉ về phía Ken! Ken há hốc mồm, con bé này thật biết cách khiến người khác chịu thay tội!

– Làm việc?

– ừ, làm việc cho Evil!

Nó khẽ nhăn mặt, Evil sao! Nó quay sang nhìn Ken! Anh cảm thấy có một luồng điện xẹt ngang người khiến Anh rùng mình! Lúc này lại có thêm 1 người chạy vào!

– Dạ thưa A 2, đã xử lý xong!

Giọng nói quen thuộc, nó nhìn ra là Nhân!!! Nó bàng hoàng! Từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác! Từ 2 người anh của nó là trùm của 2 băng đảng mạnh nhất thế giới ngằm đến 2 con bạn thân nó làm việc cho 2 người Anh của mình! Nó như muốn điên lên!

– MẤY NGƯỜI ĐANG LÀM CÁI TRÒ GÌ THẾ HẢ?

Nó hét lên khiến 4 người kia cảm thấy sắp được gặp Diêm Vương! Nó nhìn đảo một vòng! Tất cả đều phải khiếp sợ, đôi mắt tím khiến người khác rùng mình thêm mái tóc bạch kim làm người khác tưởng tượng đến ngày tận thế!

– 2 ĐỨA MÀY NGỒI XUỐNG ĐÓ!

Nó quay qua nhìn 2 con bạn và chỉ xuống ghế sofa

– Giờ thì mấy người giải thích được rồi đấy!

Nó đứng lên trước mặt 4 con người đang ngồi! Thế là cả 4 người đều giải thích tận tình chi tiết cho nó! Nó vừa nghe vừa gật đầu!

– Tóm lại là, 2 anh là trùm của 2 băng đảng lớn nhất của thế giới ngằm, 2 Con này là sát thủ, đàn em đúng không?

Cả đám gật đầu nhìn nó như muốn xin được tha thứ!

– 2 Anh nghĩ sao lại để 2 đứa này làm sát thủ?

- tại nó có năng lực!
- nhưng chỉ có 14t!!!
- tuổi tác kh thành vấn đề!

Ken trả lời câu hỏi của nó, A cũng biết Ngọc là bạn thân của nó nên kh muốn nó biết! Key cũng gật gù đồng ý với câu trả lời của Ken!

- còn 2 đứa này, tại sao lại giấu tao? Có xem tao là bạn kh hả?
- tao xin lỗi ~ cả 2 đồng thanh
- còn 2 anh cũng v, tại sao lại giấu em?
- kh muốn em gặp nguy hiểm ~ Key nói
- muốn em được an toàn ~ Ken nói!
- à, là vì lợi ích của em Á hả?
- nó đó ~ cả 2 đồng thanh!
- hay quá ha

Nó cũng chẳng muốn nói thêm gì nữa, nó thực sự rất bức khi những người xung quanh nó lừa dối nó. Nó bước ra khỏi cửa và leo lên xe Ken ngồi!

- tại M đó! Đòi người chỉ cho Nó giận v?
- v ai kêu M đem nó về đây!
- nó em gái tao
- thế nó cùng em gái tao

Ken và Key cãi lộn um xùm khiến Ngọc và Nhân phải bịt miệng 2 người lại để khỏi bị nó nghe

- Bộ muốn chết hả? Kh sợ Như nghe được à

Ngọc nói!

- ờ quên

Ken trả lời, rồi đưa mắt nhìn Key

- thôi về, khuya rồi!! Tao về đây!
- kh tiễn

Key trả lời, mặt lạnh như băng!

- đúng là đồ khó ưa mà!

Ngọc lăm bằm nhìn Key

Key bước lại chiếc xe và mở cửa! Nó đã ngủ thiếp đi! Có lẽ vì quá mệt mỏi! Ken lái xe về nhà và bồng nó lên phòng, đặt nó xuống giường, đắp chăn kỹ càng cho nó!

- A xin lỗi!

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Cấp 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

Sáng hôm sau nó tỉnh dậy, thay đồ chuẩn bị đi học. Bước xuống lầu thấy Anh đang ngồi đó với ly cà phê trước mặt, có lẽ đêm qua anh ngủ kh được! Nó lướt ngang qua và xuống bếp! Trên bàn có một đĩa ốp la xúc xích! Hình như Anh chuẩn bị cho nó, nó im lặng ngồi ăn! Ăn xong thì cầm ly sữa uống! Nó lại bước lên lầu, hôm nay nó xả tóc, nó sơn 1 lớp son mỏng màu hồng! Cầm theo cái iPhone 5s kèm tai nghe và cái cặp bước xuống lầu! Đôi mắt tím vô hồn! Anh đứng lên

– Đi ra ngoài, 2 lấy xe chờ e đi!

Nó gật đầu rồi bước ra bên ngoài, nó kh còn giận 2 nữa, nó chỉ cảm thấy bị lừa dối mà thôi! Anh chạy xe tới nó mở cửa bước vào ngồi! Trên xe không khí khá ngột ngạt!

– còn giận 2 à?

A vừa hỏi vừa quay đầu sang nhìn nó, nó lắc đầu

– 2 xin lỗi, 2 kh muốn e phải lo lắng nên đã kh nói cho e nghe!

Anh vừa nói vừa nhìn thẳng về phía trước mà kh dám nhìn nó! Nó thì lại nghe bản nhạc ” blue ” của BIGBANG! Bản nhạc buồn khiến tâm trạng nó càng thêm hụt hẫ!

– e kh giận 2, chỉ là em cảm thấy mình chơi vui khi bị mọi người lừa dối mà thôi! Có lẽ em quá tội nghiệp để nhiều người thương hại mình!

Nó vừa nói xong bỗng cảm thấy khoé mắt mình cay cay, xe cũng vừa tới trước cổng trường, nó leo xuống mà kh để Anh nói câu nào! Nó mới vừa bước vào cổng trường thì lại đụng mặt Thur

– nay được trai chờ đi học à

Thur vừa nói vừa giương mắt nhìn nó một cách khinh bỉ! Nó cũng chẳng hơi đâu cãi với Thur, nó lách người qua và bước vào cổng, chưa được 2 bước thì Thur nắm tóc nó kéo ngược lại, sự việc làm cho tất cả học sinh bu lại thành một đám đông!

– tao hỏi mà M kh trả lời à, khinh tao à!

Thur vừa nói vừa nắm tóc nó rồi giựt tai phone nó ra

– iPhone 5 luôn! Đạo này M giàu nhĩ, s t nghe nói 3 má M trốn nợ rồi mà! Hay M đi bán thân! Mới 14t thôi mà! Chắc chắc

Nó nghe những lời đó như vết thương cũ lại bị đè nặng thêm! Nó bỗng nhếch mép, nó kh phải là con Như của lúc trước nữa! Đôi mắt tím nhìn lên Thur, vô hồn! Nó khiến Thur khẽ rùng mình!

– M... M... M nhìn gì hả

– buông ra!

Nó đánh giọng lại và nói khiến Thur hơi hoảng sợ, thường ngày nó hiền lành mà!

– M gan nhĩ! Nay dám ra lệnh cho tao luôn

Giọng Thur có vẻ hơi run

– bỏ bàn tay bẩn thỉu của M ra khỏi tóc tao và điện thoại t ra

Câu nói của nó làm mọi người đều sững sờ! Kh ngờ nó lại dám chống lại Thur

– M vừa nói gì, bẩn thỉu hả, từ đó nên dành cho M đó!

Thur vừa nói vừa nắm tóc nó kéo lên, nó đứng lên theo!

– sao M kh nghĩ nó lại dành cho mày hả HÓT GƠ SON PHẦN

4 chữ hót gơ son phần khiến mọi người đều ngỡ ngàng, cả Thur cũng vậy! Nó đưa tay giật lại điện thoại và hất tay Thur ra khỏi tóc mình. Nó phúi phúi mái tóc tỏ vẻ khinh bỉ

– M M gan lắm, M gọi ai hót gơ son phần hả!

Thur lấy tay định tán nó 1 cái nhưng lại bị nó cầm tay lại

– tao kh còn là con Như lúc trước đâu!

Nó vừa nói vừa xiết tay Thư lại khiến Thư phải nhăn mặt! Nó thả tay Thư xuống rồi bước vào trường! Từ đằng xa có 1 ánh mắt nhìn nó ” M chết chắc rồi ”

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Cấp 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

Nó bước vào lớp, Kun thấy nó và chạy theo

– Po, đợi t!!

Nó quay lại, kun chạy tới nhìn nó với vẻ mặt đầy tội lỗi!

– t xin lỗi và đã giấu M:)

–

– M giận t cũng kh sao! T biết t kh được tha thứ mà!

Ngọc vừa nói vừa gượng cười! Nó nhìn Ngọc, khuôn mặt của cô nàng trong thật mắc cười!

– t kh giận M, nhưng đừng giấu t chuyện gì nữa được kh?

Nó nói rồi nhìn lên Ngọc, Ngọc gật đầu!

– thôi tao về lớp! Lát nch với m sau!

Nó nói rồi bước về lớp, đập vào mắt nó là cảnh hần và cô đang ôm nhau và cả lớp vỗ tay reo hò! Chuyện gì đã xảy ra?

~~~~~ TRONG LÚC NÓ VÀ NGỌC ĐANG NÓI CHUYỆN BÊN NGOÀI

Hần vừa bước vào lớp thì cô đã đứng chặn đường hần!

– chúng ta hẹn hò đi!

– sáng sớm m chưa uống thuốc à?

– kh, tao nói thật. Minh hẹn hò đi!

Hần đứng suy nghĩ, sau lần cô tỏ tình hần có chút rung động! Lần này cô lại tỏ tình trước lớp khiến hần khó xử!

– mình hẹn hò đi!

– ừ!

Hần trả lời, cô vui quá ôm chầm lấy hần và mọi người đều vỗ tay! Lúc này thì nó bước vào

~~~~~ HIỆN TẠI

nó ngỡ ngàng khi nhìn thấy khung cảnh trước mặt, mọi người ngưng vỗ tay.

– s v, kh vỗ tiếp à?

Cô nói với giọng trêu ghẹo, lúc này thì cô cảm thấy có điều khác lạ, nhìn ra cửa là nó! Hần cũng quay lại và thấy nó! Cả 2 đều nhìn nhau, nó bước vào và lướt ngang ra, tâm trạng nó lại rơi vào tuyệt vọng!!! Tay nó bị nắm lại

– này, m kh chúc phúc cho t à?

Cô nói rồi nở nụ cười khinh bỉ! Nó đã thua. Nó quay người lại nhìn hần và cô

– kh, tại vì người m mới vừa quen đã từng hứa là sẽ đợi t! Và người đó đã thất hứa!

Nó nói rồi quay lưng vào chỗ! Hấn cảm thấy tội lỗi!

– kh phải là thất hứa mà là tại m kh = tao!

Quỳnh nói rồi nhìn nó với vẻ mặt khinh bỉ! Nó cũng chẳng nói gì, nói thẳng ra thì chẳng còn hơi sức để nói! Quỳnh bước tới nắm đầu nó kéo lên!! Hấn kéo cô ngược lại

– M đừng xen vào, t kh muốn nhận lòng thương hại

Nó nói rồi nhìn hấn bằng đôi mắt hận thù! Hấn đã chà đạp tình cảm của nó! Lúc này cô kéo nó khiến nó té xuống

– lòng thương hại hả? Kh có để dành cho m đâu!

Quỳnh nói rồi đưa tay chuẩn bị tấn nó, nó chụp rồi lấy tay tấn lại cô! Cái tấn rất mạnh!

– m tấn t à? Con đ* chó này!

Quỳnh đập nó 1 cái khiến nó ngã quỵ xuống, thừa cơ hội cô bay vào đánh nó tới tấp

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Cấp 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20

Nó cứ nằm yên đó để cho cô đánh, nó coi như trận đòn này là dành cho nó khi theo đuổi 1 người kh thuộc về mình! Trong phút chốc khoe mắt nó cay cay! Hấn thì bất lực khi bị đám con gái can ngăn đẩy ra khỏi lớp! Hấn chỉ biết bất lực nhìn nó bị đánh, tại sao hấn lại chấp nhận lời tỏ tình đó? Cửa lớp bị khóa trong, đứng bên ngoài hấn đập muốn bẽ kính nhưng vẫn kh lung lay!

– cho m chết, hết cái tật nghèo mà thích trèo cao!

Cô đánh nó kh thương xót, trong lớp chẳng ai dám can ngăn! Cô dồn hết sức dậm vào vào bàn tay! Khiến nó phải la thất thanh

– AAAAAAA

Tiếng la lớn khiến lớp của Ngọc đề ý, lúc này Ngọc mới phát hiện ra. Giọng nói quen thuộc đó! Chạy nhanh về phía lớp nó thấy hấn đang cố gắng đập cửa! Nó cũng lấy sức đập, 2 lực mạnh đập vào cửa khiến kính bị bể và cửa bị văng ra! Ngọc chạy vào, nó đang nằm đó, khuôn mặt kh cảm xúc! Nước mắt rơi trên đôi mắt tím buồn đó! Hấn cảm thấy như có muối xát vào tim!

– PO TÌNH LẠI ĐI! M CÓ NGHE TAO NÓI KH?

Ngọc hét lên lay người nó dậy! Nó lấy ít sức cuối cùng để ngồi dậy, Ngọc giúp nó dựa vào tường! Xung quanh những học sinh trong lớp đang bu xung quang, cô thì nhìn nó với vẻ mặt đắc thắng! Hấn bước tới trước mặt nó, hơi thở nó nặng nề! Ngược lên nhìn hấn

– Đừng bao giờ thương hại tao nữa!

Nó nhìn hấn rồi nói, khuôn mặt vô hồn đó khiến người ta cảm thấy mọi thứ rơi vào tuyệt vọng! Hấn nhìn nó, vẫn là ánh mắt đó! Ngọc nhìn cô, đứng lên!

– Còn m, m biết thân thể nó đáng giá bao nhiêu kh?

– 1 đũa như nó, hàng đêm đi ngủ với trai thì khoảng 200-300 ngàn là cao! Haha

– kể cả gia sản nhà mà và mạng m cũng chẳng đủ để trả!

– 1 đũa đứng đường ở tuổi 14t làm gì được cái giá cao như thế!

– hay để tao dự đoán tương lai m nhé, ngày mai trang nhất tập đoàn nhà m phá sản!

Ngọc nói rồi quay trở lại chỗ nó, cô điếng người bởi câu nói đó nhưng cô nghĩ chỉ là 1 câu hù dọa!

– được, để t chóng mặt lên coi! 1 đũa tạp nham của xã hội thì làm gì tao!

Cô nói rồi quay người bước về chỗ, Ngọc lấy điện thoại và gọi ai đó!

– Alo, phải số của Phong kh?

– dạ phải nhưng A phong đang họp, có gì tôi sẽ nói lại với A ta sau!

– đi vào và nói liền với A ta là Như xảy ra chuyện rồi, tới trường gấp!

Ngọc nói rồi cúp máy! Ngọc cố gắng để nhắc người nó dậy, chẳng ai dám giúp chỉ biết đứng nhìn! Hấn bước tới có ý muốn giúp Ngọc! Ngọc nhìn hấn rồi lướt ngang qua

– để tao giúp m!

Hấn chặn đường Ngọc

– đừng bao giờ lại gần nó nữa!

Ngọc nói rồi đẩy hấn ra, để nó ngồi lên bục giảng! Nó đi tới đâu thì máu lại dính tới đó! Hên là hôm nay lớp Ngọc và nó kh có giáo viên! Từ chỗ nó lên tới bục giảng, những vết máu dài khiến người khác có thể nghĩ tới bộ phim kinh dị!

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Cấp 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Lạnh giá

Phong hiện đang họp về một cuộc tấn công của băng nhóm khác. Từ bên ngoài có người bước vào

– chẳng phải tôi đã nói là kh được làm phiền r sao?

– dạ thưa! Có người gọi điện tới nói có cô gái tên Như đã xảy ra chuyện và yêu cầu a tới trường gấp!

Anh khê chau mày, xảy ra chuyện sao?

– xảy ra chuyện, chuyện gì?

– dạ thưa e kh biết! Cô gái đó chỉ nói thế th!

Phong lập tức đứng dậy, lấy điện thoại ra và gọi cho ai đó!

– Pin, m hãy tới bang để giải quyết tiếp cuộc họp dùm t!

– Được rồi, nhưng m đi đâu?

– Lát về sẽ nói sau! Nhờ m

– t tới liền

A cắt điện thoại vào, khuôn mặt vẫn lạnh tanh nhưng trong lòng thì lại lo lắng

– Xin lỗi mọi người, hiện giờ tôi có việc quan trọng! Pin là Phó Bang ở đây! Cậu ta sẽ tới!

Anh nói rồi quay lưng bước đi vội vã! Leo lên xe và phóng! Anh lấy điện thoại và gọi cho nó! Kh bắt máy, điều này làm A lo thêm! A suy nghĩ đến 1 người, là Key!!!! Dù gì cũng nên cho Key biết!

– Alo! Ai v?

– tao ken đây

– gọi tao làm gì, khiêu chiến à?

– kh, có người thông báo Như gặp chuyện! Chỉ nói cho m biết!

– ở đâu?

– Trường học

– mẹ kiếp!!!!

Key tắt máy cắt ngang cuộc gọi, Key chẳng phải người điềm tĩnh giống Anh nên dễ nổi nóng! Anh giờ đã phóng xe tới trường! Anh bắt đầu chạy lên lớp nó! Sự hiện diện của A là tâm điểm chú ý cho cả trường! A thì chẳng màng quan tâm điều đó! Anh nhanh chóng chạy về phía lớp nó! Lớp nó thuộc dạng lớp chuyên nên ở 1 khu riêng! Anh mở cửa bước vào, một khung cảnh rừng rợn, 1 con búp bê với mái tóc bạch kim xoã che nửa khuôn mặt, chiếc áo đồng phục trắng đã nhuộm màu máu, bàn tay đang rỉ máu! Mặt đất thì có những vết máu trượt dài!

– Phong, mau chở Như tới bệnh viện đi!

Anh bước nhẹ nhàng lại chỗ nó, lấy tay vén tóc lên! Khuôn mặt vô hồn! Đối với nó, chẳng còn gì có ý nghĩa!

– Giữ chân những đứa ở đây lại! Kh một ai được rời khỏi phòng!

Vừa dứt câu, bên ngoài Key chạy tới, nhìn nó! Tay Key nắm chặt lại, cố gắng kiềm chế cơn giận! Điều quan trọng là phải đưa nó vào bệnh viện. Anh nhìn qua Key

– Mày ở lại đây giải quyết vụ này, t đưa Như đi

– Ừ, m đi đi!

Đương nhiên là Key sẽ đồng ý rồi! Anh nhanh chóng ẵm nó lên và đi vào bệnh viện! Không khí lớp học lúc này nặng nề!

– Là ai?

Key nhẹ nhàng cất tiếng nói! Tất cả học sinh trong lớp đều im lặng, cô cũng vậy!

– Kh cần biết tại mày lớp 8 hay lớp mấy! Đụng tới E gái t thì chết chắc rồi!

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Cấp 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22

Tiếng bước chân của Key nhẹ nhàng đi lại chỗ có vết máu của nó! Màu đỏ sậm sao? Key ngạc nhiên, sao lại là đỏ sậm? Key bước tới chỗ bàn giáo viên và ngồi xuống!

– Tao sẽ cho tụi mày 1 phút!

Cả lớp bắt đầu bàng hoàng! Key đưa mắt nhìn và dừng lại ở chỗ hần! Biểu hiện quá rõ ràng để chỉ ra là kh phải hần!

– hết 1 phút!

Key lên tiếng, lúc này không khí giống như làm người khác chết ngạt!

– Là tôi!

Hần bước ra và giơ tay lên! Cô bất ngờ và run sợ! Hần đã nhận thay cô

– M chắc chứ, nếu như tao tìm được đứa chủ mưu thì kh tốt đâu! Suy nghĩ kĩ đi nhóc!

Cô nắm chặt bàn tay lại và run lên! Key đã nhìn thấy và biết rõ!

– Là tôi!

– Con bé đứng kể M! Bước lên đây!

Cô giật mình, Key đang gọi cô! Hần quay qua nhìn cô! Hết cách rồi

– Lẹ lên nào, tao kh có tính kiên nhẫn!

Key bắt đầu nổi nóng! Đúng là cái bọn con nít, làm kh dám nhận! Cô bước lên tới chỗ key, mặt cúi xuống

– ngẩng đầu lên!

Cô ngẩng lên, khuôn mặt Key tựa thiên thần nhưng lại mang bản tính của Ác quỷ! Vẻ đẹp khiến nhiều người điều đứng! Key nắm tay cô, vết máu vẫn còn!

– M bị thương à? Hay là vết máu của Như?

– là Là....

– LÀ GÌ?

Key bỗng hét lên, cô sợ đến mức mặt dường như chẳng còn chút máu nào!

– của Như

Cô nói nhỏ giọng lại! Key cười nhếch mép rồi quay lại nhìn hấn!

– Kh nên nói dối như thế chứ, Trường!

Hấn nắm chặt tay lại, bắt lực rồi! Hấn biết Key là bang chủ của Angel nên khó mà đụng vào, hấn chỉ là 1 sát thủ đơn độc trên chiến trường thôi! Key thì thừa biết rõ hấn là ai!

– Tôi sẽ kh làm gì cô đâu! Xin lỗi mọi người đã làm gián đoạn tiết tự học!

Key đứng lên nói rồi nở nụ cười, nữ sinh trong lớp điều đứng vì nụ cười đó! Key nhanh chóng bước ra khỏi lớp! Nó giờ là quan trọng nhất!

~~~~~

TRONG BỆNH VIỆN

Nó đã được đưa vào phòng cấp cứu! Do thiếu máu nên đã rơi vào tình trạng nguy hiểm! Anh rất lo cho nó! Lẽ ra Anh nên đưa nó vào trường tốt hơn! Sau 2 tiếng, bác sĩ và y tá bước ra! Anh bước tới

– em gái tôi có sao kh bác sĩ?

– hiện tại thì đã ổn, bàn tay gãy cũng đã được bó lại! Phần đầu do va chạm mạnh nhưng vẫn kh tổn thương đến phần bên trong! Các vết thương còn lại cũng khá nặng nhưng sẽ bình phục sớm! Khoảng thời gian này gia đình nên chăm sóc và quan tâm kĩ hơn! Giờ anh hãy theo cô này để làm thủ tục

– xin cảm ơn bác sĩ!

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Cấp 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23

Anh bước vào phòng VIP của bệnh viện, nó vẫn còn đang ngủ do thuốc an thần! Khuôn mặt chỉ chút những vết trầy, bầm tím. Đầu thì quấn băng, cánh tay thì được đắp thuốc! 1 bên bàn tay thì bó bột, bàn tay còn lại thì trầy! Chân thì đầy băng keo cá nhân! A ngồi vào ghế rồi ngửa đầu thở dài! Đáng lẽ anh nên chăm sóc nó nhiều hơn. Đáng lẽ Anh nên tìm hiểu về cuộc sống trong trường của nó! Nhắm mắt lại được một chút rồi ngủ quên, việc ở thế giới ngầm đã làm Anh mệt mỗi giờ nó lại xảy ra chuyện! Lúc này Anh chỉ muốn bỏ lại tất cả! Chỉ mới ngủ được 30p thì Key lại mở cửa bước vào làm Anh giật mình

– Đây, trông coi thế này à? Lỡ ai vào đem đi mất thì sao?

– M khỏi lo, T kh bị điếc đến mức đó!

Key đến rồi và dĩ nhiên A đã được ngủ! Anh bước lại ghế sofa rồi thả người xuống một cách mệt mỏi!

– Nghe nói bên mày lại bị phá à?

– ừ, cái đám chết tiệt đó!

Anh nói rồi nghiêng rặng, Key bỗng trầm ngâm suy nghĩ khi nhìn nó!

– Nhóm máu của Như là gì v?

– s m hỏi v?

– Màu đỏ sậm

Anh nghe rồi bật người dậy, màu đỏ sậm sao? Chả lẽ

– ý m là .....

– ù! Xác suất 50%

3 con người, 3 hơi thở và sự im lặng! Anh và Key đang theo đuổi suy nghĩ riêng của mình! Khoảng 1 lúc sau, Key quay qua nhìn Anh! Anh đã dựa vào ghế sofa và ngủ từ lúc nào! Key thờ dài rồi lắc đầu ngao ngán, đúng là Anh với nó là 2 anh em! Khi xuất hiện ở thế giới ngầm, Key và Ken luôn mang về mặt bất cần và lạnh lùng! 2 người họ có thể giết bất kì ai cho dù họ là người có ảnh hưởng như thế nào! Dĩ nhiên, họ chẳng bao giờ đụng tới nhau! Họ biết khi đụng tới nhau thì chỉ gây tổn hại 2 bên và chẳng ai thắng! Trong thế giới ngầm luôn truyền miệng nhau: ” Có Thiên Thần thì sẽ có Ác Quỷ, nếu ai đụng tới 1 trong 2! Dù có là Thiên Thần thì kết quả vẫn là cái chết ” hoặc ” Thế giới ngầm có 2 Ma Vương, họ đều mang vẻ đẹp thuần khiết kh ai sánh bằng và dĩ nhiên tàn nhẫn chẳng ai so sánh được! Bên trong vẻ đẹp thuần khiết là ác quỷ được cất giấu ”

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Cấp 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24

Nó từ từ mở mắt ra, ánh sáng căn phòng khiến nó nheo mắt lại! Nó lấy sức để ngồi dậy, những vết thương vẫn chưa lành, nó lấy tay vuốt mái tóc bạch kim! Cái mùi thuốc sát trùng của bệnh viện đúng là khiến người khác cảm thấy khó chịu. Đôi mắt nó đảo xung quanh, căn phòng rộng, máy lạnh, tivi, sofa, tủ lạnh mini đều có đủ! Nhưng hình như thiếu thứ gì đó, nó nhìn xung quanh, chỉ có 1 mình nó! Chẳng thấy bóng dáng của Ken, Key hay y tá nào cả! Nó thờ dài ngao ngán rồi bước xuống giường, điều nó cần bây giờ là phải vào rửa mặt để tỉnh táo lại! Đặt chân xuống nền gạch, cảm giác lạnh đến run người! Nó bước đi từ từ, chẳng còn tí sức nào cả! Vào nhà vệ sinh rửa mặt rồi nhìn vào gương! Khuôn mặt tiêu tụy hẳn đi! Lết từng bước về phía tủ lạnh mini, bên trong thì đầy đồ ăn nhưng chẳng món nào nó ăn được! Hên là có được vài hộp sữa và sữa chua! Nó đánh ôm hết những gì có thể ăn vào người, nếu nó kh ăn thì kh chết vì mệt thì cũng chết vì đói! Nó lại ghé sofa và mở hộp sữa tươi ra uống! Nhưng vừa mở ra thì cảm giác nhói ở tim khiến nó rút luôn cả hộp sữa! Ngồi co ro lại ôm lòng ngực, đây là lần đầu nó bị như thế!

– Chết tiệt, sao lại nhói thế này?

Nó lằm bằm rồi ôm chặt lòng ngực lại, cảm giác như tim nó sắp nổ tung lên! Cảm giác đó chỉ kéo dài khoảng 2-3 phút rồi hết! Nó buông lòng ngực ra rồi thờ dốc!

– chắc kh sao đâu, kh nên nói với 2 người họ

Lại tự độc thoại, nó vơ đại 1 hộp sữa rồi uống hết! 1 hộp sữa sẽ giúp nó có thêm tí sức! Nó dựa đầu vào ghế sofa rồi nhắm mắt lại và chìm vào giấc ngủ!

Ở TRƯỜNG

Sau khi Key đi, linh hồn của hần như bị Key lấy đi! Ai kêu gì cũng chẳng nghe, hần ngồi xuống rồi nhìn ra khung cửa sổ! Quyết định của hần là đúng hay sai! Cô thì bước về chỗ và tỏ vẻ ta đây kh sợ ai! Cô kh biết chỉ 1 chút nữa thôi, vẻ mặt kiêu ngạo đó sẽ kh còn nữa!

– Ai mau xử lí vết máu ở trên đó đi, để thầy cô thấy thì đuổi học hết đó!

1 học sinh trong lớp nói nhưng chẳng ai dám đứng lên để dọn cả! 1 phần vì sợ, 1 phần vì họ biết nếu dọn thì cô sẽ ghét họ! Cả lớp im lặng khoảng 5p, hần đứng lên rồi xoắn tay áo lên bước ra ngoài! Trờ vào với cây lau nhà, hần lau sạch hết vết máu trước vẻ mặt kinh ngạc của mọi người!

– Cậu kh cần làm thế đâu Trường!

– Đúng rồi đó! Kh cần làm v đâu

– Nếu tôi kh làm thì mấy cậu làm chắc, cứ tỏ vẻ mình là tiểu thư, công tử đi, về ngoài đó chẳng tồn tại được lâu đâu!

Hắn nói rồi bỏ cây lau nhà xuống bước ra ngoài! Cái lũ giả tạo đó, nói 1 đường làm 1 nẻo! Hắn cần ở một mình, giờ mà ở lại lớp học đó và nghe những điều bàn tán thì hắn sẽ điên lên mất! Bước lên sân thượng, đây là chỗ hắn thường hay cúp tiết lên đây ngủ! Người có thể tìm được hắn ở đây chỉ có nó vì ngày đầu vào trường hắn và nó gặp nhau là ở đây! Hắn ngồi xuống, dựa vào thành lan can, cảm giác trống trải lại ùa về! Nhờ hắn nó từ 1 con bé bất cần đời ở tuổi mới lớn trở thành 1 đứa thân thiện và vô tư với mọi điều! Và giờ chính hắn cũng chà đạp người con gái hắn tạo ra, cứ như là 1 con búp bê được thay 1 bộ váy mới thôi! Hắn suy nghĩ rồi thở dài, chẳng biết nó giờ sao rồi!

BỆNH VIỆN

Trong phòng VIP, trên ghế sofa có con búp bê đang nhắm mắt lại! Nhưng nó kh giống những con búp bê khác! Nó đẹp hơn và dễ dàng hút hồn người khác hơn! Có thể nói nó là búp bê bị lỗi! Tay, chân và đầu có chỗ được băng kín lại bằng vải! Mái tóc hơi rối, khuôn mặt tiêu tụy, xanh xao nhưng vẫn kh mất đi vẻ đẹp vốn có! Hơi thở nhịp nhàng có chút mệt mỏi! Anh từ bên ngoài bước vào, Anh và Key vừa cùng nhau về để lấy đồ và mua thêm chút đồ ăn cho nó! Key dù kh bên nó nhiều bằng Anh nhưng vẫn hiểu được nó! Key biết nó sẽ chẳng ăn những món trong tủ lạnh của bệnh viện nên đã cùng Anh đi mua những món nó có thể ăn! Sau khi chờ Anh đến bệnh viện, Key chạy về nhà Ken để lấy đồ! Ken thì xách đồ lên phòng! Bước vào phòng, Ken cũng chẳng để ý đến chiếc giường kh có ai nằm! Anh lấy đồ bỏ vào tủ lạnh, xong hết thì quay qua nhìn vào giường! Trống không! Anh đứng ngơ rồi nhìn xung quanh, nó đang ngồi dựa vào sofa để ngủ, dưới sàn là hộp sữa bị đổ ra! Trên bàn thì đầy hộp sữa chưa khui và sữa chua! Anh bước lại rồi xoa đầu nó

– Như, dậy nào!

– Ummm.....

– E là con mèo à? Dậy nào!

– Ummmm..... 2 hả???

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Cấp 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25

Nó dần dần hé mắt ra, thứ đầu tiên nó thấy là nụ cười của Anh! Nụ cười đó khiến nó cảm thấy ấm áp và được an toàn! Bỗng nó cảm thấy khoé mắt cay, rồi bất chợt 1...2...3 giọt nước mắt đang lăn dài trên khuôn mặt tiêu tụy chẳng có sức sống nào! Nó khó khăn đứng lên, ngược lên nhìn Anh! Rồi 2 tay bỗng ôm chặt lấy Anh, nó tựa đầu vào lòng ngực của Anh mà lặng lẽ khóc! Nước mắt nó tuôn ra ướt cả áo của Anh! Lúc này nó chỉ muốn ở bên Anh như thế này thôi, nó quá mệt mỏi với xã hội ngoài kia rồi! Anh lấy tay ôm chặt lấy nó, Anh khẽ mỉm cười rồi xoa đầu nó!

– Đã xảy ra chuyện gì? Em nói 2 nghe được kh?

Giọng nói dịu dàng cất lên, giọng nói khiến người khác cảm thấy ấm áp. Nó gật gật đầu rồi ngược lên nhìn Anh! Khuôn mặt chẳng có tí sức sống, nước mắt vẫn cứ chảy trong vô thức! Anh lấy tay chùi đi nước mắt trên gò má! Anh cảm thấy có lỗi khi thấy nó khóc như thế này! Nó cảm thấy ấm áp, cảm giác có người dịu dàng như thế với nó có lẽ nó cũng chẳng còn biết cảm giác đó ra sao. Anh nhắc bóng nó lên như là 1 con gấu bông và đặt xuống ghế!

– e bình tĩnh chưa?

– *gật gật*

– vậy thì kể 2 nghe được chưa?

– *gật gật*

Rồi nó bắt đầu kể ra hết chuyện giữa nó, hắn và cô. Kể hết cho Anh xong, nó mới chợt nhận ra khuôn mặt Anh tối sầm lại!

– 2 này! Bình tĩnh nhá, đừng giết em

– E, thật là, để chúng nó đánh như thế mà kh biết đánh lại hả?

– ừm thì .....

– Thật là, e có cần phải ngốc thế kh? Bla....bla....bla.....

Anh ngồi giảng đạo cho nó, nó biết kết quả thế này thì kh kể cho A nghe cho rồi! Lúc này từ bên ngoài có tiếng bước chân, nó cảm thấy như sắp được cứu giúp! Là Key, nó cảm thấy tương lai tươi sáng trở lại

– A~ A3!!!!

– mày làm chửi nhỏ dữ v?

Key từ bên ngoài đã nghe tiếng của Ken, đặt cái balo xuống bàn rồi ngồi ở ghế đối diện nó!

– Kh phải tao rảnh đâu mà chửi nhỏ, phải có lí do chứ!!

– lí do?

– bla.....bla....bla.....

Ken kể lại y chang lời nó nói, Key thường ngày là 1 người nóng tính và điều kì lạ là trên khuôn mặt Key chẳng có tí cảm xúc nào cả! Vừa nghe vừa nhìn chăm chăm vào nó, nó thì vô tư chẳng biết điều gì xảy ra xung quanh mình cả!

– V đó! M coi t kh chửi nhỏ thế thì làm gì? Chả lẽ băm xác nhỏ ra đem cho cá ăn?

Lời của Anh khiến nó rùng mình, với tính cách của Anh thì cũng có thể lắm chứ! Nó lên đưa mắt nhìn Key, và thứ nó nhìn thấy là 1 Ma Vương với khuôn mặt chẳng có tí cảm xúc nào nhìn chăm chăm vào nó! Rồi thôi xong cuộc đời tươi sáng rồi. Nó suy nghĩ rồi tự khóc trong lòng

– Như ~ E biết là Anh không thích E yêu đương rồi cơ mà?

Key nói, giọng nói của Ma Vương như đang thì thầm với nó! Còn Ken thì đang ngồi thành thạo chơi game trên điện thoại! Ken biết, với tính cách của Key thì kh dễ gì bỏ qua!

– O ~ hi hi, a3 à. E mới bị a2 chửi xong nên giờ ù lổ tai rồi! A3 phải thông cảm cho e chứ, đúng kh:3

Nó nói với giọng cực kì dễ thương khiến trái tim của bao chàng trai tan chảy! Nhưng với Key và Ken thì là chiêu trò cũ rít của nó rồi! Key nhìn nó rồi nở nụ cười ” thiên thần ”!

– chiêu trò cũ rít rồi nhóc! A kh chửi E đâu!

– yeahhh! A3 tuyệt vời!!!

– Bù lại thì, E tập ăn những món có chất dinh dưỡng, cái loại đồ uống có vitamin, bla...bla...

Key nói ra 1 dàn đồ ăn có lợi cho sức khoẻ và dĩ nhiên, nó chẳng ưa món nào!

– Thôi, A3 chửi E đi

Nó ngậm ngùi nói, thà bị chửi chứ nó kh thể ăn những món đó! Ken há hốc mồm cười lẫn lộn! Đúng là Ma Vương mà!

– Thoả thuận thế rồi! Quyết định v nhé!

Key nói rồi đập tay với Ken, cả 2 ngồi cười mãn nguyện! Nó trừng mắt nhìn 2 ông anh của mình!

– Ma Vương hiện hình kìa! Kh chỉ 1 mà 2!

Nó lăm bằm trong miệng rồi tiếc thương cho cuộc sống sau này!!! Nó sẽ chết ngộp trong đồng vitamin đó:))

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Cấp 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26

Sau khi bị 2 ông anh nhồi nhét cả đồng đồ ăn, bụng nó chẳng còn sức chứa! Lần đầu tiên nó ăn nhiều đến thế (nói là ăn chứ thật ra là bị ép:v)! Ken và Key sau khi ép nó ăn thì ngồi cười mãn nguyện khiến nó tức muốn trào máu:))! Cái vẻ mặt đắc thắng của 2 ông anh khiến nó muốn bay tới và lấy 2 khuôn mặt đẹp trai hoàn hảo mà chà xuống sàn cho đỡ tức:)).

Nó ngồi lên giường bệnh, loay hoay kiểm gì đó. Key thấy thế liền hỏi:

– E kiểm gì vậy?

– Ô Ô Ô, đâu rồi?

Nó nói với vẻ mặt lo lắng khiến Ken và Key cũng hồi hộp theo, nó loay hoay tìm vật gì đó. Tìm mãi chẳng thấy nó ngồi phịch xuống giường với vẻ mặt phụng phịu như con nít vừa mới bị mất kẹo. Ken thấy vẻ mặt đó liền phì cười:

– Sao thế, kiếm kh được à?

– E nhớ là ban nãy....

Chưa nói hết câu nó ngừng lại rồi quay qua nhìn vào cái bàn với 1 đồng đồ ăn, nó tiến tới lục tung cái đồng đó và dĩ nhiên với bàn tay phải bị bó bột thì vì đó chẳng dễ tí nào. Nó lục tung lên rồi vẻ mặt tươi hẳn, nó toe toét cười:

– A~ thấy rồi!!!

Câu nói của nó khiến Ken và Key quay qua nhìn vật trên tay nó, là cái điện thoại. Nó toe toét cười như con điên rồi lại giương bệnh nằm xuống và chơi game. 2 người kia mặt ngơ ra khi thấy hành động của nó ..... Đã lâu rồi họ mới thấy nó cười rạng rỡ đến vậy, dù là vẫn còn bức nó vụ về Trường nhưng nỗi bức đó cũng sớm tan biến vì nụ cười kia. Nụ cười làm tan chảy trái tim của 2 Đại Ma Vương

Nó nằm chơi Game đến chán rồi lăn quay ra ngủ, bộ dạng nó lúc này chẳng còn lạnh lùng nữa thay vào đó là 1 cô bé hạnh phúc với nụ cười trên môi. Ken và Key thì mỗi người 1 việc, Ken thì bận nói chuyện dt với đám đàn em vì việc bang bị tấn công. Key thì tính toán cái gì đó với cái điện thoại. Ken đặt điện thoại xuống bàn sau cuộc nói chuyện đầy căng thẳng, Anh lấy 2 tay xoa vào thái dương rồi thở dài mệt mỏi. Key ngược mặt lên nhìn rồi quay lại với cái điện thoại:

– Sao thế? Chẳng lẽ mày kh giải quyết được đám trẻ trâu đó à? – Key giờ giọng mỉa mai

– Kh, xong xuôi rồi! Chỉ là tụi tao kh biết phải làm gì với tụi nó – Ken giải thích

– Đó là việc m lo lắng? – Key nói rồi đưa mắt qua nhìn Ken

– Chứ m nghĩ tao lo về việc gì? – Ken nói

– Xuyyyy~ kh gì kh gì – Key đưa tay phẩy phẩy tỏ vẻ chẳng quan tâm

Ken nhìn bộ dạng đó rồi nở nụ cười nhẹ, kh ngờ có lúc 2 ông trùm của thế giới ngậm lại ngồi kế nhau thoải mái thế này. Ken bước tới giường, đắp chăn và chỉnh điều hoà thấp xuống. Key lúc này cũng nhìn rồi quay lại tính toán cái gì đó:

– M cũng biết về thằng nhóc đó đúng kh? – Key hỏi nhưng chẳng nhìn Ken

– Biết, thằng nhóc đó giỏi đấy, cura đồ được con nhỏ đánh đá này – Ken nói rồi bật cười

– Kh đơn giản thế, m cũng biết về gia thế nó mà? – Key nói rồi nở nụ cười đều -.-

– Ở cái tuổi đó đã làm Sát Thủ thì cũng lạ đấy nhưng với bộ dạng đó thì nó chẳng làm gì con nhóc này đâu! – Ken nói rồi quay lại nhìn nó th

– Tao mong là thế .... À, m chuyển nó đến lớp Black đi – Key nói rồi ngược lên nhìn Ken

– Black? Chẳng phải ở đó có thả.....

– Kh sao đâu! Con nhóc này kh nhớ đâu – Key chặn câu nói của Ken lại rồi giải thích!

Ken cũng chẳng thêm nói lại, đúng là theo lời Key nói, Lớp Black có lẽ an toàn đối với nó hơn! Nhưng ở đó lại có những thành phần bất hữu của trường .... Đó là điều khiến Anh lo lắng!

~~~~~  
Tự Văn của Tác Giả

LỚP BLACK: là lớp học được tách biệt hoàn toàn với các lớp học khác, một lớp như thế sẽ kéo dài từ lớp 6 đến tận lớp 9. Như thế có nghĩa là 4 năm mới có 1 lớp. Trong lớp này có các thành phần bất hữu của trường hoặc xã hội, Ví Dụ như: Con của trùm mafia, Con của Tổng thống, Sát Thủ, Nghiên cứu về độc dược, Thiên tài giải mã khoá, V.v. Mỗi lớp như thế có khoảng 15 học sinh trở xuống! Lớp này được nằm ở tầng cao nhất trong trường và chỉ có học ở tầng đấy nên ít ai thấy được học sinh lớp Black. Đồng phục của học sinh lớp Black khác với các lớp khác.

ĐỒNG PHỤC LỚP BLACK: Đồng nghĩa với tên lớp, con gái thì mặc chiếc váy ngắn màu đen, áo sơ mi màu trắng và có thêm 1 lớp áo ngoài cũng đen nốt. Trên áo sơ mi có kí hiệu: là Bông hồng trắng! Con trai thì mặc quần màu đen, áo sơ mi màu trắng có thêm chiếc cà vạt, áo khoác ngoài cũng màu đen, trên áo sơ mi có kí hiệu: là cây kiếm. Áo khoác của con trai lẫn con gái có kí hiệu giống nhau: bông hồng trắng đính trên cây kiếm!

Từ ngày nó gặp và sống chung với Ken thì thời gian cũng trôi nhanh qua, còn vài ngày nữa là tới Lễ Giáng Sinh! Nó háo hức để đón Giáng Sinh cùng 2 ông anh³³³

Nằm trên giường bệnh, nó xoay người 1 cách mệt mỏi, nằm viện cũng cả tuần rồi nhưng chẳng thấy gì về việc xuất viện cả. Nó cũng chẳng thêm quan tâm, nó thích thể này, không gian chỉ có nó và những người thân xung quanh, chẳng lo nghĩ đến việc gì cả. Nhưng ở khoảng cách nào đó, nó nhớ tới hân Và mỗi lần như thế nước mắt lại khẽ lăn dài trên khuôn mặt, nó dùng bàn tay còn lại để lau những giọt nước mắt đó trước khi bị phát hiện ... Trước mặt Ken và Key nó luôn vui cười, rồi khi về đêm nước mắt lại rơi. Nó giả tạo với chính bản thân, lừa dối bản thân rằng mọi chuyện sẽ ổn ...

Đang lạc lối trong suy nghĩ thì bản nhạc "Blue – BigBang" vang lên từ điện thoại. Trên màn hình hiển thị tên người gọi "Anh 2":

– E nghe nè

–.....

– thôi kh cần, kh cần! – nó quyết liệt chống đối

–

– Em vẫn còn no lắm

–

– Nhưng no lấ...

– Ting Ting Ting

Chưa nói hết câu thì Ken đã tắt máy, mặt nó bí xị. Anh gọi hỏi nó có cần mua thêm trái cây kh, sau khi bị từ chối về trái cây thì chuyển qua sữa chua (=))). Nó ch nói hết câu thì Anh đã tắt máy, trưng lại lại bao trùm bởi sữa chua.v. Nó leo xuống giường rồi đi tắm, nó chẳng thể chịu nổi được cái mùi sát trùng trên người. Có khi 1 ngày nó tắm đến 5-6 lần, đồ bệnh viện của nó được đem tới liên tục. Bàn tay phải bó bột cũng đã được tháo ra nhưng ít cử động được. Nó xả nước rồi leo vào bồn tắm ngâm người, nó thích nước lạnh hơn nên nước trong bồn chỉ có 1/4 là nước nóng. Duỗi chân ra rồi dựa vào thành bồn, cảm giác thật dễ chịu~~~~~

1 tiếng sau nó mới ra khỏi toilet, nó đã ngủ quên ở bồn tắm)). Nó bước ra với mái tóc ướt, áo bệnh viện thì cài 3 nút dưới 2 nút trên thì chỉ để hở. Tay áo xoắn lên, do là nó có vết thương ở chân nên được mặc quần ngắn. Nó mở cửa ra rồi đứng phía dưới máy lạnh. Chỉ có bàn tay trái cử động nên việc lau khô tóc khó khăn nên nó quyết định đứng dưới máy lạnh cho dễ khô. Nếu Ken hoặc Key có ở đây thì họ sẽ lau tóc cho nó, nhưng giờ chẳng có ai cả. Nó đưa mắt nhìn xung quanh:

– A2 sao lâu v ta? Cũng 1 tiếng rồi còn gì, chẳng lẽ quên

Nó tự nói rồi lấy điện thoại ra gọi cho Ken:

– 2 hả?

– ừ! 2 đang có tí việc, s v Như? – Anh nói với giọng gấp gáp

– À kh, tại em thấy lâu nên hỏi thôi, 2 bận thì chút đến cũng được mà – giọng nó hơi buồn

– Chút 2 đến, trong tủ còn vài hộp sữa, e lấy uống đi, lát 2 mua cái khác cho e ăn

– Dạ, e biết rồi. 2 cẩn thận – giọng nó thất vọng

– à ừ, 2 biết rồi ... – giọng Ken bỗng nặng nề

Nó cúp máy rồi để điện thoại lên bàn, nó biết việc của Ken và Key, nguy hiểm luôn rình rập họ. Nó thấy lo cho 2 ông anh của nó, họ luôn ở trạng thái làm việc! Nó cũng kh trách được, công việc mà!

Nó bước đi nặng nề, chưa tới được ghế sofa thì nó khựng lại. Lòng ngực nó đau 1 cách dữ dội, nó khụy xuống ôm lấy ngực bên trái, là tim. Mặt nó trắng bệch ra, môi tím ngắt như người chết. Nó cảm thấy trong cổ họng có một thứ gì đó vị tanh chuẩn bị trào ra. Nó mím môi chặt lại, đau đến thấu xương!!! Nó cố gắng đứng lên, cơn đau vẫn chưa dứt, môi nó càng lúc càng tím.

– "rầm"

Ai đó đá cửa phòng nó và bước vào, mắt nó như bị che phủ bởi lớp sương mờ

– MINH PHONG, ÔNG BƯỚC RA ĐÂY CHO TÔI

Tiếng hét của 1 người con trai, nó cố gắng đứng lên, tay phải thì để lên ngực trái, tay trái thì chống xuống đất. Tiếng bước chân ngày càng rõ, nó loạng

choạng đứng lên và lập tức ngã xuống. Nó nghĩ mình sẽ đập đầu xuống đất nhưng kh, có ai đó đã đỡ nó:

– này cô bé! Đây, này

Nó chỉ nghe loáng thoáng như thế rồi một màu đen bao trùm, nó ngất đi!

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Cấp 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Người từng thương ?

– *tin...tin...tin.....*

Chỉ có tiếng của nhịp tim đang yếu dần, hơi thở nhẹ như sắp ngừng lại. Trong phòng Cấp Cứu, tiếng la hét của bác sĩ và những bước chân chạy phát ra tiếng động mạnh!

– Kích nhịp tim

– ” Rầm Rầm ”

– Lên nữa

– ” rầm Rầm ”

– Lên nữa

– ” rầm ... Rầm ”

– ” TINGGGGGGGGGGG ”

Nhịp tim trên bảng đo đang yếu dần!

– truyền oxy đi, nhanh lên

– Lên tới mức cao nhất đi

– ” RẦM RẦMRẦM ”

-” Ting...Ting...ting...ting..... ”

Nhịp tim đã đập trở lại, các bác sĩ đang chạy điên cuồng trong phòng cấp cứu. Họ đang kích nhịp tim cho 1 người con gái với mái tóc bạch kim xoa dài, làn da trắng bệch, nụ cười nhẹ luôn nở trên môi.

Nó đang mơ, nó mơ thấy hân và nó đang cùng nhau đi trên con đường đầy hoa hồng trắng. Hân nắm tay nó kéo đi về phía có chiếc ghế gỗ. Nó hạnh phúc cùng hân, nó cùng hân ngồi trên chiếc ghế gỗ và nụ cười luôn trên môi. Nhưng trong phút chốc ở áo nó có thứ gì đó đang chảy ra, là máu. Máu thấm đẫm chiếc đầm trắng, nó đứng lên và nhìn hân. Hân đang cùng Quỳnh ngồi trên chiếc ghế. Nó khóc, những giọt nước lăn dài trên khuôn mặt, kh phải là nước mà là máu. Nước mắt nó có màu đỏ, lăn dài rồi rớt xuống. Nó đang mỉm cười, nhìn hân với nụ cười đầy đau thương, con đường hoa hồng trắng như đã thấm máu của nó, đều trở thành màu đỏ, màu đỏ thẫm. Hân phút chốc đứng lên và bước tới nó, à kh phải bước tới mà là bước ngang. Nó với tay và nói:

– M hạnh phúc kh?

– Ừ, t rất hạnh phúc

– V thì được rồi

Nó nói rồi bước tới cánh đồng hoa hồng trắng, nó nhìn hân lần cuối rồi vẫn giữ nụ cười trên môi, ngã người về phía sau. Thân thể nó nằm đè lên những bông hồng, chúng dần chuyển thành màu đỏ, như 1 bức tranh. 1 cô gái nằm trên cánh đồng hoa hồng trắng, chỗ nó nằm hoa hồng là màu đỏ, khuôn mặt vẫn giữ nụ cười, mái tóc bạch kim xoa lên hoa hồng, chiếc đầm nó mặc màu trắng lấm lem máu. Vùng ngực trái thấm đẫm máu, gai của hoa hồng đâm vào tay nó, máu tuôn ra. Vẫn là nụ cười nhẹ nhàng trên môi, là 1 Thiên Sứ đang thấm đẫm máu! Đôi mắt tím buồn nhìn lên bầu trời trong xanh, như đang chờ đợi 1 thứ gì đó! Đôi mắt tím buồn vẫn còn lảng động những giọt nước mắt màu đỏ! Chỉ cần hân hạnh phúc, nó sẽ ra đi!) Đó là thứ nó suy nghĩ cuối cùng trong đầu rồi dần nhắm mắt lại.


~~~~~

Trong căn phòng VIP, chỉ có tiếng nhịp tim kéo dài, bầu không khí im lặng. Nó đang được truyền máu và oxy. Nhịp tim và hơi thở yếu đi so với người thường. Các vị bác sĩ vẫn đang kiểm tra, có 1 chàng trai đang ngồi trên ghế nhìn vào nó. Khuôn mặt lạnh lùng, kiêu ngạo, chàng trai đó vẫn bên nó từ lúc ở phòng cấp cứu đến giờ. Chẳng nói chẳng rằng, chỉ lặng lẽ từ đằng xa quan sát nó!

Từ ngoài cửa phòng, tiếng bước chân vội vã bước vào, là Ken! Sau khi Anh giải quyết xong việc ở bang thì liền gọi cho nó nhưng kh ai bắt máy. Nỗi lo càng tăng lên, lúc này Anh nhận được điện thoại từ bệnh viện thông báo là nó đang cấp cứu! Anh chạy như bay tới đây, khuôn mặt hoàn hảo kia lấm tấm mồ hôi. Anh nhanh chóng tìm ra được phòng và chạy vào.

Anh thở hắt hắt, đưa mắt quan sát, cả căn phòng tĩnh lặng, chỉ có các vị trưởng khoa đang bước ra, anh chặn họ lại:

– Sao rồi hả? Rốt cuộc là chuyện gì?

– Cô bé bị mắc 1 căn bệnh hiếm, là bệnh mất cảm giác, bệnh này rất ít người mắc phải!

– Bệnh mất cảm giác? – Anh nhìn vị trưởng khoa già

– đúng, bệnh này rất hiếm. Nó sẽ làm người ta kh có cảm giác gì ngoài việc đau tim. Dù rằng kh có nguy hiểm đến tính mạng nhưng nếu con đau tim kéo dài và kh uống thuốc thì người mắc bệnh sẽ tự ói ra máu. Điều đặc biệt là họ kh chịu được lạnh, nếu lạnh quá mức có thể thì cũng sẽ bị ói ra máu

– Kh có thuốc chữa à?

– Hiện tại vẫn còn đang nghiên cứu, đã có thuốc dừng cơn đau tim, chúng tôi sẽ cố gắng nghiên cứu để tìm ra thuốc giải.

Anh như chết lặng, từ phía sau có tiếng bước chân tiến tới, 1 bàn tay đặt lên vai Anh. Là Key, Key đã đến từ lúc nào và nghe hết cuộc nói chuyện. Key đưa mắt nhìn vào các vị trưởng khoa:

– Mong mọi người cố gắng tìm ra thuốc giải!

Key nói rồi cuối đầu, các vị trưởng khoa đều nhìn Key

– chúng tôi sẽ cố gắng hết sức, mong mọi người cố gắng hợp tác. Do sau vụ tai nạn, tâm trạng của cô bé vẫn bất ổn nên mọi người cố gắng đừng để cô bé bị kích động!

– vâng, chúng tôi biết rồi, mong các vị giúp đỡ

Các vị trưởng khoa nhẹ nhàng gật đầu rồi rời khỏi phòng bệnh, Key vỗ vào vai Ken:

– Đừng đứng đó, vào xem sao đi – Key nói rồi bước vào bên trong

Ken cũng bước vào, nó đang nằm trên giường bệnh, xung quanh là các loại máy móc hiện đại, nó vẫn thở oxy, tay được truyền máu. Lúc này 1 giọng nói từ phía chiếc ghế sofa vang lên:

– này 2 tên chó điên kia! Ông mày về mà kh thèm chào 1 tiếng à?

Ken và Key quay lại, kh ai biết là Ken và Key đã từng chơi chung rất thân ngoại trừ 1 người, là tên thứ 3. Ken và Key sững sờ nhìn người trên chiếc ghế, tướng ngồi ngạo mạn, giọng nói lạnh lùng, đánh thép, khuôn mặt lạnh còn hơn băng tuyết, kiêu ngạo. Key mấp máy môi:

– Là ma kia!

– Ừ... Ừ... Mấy năm nay t vs m kh đi cùng, chắc nó giận lắm nên mới quay về

Ken và Key nói với nhau mặt kệ biểu hiện của con người đang ngồi ở đó

– T đá tụi bây à! Giỡn với ông đấy à?

– Cách nói y chang, chắc là về thiệt rồi m ơi – Key nói rồi đưa mắt nhìn Ken

– Yun ơi Yun, tụi tao xin lỗi mà, mấy năm nay t vs Key kh chơi chung nữa nên kh đi thăm m, m tha lỗi cho tụi tao đi – Ken nói rồi đưa 2 tay lên lạy

– chết mẹ 2 đứa bây rồi!!!CHAP 27.2

Chàng trai được gọi là Yun cầm mấy cái gối trên ghế chạy vào Ken và Key:

– cái lũ chết tiệt tụi m, chỉ vì mấy cái băng nhóm đó mà tách nhau ra. Chắc cũng có ngày 2 đứa m chém giết lẫn nhau quá – Yun hét lên về mặt mắt bình tĩnh

– Bớt nóng, m hỏi nó đó t nói là đặt tên Evil nó kh chịu – Ken nói rồi chỉ qua Key

– Thế tên Angel cũng đẹp v – Key trừng mắt nhìn hấn

– Evil

– Angel

– .....

Thế là 2 người họ đứng cãi nhau mà chẳng để ý đến con quái vật đang chuẩn bị xông chuồn:

– Này .... Đừng nói với tao là 2 đứa m kh đi với nhau nữa là vì thế nhé – Yun bẻ tay nghe rộp rộp

– có thể cho là v – Key gật gật đầu nói

Yun thở dài, xoa thái dương. Kh ngờ đến giờ Yun vẫn chơi được với 2 tên này.

– T sẽ nói chuyện với 2 đứa m sau về việc đó. Giờ vào chủ đề chính, ai đó? – Yun nói rồi chỉ vào nó đang nằm bất động

– E gái T – Key và Ken đồng thanh trả lời

– E gái? – Yun hỏi

– ùm, nó A3 còn tao là A2 – Ken nói rồi giải thích

– tao nhớ thằng Ken chỉ có 1 thằng em trai, còn Key là con một mà?

– Anh Em kết nghĩa thôi

– À~~~~~

Yun gật gật đầu tỏ vẻ đã hiểu vấn đề, lúc này nó khẽ hé mắt, ánh sáng của bóng đèn khiến nó nheo mắt. Nó cảm thấy cơ thể như bị liệt, kh cử động nổi, nó vẫn còn phải thở oxy nên kh mở miệng được. Ngón tay nó khẽ động đậy, Yun đã nhìn thấy và bước tới giường bệnh

Yun chỉnh chiếc giường nâng cao lên, mở ống oxy ra cho nó rồi đưa tay lên sờ trán. Hành động đó khiến Ken và Key ngỡ ngàng, 1 người như Yun lại quan tâm đến 1 đứa con gái sao? 2 đứa đưa mắt nhìn nhau rồi mỉm cười gian tà! Nụ cười đó đã bị Yun nhìn thấy:

– Đừng có ở đó mà suy nghĩ lung tung, tao chưa xử tội m đó! – Yun vừa nói vừa nhìn vào bịch máu đang được truyền cho nó

Nó nhìn Yun khó hiểu, cử chỉ quan tâm lo lắng. Nó nhìn vào từng cử chỉ, hành động đều rất dịu dàng và cẩn thận. Yun bất ngờ quay lại nhìn nó và bất gặp ánh mắt:

– Có chuyện gì? – Yun nói rồi nhìn vào bảng hiển thị nhịp tim của nó

– sao anh lại chăm. ....sóc cho tôi? – nó nói nhỏ chỉ đủ Yun nghe, hơi thở của nó đang yếu nên kh thể nói to

Yun quay lại nhìn nó rồi đưa sát mặt vào mặt nó:

– bởi vì e thiếu tôi 1 món nợ – Yun nói rồi quay bước đi

Câu nói của Yun khiến nó nheo mắt lại, nợ sao? Nó từng gặp Yun à! Yun đã ra khỏi phòng, Ken và Key bước tới chỗ nó:

– E kh sao chứ, là lỗi của 2, 2 xin lỗi em – Ken nói rồi đưa tay sờ trán nó

– sao e kh gọi cho A? Nếu có anh thì đầu xảy ra chuyện như vậy? – Key nói rồi nắm lấy bàn tay phải của nó

Nó mỉm cười, nó thật may mắn khi có 2 người Anh quan tâm và yêu thương mình

– E kh sao rồi! – nó cười, nụ cười hạnh phúc

Ken và Key mỉm cười, chỉ bên nó, họ mới có thể vui vẻ và ấm áp!

Lúc này Yun từ bên ngoài bước vào với 1 chai nước biển và dụng cụ sơ cứu! Yun bước tới rồi tháo bịch máu được treo trên cây inox xuống.

– Sao mày có mấy thứ này thế? – Ken ngạc nhiên hỏi Yun, chẳng phải chỉ có y tá mới có sao

– Đi lấy chứ đâu – Yun nói rồi tháo lớp băng keo được dán ở tay nó

– Họ cho m lấy à, mà sao kh để họ làm đi? – Lần này là Key hỏi

– Cái lũ đó, nhắc tới là t muốn giết chết hết, mẹ kiếp – Yun nói rồi tháo mạnh lớp băng keo cuối cùng trên tay nó

Do Yun tháo mạnh nên chỗ đó đã chảy máu ra! Điều kì lạ là nó chẳng có cảm giác gì

– chuyện gì mà m bức quá v? – Ken nhăn mặt

– là vậy .....

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Cấp 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Món nợ

QUAY LẠI LÚC YUN ĐI RA KHỎI PHÒNG

Thật ra là vì bịch máu của nó gần hết, lại hết giờ hành chính nên chỉ còn vài người trực ca. Yun đi dọc hành lang để kiểm y tá, đi tới cuối dãy đi sang phải là thấy bàn trực. Bước gần tới thì:

– ê ê, mấy bà biết con nhỏ nằm trong phòng VIP đặc biệt kh? – giọng của 1 cô y tá vang lên khiến Yun dừng bước lại

– biết sao kh? Con nhỏ đó y như búp bê v đó, trắng bóc à như trong suốt v đó, mắt thì màu tím, còn tóc thì màu bạch kim, có điều tui chưa nghe nhỏ đó nói. Từ ngày tui vào đó để dọn rác thì chẳng nghe tiếng nói nào từ con nhỏ đó hết, như búp bê v đó – 1 cô y tá khen ngợi

– trong đó còn có 3 anh đẹp trai nữa, nhưng ai cũng lạnh lùng hết. Đẹp kh thì vệt, hoàn hảo, hoàn mĩ, kh 1 chút sai lệch – cô y tá đó nói tiếp

– bà đừng mơ mộng nữa, con nhỏ đó PTM đó – 1 cô y tá khác nói

– ừ, thiệt hả? – những tiếng xôn xao xì xầm vang lên, Yun lúc này đang cố gắng để nghe hết câu chuyện

– ừ, thiệt mà. Nghe nói là 3 mẹ bỏ đi, được cái chàng trai nào đó trong 3 người nhận về làm em gái, xong cho tiền đi phẫu thuật – tiếng cô y tá kể khiến cho người khác tin tưởng

– trời, còn nhỏ mà đã như vậy sao? V chắc dùng chiêu trò để câu dẫn thêm 2 người kia

– chứ còn gì nữa, bọn con nít bây giờ ghê lắm

– nghe nói là mắc căn bệnh hiểm nào đó mà kh có thuốc chữa

– đáng đời, chắc tại ăn ở ác quá nên trời phạt

Đến nước này thì Yun kh nhịn được nữa, bước tới và rẽ phải, đứng trước mặt những cô y tá đó. Khuôn mặt tàn khốc, lạnh lùng:

– 1 chai nước biển và dụng cụ sơ cứu vết thương, băng quấn, vitamin và kim tiêm – Yun nói rồi đưa mắt nhìn về cô y tá ban nãy nói nó dụ dỗ đàn ông

Những cô y tá còn lại đều ngẩn ngơ trước vẻ đẹp đó, Yun chẳng để ý, đối với hắn (Yun) thì những cô y tá này chỉ như những vật kh có giá trị

– Dạ thưa, bệnh viện chúng tôi kh thể đưa cho bệnh nhân hay người nhà hoặc bất cứ ai để tự xử lí. Nếu anh cần tôi sẽ đi làm ngay

Yun nở nụ cười nhếch mép, 1 đường cong hoàn hảo trên khuôn mặt:

– Nói với vị nào có chức lớn nhất ở đây rằng Trang Hoàng Nhật cần gấp – Yun nói

Các cô y tá bắt đầu xì xào, là người nhà họ Trang. Cô y tá trực ban bấm điện thoại:

– Dạ thưa trưởng khoa, có Trang Hoàng Nhật cần gấp ạ

– .....

– ”cạch”

Cô y tá đặt điện thoại xuống, nhìn Yun nở nụ cười thân thiện

– Anh đợi 1 chút, trưởng khoa đang tới!

Cô y tá vừa dứt câu thì từ đằng xa có 1 vị trưởng khoa già đang đi tới với vẻ mặt hốt hoảng:

– Xin chào thiếu gia! Xin lỗi vì sự thất lễ của chúng tôi

– Bác Lưu, kh cần phải khách sáo v đâu – Yun nói rồi cuối đầu chào

– Ta xin lỗi con, ta kh biết là con đang ở đây! Nhưng có việc gì v? – trưởng khoa hỏi

– Có 1 người bạn của con đang nằm ở đây, con muốn tự tay chăm sóc và cả truyền nước, tất cả những việc chăm sóc – Yun nói rồi đưa mắt nhìn cô y tá

– Được thôi, kh có gì khó cả – trưởng khoa nở nụ cười

– Vâng, v con xin cảm ơn – Yun gật đầu

Vị trưởng khoa nhìn các cô y tá:

– từ nay các cô chỉ việc vào phòng và thu dọn rác, dọn vệ sinh. Các việc còn lại cậu Nhật sẽ tự tay lo

– Vâng

Cô y tá trực lấy ra những thứ cần thiết lúc này Yun yêu cầu ra, Yun cầm lấy rồi quay lưng bước đi và bỏ lại 1 câu:

– Dù cô bé đó có ra sao thì các người cũng kh có tư cách để đánh giá. Là đẹp tự nhiên đó

Câu nói của Yun khiến mọi người sững sờ, thì ra Yun đã nghe hết!

~~~~~

QUAY VỀ HIỆN TẠI

Yun vừa kể xong thì Ken bật cười thành tiếng:

– PTTM, hahahahaha, dụ dỗ con trai nhà lành:))

Ken cứ thế ôm bụng cười kết quả là bị Key cầm cái gối chọi vào mặt:))

Nó thì bức bối vì họ đánh giá nó. Nó ghét nhất là ai đánh giá nó. Yun lúc này đang treo chai nước biển lên. Yun cầm tay nó và đâm kim vào! Nó kh thấy đau gì cả, Yun vẫn rất ân cần:

– 2 đứa mày chạy đi ra mua cho tao 1 ít sữa tươi Long Thành và bánh ngọt – Yun ra lệnh cho 2 thằng bạn mình

– 2 Đứa tao hả? – Key hỏi lại Yun

– Chẳng lẽ con nhóc này? – Yun nhìn Key

– Nhưng sao lại là tụi tao? – Ken đưa mắt nhìn Yun

– Có đi kh thì bảo? – Yun đánh giọng nói

– ĐI ĐI, ĐI LỆ M – Key và Ken lật đật chạy đi

Trong phòng chỉ còn tiếng trên máy hiển thị nhịp tim và hơi thở, không khí căng thẳng. Yun thì vẫn giữ vẻ mặt đó, khuôn mặt lạnh lùng và tàn khốc. Vẫn chuyên tâm làm việc, Yun kéo lớp chăn ra và nâng đôi chân nó lên, thon và trắng. Nhưng lại bị những vết trầy trụa rướm máu, Yun cẩn thận ngồi lên giường và để chân nó lên đùi mà sức thuốc!

– Tại sao Anh lại làm những việc này? – nó lấy hết can đảm để hỏi

– Chẳng phải tôi đã trả lời cho e rồi s? – Yun vẫn chú tâm vào việc của mình

– đó kh phải lí do! – Nó gằn giọng

– V e nghĩ gì? – Yun nhếch mép

– Tôi kh biết

– E đúng là con ngốc – Yun nói rồi nhìn nó

– Ủ, tôi đúng là con ngốc. Tôi ngốc đến nỗi từ bỏ hết tất cả, tôi để cho người khác chà đạp, tôi để cho họ sỉ nhục tôi. Tôi ngốc thật – giọng điệu thảm thương của nó khiến Yun nhếch mép

– Đẹp giọng điệu đó đi – Yun nói

– Anh nói tôi nợ Anh? Là gì v?

– em nợ tôi 1 cái mạng

Yun nói rồi nhìn nó, đúng là nó nợ Yun 1 cái mạng. Yun từ lúc nào đã quán lóp băng mới cho bàn tay phải, nhẹ nhàng và cẩn thận!

– Anh giết tôi đi – Nó nói rồi nhìn Yun

– Tại sao? – Yun nói với giọng thích thú

– Nợ thì phải trả

– nhưng tôi kh đòi em, tại sao e lại trả?

– nếu tôi sống chỉ để lại những kỉ niệm buồn cho những người xung quanh. Vì tôi, Ken và Key phải thức khuya để làm việc vì ban ngày họ phải chăm sóc tôi. Vì tôi mà Ken phải mệt mỏi, Key phải đem việc ở bang lên đây làm. Tất cả là do tôi – nó nói và những giọt nước mắt lăn dài trên khuôn mặt, đôi mắt tím buồn thể hiện về tuyệt vọng

– Rõ ngốc – Yun nói

– Tôi cầu xin anh hãy giết tôi, GIẾT TÔI ĐI – nó hét lên với tất cả sức lực, rồi bật khóc như 1 đứa trẻ thơ

Yun đưa tay nâng cằm nó lên, khuôn mặt lạnh lùng và tàn khốc của Yun. Đôi mắt màu xám khói lu mờ, đôi mắt vô hồn. Yun nâng cằm nó, những giọt nước mắt vẫn cứ rơi

– Anh giết tôi đi mà, cầu xin anh, hãy giết tôi đi – nó nói trong tiếng nấc đến nghẹn lời

Yun nhìn nó, Yun leo lên hần giường bệnh, do giường khá to nên rất dễ. Yun đã nhanh chóng cởi giày và leo lên. Yun nhìn nó rồi bỗng đề nó xuống, nó bỗng cảm thấy hoảng sợ. Nó đang nằm bên dưới và 2 tay bị Yun đè xuống. Yun đưa mặt sát xuống phần cổ rồi hít sâu vào. Người nó thật sự rất thơm, hành động của Yun khiến nó cảm thấy Yun là kẻ biến thái =)))

– E thật sự rất thơm – Yun nói

– Anh biết nếu xâm phạm trẻ em dưới 18t thì sẽ bị gì kh?

– E đừng nghĩ như thế, Tôi kh làm gì quá đáng đâu – Yun đưa mặt sát vào mặt nó

– Anh ... Anh định làm gì?

– E thật sự là dễ khiến người khác phải say mê mà! – Yun nói rồi mặt tiến lại gần hơn

Điều nó tưởng tượng lúc này là Yun sẽ hôn nó!!!! Nó nhắm mắt lại, hơi thở của Yun, mùi hương của Yun, nó có thể cảm nhận rõ. Yun có mùi hương rất đặc biệt, nó khiến cho người khác cảm thấy ấm áp! Môi Yun sắp chạm môi nó, nó dường như nín thở lại và rồiCHAP 28.2:

Nó nhắm tịt mắt lại kh dám nhìn Yun nhưng chẳng có gì xảy ra trong vòng 30s sau cả =)). Nó cứ tưởng rằng yun đã đi, nó thở nhanh, nãy giờ nó chẳng dám thở tí nào. Nó mở mắt ra và khuôn mặt lạnh của Yun ở ngay trước mặt nó. Nó nhìn Yun, nhìn xoáy vào đôi mắt màu xám khói để tìm những suy nghĩ nhưng nó chẳng thấy gì. Đôi mắt trầm ngâm, vô hồn, tàn khốc. Trong khi nó đang chạy theo những suy nghĩ thì Yun kề sát mặt:

– * chụt *

Yun hôn trán nó, nó chẳng kịp phản ứng gì. Khuôn mặt nhanh chóng đỏ bừng lên, lấp bắp nói:

– Anh Anh làm gì v hả >

– Tôi làm những gì có thể – Yun nói rồi leo khỏi người nó

Nó ngỡ ngàng với hành động của Yun, thật kì quái >

– Ngoan ngoan nằm yên! – Yun nói rồi quay lại nhìn nó

– Là gì v? – Nó hỏi

– Thuốc dành cho em! – Yun nói rồi cầm tay nó và đưa ống tiêm vào

Nó chẳng có cảm giác gì, khuôn mặt vẫn bình thản! Yun rút kim tiêm ra và lấy ít bông gòn để vào chỗ vừa rút kim. Yun đề nghị, e đề nghị nét mặt nó:

– Kh thấy đau – Nó nói, giọng hơi run

– Em bị mắc căn bệnh mất cảm giác nên tạm thời mọi việc ảnh hưởng đến sẽ kh có cảm giác – Yun nhìn nó

Nó nhìn vào bàn tay phải, đúng là chẳng có cảm giác gì cả! Kh còn đau đớn hay nhức mỏi! Nó bật cười, có lẽ nó thích bị bệnh này hơn, chẳng có cảm giác, kh còn thấy đau nữa!

Yun ngược lên nhìn khuôn mặt nó, nó đang cười sao? Nụ cười nhẹ nhàng, đau thương! Căn phòng trở nên im lặng đến khác thường, lúc này từ bên ngoài Ken và Key đi mua những món Yun yêu cầu về!

– Yohooooooooo~ – Key lên tiếng

– Về rồi à? – Yun nói nhưng chẳng thèm quay lại nhìn

Yun lấy miếng bông gòn ra, máu đã hết chảy rồi. Thứ khiến Yun chú ý là màu máu, là màu đỏ sậm! Khuôn mặt bỗng tối sầm lại rồi đưa mắt nhìn nó. Nó đã xảy ra chuyện gì?

Dòng suy nghĩ bị cắt ngang khi Ken bước tới vỗ vào vai Yun:

– Đây nhóc, m hiện giờ đang ở đâu v? – Ken hỏi

– Vừa xuống sân bay tao đến đây nên chẳng biết – Yun bình thản nói

– Hành lí mày đâu? – Key lúc này mới để ý, Yun kh đem theo gì cả

– Tao trốn đi mà! – Yun dọn dẹp mọi thứ vào hộp y tế

Câu trả lời khiến 3 người còn lại nhìn chăm chăm vào Yun! Chẳng thể tin nổi:

– Ông bà mà tìm được m là toi mạng nhé con – Key lắc lắc đầu nói

– Ông bà chẳng dám làm gì nó đâu, con trai 1 mà. Nó bị gì lấy ai thừa kế – Ken xua tay

Yun chau mày nhìn 2 thằng bạn, chẳng thể nói nổi với 2 đứa này!

– V m tính ở đâu? – Key nói

– – Yun kh trả lời

Lúc quyết định trốn đi, Yun chỉ lấy theo điện thoại, tiền mặt và thẻ tín dụng. Chẳng nghĩ đến việc sẽ mặc gì và ở đâu, chỉ biết là về đây để gặp lại 2 thằng bạn.

– Hay là sống chung đi – Mặt Ken hơn hờ nói

– Sống chung? – Key nhàu mày nói

– 4 đứa – Ken gật gật đầu nói

– Nhưng ở nhà ai, tao hay mày? – Key nói

– sao cũng được

– thế nhà:))

Key nhanh nhẹn đáp lại, dù gì nhà Ken vẫn tốt hơn. Ba mẹ của cả 3 đều ở nước ngoài, chỉ có Ken là ít bị kiểm soát nên nhà Ken là sự lựa chọn hoàn hảo!!!!

Nó lúc này ngêch mặt ra, sống chung với 3 tên này chắc nó điên sớm==’! Nó tính mở miệng ra thì bắt gặp ánh mắt Yun đang nhìn, dù kh nói lên nhưng nó hiểu được ý nghĩa của ánh mắt đó ”kh được nói”=))))). Nó chẳng dám nói tiếng nào:v, ánh mắt đáng sợ:))

– Lúc nãy có gặp bác Luru, ông ta nói có thể về nhà chăm sóc! – Ken nói

– Để tao đi làm thủ tục xuất viện – Key đứng lên nói

– Ủ, m đi đi! – Ken nói

Nó kh ngờ 3 tên này có thể tự quyết định dễ dàng v ==’! Nhưng đến lúc này nó vẫn kh biết gì về Yun, chỉ biết tên Yun và là bạn của 2 ông anh

– A2, có thể nói cho e biết về người này kh? – Nó nói rồi chỉ qua Yun

– À, quên nói với em! Đây là Trang Hoàng Nhật, người thừa kế của tập đoàn lớn nhất thế giới ở mọi lĩnh vực, tập đoàn Hoàng Nhật! Cũng là bạn tụi Anh, có thể nói nó thông thạo tất cả vũ khí, súng. Ở những trận chiến kh quan trọng sẽ kh xuất hiện dù v mọi người đều biết tới nó với cái tên là Fa-

– biết nhiều đó được rồi – Yun chặn miệng Ken lại

Nếu để Ken nói chắc Anh sẽ nói đến ba mẹ, địa chỉ nhà, mọi thông tin cho nó nghe quá!

– Và là 1 sát thủ tình trường! – Ken cố gắng nói nhỏ đủ để nó nghe

Nó nhìn Yun với ánh mắt ngạc nhiên, sát thủ tình trường sao? Yun cảm giác có ai đó đang nhìn chăm chăm, quay lại và bắt gặp ánh mắt khó hiểu của nó! Yun cảm thấy được gì đó:

– Nhìn gì hả nhóc – Yun hất mặt kiêu ngạo nhìn nó

– Tình trường, lãng nhăng, sát gái, đào hoa – nó nhìn rồi lẩm bầm

Yun đọc khẩu hình trên miệng nó, dù kh đọc được hết nhưng vẫn được 1 từ là Tình trường! Con nhóc này sao lại nói đến từ này?

Ken nhìn Yun rồi nhìn nó, ánh mắt của 2 người họ bắn ra điện:

– Em nói gì đó? – Yun đánh mặt nói

– Kh liên quan đến anh – Nó quay mặt ra chỗ khác

– Đừng tưởng có Anh của em ở đây tôi kh dám làm gì em – Mặt Yun tối sầm lại

– Thế anh định làm gì tôi? – Nó quay lại hất mặt với Yun

– Sẽ làm nhưng kh phải ở đây

Yun nói rồi nở nụ cười nửa miệng, khuôn mặt ác má hiện lên! Nó cảm thấy mình đang trong mối đe dọa!

– Thôi thôi, được rồi! – Ken cười

Key từ bên ngoài bước vào, cảm thấy không khí căng thẳng

– Sao thế? – Mặt Key ngơ ngác

– Đi lẹ trước khi cháy bệnh viện – Ken nói

Yun và nó trừng mắt nhìn Ken khiến Ken rùng mình!

– T với m xách sữa với bánh ra xe, 2 đứa tụi bây đi từ từ ra sau nha – Ken nói rồi kéo Key đi

Chưa được 1 phút thì đã biến mất, Yun quay lại nhìn nó rồi bỏ đi! Nó chẳng biết phải làm sao với đồng dây đang được gắn vào người! Nó nhớ lại là nó kh đau, mạnh dạn rút đi dây truyền nước biển. Máu từ chỗ đó chảy ra, nó chẳng quan tâm, rồi đến những miếng khác được dán để đo nhịp tim. Từng cái một, nó cố gắng đứng lên! Chưa kịp lấy thăng bằng thì nó té xuống

– ”bịch”

Nó vẫn kh có cảm giác, cố gắng chống tay xuống sàn thì có ai đó bồng nó lên, là Yun. Yun kh thể nhìn nó té lên té xuống nên đã quay lại và bồng nó

– Anh làm gì v? – Nó nhìn lên Yun

– Nếu em kh muốn té lên té xuống và gãy chân thì im lặng đi – Yun cuối mặt xuống

– Sao anh lại quan tâm tôi nhiều v? – lần thứ 3 nó hỏi Yun câu này rồi

– Vì E mắc nợ tôi – Yun trả lời

Chương 29: Thay đổi ?

Yun, Key, Ken và nó cứ thế đã sống cùng nhau được 3 ngày. Vết thương của nó cũng dần hồi phục, Evil và Angle đã kết hợp lại thành Black. Đương nhiên việc này làm chấn động thế giới ngầm và những người liên quan đến, 2 Đại Ma Vương đã tác hợp thì chẳng ai thắng nổi. Kể từ ngày đó, Key đã dọn hẳn sang nhà Ken. Mỗi người đều có phòng riêng, Phòng Ken và Key thì ở lầu 1 và 2, nó và Yun thì cùng nằm ở lầu 3. Nó nay đã đi lại được, khỏe mạnh nhưng bàn tay phải vẫn chưa hồi phục và tiếp tục quấn băng trắng. Nó cũng chẳng quan tâm lắm về việc này. Cuộc sống của nó lúc này thế là ổn rồi

~~~~~
5 GIỜ 30 Sáng / Thứ 2

Nó đang nằm trên giường, chân chỉ đắp hồ phân chân, tai vẫn đeo phone và trên tay vẫn cầm quyển tiểu thuyết. Đêm qua nó đọc tiểu thuyết đến tận khuya và ngủ quên. Đạo này nó mất ngủ, chỉ đến gần sáng mới ngủ được. Hôm nay thì nó ngủ lúc 11g, ngày nó ngủ sớm nhất.

– ” tách ”

Tiếng mở cửa phòng, bóng dáng 1 người con trai đang bước đến bên giường của nó. Bàn tay vuốt nhẹ khuôn mặt của nó, là Yun! Yun ngồi cạnh nó, hơi thờ đều đều!

– Như .... – Yun lay người nó

– Ừm ....

Nó nhăn mặt vì có người phá giấc ngủ của mình!

– Như! Dậy đi! – Yun tháo tai phone của nó xuống và nói

Nó hé mắt ra nhìn xung quanh và dừng lại ở Yun. Nó đưa tay dịu dịu mắt rồi ngáp dài, nó vươn vai mệt mỏi! Lúc này nó mới để ý, sao Yun lại ở đây? Nó quay lại tròn xoe mắt nhìn Yun!

– Yun hả? – nó nói

– Chứ em nghĩ là ai, dậy đi – Yun nói

– Sao anh lại ở đây? – nó ngây ngô hỏi

– V e nói xem tại sao tôi kh được ở đây? – Yun giọng trêu chọc

– Anh ..... Biến thái – Nó trừng mắt

– Ừ, tôi biến thái đấy – Yun nói – E dậy đi rồi mặc cái này vào!

Yun để lên giường 1 bộ đồng phục Black, nó nhìn rồi quay lại nhìn Yun:

– Black?

– Kể từ nay e sẽ học Black cấp 2, tôi và 2 thằng kia sẽ học Black cấp 3! Lớp học chúng ta gần nhau nên dễ qua lại! – Yun chậm rãi giải thích

– Nhưng sao lại chuyển, chẳng phải Black dà-

– E sẽ được huấn luyện lại – Yun cắt ngang lời nói của nó

Nó nhìn Yun rồi đem theo bộ đồng phục vào nhà vệ sinh! Bước ra, bộ đồng phục làm nó trông thật nổi bật! Làn da trắng, mái tóc bạch kim, đôi mắt tím. Nó ngắm mình trước gương, chiếc áo sơ mi hơi rộng với nó nhưng chẳng sao, nó thích thế! Nó nhìn mình trước gương:

– Mình thay đổi quá!

Nó thay đổi, đúng v! Lúc trước nó mập hơn bây giờ, có lẽ vì những việc kia xảy ra nên nó đã giảm cân lúc nào kh hay. Hiện tại nó đã sở hữu thân hình

cân đối. Nó tự mỉm cười trước gương. Nụ cười gương gào. Từ phía cửa có tiếng người bước vào, là Yun. Trên tay Yun là 1 cái áo khoác, balo, đôi vớ da màu đen, đôi giày và băng quần

– Lại đây, tôi thay băng quần mới cho em – Yun ngoác tay

Nó bước lại, Yun mặc bộ đồ giống nó, màu đen toàn diện. Nếu như áo sơ mi bên trong của nó màu trắng thì của Yun là màu đen, kh cùi 2 nút trên cùng, chiếc cà vạt được nói lòng. Cách ăn mặc của các công tử ăn chơi, quậy phá hay là dân quậy. Nó đưa tay cho Yun. Yun mở lớp băng quần cũ rồi quần lớp băng mới vào!

– Em mang đôi vớ này vào cùng với đôi giày và áo khoác – Yun đưa ra trước mặc nó

– Tôi kh thích mang vớ – Nó nói

– Kh thích cũng phải mang, Kh thể để chân e lộ ra như thế – Yun đành giọng

Đơn giản vì chiếc váy của lớp Black quá ngắn, làm lộ đôi chân trắng bóc của nó.

– Th được rồi – nó nhận lấy

Nó mang vào, đôi vớ kéo cao lên tận đùi, khoảng cách của đôi vớ và cái váy khoảng 5cm. Đôi vớ ôm sát chân nó, nó nhìn đôi giày. Nó chưa bao giờ mang loại này cả

– sao vậy – yun hỏi

– Cái này, mang làm sao? – nó nhìn Yun

– Em .... Thật là – yun lắc đầu

Yun bước đến, nâng chân nó lên và mang vào, đôi giày bó cột dây rất đẹp. Do đích thân Yun chọn. Mang vào xong, nó nhìn xuống

– Sao cao quá v – nó nhìn đôi giày

– Em mang rất hợp, mặc cái áo này vào – Yun đưa cho nó

Là cái áo khoác bóng chày màu trắng viền đen, trên đó in tên và kí hiệu của nhóm ” BIGBANG ”, nhóm nhạc nó thích. Nó mặc vào, hơi rộng nhưng kh sao!

– Đúng là rất hợp – Yun nhìn

– Cảm ơn – Nó nói

– Đi đánh thức 2 tên kia thôi – Yun quay lưng bước đi

Đáng vẻ lạnh lùng, giọng nói trầm, khuôn mặt tàn khốc, nó kh thể hiểu được Yun! Rốt cuộc Yun là người như thế nào!

CHAP 29.2:

Yun bước đi, đáng vẻ lạnh lùng, cao ngạo của 1 vị thủ lĩnh. Nó đi đằng sau nhìn theo rồi ngẩn ngơ suy nghĩ, bước xuống cầu thang xem té mấy lần:))

Yun đột ngột dừng lại, nó chẳng để ý đi thẳng và đụng vào lưng Yun té ra đằng sau:

– ” Oạch ”

Yun quay đầu lại, nó đang ngồi dưới đất:

– Em thật là, bị gì v? – Yun nhìn nó

– À ờ kh gì – Nó đứng dậy

Nó đứng lên thì cảm thấy có gì đó đang che. Ngược lên, mặt đối mặt, Yun hơi hạ người nên khi vừa ngẩng lên đã đụng mặt! Lúc này nó cảm thấy mình thật nhỏ bé, chiều cao của cả 2 chênh lệch kh ít, nó cao khoảng 1m60 còn Yun thì khoảng 1m85 =)))

Yun đặt tay lên đầu nó và xoa, nó ôm lấy đầu kh để Yun xoa tiếp! Hành động của nó khiến Yun bật cười:

– Em thật là ... – Yun mỉm cười

Nụ cười dịu dàng, lần đầu nó thấy Yun cười. Rất đẹp, là 1 thiên sứ!

– Ngốc quá Ngốc – Yun lấy tay búng vào trán nó

Nó chẳng thấy đau nhưng lại bị giật mình. Nó giật bắn người lên:

– Anh làm gì v hả – Nó lên giọng, cố gắng bình tĩnh

– Em đừng có lên giọng với tôi, Sói Con – Yun giờ giọng trêu chọc

– Gì, ai Sói hả? – Nó trừng mắt

Yun nhìn nó rồi lắc đầu, đúng là quá con nít! Yun bước tới 1 căn phòng với cánh cửa màu đen, nó đi theo từ đằng sau!

– * cộc cộc cộc *

Yun gõ cửa nhưng chẳng có hồi âm

– * Cộc Cộc Cộc * – Yun gõ mạnh hơn nhưng vẫn là sự im lặng

– * CỘC CỘC CỘC * – Yun gõ tưởng chừng cánh cửa bị bẻ ra nhưng chẳng có ai mở cửa

Nó nắm lấy tay cầm, bị khoá trong. Yun nhếch mép cười, tên này kh muốn đi học nên đã khoá cửa đây mà! Yun lấy từ trong túi là 2 cái chìa khoá, Yun mở cửa ra. Bên trong căn phòng tắt đèn tối thui chẳng thấy gì cả, nó cảm thấy có một luồng ám khí ve vãn xung quanh. Theo bản năng nó cố gắng với tới để nắm thứ gì đó nhưng cảm giác hoàn toàn lạc lõng, xung quanh chỉ là khoảng không! Chẳng thấy Yun đâu cả, nó bắt đầu hoảng

– Bình tĩnh, kh gì đâu – nó lẩm bẩm tự bảo bản thân

Nó bước tới phía trước, cảm giác có ai đó đi ngang qua. Nó quay đầu lại, có bàn tay đặt lên đầu nó:

– Là chiêu trò của Key, đừng hoảng! – Giọng nói trầm vang lên

– * gât gât * – Nó chẳng còn sức để nói

Bàn tay đó nắm chặt tay nó, nó cảm thấy an tâm phần nào! Lúc này, Yun kéo nó về phía trước. Tay Yun cầm điện thoại để soi đường

– Key à, đường tưởng tao kh biết trò này – Yun nói rồi bật công tắt điện

Yun đã tìm được công tắc trong khi tối đen như mực, căn phòng được bật sáng lên, nó nhìn xung quanh, Key đang cuộn người trong chăn và chẳng biết sự có mặt của Yun và nó! Nó bước tới, ngồi xuống giường rồi lấy tay lấy nhẹ người Key

– A3, dậy đi – Nó nói nhẹ nhàng

Key bị giật mình khi có ai đó chạm vào người, theo bản năng Key nhanh chóng Key đã cầm trên tay cây súng và chìa thẳng vào đầu nó:

– Muốn gì? – Key nói tay còn lại dịu mắt

– Hơ hơ... – Nó bị cây súng làm hoảng lên

– * cạch * – Key lên nòng

Nó bàng hoàng quay lại nhìn Yun, Yun đang đứng ở đó mỉm cười gian tà, nó nhìn với ánh mắt cầu cứu nhưng Yun vẫn đứng đó, mặt lạnh tanh, môi hơi mỉm cười!

– Ngươi gan lắm mới dám đột nhập vào phòng này – Key nói với giọng đầy sát khí

– A3 tính bắn em thật sao – Nó nói

Key nghe giọng nói thân thuộc mở mắt ra nhìn, nó đang ngồi với mặt chẳng có tí máu. Key đặt cây súng xuống, nắm tay kéo nó xuống:

– Là nhóc hả, A xin lỗi, A kh biết – Key nói rồi ôm chặt nó vào lòng

Nó lúc này đã bình tĩnh hơn, Key kéo nó nằm trên giường và ôm lại như ôm một con gấu bông! Nó hít thở đều, là mùi hương quen thuộc của Key!

– A3 dậy đi học đi – Nó cố gắng đẩy tay Yun ra

– Kh đi, chỉ muốn ngủ và ôm em – Key nói rồi nhắm mắt lại

Nó cố gắng vùng vẫy nhưng lại bị ôm chặt. Yun lúc này bước tới, cầm cây súng ban nãy lên và nhắm vào Key:

– Kh dậy tao bắn nát óc – Yun nói, đôi mắt xám khói thể hiện vẻ ngang tàn

– Aizzzz, rồi ok ok – Key mở mắt và buông nó ra

Yun cầm cây súng trên tay rồi xăm soi! Key bước xuống giường và vào nhà vệ sinh. 15 phút sau, Key bước ra với bộ đồ đồng phục của Black, Key chờ để hờ 1 nút, cả vật thất lỏng. Đứng chất 1 Playboy

– tới lượt thằng còn lại – Yun nói rồi bước đi

Key vươn vai rồi bước tới phía nó, đặt tay lên vai nó và mỉm cười

– chào nhóc! – Key nói

– Chào A – nó nói

Key choàng tay lên vai nó bước đi, cả 3 di chuyển xuống lầu 1. Đứng trước cửa phòng Ken, trên cửa có treo bản ” Kh phận sự cấm vào ”. Yun nở nụ cười nhếch mép, dùng chiếc chìa khoá còn lại mở cánh cửa ra. Từ bên trong căn phòng cảm giác cực kì lạnh tuôn ra, nó cảm thấy như đang ở Bắc Cực:))

– Sao tên này có thể ngủ với nhiệt độ như thế này nhỉ? – Key hỏi

– Đúng là Đại Ma Vương, căn phòng cũng khác người – Nó nói

Yun bước vào, cảm giác lạnh bao trùm lên không gian, căn phòng kh phải tối như Key, Vẫn có ánh sáng lập loè của đèn chùm trên trần nhà. Tay chân của nó bắt đầu trắng bệch vì lạnh! Yun cầm tay nó đẩy về phía trước, nó bất ngờ té nhào về phía trước. Nó đụng phải gì đó, nó đứng lên, nhìn về phía sau, Yun và Key đã biến mất. Nó cố gắng tiến thêm về phía trước, đi được khoảng vài bước nó cảm thấy có gì đó lạnh lạnh kè sát cổ, nó nhìn xuống. Là 1 con dao thái

– Mi gan lắm mới dám vào phòng ta – Giọng nói của Ken trầm xuống

– ..... – nó im lặng

– Còn lời nào nói trước khi chết kh? – Ken kè sát con dao vào cổ nó hơn

– ..... – nó vẫn im lặng nhưng hơi thở dồn dập

Lúc này căn phòng được bật đèn sáng lên, khí lạnh cũng dần tan, Ken bất ngờ quay qua. Key đang đứng ở công tắc điện:

– Yohoooo~ – Key đưa tay chào Ken

– Tìm thấy rồi à – Ken nói

– Hơi có chút khó khăn nhưng tìm được rồi – Key cười

– M có thể bỏ dao được rồi đó – Yun đang ngồi ở phía ghế sofa lên tiếng

Ken quay xuống, nó đang đứng đó, khuôn mặt có chút hoảng sợ. Ken thả tay xuống, vòng tay ôm nó:

– 2 xin lỗi em, 2 kh biết – Ken ôm nó lại

– ..... – Nó im lặng

Nó vẫn để Ken ôm, cảm giác an toàn!

– Đừng giận 2 nha – Ken nói

– * gât gât *

Chỉ có điều nó cảm thấy số mình thật xui xẻo:

– mới sáng sớm đã xem bị bắn nát sọ, xem nữa bị cưa cổ, Đã v thì Nếu đụng tới anh ta sẽ là gì? – nó hỏi rồi nhìn về phía Yun

– Em kh muốn biết đâu – Ken và Key đồng thanh

– Nếu em vào được phòng căn phòng đó, em đã trở thành cao thủ rồi – Ken nói

Yun vẫn ngồi trên ghế chân bắt chéo, khuôn mặt ngang tàn! Nó rùng mình, 3 người này thật đáng sợ!!!

– A2 đi thay đồ đi – Nó lên tiếng

– Anh thay rồi – ken nói

Nó quay lại, Ken mặc đồ của Black, áo sơ mi trong màu đen như Key và Yun, để hơn 2 nút, cà vạt nói lỏng. Bạn bè chơi chung nên chắc có lẽ phong cách giống nhau!

– đi nào! – Key bước đi

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Cấp 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Ngày nhập học đầu tiên

Nó, Anh, Key và Yun đi tới trường bằng chiếc xe thể thao màu đen của Ken. Ngồi trên xe, nó lại đeo phone. Nó thích nghe nhạc, nó thích hát, những bài hát khiến nó có thể bình tĩnh và vô tư hơn. Nó ngồi ở ghế trước cùng Anh đang lái xe. Nhìn ra ngoài cửa kính, xã hội bon chen đầy toan tính, chẳng thể lường trước được. Nó lại nghĩ đến hân, cảm thấy trái tim bị ai đó bóp nghẹn lại. Kỷ niệm đẹp đó, liệu có tan biến?

Anh dừng lại ở đèn đỏ, quay sang nhìn nó, khuôn mặt nó có vẻ tốt hơn nhưng kh giấu được nỗi buồn vô vọng. Mỗi tình đầu là mỗi tình khó phai. Anh có thể hiểu cho nó, bỗng phút chốc mất hết tất cả, ai mà có thể vượt qua trong khi nó vẫn còn ở tuổi hồn nhiên. Cú sốc khá lớn với nó. Anh đưa tay vuốt mái tóc bạch kim của nó:

– Nhóc, ổn chứ? – Anh hỏi

Nó giật mình khi có ai đó chạm vào nó, quay qua Anh đang mỉm cười với nó. Nụ cười an ủi, Anh có lẽ bây giờ là 1 Thiên Thần kh cánh. Đôi mắt tím của Anh giống nó, buồn và sâu lắng.

– Ổn mà – Nó trả lời cố gắng mỉm cười

– Trưa Anh sẽ xuống ăn trưa cùng em – Anh nói

– Ừm, e đợi – Nó trả lời

Anh quay đầu chạy xe tiếp, ở phía ghế sau, Key và Yun nhìn thấy hết cuộc trò chuyện đó! Key chỉ có thể bật cười vì hành động của Ken, đường đường là 1 Đại Ma Vương của thế giới ngầm, tính cách ngang tàn chẳng sợ bất cứ ai, nay lại dịu dàng với 1 cô bé, sợ cô bé đó bị tổn thương. Key suy nghĩ rồi nhớ lại hình như chính mình cũng thế, Key đã bớt nóng tính lại, kh còn hung hăng như trước, kh còn làm hành động thiếu suy nghĩ và luôn quan tâm đến nó. Ân cần, dịu dàng và chu đáo, đó là những từ có thể diễn tả Anh và Key khi bên cạnh nó!

Cắt ngang dòng suy nghĩ của Key, đã tới trường. Chiếc xe thể thao màu đen của Ken làm cả trường náo loạn. Mọi người chẳng ai nhìn được bên trong, chỉ có bên trong mới nhìn ra bên ngoài. Bắt đầu những học sinh từ các lớp học chạy ra để xem ai là người trong xe. Lúc này điện thoại nó reng lên, trên màn hình hiện thị chữ ” Ngọc ”:

– Alo – Nó trả lời

– là mày đúng kh? – Ngọc hỏi

– Ừ, t đây, m xuống đây được kh? – Nó hỏi

– Ừ, trong xe đi, đợi t xuống – Ngọc trả lời rồi cúp máy

Nó thờ dài, kh thể quen được với không khí bên ngoài kia. Nó ghét bị người khác soi mói, nhìn chằm chằm. Chiếc xe bắt đầu chạy vào sân, nó cảm thấy tội nó đang là tâm điểm chú ý, từ học sinh cho đến phụ huynh và Thầy cô giáo. Nó thờ dài, chau mày khó chịu! Yun nhìn ra ngoài cửa:

– Kh định xuống à? – Yun hỏi

– Ừ, xuống thôi! – Key gạt đầu

Lúc này, 3 cánh cửa xe mở ra, 3 chàng hoàng tử bước xuống! Mọi người đều ngẩn ngơ rồi bắt đầu xì xào:

– Chẳng phải là Black sao?

– Là học sinh cấp 3 đó

– đúng rồi, trường mình và trường cấp 3 là chung 1 toà nhà mà

—V....V

Hàng ngàn tiếng bàn luận về Anh, Key và Yun. Nó chẳng dám bước xuống xe, chỉ biết ngồi ở bên trong. Key thấy vậy liền bước tới chỗ của nó, gõ lên kiếng. Nó giật bắn người, quay đầu lại nhìn, Key đang đứng ở đó. Nó mở kiếng hé một chút vừa đủ để Key nhìn vào:

— Sao em kh xuống? — Key nhìn nó rồi hỏi

— À ... E đợi Ngọc — nó cố gắng mỉm cười trả lời

Nó vừa trả lời xong thì Ngọc bước tới, nhìn thấy Anh, Key và Yun đang đứng, khẽ cuối người tỏ ý chào. Anh và Key gật nhẹ đầu. Ngọc bước tới chỗ nó, nó thấy Ngọc, hạ kính xuống:

— sao m kh xuống? — Ngọc hỏi

— Tao kh dám ..... — Nó cuối mắt xuống rồi trả lời

— M leo xuống ghế sau đi, t chỉnh lại bộ đồng phục của m!

Ngọc bước về ghế sau, mở cửa rồi ngồi vào. Ken khẽ nhú mày, nhìn vào đồng hồ!

— Tụi nó làm gì v? — Ken quay lại hỏi Key

— Chắc là sửa lại cách ăn mặc của nhóc — Key cười cười

Yun nhìn vào chiếc xe, khoảng 5 phút sau, Ngọc bước ra với nụ cười trên môi. 3 người họ và mọi người nhìn vào chiếc xe. Nó hít 1 hơi sâu rồi thở ra, cố gắng bình tĩnh. Nó bước ra, là 1 con người mới. Mái tóc bạch kim được xoã dài, phần mái ngổ thả xuống khiến khuôn mặt nó trông rất đáng yêu. Đồng phục cũng được sửa lại, áo sơ mi bên trong kh cài nút đầu để lộ phần cổ trắng, chiếc váy được kéo cao, phần vớ da màu đen kéo dài hơn, ôm gọn phần chân của nó. Ngọc đã sử dụng một sợi dây đặc biệt để quấn phần cổ và gắn luôn tai phone vào, sợi dây được gài khoé léo với hình chữ X. Ngọc đưa nó 1 sợi dây chuyền cây thánh giá màu đen, có khắc chữ Như — Black. Sợi dây chuyền làm nó càng nổi bật. Mặc cái áo khoác bóng chày vào, nó cảm thấy đỡ sợ hơn một chút.

Nó bước ra bên ngoài, những tiếng xì xầm làm nó khó chịu, cảm thấy như có ai đó bóp cổ nó, thở một cách khó khăn. Lúc này từ bên ngoài cổng trường, một chàng trai bước vào với vẻ mặt bất cần, lạnh lùng. Mọi người đều nép sang 2 bên, chàng trai đó bước tới, chẳng thèm quan tâm đến không khí xung quanh. Nó lúc này vẫn đang chìm trong bài hát, Ngọc quay sang nhìn nó, nở một nụ cười:

— Kh sao cả, m kh còn là Như của lúc trước nữa, quá khứ đó hãy để nó ngủ yên! — Ngọc nhìn vào mắt nó

— Ừm — Nó nở nụ cười, nụ cười chân thành

Nó kh biết rằng nụ cười đó đã làm 1 ai đó rung động >

Ken nhìn nó rồi khẽ mỉm cười, Anh bước tới đưa tay ra:

— Đi nào — Ken cười, nụ cười ấm áp

— A2 đang lợi dụng em để sát gái đúng kh? — Nó khẽ phồng má

— Nào có — Mặt Anh ngậy thơ rồi mỉm cười

— Nhìn xung quanh Anh đi — Nó hất mặt

Xung quanh tụi nó, hàng ngàn cô gái đang đứng xung quanh, mặt ai cũng đỏ lên. 3 chàng hoàng tử trong mộng, khi Ken mỉm cười. Mắt đũa nào cũng hiện lên hình trái tim cá.v. Nó cảm thấy như mình là dụng cụ để mấy người này sát gái)), đúng là văn võ song toàn thêm cái của gái =))))

Lúc này từ phía các cô gái đang tụm lại, chàng trai ban nãy bước tới, đôi mắt xanh rêu lạnh lẽo, vô hồn, mái tóc đen bóng bệnh. Yun, Key, Ken, Ngọc quay lại nhìn chàng trai đó. Yun, Ngọc và Key cũng bước lại chỗ của nó đang đứng. Chàng trai bước đến trước mặt Ken:

— Chào A! — Giọng nói hơi trầm

— Chào nhóc, lâu rồi kh gặp — Ken nói

— Dạ, vâng! — Giọng nói đó lại vang lên

Yun bước tới đặt tay lên vai chàng trai đó:

— Khổ cho chú em, đi theo 2 tên chẳng ra hồn! — Yun giờ giọng trêu chọc

– Dạ, kh dám!

Nó bắt đầu cảm thấy giọng nói này quen thuộc. Nó nghiêng người, mái tóc bạch kim được hất sang 1 bên, đôi mắt tím khẽ nhắm lại. Mái tóc đen, đôi mắt xanh rêu, làn da ngăm và rắn chắc. Thân hình cân đối, Chẳng lẽ là ...:

– Thấy quen chứ? – Ngọc cười

– Hoi quen, giống 1 người – Nó nhìn vào chàng trai đang đứng trò chuyện cùng Ken, Key và Yun

– là nó đó – Ngọc nhìn rồi cười

Nó chẳng tin được, chẳng lẽ là Tuấn Anh, thằng bạn thân của nó???

– Nhưng Tuấn Anh làm gì quen biết 3 tên kia, với lại dáng vẻ cũng chẳng kiêu ngạo như thế! – Nó phủ định lời nói của Ngọc

– Vậy sao mình kh kiểm chứng nhĩ? – Ngọc nói rồi kéo tay nó

Ngọc kéo nó rồi đẩy nó, nó mất đà té về phía trước. Cứ tưởng rằng đã đập mặt nhưng nó đã dựa vào ai đó:

– * bịch * – Nó đập đầu vào người ai đó!

Mùi hương quen thuộc nhưng chẳng phải của 3 tên kia, nó có thể nhận ra được. Nó ngược mặt lên, chàng trai đó nhìn xuống! Mặt đối mặt, khoảng cách rất gần!

– Như? – Chàng trai nói

– Tuấn Anh? – Nó nhìn

Tuấn Anh mỉm cười nhìn nó, là nụ cười đó. Nụ cười trong sáng, đôi mắt xanh rêu híp lại. Chỉ có nó mới có thể khiến Tuấn Anh cười chẳng thấy ông mặt trời đâu cả:))

Ken, Key, Yun quay lại nhìn chăm chăm vào Ngọc. Mắt 3 người bắn ra điện, Ngọc cảm thấy rùng rợn. Quay sang thì 2 Đại Ma Vương đang nhìn mình (muốn ăn tươi nuốt sống:)). Nhưng ghê rợn nhất kh phải là 2 người đó mà là Yun, đôi mắt xám khói vô hồn, khuôn mặt tàn khốc. Ngọc cười lấy lệ rồi quay lại cuối mặt xuống

Nó đang nhìn Tuấn Anh, kh thể tin được, thay đổi quá nhiều.

– E hèm ... – Key hắng giọng

Nó giật mình bước lùi lại, mặt thoáng đỏ lên. Tuấn Anh đưa tay lên gỡ đầu tỏ vẻ vô (số) tội=))). Nó nhìn Key, cười một cái rồi nhìn Anh, Cũng cười, tới Yun thì nụ cười tắt hẳn! Miệng Yun đang nói gì đó nhưng chẳng thành tiếng, nó cố gắng đọc khẩu hình, đọc được thì nụ cười tắt luôn:))

– Ôm trai giữa nơi công cộng – Yun nói từ đó

Nó giận quá hoá then, trừng mắt nhìn Yun. Ngọc cảm thấy tình hình căng thẳng liền lên tiếng:

– gần tới giờ rồi, ra sân đi – Ngọc nói

– Kh chào cờ được nếu chúng ta kh đi – Ken nói với giọng điệu ghẹo chọc

– Tại sao? – Nó ngu ngơ hỏi

– Nhìn đi – Key lên tiếng

Nó nhìn xung quanh ...

CHAP 30.2:

Hầu như tất cả các học sinh của trường cấp 2 đều đang tụ lại ở sân trường và cảm giác như tụi nó là người nổi tiếng ==> (cũng có thể là sinh vật lạ:v). Nó nhìn 1 vòng, sân trường đã đông nghẹt. Hầu hết là các nữ sinh ở bên trong, bên ngoài là nam sinh. Nghi tới đây nó đã cảm thấy hơi khó chịu, tất cả là tại 3 tên kia, vì cái vẻ đẹp trai hoàn mỹ và cái tật sát gái kh điều kiện nên mới bị chú ý (đẹp trai có gì sai:v). Lúc này nó mới chợt nhớ ra điều gì đó, quay sang Ngọc:

– À mà này, con Nhân đâu? – Nó hỏi

– ..... – Ngọc im lặng

– Đây, đừng làm như kh nghe, Nhân đâu? – Nó cảm giác đã có chuyện gì đó xảy ra!

– Ờ thì .... – Ngọc chừng chờ

– Nó xảy ra chuyện gì à, m nói mau đi – Giọng nó bắt đầu lo lắng

– Kh, vẫn tốt. Tốt hơn lúc trước – Đôi mắt đen láy của Ngọc thể hiện lên nỗi thất vọng

– Vậy thì nó đâu? – Nó bắt đầu cảm thấy có việc gì đó thay đổi

Lúc này từ phía cổng trường có 1 nhóm nữ sinh bước vào, mọi người đều nép sang. Có 1 giọng nói quen thuộc vang lên:

– Làm gì tụ tập đông v? Đợi đón tiếp tụi này à? – Giọng nói kiêu ngạo

Đám đông đang bu quanh bắt đầu tách sang 2 bên, nhóm nữ sinh bước vào. Nó sững sờ, chẳng phải là Nhân sao? Là con bạn nó quý nhất, tôn trọng nhất. Thế nhưng Nhân đang đi với Thur, Nhi, Vân, bộ 3 hót girl của cấp 2 (tự xưng:3). Ngọc kh nghĩ là nó sẽ gặp Nhân trong tình trạng này, khê lắc đầu:

– Đó là điều tao định nói đó .... – Ngọc ngáp ngừng – Từ cái hôm mày và Quỳnh xảy ra chuyện, Nhân thay đổi, về mặt kiêu ngạo, ra về ta đây và đương nhiên là nó làm như kh quen biết tao

– ..... – Nó im lặng

Lúc này Key, Yun, T.A và Ken đều kh hện mà quay sang nhìn nó. Ken biết nó sẽ khó xử trong tình huống này, Ken đưa mắt nhìn Ngọc, ra hiệu dẫn nó đi, Ngọc nhận được và khê gật đầu. Ngọc đặt tay lên vai nó, điều Ngọc cảm nhận được là lạnh, người nó lạnh đến kì lạ:

– M kh sao chứ? – Ngọc lo lắng hỏi

– Ừ, tao kh sao! – Nó trả lời

– Người mày lạnh lắm, kh bị bệnh gì chứ? – Ngọc hỏi

– Ừ, kh sao kh sao – Nó lắc đầu liên tục

– Thôi, đừng đứng đây nữa. Hôm nay là ngày đầu m nhập học lớp Black đúng kh? Nên vào sớm để còn lên phát biểu nữa – Ngọc động viên

– À ừ, đi – Nó mơ màng trả lời

Ngọc nắm tay nó kéo đi, nếu để nó ở đó thì kh hay tí nào. Nhưng đi chưa được 2 mét thì đã có tiếng vang lên:

– Ờ chẳng phải là Như 8a1 sao? Lâu rồi kh gặp, kh định chào tụi này à – Là tiếng của Thur

Nó đứng lại, đúng là kh thể thoát khỏi đám này. Từ sau vụ Thur và nó đánh nhau trước cổng, Thur căm ghét nó cực kì. Nó cũng v, chẳng ưa Thur tí nào. 4 người con trai bước tới chỗ nó, Key khoác vai nó:

– 1 là em trốn tránh, 2 là em đối diện. Chỉ có 1 sự lựa chọn duy nhất – Key nói với nó

– Sự lựa chọn này kh được hối hận, dù kết quả có ra sao – Ken tiếp lời

– còn có bọn này, đừng lo – Yun vẫn đeo phone nhưng âm lượng nhỏ nên có thể biết được chuyện gì

Ngọc thờ dãi lo lắng nhìn nó, nếu như quay lại thì chiến tranh sẽ bắt đầu. Với tính cách của nó, Ngọc biết nó sẽ kh phản ứng gì cả, luôn nhận mọi lỗi sai về bản thân, trách nhiệm lên mình. Ngọc sẽ kh để nó làm vậy nữa.

– sao vậy? Kh dám đối mặt à, hèn v! À, đó kh phải là Ngọc 8a2 sao, chẳng phải đã bị tẩy chay rồi sao, giờ chơi với con nhỏ này, hợp quá rồi còn gì! – Vân nói với giọng khinh bỉ

Nó giật mình, quay sang nhìn Ngọc!

– M bị tẩy chay sao? – Nó hỏi

– À, hihi, kh sao kh sao – Ngọc cười nói với nó

Lúc này, có tiếng vang lên khiến nó cảm thấy bức tức:

– Đúng là, chơi với nhau nên tính cách y như nhau. Đi học còn đi xe hơi, trai đẹp chở. Đúng là nhỏ tuổi tài cao, chắc cũng vất vả lắm nhĩ – Lần này là Nhi

– Ồ, khoang chẳng phải là Tuấn Anh đây sao? Sao lại đi chung thế này, T.A à, cậu kh nên làm v chứ! Cậu đừng để bản thân bị hạ thấp khi đi chung với 2 con nhỏ giả tạo này chứ! – Thur nói

Tuấn Anh quay người lại định mở miệng nhưng bị 1 bàn tay kéo ngược lại:

– Tụi mày nói đủ chưa? – Nó bước ra

Ngọc, Anh, Key và T.anh bất ngờ trước hành động của nó. Nó đã chọn đôi mắt sẽ kh trốn tránh nữa. Nó đã trốn tránh quá nhiều rồi, đã quá đủ. Giờ là lúc thay đổi.

– Đương nhiên là chưa rồi, kh bao giờ là đủ – Nhân lúc này lên tiếng

Nó nhìn Nhân, vẻ mặt đầy kiêu ngạo, ánh mắt tỏ vẻ khinh bỉ. Nó cười, nụ cười đều đầy khinh bỉ, đôi mắt tím nhìn Nhân. Chẳng phải đôi mắt tím buồn, vô hồn và mơ màng nữa mà là đôi mắt tím mang vẻ lạnh lùng, tàn nhẫn và ngang tàn.

– Nói gì về tao cũng được, đừng bao giờ đụng tới những người xung quanh tao – Nó đưa đôi mắt lạnh nhìn Nhân

– M lấy tư cách gì cấm tao làm điều đó? – Nhân hất mặt hỏi nó

– đơn giản thôi, M KH XÚNG – Nó cười đều

– Mày mới vừa nói gì, nói lại coi, HẢ – Nhân bị câu nói của nó làm kích động

Ngọc bước lên, nắm tay nó:

– Đừng nói nữa, đi thôi – Ngọc cầm chặt tay nó

– Tao kh trốn tránh nữa, đủ rồi. Tao sẽ thay đổi, m đừng lo cho tao – Nó mỉm cười với Ngọc

– V tao sẽ đi cùng m – Ngọc nắm tay nó chặt lại

Nó gật đầu nhìn Ngọc rồi mỉm cười:

– Ngọc à, đây là lần cuối cho m quyết định, bỏ nó và đi theo tụi tao hay là đi theo nó? – Nhân nhìn Ngọc

Ngọc nhếch mép, kh phải vì thời gian nó nằm viện mà Ngọc kh dám đương đầu với tụi này. Mà vì Ngọc sợ nó sẽ tổn thương nên đã chọn cách nhẫn nhịn. Giờ nó quyết định vậy rồi, ngại gì mà kh trở lại con người lúc trước! Ngọc buông tay nó, đưa tay bỏ áo đồng phục ra ngoài, mở 1 nút trên cùng ra, chiếc váy kéo cao lên làm lộ đôi chân trắng ngần! Mái tóc cột cao được thả xuống, Ngọc đưa tay vuốt tóc.

– Àyyy, kh ngờ tao có thể chịu được bộ dạng này trong thời gian qua đây – Ngọc nói với giọng khó chịu

Ngọc khác lúc gặp nó trên xe hoàn toàn, nước da trắng hồng, mái tóc đen xoã dài, đồng phục thì kh còn là học sinh gương mẫu nữa. Nó nhìn rồi khẽ bật cười:

– Tội nghiệp – Nó nói rồi cười – Hahahaha. ....

Nó cười thành tiếng, Ngọc quay sang nhìn nó, lấy tay nhéo má nó:

– Vì ai mà tao phải thành như vậy hả? – Ngọc nhéo mạnh hơn nghiêng răng hỏi

– Á á á... Tha cho tao – Nó la oai oái

Ngọc buông ra, mỉm cười với nó. 180 độ thay đổi thái độ khi quay sang Nhân:

– Chào BẠN HIỀN – Ngọc mĩa mai nói

– Thì ra, chơi chung với nhau nên giả tạo như nhau, mấy hôm trước hiền lành, hôm nay thì ra đáng quá v – Nhân liếc Ngọc

– Dạ, quá khen! Thế m kh nhìn lại bản thân à? – Ngọc cười khinh bỉ

– Nhưng tao kh làm đ* như nó – Nhân khinh thường nhìn nó

Nó khẽ nhủ mày, lại là câu này. Nó cương mắt nhìn Nhân rồi nở nụ cười ” Thân thiện ”:

– Tớ làm gì? Cậu có thể nói lại được kh? – Nó nói thân thiện

– việc mình làm mà bản thân còn kh biết à, làm đ* đó! nghe chưa? Cả 2 đứa mày đều làm đ* đó! – Nhân cố gắng nhấn mạnh từ đó

Nụ cười thân thiện tắt ngay sau khi nghe được câu đó, đôi mắt tím càng lúc càng lạnh! Nó nhìn thẳng vào Nhân chưa kịp mở miệng thì

– Im đi trước khi tao bắn nát sọ m – Ngọc nói

Câu nói khiến tất cả học sinh rùng mình, Nhân bất ngờ, khuôn mặt bắt đầu có mồ hôi:

– M dám sao? – Nhân nhếch mép

– M đừng quên tao là ai – Ngọc khẽ nghiêng đầu

Nó nhìn Ngọc rồi quay lại nhìn Ken, Key và Yun

– Đúng là chủ nào tớ này – Nó tự nói 1 mình

– Anh nghe được đó – Key và Ken đồng thanh nói

Nó quay lại nhìn, mỉm cười thân thiện =))) Key và Ken cũng mỉm cười lại, nụ cười sát gáy, các nữ sinh bị nụ cười đó làm tan chảy.

Đúng lúc này tiếng trống trường vang lên, nó quay lại nhìn Nhân.

– Thôi đi Ngọc, lúc khác hãy nói tiếp! – Nó nói rồi nhìn Ngọc

– Sợ quá nên bỏ chạy à? – Nhân nhếch mép

Lúc này các học sinh đã đi hết, chỉ còn tụi nó và đám của Nhân. Key lúc này mới mỉm cười nhìn Nhân:

– Em bạo quá nhì? – Key cười rồi nhìn Nhân

– Chào Anh Key! – Nhân bất ngờ nói

– Tách ra khỏi tôi, em tung hoành nhì? – Key mỉa mai

– Thì sao? – Nhân cười nửa miệng nói, tách ra rồi sợ gì nữa

– Tạo được, nâng được, Giết được, nhớ đó! – Key nhìn Nhân

Đôi mắt của 1 Đại Ma Vương, Nhân im lặng nhìn Key. Lúc này Yun bước tới nắm cổ áo nó lôi đi, nó bất ngờ mém té:

– Ya ya ya ya! Té té té – Nó la lên

– Trễ giờ rồi, lằng nhằng quá đi – Yun nói với giọng khó chịu

Tuấn Anh khoác tay lên vai Ngọc, mỉm cười:

– Đi thôi – T.A nở nụ cười dịu dàng khiến hàng ngàn cô gái tan chảy

– Đẹp đi 3, đừng tưởng tao kh biết bộ mặt thật của m, còn bày đặt cười nữa. Tưởng tao sẽ la lên vì vẻ đẹp trai của mà, kh có nha! – Ngọc giờ giọng trêu chọc

– Mất cả hứng, đi m! – T.A nhăn mặt rồi kẹp cổ Ngọc mạnh hơn kéo đi

– Á, cái thằng này – Ngọc la lên

T.A và Ngọc đi đằng sau Key, Ken, Yun và nó bỏ lại đám Nhân. Nhân nghiêng răng, kh ngờ Đại Ma Vương lại đi học:

– Chết tiệt! – Nhân nghiêng răng nói

– Giờ làm sao? – Thư nói

– Mạnh tay hơn – Nhân nói

– Chắc chứ? – Nhi nhìn rồi nói

– Theo lời tôi, các cô kh thiệt đâu – Nhân nói rồi bỏ đi

– Tụi mày chết chắc rồi – Nhân tự nói rồi nở nụ cười khinh bỉ

Nhân kh biết cuộc trò chuyện của Nhân và 3 hót girl đã bị người khác nghe thấy. 1 ánh mắt đang nhìn vào bóng dáng của Nhân, nụ cười hiện trên môi ...

Chương 31: Môn giỏi nhất ?

Yun cứ thế nắm cổ áo nó lôi theo, nó la oai oái, kh thể mất thể diện như thế này được:

- Ya ya ya, Anh bỏ tôi ra – Nó vùng vẫy
- Em im lặng chút đi – Yun chẳng thèm quay lại
- Nếu muốn tôi im lặng thì Anh buông ra – Nó nói
- rồi rồi, đây e tự đi đi – Yun nói rồi thả cổ áo nó ra

Nó xem xú mắt đả té về phía trước, nhanh chóng lấy lại thăng bằng. Nó ngược lên nhìn Yun, đáng vẻ kiêu ngạo, lạnh lùng. Nó trề môi:

- 1 tên đáng ghét – Nó nói

Nó đứng thẳng rồi bước đi, sân trường hiện giờ đã chật cứng các học sinh. Do toà nhà này được chia làm 2 khu vực: Cấp 2 và Cấp 3. Nên khi có hoạt động gì đó chung cả 2 cấp thì toàn bộ sẽ xuống sân trường, là 2 cấp nên sẽ có 2 hiệu trưởng. Điều hiển nhiên là 2 hiệu trưởng chẳng ai ưa ai và cả 2 là 2 chị em ruột. Nghĩ tới thôi đã thấy nhức đầu ==!

Sân trường bắt đầu nhộn nhịp hơn hẳn vì sự xuất hiện bởi 4 mỹ nam đang bước tới! Nữ sinh lẫn 2 cấp đều bắt đầu chài chuốc, trang điểm lại để được sự chú ý bởi 4 người kia. Nó nhìn thôi đã thấy phát ói >

- Như, đi theo tao! – Ngọc bước lên nói với nó

Chưa kịp trả lời thì Ngọc đã kéo nó đi, nó bất lực đi theo. Gỡ 1 bên tai phone xuống, nhìn vào sân trường:

- Hôm nay đông quá nhỉ? – Nó nhìn
- Ừ, cả cấp 3 đều qua cơ mà – Ngọc nói
- sao lại có cấp 3? – nó ngu ngơ hỏi
- Thì đương nhiên là vì 3 tên đó chứ gì, thật lộn xộn – Ngọc nói rồi lắc đầu
- 3 tên đó, thì sao? – nó vẫn kh hiểu
- Thế m nghĩ tại sao 3 tên đó có mặt ở đây? M kh đọc lịch sử trường à? – Ngọc nói
- Thời gian tao ngủ còn kh có nói chi đọc mấy cái đó
- M biết vì sao họ được gọi là Đại Ma Vương kh?
- Ác hơn người thường? =))) – Nó đáp lại

– Cũng đúng nhưng m thiếu rồi. Cả 3 đều xuất thân từ các tập đoàn lớn nhất, sức mạnh lại ngang nhau nên mới có thể chơi với nhau. 3 con người, 3 tính cách và 3 sở trường riêng, IQ cao ngất ngưỡng, thành thạo các loại võ, được huấn luyện từ nhỏ, người thừa kế gia sản kết xù, người kế nhiệm chức chủ tịch của 3 tập đoàn, ngang tàn, tàn nhẫn, lạnh lùng, cương quyết và cả vẻ đẹp hoàn hảo kh tí vết – Ngọc kể 1 kèo khiến nó chóng mặt

- Rồi rồi t hiểu rồi, m cứ nữa chắc tao điên quá – Nó xua tay

- Đến rồi – Ngọc nói

Nó quay đầu lại là 4 chàng mỹ nam đứng trước mặt khiến nó giật mình:

- Đâu ra xuất hiện v? – Nó chỉ tay
- Đến trễ rồi đó! – Ken nói
- Ồ... Mà sao T.A và Ngọc lại ở đây? – Nó hỏi

– M kh biết gì à? – Ngọc nhìn nó hỏi

– Tụi tao chuyển về Black rồi – T.A nói

– Nhưng đồng phục? – Nó nói

– À ....

T.A và Ngọc cởi áo đồng phục ra, là đồng phục của Black

– Mặc đến tận 2 3 lớp, nóng muốn chết – Ngọc cởi ra rồi lấy tay quạt

– Chứ gì nữa, kh thể tin được lại bắt làm trò này – T.A nói rồi giục bộ đồng phục lớp thường xuống đất!

Nó nhìn rồi quay lại nhìn 3 Đại Ma Vương kia, 3 tên đó dám giấu nó cơ đấy. Mà thôi kệ, dù gì thì cũng đã có bạn rồi.

– Đi về lớp thôi! – Ngọc nói

– Kh chào cò sao? – Nó nói

– Lớp Black kh cần chào cò ngoài những việc quan trọng mới xuất hiện – T.A nói

– Ô ~! Thế đi thôi, bai bai – Nó nói rồi đưa tay chào 3 ĐMV đang đứng

– Trưa tụi anh xuống – Key nói

– Dạ ok! – Nó cười

Nó cùng Ngọc và T.A bước đi, Ken khẽ nhủ thầm:

– Kh biết ôn kh? – Ken nói

– Tin tao đi, e gái của 2 ĐMV mà kh giỏi được mấy cái này thì tao đi bằng đâu! – Yun cười rồi nói

– Đúng rồi – Key đồng tình

Cả 3 xoay người đi về hướng ngược lại với tụi nó, rồi việc này sẽ đi về đâu?CHAP 31.2

3 đưa nó bước lên lầu cao nhất, dãy hành lang im lặng đến phát sợ, 3 đưa nó đi chẳng ra tiếng động. Nó ngó nghiêng ngó dọc ” lạ nhì, chẳng có ai cả!! ” nó suy nghĩ rồi bước đi tiếp. Lúc này T.A nhìn nó rồi thấy bàn tay phải được quấn băng y tế trắng kĩ càng:

– Cái này là từ vụ Quỳnh hả? – T.A hỏi

– Hừ ....? À, ừ! – Nó trả lời

Nhắc tới Quỳnh nó lại thêm đau lòng, nó hiểu cũng vì hấn nên Quỳnh mới thế. Quỳnh đẹp, tài giỏi, hoàn mỹ là 1 cô gái hoàn hảo đương nhiên là xứng với hấn. Nghĩ tới thời nó cảm thấy trống vắng 1 điều gì đó, đã bao lâu rồi nó kh gặp hấn nhỉ? Từ vụ đó đến nay, ít nhất cũng 1 tuần rồi còn gì! Có thể nói nó là dạng người Yêu được Hận được, nhưng nó kh thể hận hấn. Ở một lúc nào đó, nó căm ghét hấn, ghét đến bật khóc nhưng rồi nó nhận ra, là vì còn thương hấn nên nó mới khóc. Khóc một mình chẳng ai biết, khóc đến kiệt sức rồi ngủ quên trên chiếc gối thấm đẫm nước mắt rồi sáng thức dậy lại nở nụ cười trên môi. Ừ thì có người nói còn nhỏ nên suy nghĩ chưa thấu đáo cứ nói thích rồi lại thành yêu, nó có thể bật cười vì điều đó. Đúng là chỉ cấp 2 nhưng với nó như đã trải qua 1 cuộc đời, suy nghĩ của nó chín chắn hơn bạn cùng lứa. Chính vì thế nó có thể tự đứng dậy khi tất cả người thân bỏ mặc gia đình nó rồi đến ba mẹ nó cũng rời xa, nó đã tự mình mạnh mẽ, khuôn mặt lúc nào cũng có nụ cười trên môi và đến ngày Anh đến gặp nó. Nó ngã vào lòng Anh rồi bật khóc, khóc nức nở, nó mệt mỏi lắm nhưng chẳng dám nói ra vì xung quanh nó còn lại ai? Giấu những điều đó thật chặt vào tim, khoá lại và cất đi chiếc chìa khoá. Anh đến tìm lại chiếc chìa khoá đó và làm chỗ dựa cho nó. Nó biết ơn Anh và Key, cả đời này dù có đánh đổi cả mạng sống của chính mình cũng kh thể trả hết ơn của 2 người họ.

– Suy nghĩ gì v? – Ngọc lên tiếng cắt ngang dòng suy nghĩ của nó

– Há? à, vài việc linh tinh ấy mà – Nó cười gượng

– Áchhh, quên nói với m, vì là học sinh mới vào và là em của 2 ĐMV nên mầy sẽ làm 1 bài kiểm tra để xem môn nào giỏi nhất! – Ngọc nói với giọng hào hứng

– Môn giỏi nhất hả? Để xem .... Có lẽ là Ngoại ngữ – Nó suy ngẫm rồi nói

– Ủaaa? Máy ông anh của m kh nói cho m biết à? – Ngọc mở to mắt nhìn nó

– Nói gì? – Nó nhìn Ngọc

– Tại sao lớp Black lại toàn là những thành phần bất hữu, nguy hiểm của xã hội, m kh nghĩ đến điều đó à? – Ngọc nói

– Thật ra thì tao kh quan tâm lắm – Nó lắc đầu trả lời

– Lại bị ĐMV troll rồi – T.A lắc đầu mỉm cười

– Ác quá ác – Ngọc làm bộ dạng y chang T.A =)))

– Giải thích đi 2 đứa kia – Nó nói

– Lớp Black thật ra là đào tạo các học sinh có tiềm năng để làm sát thủ, chế tạo súng, bom, các loại thần dược và độc dược .....v.v nói chung là các thành phần nguy hiểm – T.A giải thích

– Để làm gì? – Nó nhìn T.A hỏi

– M nghĩ làm gì? Đào tạo xong về nhà lấy thun bắn ruồi à.v – T.A nói với giọng trêu chọc

– Hahahahaha lấy thun bắn ruồi – Ngọc che miệng cười

– * bốp *, này thì cười – Nó lấy tay đánh Ngọc

– Ý tao là đào tạo v rồi sẽ làm gì, nghề nghiệp ý!! – Nó nói với T.A

– Thế giới ngầm, các tổ chức, băng đảng lớn, làm vệ sĩ cho chủ tịch của các tập đoàn lớn, pha chế các loại độc dược dành cho các sát thủ hoặc làm bác sĩ riêng cho các thủ lĩnh, đại ma vương chẳng hạn, nói chung là rất nhiều – Ngọc trở lại trạng thái ban đầu và kể 1 lèo

– Giống như 3 tên đó – Nó gật đầu nói

– 3 người đó, giống như lúc này tao nói với m, thế giới của họ cực kì nguy hiểm, gia sản kết xù khi còn nhỏ, sống trong thế giới ngầm và chính trị, luôn bị rình rập bởi những tên sát thủ khét tiếng, các băng đảng luôn nhắm vào họ nhưng rất ít ai thành công – Ngọc nói

– Tại sao? – Nó hỏi

– M nghĩ xem, với gia thế, cuộc sống như thế đương nhiên là phải luôn luôn được bảo vệ chặt chẽ. Với tên gọi là Đại Ma Vương thì chắc chắn người phải xứng tầm với tên đó. Cả 3 đều được đào tạo khi còn rất bé, đã nhìn thấy nhiều chiến trường đầm máu từ bạo lực đến kinh tế nên đối với họ những việc này đều bình thường. May mắn thay, cả 3 nhà đều thân thiết nên 3 người họ đều là bạn bè rất thân từ nhỏ, họ đã cùng nhau vượt qua mọi thứ và trở thành những người mạnh nhất ở 2 thế giới: thế giới ngầm và thế giới chính trị! – T.A giải thích chặt chẽ

– Và là 3 tên khủng nhất tao từng thấy – Nó lên tiếng

– Đồng ý – Ngọc và T.A đồng thành

– Hahahahah – Cả 3 nhìn nhau cười

Nó cảm thấy mình vẫn còn may mắn khi còn những người này bên cạnh. Ông trời vẫn kh lấy hết đi những gì nó có!

– Tới rồi! – Ngọc nói

1 cánh cửa gỗ lớn, khác với các lớp học thường. Nó bắt đầu có mùi gì đó là lạ

– Mùi này .... Hình như tao ngửi thấy ở đâu rồi? – Nó hít 1 hơi sâu rồi nói

– Đương nhiên là mày phải quen khi ở chung với 3 tên kia rồi – T.A nheo mắt nhìn nó

– Mùi thuốc súng – Ngọc thản nhiên nói

– Gì, TRƯỜNG HỌC CÒN CÓ SÚNG Ở ĐÂY NỮA Á – Nó hét lên

– Chắc đang chuẩn bị đó, đi vô thôi – T.A nói

– ừ, vô nào – Ngọc hớn hờ

Nó đang ngơ ngác nhìn cửa gỗ thì đã bị Ngọc và T.A nắm tay kéo vào lớp học. Đập vào mắt nó là .....CHAP 31.3

1 Ông thầy giáo đang cầm súng chia vào một học sinh nam đang đứng trước mặt. Kh những hoảng hốt mà khuôn mặt của học sinh nam đó bình thản đến bất ngờ. Ngọc và Tuấn Anh bước tới chỗ thầy giáo, mỉm cười:

– Như tới rồi, thưa thầy – Ngọc nói cuối đầu cười rất tươi

– Ủ, cảm ơn 2 em, về chỗ đi! – Thầy giáo nói rồi mỉm cười

Nó mới để ý, ông thầy này khá trẻ tầm 30 đổ xuống, dáng người cao khoảng 1m80, thân hình chuẩn, khuôn mặt tuấn tú thu hút người khác kèm theo mái tóc nâu hạt dẻ kiểu Hàn! Nụ cười ấm áp khiến người khác cảm giác thân thiện.

Thầy giáo quay lại nhìn nó rồi tiếp tục chia sủng về nam sinh đang đứng!

– Thế nào? Còn vào trễ kh? – Thầy nói

– Kh thưa thầy! – Nam sinh trả lời

– Tốt, về chỗ! Hôm nay có học sinh mới nên tôi tha cho em đây – Thầy nói

Nam sinh đó bước về chỗ với nụ cười rất tươi với vẻ thoát chết. Nó nhìn rồi quay lại nhìn ông thầy đang đứng cầm cây sủng quay quay =='. Thầy giáo quay lại nhìn nó rồi ngoắc tay kêu nó lại gần, nó bước tới đứng đối diện:

– Thầy tên là Mạnh Cường, chào mừng em đến với lớp Black – Ông thầy nói rồi cười với nó

– Em tên Như, xin chào thầy – Nó nói rồi cuối đầu chào

Ông thầy quan sát tổng thể nó rồi khẽ bật cười, MC (Mạnh cường) dừng lại ở sọt dây chuyền hình thánh giá, khẽ nhún mày rồi nhìn về phía Ngọc và Tuấn Anh. Ngọc và Tuấn Anh vẫn cười rất tươi, MC lắc đầu rồi thở dài:

– Sao lại trúng năm của mình chứ? – MC nói nhỏ

– Sao v thầy? – Nó nhìn

– À kh gì kh gì – MC giật mình nói – Đây là Như, học sinh mới thầy đã nói với các em hôm qua! Giúp đỡ bạn nhé

Nó cứ tưởng rằng lớp Black toàn những con đáng sợ, mặt lúc nào cũng hầm hầm muốn giết người. Ngược lại điều nó tưởng tượng, lớp Black đa số toàn trai xinh gái đẹp, hoà đồng và điều đó đương nhiên với việc => lớp Black là nơi hội tụ của những đứa ĐIÊN =)))

– chào mừng bạn đến với lớp Black của chúng tớ – 1 học sinh nữ bước lên mỉm cười với nó – Mình tên Huỳnh Nhi lớp trưởng của lớp

– À chào bạn – Nó mỉm cười

Từ phía cuối lớp học có một nam sinh chạy tới trước mặt nó:

– tớ là Khang, xin được làm quen – Khang đưa tay trước mặt nó

– À chào bạn – Nó bắt tay với Khang

Lớp học bắt đầu nháo nhào lên khiến nó chóng cả mặt, đúng là lớp đặc biệt nên ai cũng đặc biệt (kể cả ông thầy.v). Tình hình bắt đầu lộn xộn, MC cảm sủng bắn lên không:

– * Đùng * – tiếng sủng nổ

Nó giật bắn người nhìn thầy giáo đẹp trai đang đứng với nụ cười trên môi. Đáng sợ thật!

– Về chỗ nào mấy em, sao cứ tưng tưng khi thấy gái đẹp thế hả, nam lẫn nữ, tụi em bị đồng tính hết rồi à? – MC nói vẫn giữ nụ cười trên môi

– Thầy phân biệt giới tính – Khang la lên khiến cả lớp cười

– Tiết sau học gì v lớp trưởng? – MC nhìn H.Nhi

– Dạ là thể dục – Nhi đứng lên trả lời

– à~, Hẹn gặp em nhé, KHANG – MC cười, nụ cười đầy sát khí

Khang toát mồ hôi vì lời nói của MC, đúng là Ác Quỷ trần gian mà =))). MC quay lại nhìn nó:

– Chắc em cũng nghe về việc bài kiểm tra môn học đúng kh? – MC hỏi nó

– Dạ? Kiểm tra cái gì? – nó ngo nói

– Tội tưởng đã thông báo rồi chứ – MC nói

Nó quay lại kiểm Ngọc, mắt hình viên đạn! Ngọc giả lơ nhìn chỗ khác khiến nó bóc khói

– Thôi, kh biết thì giờ biết! Em sẽ làm bài kiểm tra thực hành, ở lớp này sẽ kh học lí thuyết nên sẽ kh có sách hay là bút viết gì cả. Giờ thì cả lớp theo tôi
– MC nói rồi ra hiệu cho cả lớp di chuyển

Nó ngo nhác nhìn, Ngọc từ phía sau bước tới cười với nó:

– xin lỗi nhé, Ken kh cho tao nói! – Ngọc cười với nó

– Th th, việc đó kh quan trọng! Ông ta đưa chúng ta đi đâu v? – Nó xua tay rồi nói

– có lẽ là phòng tập bắn – T.A từ đằng sau nói

– Bắn? Bắn cái gì? Tao đâu có biết bắn – Nó hoảng hốt nói

– đừng lo, ở lớp này kh phải ai cũng biết bắn cả! Mỗi học sinh trong lớp Black đều có 1 khả năng riêng nên bài kiểm tra này sẽ giúp m tìm ra khả năng đó! Ban đầu khi làm bài kiểm tra này ai cũng ngỡ ngàng cả nhưng rốt cuộc cũng tìm được môn họ giỏi nhất – Ngọc nói

– Kh sao đâu, thầy dễ lắm có điều ... – T.A ngập ngừng

– Điều gì?- nó hỏi

– M thấy ông lúc nào cũng cười v thôi chứ đáng sợ lắm đó. Nụ cười đó đối với các học sinh bình thường thì sẽ động lòng, còn đối với học sinh lớp Black thì cực kì nguy hiểm – Ngọc nói rồi tỏ vẻ sợ sệt

– Lớp này chỉ có 12 học sinh thôi, tại tao học chung với nhau từ lớp 6 rồi, tính cả mày luôn là 12 đó! – Ngọc nói

– Tụi tao? – Nó nhú mày

– Ủm, tao với T.A học lớp này từ lớp 6 mà – Ngọc nói

– Nhưng chẳng phải m học 8a2 sao? – Nó ngạc nhiên

– À, thật ra thì về bề ngoài thôi! Lúc đó nếu tao qua lớp Black thì sẽ kh được đi chơi với m nữa nên sáng t học lớp thường, tối học Black. Giờ thì m học Black rồi nên t kh cần học lớp thường nữa! – Ngọc nói

– Tuấn Anh cũng v? – Nó hỏi T.A

– Ừ – T.A gật đầu

Cuộc nói chuyện được cắt ngang khi giọng MC vang lên:

– Tới rồi, vào thôi các em – MC mở cửa

Tất cả học sinh bước vào, bên trong là các tấm bia, bao cát, súng được sắp sẵn trên bàn! Có 12 cái bàn, dường như đều đã chuẩn bị cho nó!

– Hôm nay Như sẽ làm kiểm tra nên các em chỉ đứng nhìn thôi! Ngọc, lên giúp bạn đi – MC ra hiệu cho Ngọc bước lên

– Đi nào! – Ngọc kéo tay nó

Cả lớp đều háo hức khi được nghỉ tiết =)). Ai cũng đều hớn hờ cổ vũ cho nó:

– Cố lên nha Như – Nhi la lên

– Cố lên, cố lên – Cả lớp đồng thanh nói rồi vỗ tay

Nó quay lại cười, sau nụ cười đó là sự im lặng rồi tới những tiếng la hét:

– là thiên thần đúng kh? – Khang nói

– Tao muốn làm les quá m ơi – Nhi nhìn chăm chăm vào nó

Nó đứng hình, Ngọc đang kiểm tra súng rồi quay xuống:

– Mày đừng để ý đến 2 đứa nó! Tụi nó là 2 đứa khủng nhất trong lớp đó! – Ngọc nói rồi cười

– M kh nói tao cũng biết rồi:))! – Nó quay lại

MC bước tới chỗ nó và Ngọc:

– Được rồi, giờ Ngọc sẽ hướng dẫn cho em cách bắn súng, xong rồi chúng ta sẽ bắt đầu

– dạ được – Nó gật đầu

– Xong chưa Ngọc? – MC hỏi

– Em lúc nào mà chả sẵn sàng – Ngọc nói với giọng khiêu khích

– Rồi, chuẩn bị, 1...2...3 – MC hét

Xong tiếng hét của thầy giáo thì những tấm bia và bao cát bắt đầu di chuyển, Ngọc tập trung bắn, nó quan sát từng cử chỉ của Ngọc. Khó nhưng phải tập trung cao độ!

– Ngưng, làm tốt lắm nhưng em kh nên bắn vôi vàng quá – MC nói

– Vâng vâng – Ngọc gật gù – Biết cách chưa?

– Ừ được rồi – Nó cười

Nó cầm súng lên, hơi nặng nhưng với nó vẫn ổn!

– Chuẩn bị chưa? – MC nói

– Rồi – Nó đưa súng lên bắt đầu nhắm

– 1...2...3

Các tấm bia bắt đầu di chuyển, cả lớp bắt đầu nhộn nhịp hẳn lên:

– Cồ lên cồ lên cồ lên – Tiếng cồ vũ vang lên

Nó hít 1 hơi dài, nó chơi bắn súng ở các khu trò chơi khá giỏi. Thở ra và tai lấy phone gắn lên! Giờ nó chỉ còn nhạc, tiếng cồ vũ sẽ kh còn ảnh hưởng nữa. Nó bắt đầu bắn, 1 tấm bia, 2 tấm, 3 4 5 .... Điều bị nó bắn ngã, rồi tới bao cát trên không! Nó hướng lên rồi cười khẩy, quá dễ.

– * đừng đừng đừng đừng đừng .... * – Tiếng súng nối tiếp nhau vang lên

Nó bắn với tốc độ khá nhanh, cả lớp lẫn MC đều ngơ ngác nhìn nó!

– Giỏi .... Giỏi quá – Nhi lấp bắp nói

– Tốc độ nhanh thật – Khang nói

– Như thường chơi bắn súng ở các khu điện tử nên giỏi cũng đúng – T.A nói

– Và kèm theo nữa là do di truyền đó – Ngọc nói

Lúc này nó đặt súng xuống, tháo 2 tai phone xuống. Quay lại nhìn MC:

– Xong rồi thưa thầy – Nó báo cáo

– Kỹ năng dùng súng rất tốt, tốc độ rất nhanh nhưng nhắm vẫn chưa chuẩn, đa số đều lệch khỏi hồng tâm hoặc sát thôi! – MC đánh giá – Em có thể chọn môn này, với một học sinh mới thì như vậy là rất tốt! Thôi, chúng ta đi tiếp

MC bước ra khỏi phòng và học sinh đi theo. Nó bước đi, Ngọc chạy lại:

– Tốt lắm – Ngọc cười

– Cảm ơn, giờ thì là môn gì? – Nó hỏi

– Hình như là pha chế độc dược với thần dược – Ngọc nói

CHAP 31.4

– Độc dược với thần dược? – Nó quay lại hỏi Ngọc

– Giống như thuốc độc với thuốc giải á, m làm ra được độc được thì phải làm được thần được! – Ngọc giải thích

– rồi ví dụ kh làm ra được thần được rồi s? – Nó hỏi móc:))

– v thì m đừng học môn này – Ngọc bình thần trả lời

– Cũng như kh v – Nó cười – V lớp có ai học môn này kh?

– Để coi .... Hình như là ..... Kh nhớ =)))) – Ngọc cười

Nó trừng mắt nhìn Ngọc rồi bước tiếp, có lẽ nó kh nên dính tới môn này >

– Giờ là tới phóng phi tiêu! – MC nói

Cả lớp bước vào căn phòng, cũng giống như phòng tập bắn nhưng có điều bảng bia to hơn 1 chút! Nó quan sát, đúng là dành cho thành phần bất hủ, không khí phòng tập cũng man rợ theo ==’!

– Lớp trưởng! Lên hướng dẫn cho bạn – MC nói

– Vângggg! – Nhi kéo dài =))

Nó bước lên nhìn Nhi, Nhi trông rất xinh, nước da trắng, má lún đồng tiền! Nhi quay lại cười với nó, dù lớp trưởng nhưng theo lời Ngọc kể thì Nhi là đứa lơi chơi nhất lớp, bao che mọi hành vi cúp học, cúp tiết cho lớp =)))! Một lớp trưởng gương mẫu trong Black:))

– Thật ra kh khó lắm đâu, cầm lên ngắm và phóng thôi! – Nhi nói với nó

Nó nhìn rồi cười, Nhi cầm phi tiêu lên ngắm về hồng tâm tấm bia!

– * vụt * * bực * – Phi tiêu cắm vào hồng tâm

– Đó dễ lắm – Nhi cười tươi

– Rồi rồi, tui biết cô giỏi rồi, đi về – MC đuổi Nhi về

Nhi mặt xịu xuống khiến cả lớp bật cười. Nó bước tới cầm phi tiêu và ngắm

– * vụt * * bực * – Phi tiêu cắm vào sát bên ngoài hồng tâm

– Được rồi, v là cả 2 e đều đạt nên e có thể chọn cả 2! Với phi tiêu này e có thể kết hợp với độc được và thần được luôn. Còn với sún. ... – MC ngưng lại móc điện thoại trong túi quần ra – Thầy xin lỗi, các em đợi một chút

– Gái gọi gái gọi – Nhi nháo nhào lên

– Bò nhí hay vợ, hay bạn gái – Khang nói tiếp

– Lãng nhăng – Ngọc lắc đầu nói

Cả lớp bắt đầu nháo nhào lên bàn luận, MC vừa bước vào thì cả đám im bật khiến nó ngậm miệng lại nín cười.

– E học cả 2 – MC nói với nó

– Ồ ... Thầy nói có thể chọn mà – Nó cãi lại

– Có người nhờ thầy nói với em ” Cãi lại, cố tình kh làm theo, thiết bị công nghệ thông tin hiện đại và các mối quan hệ xã hội cắt đứt ” – MC nói mỉm cười rất dịu dàng

Nghe câu đó xong Ngọc với Tuấn Anh bịt miệng lại cười, chỉ có ĐMV mới làm được điều đó =))). Mặt nó từ màu hồng sang xanh rồi tím tím

– E quyết định thế nào? – MC cười với nó

Giờ nó mới biết lời Ngọc với mấy đứa khác nói là thật. Nụ cười cứ tưởng thiên sứ, ai nhè là Ác Quỷ >

– Dạ, sao cũng được – Nó cố gắng mỉm cười lại – Đợi em học xong người đầu tiên em giết là thầy – Nó nói kh ra tiếng

MC nhìn miệng nó kh hiểu nó ns gì nhưng cảm thấy rùng mình, tính mạng bị đe dọa.v. MC nhìn nó với ánh mắt xăm soi, nó bắt gặp được

– Thầy nhìn gì v? – Nó mỉm cười nói – Thầy nhìn nữa em móc mắt thầy ra đó – Nó nói kh ra tiếng

– Hả? À kh gì kh gì! – MC giật mình xua tay – Cũng gần tới tiết thể dục rồi, các em đi thay đồ rồi di chuyển xuống sân!

– Daaaaaaaa – Cả lớp đồng thanh kéo dài

Cả lớp di chuyển đi, nó ngó người ra, thể dục sao? Nó nhìn qua Ngọc:

– Tao làm gì có đồ thể dục? – Nó hoảng nói

– à, đồ thể dục thì được chuẩn bị sẵn ở trường luôn mà, trong ngăn bàn của mỗi người á! – Ngọc nói

– Ngăn bàn? – Nó ngạc nhiên nói – Tao còn chưa biết chỗ tao ở đâu mà?

– 12 đứa học sinh, chia làm 4 tổ, mỗi tổ 3 đứa, tao với T.A chung 1 tổ, m ngồi kế cửa sổ, trên Kai! Tao ngồi kế mày! – Ngọc giải thích

– Kai? – nó nói

– là tên kia kìa! Chơi chung với tụi tao, hôm nay nó lại đến trễ nữa rồi, xui cho nó, nay học thể dục – Ngọc cười

Tụi nó tới lớp, nó đi xuống bàn được Ngọc chỉ, đúng là có bộ thể dục trong ngăn bàn! Áo thì vẫn là màu trắng giống các lớp thường, có kí hiệu đặc trưng của lớp Black trước ngực trái, bên dưới kí hiệu là bảng tên có thể mở ra hoặc gắn vào! Trên bảng tên được khắc ”Như – Black 2”! Quần thể dục màu đỏ đô khác hẳn với các lớp thường và là quần ngắn tới đầu gối!

– Như, đi thay đồ – Ngọc la lên

– Ủ ời tao chút – Nó nói

Nó cùng với Ngọc và các bạn nữ khác trong lớp đi vào nhà vệ sinh để thay!

– Hình như nam nhiều hơn nữ hả? – Nó quay sang hỏi Ngọc

– đương nhiên rồi! Con gái thời nay đứa nào chả yếu đuối, nam nhiều hơn là điều hiển nhiên – Ngọc bình thản nói

Nó thay bộ thể dục vào, quần thì vừa với nó, áo thì hơi rộng! Ngọc bước ra:

– Nhanh v! – Ngọc ngạc nhiên

– Ai như m, lè mề – Nó mĩa mai

– kệ tao m, đồ thể dục đẹp đúng kh? – Ngọc cười rồi hỏi

– Ủ, đẹp thiệt nhưng áo hơi rộng! – Nó kéo kéo cái áo

– Kh sao, áo đứa nào cũng v hết á! Mặc v mới dễ ăn gian được – Ngọc nói nhỏ

– ăn gian? – nó nhú mày

– Lát rồi m hiểu à – Mặt Ngọc gian tà

Nó cũng chỉ cười rồi cùng bọn con gái về lớp cất đồ! May là quần thể dục có túi chứ kh nó kh biết nhét cái điện thoại ở đâu! Nhưng điều nó lo là giày nó mang kh phải giày thể dục =)))

– Hơ hơ! Chết chắc rồi – Nó thở mạnh nói

– Sao v? – Ngọc quay lại hỏi

– Kh có giày – Nó ngó mặt nói với Ngọc

– Hahahahaha... – Ngọc nghe xong cười lớn

– im đi >

– M kh mua hay sao v? Hahahaha – Ngọc vẫn tiếp tục cười

– Tao có nhưng có biết hôm nay học gì đâu >

– Thôi, đi xuống dưới nói thầy rồi tính! – Ngọc cố gắng nín cười nói với nó

– Àiiiiiss! Bực thiệt chứ – Nó nói

– th th, kh sao đâu! À mà cái tai phone m tính sao? Gỡ ra kh chứ học thể dục khó chịu lắm đó! – Ngọc nói

– Ủ v m gỡ ra dùm tao! Tao cũng cột tóc lên luôn – Nó nói

– Ủ, đợi t đi qua mượn đám kia lược với thun! – Ngọc gỡ tai phone ra rồi nói

– Ủm – Nó gật đầu

Ngọc chạy lại phía Nhi với đám con gái mượn lược và thun, cả đám con gái ai cũng cột tóc lên gọn gàng, nó kh cột thì thành đứa khác loài à ==’

– Nè, cột đi – Ngọc đưa lược cho nó

– ừ – nó cầm lược rồi chải tóc

Nó cột hết tóc lên, chừa lại phần mái, cột cao lên gần đỉnh đầu! Lấy thun buộc thật chặt để khỏi đứt! Nó vuốt phần đuôi tóc rồi xoay qua Ngọc:

– Tóc t dài quá – Nó nhăn mặt

– Nổi nữa, kh hiểu sao cả nhà m có mình m là mất tím với tóc bạch kim! – Ngọc cười nói

– Kệ tao! – Nó hất mặt nói

Ngọc cười rồi cùng nó lại chỗ tụi con gái, Nhi nhìn xuống giày nó:

– Kh có giày hả? – Nhi hỏi

– À, quên đem th – Nó cười gượng

– Kh sao đâu, nói với thầy là được mà. Để tui, Như yên tâm – Nhi vỗ ngực nói

– Cảm ơn nha – Nó cười

– Vô lớp này là chơi tập thể, bao che, quây phá chung nên đừng lo – Một bạn nữ tên Yến nói

Nó cười rồi cả bọn xuống dưới sân! Nó nhìn xuống lầu, sân trường vẫn nhộn nhịp, hình như mới bắt đầu ra chơi:

– Mỗi lần học thể dục là dính vào cấp 3 và giờ ra chơi! – Ngọc nói

– Cấp 3 cũng học sao? – Nó hỏi

– Ủ, bên cấp 3 hình như là hơn tụi mình vài người, ông thầy MC mình là giáo viên chủ nhiệm của tụi mình và là giáo viên thể dục bên kia nên học chung cho đỡ tốn thời gian – Nhi quay lại nói

– Nhưng cấp 3 mấy Anh đẹp trai lắm – Nhi phấn khích nói

– E hèm! Hình tượng lớp trưởng! – Yến nói

Nhi lập tức trở lại với hình tượng lớp trưởng gương mẫu, đoan trang và tài giỏi!

– À mà Như có giỏi thể dục kh? – Yến hỏi nó

– kh thể nói là giỏi nhưng lúc bên lớp thường thì kh rớt phần nào – Ngọc chen vào

– Àyyy con này! Kh có đâu, kh giỏi lắm! – Nó la Ngọc rồi nói

– V thì hay quá! Được rồi lần này phải thắng bên cấp 3! – Yến vui mừng nói

– Nhưng lỡ kh làm tốt rồi ảnh hưởng đến tập thể thì sao? – Nó hoảng nói

– Kh sao đâu! Tui có cách, Như là vũ khí bí mật của chúng ta! – Nhi đặt tay lên vai nó nói

– Vũ khí bí mật? – Mặt nó ngớ ra!

– À, v là Như thế Nhi! Quyết định v đi – Ngọc nói

– Thắng chắc rồi! – Yến nói

– là gì? – nó hỏi

– Bí mật! – Ngọc đưa ngón tay lên miệng

Cả đám đi xuống lầu! Nó nhìn khung cảnh xung quanh, vẫn quen thuộc như ngày nào!

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Cấp 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Vô tình chạm mặt

Sự xuất hiện của các học sinh lớp Black khiến cả trường nháo nhào! Tụi nó bắt đầu di chuyển ra sân thể dục đã thấy mấy đứa con trai cùng lớp đang ngồi tán dóc:))!

– Heyyyy! Đây nè~ – Khang đưa tay ra vẫy tụi nó

– Đi lại đó đi – Yến nói

Nó đang chán chừ vì nó mới vào lớp mà lại ngồi chung như v. Ngọc thấy nó đang chán chừ liền mỉm cười:

– Còn chán chừ gì nữa! Kh sao đâu! – Ngọc nhìn nó

– Nhưng... – Nó ngập ngừng

– Còn lâu mới vào tiết lắm, với lại đang giờ ra chơi của lớp thường mà! Kh sao đâu, tụi con trai dễ gần lắm, đứa nào cũng khùng khùng hết:))! – Ngọc nói

– À, t thấy khát quá, t xuống căng- tin cái – Nó nói rồi bỏ chạy

– Ế như như – Ngọc gọi theo

Nó cố gắng chạy thật nhanh xuống căng-tin, sự xuất hiện của nó khiến mọi người bất ngờ! Nó lại chỗ bán nước:

– Cô ơi lấy con chai nước cam – Nó nói

– Ủ' ừ, đợi cô chút – Cô bán nước đi vào trong

Nó đang đứng thì bắt đầu nghe không khí xung quanh nhộn nhịp hẳn lên, tiếng của các học sinh lớn dần:

– Hoàng tử kia

– Đẹp trai quá

– Lạnh lùng quá à >- V.v.....

– Là Black bên cấp 3 đó

Những tiếng hét cứ thế lần lượt vang lên, nó cũng chẳng để ý lắm. Cô bán nước đi ra với chai nước cam:

– Đây con! – cô bán nước đưa nó

Nó đưa tay ra thì đã có người chụp lấy chai nước cam của nó:

– Bán cho tôi! Tiền đây – Người đó đưa tiền ra

– Nhưng bé này mua trước rồi – Cô bán nước nói

– Thôi cô lấy chai khác cho con cũng được! – Nó hơi bực nhưng cũng chẳng thèm cãi

– Chai đó là cuối cùng rồi con, mai cô mới lấy thêm – Cô bán nước nói

Nếu như còn thì nó có thể nhường cho người khác, đằng này là chai cuối cùng thì đại gì nhường!

– Đây, đưa tôi chai đó đây! Tôi mua trước! – Nó quay lại nói với người kia

Nó vừa ngược lên thì bắt gặp khuôn mặt quen thuộc:

– Là là Anh? – Nó sững sờ nói

Người con trai đó nhìn nó, khuôn mặt cũng chẳng thay đổi gì cả:

– Kh là tôi chứ là ai? E nghĩ là ai, hả? – Người con trai đó nói

– Thôi thôi, kh đôi co với Anh, trả đây! – Nó đưa tay ra

– Kh trả! Em chưa đưa tiền thì nó vẫn chưa được bán! – người đó cãi lại

– Anh .... Đồ ngang như cuaaaaa >

– V em là đồ lùn – Người con trai đó cãi lại

– TRANG NHẬT HOÀNG, TRẢ ĐÂY! – nó hét lên

Sau tiếng hét của nó, xung quanh bắt đầu bàn tán:

– con nhỏ đó dám hét lên với Yun kia

– Gan lớn thật đó

– v.v.....

Người con trai đó là Yun! Yun vẫn lạnh lùng nhìn nó, mặt chẳng có tí cảm xúc nào!

– Em là người đầu tiên dám gọi họ tên tôi đó – Yun nói

– Thì sao? Há, anh làm gì tôi? Đồ ngang như cua! Trả chai nước đây!- Nó đưa tay lấy chai nước

Yun đưa chai nước lên cao khiến nó kh với tới

– Đúng là lùn mà! – Yun trêu nó

– Anh ... – Nó cứng miệng

Yun cười khẩy rồi để tiền lên quầy, cầm chai nước bước đi bỏ mặc nó đứng đó! Nó bị nụ cười khẩy của Yun chọc tức đến phát điên! Nó bỏ đi về sân thể dục, khuôn mặt lạnh lùng hẳn ra! Nó chọn con đường phía sau trường để đi, đường này ít ai đi nên nó sẽ ít bị chú ý hơn! Đang đi thì từ phía trên cao:

– TRÁNH RA TRÁNH RA! – ai đó hét lên

Nó chưa kịp phản ứng gì hết thì

– * bịch *

Nó bị ai đó xô ngã, đã bực vì Yun lại gặp thêm vụ này khiến nó bực hơn! Nó đứng lên đưa tay phui cát dính trên quần

– Xin lỗi, bạn có sao kh? – ai đó nói với nó

– kh sao kh sao! – nó cố gắng bình tĩnh nói

– Bạn là học sinh của lớp Black hả? – Giọng nói vui mừng

– Ủ – Nó lạnh lùng trả lời

– Minh cũng v nè

Nó ngược đầu lên, là 1 chàng trai cao khoảng 1m70, mái tóc màu vàng=))), nước da trắng và có răng khểnh. Có điều người này vẫn mang balo:

– May quá, vẫn còn dư thời gian – người đó nói

– Ủ, vừa mới đến giờ ra chơi thôi! – Nó trả lời

– Minh tên là Kai, còn bạn? – Kai đưa tay ra

– Minh tên Như! – nó đưa tay ra bắt tay với Kai

– Như ..... À bạn của Ngọc với T.A đúng kh – Kai cười rồi nói

– Ủ!- nó gật đầuCHAP 32.1

– Vẫn chưa đến giờ thể dục của ông Cường!! – Kai cười nói

– Chỉ vừa mới ra chơi thôi – Nó nói

– Aissss! Xem xiu quên mất rồi, nhanh lên – Kai gãi đầu rồi nắm tay nó chạy

– á~! Từ từ! – Nó bị Kai nắm tay kéo đi

Kai vẫn bỏ ngoài tay nắm tay nó chạy thật nhanh, may là nó có thể lực tốt nếu kh đã té đập mặt rồi ==’. Trên dãy hành lang, các học sinh đều nháo nhào lên vì xuất hiện của nó và Kai:

– Đẹp quá đi, là Kai đó

– Đó là học sinh mới hả?

– Nắm tay kia, trông đẹp đôi thật

Nó nghe loáng thoáng như v rồi cảm thấy bức mình thêm. Sáng đã bị như thế rồi, giờ lại tiếp tục, cuộc đời nó chẳng bao giờ yên bình cả =)))! Nó và Kai chạy ra sân thể dục, cả sân đang bị bu quanh bởi các học sinh lớp thường! Kai kéo nó chen vào đám đông, bàn tay phải nó bị va mạnh vào nhiều người khiến các vết thương khẽ rướm máu nhưng nó vẫn kh nhận ra! Vào tới sân, Kai ngưng lại tìm kiếm ai đó

– Đây nè Kai! – Tuấn Anh đưa tay vẫy Kai

Kai buông tay nó ra chạy lại phía Tuấn Anh!

– May cho mày là vẫn chưa vào tiết nhé con! – T.A nói

– Làm t tưởng là chết với ông ta nữa rồi! – Kai thờ hồng học nói

– Hôm nay có trận với Cấp 3 đó! Lần trước thua cay cú gặp chẳng có mày! – T.A nhăn mặt

– Phục .... Thù.... Phục ... Thù – Kai thờ rồi nói

– M làm gì như sắp chết v? – T.A nhìn Kai

Kai lắc đầu rồi tay chống xuống đầu gối thờ lấy lại hơi:))! Ngọc từ phía đám con gái phát hiện ra nó đang ngồi xồm xuống. Ngọc chạy lại:

– M đi lâu quá v con quý, làm t tưởng bị bắt cóc rồi – Ngọc nói

– M ... Đợi tao thờ cái – Nó nói

– Sao v? Từ từ, hết hơi chết t mua hòm kh kịp – Ngọc ghẹo nó

Nó trợn mắt nhìn Ngọc rồi lấy hít sâu lại để nhịp tim ổn định, chưa tập đã phải chạy marathon rồi! Nó đứng lên nghiêng đầu qua lại:

– S m thờ dữ v? – Ngọc hỏi

– Đừng nhắc nữa, chưa gì đã gặp tên Yun rồi bị tên Kai hành nữa! Bực hết sức – Nó xua tay nói

– Mày gặp Kai rồi hả? – Ngọc nói

– Nhờ tên đó mà tao phải chạy marathon với tốc độ nhanh đó – Nó nhăn mặt nói

– Đừng trách thằng đó, nó bị khủng đó! – Ngọc cười nói

Nó gật đầu rồi nhìn xung quanh, học sinh đã vây kín cả sân tập

– Sao đông quá v? – nó hỏi

– À! Đương nhiên rồi, lần nào chả v! Tại lúc trước tụi mình kh quan tâm tới thôi! – Ngọc bình thản nói – Lớp Black học thể dục lần nào chả v

– đúng là gây sự chú ý quá mà! – Nó nhăn mặt

– Thôi thôi! Đừng khó chịu nữa cô nương! Xem lại bộ dạng của m kìa! – Ngọc nói rồi chỉ nó

Bộ dạng nó lúc này trong thê thảm, tóc thì rối tung lên! Áo thì lộn xộn, quần thì dính đầy cát! Nó đưa tay chỉnh lại rồi cột lại tóc! Lúc này có giọng nói vang lên:

– Lại đó đi – T.A nói

T.A cùng Kai bước tới chỗ nó

– Như, sao đi lâu v? – T.A hỏi nó

– Sao m kh hỏi tên đang đứng kế m đó? – Nó tròn mắt nhìn Kai

– Kai? – T.A hỏi Kai

– À, lúc leo rào t bay xuống trúng Như nên lâu – Kai gãi đầu rồi cười

– Đừng quan tâm tới nó chỉ cho mệt, nó khủng lắm – T.A cười nói với nó

– Ủa thôi thôi! Đừng nhắc nữa! – Nó xua tay

Lúc này lại có tiếng hét của học sinh thường và cả đám con gái lớp Black

– Gì nữa đây, ồn ào thật! – Nó khó chịu nói

Tuấn Anh và Kai nhìn bộ mặt nó khẽ bật cười, phụng phịu y chang con nít. Tuấn Anh bước tới choàng tay qua vai nó:

– Đi lại chỗ kia ngồi! – Tuấn Anh nói với nó

– Ok! – nó đưa tay lên làm kí hiệu ok rồi nói

– Kai, Ngọc đi lại kia đi – Tuấn Anh nói

– Ủ! – Kai gật đầu

Còn Ngọc thì mãi mê nhìn gì đó rồi chạy vụt lại phía đám con gái lớp nó! Nó nhìn rồi lắc đầu:

– Tật mê trai khó bỏ! – Nó nói

– Mà kh thích mấy chàng đó à? – T.A hỏi

– Công tử bột, anh hùng rom kh! Được cái đẹp chứ làm được gì! – nó xua tay mà quên mất 3 ĐMV học lớp đó:))

Tuấn Anh và Kai bật cười vì câu nói của nó:

– Đúng là chỉ có mày mới như vậy – Tuấn Anh cười nói

– Aiss! Thôi đi đi, đám con gái này nó cứ la hét riết! T bị thùng màng nhĩ – Nó nói

3 đưa nó lại 1 góc của sân tập ngồi xuống, nó đưa tay lên ôm cổ! Tay phải để lên đùi, Tuấn Anh chụp lấy bàn tay phải của nó:

– Chảy máu rồi kìa! – Tuấn Anh nói

– Hà? À chắc này té á, kh sao, có lớp băng quấn bên ngoài mà! – nó lắc đầu chẳng quan tâm

– Gân bình phục chưa? – T.A hỏi

– Ủ, hồi nãy cử động được chỉ còn hơi nhức thôi – Nó nói

Kai mở balo ra lấy 1 cuộn băng quấn y tế khác ra đưa cho T.A

– nè thay đi! Để nhiễm trùng thì mệt lắm – Kai nói

– Đi học mà đem theo mấy cái này chi vậy? – Nó ngạc nhiên hỏi

– Đem để phòng hờ đó, tụi mình học toàn về vận động dĩ nhiên phải có rồi! – T.A thay băng quấn cho nó rồi nói

– cũng đúng! – nó gật gù

Tuấn Anh kĩ càng thay cho nó:

– Xong rồi! – T.A nói

– Cảm ơn – Nó cười

– Kh có chi – Tuấn Anh cười lại – Mua nước cho t với Kai là được rồi

– Tao biết mà, m đời nào tốt như v – Nó nhìn T.A

– Chỉ có m hiểu t – T.A đưa ngón cái lên

3 đứa cười vì hành động đó rồi bỗng nhiên có tiếng bước chân bước lại phía tụi nó! Theo bản năng phòng chống thú dữ:v, 3 đứa kh hên mà cùng đứng lên. Do Kai với T.A cao hơn nó nên nó dường như biến mất sau 2 tên này =)))

Tiếng bước chân ngày càng lớn hơn, Ngọc chạy lại phía nó:

– Kia kia, hoàng tử đó! – Ngọc chỉ

– M bỏ tạt mê trai đi! Mê phát ón – Nó nhăn mặt

– xiaaaaa! Đẹp trai thật mà – Ngọc há mắt nói

– Th th, đi ra chỗ khác đi! – nó kh thể chịu nổi tạt mê trai của con bạn nên đành bước đi!

Nó bước đi được vài bước thì thấy trước mặt bị ai đó chặn lại, nó ngược lên nhìn. Là 1 chàng trai cao với mái tóc vàng y như Kai, má lún đồng tiền 2 bên! Và điều kì lạ là tên này đang cười với nó. Nó nhũn mày:

– Em là Như đúng kh? – Chàng trai đó hỏi

– Anh là ai? – nó hỏi ngược lại

– Em dễ thương thật đó, làm bạn gái anh nha:))))! – Chàng trai đó quỳ xuống đưa tay trước mặt nó

Hành động đó khiến mọi người xung quanh nháo nhào lên! Ngọc thì giả vờ té và dựa vào T.A khiến T.A và Kai bật cười. Nó thì ngớ mặt ra, tên này kì quặc thật

– Anh kh ngờ em dễ thương thật đó, như búp bê v! Làm bạn gái anh đi, anh trúng tiếng sét tình yêu rồi! – Chàng trai đó nói rồi nở nụ cười thiên sứ dịu dàng với nó

Nó ngớ mặt ra chập 2, kh ngờ đẹp trai mà bị khủng. Lúc này bỗng chàng trai đó bị ai đó đạp sang 1 bên!

– Đây thì tỏ tình, bạn gái này!

CHAP 32.3

nó vẫn còn đang sững sờ vì màn tỏ tình lãng mạn nhất trái đất thì đã nghe tiếng hét của Ngọc:

– Như, cẩn thận!!

nó chưa kịp né thì đã bị chàng trai đó đè ngã! khung cảnh thật dễ bị người khác hiểu lầm. 1 chàng trai đẹp tựa như tranh vẽ đang đè ngã 1 con búp bê với kích thước như người thật.

– A – nó la lên

người nó té xuống sàn đất khiến nó la lên, vừa nhìn lên đã thấy chàng trai đó đang nhìn chăm chăm mình. nó nhìn lại, không gian xung quanh bỗng trở nên lạ lùng! chàng trai đó đưa tay lên vén mái tóc của nó, nó cảm thấy khuôn mặt mình nóng bừng lên!

– thật đẹp – chàng trai đó nói

câu nói đó khiến nhịp tim đập nhanh hơn, nó mím chặt môi nhìn chàng trai đó! rồi bất ngờ chàng trai đó bị đẩy ra:

– cái thằng này, làm gì v hả? – giọng nói quen thuộc

nó chột giật mình, ngồi dậy và có ai đó nhắc bổng nó lên:

– có sao kh?

nó được đặt xuống đất, quay lại nhìn thấy Ken đang đứng đó!

– em kh sao – nó nói

– nhóc con, sao đi đâu em cũng gây rối v? – ken xoa đầu nó cười

– nào có, tên đó bỗng nhiên đề em mà – nó cãi lại

– rồi rồi, đúng là để em một mình sẽ có chuyện mà – ken cười

nó phồng má nhìn Ken, ken bật cười vì hành động đó. rồi có ai đó đặt tay lên vai nó:

– em kh sao chứ? anh xin lỗi – là chàng trai đó

– kh sao kh. anh kh sao chứ? – nó hỏi

chàng trai đó lắc đầu rồi cười nhìn nó. Ngọc từ phía sau chạy lại ôm tay nó:

– m sướng quá rồi – ngọc nói

– té mà sướng cái nỗi gì? – nó nhăn mặt nhìn Ngọc

– là hoàng tử đó!- Ngọc nói

chàng trai đó nhìn Ngọc mỉm cười khiến mặt Ngọc đỏ bừng lên

– em gái tao mà m cũng kh tha hả? – ken lên tiếng

– aiss! em gái m đẹp thật mà – chàng trai đó nói

nó nhìn chàng trai rồi cảm giác hơi quen. chàng trai này hơi giống

– đồng đủ quá nhỉ? – yun từ đằng xa bước tới cùng key nói

tiếng nói của Yun cắt ngang dòng suy nghĩ của nó. nó tròn mắt nhìn yun, nó vẫn còn bực vụ chai nước. nó quay mặt kéo Ngọc đi về phía T.A và Kai đang đứng khiến Ken bất ngờ. Yun bước tới, tay cầm chai nước cam đưa.

– Như bị sao v? – ken quay lại hỏi Yun

– hay là bị thằng Cen đẩy ngã nên bực? – Key nói

– CÓ NGƯỜI KH MUA ĐƯỢC CHAI NƯỚC CAM NÊN BỎ ĐI CHỨ GÌ? – Yun la lớn lên để nó nghe thấy

nó vừa nghe xong quay người lại nhìn về phía của 4 người đó đang đứng. Yun nhìn nó, nở nụ cười nửa miệng khiến nó điên tiết lên. nó nắm chặt tay trái lại, cố gắng kiềm chế cơn giận, Ngọc đứng kế bên thấy v liền vẫy tay kêu T.A và Kai lại. nó và Yun đang trừng mắt nhìn nhau, mắt của 2 người như phóng ra lửa.

– sao v? – T.A bước tới bên cạnh hỏi nó

nó quay sang nhìn TA, thở hắt ra

– đúng là đồ ngang như cua – nó nói

– đỡ hơn đồ lùn – yun nói

mặt nó đỏ bừng lên, mắt nó liếc Yun, yun vẫn nhón nhơ đứng, miệng thì cười, tay thì cầm chai nước cam quơ qua quơ lại!

– thôi có chai nước mà – Ngọc vỗ vai nó

– M bình cho a ta hả? – nó quay lại nhìn Ngọc

– m giận cá chém thớt hả? – Ngọc hỏi ngược lại nó

nó cứng miệng nhìn Ngọc, đúng là nó đang giận cá chém thớt =))

– thôi, được rồi 2 cô nương, lại kia đi – Kai chen vào

nó quay lại nhìn Yun một cái rồi bỏ đi! Yun nhìn hành động đó mà bật cười, Ken nhìn nó rồi nhìn Yun:

– m chọc gì nhóc v? – key hỏi

Yun nín cười rồi kể hết cho 3 thằng bạn của mình nghe. nghe xong cả 4 thằng đứng cười. nụ cười đó khiến các nữ sinh tan chảy. nhưng trong mắt nó thì là 4 thằng điên mới tròn vện =))))

nó và 3 đứa bạn ngồi sát bên bờ tường, vừa ngồi xuống có tiếng ai đó kêu nó:

– Nhóc con, qua đây – Key đứng bên đó kêu nó

nó nhăn mặt tính kh đi nhưng bị 3 đứa kia đùn đẩy. mặt nó lạnh lùng kh cảm xúc bước đi khiến mọi người nhìn nó. bước tới chỗ 4 người đó, nó liếc Yun rồi quay sang Key

– a kêu em chi v? – nó hỏi Key

– lại đây – Key nắm tay nó kéo đi

nó ngồi ở ghế trong sân tập cùng Key khiến mọi nữ sinh chú ý vào nó! nó nhìn Key

– chuyện gì v? – nó hỏi

– cho em – Key đưa cho nó

là 1 hộp màu trắng, nó cầm rồi mở ra. 1 đôi giày nike của nữ, kiểu dáng rất đẹp. nó cảm thấy vui lên được phần nào

– a quên rằng hôm nay em có tiết thể dục nên ban nãy chạy đi mua. – Key nhìn nó cười

– em cảm ơn A – Nó nói rồi nhìn Key mỉm cười

– em thử coi vừa kh? – Key nói

nó tháo đôi giày đang mang, lấy đôi giày của Key mang vào. vừa với chân nó, màu sắc làm nổi bật nước da trắng của nó. nó mang vào rồi cúi xuống cột dây. vừa cúi xuống, Key cầm chân nó để lên ghế

– anh làm gì v? người ta nhìn kia – nó nói

– bộ a3 kh cột dây giày giúp em được sao? – key hỏi nó

nó biết kh cần được Key nên đành ngoan ngoãn để Key cột dây! những ánh mắt của các nữ sinh nhìn chằm chằm vào nó khiến nó rùng mình!

– xong rồi nhóc con – key nhìn nó

– hi! cảm ơn A – nó cười

key lấy đôi giày lúc nãy nó mang bỏ vào hộp

– lát đem lên lớp sau – key nói

nó gật đầu rồi cùng key bước ra khỏi ghế đá! cùng lúc MC bước tới với nụ cười trên môi khiến học sinh ngơ ngẩn! bước vào sân thể dục, MC nhìn qua 4 tên đó và nó đang đứng nở nụ cười!

– rồi, tới giờ! các em khởi động chuẩn bị, chúng ta bắt đầu

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Cấp 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 33: Quyết thắng

Nó nhìn MC rồi ngó mặt ra, chuẩn bị cái gì! Đang lúc ngẩn người đã bị Ngọc lôi về:

– m còn đứng đó, về khởi động – ngọc kéo nó

– chi v? – nó hỏi

– thi chứ chi! Lần trước thua quá ác, nay phục thù! – Ngọc quay lại nói

– thi cái gì mới được? – nó hỏi

– thể dục đó bà nội – Ngọc nói

Nó bị kéo về phía Kai và T.A đang khởi động. Nó nhìn xung quanh, mấy người khác đang làm cái gì đó với sân thể dục, mấy nữ sinh lớp thường thì bắt đầu nhào nhào lên! Nó quan sát, những tấm thảm dần được trải ra và có 1 thanh xà được dựng lên. Nó ngạc nhiên, nhảy cao sao?

– đừng nói với tao là qua đây vẫn nhảy cao nhé? – giọng nó hơi run

– chứ sao! M nhảy tốt mà, bên lớp kia đứng 3 rồi còn gì, nếu kh có TA với tê. .... – Ngọc nói tới đây thì bị TA đưa tay bịt miệng lại

Nghe tới đó, dù nó kh biểu hiện gì nhưng người khác có thể thấy. Trong đôi mắt màu tím đó, có một nỗi buồn sâu thẳm hiện rõ lên. Nó hít một hơi dài lấy lại bình tĩnh rồi tự nói với bản thân ” quá khứ cứ để nó ngủ yên ” rồi mỉm cười, nụ cười chân thành kèm theo 1 chút giọng gào! Nó bắt đầu khởi động, đuổi cơ!

Phần sân đã được chuẩn bị xong, MC cầm 1 tập hồ sơ đứng lên:

– Rồi, giờ chúng ta sẽ thi phần nhảy cao và đu xà đơn! Cả nam nữ đều làm nhé! Lần trước bên cấp 2 thua nên hôm nay phải phục thù, kh thì chịu phạt – MC nói rồi quay sang tự nó mỉm cười, nụ cười nguy hiểm nhưng nữ sinh bình thường thì hết lên ==

Nó cảm thấy rung mình vì nụ cười đó, đúng là kh nên đánh giá con người qua vẻ bề ngoài!!! Nó ngồi xuống đất, 2 chân đưa ra trước và nằm xuống để cho dẻo!

– Cần giúp kh? – TA nhìn nó rồi hỏi

– Ừ, cũng được – nó ngẩng người lên nhìn TA

TA cười rồi bước ra sau lưng nó, lấy tay đỡ nó xuống. Nó có cơ thể cũng khá dẻo nên việc này cũng kh ăn thua gì nhưng do nằm trong thời gian dài nên cần phải làm từ từ!

– Tao kh biết mày dẻo đến thế đó – Ngọc ngạc nhiên nói

– Kh đến thế đâu, lâu rồi kh làm, cơ căng hết rồi! – nó nhăn mặt nói

Lúc này phần bụng nó gần đụng tới chân thì cơ căng ra thêm khiến nó kh chịu nổi:

– Dừng dừng dừng – nó bắt đầu đau nên kêu TA ngưng lại

– Dừng dừng, xuống luôn đi TA! – Ngọc cười

Dù Ngọc kh kêu thì TA cũng sẽ kh ngưng lại, TA kh những kh ngưng mà đề xuống tiếp!

– Á~ – nó hét lên

Nó gặp người xuống hẳn sau tiếng hét đó, nó cảm thấy chân sắp đứt ra:))! TA giữ lực như thế trong 10 giây rồi buông ra!

– 2 đứa mày! – Nó trợn mắt nhìn TA và Ngọc

2 đứa đó đứng nhìn nó mỉm cười ngây thơ:)). Dù gì thì cũng căng cơ xong rồi nó cũng bỏ qua ==

– Aissss, đau muốn chết – nó cắn nhả

– Thôi mà, lần này phải thắng! M kh muốn thắng Yun à? – Ngọc khiêu khích nó

Nó lúc này mới chợt nhớ ra tên Yun, quay đầu lại nhìn phía bên đó! 4 tên đó đang khởi động và các nữ sinh đều tập trung về bên đó! Nó bắt đầu cảm thấy ngọn lửa chiến đấu bên trong đang bắt đầu nóng lên theo từng giây! Phải quyết thắng!

– Mọi người tập trung lại đây chút dùm Nhi – H.nhi la lên

4 đứa nó đi lại chỗ HN (Huỳnh Nhi). Nhi nhìn sang cấp 3 rồi nói:

– Hôm nay mà thua nữa là mua hòm sẵn đi nha mấy đứa – HN nói

– phải thắng, quyết thắng! – Yên cổ động

– Đúng! Phải thắng, bắt buộc phải thắng! – HN nói

– bắt đầu là phần nhảy cao giới hạn là 1,5m! Bên đó chắc là nhảy được tới mức đó rồi nên chúng ta phải cố gắng để nhảy càng cao! – Yên lên kế hoạch

– trong lớp này thì có 2 đứa con trai và 1 đứa con gái mạnh và có thể lực cao nhất là Ngọc, Kai và TA! Nhưng Ngọc là con gái nên phải thêm 1 đứa để cho ngang bằng – Nhi nói đến đây thì 1 đám quay lại nhìn nó

– chuyện gì? – Nó ngơ ra =))))))

– Như, bà là niềm hi vọng sống của tui! Thi đi – Nhi nhìn nó với ánh mắt cầu xin

– Th th th! Tui kh thi đâu! – Nó lắc đầu từ chối

– m kh muốn phục thù à? – Ngọc quay sang nó

– Muốn nhưng mà ..... – nó lưỡng lự

– À, vậy đi! Như sẽ ngồi ở dự bị để khi Ngọc có vấn đề sẽ thế vào, được kh? – Khang lên tiếng

– Ủ, cũng được – Ngọc trả lời

Cả bọn quyết định chẳng để nó nói, vì biết nó sẽ từ chối nên nói luôn:)))! Và đương nhiên đời nào có dự bị:))), dự nó thôi =))))))))). Dù biết có lỗi lắm nhưng biết s giờ:(, cả bọn kh muốn chịu hình phạt >

– Rồi, hôm nay thi như thế nào? Bên cấp 2 quyết định đi! Lần trước là 2 nam 2 nữ và do cấp 3 chọn – MC nói

– dạ thưa thầy, lớp em chọn 4 người, nam nữ tùy ý – Nhi khéo léo hỏi

– tùy ý? – MC nói

– miễn sao đủ 4 người! – Nhi nhanh trí

– Rồi, lần này mà thua là chết nhé! – MC nhìn Nhi

Cả lớp tại nó cũng nhìn lớp trưởng lắc đầu, lớp trưởng người ta ngoan hiền lễ phép, ai như con này:)), khùng khùng điên điên:))). Lần này mà thua là đi ăn cám hết:))

– V thì bên cấp 3 chọn ra 4 người! – MC quay sang nói với cấp 3

Nó quay sang nhìn bên Black cấp 3, nhìn về phía tên tóc vàng ban nãy và phát hiện:

– Tên đó! Giống với ..... – Nó nói rồi quay sang Kai

– M kh biết hả? – Ngọc ngạc nhiên

– Là anh em hả? – Nó hỏi

– ừ, anh em ruột! Tên đó tên là Cen, đẹp trai! – Ngọc nói

– M đẹp chữ đẹp trai đi – Kai nhìn Ngọc

– Ghen tị kìa – Ngọc ghẹo Kai

– Im đi – Kai trừng mắt

Cuộc tranh cãi giữa Kai và Ngọc bị ngăn lại bởi tiếng nói của MC:

– 4 người thi của 2 lớp tập trung! – MC nói lớn

4 đứa nó tập trung lại chỗ MC, nó mò vào túi quần thấy có 2 miếng vải màu đen chẳng biết làm gì nên đeo luôn vào cổ tay! Nó đứng đó xoay xoay miếng vải!

– Gì v? – Ngọc hỏi nó

– Chả biết, thấy trong túi quần! – Nó nhìn Ngọc

– À, để khỏi bị trật cổ tay đó, tội tao cũng có nè! – Ngọc đưa tay lên

– Cái này sao đeo? – Nó nhìn Ngọc

Nó lúc này mới phát hiện ra là bàn tay phải dù cử động được nhưng vẫn còn băng quấn! Ngọc hoảng hồn, lại quên mất vụ này! TA và Kai nghe được cũng bắt đầu hoảng loạn

– Giờ sao? – Ngọc hỏi

– Chắc kh sao đâu! Cử động được mà! – Nó cử động bàn tay phải

– Được kh? Kh thì thôi, thế đưa khác vào – TA lo lắng

– Kh sao kh sao! – Nó nói

Nó nắm tay phải lại, bẻ ngón tay cho linh hoạt hơn! Lúc này từ phía bên Black cấp 3 tiến tới! Bên ngoài sân bắt đầu ồn ào:

– Bên cấp 2 thua rồi, 2 đứa con gái đó làm được gì

– Bên cấp 3 cho hấn 4 nam

– V.....V.....

Nó nghe được liền ngược lên, Yun đứng trước mặt nó với ánh mắt kiêu ngạo! Nó trừng mắt nhìn Yun, cái mặt nhìn là muốn đập xuống mặt đường cả dưới đất =))))))

– Có Như thì nữa kìa, Như~! – Cen chạy lại phía nó

Nó nhìn lên chưa kịp phản ứng thì có ai đó nắm tay nó lại như muốn bảo vệ, là Kai =)))! Kai nhìn Cen với ánh mắt khiêu chiến!

– Ô~! Thì là Kai cũng thích cô bé này à! Nhưng làm sao bây giờ, A2 cũng thích cô bé này rồi – Cen đứng nhìn Kai

Chiều cao của cả 2 chênh lệch kh nhiều! Kai và TA đều cao hơn với các bạn cùng lứa!

– Anh nói cho cẩn thận và hành động cho ra dáng đàn anh 1 chút! – Kai nói

– Kai nổi giận rồi à! A2 nói đúng rồi mà, sao lạnh lùng quá vậy? – Cen giả vờ lau nước mắt

Nó nhìn cuộc nói chuyện của 2 người mà muốn cười ra nước mắt, tên em trai thì chín chắn còn A2 thì như con nít:)))!

– Lần này tội tui sẽ thắng! – Kai nghiêng răng nói

– * bụp * * xoạt xoạt *

Cen đề tay lên đầu kai xoa =)))

– Thôi nào, A e mà! – Cen xoa đầu Kai

– aisssss! Bỏ ra – Kai hất tay Cen

– Được rồi, v thì khiêu chiến thôi – Cen nói

Nó nhìn lên rồi quay sang Ken và Key, 2 tên ĐMV đang nhìn nó với ánh mắt viên đạn. Nó đơ ra kh hiểu chuyện gì, quay vòng vòng chẳng thấy gì! Nhìn xuống tay thì thấy nó và Kai đang nắm tay nhau liên buông ra! Ngọc nhìn rồi nói

– 2 ĐMV nổi máu chiến rồi:)))! Bảo vệ em gái cưng mà – Ngọc cười rồi nói

Lúc này MC bước tới

– Rồi, xếp hàng nhìn nhau! – MC nói

Nó đứng giữa Ngọc và Kai, kể Ngọc là TA! Theo hướng đối diện thì TA – Key, Ngọc – Ken, Kai-Cen và đương nhiên nó-Yun! Yun nhìn nó rồi nở nụ cười khinh bỉ khiến nó tức điên lên! Theo tình hình thì có 2 cặp đã khiêu chiến, 2 cặp hoà bình!!! Nhưng 1 bên 4 nam gặp tên nào sức ngang ngửa quái vật, làm sao tội nó thắng:)))!

– V là bên cấp 2 là Tuấn Anh, Ngọc, Như và Kai, 2 nam 2 nữ! Bên cấp 3 là Key, Ken, Yun và Cen, 4 nam – MC đọc tên từng người

Nó cảm thấy hơi thất vọng vì tội nó đã thua về mặt lý thuyết, sức nó và Ngọc làm sao đấu lại 2 tên này! Ngọc nhìn nó rồi nói nhỏ với nó:

– Kh được rồi! Hôm nay tao với mày xui xẻo trúng ngay 2 tên này! – Ngọc nói nhỏ

– Cố gắng hết sức, kh được thua! Tao kh muốn thua tên điên này – Nó nghiêng răng

– Được, dù có bị thương cũng phải thắng – Ngọc nghiêng răng

Nó và Ngọc nhìn nhau nở nụ cười nửa miệng. Yun và Ken nhìn nhau rồi quay lại nhìn 2 đứa nó:

– Đồ lùn! Hôm nay em thua chắc rồi! – Yun nhìn nó nói

– Anh đừng có tự tin, dù có bị gì đi chăng nữa tôi cũng phải thắng được anh – Nó trừng mắt nhìn Yun

Ngọc nhìn Ken, Ken cũng nhìn Ngọc, 2 đứa nhìn nhau (trào máu họng =)))))).

– Em muốn thắng cả thủ lĩnh của mình à? – Ken hỏi Ngọc

– Đúng, hôm nay phải thắng – Ngọc khẳng định

Và là có 3 cặp quyết chiến, chỉ còn Key-TA! Mọi người cũng đều chú ý vào 2 người họ như chờ đợi 1 điều gì đó! T.A và Key nhìn xung quanh rồi nhìn 3 cặp kia:

– Chuyện gì? – cả 2 đồng thanh

– Sao yên bình quá v? – Ngọc hỏi

– Thì tại giữa tao với Anh Key đâu có hận thù gì đâu – TA nói

Ngọc suy nghĩ rồi mới cười cười, đã có cách để cuộc chiến căng thẳng thêm! Lúc này bên nữ sinh lớp thường đã phải vào học vì hết giờ! Điều này khiến nó thoải mái hơn! Cả 2 bên cấp 2 và cấp 3 đều bắt đầu cổ vũ kịch liệt!

– Rồi, bây giờ bên Cấp 3 nhảy trước, mỗi người chỉ nhảy 1 lần, giới hạn là 1m5 chọn chiều cao rồi lấy đà và nhảy, cả 2 lớp phải đủ 4m! – MC nói lớn- người đầu tiên là Key, bao nhiêu m?

– 1m5 – Key trả lời

Key chạy lấy đà rồi nhảy qua rất dễ dàng, 3 người còn lại đều như v và đều là 1m5. Bên cấp 3 bắt đầu cổ vũ nhiệt tình hơn, tội nó bắt đầu lo lắng!

– Đủ 4m thôi, có hơn thì cũng như thôi! – Ngọc bình thản nói

– Ừ đúng! – TA và Kai gật đầu

– Đến cấp 2, TA là người đầu tiên, bao nhiêu mét? – MC la lớn

– 1m5 – TA trả lời

TA lấy đà rồi nhảy qua rất dễ dàng, đám HN cổ vũ nhiệt tình hơn. 4 tên kia đứng nhìn =)))

– Tiếp theo, Ngọc, bao nhiêu? – MC hỏi

– 1m5 – Ngọc trả lời

Dù là 4m là được nhưng chẳng ai muốn thua đối thủ nên đều chọn y chang =))))! Đến Ngọc dù hơi cao nhưng vẫn nhảy qua dễ dàng!

– Ngọc giỏi quá! – HN hét lớn

Ngọc nhảy xong cười với lớp mình rồi qua chỗ TA để quan sát nó! Ngọc khẽ nhớ ra là nó vẫn còn đang trong tình trạng hồi sức nên vận động mạnh là điều kh tốt!

– Như, kh cần cố đâu – Ngọc la lên

Nó quay sang nhìn Ngọc rồi nhìn Yun! Về mặt Yun như đang thách đấu nó khiến nó tức thêm! Kai đứng đằng sau thấy v:

– Như kh cần cố đâu, còn nhiều hạng mục lắm – Kai nói

– Kh sao đâu! – Nó cười với Kai

– tiếp theo, Như, bao nhiêu mét? Em kh nên cố quá đâu! – MC lo lắng nói với nó

CHAP 33.2

– 1m5 – Nó la lớn

Nghe xong câu đó, Anh và Key ngạc nhiên nhìn nó, ” hiểu chiến đến v sao? ” Cả 2 đều có chung một suy nghĩ. Yun thì nhíu mày lại ” con nhóc này li lợm thật ” nhìn nó! Nó quay sang nhìn Yun với ánh mắt khiêu chiến.

– Như, tay còn đang .... – Kai có ý ngăn nó lại

– Kh sao kh sao! Kh thể thua tên đó được! – Nó cười

Ngọc nhìn nó với ánh mắt lo lắng, dù nó có giỏi về thể dục và có thể lực mạnh thì với tình trạng sức khoẻ hiện tại thì có chút khó khăn. Ngọc nắm chặt bàn tay lại chăm chú nhìn nó

– Kh sao đâu, nó làm được mà – TA nói với Ngọc

Ngọc nhìn TA rồi gật đầu, mong là v!

Nó đứng vào vị trí, hít một hơi sâu vào rồi thở ra! Nó lấy bình tĩnh rồi chạy thật nhanh, tốc độ chẳng thua ai khiến mọi người đều kinh ngạc! Cả những học sinh kh thi cấp 2 và 3 đều ngạc nhiên về tốc độ của nó! Chạy tới rồi nhảy lên! Nó nhẹ nhàng thả người bay qua thanh xà 1 cách dễ dàng khiến mọi người trở mắt nhìn từng hành động của nó!

– * bụp * – Nó bay xuống tám thăm

– * bốp bốp bốp bốp * – lớp nó vỗ tay

– Như hay quá, lần này thắng chắc rồi – Nhi vui mừng hét lên

Ken, Key, Yun, Cen và Kai nhìn nó với ánh mắt thán phục, dù gì với chiều cao như v đối với lứa tuổi của nó thì kh dễ chút nào! Nó đứng lên nhìn qua Yun rồi hất mặt bước về phía Ngọc và TA! Yun cảm thấy ngọn lửa chiến đang dần trỗi dậy, con bé này dám thách thức cả Yun cơ đấy=))))). Rồi đến lượt của Cen và Kai đều nhảy qua dễ dàng!

– Rồi, v là cả 2 lớp đều vượt qua và chiều cao đều bằng nhau! Giờ thì đến phần đu xà đơn! Do lần này bắt phân thắng bại nên đu xà đơn sẽ tăng mức khó lên, nam sẽ hít lên xuống 30 lần, nữ là 20 lần! Ai nhanh hơn thì thắng? – MC bước ra giải thích

Nó nhíu mày rồi nhìn vào bàn tay phải và tháo băng quấn ra! Lớp băng quấn dần rơi xuống đất! Ngọc ngạc nhiên nhìn nó

– Này này, m điên hả? – Ngọc cầm tay nó lại

– Kh sao đâu, hồi phục rồi tao kh thấy đau nữa! – Nó mỉm cười

– M điên thiệt rồi, muốn thắng đến v hả? Dù biết m giỏi thể dục như ...- Ngọc đang nói bị nó chặn lại

– Tin tao đi, dù chỉ lần này, tao ổn – Nó cương quyết

Ngọc bị ánh mắt cương quyết của nó làm lung lay, bỏ tay nó ra và băng quấn rơi xuống đất. Nó nắm chặt lòng bàn tay phải lại rồi xoa xoa cổ tay ” hình như mắc căn bệnh kh có cảm giác này cũng ổn, chẳng thấy đau gì cả ” nó suy nghĩ!

– Rồi, lần này chọn ngẫu nhiên nhé! TA-Key – MC la lên

TA nhìn lên thanh xà rồi nhìn lại Key, Key đang nhìn TA mỉm cười với hàm ý ” cậu mà thắng là sống kh nỗi đâu =))) ” đe dọa, đe dọa:))))! TA nuốt nước bọt rồi quay lại nhìn Ngọc, Ngọc mỉm cười:

– Thua là kh có áo mặc nhé! M biết là m cũng thuộc trong top trai đẹp của trường! Nếu m kh mặc áo thì hiểu rồi! – Ngọc nói với vẻ mặt ngây thơ

– Rồi, quyết thắng! – TA nói rồi suy nghĩ ” thà bị giết còn hơn gặp đám nữ sinh ” =)))

TA và Key bước tới thanh xà, TA cảm thấy có luồng sát khí quanh quần đầu đây khiến khí thể ban nãy tan biến! Ngọc phát hiện ra liền là lên:

– Thầy oi, đợi chút – Ngọc hét lên – Làm mọi cách để thắng đúng kh thầy?

– Hả .... À ừ .... Ok – MC đồng ý

Ngọc mỉm cười rồi quay sang nó nói nhỏ với nó khiến mặt nó từ đỏ lên:

– M điên hả? Kh kh tao kh làm v đâu – Nó lắc đầu liên tục

– Tin tao đi, m kh thiệt đâu – Ngọc nháy mắt

Ngọc kéo nó lại chỗ Key và TA khiến mọi người chú ý, Ken khẽ nhếch mép ” đúng là lăm chiêu ” anh suy nghĩ! Ngọc đẩy nó đứng trước mặt TA, nó mặt ã xém té nhưng nhanh chóng lấy lại thăng bằng! TA nhìn nó:

– Gì v? – TA nói

Nó nhìn Ngọc, Ngọc nói trong miệng ” làm đi ” rồi quay sang TA! Key nhìn nó khó hiểu, nó hít 1 hơi sâu rồi đưa tay ôm TA lại =))), nó kh dám ôm chặt! Mặt nó úp vào lòng ngực của TA. TA sững sờ vì hành động đó. Key thì há hốc mồm rồi nghiêng rặng nhìn TA:))), cảm giác muốn giết người là đây =))). Ken thì nhìn rồi quay sang liếc Ngọc:)), Yun thì mặt bình thản chẳng biểu hiện (im lặng là mức cuối của mọi cảm xúc:v)! Kai và mọi người còn lại trợn mắt nhìn cảnh tượng khó tin trước mắt!

– Ờ thì ..... – Nó ngập ngừng

Hồi thờ của TA dần dần trở nên nhanh hơn (vì em thích nó mà >

– có chuyện gì? – TA nói nhỏ

Nó buông TA ra rồi ngẩng lên nhìn, mặt 2 đũa đều đỏ:))

– Cố lên, đừng để thua! – Nó nói

– À ừ! – TA ngượng ngừng nói

Vì hành động và câu nói của nó khiến TA hiểu chiến hơn (vì gái vì gái >

– Rồi đó, m hài lòng chưa? – Nó liếc Ngọc

– Chưa đâu, hôm nay thắng là nhờ m đấy! – Ngọc đưa ngón cái lên:))

– còn nữa hả? – Nó trợn mắt nhìn Ngọc

– đương nhiên:))! – Ngọc cười

MC bật cười vì chuyện xảy ra, đúng là lăm chiêu:))!

– Rồi, chuẩn bị nào! Lên xà nào! – MC ra lệnh – 1 .... 2 ..... 3!

TA và key hít xà với tốc độ nhanh, Vì câu nói đó khiến TA hăng hái hơn, Key cũng v!

– Đủ – Key và TA đồng thanh

MC mở mắt to nhìn 2 người đó ” quái vật, quái vật ”, đơn giản vì thanh xà rất cao, 2 người này làm với tốc độ nhanh như v kh phải chuyện đùa!

– bằng nhau! 2 em về đi – MC nói

Key trừng mắt nhìn TA, TA mặt vẫn bình thản nhìn Key:))! Key mặt hằm hằm về phía Ken!

– Aissss! Thăng nhóc con đó – Key nghiêng rặng

– Phải thắng đám nhóc đó – Ken tức giận:)))

Yun thì chẳng nói gì, mặt vẫn thế:))). Cen nhú mày nhìn 3 thằng bạn rồi nhìn về phía tụi nó. TA bước về chỗ, nó mỉm cười với TA, TA cười lại

– Một kh? – Nó hỏi

– hơi mệt – TA nói mà mồ hôi chảy như tắm:)))

Nó đưa chai nước ịn vào mặt TA

– Nè, uống đi! – Nó nói

– cảm ơn – TA cảm thấy tim đập nhanh hơn

– Do kh đủ thời gian nên này là lượt cuối nhé! Như và ..... – MC đang nói thì

– Đề em thưa thầy – 1 nữ sinh bên cấp 3 nói lớn

Mọi người đều quay lại nhìn người đó, là Thanh Thủy được rất nhiều nam sinh hâm mộ! Yun khẽ nhếch mép rồi trở lại bình thường!

– Nhưng em kh nằm trong danh sách đấu – MC nói

Nó nháu mày nhìn Thanh Thủy, nó biết chị ta qua vài lần bàn tán của đám con gái lớp thường! Và Thanh Thủy đã động lòng bởi nhan sắc của Ken:)))! Nó cảm thấy thế vì chị ta nhìn Ken chăm chăm!

– Đề chị ta thi đấu cũng được – Nó nói

Ngọc quay lại nhìn nó:

– Đây, cô ta nham hiểm lắm đó, hiền lành như v chỉ là vẻ bề ngoài th – Ngọc nhìn nó

– Kh sao! Đây là thể dục, chẳng lẽ định đập tao xuống:))) – Nó cười

Thanh Thủy nhìn nó rồi nhếch mép, TT (Thanh Thủy) biết nó bởi 1 vài người bạn lúc nó còn lớp thường! Nó nổi tiếng với sự dễ thương, mái tóc bạch kim, đôi mắt tím và làn da trắng gần như trong suốt! Giờ TT càng ghét nó hơn khi nó tiếp cận hoàng tử của mình:))))!

– Nhóm thi đấu của cấp 3 kh ý kiến gì chứ? – MC nháu mày hỏi

– Kh, cứ đề cô ta thi, dù gì nữ với nữ vẫn dễ hơn! – Yun bình thản nói

– rồi v 2 e tới đây – MC nói

Nó nhìn qua Yun, mặt Yun bình thản chẳng có cảm xúc nhưng đôi mắt tỏ ý khinh người. Nó nháu mày rồi nhìn sang Key, Ken và Cen! 3 người họ đang nhìn nó:)))! Nó nhìn xuống bàn tay phải rồi thở dài, kh thắng là kh được! Nó bước tới thanh xà và chạm mặt TT! TT nhìn nó rồi cười khinh bỉ:

– Chào em! Chị là Thanh Thủy, em nổi tiếng lắm đó – TT quay sang nói rồi cười

– chào chị – nó đáp lại vồn vện 2 chữ

TT tức giận ” m kh chán được lâu đâu, tao bàn tay m đi luôn ” TT suy nghĩ! Nó thì đang xoa cổ tay rồi hít 1 hơi sâu và thở ra để lấy bình tĩnh!

– Rồi chuẩn bị, lên xà – MC hét

Nó lấy lực nhảy lên bám vào thanh xà, nó cố gắng để tay trái chịu lực nhiều hơn! Dù kh có cảm giác nhưng nó vẫn biết đang gặp 1 chút khó khăn! Nó khẽ nhăn mặt cố gắng giữ trọng lượng! TT nhìn nó rồi nhếch mép

– Rồi chuẩn bị! 1...2...3

Sau tiếng đếm nó cố gắng hít nhanh hết sức và TT cũng v! Dù tay đau nhưng nó vẫn nhanh hơn TT 1 chút! TT cảm thấy tình hình kh ổn liền nhích qua, bàn tay trái dè lên bàn tay phải đang bị thương của nó khiến nó khựng lại. Mồ hôi bắt đầu tuôn ra! Nó quay sang nhìn TT

– chị xin lỗi, chị kh giữ được! – TT giả vờ xin lỗi

Ngọc đã phát hiện ra vẻ mặt của nó, biết rằng kh đau nhưng bị dè lên như v thì khó cử động! Nó chỉ còn 3 cái! TT thì còn 5 cái!

– Như, xuống đi! – Ngọc lo lắng

Bàn tay phải nó dần chảy máu dính lên thanh xà nhưng chả ai biết! Nó lấy hết sức rồi làm nốt 3 cái cuối! TT làm nhanh hơn nó

– Xong – TT la lên

Nó nghe xong liền mỉm cười ” mình thật vô dụng ” nó suy nghĩ rồi thả người xuống đất! Mồ hôi chảy đầm đìa!

– V là bên cấp 3 thắng! Còn 1 hạng mục nữa! – MC nói

Nó thả người xuống mất chón té xuống nền đất! Nó ngửa cổ lên để lấy hơi, bàn tay phải dè xuống đất thật mạnh! TT đi tới

– Có sao kh em – TT giả vờ

– Cảm ơn đã quan tâm! – Nó trả lời

TT hất mặt rồi chạy về lớp với vẻ mặt ngây thơ! TA, Kai và Ngọc chạy tới bên nó!

– Có sao kh? – Ngọc lo lắng

– kh sao! Xin lỗi nhé, t chậm quá – Nó cười khỏ

– Kh sao đâu! Còn 1 trận nữa, gỡ lại là hoà à! – Kai nói

– ừ, cố lên – TA nói

Nó gật đầu rồi nhìn sang lớp mình

– XIN LỖI NHÉ! – Nó hét lên

Nhi giật mình vì câu nói của nó

– Kh sao đâu! Cố lên – Nhi cổ vũ

Nó mỉm cười rồi đứng lên, bàn tay phải nắm chặt lại chẳng ai để ý!

Ken đi lại và đứng trước mặt nó khiến nó cảm thấy hơi sợ hãi! Nó ngược lên nhìn Anh cố gắng giữ vẻ mặt bình tĩnh nhất có thể và mỉm cười. Anh nhún mày nhìn nó

– có sao kh? – Anh hỏi

– Dạ kh sao – Nó mỉm cười

Anh thấy nó mỉm cười đành thờ dài rồi xoa đầu nó

– Đồ nhóc con hiếu chiến, kh nhờ nhóc hiếu chiến tới cỡ đó! – Anh xoa càng lúc càng nhanh khiến tóc nó rối

– Em phải thắng được Anh ta! – Nó cầm tay Anh lại

– V là em đang khiêu chiến với Anh đấy à? – Ken nhướn mày nhìn nó

– Đúng! E khiêu chiến – Nó nhe răng cười

– Ô ô!! Nhóc con dám khiêu chiến A2 có đấy! Được, khiêu chiến! – Anh bỏ tay xuống nhìn nó

– Khiêu chiến – Nó nhìn Anh

Anh cười rồi chạy lại hướng Key và 2 tên kia đứng và nói gì đó khiến Key bật cười. Key quay sang nhìn nó rồi la lên:

– Nhóc con, khiêu chiến – Key hét lên

Nó quay lại nhìn Key rồi gật đầu mỉm cười! Lúc này sân tập đã được thu hết đồ vật, MC cầm 1 cái loa bước ra

– Được rồi, giờ là phần thi cuối. Đây là phần thi do cấp 3 tuần trước đưa lên cho thầy!- MC nói rồi đọc tờ giấy và mỉm cười – là phần thi chạy vượt chướng ngại vật và nắm tay! Cả 8 người đều xuất phát cùng lúc, mỗi đội 4 người chia thành 2 cặp và 2 người thành 1 cặp phải nắm tay nhau đi hết chặng đường:)))

MC vừa đọc xong tất cả đều bật cười:)), nó cũng v. Nó nhìn sang bên Anh, bên đó 4 đứa con trai chia làm thế nào =))))))! Rồi chợt nhớ ra, nếu v thì nó sẽ đi với Ngọc! Cũng tạm ổn, kh sao:)))! Nó quay sang TA và Kai:

– V 2 người là 1 cặp, tui – Ngọc là 1 cặp – nó mỉm cười nói

– Kh – cả 2 đồng thanh

Nó ngó mặt ra, Ngọc liền bật cười

– M nghĩ sao cho 2 thắng này đi với nhau v – Ngọc vừa cười vừa nói

– Chứ giờ sao? – Nó hỏi

Ngọc đột ngột nín cười, đội nó có 2 nam 2 nữ, 2 tên con trai kh đi với nhau v thành 1 nam 1 nữ là 1 cặp rồi! Ngọc cũng ngờ ra theo!

– Thầy sẽ đi làm chướng ngại vật, quãng đường là cả trường nhé! Trong thời gian này các em tự bắt cặp – MC nói rồi chạy đi

Nó nhìn Ngọc nhìn TA=>Kai=>nó, 1 vòng lẩn quẩn:)))! Lúc này nó bị ai đó nắm 2 vai

– Khhhhhhh~, tao kh muốn chung đội với nó! T muốn chung đội với Như – Cen hét lên

Nó nhìn Cen hốt hoảng, cái tên này, đẹp trai mà bị khủng à!

– Như, ns đi, ns em thích anh đi – Cen quay người nó lại rồi nói

Nó đơ ra nhìn Cen, đúng là khủng mà:v!

– Như em thích anh đúng kh? – Cen nói lớn

Cen đưa tay lên đầu nó đẩy xuống))) khiến nó giống như tự gật đầu!

– Như gật đầu kia! – Cen quay lại hét lên về phía Anh

Nó gật mình, nó hiểu được tình hình rồi:))! 3 ĐMV bước về phía tụi nó, 3 đứa bạn nó thì đứng cười như điên vì tình huống đó!

– m tự biên tự diễn thì có – Key nói

– Chứ gì nữa! – Ken đồng tình

– Hết thuốc chữa, đẹp trai mà bị khủng – Yun nói rồi lắc đầu

– Tao với Như là 1 cặp! – Cen cương quyết

Lúc này nó bị kéo ra khỏi Cen khiến cả bọn nhìn

– Như vs em là 1 cặp

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Cấp 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34: Khiêu chiến

Kai nắm tay nó kéo ra khỏi Cen khiến nó và mọi người bất ngờ, Cen nhìn Kai, vẻ mặt thay đổi hoàn toàn, lạnh lùng, lạnh đến mức khiến người khác cảm thấy kh nên đến gần!

– Này nhóc, mới nói gì đó? – Cen nhìn Kai

– Em nói Như với em là 1 cặp! – Kai cương quyết nói

Cen im lặng nhìn nó rồi quay lại nhìn Kai khẽ cười, nụ cười bí ẩn mang 1 chút khinh thường người khác!

– Được rồi! Nếu em thích như thế vậy thì tăng hình phạt lên cho hấp dẫn đi nhỡ – Cen nói với giọng bốn cọt

– Được! – Kai nói

– Vậy thì, nếu đội em thua thì làm cho tụi này 1 điều! Ok? – Cen nhếch mép

Kai đắm chiêu nhìn Cen rồi quay lại nhìn nó và 2 đứa còn lại. Có vẻ Kai đang lo rằng 3 người còn lại kh chịu. Nó nhìn Kai rồi nhếch mép

– Sao hả 2 đứa kia? Chơi luôn kh? – Nó nói với 2 đứa kia

– Rồi! Sợ gì! – Ngọc hăng hái

– Lên luôn đi – TA cười

Nó quay lại nhìn Yun rồi nhếch mép:

– Còn nếu bên Anh thua thì phải làm theo cho tụi này 1 điều kiện, kh được từ chối dưới mọi hình thức – Nó nói

Ken nhìn nó rồi quay lại nhìn Key, Anh biết con nhóc này lắm chiêu hơn vẻ bề ngoài và nếu Anh thua thì kh có dễ để thoát khỏi, nó sẽ trút hết hận thù lên đội Anh. Thật đáng sợ!

– rồi! Quyết định v nhé! Và nên nhớ, hình phạt này là riêng! Của thầy là riêng! – Cen thích thú nhìn nó

– Dương nhiên rồi! – Nó nhìn Cen

– Khoan! Nếu hoà thì sao? – TA nói

Nó dăm chiêu suy nghĩ rồi nhìn sang Kai!

– V thì cả 2 đều thua và đều làm cho đối phương 1 điều! – Kai nói

– Rồi! Ok! – Cen nói

Nó hài lòng về quyết định này, nhìn lên Yun! Yun nhìn nó, miệng nhếch mép tạo nên 1 đường cong hoàn hảo! Nó nhếch mép lại, Yun bước tới trước mặt nó:

– Tốt nhất thì đừng thua, tôi kh nường tay với hành động của em ngày hôm nay đâu! – Yun nói

– Anh cũng v! Tôi sẽ cho anh kh lết nổi về nhà – Nó nhìn Yun

Yun cười vì câu nói của nó, quay lưng bước đi!

– Tao với Ken là 1 cặp, Yun và Key là 1 một cặp! Quyết kh thua – Yun đánh giọng nói

– Ok – 3 tên kia đồng thanh

Nó nhìn 4 tên kia cảm thấy có 4 ngọn lửa đang bùng cháy phía sau họ:))!

– Rồi, v thì tao với TA 1 cặp! Kai và Như là 1 cặp, quyết thắng! – Ngọc nói

– Ok – nó và 2 người kia nói!

Nó quay lại nhìn Kai, tính hiếu chiến sắp tới đỉnh rồi! Nó phải thắng, nhất định phải thắng! Lốp nó chạy lại tụi nó, Nhi bước lên:

– Cố lên! Tụi này kh sợ hình phạt đâu! Cố lên! – Nhi cổ động

– Đúng đó! Cố lên – Yên nói theo

Cả lớp đứng cổ động 4 đứa nó khiến tụi nó cảm thấy mình phải thắng dù chuyện gì xảy ra!

– Tụi này đi đến đích trước! Cố lên – Khang nói

Lốp nó bắt đầu di chuyển đến đích, còn lại 4 đứa nó! Tụi nó quay lại nhìn bên đội kia, TT và vài chị đang tận tình chăm sóc 4 tên đó! Cảnh đó khiến nó cảm thấy khó chịu cực kì! 3 ĐMV còn tận hưởng sự chăm sóc đó khiến nó muốn bắn banh não hết cái đám đó:))! Trên đầu nó như có mây đen sét đánh đùng đùng! Rồi bất chợt nó cảm thấy lòng ngực hơi nhói! Cảm giác đó kéo dài vài giây rồi hết! Nó cũng chẳng quan tâm đến nữa, bây giờ trong đầu nó chỉ có chiến thắng!

– Rồi, đây là vòng thun của các em, đeo vào đi! Dù có độ giãn nhưng rất dễ đứt vì vậy cả 2 đều phải nắm chặt tay nhau! – MC nói

Tụi nó bước tới lấy và đeo vào! Nó và Kai đeo vào rồi nắm tay nhau! Nó thoáng cảm thấy hơi ngại, Kai thì mặt bống ửng đỏ lên nhưng vẫn kh buông tay ra! Tay Kai nắm chặt tay nó! Ngọc thấy rồi bật cười, đeo vòng cùng TA rồi nhìn TA mỉm cười. Ngọc nắm chặt tay TA tưởng chừng xương gãy vụn

– Thua là tao giết m – Ngọc cười nói

– Ủ ừ – TA rùng mình

Bên đội kia đeo vòng vào và chẳng có tí ngại ngùng, có lẽ họ chơi chung khá lâu nên việc này chẳng là gì cả!

– Các em tới vạch xuất phát đi! Nền nhớ, đứt vòng là thua cho dù có đến đích đi chẳng nữa! – MC nói

8 đứa nó tới vạch xuất phát, Ngọc kh còn nắm tay TA nữa mà tay 2 người đan chặt vào nhau, kh phải là tình yêu mà là 1 tình bạn mạnh mẽ, vững chắc! Kai nắm chặt tay nó rồi phát hiện ra điều gì đó quay sang nó:

– Nếu như v thì dễ tuột lắm! Như mở tay ra đi – Kai nói

Nó làm theo lời Kai, mở tay ra và tay Kai đan vào tay nó!

– Như v tốt hơn – Kai cười

Nó cười nhìn Kai, đúng là tên này dễ thương thật (dù hơi khùng như thằng anh:v)

– Rồi, chuẩn bị! 1...2...3CHAP 34.2: KHIÊU CHIẾN (GẶP LẠI)

4 cặp đốc toàn lực để chạy với tốc độ cực nhanh, dẫn đầu là Ken-Yun, nhì là Key-Cen, nó-Kai và Ngọc-TA bằng nhau! Quảng đường xung quanh trường kh phải là ngắn, với 1 ngôi trường dành cho con nhà giàu lại còn huấn luyện sát thủ thì kh phải nhỏ! Chạy cả quảng đường dài nhưng chẳng thấy chường ngại vật, tốc độ của Ngọc dần chậm lại kéo theo cả TA. Ngọc ra mồ hôi ướt cả áo, hơi thở gấp gấp dần

– Này, kh sao chứ? – TA dần chậm lại hỏi Ngọc

– Kh sao, chạy tiếp đi – Ngọc lau mồ hôi trên trán rồi nói!

Tốc độ của cả 2 dần chậm lại ở mức bình thường, nó-Kai vẫn giữ tốc độ như ban đầu, nó muốn quay lại để xem Ngọc như thế nào lắm nhưng vẫn kh thể! Tốc độ của Kai nhanh hơn nó nên việc chạy theo đã thấm mệt! Nó- Kai chạm mặt đối đối phương ở chường ngại vật đầu tiên là bậc xa! Ken-Yun vẫn kh lộ chút mệt mỏi, Key-Cen đã thấm mệt sau quảng đường dài! Nó đứng lại rồi nhìn Kai

– Đi nào – Kai nói

Nó và Kai phải nhảy cùng lúc cho dù khoảng cách kh xa! Nó bước tới nắm chặt tay Kai lại

– 1...2...3 – Kai đếm lớn

– * bịch *

Tụi nó nhảy qua được và dẫn đầu! 2 cặp đối phương ngỡ, kh nghĩ rằng sau khi chạy quảng đường xa như v tụi nó có thể bậc cùng lúc như thế! Ngay sau đó Ken-Yun cũng qua được! Giờ là cuộc chiến tốc độ, nó-kai chạy với tốc độ nhanh để tạo khoảng cách! Nó-kai cách Ken-Yun 1 khoảng kh phải quá xa nhưng vẫn kéo dài được! Tiếp theo đó là chường ngại vật 2, 3 và đều vượt được! Đã chạy hết nửa quảng đường, nó bắt đầu mệt dần, hơi thở gấp rút và tốc độ dần chậm lại. Kai cũng như nó, kh phải là đấu sĩ, đối với 2 đứa nó như vậy có thể là quá sức rồi! Ken-Yun cũng đã mệt, mồ hôi ướt đầm cả áo! Tụi nó đã chạy tới được sân bóng, nó vẫn chạy dù tốc độ có giảm! Chạy tới giữa sân nó cảm thấy chân như sắp rụng rồi! Kai nhìn nó, hơi thở nặng nề

– Nghỉ ... Chút đi * hơ hơ... * – Kai vừa thở vừa nói

Nó gật đầu rồi cả 2 ngồi xuống giữa sân mà kh biết tụi nó đang gây sự chú ý cho cả trường, từ phía sau Ken-Yun đang chạy tới, tiếp theo là TA-Ngọc cùng Key-Cen, Ken-Yun dừng lại nghỉ mệt!

– Tụi này ..... Sao mà ....nhanh quá! – TA thở hồng hộc nói

– M đừng coi thường ..... – Ngọc nói

Key-Cen chạy vượt qua khiến Ngọc-TA giật mình

– Chết tiệt, vượt rồi – TA nghiêng răng

– Kh sao, rồi cũng phải dừng thôi, này giờ họ có ngừng đâu – Ngọc nói

TA cố gắng hít sâu lại để lấy sức, lúc này Ken-Yun vẫn đứng tại chỗ

– Mẹ kiếp, cái trường này sao to v – Yun nhăn mặt nói

– M.... Th kh ns – Ken định nói gì đó nhưng lại thôi rồi thở

– M chạy nổi kh? – Yun quay qua Ken

– Tao gần chết rồi, m là trâu bò hả? – Ken thở rồi nói

– v nghỉ đi, lấy sức – Yun nhìn xuống đất nói

Kh phải Anh và Yun kh mệt mà là vì kh muốn thua! Cả 2 kh biết thua là gì nên tinh thần chiến đấu lúc nào cũng cao! Kai đã lấy lại sức dù kh như ban đầu! Nó thì điều chỉnh lại được nhịp tim và hơi thở! Lúc này nó mới phát hiện, đây là sân bóng v là ....

Nó nhìn lên trên các cửa sổ, học sinh đang nhìn ra, nó neho mắt kiếm 1 thứ gì đó! Nó nhìn vào 1 khung cửa sổ rồi bất giác đứng lên lòi Kai đứng theo. Nó như bị hút hồn, nhìn vào khung cửa sổ đó kh chớp mắt! Có người đứng trong khung cửa sổ đó, rất đông nhưng nó chỉ 1 người! Nó cảm thấy tim kh còn đập nữa, Kai nhìn nó rồi nhìn theo hướng nó, có 1 người đang nhìn nó, cứ như thế giới của cả 2! Nó cảm thấy mắt hơi cay rồi 1 dòng nước ấm lăn dài trên khuôn mặt đầy mồ hôi của nó! Nó đang khóc vì 1 thứ gì đó! Bất giác nhắm mắt lại rồi lau đi dù nước mắt vẫn rơi, nó cứ lau rồi lau! Mái tóc bạch kim che phủ cả khuôn mặt đầy nước mắt và mồ hôi. Nó cuối mặt xuống rồi mỉm cười! Kai nhìn nó, nó đang khóc đúng kh?

Nó ngược lên nhìn vào khung cửa sổ đó 1 lần nữa rồi mỉm cười trong nước mắt, vị mặn của nước mắt nó cảm nhận được. Nụ cười đau thương hiện lên trên môi .....

~ Dưới bầu không khí náo nhiệt xung quanh, 1 cô gái đang khóc và nụ cười vẫn giữ trên môi. Người con gái đó nhìn thấy 1 người mà chính cô ta không giữ được, nước mắt bắt đầu lăn dài trên khuôn mặt và môi vẫn mỉm cười. Nụ cười vô vọng, tuyệt vọng như đang bắt lực nhìn những thứ thuộc về mình bị người khác lấy mất. Nụ cười đau thương khiến người khác phải đau lòng. Trên quãng đường dài tiếp theo, bên cạnh cô ta sẽ không còn người đó vì đã bị lấy mất. Nước mắt cứ lăn dài không ngừng .... Đôi mắt vô vọng nhìn về 1 hướng ..... MỐI TÌNH ĐẦU LÀ MỐI TÌNH ĐẸP NHẤT NHƯNG KHÔNG BAO GIỜ LÀ MÃI MÃI ~

Ngày hôm đó, đã gặp lại nhưng khoảng cách quá xa:)

CHAP 34.3

Khi không thể chịu nổi cảnh nó đứng khóc như vậy, dù không biết chuyện gì đã xảy ra trong quá khứ nhưng ở hiện tại Kai là người bên cạnh nó trong lúc này và việc để nó khóc là không được. Kai bước lên trên khung cửa sổ đó 1 lần nữa, đôi mắt hướng lên tia giận dữ! Kai nắm chặt tay nó rồi đi không để nó phản bác lại

– Không biết chuyện gì đã xảy ra với cậu ở quá khứ nhưng hiện tại tôi là người bên cạnh cậu nên tôi không cho phép cậu khóc – Kai nghiêm nghị nói

Lời nói của Kai khiến nó dường như tỉnh lại, nó đi theo Kai không phản kháng. Nó nhìn Kai rồi mỉm cười, Kai đang bảo vệ nó

– Thật sự cảm ơn, cảm ơn cậu .... Hức hức – Nó vừa nói vừa đưa tay lau nước mắt

– Ừ – Kai trầm giọng

Cuộc đua lại bắt đầu, nó và Kai đang dẫn đầu, Ken-Yun đã tăng tốc và cách tụi nó 1 khoảng cách không quá xa, đồng hạng 3 là 2 cặp còn lại. Tụi nó đang chạy về đích, lúc này chỉ cần tốc độ là thắng! Nó-Kai dồn hết sức để chạy thật nhanh, đích thắng nằm ở sân trường. Lúc này Ken-Yun đã chạy ngang bằng nó, nó quay sang nhìn anh. Anh đang chạy ngang với nó và tốc độ không thua kém!

– Chạy nhanh hơn – Nó nói với Kai

Cả 2 chạy nhanh hơn và vượt qua cặp của Ken! Ken-Yun chẳng mấy chốc lại chạy ngang bằng. Tụi nó chỉ còn cách đích 200m nữa, lúc này thể lực bắt đầu cạn dần. cả 4 đưa tốc độ giảm dần nhưng chẳng ai chịu thua ai!

– Đến rồi kia, Như-Kai bằng Ken-Yun – Nhi hét lên

– CỐ LÊN, CỐ LÊN, CỐ LÊN – Tiếng cổ vũ ngày càng lớn

2 cặp lấy hết sức về đích, nó cố gắng hết sức nhưng bỗng tìm nó đau dữ dội khiến nó té về phía trước làm đứt vòng. Dù 2 đứa đều nắm chặt tay nhưng nó ngã bất ngờ như vậy thì đứt vòng là việc hiển nhiên. Lúc này Ken-Yun đã về đích, tiếp theo sau đó là 2 cặp còn lại! Tụi nó về chót, nó nằm bịch giữa sân trước hàng ngàn con mắt! Kai hoảng hốt

– Như, như, không sao chứ – Kai đỡ nó ngồi dậy

– Xin lỗi! – Nó nói

Lúc này bên phía cặp 3 đang reo hò vì chiến thắng! Lốp nó thì vẫn v, chẳng ai thể hiện nổi buồn vì họ biết tụi nó đã rất cố gắng! Cả 3 cặp đều về đích, đáng lẽ tụi nó đã thắng nếu như căn bệnh không tái phát! Nó cố gắng đứng dậy, Kai đưa tay giúp nó nhưng nó gạt tay Kai ra

– Không cần, cậu về trước đi! – Nó lạnh lùng nói

Kai nhìn nó rồi nắm chặt tay nó bước về đích!

– Đã nói là không cần mà – Nó gắt gỏng

– Đừng như vậy! – Kai nói

Nó nhìn Kai rồi vô thức mỉm cười! Nó là đứa vô dụng! Về tới đích, điều khiến nó ngạc nhiên là mọi người ồa về phía nó

– Không sao chứ! – Nhi quan tâm

– Xin lỗi, mình thua rồi! – Nó cúi mặt nói

– Không sao không sao, đừng quan tâm – Yên vui về nói

– Đúng rồi, chẳng phải 4 người đã cố hết sức rồi sao? – Khang cười vui vẻ

Cả lớp đều cười, chẳng ai quan tâm đến hình phạt nữa nhưng nó biết lỗi đều thuộc về nó! Ngọc và TA bước tới chào mừng vai nó và Kai

– Tụi mày trâu bò nhỉ? – Ngọc cười

– Chạy nhanh thật – TA nói

Nó và Kai chỉ biết cười, tại nó có hết sức rồi nhưng vẫn thua! 4 tên kia mới kh phải là người – _ -!!!

– V là Bên cấp 3 thắng và cấp 2 thua! Hình phạt dành cho các em là kh có – MC nói rồi bật cười

– Kh có á? – Nhi ngạc nhiên

– Ủ! Cuộc thi này chỉ là để các em có tinh thần đồng đội nên tôi sẽ miễn phạt! – MC nói

– YEAHHHHHHH! – Lớp nó hét lớn

Nó mỉm cười rồi tránh khỏi cái đám điên đang nhảy tung tung giữa sân trường trốn lại 1 góc khuất ngồi chẳng ai biết:)))! Nó ngồi xuống nhìn về phía lớp nó rồi mỉm cười, may là thầy kh phạt! Nó mệt mỏi ngã người ra sau, hết sức rồi:)))! Lúc này có 1 vật thể lạ đáp xuống khuôn mặt nó, là 1 cái khăn! Nó giật mình lấy cái khăn ra rồi quay phắt lại! Yun đang ngồi kế nó

– Anh đến để ghẹo tôi đấy à! – Nó nhìn Yun

– Con nhóc này, bộ em cứ nghĩ về tôi như thế hả? – Yun gắt lên

– Chứ Anh có tốt lành gì đâu! – Nó nói

– Aisssss! Thôi kh cãi với em! Lau mặt em đi! – Yun chỉ vào cái khăn

Yun thấy nó lầm lũi vào 1 góc ngồi tự kỉ, có ý tốt đem khăn lại cho nó mà còn bị nghĩ xấu =)))! Nó cầm cái khăn lên nhìn Yun nghi ngờ định mở miệng nói thì:

– Tôi kh nhúng hay bỏ gì vào đâu! – Yun nói

Nó bật cười, nó cũng định hỏi là Anh có làm gì với cái khăn kh thì Yun đã nói rồi:~! Nó lau khuôn mặt đầy mồ hôi rồi để khăn lên cổ thở dài! Lâu rồi mới hết thể lực, đúng là lớp Black mà, vất kiệt sức con người:)))! Nó lại có cảm giác tim hơi nhói, theo ý thức đưa tay lên ngực rồi vài giây lại hết. Đã 3 lần trong 1 ngày, chắc do nó vận động nhiều

– Em kh sao chứ? – Yun hỏi

– Kh cần anh quan tâm – Nó trả lời bướng

– Em đúng là – Yun nói rồi nhăn mặt

Nó lè lưỡi trêu Yun rồi mỉm cười, dù gì thì cũng xong hết rồi nên kh còn gì để hối tiếc! Nó bắt đầu xoắn tay áo lên để lộ đôi tay trắng trẻo!

– Xoắn tay áo lên nữa chứ! – Yun nhìn nó

– chứ anh làm gì đó – Nó nói

Yun cũng xoắn tay áo:)), Yun im lặng kh trả lời! Lúc này đã đến giờ ăn trưa và nghỉ trưa của các lớp thường và Black! Yun đưa cho nó thứ gì đó, nó cầm lấy rồi nhìn xuống, là nước cam!

– Em mà nói ai là tôi giết em! – Yun liếc nó

Nó bật cười vì hành động con nít của Yun! Lúc này cái bọn loi chơi kia bước tới gồm có: Kai, Ngọc, TA, Key, Ken, Cen! 6 con người mang 6 tính cách và màu sắc khác nhau! Họ bước lại chỗ nó và Yun!

– Đi ăn com – Ngọc nói

– Sao đông quá v? – Nó nhìn rồi nói

– Tổng cộng bao gồm cả 2 người là 8 đứa à! – TA nói

– V mà kh đông á! – Nó ngạc nhiên nói

– Đều là người quen hết mà – Kai nhe răng cười

– Người quen? – Nó tròn mắt nói

– ừ, Kai và Cen đều thuộc băng Black, TA thì vừa gia nhập cách đây kh lâu! Còn tao thì trong Black lâu rồi, Key và Ken thì m cũng biết rồi! Còn Yu. .... – Ngọc đang nói với nó

- Rồi rồi, đi ăn! – Yun đứng dậy nói cắt ngang lời Ngọc
- Còn Yun thì sao? – Nó cố chấp hỏi rồi đứng lên
- Còn Yun thì .... – Ngọc định nói gì đó thì
- Đi ăn cơm! – Yun kéo nó đi
- Á á! Em muốn nghe – Nó chơi với bước đi
- Biết nhiều kh tốt! Con nít mà biết chi – Yun nói
- Anh làm gì mà kh dám nói? Bộ làm lao công hả:)) – Nó móc Yun
- Em! ĐI ĂN CƠM! – Yun hét lên
- Há há, Yun làm lao công! – Nó vừa đi vừa nói
- Tội kh phải làm lao công – Yun cãi
- V anh làm bảo vệ – Nó cười rồi nói
- Kh phải
- v.v..... (cuộc cãi lộn của Nó và Yun kéo dài hàng ngàn thế kỷ)
- Cả 6 người còn lại đứng nhìn rồi cười và bước theo sau 2 đứa ồn ào hơn cái chợ đang trước
- 2 đứa này ồn ào thật – Ken nói
- Đúng đó – Ngọc đồng tình
- Nhưng mà em đang thắc mắc! Tại sao Yun lại kh nói? – Kai nhìn Cen hỏi
- Anh 2 cũng kh biết! – Cen nhún vai nói
- Ồ! Nghĩ cũng lạ! – Key nói
- Đúng đó – TA đồng tình
- Từ từ rồi tìm ra nguyên nhân sau, giờ thì ăn cơm! Tiêu hao hết thể lực rồi – Ken nói
- OK – 5 đứa còn lại đồng thanh

Tiếng cười của 6 người hoà tan với tiếng cãi nhau um trời của 2 đứa ồn ào đang trước làm cho mọi người điều chú ý =))))

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Cấp 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35: Gặp lại và quay lại ?

Tụi nó kéo nhau xuống căng tin, giờ nghỉ trưa đúng là đông đúc hơn nó nghĩ nhiều và lại còn rắc rối hơn là nó đang đi chung với 1 đàn trai đẹp của trường! Phiền phức là 2 từ nó dành cho 6 đứa con trai đó >

- đâu ra v? – Ngọc chỉ vào chai nước

– * Phựtttt *

Nó giật mình phun ngụm nước cam trong miệng, lấy tay chùi chùi rồi nhìn qua Ngọc

- m hỏi làm gì? – Nó bắt an

- Nãy giờ m đâu có chai nước này? – Ngọc nghi ngờ

– À~~~~~! – Nó kéo dài ra, khẽ đưa mắt nhìn Yun

Khuôn mặt Yun đùng đùng sát khí, nó biết chắc rằng kh thể khai ra rằng Yun đưa được ==’!

– Ai đưa? Nói mau – Ngọc hỏi

– Nãy nghe nói TA nay bao m ăn kem đó! – Nó đẩy sang TA

– Thiệt hả? – Ngọc mừng rỡ

– Ừ, nãy t nghe v mà! Lại đòi đi, nó đứng kia – Nó chỉ vào TA

Ngọc quên vụ chai nước mà chạy thẳng lại TA khiến TA hoảng hốt:)))! Nó nhìn sang rồi thảnh thơi bước đi về phía bàn ăn ngồi xuống!

– May quá~! – Nó nói

– E hèm! – Ken ngồi cạnh nó

– Thoát được ai chứ đòi nào thoát được anh của em! – Key cũng ngồi bên cạnh nó

Mặt nó tái mét lại, quay sang 2 bên, hết đường chạy rồi! Ken và Key đều nở nụ cười nhìn nó

– Anh 2, Anh 3! – Nó cười lại

– Giải thích đi cưng! – Key lấy tay nghịch tóc nó giờ giọng trêu gái:))

– Ai đưa đây? – Ken phụ hoạ

– À! Nãy có 1 người đưa cho em ấy mà! – Nó nghĩ ra rồi nói

– Con trai hay con gái? – Key hỏi tiếp

– Quen hay lạ – Ken phụ hoạ tập 2:v

– Con gái, kh quen! – Nó nhanh nhẹn trả lời

Key với Ken nheo mày nhìn nhau rồi nở nụ cười ẩn ý! Nó thì ngồi chính giữa 2 ĐMV như sắp bị làm thịt tới nơi!

– Thật chứ? – Key cười

– Thật mà~! – Nó nói

Key và Anh gật gù tỏ vẻ hiểu được gì đó (2 cha này bí ẩn vãi ==), nó thì ngây thơ nghĩ rằng đã lừa được 2 ĐMV:)))! 5 người kia cũng mua đồ ăn rồi ngồi lại bàn! Và đương nhiên bàn nó bị chú ý nhất >

– Em đi đâu v? – Ken hỏi nó

– Đi mua đồ ăn ==! – Nó nhìn Ken

– Mua dùm 2 nữa – Ken nói

– Anh nữa! – Key nói tiếp

– sao kh tự đi mua đi ==? – Nó trừng mắt nhìn 2 ông anh

– em gái là phải vâng lời anh trai! – 2 người đồng thanh

– Nếu kh? – Nó cãi lại

– À Ken, dạo này tiền chi tiêu nhiều quá! Hay cắt bớt wifi đi! – Key nói rồi cười cười

– Ấy yaaaaa! 2 anh trai ăn gì để em gái mua! – Nó chạy tới dụ dăng nói

– 1 hamburger! – Key nhìn nó nói

– Hamburger luôn – Ken cười

Nó nở nụ cười rồi nhìn chăm chăm vào 2 ông anh yêu quý của mình

– Đợi em một chút – Nó nghiêng răng nghiêng lợi nói

Nó quay lưng bước đi mua cho 2 tên đó >

– Mua cho 2 chai nước luôn – Ken nói

– A nữa – Key nói

Nó quay lại định nói gì đó nhưng nhìn Key đang quay qua Ken thì lại nở nụ cười dịu dàng:))!

– Để Em Mua cho – Nó chịu đựng:))

– HAHAAHAHAHA – Cả 7 con người còn lại cười nức nở

Nó đem trong lòng nỗi căm thù đi mua nước và đồ ăn cho nó! Nó ôm 1 tưng đồ ăn loạng choạng bước đi! Vì ham ăn nên đã mua thêm snack nên mới khổ như vậy ==’! Nó cứ đi và rồi:

– * Bịch *

Nó va phải ai đó và snack rớt xuống đất, người đó lấy lên và cầm trên tay!

– Xin lỗi nha >

– À kh sao kh sao, bạn đưa đây mình cầm giúp cho! – 1 giọng nói quen thuộc

– Cảm ơn, lát mình cho bạn bánh – Nó như con nít nói

Người đó lấy phân nửa nui đồ ăn che cả mặt nó xuống, nó ngẩng lên, khuôn mặt từ vui vẻ chuyển thành sững sờ. Nó sững người đứng im đó, chỗ nó đứng cách bàn của cái bày loi chơi kia kh xa. Cả đám đang ăn thì Cen quay qua thấy nó đứng và nhìn người kế bên:

– Như làm gì đứng nhìn người kia riết v? – Cen thắc mắc

Trừ Ngọc và TA đang giành cây kem thì còn lại đều nhìn về phía nó

– Ai v? – Yun lên tiếng

– Kh biết nhưng hình như đã thấy đâu đó! – Key nheo mắt

– Ủ, đúng đó, khá là quen! – Ken đồng tình

Lúc này Ngọc và TA mới quay qua nhìn, Ngọc thay đổi ánh mắt nhìn về phía nó kh nói gì cả, TA cũng v! 2 đứa nó đã biết là ai!!!

Nó thì như bị ai lấy hồn đi, môi cứ mấp máy nhìn người đã giúp mình!

– Bạn mua giùm hã, sao nhiều v? – Người đó nói rồi quay sang nó

Nó nhìn người đó, Người đó cũng nhìn nó rồi khẽ mỉm cười nhìn xung quanh thấy Ngọc và TA! Người đó nhìn nó rồi cười, nụ cười dịu dàng:

– Đi nào! Những người kia đang chờ kia – Người đó giọng cười

Nó như kh nghe thấy gì cả vẫn cứ ngược nhìn và kh bước đi! Môi cứ mấp máy gì đó nhưng kh thành tiếng! Người đó bỗng kh cười nữa, ánh mắt đáng thương nhìn lại nó. Cả 2 kh ai nói gì đến khi:

– Ê, ĐĂNG NÀY NÈ! – ai đó hét lên

CHAP 35.2

Tiếng hét đó khiến nó giật bắn người, nó cảm thấy cả cơ thể run lên ngày càng mạnh. Nó vẫn nhìn người đó, đôi mắt tím buồn nhìn vào khuôn mặt đó, Vô Vọng và Đau Thương. Đó là những gì người đối diện thấy được khi nhìn vào đôi mắt màu tím đó. Từ đằng xa có 1 cô gái chạy lại, bóng dáng quen thuộc đang chạy lại về phía người đó:

– Mà đi đâu v? Sao lại trốn tránh tao thế? – Cô gái đó nói rồi nhìn người đó

– ..... – Người đó im lặng nhìn nó

– Sao kh trả lời? Còn ai đây? – Cô gái đó nói rồi quay sang nhìn nó – Là .... Là Như

Cô đó lấp bắp nhìn nó, nó đưa mắt sang nhìn người con gái đó lòng lại nhói lên. Rồi nó cố gắng nở nụ cười:

– Chào, lâu rồi kh gặp 2 người – Nó cười rồi nói

– Mà y .... Mà y .... Sao lại ở đây? – Cô gái đó nói

– Kh ở đây chứ ở đâu! – Nó nói

– .... – Cô gái đó chẳng nói tiếng nào nữa

– 2 người kh cần phải ngại gì đâu, Trường đem đồ lại kia giúp tao nhé! – Nó nói

Người đó và cô gái đó là Quỳnh và Trường, nó cũng kh nghĩ ngày đi học đầu tiên lại chạm mặt. Dù vậy nó vẫn cố gắng mỉm cười, tỏ vẻ bình thường!

– Trường, đi lẹ đi m! Đứng đó nó – Nó cười tươi rồi nói

– À à! Đi liền nè – Hấn nhìn nó rồi nói

Nó đi lại phía bàn, bỏ đồng hồ trên tay xuống rồi quay sang hấn! Hấn đặt xuống rồi nhìn nó

– Cảm ơn nhé, nè như đã hứa! – Nó đưa cho hấn 1 bịch snack

Bịch snack này là loại hấn thích, nó vẫn nhớ rất rõ. Tay cầm chặt bịch snack đưa cho hấn, mắt nhìn hấn và miệng vẫn mỉm cười! Hấn nhìn nó, nó vẫn cười được có lẽ kh sao. Hấn cầm lấy rồi:

– ù, cảm ơn! – Hấn nói

– Kh có gì! – Nó cười

7 người còn lại nhìn chằm chằm vào hấn và nó như thể coi 1 bộ phim. Ngọc nghiêng rặng tức giận nhìn hấn, định đứng dậy nhưng bị TA kéo xuống nên đành bất lực ngồi yên 1 chỗ!

– V thôi, m ăn ngon miệng! Cảm đi! – Hấn nói rồi để lại 1 hộp sữa trên bàn

Hấn để lại hộp sữa rồi quay lưng bước đi, nó nhìn vào hộp sữa. Là loại nó thích, hấn kh hề thích loại này vì nó chẳng có đường. Hấn vẫn đem theo, có lẽ dành cho nó, nó cầm hộp sữa nắm chặt lại. Nó quay lại về phía 7 người đang ngồi trên bàn

– Đồ ăn đó, mọi người ăn đi! – Nó cười tươi rồi nói

– M kh ăn hả? – Ngọc nhìn nó

– Tao đi vệ sinh cái, mọi người ăn trước đi! – Nó vừa cười vừa nói

Nó quay lưng chạy đi trên tay cầm hộp sữa, 7 người nhìn nó, ai cũng hiểu rằng nó đang bị sốc nặng!

– Như kh sao chứ? – Kai hỏi

– Kh sao đâu, còn cười mà. Tao bạn nó tao hiểu mà – Ngọc nói

– V thì tốt rồi – Key nói

– Thôi ăn đi – Cen nói

Cả đám ăn rồi cười nói vui vẻ. Nó thì lại lên phía sân thượng, chỗ ít ai biết vì nó nằm trên lầu của Black! Nó thường hay lên đây, chỗ này chỉ có mình nó tới kể cả Ngọc cũng kh biết! Nó mở cửa bước ra sân thượng, nó bước được vài bước thì dòng nước ấm lại chảy dài trên khuôn mặt! Nó cố gắng bước ra phía sau sân thượng, vừa tới thì ngồi bịch xuống. Nó như 1 con búp bê vô hồn, nước mắt cứ chảy dài kh ngừng

Nó cảm thấy như trái tim mình sắp vỡ tan ra, nó thất thần. Gặp được hấn rồi, khuôn mặt đó, đôi mắt xanh của biển, mái tóc nâu. Nó tưởng rằng khi gặp hấn sẽ chạy lại và ôm thật chặt kh để hấn đi nhưng khi gặp thì cơ thể như bị ai đó ôm chặt lại. Kh cử động được và đứng thất thần nhìn hấn. Hấn vẫn vậy nhưng nó kh nhìn thấy nụ cười lúc trước. Nó muốn nhìn thấy nụ cười đó dù chỉ 1 lần. Nó đã cố gắng mỉm cười trước mặt hấn và Quỳnh để họ nghĩ nó ổn. Thật ra chẳng ổn chút nào, nó lại giả tạo, một lần nữa. Nó đeo lên cho mình chiếc mặt nạ đó và diễn trước mặt người khác. Lúc đó nó muốn hỏi rằng hấn ổn chứ? Nhưng môi lại kh nói thành lời, cứ như 1 con ngốc bị cướp đi thứ quý giá rồi lại đứng yên. Nước mắt cứ lăn dài trên khuôn mặt trắng bệch đó. Chẳng ai hiểu nó vì nó luôn giả tạo và kh bao giờ mở lòng với người khác. Nó đưa tay lên trước mặt, che đi ánh sáng đó

– Mà có ổn không? – Nó nói

Đó là câu nó muốn nói với hấn! Nước mắt cứ lăn dài, nó khóc chẳng thành tiếng. Nó cứ như vậy 1 lúc lâu, điện thoại nó rung lên, nó lấy ra. Là Ngọc

đang gọi, tay nó cầm chặt điện thoại lại! Nó từ chối cuộc gọi rồi tắt máy. Nó không muốn nói chuyện với ai, ít nhất là lúc này. Cứ để nó như vậy dù là 1 lúc, nó sẽ ổn! Nó sẽ quay lại với nụ cười, còn bây giờ thì để nó sống thật với bản thân dù là 1 lúc, chỉ lúc này thôi. Từng cơn gió thổi ngang qua mang cái lạnh của mùa Thu, nó ngồi 1 góc, khuôn mặt thần thờ trên tay cầm chắc hộp sữa! Đôi khi nó tự hỏi, nó có phải quá vô dụng?

~~~~~

Trong lúc nó ngồi ở sân thượng, dưới căng-tin vẫn đông đúc và nhộn nhịp. Ngọc gọi cho nó nhưng chẳng ai bắt máy rồi tắt nguồn

– Tắt nguồn rồi – Ngọc nói

– Chắc hết pin đó! – Cen nói

– Giờ làm sao? – Kai lo lắng

– Như ổn mà, chắc là trốn đâu đó để ngủ rồi! – Cen cười

– Hình như sắp chuyển mưa thì phải! – TA nhìn bầu trời dần chuyển thành màu xám xịt

– May mà lớp Black chỉ học nửa buổi, kh thì chết ngạt mất – Ngọc than thở

– chứ gì nữa – Kai đồng tình

– Ai đó đi tìm Như đi – Ken lên tiếng

– Ừ, đúng rồi! – Key đồng tình

Cả bọn nhìn nhau, có lẽ chẳng đứa nào muốn đi vì quá lười! Yun lúc này nhìn 6 đứa còn lại rồi đứng lên:

– Tao đi vệ sinh, sẵn đi kiểm luôn! Ngồi yên đó – Yun liếc 6 đứa đó

Cả đám cảm thấy như có luồng điện chạy ngang qua rồi rùng mình. Yun thật đáng sợ >

~~~~~

Nó ngồi ở đó cũng đã lâu rồi, vẫn khóc và khóc. Chẳng làm gì khác, nước mắt như chẳng có giới hạn cứ rơi mãi. Nó đau lắm! Nó muốn nói cho hần biết nhưng không dám. Sợ hần sẽ khinh thường nó, hần ghét nó. Nó giấu đi rồi đem nụ cười ra. Nó mệt mỏi và chán ghét cuộc sống này. Xã hội bon chen kh dành cho nó! Gia đình cũng bỏ nó đi, rồi đến bạn bè cũng ghét bỏ nó, mối tình đầu bị người khác cướp mất! Nó còn lại gì? Từ nhỏ đã bị họ hàng khinh miệt vì chẳng giống ai từ mái tóc đến đôi mắt, nước da trắng gần như trong suốt. Họ khinh thường nó, nó biết nhưng cố gắng im lặng.

Nó ước rằng cơn gió này có thể đem nó đi, bầu trời chuyển thành màu xám xịt. Khung cảnh thật hợp với nó lúc này. Nó nhớ lại những ngày nó với hần cười nói với nhau, hần bảo vệ nó khỏi Thu! À, Chi là đã từng của nhau!

Cơ thể nó bất chợt ngã xuống đất, có lẽ vì hết sức! Nó ngã xuống, khóc càng nhiều. Nó chỉ muốn khóc cho đến kiệt sức rồi chết đi. Sẽ không thành gánh nặng cho Anh, Key và ba mẹ nữa. Sẽ không để lại nỗi buồn cho nhiều người. Sẽ không đau vì hần nữa. Nó nằm sống soài dưới đất, nước mắt cứ rơi ướt 1 khoảng gạch. Nó đang bất cần, chẳng quan tâm đến ai nữa. Cứ thả đi, rồi sẽ thấy bình minh. Mất mát là quá lớn, nỗi đau đã lấp đầy! Hôm nay cứ khóc rồi kiệt sức và chết đi chẳng ai biết!)

– Em đang đau lắm đúng kh? – Có ai đó nói

CHAP 35.3: NẾU CÒN THÍCH SAO KHÔNG QUAY LẠI?

Nó ngồi dậy rồi nhìn sang người đó, là Yun! Nó giật mình rồi lấy tay lau nước mắt nhưng bắt lức. Nước mắt vẫn cứ rơi, nó lại càng khóc nhiều hơn. Mắt đã đỏ hoe lên nhưng nước mắt vẫn cứ chảy. Cứ như nó trút hết nỗi buồn vào nước mắt! Yun dựa vào vách tường thở dài!

– Nếu đã như vậy, sao lúc này em vẫn cười được? – Yun hỏi

– Anh không cần quan tâm! – Nó nói

– Tại vì tại kia nhờ chứ tôi cũng không quan tâm em lắm gì! – Yun nhếch mép

– V à! Nhờ anh nói với họ rằng tôi vẫn ổn! – Nó nói

– Em muốn tôi nói dối! – Yun quay lại nhìn nó

– Nhờ Anh – Nó nói

– Nếu em không nghĩ cho bản thân thì hãy nghĩ cho người khác. Em đừng nghĩ cho bản thân. Em nghĩ rằng chết là giải quyết được hết tất cả à? Chết đi, cuộc đời chấm dứt, em thanh thản nhưng những người còn lại ở đây sẽ mang nỗi đau không bao giờ quên được. Nỗi đau của em, có lẽ tôi không hiểu nhưng nếu em

chết đi thì nỗi đau của họ tôi hiểu. Đừng như vậy nữa, sống thật với bản thân em đi – Yun trầm giọng xuống

– Anh hiểu gì về tôi mà nói? – Nó nói mà nước mắt vẫn rơi

– Tôi chỉ nói thế thôi, em hiểu thế nào thì tùy em! Tôi sẽ nói giúp em! – Yun nói rồi quay lưng bước đi

Nó cứ ngồi thất thần ở đó, nó suy nghĩ những lời của Yun. Rồi tiếng nấc ngày càng lớn hơn, nó đưa tay bịt miệng lại. Tiếng khóc ngày càng lớn dần, nó như đứa trẻ vỡ òa theo cảm xúc. Nó vô dụng, nó không muốn hiểu những lời Yun nói. Càng hiểu càng đau v thì hiểu làm gì! Nó cứ khóc rồi lại khóc, tay cầm chặt hộp sữa. Nó nhìn hộp sữa rồi mỉm cười, hẳn có còn thích nó không? Nó cứ như thế, nhìn vào hộp sữa. Nỗi buồn ngày càng lớn và nước mắt cứ rơi. Nó đã khóc bao lâu rồi nó cũng chẳng biết, nó không quan tâm. Nó quăng hộp sữa, hộp sữa bị quăng ở bên kia lan can. Nó đứng dậy, loạng choạng bước tới. Nó chẳng biết mình đang làm gì nữa, nó cảm thấy đôi chân mất hết sức. Cả cơ thể nó ngã về phía trước

– * búp *

Nó được ai đó đỡ, nó ngược mặt lên. Yun vẫn chưa đi, Yun đứng bên kia khuất sau bức tường khiến nó không thấy. Yun đỡ nó ngồi xuống và ngồi kế nó.

– Sao anh chưa đi? – Nó nói trong tiếng khóc

– Nếu tôi đi thì sẽ trở thành người nhẵn tâm – Yun nói

– Tôi phạm tội lắm đúng không? – Nó nói

– nếu còn thích sao không quay lại? – Yun hỏi nó

– Không biết

Nó trả lời, nó cũng không biết vì sao nó không quay lại với hắn. Nó và Yun ngồi đó, chỉ có tiếng khóc của nó. Cả 2 theo đuổi theo suy nghĩ riêng của mình. Yun bất chợt quay qua ôm nó vào lòng

– Em đừng khóc nữa! – Tay Yun đặt trên đầu nó

Nó bất chợt khóc lớn hơn, nó đặt 2 tay trên ngực Yun, đầu úp vào lòng ngực khóc nức lên! Nó như đứa con nít té ngã rồi được người lớn ôm vào lòng mà khóc òa lên. Yun ôm nó vào lòng như muốn chia sẻ nỗi buồn cùng nó. Cứ như thế 1 lúc lâu, Yun vẫn ôm nó nhưng không còn tiếng khóc nữa! Yun nhìn xuống, nó đã ngủ rồi. Yun lấy điện thoại nhắn tin cho Ken ” M lên sân thượng đi, 1 mình mấy thôi. Nhớ đó ” Yun gửi tin nhắn cho Ken rồi cất điện thoại vào! Khoảng 5 phút sau, Anh đã lên tới nơi. Anh đi xung quanh sân thượng và thấy nó với Yun! Yun nhìn Anh rồi chỉ vào nó

– Ngủ rồi à? – Anh nói

– M nói nhỏ đừng tao – Yun nháy mắt

– À à! – Anh nói

– Đưa con lùn này xuống! – Yun nói nhỏ chỉ vào nó

Anh cười rồi bước tới bồng nó lên rồi ngồi xuống để đầu nó lên đùi mình. Yun đứng lên nhìn nó rồi nhìn Anh

– M ở lại với nó, tao đi xuống với đám kia! – Yun nói rồi định quay lưng bước đi – nè, đáp lại cho nó

Yun đưa cho Anh áo khoác của mình, Anh khẽ cười vì hành động của thằng bạn mình rồi nhìn xuống nó. Nhìn là biết khóc rất nhiều:)), anh đắp áo khoác lên cho nó. Anh đã không hiểu nó, cứ nghĩ cười là ổn >

Yun lúc này đã xuống tới căng-tin, đi lại chỗ rồi ngồi xuống ghế:

– Như đâu? – Key hỏi

– Đi về với Ken rồi! – Yun trả lời

– V này giờ m đi đâu? – Cen nhìn hắn nghi ngờ

– Đi với gái – Ngọc nói

– Chứ gì nữa – Kai đồng tình

– Chuẩn – TA hòa theo:))

– 3 tên nhóc kia, muốn gì hả? – Yun trừng mắt nhìn 3 đứa nhoi nhoi:))

Ngọc và 2 đứa kia ngáp miệng lại lắc đầu, đáng sợ thật. Key và Cen bật cười

– Về chứ? – Key nhìn Yun

– Ủ, về! – Yun nói

– Vậy Cen đưa Ngọc với TA về nha! – Key nói

– Ok! – Cen gật đầu:))

– giải tán, mai gặp! – Ngọc nói

Còn nó và Ken thì vẫn vậy được 1 lúc, nó khẽ nhắm mắt rồi mở mắt ra. Thứ đầu tiên nó thấy là khuôn mặt của Anh. Anh dựa vào tường và ngủ quên. Nó bật người dậy, kh phải là Yun sao! Anh bị nó làm thức giấc, mở mắt ra nhìn nó

– Em dậy rồi sao! – Anh nói

– À .... Dạ! – Nó cúi mặt xuống

– Thôi về nào, cũng trễ rồi! Em cũng chưa ăn gì mà! – Anh đứng lên rồi nói

Nó đứng lên, mặt chẳng dám nhìn anh. Anh bước đi còn nó cứ đứng yên đó chẳng dám bước đi hay ngẩng mặt lên. Anh quay lại thấy nó cứ đứng đó liền mỉm cười

– Sao v? – Anh bước lại

– ..... – nó kh dám trả lời

– Em sao v? – Anh ngồi xòm xuống nhìn mặt nó

– E .... E xin lỗi! – Nước mắt nó rớt xuống mặt anh

– E đừng khóc, anh đã nói rằng khi có anh bên cạnh thì kh được khóc mà! – Anh đưa tay lau nước mắt nó

– Em ..... Xin lỗi! – Nó nhìn vào anh rồi nói

– Kh sao! Chuyện tình cảm kh dám nói cũng đúng thôi. Kh sao đâu, đừng khóc – Anh mỉm cười lấy tay lau nước mắt trên mặt nó

Anh đứng lên nắm tay nó rồi mỉm cười:

– Về thôi! Rồi đi ăn! – Anh nói

– Còn cặp! – Nó nhìn anh

– Đem về trước rồi, giờ mình về tắm rồi đi ăn:3! – Anh cười

– Dạ! – Nó nói

Nó cùng anh về nhà, trên đường về anh kể lại việc ở căng-tin lúc nó đi cho nó nghe. Nó và anh đều cười vui về khi nghe những câu chuyện đó. Về tới nhà, Ken kêu nó lên phòng tắm rồi đi ăn. Nó đi lên lầu, trên cầu thang chạm mặt Yun.

– Về rồi à? – Yun hỏi nó

– * gật đầu *

– Đi tắm đi rồi đi ăn, nhờ em mà tôi với anh 3 e nhện đói tới giờ đó – Yun nói rồi bước xuống

Nó nhìn theo rồi lè lưỡi, đúng là tên đáng ghét. Sao tên đó có thể dịu dàng mà ôm nó để nó khóc chứ >

– Nhóc con, tắm xong rồi á! – Key nhìn nó

– Xong rồi! – Nó cười rồi nói

– Sao kh lau khô tóc đi? – Key hỏi

– Em quên! – Nó cười rồi lấy cái khăn trên đầu lau tóc

– Cái thằng điên kia đâu rồi? – Ken lên tiếng

– Ai biết! – Key nhún vai

– Aissss! Như, em giúp 2 lên kêu Yun xuống dùm 2 đi! – Ken quay sang nó

– Dạ! – Nó gật đầu

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Cấp 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Khu trung tâm mua sắm

Nó vừa đi vừa để 2 tay trên cái khăn đặt trên đầu rồi xoa làm tóc kh khô mà rồi hết cả lên:))! Đứng trước cửa phòng Yun, nó cảm thấy có cái gì đó rùng rợn ở đây!!!

– * cộc cộc cộc * – Nó gõ cửa

– * Cộc Cộc * – Tiếng gõ ngày càng lớn

– * CỘC CỘC CỘC * – Gõ muốn banh cái cửa

Chẳng có tiếng hồi âm hay phản ứng nào cả, nó lấy cái khăn đặt lại trên đầu rồi lấy chân đạp vào cái cửa

– * RẦM *

Nó thấy chẳng có hồi âm liền thử mở cửa, cửa kh khoá -_-! Nó bước vào, căn phòng được trang trí đơn giản kh màu mè hay tối như mực giống 2 tên kia.v! Nó nhìn xung quanh chẳng thấy Yun đâu

– Này, anh có trong đây kh? – Nó nói

– Tôi đây, em kh cần phải đạp cửa phòng tôi như thế đâu! – Yun bước ra từ phòng tắm

Nó quay ngoắt lại nhìn Yun, Yun mặc áo sơ mi trắng đơn giản có điều kh gài nút ==, nó quay lại hướng khác! Mặt dần đỏ lên

– Anh lệ đi, còn đi ă. Tôi xuống trước – Nó ngại ngùng nói

– Này đừng nói là em thấy tôi như vậy em ngại nhá? – Yun giả giọng trêu chọc

– kệ tôi, anh lệ đi – Nó nói rồi quay lưng bỏ đi

Yun đứng trong phòng nhìn nó đi ra, miệng tạo nên 1 đường cong hoàn mỹ. Nó đi xuống phòng khách ngồi kế Ken! Ken quay sang nhìn nó

– Yun đâu? – Ken hỏi

– Đang xuống! – Nó nói

– Sao mặt em đỏ v? – Ken nhìn nó

– Có lẽ thấy những thứ kh nên thấy – Key chen vào

– Làm gì có! – Nó nhìn Key

– Thì anh chỉ đoán thôi – Key cười

Nó trừng mắt nhìn Key khiến Key và Ken bật cười. Trên lầu Yun bước xuống với vẻ mặt kiêu ngạo!

– Này, em còn chưa lau khô tóc kia! – Key nói nó

– Ấy chết >

– Qua đây đi cô nương – Key ngoắc nó

Nó chạy qua Key, Key lấy máy sấy tóc ở dưới ngăn bàn rồi sấy tóc cho nó. Hơi nóng khiến nó nhắm tịt mắt lại!

– Như con nít, có mỗi việc làm khô tóc cũng kh sao! – Key trách móc nó

– Làm gì có, em làm được nhiều việc lắm – Nó cãi lại

– Làm được là ăn, ngủ, phá vôi chơi! – Ken chen vào

– Chính xác! – Nó cười

– * bóc * – Key lấy tay búng vào trán nó

– Á! Đau! – Nó nhắm mắt la lên

– Đau sao? – Yun nói

– Em thấy đau hả? – Key nói

– Ừm, nhưng 1 chút thôi! – Nó mở mắt ra nói

3 tên còn lại nhìn chăm chăm vào nó, nó ngây thơ nhìn xung quanh rồi ngẩng mặt ra

– Làm sao vậy? – Nó nói

– À! Kh gì! Thằng kia sấy tóc ẹ m! – Ken đánh trống lảng

– Xong rồi nè – Key tắt máy sấy tóc

– Cảm ơn anh 3 – Nó vuốt vuốt tóc rồi cười với Key

Key cười rồi vuốt phần mái nó xuống, nó có mái tóc bạch kim trong rất đặc biệt rồi kèm theo đôi mắt màu tím và nước da trắng. Người lạ nhìn vào chẳng ai nghĩ nó là người Việt Nam cả! Nhưng nhờ vậy nó luôn nổi bật và kh sợ lạc:))!

– Xong! Giờ thì đi thôi – Key đứng lên

– Đi ănnnnnnnn – Nó hét lên

– đẩy đẩy! Nhắc tới ăn là ham hó lắm – Ken nhìn nó rồi cười

– Ăn cho lắm chẳng cao được miếng nào! – Yun nói

Nó quay sang trừng mắt nhìn Yun rồi đi ra ngoài mang giày vào! Kh thêm trách tên đó, đồ con nít:))! Key lấy xe chạy lên, nó lên ngồi ghế trước với Key!

– Nhóc con, nạy lên ngồi trước à! – Ken leo ra phía sau rồi nói

– Dạ! – Nó vui vẻ

– Nè, đeo cái kính này vào! Hôm trước anh mới mua chưa đưa cho em! – Key đưa cho nó 1 cái hộp

Nó cầm lấy rồi mở ra, là loại kính nửa gọng đang được ra nhiều người thích. Nó đeo lên rồi lấy điện thoại ra xem!

– Trông hợp với em đó! – Key nhìn nó

Nó nhìn Key rồi cười, nó trông rất đáng yêu với cái kính đó. Người khác nhìn vào nói nó là búp bê cũng chẳng sai, nước da trắng gần như trong suốt, mái tóc bạch kim xoã dài, đôi mắt tím nổi bật, khuôn mặt tròn đáng yêu. Chiếc quần ngắn làm lộ ra đôi chân trắng ngần thon thả của nó kèm theo đôi giày vans. Cái mắt kính cứ như làm nó càng nổi bật ở đám đông. Lúc này Yun bước vào xe cài dây an toàn lại

– Giờ đi ăn gì? – Key quay xuống đằng sau

Nó quay theo Key, Yun nhìn nó rồi quay sang chỗ khác. Nó nhìn về mặt Yun rồi bĩu môi, tên đáng ghét ==’! Ken nhìn nó rồi bật cười

– Em muốn ăn gì? – Ken hỏi nó

– Em thì gì cũng được! – Nó cười nhìn Ken

– Món Hàn đi! – Key nói

– Ừ, cũng được – Yun nói

– Ok – Ken và nó đồng thanh

Nó nhìn anh cười rồi quay lên, 4 đứa nó chạy đến khu trung tâm mua sắm vui chơi! Nó nhìn xung quanh, phở xá lên đèn trong rất nhộn nhịp!

– Khu trung tâm mua sắm? – Nó nói

– Ủ! Tụi anh cần mua chút đồ thể thao – Key nói

Nó gạt gù rồi đẩy mắt kính lên tỏ vẻ tri thức, Key chạy vào nhà xe, 3 đứa nó đứng trước toà nhà đợi Key. Nó đứng trước khu trung tâm, lần đầu nó đến đây >

– Đây nhóc, em nhìn gì v? – Ken đặt tay trên đầu nó

– Lần đầu em đến đây đó! – Nó vui vẻ

– V á? Một anh dẫn e đi thường xuyên nhĩ! – Ken cười

– Dạ ok! – Nó nhìn Ken

Yun nhìn hai đứa nó rồi mỉm cười, nụ cười nhẹ thoáng qua trên môi! Key từ nhà xe chạy tới

– Đi vào trong thôi! Đi ăn hay đi mua đồ hay đi chơi? – Key nói 1 loạt

– Đi trước rồi tính! – Ken nói

– Ủ, cũng được – Key đồng ý

4 đứa nó bước vào bên trong, điều đầu tiên nó cảm thấy là chắc chắn đồ trong đây giá trên trời! Nó đi trước, 3 tên kia đi theo như vệ sĩ!))! Key lúc này đi lên trước với nó để lại Ken với Yun đi với nhau :))!

– Nhóc con! Đợi anh với – Key nói

Key bước lên nắm tay nó như tình nhân, 2 đứa nó tung tăng đi khiến Ken và Yun bật cười!

– Đi ăn trước đi, tao thấy đói rồi – Yun nói

– Ủ cũng được, v lên lầu – Key quay xuống nói

Nó quay lại nhìn 2 người đằng sau!)), thật sự rất đẹp trai!)). Cả 3 người ai cũng đẹp trai đến hoàn hảo, kh ai thua ai! Nó cứ như đi với 3 hoàng tử! Hôm nay Key mặc áo somi jeans kèm theo áo phông màu trắng bên trong và quần dài màu nâu nhạt. Ken thì mặc áo kiểu unisex và quần dài màu đen đội thêm cái nón snapback da màu đen trong rất chất. Yun thì áo sơ mi trắng đơn giản kèm với áo khoác da bên ngoài và quần dài màu đen. Trong 4 đứa nó là đứa ăn mặc đơn giản nhất, dù v nó vẫn đáng yêu theo cách riêng của mình.

CHAP 36.2: GÂY SỰ CHÚ Ý:

Tụi nó đi lên tầng ăn uống bằng thang máy, nó lấy điện thoại ra xem, giờ là 7g. Giờ này là giờ của giới trẻ đi chơi nên khu trung tâm này đông đúc hẳn lên. Nó nhét điện thoại vào rồi đi về phía thang máy, có khá nhiều người đứng đợi nhìn đa phần là tuổi teen. Tụi nó bước tới, đa số toàn là các anh chị cấp 3 và dường như nó là đứa nhỏ tuổi nhất ==>. Có mấy chị nữ đứng nhìn nó chăm chăm, nó quay sang nhìn rồi mấy chị nhìn nó cười, nó đứng hình rồi cũng mỉm cười. Key nhìn nó:

– Em cười gì v nhóc con? – Key hỏi nó

– À, có mấy chị kia nhìn em cười nên cười lại! – Nó quay sang giải thích cho Key

Key nhìn sang mấy cô gái nó nói rồi quay lại nhìn Yun và Ken. 2 tên này đang đứng nhìn vào thang máy (tukiiv). Thang máy xuống tới, tụi nó bước vào cùng với mấy cô gái lúc nãy. Nó đứng sát vào Key, nó ghét không khí chật hẹp và nhiều người thế này. Ken và Yun thì đứng kế Key nên nó đứng kế 1 chị trong nhóm người lúc nãy. Nó ngửi thấy mùi nước hoa nồng nặc từ mấy cô gái này, đủ loại hương ==>. Mấy chị này bắt đầu chú ý vào nó rồi chị kế bên nhìn nó:

– Bé là người gì v? – Chị đó nhìn nó cười rồi hỏi

– Dạ! Việt Nam – Nó giật mình rồi trả lời

Key quay lại nhìn cô gái đó rồi quay sang nói chuyện với 2 tên kia, nó nắm chặt tay Key lại. Nó kh tiếp xúc với người lạ nhiều nên hơi sợ. Mấy cô gái đó có vẻ sốc vì câu trả lời của nó tính hỏi thêm nhưng đến lâu của tụi nó nên kh hỏi được. Key nắm tay nó kéo đi

– Mấy nhỏ đó hỏi gì em v? – Key hỏi

– Hỏi em người gì! – Nó trả lời

– NGƯỜI LÙN – Yun nói

Nó quay ngoắt lại nhìn Yun phồng má, tên này cứ thích đâm chọc nó ấy nhờ! Ken và Key nghe câu nói của Yun liền lấy tay che miệng lại cười.

– Anh cứ thích đâm chọc tôi ấy nhờ! – Nó nói

– Sự thật! – Yun nhún vai

– Anh .... – Nó nghiêng răng

Vì đây là nơi đông người nên nó kh thể hét lên nên đành ngậm ngùi ôm cục tức, tụi nó đi kiếm chỗ bán món Hàn. Bắt đầu nó cảm thấy không khí xung quanh có chút kì lạ, hình như ai cũng nhìn 4 đứa nó, kh phải là ganh ghét đố kị mà là hâm mộ, ngưỡng mộ. Có vài chị khi Ken và Yun đi ngang qua nhìn đắm đuối.v. Nó cảm thấy sợ không khí như thế này hơn =’! Tụi nó kiếm được chỗ bán món Hàn rồi lại bàn ngồi, nó ngồi Key, đối diện nó là Yun.v, Ken ngồi kế Yun. Nó nhìn chăm chăm vào Yun như muốn ăn tươi nuốt sống! Chị phục vụ lại đưa thực đơn, Key lật lật rồi:

– Em ăn gì? – Key quay sang hỏi nó

– Bánh gạo cay! – Nó quay sang Key

– v là 1 bánh gạo cay, 2 com trộn, 1 mì lạnh với 1 phần kimpap! – Key gọi món

– Bộ 3 người hay đi ăn lăm há? – Nó ngạc nhiên

– ùm! – Ken trả lời

Nó gật gù rồi lấy điện thoại ra chơi game trong thời gian đợi thức ăn, Ken và Key thì ngồi nói chuyện, Yun thì cứ nhìn chăm chăm vào nó! Nó ngược lên nhìn Yun

– Bộ mặt tôi có dính gì há? – Nó hỏi Yun

– Kh! Chỉ là tôi chưa thấy ai lớp 8 mà lùn như em thôi! – Yun chọc nó

– Sao anh cứ thích chọc vào nỗi đau của tôi vậy? Dù gì thì trong lớp tôi cũng cao hơn nhiều đứa – Nó cãi lại

– Nhưng em vẫn lùn nhất trong đám này – Yun cười đều

– Anh! – Nó nghiêng răng

Key và Ken quay sang nhìn 2 đứa nó, nếu kh ngăn cản thì chắc sẽ có chiến tranh! May vừa lúc đó thức ăn vừa tới, nó liền dừng chiến tranh và tập trung vào đĩa bánh gạo. Tụi nó bắt đầu ăn trong yên bình, một lúc sau thì Yun, Ken và Key đã ăn xong và đang ngồi ăn kimpap. Nó mới ăn có 1 nửa đĩa với lí do là quá cay =)))

– Cay quá! – Nó nói

– Kh biết ăn cay mà đi gọi muốn này, con nhóc này! – Ken nhìn nó

– Lần trước em ăn kh có cay như thế này – Nó lắc đầu

– Ráng ăn đi, còn ít mà – Key nói

Nó cố gắng ăn hết số bánh gạo trên đĩa, môi nó đỏ lên vì cay. Nó nhắm tịt mắt lại nuốt hết số bánh gạo trong miệng! 3 đứa kia thấy hành động của nó liền phì cười

– Cay quá >

– Há miệng ra! – Key nói

Nó há ra rồi Key bỏ cả miếng kimpap to vào khiến má nó phồng to lên. Ken ôm bụng cười, Yun nhìn nó rồi bật cười thành tiếng. Key cố gắng nén cơn cười

– E ăn hết kimpap đó là hết cay à! – Key dụ dỗ nó

Nó kh nói được liền bắt lức rồi ăn

– Há ra! – Yun nói

Nó kh để ý lắm vì mới ăn xong đồng kimpap trong miệng rồi há miệng ra, Yun bỏ miếng kimchi vào! Nó nhai rồi nuốt xuống, cảm giác cay lại trở dậy

– cay quá >

– Hahahahaha! – Key và Ken cười thành tiếng

Tụi nó giờ là tâm điểm của cả tầng này,v, nó bắt đầu ứa nước mắt! Nó phát hiện rằng ở gần chỗ tụi nó kh có chỗ bán nước!

– Key đi tính tiền đi rồi đi mua nước! Nhóc con khóc luôn rồi kia – Ken cố gắng nhìn cười nói

Key gạt đầu rồi tính tiền, tụi nó đi kiếm chỗ mua nước. Con cay càng ngày càng cao khiến nó muốn rót nước mắt, mỗi nó đỏ lên còn mắt thì ngấn nước mắt =))! Nó chạy lòng vòng kiếm chỗ mua nước rồi cuộc thì thấy chỗ bán nước tự động! Nó chạy ủa tới mua 1 chai nước suối! Nó uống 1 hơi rồi thở hồng hộc! Con cay dịu xuống được phần nào! Giờ nó mới phát hiện, nó lạc rồi >

– Em xin lỗi! – Nó luống cuống

– kh sao đâu bé! – Chị đó nói

– Bé này nhìn dễ thương quá, như búp bê v đó – 1 người trong đó nói

– Ủ đúng rồi! Mắt màu tím nữa!

Nó bắt đầu là sự chú ý của mọi người, nó luống cuống, 2 tay nắm chặt lại.

– Chị có thấy 3 người con trai nào như hoàng tử kh, mặt lạnh lăm – Nó lấy can đảm hỏi

– À, 3 anh đó hả? Đang ngồi ở quán cà phê đằng kia kia! – Chị đó nói

– E cảm ơn

Nó nói xong chạy về quán cà phê đó, nó nhìn xung quanh phát hiện 3 tên đó đang ngồi tám chuyện!

CHAP 36.3: LY CÀ PHÊ VÀ CON GẤU

– Tới rồi kia – Yun nói rồi chỉ sang nó

Cả 3 người quay lại nhìn nó cười, nó bước đến ngồi vào chỗ trống kế Key.

– Nhóc con uống gì? – Key nói rồi có 1 phục vụ bước tới

– Cappucino nóng, cà phê nhiều hơn! – Nó trả lời mà chẳng đụng vào menu

– kèm với 1 bánh socola đắng – Key nói

Người phục vụ bước đi, nó cảm thấy cơ thể bắt đầu có phần mệt mỏi, ngả người ra sau dựa vào ghế. Quán này dù nhỏ nhưng trang trí rất đẹp, hương thơm của cà phê luôn tràn ngập. Nó hít 1 hơi dài cảm nhận hương thơm dễ chịu đó:

– Nhóc con kh thích ngọt à? – Key nhìn nó

– Kh phải kh thích nhưng ngọt quá thì kh được! – Nó trả lời mâu thuẫn

Nó ngồi đây nhìn chăm chăm vào Key

– 3 người bỏ em ở đó rồi chạy lại đây ngồi à? – Nó hỏi

– Kh có, chỉ là bị chú ý nhiều quá nên vào đây lánh nạn thôi – Key giải thích

2 tên còn lại gạt gù đồng ý, Yun nhìn nó rồi quay lại với ly latte trên tay!

– uống xong đi đâu? – Ken lên tiếng

– Giờ mới 8g thôi, còn sớm nên đi vòng vòng chơi 1 chút rồi xuống mua đồ! – Key nói

– Cũng được! – ken trả lời

Lúc này phục vụ đem cà phê và bánh lên, nó cầm cốc cappucino lên uống. Nó thích vị đắng ở cà phê và pha với 1 chút ngọt, cappucino là thứ hợp với nó. Đắng ở miệng rồi từ từ cảm nhận được vị ngọt! Nó đặt cốc cappucino xuống rồi nhìn sang miếng bánh

– Nhóc, ăn đi! Anh kêu cho em đó – Key nhìn nó rồi nó

– Cảm ơn – Nó vui vẻ

Nó ăn rồi uống, phút chốc cũng hết miếng bánh! Cảm cốc cappucino trên tay cảm nhận hơi ấm, khu trung tâm này bắt đầu hoà 24/24 nên không khí khá lạnh. Yun liếc mắt sang nó rồi quay lại nói chuyện với 2 người kia.

– Đi thôi! – Ken đứng lên

– Để tao đi tính tiền! – Yun nói

– Tụi tao ra ngoài trước – Key nói

3 đứa nó bước ra ngoài đợi Yun, mọi người chú ý vào tụi nó. Mà hầu như là 2 tên đẹp trai đang đứng kế nó ==', nó cũng chẳng để ý đến ánh mắt của họ lắm. Nó nhìn vào khu trò chơi, thử thu hút nó là con gấu bông siêu to ở giữa khu trò chơi. Nó nhìn chằm chằm vào con gấu đó, Key quay sang thấy nó nhìn vào khu trò chơi

– Sao v? – Key hỏi nó

– À à kh gì! – nó quay sang chỗ khác

Key nhú mày rồi nhìn vào khu trò chơi và thấy con gấu đó. Key mỉm cười, nó thích con gấu đó nhưng kh muốn nói. Yun bước ra sau khi tính tiền

– Vào khu trò chơi đi! – Key nói

4 người bước vào khu trò chơi, nó nhìn vào con gấu đó. Điều nó tò mò là ở khu trò chơi tại sao có con gấu ở đây? Tụi nó tiến tới chỗ con gấu, mọi người đều tập trung xung quanh chỗ đó! Thì ra con gấu đó là giải thưởng! Key quay sang nhìn nó rồi chen vào bên trong

– Nó đi đâu v? – Yun hỏi

– Kh biết nữa, nó cũng có hứng thú với mấy cái này nữa hả trời! – Ken lắc đầu

Vì có sự hiện diện của tụi nó, bắt đầu khu trò chơi càng đông người khiến tụi nó kh chen vào trong được, nó cứ nhón chân lên nhưng chả thấy gì đành bắt lực ra chỗ Ken và Yun đứng

– sao v? Kh chen vào được hả? – Ken hỏi nó

– Dạ, đông quá! – Nó buồn bã trả lời

– Lùn quá mà! – Yun trêu nó

Nó quay sang lườm Yun rồi tiếc nuối nhìn vào con gấu đó. Có nhiều ánh mắt nhìn sang tụi nó, đa phần là ngưỡng mộ nên kh khiến nó cảm thấy khó chịu.

– Ô~! – Mọi người đồng thanh

Tụi nó quay sang chỗ đó, có nhiều cô gái còn vỗ tay nữa khiến nó cực kì tò mò

– * bốp bốp Clap clap clap * – Tiếng vỗ tay ngày càng lớn

Nó nhìn sang chỗ đó, mọi người đều nhìn ai đó và vỗ tay. Con gấu lúc này bị đem xuống khiến nó hụt hẫng, chắc là ai đó thắng rồi. Nó xì mặt xuống quay sang nhìn chỗ khác, tâm trạng hụt hẫng!

– nhóc! Sao mặt buồn v? – Ken nhìn nó

– * lắc đầu * – nó kh trả lời

Lúc này từ đám đông đó đang tập trung về chỗ tụi nó, nó nhăn mặt, đã kh có được con gấu lại còn bị chú ý! Thật bực mình!!! Lúc này có tiếng xì xào xung quanh khiến nó càng khó chịu hơn! Nó đứng nhìn xung quanh rồi có thứ gì đó mềm mềm và to hơn nó đang đè nó.

– M đi lấy con này về à! – Ken hỏi

– Àyyyy! Đâu có! – Là Key

Nó quay lại, Key đang ôm con gấu siêu to đó. Mặt nó tươi tỉnh hơn:)), nó nhìn Key

– Nè, tặng em nè nhóc! – Key đưa con gấu cho nó

– Á~! Cảm ơn anh! – Nó ôm chầm lấy con gấu

Con gấu đó còn to hơn nó, con gấu đó là loại 1m8 lận nên rất to. Con gấu bông này có màu trắng, kh trang trí cầu kì gì cả nhưng rất đáng yêu. Khuôn mặt nó như đang ngủ nên cực kì đáng yêu. Nó ôm chặt lấy con gấu đó và thấy con gấu chứ kh thấy nó đâu:)))! Key nhìn cảnh đó bật cười

– Giờ thì chỉ thấy con màu trắng chứ kh thấy người! – Ken chọc nó

Nó quay sang lườm Ken rồi nhìn vào con gấu, khuôn mặt nó rất hạnh phúc. Mọi người xung quanh đều trầm trồ khen ngợi, có vài người còn lấy điện thoại ra chụp hình. Key thấy có người lấy điện thoại ra liền đổi biểu hiện

– Đi thôi! – Key nói

Vì con gấu đó quá to nên Key phải đặt nó trên lưng như công:)))! Tụi nó rời khỏi khu trò chơi và lại càng bị chú ý bởi con gấu to hơn cả người:v! Nó đã vui vẻ hơn vì có được con gấu! Ken nhìn nó rồi mỉm cười, có lẽ nó đã tạm thời quên đi chuyện đó!

– Giờ thì xuống mua đồ thôi! – Ken nói

Tụi nó đi chuyển xuống khu mua sắm bằng thang cuốn bởi vì con gấu đó quá to:)))! Key vác nó trên lưng cứ như 1 cảnh trong phim! Một chàng trai với vẻ bề ngoài lạnh lùng, khuôn mặt hoàn hảo kh tí vết, thân hình cực chuẩn và có nước da trắng hơn cả con gái. Phong cách ăn mặc như các ca sĩ và đang vác 1 con gấu siêu to trên lưng. Cứ như 1 cảnh trong phim Hàn Quốc:)))! Các cô gái khi tụi nó đi ngang qua đều trầm trồ khen ngợi bởi sự đẹp trai của 3 tên ĐMV:v.

Tụi nó xuống khu mua sắm và sang chỗ bán đồ thể thao, nó nhìn xung quanh, toàn là hàng hiệu và đồng nghĩa là giá trên trời! Tụi nó tiến tới chỗ giày thể thao, Ken và Yun vào và xem mẫu, Key thì bị mắc kẹt với con gấu khiến nó cảm thấy mắc cười

– Anh vào mua đi, em vác nó cho – nó nói

– À, v nhờ em, anh vào một chút rồi ra liền! – Key đưa con gấu cho nó

– Dạ, anh vào đi, em lại đằng kia ngồi – nó chỉ vào cái ghế được đặt ở phía đối diện

Key đưa con gấu cho nó rồi vào bên trong. Con gấu to hơn nó rất nhiều, nó vất vả vác con gấu trên lưng rồi đi lại cái ghế! Đặt con gấu kế bên rồi nó ngồi xuống, nó nhìn con gấu đó. Key vì nó mà giành được con gấu này, nó chắc chắn sẽ trân trọng con gấu:3! Nó cầm cái tay con gấu rồi đưa tay mình vào so sánh - _ -, tay con gấu to hơn nó gấp 2 lần:)))! Nó bỏ tay con gấu xuống rồi nhìn xung quanh, khu này đa số là người ở độ tuổi 20 trở lên và kh nhận nhịp như khu ăn uống và vui chơi. Nó thích không gian như thế này, nó ngồi dựa vào con gấu. Lúc này nó như bị tự kỉ:))

CHAP 36.4

Khoảng 1 lúc sau, 3 người đó bước ra từ phía cửa hàng, cảnh tượng họ thấy là nó đang dựa nghiêng người vào con gấu và ngủ. Key bật cười nhìn nó, cả ngày vận động mệt mỏi rồi tối còn đi chơi nên chắc nó mệt lắm!

– Giờ làm sao? – Key hỏi

– Kêu dậy! – Yun trả lời

– ai kêu? – Ken nói tiếp

Kh hện mà gặp Yun và Ken nhìn Key khiến Key ngẩn mặt ra!

– tao á? – Key lấy tay chỉ mình

– Ừ – đồng thanh

Key lườm 2 thằng bạn của mình rồi bước về phía nó, khom người xuống đặt tay trên vai nó lay người nó

– Như! Dậy em! – Key nói

Nó bị giọng nói của Key làm giật mình, mở mắt ra. Thì ra là nó ngủ quên, Key đứng thẳng người dậy rồi nhìn nó cười! Nó ngược lên nhìn Key rồi đứng dậy ôm chặt lấy Key

– Buồn ngủ quá~~~~~! – Nó ôm Key kéo dài lời nói

– Rồi rồi! Về nhà rồi ngủ! – Key vỗ đầu nó

Nó ôm Key làm chỗ dựa rồi nhắm mắt lại, Ken và Yun bước lại nhìn cảnh tượng đó cười muốn ra nước mắt. Key nhíu mày nhìn 2 thằng bạn của mình đang đứng cười như điên của mình rồi cúi xuống nhìn nó. Nó là con sâu ngủ! Ở đâu cũng ngủ được cả!

– Giờ làm sao? – Ken nhin cười rồi nói

– 1 đứa công Như, 1 đứa vác con gấu, 1 đứa xách đồ! – Yun phân ra

– Tao xách đồ! – Ken nói

– Tao vác con gấu! – Yun nói

– 2 đứa m! – Key trừng mắt nhìn 2 thằng bạn

Key nhìn nó, bắt lực đưa đồ cho Ken xách, Yun thì vác con gấu trên lưng. Key nhẹ nhàng gỡ tay con búp bê đang ôm chặt mình ra, xoay người lại rồi công nó. Tụi nó bước đi với hàng trăm con mắt đang nhìn chăm chăm! Ken là đứa nhẹ nhàng nhất, chỉ có vài bịch đồ, Yun thì sức như thể con gấu đó nhằm nhò gì ==’! Chỉ có Key là khổ, phải công con búp bê phiên bản sâu ngủ kia thôi:v! Tụi nó đi đến đâu thì bị chú ý tới đó, nhiều người còn lấy điện thoại chụp từ phía sau nữa chứ! Đi ra phía trước khu trung tâm

– Ai đi lấy xe? – Yun nói

– Để tao đi lấy, chìa khoá ai giữ? – Ken nói

– trong túi tao nè, lấy đi! – key nói

Ken lấy chìa khoá rồi bước xuống nhà xe, key và yun đứng đợi Ken trước cửa!

– Về chuyện có cảm giác lại! M nghĩ sao? – Key bỗng lên tiếng

– có thể là do bất giác có cảm giác nhưng lần đầu tao thấy tình trạng này. Kh thể hồi phục nhanh được – Yun trả lời

– ừ, cũng là lần đầu tao gặp lại người mang căn bệnh này kể từ lúc đó ..... – Key bỗng trầm giọng

– ừ, tụi mình đều là lần đầu gặp lại! – Yun nhìn lên bầu trời đêm

Không khí bỗng im lặng hơn, chẳng ai nói gì cả. Ken từ phía nhà xe chạy xe tới

– Lên đi! – Ken nói từ trong xe

Yun mở cửa xe trước ra rồi đặt con gấu lên đóng cửa lại rồi bước ra phía cửa sau. Key bước theo rồi mới nhận ra:

– Yun yun yun! – Key nói

– Gì v ông nội? Tao chưa có chết! – Yun quay lại

– Đá m chứ ông nội, ầm con sâu ngủ này vào xe! – Key nói

– Phiên phức thật! – Yun nói rồi bước ra sau lưng Key

Yun nhẹ nhàng ầm nó ra khỏi lưng Key, Key vươn người rồi phóng vào bên trong xe!

– Ê ê ê! Thằng này, còn con sâu ngủ này m bỏ à? – Yun nói

– M ầm nó vào đây đi! T công nãy giờ rồi! – Key mè nheo:))

Yun thờ dãi rồi nhìn nó, nó ngủ say nên kh biết trời trăng mây gió gì cả:))! Giờ mà có đem nó bỏ ngoài đại dương nó cũng kh biết:v! Yun khó khăn lắm mới đem nó vào xe được:))! Ken quay xuống nhìn cảnh tượng đó mà mắc cười! Key thì thoải mái ngồi còn Yun thì phải để nó ngồi trên đùi, đầu thì dựa vào vai mà ngủ:))! Khuôn mặt Yun đương nhiên là đầy sát khí:))!

– M chạy lẹ đi, ngồi đó mà cười! – Yun nhìn Ken

– M lẹ đi kìa, người ta ngại! – Key nói theo

– t quênnnnnn! Sodi sodi! – Ken nói

– 2 đứa m được lắm, đợi đi con! – Yun nghiêng răng

Key và Anh bật miệng lại cười, Yun tức mà máu từ chân lên tới não nhưng kh làm gì được vì con sâu ngủ đang ngồi trên người:))! Nếu như là đứa con gái khác thì đã bị Yun đạp lộn xe:)) nhưng kh hiểu sao Yun kh làm thế với nó =))). Yun ôm hờ nó để nó khỏi đập đầu vào ghế trước. Key nhìn sang thấy cảnh tượng đó càng mắc cười thêm:)) nhưng kh dám cười thành tiếng. Ken chạy xe với tốc độ bình thường, chẳng giống cách bình thường anh chạy chút nào.

– m bị bệnh động kinh à? Chạy chậm v – Yun bực mình

– làm gì có! Đi từ từ nó mới vui! – Ken nói

– Chuẩn rồi bạn hiền! – Key nói

– V thì m giữ con em m đi, coi vui nổi kh? – Yun quay sang nhìn Key

– Ê, gái đẹp – Key đánh trống lảng

Yun hết cách với 2 thằng khùng này, đành phải chịu cực hình với con sâu này >

Ken chạy xe đến nhà khoảng 30 phút:)), trong khi đó lúc đi 10 phút đã tới nơi.v! Ken chạy xe vào bên trong sân rồi bước xuống, Key bước theo sau đó rồi đi ra phía sau mở cốp xe lấy đồ. Yun mở cửa xe ra, cố gắng nhẹ nhàng ẵm nó ra khỏi xe! Nó thì vẫn thế, sâu ngủ ngủ say.v!

– Đúng là đồ sâu ngủ! – Yun nói

– M để nó ngủ hết cả ngày cũng được:)))! – Key cười rồi nói

– Thôi đi vô, cũng trễ rồi, ngoài này lạnh kh tốt! – Ken cười rồi nói

Tụi nó bước vào bên trong, quán gia và người làm chạy ra chào tụi nó, họ định nói gì đó nhưng bị Ken cản lại:

– Thôi được rồi, khỏi chào! – Ken nói

Ông quán gia bước lên rồi khẽ đưa mắt nhìn Yun đang ẵm nó:

– Bác Lê, đây là bạn con chắc bác cũng biết rồi! – Ken nói với quán gia

– Biết sao kh, 2 thằng nhóc này làm sao kh biết! – Quán gia nói

– Chào bác lâu rồi ạ! – Key lễ phép

– Chào bác – Yun nói

– Ủ ừ, được rồi! Lên lầu tắm rửa nghỉ ngơi đi. Yun để người làm đưa Như lên lầu được rồi con! – Bác Lê nói

Yun nhìn ông ta rồi quay lại nhìn nó, suy nghĩ gì đó rồi

– Dạ để con ẵm lên được rồi! – Yun nói rồi bước lên lầu

– Dạ thôi bác đi nghỉ đi! Cũng trễ rồi, bác nói người làm mai chuẩn bị bữa sáng giúp con! – Key nói

– Ủ! Lão già này nhớ tính các cậu rồi – Quán gia cười

Key và Ken cũng cười rồi bước lên lầu, 2 đứa nó còn phải đem con gấu và đồ lên cho Yun nữa:)))! Yun ẵm nó lên lầu chẳng nói tiếng nào, chỉ có tiếng hơi thở nhỏ của 2 người!

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Cấp 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Ngày giáng sinh

Yun đưa nó vào phòng rồi đặt nó lên giường, nhìn vào khuôn mặt nó, yên bình hơn lúc nào khác. Khuôn mặt nó khi ngủ trong rất đáng yêu kh như lúc nó tỉnh dậy, lớp mặt nạ đó khi nào nó sẽ gỡ ra và có ai gỡ ra được? Yun mở mắt kính, giày của nó ra rồi đắp chăn cho nó, mọi cử chỉ đều rất dịu dàng và ân cần. Key và Ken bước vào đem theo con gấu to dùng và đồ của Yun!

– Nè m! – Key đưa đồ cho Yun

– Ủ, cảm ơn! – Yun cầm lấy

– Ngủ say quá v? – Ken nhìn nó

– May mà chưa xiù giữa chừng, lúc chiều t vs Key có ghé bệnh viện lấy thuốc về! Mai m đưa cho nó – Yun đưa cho Ken

– Thuốc này là .... – Ken ngập ngừng

– Ủ! – Yun nói

Ken và Key trầm ngâm nhìn vào hộp thuốc màu trắng, kh nhãn hiệu ngày sản xuất hay những thứ được ghi trên các hộp thuốc khác mà chỉ ghi bằng loại bút kh xoá được “C-18”! Yun điều chỉnh máy điều hoà ở nhiệt độ thích hợp rồi quay sang nhìn 2 tên kia!

– Giống như hộp thuốc lúc đó, đúng chứ? – Yun hỏi

– Ủ ..... – Key trầm giọng xuống

– Và quá giống với người đó! – Yun nói rồi nở nụ cười đau thương

Đôi mắt xám khói bỗng thể hiện sự u buồn, nỗi buồn kh thể vơi! Ken ngược lên nhìn Yun rồi đặt tay lên vai Yun!

– Thôi đi, mai còn đi học! – Ken nói

– Ủ! – Yun nói

Cả 3 bước ra khỏi phòng nó rồi ai về phòng nấy, mỗi người đều mang cho mình một suy nghĩ riêng biệt! Chỉ còn nó đang nằm trên giường và ngủ say! Trong giấc ngủ say, nó lại mơ về hần. Hần đứng đối diện nó trên con đường chia đôi cánh đồng hoa hồng trắng. Hần đang nhìn nó, khuôn mặt lạnh cảm, đôi mắt màu xanh của biển vô hồn. Hần như 1 người khác, nó bước tới phía hần và khẽ đưa tay chạm vào. Hần đang tan biến và rồi biến mất! Nó, chỉ có 1 mình ở giữa cánh đồng hoa hồng trắng! Nhưng rồi khi quay đầu lại, nó thấy bóng dáng của 1 con trai. Người con trai đó và nó bị cắt ngang bởi 1 cánh cổng đầy gai! Nó đứng bên hoa hồng trắng, người con trai đó đứng bên hoa hồng đỏ. 2 thế giới, 2 con người và 2 màu khác biệt. Nó nhìn người đó, người đó đang cười, nụ cười thật đẹp. Và rồi nụ cười đó tắt đi, khuôn mặt của người đó nó kh thể thấy được! Nó muốn tiến gần hơn nhưng lại bị ngăn bởi cánh cổng đầy gai đó .....

~~~~~ NGÀY HÔM SAU

Nó tỉnh dậy sau giấc mơ kì lạ đó, nó ngồi dậy vươn vai. Nhìn xung quanh rồi chụp lấy cái điện thoại, nó kh ngủ dậy trễ ==’, may quá! Nó vào mp3 rồi bật bản nhạc ” This Love – G-Dragon ” rồi để điện thoại trên bàn. Leo xuống rồi vào toilet làm VSCN, nó nhìn vào gương. Khuôn mặt nó dường như có chút gì đó thay đổi nhưng chính nó cũng chẳng nhận ra! Nó rửa khuôn mặt thật kĩ với sữa rửa mặt rồi vớ lấy cái khăn lau thật sạch. Nó kh cần biết mình đã thay đổi hay kh, với nó hiện giờ là quan trọng nhất! Bước ra rồi tiến tới tủ quần áo, nó lấy bộ đồng phục rồi thay vào. Nó mặc y như những gì Ngọc dặn! Mang đôi vớ da màu đen Yun dặn vào, hoàn chỉnh rồi! Nó nhìn vào cái gương rồi chải mái tóc màu bạch kim đặc trưng. Có người từng nói nó đi nhuộm lại như mọi người, nó không đi. Màu tóc này với người khác rất kì lạ, nhưng với nó thì lại rất thích. Từ nhỏ đã mang màu tóc và mắt khác mọi người nên nó bị xa lánh nhưng đến ngày gặp Anh! Anh mang màu mắt giống nó, lúc đó nó rất vui. Đôi mắt anh giống nó, màu tím buồn! Nó sẽ kh thay đổi, đây là nó. Nó sẽ là nó, kh phải là bản sao của ai khác cả! Sống cho bản thân, đừng sống cho người khác! Nó để tóc qua 1 bên, bước tới cầm điện thoại lên và bấm số gọi cho Ngọc!

– Aloooooo – Ngọc giọng còn ngái ngủ trả lời

– Giờ còn ngủ hả con quý? – Nó trách móc

– Như hà~~~~? – Ngọc kéo dài v

– Ủ, tao nè! – Nó vui vẻ

– Sáng sớm là m ám tao rồiiiiiiiii – Ngọc than vãn

– T đá m à!!! M dậy đi, xuống làm bento cho t! – Nó hí hửng

– Tại saooooooooo? – Ngọc mệt mỏi

– Chắc m kh muốn tao lấy tấm hình của m cho mấy tên đó coi đầu ha? Chậc chậc! – Nó giả bộ tiếc nuối

– Màyyyyyy! Aisssss, rồi rồi! Bento thì bento >

– Ahiiiihi! Nhớ nha bạn hiền:3! Chỉ có m là thw t nhất! – Nó vui vẻ

– ĐỒ XUI XÈO!!! SAO MỚI SÁNG SỚM MÀ MÀY ÁM TAO V HAAAAAAAAA? – Ngọc hét lên

– * Tít * – nó tắt máy:))

Nó bỏ điện thoại vào túi váy, hí hửng cười một mình:v! Nó nhìn sang con gấu to hơn nó đang ngồi trên ghế rồi nở nụ cười! Nó lấy cặp rồi mở cửa phòng ra, cùng lúc đó Yun bước ra từ phòng! Yun cũng đã thay đồ nhưng khuôn mặt có chút mệt mỏi, tối qua Yun đã phải thức khuya để xử lý đồng tài liệu từ tập đoàn gửi sang ==’! Nó đóng cửa phòng rồi tung tăng xuống lầu:v, Yun cũng đi theo phía sau nó! Bước xuống phòng khách, nó chạm mặt Bác Lê!

– Chào tiểu thư! – Bác Lê thay đổi hần hôm qua

– Kh cần gọi con là tiểu thư đâu, bác gọi con là Như được rồi! – Nó xua tay

– Dạ! Chào thiếu gia! – Quân gia cuối đầu chào Yun đứng phía sau

Nó bước xuống phòng ăn, Key và Anh đã xuống từ bao giờ! Nó chạy tới ngồi kế Ken! Ken quay sang nhìn nó

– Nhoc con, ngù ngon chứ? – Ken hỏi nó

– Ngon! – Nó cười

Yun bước tới ngồi kế Key, Key quay sang nhìn Yun rồi nhìn Ken! Ken nhìn Yun, thoáng chốc nhúu mày rồi khuôn mặt trở lại bình thường!

– Ngày mai là Giáng Sinh rồi! – Ken nói

– Ủ, đúng rồi. Trưa ăn com xong là được về nên cả đám quyết định sẽ đi mua đồ trang trí! Tổ chức ở nhà mình và họ sẽ ngủ lại. Tối ngày mai sẽ lên nhà thờ chơi. – Key nói 1 hơi

– V còn đi học? – Nó tò mò

– Ngày mai cả trường được nghỉ – Ken nhìn nó

– Yeahhhhhh! – Nó hét lên

– Bác Lê đem đồ ăn sáng lên giúp con – Yun nói

– Vâng thưa thiếu gia! – Quân gia nói

Nó nhìn Yun, khuôn mặt Yun có vẻ hơi khó chịu đan xen 1 chút mệt mỏi. Hình như Yun không thích đêm Giáng Sinh lắm! Yun bất ngờ liếc mắt nhìn nó, ánh mắt 2 người nhìn nhau! Nó rùng mình như có dòng điện chạy ngang qua, đôi mắt xám khói đáng sợ >

– Nhìn gì lùn? – Yun nói

– Anh ta thật đáng sợ! – Nó cuội mặt lăm bầm

– Em nói gì 1 mình v? – Key chú ý vào nó

– Dạ! À~ không gì! – Nó trả lời lén đưa mắt nhìn Yun

Yun ngả người ra phía sau, đôi mắt nhắm nghiền lại. Lúc này người làm đem thức ăn sáng đến, là trứng ốp la với xúc xích!

– Mọi người ăn ngon miệng! – Quân gia nói

– À, Bác Lê! Ngày mai Giáng Sinh rồi nên mọi người nghỉ hết tuần này đi! Tụi con có thể tự lo được mà! Dù gì mọi người cũng ít có dịp về nhà mà, coi như thư giãn đi – Ken nói

– Cảm ơn thiếu gia! Nếu vậy thì chúng tôi xin phép! – Quân gia nói

– Dạ, Bác nghỉ lễ vui vẻ! – Ken cười

– Vâng, mọi người cũng v! – Bác Lê nói

Tụi nó ăn sáng, Yun vào nhà xe lái xe ra! Nó mang giày vào rồi chạy ra xe, Key và Ken đã ngồi phía sau nên nó đành phải ngồi ghế trước. Nó thắt dây an toàn, cẩn thận nhìn cái tên đừng đừng sát khí kế bên. Ngày thường đã đáng sợ, lúc này càng đáng sợ hơn >

CHAP 37.2: QUÀ GIÁNG SINH

Trong xe, không khí âm u hẳn ==! Lí do là vì mặt bạn Yun đầy sát khí và đang lái xe. Lộn xộn làm 1 cái đi lần 4 đũa, nên cả 4 người chẳng ai nói gì cả:))! Nó nhìn ra bên ngoài, mọi người đều bận rộn chuẩn bị cho ngày mới. Ba mẹ đang chờ con mình đi học, thấy cảnh đó nó mới nhớ rằng từ ngày hôm đó tới đây. Ít nhất cũng 1 tháng rồi mà nó vẫn chưa nói chuyện với ba mẹ! Mai lại là Giáng Sinh, năm nào nó cũng đón Giáng Sinh với ba mẹ nhưng năm nay thì kh thể! Nó gượng cười tự an ủi bản thân!

– À Như! Cầm lấy – Ken lên tiếng khiến nó giật mình

– Hà? À dạ, cái gì v 2! – Nó nhìn vào hộp thuốc tối qua Yun đưa cho Ken

– Khi em cảm thấy tim đau thì dùng 1 viên! Nhớ chỉ 1 viên và cố gắng sử dụng càng ít càng tốt! – Ken dặn nó cẩn thận

– Dạ, em biết rồi! – Nó cười rồi xoay lên

Nó nhìn vào hộp thuốc, chẳng có nhãn hiệu chỉ có chữ C-18! Nó xăm soi, nó có thể nhận ra rằng đây là loại kh sản xuất! Có thể là lấy từ phòng thí nghiệm hoặc tự làm! Nó mở ra rồi nhìn vào trong, có khoảng chừng 20 viên! Nó đóng lại rồi nhét vào túi! Nó không biết rằng tại sao lại mắc căn bệnh này và nó cũng chẳng quan tâm nó có chết vào 1 ngày nào đó kh! Điều này chẳng ai nói cho nó biết, nó chỉ biết là không có thuốc chữa. Đơn giản vậy thôi!

Yun chạy xe vào nhà xe, 4 đũa nó bước xuống thu hút mọi ánh nhìn! Nó ghét những ánh mắt này, thật khó chịu! Nó lấy cặp rồi đóng cửa xe lại

– Trưa nay tụi anh đợi em dưới căng-tin – Key quay qua nói với nó

– Dạ! Thôi e lên lớp! Bái bai – Nó nói rồi chạy đi

Yun trầm ngâm nhìn nó rồi đóng cửa xe lại, đi về lớp cùng 2 người còn lại. Nó đi về lớp, đến đại sảnh thì chạm mặt Kai!

– Như! – Kai hét lên

– Chào! – Nó quay lại

– Chào! – Kai cười

Lúc này có vài học sinh nữ lớp thường chạy tới kẻ bên Kai

– À! Tụi mình muốn tặng quà Giáng Sinh cho cậu! Mong cậu nhận cho! – Họ chìa ra những món quà

Nó nhìn vào những hộp quà đó, đều được bọc giấy rất cẩn thận! Nó nhìn sang Kai, cậu ta đang gỡ dây tó về ngay ngừng!

– À! Các bạn kh cần làm vậy đâu – Kai nói rồi mỉm cười

– Mong Kai nhận! – 1 học sinh nữ nói

– à thôi được rồi! Mình cảm ơn nhiều nhé! – Kai nói

Tổng cộng là 4 hộp quà khác nhau, Kai bỏ chúng vào cặp rồi quay sang nhìn nó

– Năm nào cũng thế! – Kai nói

– thật á? – Nó ngạc nhiên

– ùm! Ngày lễ có thể tặng họ đều tặng cả, mình không muốn lấy nhưng họ nói thế thì đành nhận thôi! Năm nay mấy ông anh của tụi mình chắc đem thùng về quá – Kai chán nản lắc đầu

Nó bật cười, thì ra họ đều là hót boy của trường nên đều nhận quà! Nó và Kai trên đường lên lớp thì Kai được tặng khá nhiều, kể cả mấy chị bên cấp 3 cũng tặng khiến nó cười muốn rớt nước mắt:))! Kai ôm cả đống quà đến lớp, nó bước vào lớp thì muốn bật ngửa! Ai cũng có quà, hỏi ra thì đều được tặngv! Nghĩ đi nghĩ lại thì cũng đúng, lớp Black đa số toàn trai xinh gái đẹp! Được hâm mộ cũng đúng, nó mỉm cười rồi về chỗ! Ngọc quay sang nhìn nó:

– M không nhận được quà à? – Ngọc nhìn nó

– Quà gì m ơi! Xấu như tao mà quà cáp gì – Nó cười rồi ngồi xuống ghế

– Thế nào m cũng có quà yên tâm! – Ngọc khẳng định

Nó cười rồi chẳng nói gì, Ngọc cũng nhận được quà lần hoa! Cái lớp giờ thì như cái chợ quà:))! Nó thấy thì Ngọc và Kai là nhiều, còn mấy người khác thì 2 tới 3 hộp. TA lúc này bước vào lớp với 1 đống quà trên tay, có cả hoa:v! TA để quà lên bàn rồi ngồi xuống ghế thờ lấy hơi:v

– Sao vậy? – Nó hỏi

– Nó bị gái bu nên ngộp thờ đó – Kai chọc

– Chứ gì nữa – Ngọc thêm vào

– Tao cứ tưởng chết ở dưới rồi! Mệt quá >

Tụi nó bật cười vì câu nói đó, mai là Giáng Sinh nên ai cũng vui vẻ. Nó nhìn vậy cũng thấy tâm trạng tốt hơn hẳn, lúc này Khang bước tới chỗ nó với hộp quà trên tay! Nó thì không biết Khang đang đi lại chỗ mình, Ngọc TA và Kai nhìn chăm chăm vào Khang cười gian tà! Khang gỡ dây tó rồi bước tới đặt hộp quà trên bàn, nó bị tiếng động làm giật mình quay sang Khang

– Quà Giáng Sinh! – Khang nhìn nó cười

Nó nhìn xuống hộp quà, Khang tặng cho nó sao? Nó bắt đầu bối rối tính từ chối nhưng mặt Khang quá đáng thương.v! Nếu không nhận thì sẽ bị 3 đứa bạn khốn nạn chọc suốt đời:))!

– À! Mình cảm ơn nhé! – Nó nhìn Khang mỉm cười

– Không có gì đâu! – Khang đỏ mặt nói xong quay lưng chạy về chỗ

Ngọc nhìn Khang rồi quay lại nhìn nó, nụ cười gian tà nở rộ trên môi.

– Ghê quá nhaaaaa! – Ngọc cười

– Bạn bè thôi mà! – Nó thản nhiên

– Mà nghĩ vậy chứ người ta có nghĩ vậy đâu! Tội nghiệp cậu nhóc, yêu nhầm con sâu ham ăn ham ngủ ham chơi! – Ngọc lắc đầu

– Chuẩn – TA và Kai đồng tình

– T đá mà! – Nó nhìn Ngọc

– Mà là cái gì vậy nhĩ? – Ngọc đánh trống lảng

– Tao không biết, về nhà xem sau! – Nó nói rồi cầm hộp quà bỏ vào cặp

Ngọc bữu môi rồi quay lên, 3 đứa bạn nó đều tò mò về món quà đó! Nhưng chắc chắn nó sẽ không cho biết! Nó nhìn biểu hiện của Ngọc rồi mỉm cười! Nhi và Yến lúc này cũng tới và tặng quà cho nó! Nó bất ngờ, nó từ chối nhưng bị ép lấy! Nhi và Yến tặng xong chạy về chỗ không để nó có cơ hội từ chối! Nó quyết định sẽ mua lại và tặng sau! Ngọc và 2 thằng bạn nhìn nó chăm chăm!

– Con nhỏ này, gái trai đều chết mê chết mệt vì nó! Ghê thật, ghê thật! – Ngọc lắc đầu

– Chuẩn! – 1 lần nữa TA và Kai đồng tình.v

– Cậu ngồi trên tôi đấy nhá! – Nó nhắc nhở Kai

– À~ quênmn – Kai cười rồi quay lên

Không khí Giáng Sinh tràn ngập cả lớp, lúc này Nhi và Khang chạy tới cửa núp đợi ai đó. Cả lớp chạy về chỗ, tới giờ vào học và nó biết rằng 2 đứa nhoi trên kia đang đợi ông thầy đẹp trai MC!!! Nó hứng thú với trò đùa này, cả lớp tập trung nhìn! Cánh cửa mở ra, Nhi và Khang trên tay mỗi đứa cầm 2 chai xịt tuyết lắc khí thể! MC bước vào và

CHAP 37.3: TUYẾT GIẢ:))

– * xịttttttttt *

Nhi và Khang xịt tuyết lên trên không khiến MC dính đầy tuyết giả.v!!

– Tuyết rơi ở Việt Nam:))! Chuyện lạ có thật!!! – Nhi la lên

Cả lớp bắt đầu nhộn nhịp theo!! Nhi và Khang chạy về chỗ kh để MC bắt lại được, MC bước tới bàn giáo viên và phui hết lớp tuyết mà tụi nó tạo ra. Lớp bắt đầu nào nhiệt, trên tay Yến là là mấy chai xịt tuyết và phân phát! Lớp bắt đầu xịt tuyết vào nhau và đương nhiên nó cố gắng né ra càng xa càng tốt:))! 3 đứa kia cũng tham gia, lúc này Ngọc nhìn xung quanh và phát hiện ra nó đang ngồi 1 góc! Ngọc chạy lại và xịt vào nó!

– Cho m chữa nha con! Cái tật sáng sớm ám t nè! – Ngọc vừa nói vừa xịt vào nó

– Áaaa! Đừng có xịt nữa – Nó hét lên rồi quơ quơ tay:))

Kết quả là người nó đầy bột, Ngọc đứng nhìn nó ôm bụng cười. Nó liếc sang Ngọc rồi phát hiện Kai đang cầm 2 chai xịt tuyết trên tay, nó cuớp 1 chai rồi xịt vào Ngọc:

– M dám xịt bồ m à:))! Nay m ăn gan trời rồi. Cho m chếtttt! – Nó xịt khắp người Ngọc

– Tha cho taooooo! – Ngọc la lên

Nó xịt hết cả chai vào người Ngọc rồi đứng cười! Cả lớp tràn ngập tiếng cười và cái lớp thành bãi chiến trường!

– E hènmmmm! – MC hắng giọng

Cả lớp im bật, quay lên nhìn MC!

– Ròiiii! Vì trò đùa tuyệt giả của mấy đứa thì chúng ta đã biến cái lớp này thành chiến trường!!!! ĐI DỌN CHO TÔI!!! – MC hét lên

– Ông điên lên rồi! – Ngọc nói nhỏ với nó

– Chậc! Nhìn ông thâm còn hơn tụi mình – Nó nói

2 đứa đứng nhìn nhau cười khúc khích, MC quay sang nhìn 2 đứa nó:

– À! Riêng Như với Ngọc thì thầy nhờ 1 chút – MC nói rồi nở nụ cười rất tươi

Như có dòng điện chạy qua, tụi nó rùng mình nuốt nước bọt nhìn MC

– Bây giờ thầy sẽ đi qua bên Black cấp 3, việc của 2 đứa là qua đó lấy đồ về cho lớp dọn! – MC nói

Sau câu nói đó, nó với Ngọc há hốc mồm nhìn MC còn đám con gái của lớp nhìn tụi nó với ánh mắt ngưỡng mộ

– Sướng quá à! Được qua đó kìa! – Nhi loi nhoi

– Nhi muốn đi kh? – Nó ranh ma

– Thầy nhờ 2 em cơ mà! – MC cười nhìn nó

Nó xị mặt xuống nhìn MC, đồ ông thầy mắc dịch ==”. Nó nhìn bộ dạng mình và Ngọc, thấm thương thật!

– V thì tụi em đi thay đồ! – Ngọc nói

– Kh cần đâu! Dù gì thì cũng đi qua lại mà! Lát về tắm sau! – MC cười

Ác quá ác! Nó nhìn Ngọc, Ngọc nhìn nó:)))! Nếu như không cười là được rồi!

– 2 em cứ mặc sao thấy thoải mái đó, thầy qua lớp đó trước! Nhớ QUA – MC nhấn mạnh:))

2 đứa nó muốn chà mặt ông thầy xuống mặt đường:)))! Nó và Ngọc đành mở áo khoác bên ngoài, giày và vớ ra! Áo sơ mi bên trong thì xắn lên, Ngọc thì mở 2 nút bên dưới rồi cột lại

– M làm gì v? – TA hỏi Ngọc

– Aissss! Qua đó với bộ dạng này mặt mặt đi được. Ít nhất cũng phải gọn gàng chứ! – Ngọc nhăn mặt

– Kh sợ bị bắt à? – Kai nói tiếp

– Ông thầy nói mặc tùy ý mà! – Ngọc cười

Nó lột đôi vớ da màu đen dài ra và đi chân không! Tóc nó giờ thì rối bù xù, nó đành vuốt lại, phần mái thì lấy kẹp tóc kẹp lên để lộ khuôn mặt tròn! Nó bị Ngọc mở 1 nút trên cùng ra và kéo lại hờ hững!

– Lỡ rồi! Kh thấy đâu! Đi thôi! – Ngọc chỉnh lại áo nó rồi nói

– ù! Lỡ rồi, chơi luôn! – Nó cười

Nó với Ngọc đi sang bên cấp 3, trên hành lang có 2 con nhóc đang lon ton chạy đi với đồng phục chẳng giống ai! Như dân quậy, chân kh mang giày, áo thì cột lên rồi mở nút! Tụi nó đứng trước cửa lớp cấp 3, nó bắt đầu cảm thấy hơi lo lắng quay sang nhìn Ngọc!

– Đi thôi, không sao đâu! – Ngọc nói rồi gõ cửa

– * cộc cộc cộc *

– Vào đi – Là tiếng MC

Nó nắm chặt tay, Ngọc mở cửa và tụi nó bước vào. MC nhìn tụi nó xém sắc máu:)), dù nói là mặc sao thoải mái nhưng như vậy thì quá thoải mái rồi! Cả lớp cấp 3 nhìn chằm chằm vào tụi nó. Nó sợ sệt đứng phía sau Ngọc, nếu Anh thấy nó ăn mặc như vậy thì có mức bị cạo đầu:)).

– Mấy bé này dễ thương quá, ai v thầy? – 1 nam sinh nói

– À, đây là học sinh bên Cấp 2, lớp Black! – MC nói

– Sao bé kia trốn v? Ra đi em! – 1 người khác la lên

– Xinh thật đấy! Cho anh tên đi em!

– Máy em im lặng! – MC la lớn

Tiếng ồn xung quanh khiến 4 người ở bàn cuối lớp chú ý, là đám của Ken! Cen bị tiếng ồn làm chú ý liền quay qua nhìn! Ngọc và Cen chạm mắt nhau, Cen nhìn Ngọc rồi phát hiện ra nó phía sau liền chạy ủa lên!

– Như~~~~~! – Cen la lớn

Nó bị giật mình bởi tiếng hét của Cen! 3 ĐMV nghe thấy vậy liền nhìn theo hướng nó, cả 3 liền bật cười vì bộ dạng của nó và Ngọc. Người dính đầy bọt tuyết chân lại kh mang giày!

– Như em đi đâu vậy? – Cen hí hửng đứng trước mặt nó

Cen bắt ngờ trước bộ dạng nó, chiếc áo sơ mi mỏng, đôi chân trần, tóc mái được cột lên! Nó ngược lên nhìn Cen, bỗng Cen lại nhắc bỗng nó lên:

– Em cứ như búp bê v đó! – Cen nhìn nó

– Thả xuống, thả xuống – Nó nói

Cen vẫn nhắc bỗng nó lên cho đến khi bị Ngọc đập mạnh vào chân!

– A! – Cen bỏ nó xuống rồi la lên

– Cho chừa – Ngọc cười

– Em, hay lắm! – Cen nhìn Ngọc

Nó nhìn xung quanh rồi khựng lại ở chỗ Anh, 3 người đó đang nhìn nó và Ngọc! Tim nó như ngừng đập, tay nắm vạt áo của Ngọc!

– Mà y oi, đang nhìn kia! – Nó nói nhỏ

Ngọc nhìn và khựng lại y chang nó

– Giờ làm sao? – Nó nói

– Lấy lệ rồi đi về! – Ngọc chảy mồ hôi:))

– Đồ ở dưới chỗ đó! 2 em xuống lấy đi! – MC chỉ tay về phía Anh:))

2 đứa nó nuốt nước bọt! Giờ làm sao đâyyyyyyyyyyy

Nó và Ngọc nhìn nhau rồi nhìn xuống chỗ của anh, anh đang nhìn nó chăm chăm như muốn ăn tươi nuốt sống! Lúc này TT (thanh thủy) đứng lên:

– Nè nè, lấy lệ đi rồi về! Ăn mặc như vậy đứng ở giữa lớp người khác, kh thấy là làm bẩn lớp người ta hả? – TT nói với giọng khinh bỉ

Ngọc nắm chặt tay lại định lao đến nhưng bị nó giữ lại, Ngọc quay sang nhìn nó, nụ cười nhếch mép lúc trước khi gặp anh lại hiện ra. Trước khi gặp anh, nó luôn có nụ cười nửa miệng đối với người lạ. Ngọc biết nó đã tức lên nhưng nó lại điềm tĩnh hơn Ngọc, luôn dùng lời nói để giải quyết. Nó nhếch mép, bản sao! Nó ghét từ đó, dơ bản để diễn tả 1 con người sao? Thật nực cười!

– tụi em sẽ lấy nhanh thôi! Xin lỗi đã làm phiền tiết học của lớp! – Nó lễ phép

Nó quay sang nhìn Cen rồi mỉm cười:

– Anh chỉ giúp em chỗ để đồ nhé! – Nó nhìn Cen

– À được, đi theo anh – Cen ngần ngại

Cen bước xuống chỗ của anh, nó hít 1 hơi dài rồi cất bước. Chẳng gây ra một tiếng động, chiếc áo sơ mi mỏng manh được cột lên khiến lộ vùng eo trắng và thon. Tất cả nam sinh đều chú ý vào nó, Ngọc nhìn nó rồi đi theo.

– Ở dưới đó! – Cen chỉ rồi ngồi vào chỗ

Nó nhìn theo hướng Cen chỉ rồi khựng lại, nó nằm sau Yun!! Ngọc nhìn anh, khuôn mặt anh đang thích thú, Ngọc khẽ nhủ mà y rồi huyếch vào hông nó

– Lẹ đi, làm phiền người ta quá! – Ngọc nói

– Ủ! – Nó nói

Nó bước ngang qua bàn anh và Yun vòng ra phía sau lấy đồ, Ngọc đi theo sau đó! Tụi nó lấy 1 đồng đồ linh khinh, thứ nào cũng nặng cả khiến 2 đứa nó khổ sở! Nó quỳ bẹp xuống, người chảy đầy mồ hôi. Ngọc đứng nhìn nó:

– Có sao không? – Ngọc hỏi nó

– Không sao! – Nó nói

Nó và Ngọc cố gắng xách ra, Key nhìn nó, con nhóc đang khổ sở với cái thùng to đùng đó, Key định đứng lên giúp nhưng bị Ken giữ lại. Ken nhìn Key khề lắc đầu:

– Nếu như vậy còn làm không được thì không sống được đâu! – Ken nói

Key nhìn nó trầm ngâm. Đúng là nên để nó tự làm, mọi người đều tập trung vào 2 đứa nó! Nó và Ngọc ôm 2 cái thùng rất to và nặng, Ngọc dù rất mạnh nhưng cũng không vững khi nhấc lên!

– Tao ra ngoài trước nhé! – Ngọc quay lại nói

– Ủ! – Nó nói

Ngọc đi trước nó, nó thật sự muốn lái cái thùng chọi vào mặt MC! Khẽ thở dài rồi từ phía cửa lớp:

– Ngọc, đưa đây, còn Như đâu? – Là giọng của Kai

– Ở bên trong! – Ngọc nói

Nó nghe được bước chân vội vã chạy vào, quay lại phía sau, là TA đang chạy tới!

– Kh sao chứ? – TA hỏi nó

– Đi đâu đây? – Nó hỏi

– Đi giải cứu – TA

TA bước tới ôm cái thùng 1 cách nhẹ nhàng

– Đi về lớp thôi! Làm xong rồi đi ăn! – TA cười

– Đi thôi!!! – Nó vui vẻ trở lại

2 đứa nó bước qua chỗ của Anh và Key. Nó khề liếc mắt qua và chạm mắt với anh, anh nhìn nó miệng mỉm cười! Nó quay lại thì chạm mắt với Key, Key đang cầm cái áo khoác của mình trên tay và đưa ra, nó hiểu ý rồi mỉm cười. Nó chụp lấy cái áo rồi bước đi! Nó và TA dừng trước mặt của MC, nó nhìn MC với ánh mắt khiêu khích, miệng hơi nhếch lên!

– Thưa thầy, xong rồi! – Nó nói

– 2 em TA và Kai, ai cho qua giúp? – MC nói

– Dạ tại vì việc ở lớp xong rồi! – TA nói

– Tôi sẽ phạt 4 đứa em! – MC tức giận

– Tuỳ thầy! – Nó và TA đồng thanh rồi nhìn nhau

2 đứa nó đều chung tư tưởngv, nó quay lại nhìn MC

– Em về lớp! Không làm gián đoạn sự ham học của mọi người! – Nó nói

Nó và TA bước đi không để MC nói câu nào nữa, nó đứng khựng lại trước cửa một chút rồi bước ra

– * RÀM *

Nó đứng bên ngoài đá cửa lớp lại:))

– Thôi kệ đi! Dù gì cũng qua rồi, về lớp thôi! – Kai nói

– Tức muốn điên! Nhức là con nhỏ đó! – Ngọc nói

– Thôi về lớp, mà 4 người đó không nói gì à? – TA ngạc nhiên

– Không, chỉ nhìn như muốn ăn tươi nuốt sống thôi! – Nó nói

– Áo của ai v? – Ngọc nhìn vào tay nó

– Lúc này Key đưa cho tao, lát nữa mặc sau! – Nó cười

4 đưa nó bước về lớp, nó và Ngọc vào nhà vệ sinh!

– Lấy gì thay mặ? – Nó nói

– M không đem đồ dự phòng hả? – Ngọc hỏi

– Không! – Nó nói

– Ồ dơ đi con – Ngọc nói

Nó nhìn Ngọc bắt lực, nó đành phải mặc áo khoác da của Key vào! Ngọc thay xong, hình dáng lại như cũ! Nó thì mặc áo khoác da của Key

– Được rồi, mặc đồ thôi! Mình ăn cơm xong đi vô khu mua sắm, tao mua đồ couple cho tao với m! – Ngọc vui vẻ

– Ủ! – Nó bỗng trầm ngâm

– M sao vậy? – Ngọc ngạc nhiên

– à không! Chỉ là tao nhớ ba má thôi! Tao – Nó gượng cười

– Ủ, nhanh quá ha! Cũng 1 tháng rồi – Ngọc nói

– Ủ! Thôi về lớp! – Nó nói

Tụi nó về lớp, lớp đã được dọn sạch! Cả lớp đang ngồi nghỉ mệt, Nhi chạy lại phía nó

– Cảm ơn nha! Nhờ 2 người mới dọn xong – Nhi vui vẻ

– Tụi này chưa dọn gì mà – Nó nói

– 2 người lấy đồ thôi cũng đủ rồi! – Nhi cười

Tụi nó nói chuyện rồi bước về chỗ, nó ngồi xuống ghé ngả người ra sau mệt mỏi!

– Mệt lắm à? – Kai ngồi quay người lại

– Ủ! 4 tên đó làm áp lực! – Nó nói

– Thôi, ngồi nghỉ đi, lát xuống căng- tin ăn lấy sức! – Kai nói với nó

– Okay! – Nó ngồi thẳng lại rồi mỉm cười

4 đưa nó nói chuyện vui vẻ, nó lấy cặp lên và mở ra, có 1 hộp quà nằm bên trong! Không phải của Khang và 2 nhỏ con gái! Ai đó đã bỏ lộn vào! Nó ngược lên nhìn xung quanh, cả lớp đều vui vẻ. Nó không thể nói với Ngọc, nó nhìn vào hộp quà. Được gói lại rất cẩn thận nhưng vài chỗ thì hơi nhăn, chỉ có thể là con trai. Nó suy nghĩ rồi để cặp sang 1 bên, có lẽ là ai đó đã bỏ nhầm vào! Nó lấy điện thoại ra xem, còn khoảng 10 phút nữa đến giờ ăn rồi! Nó mang lại giấy vào, vớ thì không thể mang nữa nên nó đành bỏ vào cặp. Được một lúc nữa thì đến giờ ra ăn

– Aaaaaaa! GIÁNG SINH VUI VÊ!!! – Nhi hét lên

– GIÁNG SINH VUI VÊ – Cả lớp đồng thanh

Tụi nó xách cặp xuống nhà ăn, trên đại sảnh, cấp 2 lẫn cấp 3 đều vui vẻ cười nói. 4 đứa nó đang vui vẻ nói chuyện thì có 1 cô gái đứng trước mặt nó, tụi nó ngược lên

– À, có người nhờ mình đưa cho bạn! – Cô gái cầm 1 bó hoa hồng

Nó ngẩn mặt nhìn cô gái đó, là ai v:))????

– À! Xin lỗi chắc bạn lộn người rồi! – Nó cười

– Không đâu! Bạn nhận giúp mình nhé! – Cô gái nói

– Cái này... – Nó quay sang Ngọc

Ngọc nhìn cô gái đó rồi khẽ gật đầu, nó thờ dài rồi cầm lấy

– cảm ơn bạn nhé – Cô gái đó nói rồi chạy đi

Nó nhìn vào bó hoa hồng trên tay, thật là phiền.v! Trên đường xuống nhà ăn thì 3 đứa kia nhận được rất nhiều quà:))! Tụi nó ngồi xuống bàn ăn, nó nhìn 3 đứa bạn mà cười!

– Lấy chỗ đâu mà nhét!! – Ngọc nói

– Nhét đại đi – Kai nói

Nó muốn chết cười vì cái đồng quà đó.v, nhiều quà cũng có tốt đâu:))!

CHAP 37.4: TÔI GHÉT ANH! ĐỒ NGANG NGƯỢC

Nó quay lại nhìn bó hoa hồng trên tay, hoa vẫn rất tươi có vẻ mới mua thôi. Người tặng hoa hồng cho nó là ai? Nó vẫn cứ suy nghĩ câu hỏi đó trong đầu rồi gạt sang 1 bên khi không khí xung quanh nhộn nhịp hẳn lên. 4 tên đó đang xuống và trên tay tên nào cũng có quà ==’!

– Đó, tao nói mà, đem cả xe tải quà về chứ đùa:))! – Kai nói

– Được hâm mộ quá ha! – Nó nói

– Chứ gì nữa! – TA nói

– Lát nữa tao mượn xe tải chở quà về – Ngọc cười

Nó nhìn Ngọc cười rồi lấy điện thoại ra, nó phân vân không biết nên gọi cho mẹ kh! Suy nghĩ rồi nó quyết định tối gọi để nói chuyện lâu hơn, bỏ điện thoại vào túi! Nó quay sang Ngọc:

– Bento, bento! – Nó như con nít

– À tao quên! Của m nè con quý! – Ngọc lấy từ trong cặp ra

1 hộp bento trông rất đáng yêu gồm có trứng cuộn, cơm nắm, kimpap, xúc xích và một ít rau trộn! Nó nở nụ cười rồi nhìn Ngọc:

– Cảm ơn nha:33! – Nó nhìn Ngọc

– Ăn thử đi! Tao làm tới 2 hộp lận với thêm 1 hộp trái cây nữa! 2 đứa mày ăn luôn đi! – Ngọc lấy trong cặp ra thêm 2 hộp

– Ăn chết kh? – TA nghi ngờ

– Tao còn yêu đời lắm – Kai nói

– Đừng lo, có giết mấy đứa tụi mày thì tao không để tụi mày chết thanh thân v đâu! – Ngọc nói

3 đứa nó cười rồi ăn, nó gấp lấy miếng kimpap lên định đưa vào miệng thì phút chốc miếng kimpap không cánh mà bay! Nó nhìn chăm chăm vào đôi đứa rồi ngước lên, Ken đã ăn mất rồi!

– kimpap của em! – Nó nhìn Ken

– Ngon đó Ngọc! – Ken lơ nó

– Ăn thêm đi! – Ngọc cười

Nó liếc anh rồi gấp trứng cuộn, vừa đưa lên thì lại bị Key ăn mất! Nó tròn to mắt nhìn 2 ông anh của mình!

– Ngon! – Key nói

– Anh 3! Cái đó là trứng của em mà! – Nó nói

– Thôi ăn đi! – Key lơ nó

Nó bị ăn bơ 2 tập, nó liếc sang 2 tên đó. Trên tay ôm cả đồng quà, mặt thì hớn hờ ==! Nhìn là muốn đá cho vài phát.v, nó thờ hất ra rồi quay lại với bento. Nó lấy cơm nắm ra ăn không quan tâm đến những việc xảy ra! Bỗng nó cảm thấy có ai đó ngồi kế nó, nó rùng mình! Nó quay qua, Yun ngồi kế

nó! Yun đang đeo tai nghe và nhắm mắt lại. Chắc tại không để ý nên ngồi kể nó, nó nuốt cả đồng mà chưa kịp nhai khiến nó bị nghẹn lại! Nó nhăn mặt nhìn trên bàn kiểm nước, chẳng có chai nào cả! Sắp mắc nghẹn đến chết mà không có nước là sao!

– Khụ. ... Khụ – Nó ho

– Sao vậy? – Kai đang ăn nghe nó ho quay qua

– * chỉ vào cổ *

Nó không nói được, Kai nhìn nó không hiểu ý nó muốn nói gì! Nó khô sở, nó muốn ới tới nơi rồi! Mọi người trên bàn lúc này đều cười nói vui vẻ chẳng ai chú ý đến nó! Kai thì không hiểu nó muốn nói gì! Ngu quá Ngu >

– Sao vậy? – Yun nhìn Nó

– * chỉ vào cổ họng *

– Nước? – Yun nói

– * gật gật *

Yun thấy nó gập đầu liền lấy chai nước của mình đưa cho nó, nó cầm lấy rồi uống vào Nó như cá mắc cạn gặp nước, nó úp mặt xuống bàn! Xém xiu chết vì tội ham ăn:))!

– Đỡ chưa? – Yun nhìn nó

– * gật đầu *

– Uống hết chai nước đó vào! – Yun ra lệnh

Nó lấy lại trạng thái ban đầu, quay lại định cảm ơn Yun nhưng lại nhắm mắt rồi ==! Nó đành bất lực để chai nước trên bàn và ăn tiếp:))! Ngọc lúc này mới quay sang nhìn nó:

– Như ăn hết chưa? – Ngọc hỏi

– Chưa! – Nó nói

– mặt sao đỏ quá vậy? – Ngọc nói tiếp

– À, không gì không gì! – Nó xua tay

Nó ăn được vài miếng kimpap rồi cảm thấy no, lúc này uống nhiều nước quá rồi >

– Như không ăn hả? – TA nói

– ừ, ăn đi! – Nó nói

– Cảm ơn! – TA kéo hộp bento của nó

6 con người kia vì 2 hộp bento mà cãi nhau quyết liệt ==, trong khi nó no muốn bẻ bụng! Nó nhìn vào hộp trái cây, nó kéo lại! Nó thì no chứ trái cây không thể không ăn.v! Nó lấy miếng táo ra ăn, căng-tin nhộn nhịp hơn hẳn! Có cả cây thông nữa:))! Nó đứng đưa chân ngồi ăn táo! Yun lúc này mới cảm thấy con sâu kẻ bên loi nhoi nhúc nhích khiến Yun không ngủ được liền mở mắt dậy! Tại vẫn còn nghe nhạc, Yun đưa mắt sang nhìn nó, con sâu đang loi chơi với miếng táo trên tay:))! Yun lấy chai nước lúc này đưa cho nó rồi uống! Nó bất ngờ nhìn Yun, dậy rồi! Đại Ma Vương dậy rồi! Yun đóng nắp chai lại rồi quay sang nhìn nó

– Chuyện gì? Em lại bị mắc nghẹn à? – Yun hỏi

– À không không! – Nó lắc đầu rồi nhìn vào hộp trái cây

Nó nhớ ra rằng Yun có vẻ chỉ mới ăn sáng, này giờ chưa ăn chút gì. Chắc chắn giờ kh giành lại hộp bento kia được rồi, chỉ còn trái cây! Nó liếc sang cái bày 6 đĩa như bị bỏ đói ngàn năm kia:)), họ không để ý đến trái cây! Nó thở phào nhẹ nhõm rồi ôm cả hộp trái cây vào người :)). Nó nhìn Yun rồi đưa tay huých vào tay Yun! Yun quay sang nhìn nó, nó quay lại rồi đưa hộp trái cây qua!

– Cho tôi? – Yun nói

– À ừ Anh này giờ có ăn gì đâu! – Nó làm bằm

Yun bật cười trước hành động đó rồi cầm hộp trái cây từ tay nó mà ăn, nó tiếc lắm chứ:(! Nhưng Yun cứu nó khỏi cái chết vì com mà:))! Nó ngậm ngùi nhìn hộp trái cây vào tay người khác:))! Yun cầm miếng táo trên tay ăn rồi nhìn nó, nó đang nhìn chăm chăm vào hộp trái cây! Yun cười rồi lấy miếng

cam đưa gần miệng nó, nó nhìn Yun rồi ngoạm lấy miếng camrv! Nó cười tít mắt nhìn Yun! Yun và nó cứ thế xử lí hết đồng trái cây trong hộp! Nó cứ ăn xong miếng này là Yun dứt cho nó miếng khác, nó sắp bể bụng rồi! Yun đặt hộp trái cây lên bàn!

– Hộp trái cây đâu rồi? – TA nói

– Kìa! – Ngọc nói

TA cầm lên, là hộp không!

– Hết rồi! – TA nói

– Nhiều lắm mà! – Ngọc giật cái hộp

Không còn một miếngv, Ngọc ngó mặt ra!

– Trời ơi! Má ơi! 1 đồng như thế ai ăn v? Nói mau để chị còn tha! – Ngọc nhìn cả 7 đứa còn lại

Ngọc dừng ở chỗ nó, nó khựng người lại rồi mỉm cười nhìn Ngọc!

– Đừng nói là m ăn hết nhé! – Ngọc hỏi nó

– là tao với ...

– ù! Nó ăn hết – Yun cắt ngang lời nó

Nó trợn mắt nhìn Yun, cái tên này!!!! Yun cười cười nhìn nó, nó nhìn Yun rồi quay sang Ngọc!

– Tao bị oanmn! – nó nói

– Quyết định đi! Giờ em muốn sao! – Ngọc nói

– Ờ thì t làm lại cho m! – Nó nói

– Hứa nhé! – Ngọc nói

– ù! – Nó khẳng định

– Ròiiii! Tối nay và Ngày mai Như sẽ nấu cho mọi người!! Kể cả bánh khúc gỗ! – Ngọc hớn hơ

– thật á! – Key nhìn nó

– Ồ~~~~! – Cả đám nhìn nó

– Không phải! Không phải! – Nó lắc đầu

– M hứa rồi đấy! – Ngọc cười

Nó muốn đập đầu xuống bàn chết ghê >

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Cấp 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Shopping

Cả bọn ăn trưa xong, giờ thì cùng nhau đi mua sắm và làm tiệc! Nó quên mất đi vụ mình sẽ nấu ăn, hiện tại nó và Ngọc rất háo hức để đi mua sắm! Tại nó có tổng cộng là 8 người, 2 xe nên mỗi xe là 4 người! Nó thì đi với 3 tên đó như bình thường, Ngọc thì đi với 3 người còn lại! Nó leo lên phía trước ngồi rồi mới phát hiện ra, hôm nay là Yun lái xe! Tình leo ra đằng sau thì 2 ông anh nó đã yên vị rồi. Nó tự chửi bản thân rồi lấy điện thoại ra xem quần áo! Yun leo lên và xe bắt đầu chạy!

– Một lát nữa mua gì? – Key nói

– À, để xem! Đồ trang trí với lại thức ăn thôi! – Ken nói

– Quà nữa =))) – Nó quay xuống nói

– Anh chưa nói đến em về việc lúc sáng nhé! – Ken nhìn nó

– À~~~~~! – Nó kéo dài rồi quay lên

Nó cắm cúi vào cái điện thoại tiếp, lúc này nó nhận được tin nhắn của Ngọc

– Một lát nữa tao với mày trốn riêng ra đi mua đồ! – Ngọc nhắn cho nó

– Okay! – Nó nhắn lại

Nó cười cười rồi trở lại nét mặt ban đầu ngồi xem quần áo tiếp! Tụi nó đến khu trung tâm lớn hơn lần trước! Đến lúc này nó mới phát hiện bộ dạng của mình! Như thế này thì làm sao vào đó được >

– Này đi thôi! – Ngọc nói

– Khoan, tao như thế này sao vào đó! – Nó nhìn Ngọc

– Kh sao! Đồ thì lát mua rồi thay! Tóc thì t có đem theo dầu gội khô mà! – Ngọc hí hửng

– À mà tao còn ít tiền lắm, chắc mua không đủ đâu! – Nó cười gượng

– Aiss! T đã m vắng qua bên kia thế giới à, m nghĩ tao là ai mà không mua nổi đồ cho m! Mà chẳng lẽ 2 ĐMV không cho m tiền tiêu à? – Ngọc nói với nó

– Có, nhưng tao không dám xài nhiều. Dù gì thì trả cũng không nổi! – Nó nói

– M điên quá đi! Hôm nay Bảo Ngọc sẽ mua đồ cho m! – Ngọc cười

– Ừm! – Nó nói

Yun và Cen bước lên từ nhà xe, tụi nó bước vào trong! Nhiều ánh mắt khinh thường nhìn vào tụi nó, đơn giản vì tụi nó mặc đồ học sinh! Chẳng ai biết thân phận thật sự cả! Ngọc lúc này nhìn xung quanh rồi kéo nó chạy đi! 2 đứa nó cứ nghĩ mấy người họ không biết! Thật ra Cen và Yun đã thấy tin nhắn của nó và Ngọc:)))!

– 2 đứa con gái nó chạy rồi kìa! – Yun thân nhiên

– Chắc! Càng ngày càng gan! – Cen nói tiếp

– Giờ làm gì? – Ken nói

– Đi mua gì thì mua! TA với Kai đi theo 2 con nhóc đó dùm anh! – Key nói

– Dạ! – TA với Kai đồng thanh

2 thằng con trai chạy theo hướng tụi nó, giờ thì chỉ còn 4 tên cầm đầu:)))!

– Tập đoàn của m có ở đây kh Ken? – Cen hỏi

– Ummmmmm! Tao kh biết! – Ken suy nghĩ rồi nói

– Còn m? Có ở đây kh? – Key hỏi Cen

– Tao cũng chẳng biết:)))! – Cen cười

– Đi mua đồ đi!!!! Phá banh cửa hàng của Ken của Cen đi!!!! – Key la lên

– Chết tôi rồi – ken với Cen đồng thanh

~~~~~ Ở CHỖ CỦA TỤI NÓ

TA và Kai hiện tại đã nhập bọn chung với 2 đứa nó:)))! Ngọc đang kiểm quần áo cho nó! 3 đứa nó đứng ở bên ngoài nhìn Ngọc!

– A! Thấy rồi! – Ngọc vui mừng

– Nó thấy gì vậy? – Nó tò mò

– Chắc kiểm quần áo chứ gì! – TA nói

– Chậc! Đúng là con gái nhĩ!!! – Kai lắc đầu

– không mua gì hết à? – Nó nói

– Chẳng biết mua gì! – TA nhìn xung quanh rồi nói

– Cái nào cũng như nhau! – Kai tiếp lời

Nó muốn chết cười với 2 tên này, đúng là con trai! Đường đường là con trai của tập đoàn người mẫu lớn nhất thế giới và tập đoàn thời trang lớn nhất thế giới nhưng lại nói như thế! Đúng là sự thật không như mơ!

– Như! Tao mua rồi nè, may vào thay ra đi! – Ngọc chạy ra với túi đồ trên tay

– Hả? À ờ! – Nó đi vào

Một lúc sau nó bước ra với bộ đồ Ngọc mới mua. Nó mặc áo crop-top ngắn với quần jeans ngắn lưng cao, dù đơn giản nhưng rất hợp với nó!

– Thế nào? Tao lựa chuẩn chứ! – Ngọc nháy mắt

– Có điều nó hơi ngắn! – Nó nhìn vào áo

– Aissss! Mặc đỡ thôi mà! Thấy thế nào hả 2 tên kia? – Ngọc nói

– Đẹp – Cả 2 đồng thanh

Tại nó bật cười rồi đi qua các cửa hàng kế tiếp, không chỉ nó mà cả 2 tên con trai đều bị Ngọc đem ra thí nghiệm! TA và Kai muốn mua nhưng không biết mua gì đành phải nhờ nó và Ngọc giúp! Đương nhiên tại nó là con gái nên biết con trai mặc gì là hợp! Cả 4 đứa mua khá nhiều đồ và dĩ nhiên con trai xách!))! Nó và Ngọc đang đi thì đứng lại ở 1 tiệm Nhật Bản!

– Cosplay! – Ngọc nói

– Ê ê ê! Không nha! – Nó nói

– Vào đi rồi biết!- Ngọc kéo nó vào

Bên trong bán rất nhiều đồ cosplay và phong cách nhật bản! Nó bị thu hút bởi 1 bộ cosplay động vật! Có vẻ là 1 con mèo màu đen, Ngọc thấy nó nhìn bộ đó

– À chị ơi! Cái này là cosplay hả? – Ngọc chỉ vào bộ con mèo!

– À đây là sản phẩm mới! Là đồ ngủ hình động vật – Chị nhân viên giải thích

– Chị lấy em bộ này, bộ con thỏ màu trắng nữa! – Ngọc nói

– M mua chỉ nhiều v? – Nó giật mình

– Đợi đi em! Chị sẽ trả thù vụ hồi sáng! – Ngọc nhe răng cười

Ngọc mua khá nhiều đồ! Tại nó tiệm nào cũng ghé cả!

– Đủ chưa? – Nó nói

– Ummm! Chắc được rồi! – Ngọc nói

– Đi kiểm chỗ nào ngồi đi, sắp chết rồi! – Kai nói

– Đúng đó! – TA tiếp lời

Ngọc cười rồi tại nó xuống 1 quán kem ngồi nghỉ! Nó đang ngồi ăn kem thì mới nhớ ra là chưa mua quà!

– Tao đi vệ sinh 1 chút! – Nó nói

– Ủ, quay lại nhanh nha! – Ngọc nói

Nó chạy đi mua quà, nó dự định sẽ mua cho cả 7 người với số tiền nó dành dụm được! Nó đi xung quanh rồi đứng lại ở cửa hàng thời trang nam, 6 người con trai! 6 món khác nhau ==! Nó thờ dài rồi bước vào bên trong, một hồi lâu nó cũng chọn được 2 cái áo cho Ken và Yun! Yun là loại áo len,

Ken là áo sơ mi trắng!

– Còn 4 người nữa! Cả Ngọc nữa, đủ rồi! – Nó lăm lăm rồi bước đi!

Nó ghé tiếp vào cửa hàng giày, nó mua cho Key một đôi giày thể thao! May là lần trước biết được cỡ ==! Nó mua xong đôi giày đó thì số tiền đã hụt hẳn xuống! Nó đếm lại, đủ để mua cho mọi người nhưng sau đó thì nó sẽ phá sản:))! Nó tiếc nuối nhưng không thể không mua! Một hồi sau nó mua đủ hết cho mọi người và nó chỉ còn lại khoảng gần 200 ngàn! Quà của Ngọc là chiếc đầm màu trắng kiểu công chúa, Cen và Kai là Áo khoác, TA là áo somi sọc caro! Nó hài lòng với món quà của mình, dù nó không mua ở những thương hiệu nổi tiếng nhưng chúng rất đẹp! Nó suy nghĩ rồi lấy điện thoại ra xem, cũng đã 1 tiếng rồi:))! Nó chạy cấp tốc về quán kem nhưng chẳng thấy ai! Nó lấy điện thoại ra gọi cho Ngọc:

– M đi đâu v hả con kia? – Ngọc nói

– Tao đi mua đồ ấy mà, m đang ở đâu? – Nó hỏi

– Đi lên tầng 5 đi! Tụi tao đang ở cùng với mấy ông nè – Ngọc nói

– Ủ! Để tao lên!

CHAP 38.2:

Nó lập tức chạy vào thang máy và lên lầu 5, trên tay xách mấy túi đồ nó mua cho mọi người! Thang máy lên tới lầu 5, nó bước ra, đây là khu dành cho giới thượng lưu. Nhìn vào có thể biết ngay lập tức, các cửa hàng ở tầng này đều trang nhã và sang trọng, ở đây không ồn ào như các lầu khác, yên tĩnh hẳn. Nó bước đi kiểm mọi người, nó biết dù họ toàn là con cưng của các tập đoàn lớn nhất nhưng cũng không nên vùng vênh như nước như thế chứ ==! Nó cứ đi kiểm 7 đứa nhoi đó nhưng chẳng thấy, tầng này rộng hơn nhiều. Lúc này điện thoại nó reo lên, Ngọc đang gọi đến:

– Alo – Nó bắt máy

– Sao mày chưa tới nữa? – Ngọc nói

– Tao đang ở tầng 5 nè, đang ở cửa hàng nào? – Nó hỏi

– Cửa hàng thời trang Fashion KC! – Ngọc nói

– Ủ! – Nó tắt máy

Nó nhìn xung quanh, cửa hàng Ngọc nói nằm ở gần chỗ nó đang đứng. Nó bước tới, nó từng nghe qua về tập đoàn KC! Bước vào bên trong, 1 nhân viên bước ra:

– Bé ơi! Chỗ này không bán đồ cho con nít nhè em! – Nhân viên nói

– À dạ kh! Bạn em ở bên trong! – Nó xua tay

– Ở đây bán đồ cho giới thượng lưu mà em! Không dành cho con nít, chắc em lộn rồi! – Nhân viên nhìn xăm soi nó

Nó nghe đến 3 chữ ” giới thượng lưu” cảm thấy nhân viên này đang khinh thường nó. Lại còn nhìn nó với ánh mắt soi mói!

– Nhưng bạn em nói đang ở đây! – Nó nói

– Em cứ như thế thì chị sẽ gọi bảo vệ vào! – Nhân viên bắt đầu lớn tiếng

– Chị không nên lớn tiếng như thế chứ! – Nó nhìn cô nhân viên

– Trước khi tôi kêu người đuổi em ra thì em nên tự giác đi! Cách ăn mặc của em nhìn là biết không có tiền, những túi đồ trên tay toàn là những thứ rẻ tiền! Không biết 1 cái áo ở đây em có thể mua không chứ ở đó mà 1 bộ! – Nhân viên giọng khinh bỉ

Nó nắm chặt những túi đồ trên tay lại, nhìn chằm chằm vào cô ta. Đôi mắt tím đầy ma mị đan xen tức giận khiến cô nhân viên khê rùng mình. Cảm giác này và đôi mắt tím này dường như cô nhân viên đã thấy ở đâu đó! Nó nhìn thẳng vào mắt cô ta, nó không thích bạo lực vì bạo lực chẳng mang đến kết quả tốt đẹp! Nó cố gắng lấy lại vẻ bình tĩnh nhưng đôi mắt vẫn không thay đổi!

– Mời em ra cho! Em đứng đây thì tập đoàn của chúng tôi bị coi thường mất! – Cô nhân viên nói

Nó tức giận không nói câu nào với những ánh mắt khinh bỉ của các nhân viên trong cửa hàng đó. Điện thoại nó lúc này lại reo lên, lần này là Ken:

– Alo! – Nó khó chịu

– Em đang ở đâu? Chưa tìm ra tiệm KC à? – Ken hỏi

– Em vào nhưng bị đuổi ra, chị nhân viên nói ở đây dành cho giới thượng lưu, không phải dành cho con nít! – Nó nhại lại tiếng nhân viên

– Hừmmmm? Em vào đi, Cen ra đón em! – Ken nói

– Bị đuổi nữa là nhục lắm đó 2! – Nó hạ giọng

– Khỏi lo! Đây, Ngọc ra đón Như giúp anh! – Anh nói với Ngọc

– Thật là phiền phức – Nó lăm bắm rồi tắt máy

Nó hít một hơi sâu rồi bước vào một lần nữa, lần này bà nội nhân viên lúc này nhìn nó với ánh mắt khinh bỉ!

– Em mặt dày nhì? Tôi nói nhỏ nhẹ em không nghe đúng không? – Nhân viên nhìn nó

– Xin lỗi chị, mặt tôi không đánh phẩn, môi không tô son, lông mi thật đây chị ạ! – Nó hất mặt

– Tôi xin nhắc lại với em, ở đây dành cho giới thượng lưu! KHÔNG DÀNH CHO NGƯỜI NGHÈO! – Cô nhân viên nhấn mạnh 5 chữ cuối

Lúc này nó tức tới nổi đỏ cả mặt, nó thật sự muốn tát vào mặt cô ta. Nhưng nó biết nếu làm vậy mọi chuyện chỉ rắc rối thêm, nó nghiến chặt răng lại nhìn cô ta. Ánh mắt ngày càng đáng sợ khiến cô nhân viên phải dè chừng! Lúc này từ phía trong cửa hàng có tiếng bước chân, cô nhân viên thay đổi 360 độ, dịu dàng:

– Chào tiểu thư – Giọng nói nhỏ nhẹ

– Như, sao mày không vào? – Ai đó nói

Nó nghe vậy liền quay qua, Ngọc đang bước tới phía nó với bộ váy màu xanh nhạt trên người. Nhìn khác hẳn về năng động của lúc ở trường, trang nhã, sang trọng, dáng vẻ kiêu ngạo và lạnh lùng ==! Ở Ngọc lúc này có thứ gì đó làm người khác phải e dè và sợ hãi một chút! Nó nhìn qua nhân viên lúc này, giả tạo thật!!!

– Có chuyện gì sao? – Giọng Ngọc trầm hơn lúc ở trường

– Chỉ là chị nhân viên này không cho vào, nói là ở đây dành cho giới thượng lưu, KHÔNG DÀNH CHO NGƯỜI NGHÈO! – Nó nói lại y chang lời cô nhân viên

Cô nhân viên lúc này tái mét mặt mày, cô ta không biết là nó có mối quan hệ với thiếu gia của tập đoàn! Nó nhìn về mặt cô ta rồi nhếch mép, thật là nhát! Ngọc nghe xong khẽ nhủ mày lại, đây chẳng phải là thái độ khinh thường sao?

– Dạ cho em xin lỗi tiểu thư! Em thật sự không biết đây là người quen của tiểu thư! Mong tiểu thư tha lỗi – Cô nhân viên hoảng sợ

– Người nghèo sao? Thì ra là các cô ở đây bán đồ dựa vào vẻ bề ngoài của họ sao? KC mà cũng có thể loại nhân viên này sao? – Ngọc cười nửa miệng

– Mong thiếu gia tha lỗi! – Nhân viên đó nói

– Đề tôi kêu con cưng tập đoàn ra nhìn nhân viên của họ! Và xin đừng gọi tôi là tiểu thư, nhà tôi NGHÈO LẮM! – Ngọc vừa lấy điện thoại vừa nhìn cô ta

Nó bật cười vì thái độ của Ngọc, Ngọc quay sang nhìn nó. Nó mỉm cười nhìn Ngọc:

– Con cưng KC! Ra bố mày bảo! – Ngọc nói rồi tắt máy

– Con cưng KC? – Nó hỏi

– Lát tao giải thích sau! Giờ đợi nó ra giải quyết, đúng là không thể chấp nhận được! – Ngọc nói

Ngọc cực kỳ ghét thể loại người như thể này, nhìn vẻ bề ngoài đánh giá 1 con người! Dù cho họ có nghèo thì họ cũng như người khác, ai cũng như ai cả! Đừng vì nghèo giàu mà đối xử với họ theo cách khác nhau!

– Mày gọi tao chi thế? Còn một đồng ở trong đó chưa thử – Kai bước từ bên trong ra

– Dạ thưa thiếu gia! Bạn em bị nhân viên thiếu gia đuổi không cho vào đành nhờ thiếu gia! – Ngọc nghiêng răng

– Đừng gọi là thiếu gia với cái giọng đó, nghe nổi da gà:)))! Mà bạn mày là Như? Sao đuổi? – Kai bước tới

– Ờ thì người ta nói không cho người nghèo vào nên tui tao không được vào, ở đây giành cho giới thượng lưu! – Ngọc liếc cô nhân viên

– Gì ghê vậy? Ở KC cũng có thể loại này sao, cô không được học qua lớp giao tiếp hả? – Kai nhìn nhân viên

– Dạ mong thiếu gia tha lỗi – Cô nhân viên sợ hãi

– Thôi thôi! Cô ta xin lỗi rồi thì thôi! Đi vào trong – Nó chen vào

– Mà đừng yên đó! Nếu mà dễ dàng mềm yếu như thế thì bị leo lên đầu lúc nào không hay! – Ngọc nhìn nó

Nó cảm thấy ở Ngọc và Kai lúc này có 1 thứ gì đó khiến người đối diện dè chừng, sợ sệt! Ánh mắt của 2 người thay đổi hẳn, giọng nói trầm xuống và mang theo sát khí! Đúng là đi theo ĐMV thì cũng thành Ác Quỷ:))!

– Đuổi việc cô ta! Để cho cô ta làm ở nơi sang trọng hơn, ở KC dù là tập đoàn lớn thì đều không phân biệt đối xử với bất kì ai! – Kai nói

– Mong thiếu gia độ lượng – Cô nhân viên bắt đầu rom róm nước mắt

– Đừng có diễn trò đó! Xưa rồi chị – Kai nhìn nhân viên

CHAP 38.3: CON CUNG CỦA TẬP ĐOÀN

Nó bắt đầu cảm thấy thương hại cô nhân viên, nước mắt chảy dài trên khuôn mặt, miệng cứ nói xin lỗi này nọ! Cho đến khi:

– Tại vì bé này nói chuyện không lễ phép nên em mới đuổi đi! Chứ thật ra em không phải như thế! – Nhân viên nói

Nó như bị chấn động tâm lý mạnh mẽ, cảm giác thương hại cho cô ta tan vào không khí. Lấy nó ra làm bia đỡ đạn, nực cười! Nó nhếch mép, Ngọc có lẽ nói đúng, nếu yếu lòng trước một ai đó và tha thứ cho họ, họ sẽ quay lại và đâm sau lưng bạn!

– Giờ thì chị lại đổ thừa cho bạn tôi đấy à? – Ngọc nói

– Đó ... Đó là sự thật! – Nhân viên cãi lại

– Đồ nói dối không biết gượng miệng! Chị nên nhớ, ở đây có camera nhé, nếu giờ chị nói thế thì cùng kiểm tra. Nếu bạn tôi sai sẽ chịu mọi trách nhiệm. Được chứ? – Ngọc nhìn cô ta

– Tôi ... Tôi – Cô ta lắp bắp

– Thôi đủ rồi! Không cần day dưa, còn nhiều thứ để thử lắm! Đuổi việc, đi khuất mắt tôi! Thật là, không biết ba tuyển nhân viên như thế nào nữa! – Kai nhăn mặt

– Và để tôi nói cho cô nhớ, à không phải là mọi người chứ! Nhìn kĩ con nhỏ mà mấy người coi thường, đuổi đi đi! – Ngọc đẩy nó lên phía trước mặt các nhân viên

– Mà làm gì vậy? Thôi đi! – Nó nhăn mặt

– Mà im! – Ngọc trừng mắt nhìn nó – Nếu như các người là nhân viên của KC thì cũng biết con cung của tập đoàn các người đều là bạn của tôi và cô bé này!

– Ờ thì ai cũng biết mà – Kai nói với Ngọc

– Chưa hết! Mà quên nó là ai à? – Ngọc cười với Kai – Con nhỏ mấy người miệt thị, em gái của cả 2 con cung tập đoàn Minh Phong và tập đoàn HK lớn nhất thế giới!

Sau câu nói của Ngọc thì toàn bộ các nhân viên trong cửa hàng đều tái mét lại, kể cả cô nhân viên đó! Kai và Ngọc nhìn nhau rồi miệng khẽ nở nụ cười!

– Vâng! Người mà chị vừa chê là nghèo nàn là em gái cung của Key và Ken! Chắc chị cũng biết 2 người họ mà nhỉ! Và tôi mong nhân viên ở đây nhớ rằng đừng nhìn bề ngoài đánh giá 1 con người! Được chứ? – Ngọc nhếch mép

– Đây, m không cần khoa trương vậy đâu! – Nó nói với Ngọc

– Sự thật thôi! Đến cả em gái cung của người thừa kế mà còn bị khinh thường thì không chấp nhận được! – Ngọc cười

– Thôi được rồi! Đi vào trong đi, ai cũng đợi Như hết đó! Còn mọi người ở đây kể cả quản lí, tự kiểm điểm với bản thân đi! Tôi không muốn có tình trạng này nữa – Kai nói

Toàn bộ nhân viên đều nhìn tui nó với ánh mắt sợ sệt, e dè. Cô nhân viên lúc này ngồi bệt xuống đất, cô ta đã biết đôi mắt tím đáng sợ đó được nhìn thấy ở đâu ==! Ánh mắt đó y hệt của Ken, ma mị, lạnh lùng và tàn nhẫn! Cô ta vừa mới đắc tội với em gái của 2 người đó! Nó quay sang nhìn cô nhân viên ngồi ở đó, không còn thừa lòng thương hại dành cho kẻ như cô ta. Ngọc lúc này bước tới cuối người xuống:

– May cho cô người bước ra là tôi, nếu như 1 trong 5 người đó bước ra đây mà không phải là tôi thì cô không giữ được cái mạng mình tới giờ đâu! – Ngọc nói nhỏ với cô ta

Cô ta khủng người lại, mặt chẳng còn tí máu, trắng bệch! Ngọc đứng thẳng người dậy rồi kéo nó vào bên trong! Kai bước theo sau đó kèm với ánh mắt khó chịu nhìn toàn bộ nhân viên!

– Mày không có miệng à? Bị cô ta nói đến thế mà không nói lại? – Ngọc tức giận

– Thôi qua rồi, bỏ đi! – Nó nói

– Thật là! – Ngọc nói

Nó chỉ biết cười trừ nhìn Ngọc, Ngọc luôn bảo vệ nó dù là trước đây hay hiện tại. Tụi nó đi vào bên trong, chỉ là 1 cửa hàng thôi mà muốn to bằng cái nhà. Kai bước đi kế bên nó, thấy tay nó cầm mấy túi đồ:

– Mới mua đấy à? – Kai hỏi

– À, ừm! – Nó cười gượng

– Đi không rủ! M được lắm – Ngọc liếc nó

– Sodi sodi! – Nó nói

– Méo chơi với mày nữa! – Ngọc bỏ đi trước

Nó cười rồi cùng Kai bước theo sau, tụi nó đi vào sâu bên trong và dừng trước 1 căn phòng! Ngọc mở cửa bước vào và tụi nó theo sau! Căn phòng rất to, có lẽ là phòng thay đồ riêng hay gì đó! Nó nhìn xung quanh rồi thấy 4 người con trai đang ngồi trên ghế trừ Yun ra!

– Em gái cưng của 2 người tới rồi đây! – Ngọc cười

– Nhóc con! Sao lâu vậy? – Key quay sang hỏi nó

– Bị nhân viên của KC leo lên đầu! – Ngọc nói

– Gì? Nhân viên KC? – Key giật mình

Nó cười trừ rồi đặt mấy túi đồ vào cái đồng tủi đằng kia.v, thật là khủng bố ==! Chẳng lẽ 4 ĐMV gom hết cửa hàng người ta à! Nó bước lại ghé rồi ngồi xuống kế Anh!

– Thật sự thì lớn như Ngọc nói đâu! – Nó nói

– Không lớn là thế méo nào? Chẳng lẽ con nhỏ đó đánh mày mới lớn hả? – Ngọc nói

– Đánh á? – Cen ngạc nhiên

– Em đuổi cô ta rồi! – Kai nói

– Chuyện như thế nào? Kể ra xem! – Key nói

– Là vậy ..... Bla.....bla .....bla – Ngọc kể

Nó thấy mặt của Ken và Key biến sắc theo từng câu kể của Ngọc.v, chắc chắn rất sốc:))! Cen và TA thì ôm bụng cười

– Đó, hết! – Ngọc nói

– Giành cho giới thượng lưu? – Key nhìn nó

– Nghèo? – Ken nhìn nó

Nó uống nước bọt rồi cười nhìn 2 ông anh, nó sắp chết tới nơi rồi. Nó quay qua nhìn 4 người kia cầu cứu, họ cười nhìn nó tỏ vẻ không hiểu.

– Khỏi cầu cứu! Không ai cứu được em đâu! – Ken nói

– Em nào có! – Nó giật mình

– Em không biết lấy thẻ tín dụng anh đưa chọi vô mặt tụi nó hả? – Ken nói

– Anh cũng có đưa cho em thẻ tín dụng mà! – Key tiếp lời

– Ờ thì. .... – Nó ngập ngừng

– Thì gì? – Key nói

– Không chấp tất cả lời biện minh dưới mọi hình thức! – Ken nói

– Anh à~~~~! – Nó nhìn Ken

– Em! THẬT LÀ, SAO HIỀN QUÁ VẬY? KHÔNG BIẾT CHUI TẤT NÓ À, ĐỂ NÓ ĐUÔI NHƯ VẬY. CÒN KHÔNG THÌ LẤY TIỀN QUĂNG VÀO MẶT NÓ – Key hét lớn lên

– Còn con đó đâu rồi? – Ken quay sang Ngọc

– Kai đuổi nó rồi! – Ngọc nhún vai

– Tao mà gặp con đó tao xé banh thầy! – Ken nói

– Aisssss! Bực mình! – Key ngả người ra phía sau

Nó nhìn 2 ông anh của mình, họ giận nó rồi, cả 2 không ai nói với nó lời nào nữa. Lúc này Yun từ phòng thay đồ bước ra:

– Tụi mày làm gì mà như bị giật kinh phong v? – Yun bước tới

– Đừng nhắc! Tao muốn điên lên rồi nè! – Key nói

– Thôi dẹp vụ đó đi! M mặc vừa không? – Ken xua tay rồi hạ giọng

– Vừa! – Yun nói

Cả đám ngược lên nhìn Yun, Yun đang mặc bộ vest đen trông chín chắn hơn nhiều. Vẻ đẹp vẫn không hạ xuống tí nào!

– Đẹp trai! – Ngọc nói

– Ủ, đồng ý! – Kai với TA nói

– Như, thấy Yun thế nào? – Ngọc kêu nó

– À đẹp! – Nó ngược lên nhìn rồi nói

– Như vào thử đồ đi! Được đặt may riêng cho em đó! – Cen nhìn nó cười

– May riêng? – Nó đưa mắt nhìn Cen

– Ủ! Đồ của mọi người ở đây đều được may riêng! Vào thử đi – Cen nói

– à, thôi! Em nhiều đồ rồi! – Nó cười gượng rồi từ chối

– Đi thử đi – Ken nói với giọng cực kì lạnh

CHAP 38.4: NẶNG LÒNG

Nó bị giọng nói lạnh như băng của Anh làm giật bắn người, người bắt đầu hơi run lên. Nó không dám lời trái lời anh kể cả lúc anh không giận! Nó đứng lên mặt vẫn cúi xuống:

– Đồ anh để đâu? – Nó nói

– Trong phòng thay đồ em, em .... – Cen chưa kịp nói hết câu thì nó đã bước vào phòng

– * RẦM*

Nó đóng cửa mạnh khiến mọi người bên ngoài giật mình, anh nhú mảy nhìn sang cánh cửa đó!

– Chiến tranh lạnh! – TA nói

– Noel chưa đủ lạnh, giờ thêm vụ này nữa thành kỷ băng hà luôn – Ngọc lắc đầu

– Kỷ băng hà phiên bản mới! – Kai nói

– Thôi đi mấy đứa này! – Cen quay qua la

– Này, 2 đứa mày giận nó à? – Yun quay qua hỏi

– Không! – Cả 2 đồng thanh

– Rồi vậy là giận rồi!!- Yun khẳng định

Key cầm cái điện thoại trên tay, chợt muốn lũng mần hình.v! Ken thì ngồi im lặng, mặt đầy sát khí, chân gác lên nhau! 5 người còn lại đều hiểu tình hình thế nào!!! Kỵ Băng Hà bắt đầu ơ))))))

Về nó, sau khi vào phòng thay đồ liền ngồi bệt xuống, nó vừa sợ vừa giận! Nó không làm sai gì cả vậy thì làm gì anh và Key giận nó. Nghĩ tới thôi nó đã tức trào máu.v. Lúc này bỗng nhiên người nó run càng mạnh lên, đổ mồ hôi như tắm dù trong phòng này vẫn mở điều hoà! Nó đứng lên rồi bỗng chợt tìm lại đau lên, nó ngã khụy xuống, người nó chẳng còn tí sức nào cả. Lúc này nó mới nhớ đến hộp thuốc, liền lấy trong túi ra. Tay nó run mạnh lên, nó cố gắng lấy 1 viên rồi nuốt vào. Nó nằm xuống đất, miệng mở ra thở. Mặt nó lúc này trắng bệch chẳng còn tí máu, hơi thở nặng nề. Một lúc sau, cơ thể nó mới có thể trở về bình thường! Nó đứng dậy rồi đi tìm thử Cen nói, trong phòng này quá nhiều đồ, cả con gái lẫn con trai khiến nó rối trí! Lúc này nó mới tìm thấy 1 chiếc đầm lolita kiểu nhật bản màu đỏ, chẳng cầu kì gì mấy nhưng khá đẹp! Nó thay vào rồi đứng trước gương, nó vừa in với chiếc đầm! Không quá nhiều chi tiết, đầm chủ yếu là màu đỏ và đen, có nhiều lớp, tay áo dài và ở phần cổ tay ôm lại khiến phần ống tay áo phồng lên, được trang trí nơ ở dưới phần chân váy. Nó nhìn mình vào gương, nó cứ như búp bê bước ra thế giới khác có điều nó không thể nở nụ cười, khuôn mặt vô cảm. Nó thở dài rồi bước ra bên ngoài, những người bên ngoài nhìn nó!

– vừa kh? – Cen hỏi nó

– vừa rồi! – nó ngược mặt lên

– Vậy được rồi! Cứ sợ hơi rộng thôi! – Cen cười

– Xong rồi chứ? – Nó nhìn Cen

– Còn 1 bộ nữa! Màu hồng! – Cen nói

– * Rầm *

Một lần nữa nó bỏ mặc Cen đang nói bước vào trong phòng đóng cửa mạnh lại! Cen thở hắt ra

– Đúng là Anh Em! Tính tình y chang nhau – Cen nói rồi quay qua nhìn anh và Key

– Lúc giận nhìn khác hẳn nhì! – Kai nói

– ù! Nhưng như thế chưa tới giới hạn đâu! – TA nói

– giới hạn? – Cen quay qua vì câu nói của TA

– Em chưa từng thấy giới hạn của Như cả! – TA nhún vai

– Ngọc thấy chưa? – Kai hỏi

– Chưa, nhưng nghe nói là kinh khủng. Giới hạn đó chỉ xuất hiện đúng một lần vào lúc cơ ngơi gia đình bị sụp đổ, sau lần đó thì không ai thấy nữa. – Ngọc kể lại

Cả đám nghe xong cảm thấy rùng mình, đáng sợ thật ==! Yun, Anh và Key đều lắng nghe câu chuyện đó. Yun khẽ nhếch mép sau khi câu chuyện kết thúc. Anh và Key thì khuôn mặt vẫn không có tí cảm xúc. Nó lúc này mới từ phòng thay đồ bước ra. Nó mặc một chiếc đầm dây màu hồng viền đen, có một cái nơ màu đen thắt ở phần eo làm điểm nhấn, phần chân váy được làm thành 2 lớp, lớp vải hồng và lớp ren màu đen. Anh và mọi người ngược lên nhìn nó

– Cái này vừa luôn chứ? – Cen nhìn nó

– Vừa – Nó lạnh nhạt

– có thêm một áo khoác mỏng bên ngoài và vài phụ kiện nữa. Lát anh sẽ kêu người gởi lại cho em – Cen nói

– Xong rồi chứ? – Nó quay qua nhìn anh

– Xong rồi! – Giọng anh vẫn lạnh như lúc này

Nó cười nhạt rồi quay người bước vào phòng, giọng điệu đó, nghe thật đáng sợ. Nó ghét biểu cảm và giọng nói đó của anh, lạnh nhạt và vô hồn! Nó cảm thấy như có gì đó đè nó, người nó nặng nề hẳn đi. Nó thay lại bộ đồ lúc này Ngọc đã mua cho nó, lấy hũ thuốc nhét vào túi và cầm điện thoại bước ra ngoài. Nó bước thẳng về phía cánh cửa ra khỏi căn phòng này với những món đồ nó đã mua cho mọi người. Mọi người đều nhìn chằm chằm vào nó:

– Em định đi đâu? – Key lúc này mới lên tiếng nói

– Không phải nói xong rồi sao? Xong thì về! – Nó lạnh nhạt nói

– Em học cái tính đó ở đâu vậy? – Key nhìn nó

– Sao không tự hỏi rằng anh hiểu rõ em chưa? – Nó nhếch mép

– Đủ rồi Như! Lại đây ngồi đi! – Ken nói

Vẫn là giọng điệu lạnh nhạt đó, nó nghiêng chặt răng lại. Chẳng phải nó đã từng nói là sẽ ngoan ngoãn nghe lời anh và Key sao? Chẳng phải lúc trước họ rất ấm áp với nó sao? Giờ thì họ lại đang làm gì thế này? Và nó cũng đang làm gì thế này?

– Như về chỗ đi m, giỡn nhây quá! – Ngọc chạy lại kéo tay nó

– Bỏ ra! – Nó hoảng sợ khi bị Ngọc kéo tay đi

Nó giật mạnh tay Ngọc ra khiến Ngọc giật mình. Ngọc sững sờ nhìn nó, người nó đang run lên! Nó đang hoảng sợ, cảm giác này lại quay trở lại. Cái ngày chủ nợ đến nhà nó đập phá, nó bị những người đó kéo đi. Cảm giác đó y như lúc Ngọc kéo nó đi!

– M bị sao vậy? – Ngọc nhìn nó

– Không gì! – Nó lắc đầu

– Như, đi lại đây! – Ken lên tiếng

Nó quay sang nhìn anh, khuôn mặt anh vô cảm hẳn đi, chẳng có tí cảm xúc. Lúc này nó mới biết, anh cũng như họ, rồi cũng sẽ bỏ nó đi, cả Key cũng vậy!

– Mà không sao chứ? – Ngọc tiến lại gần nó

– Nếu em muốn thì cứ việc về đi! Tụi này còn việc để giải quyết! – Key nói

Nó nghe xong như bị ai đó đẩy xuống vực sâu, nó khựng người lại. Cảm giác sợ hãi đó bị câu nói của Key làm biến mất thay vào đó là cảm giác bỏ rơi. Nó nhìn Key cười nhạt rồi:

– Mọi người em về trước! – Nó cúi người xuống

Nó bỏ ra khỏi căn phòng đó rồi chạy thẳng ra bên ngoài, nó lao thẳng về thang máy rồi xuống tầng trệt, ra khỏi cửa chính. Nó về nhưng bằng cách nào? Nó chợt nhớ trong người còn 1 ít tiền liền đón taxi

– Cháu đi đâu? – tài xế hỏi

– À dạ chú đến địa chỉ này ..... – Nó đọc địa chỉ

Lúc nó chạy ra ngoài, Ngọc định chạy theo:

– NGỌC! – Key hét lên

– Sao anh để nó đi vậy? – Ngọc nói

– Không sao cả! Nó còn có thể tin dụng trong người và điện thoại! Tự đón taxi về nhà được! – Key nói

– Nhưng ... – Ngọc ngập ngừng

– Không sao đâu! Nó thông minh và nhanh trí, tự giải quyết được! – Key nói

Mọi người trừ nó ra đều thử đồ và đi mua những thứ còn lại, rất lâu sau mới về đến nhà! Bước vào bên trong, căn nhà rộng thênh thang bao trùm bóng tối!

– Chắc nó lên phòng ngủ rồi! – TA nói

– Trời sắp mưa thì phải! Ai nấu cơm v?? – Cen nói

– Để em nấu! – Ngọc nói

– Giờ lên tắm rồi xuống mọi người cùng nấu, Ngọc ngủ chung với Như. Em đem đồ lên phòng giúp anh luôn, mỗi người còn lại tự tìm phòng nhé! – Ken phân chia

Mọi người ai cũng đều về phòng này, Ngọc mở cửa phòng nó ra, mở đèn lên! Căn phòng vắng tanh chẳng có bóng người, cảm giác lo lắng dâng lên! Ngọc tìm khắp phòng vẫn không thấy, nghĩ rằng nó đi lên sân thượng ngồi! Ngọc vào thay đồ, búi tóc cao lên rồi xuống phòng khách! Mọi người đều ngồi ở đó:

– Như đâu? – Kai hỏi

– Không phải. ... – Ngọc nói giữa chừng rồi tức tốc chạy lên sân thượng

Chẳng có ai, Ngọc quá bất cẩn! Chạy xuống lầu với vẻ mặt hốt hoảng:

– Như ... như..... – Ngọc lắp bắp

– Có chuyện gì vậy? Em bình tĩnh đi – Cen nói

– Má..... Má..... Mất rồi! – Mặt ngọc tái mét

– Không phải chứ! – TA nói

– Mất... Rồi! – Ngọc nhìn TA

– Mọi người đi tìm đi, căn nhà này rộng lắm, chia nhau ra! – Ken đứng dậy

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Cấp 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39

Nó đi đến một nơi đầy kí ức đó, nó trả tiền taxi bằng số tiền ít ỏi của mình. Nó đi lại tiệm tạp hoá gần đó mua 1 bịch sữa và một vài bịch bánh bông lan. Nó đứng trước cánh cổng cũ kĩ, cười nhạt. Mọi thứ vẫn không thay đổi, chỉ có con người mới đổi thay. Nó đẩy cánh cổng vào, đi thẳng vào. Đứng trước cánh cửa được khoá bằng ổ khoá cài mật mã, nó xoay số, ổ khoá mở ra! Nó mở cửa bước vào bên trong, đồ vật bị bám bởi lớp bụi. Nó bật đèn lên, căn nhà này từng hạnh phúc biết bao. Nó đang ở căn nhà cũ, nó cũng chẳng biết vì sao lại về đây. Nó đóng cửa lại rồi xuống bếp kiểm tra, điện nước căn nhà vẫn xài tốt. Nó xả sạch rồi lên phòng khách lau lại bộ ghế sofa, nó lau lại mọi thứ. Nó dọn dẹp hết tất cả bụi bẩn, căn nhà chỉ có một mình nó. Dọn xong, nó dọn rồi lên phòng khách ngồi lên ghế sofa. Nó nhìn qua cửa sổ, trời đang mưa. Con mưa nặng hạt như mang đem trả nó những kí ức cũ. Nó lấy điện thoại trong túi ra, có hàng chục cuộc gọi nhỡ và tin nhắn, là của Ngọc! Nó tắt hết rồi bấm vào danh bạ tìm số ai đó! Nó dừng lại ở chữ ” mẹ ”, nhấn đó một lúc rồi bấm nút gọi!

– Alo! – Giọng nói quen thuộc đó

– Mẹ hả? Con, Như nè – Nó nói

– Con hả? Sao tới giờ mới gọi cho mẹ vậy? – Giọng mẹ nó vui hẳn lên

– Con xin lỗi! Mẹ với ba dạo này sao rồi? – Giọng nó buồn hẳn

– À, con không phải lo! Ken tốt với ba mẹ lắm – Mẹ nó nói

– Vậy hả? V thì được rồi! – Nó nghẹn ngào

– Con dạo này sao rồi?

– Con vẫn ổn! – Nó nói

– Ở đó hứa với mẹ là phải ngoan và nghe lời Ken đi!

– Dạ! Con hứa

– Nhớ nghe chưa! Hứa rồi đó

– Mẹ ..... Mẹ với ba có tính về không? Dù gì cũng đã 1 tháng rồi! – Nó nói

– À chuyện đó ..... – Mẹ nó ngập ngừng

– Nếu không về thì không sao đâu! Chỉ cần 2 người khoẻ mạnh là được – Nó nói

- Chắc là sẽ không về! Ba con làm việc ở công ty Ken bên đây! Có lẽ không quay về nữa
- Dạ! Con hiểu rồi! Giáng sinh vui vẻ – Nó nói
- Ừ con! Giáng sinh vui vẻ! Hứa với mẹ rồi đó, ở đó không được buồn, phải lo học với lúc nào cũng phải vui vẻ. Khi nào rảnh mẹ sẽ gọi
- Dạ! Con cúp máy đây!
- * út *

Nước mắt nó lúc chảy dài trên gò má như cơn mưa nặng hạt kia. Nó co người lại, dù gì thì cũng chỉ có một mình nó. Rồi ai cũng bỏ đi:

- Con xin lỗi! Con thất hứa rồi

Nó nói rồi khóc nức nở như 1 đứa con nít. Con mưa ngoài kia không biết bao giờ ngưng, cũng như nó, không biết bao giờ mới quên hết đi những nỗi buồn này. Họ không trở về, họ không muốn bên cạnh đứa con duy nhất của họ, họ sống hạnh phúc bên nhau còn nó chỉ có một mình. Nó biết sẽ không còn ai để vỗ nó mỗi khi nó khóc nữa! Sẽ không còn được gọi 2 từ ” ba mẹ ” như những người khác! Ngày hôm nay, nó trở về căn nhà cũ, nó muốn những kỉ ức đẹp sẽ quay về. Nhưng thứ nó nhận được là kỉ ức buồn và những cơn ác mộng. Nó quay về, căn nhà vẫn vậy nhưng không còn hơi ấm nữa, chỉ có sự lạnh lẽo kèm theo tiếng mưa rơi ngoài trời. Nó khóc rồi lại khóc, tại sao ai cũng bỏ nó đi? Tại sao nó lại nhận được sự lạnh nhạt? Tại sao chỉ có nó trong căn nhà này? Liệu có ai giải đáp được những câu hỏi đó .....?

~~~~~ Ở NHÀ KEN

Mọi người lục tung cả căn nhà lên tìm nó, Ai cũng rơi vào trạng thái lo lắng. Tìm tất cả nhưng chẳng thấy nó đâu, Ngọc ngồi xuống ghế, TA bước tới an ủi Ngọc:

- Không sao đâu! Nó vẫn có tiền trong người mà! – TA nói
- Tại sao lúc đó tao không chạy theo chứ? Tại sao tao lại không nhận ra nó đang hoảng sợ? – Ngọc rơi nước mắt
- Không sao! Máy bình tĩnh, khóc không làm được gì đâu – Kai ngồi đối diện
- Mọi người đều tập trung lại phòng khách, Key ngồi xuống ghế xoa thái dương! Nếu không lớn tiếng với nó, nếu đưa nó về, sẽ không có chuyện gì!
- Tìm khắp nhà rồi! Vẫn không thấy – Cen nói
- Điện thoại thì sao? – Yun hỏi
- Vẫn mở máy nhưng không trả lời! – Ngọc tuyệt vọng
- Nếu lúc đó ta..

- Đừng có tự trách bản thân! Ai cũng có lỗi, giờ là phải tìm nó! – Ken chặn câu nói của Key lại

- Thẻ tín dụng! – TA la lên
- Đúng rồi, ken gọi điện hỏi ngân hàng đi! – Yun nói

Ken bấm số gọi hỏi ngân hàng cả 2 thẻ tín dụng anh và Key đã đưa cho nó!

- Sao rồi? – Cen hỏi
- Từ lúc tạo đến giờ, cả hai thẻ đều không sử dụng! – Ken nói
- Nếu vậy thì tiền đâu nó đi taxi? – Yun ngạc nhiên
- Như nó có tiền để dành! Nó từng nói với em sẽ không sử dụng 2 thẻ tín dụng đó trừ khi bắt buộc! – Ngọc nói
- Giờ đã 8 giờ rồi! Nó có thể ở đâu? – Kai nói
- Mưa ngày càng lớn, nếu không tìm được chỗ nào ẩn thì ... – Yun bỏ lửng câu

Mọi người đều giật mình vì câu nói của Yun. Đúng vậy, nếu vậy thì nó sẽ lên con tim rồi máu tuôn ra đến chết. Ai cũng im lặng, bỗng Yun đứng lên:

- Tao sẽ ra ngoài tìm – Yun nói
- Mày điên hả? Trời mưa lớn như vậy thì đi đâu? – Cen nhìn Yun

- Nếu nó có chuyện gì thì sao! – Yun nói
  - Nhưng như thế này không lái xe được, đường rất trơn! – Kai nhìn Yun
  - Tao đi với mày – Key đứng lên nói
  - MẸ KIẾP! Tụi mày đừng có loạn nữa! – Ken hét lên
  - Nếu không đi bây giờ thì đợi đến lúc vào nhà xác nhận hả? – Key la lớn
  - Này bình tĩnh! – Cen nói
  - Tao với Yun sẽ đi! Cứ ở nhà đi – Key nói
  - Chết tiệt! Đi thi cùng đi – Ken nói
  - Cen, mày lên laptop định vị điện thoại nó giúp tao và canh luôn 3 đứa này! Không được để tụi nó loạn! – Ken nói
  - Ủ, cẩn thận! – Cen nói
  - Tại sao em lại phải ở đây? Em cũng có thể đi! – TA hét lên
  - Tuấn Anh! Em biết chống lại thủ lĩnh thì bị gì chứ? – Key quay sang nhìn TA
  - EM CŨNG ĐI TÌM NÓ! – TA cãi lại
  - Tuấn Anh! Ngồi xuống – Kai nói
  - Tuấn Anh! Em còn cãi thêm tiếng nào nữa tôi sẽ bắn nát não em! – Yun đưa súng ra
- TA biết tính Yun, không khoan nhượng cho kẻ chống lại! Nghiến chặt răng, TA đành phải ngồi xuống!
- Không sao đâu! Sẽ tìm ra mà! Đừng lo quá nhóc! – Ken nói
  - Cẩn thận! – Kai nói
  - Nếu 3 anh không về trước 10g thì bọn này sẽ đi! – Ngọc nói
  - Được! – Yun gật đầu
- 3 người xuống nhà xe, chỉ có 2 chiếc xe hơi nên 1 người phải đi một
- Tao sẽ đi moto! – Yun nói
  - Vậy nhờ mày! – Key nói

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Cấp 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Mọi người đều bên em

Tiếng sấm rền trời, cơn mưa ngày càng nặng hạt, những cơn gió như muốn thổi tung những căn nhà. 3 người con trai phóng đi như vũ bão, 3 xe rẽ theo 3 hướng khác nhau. Yun chạy nên chẳng mấy chốc người đã ướt sũng, không vì vậy mà tốc độ giảm đi! Chiếc xe phóng đi như xé toạc cơn mưa, Yun biết khi trời mưa đường trơn, nếu không cẩn thận thì mất mạng như chơi. Nhưng không hiểu sao Yun vẫn không giảm được. Cứ thế mà phóng đi, 3 người họ chạy dưới cơn mưa hơn 1 tiếng đồng hồ! Mọi địa điểm đều đã ghé. Ken và Key bắt đầu cảm thấy tuyệt vọng, chạy đi khắp nơi nhưng chẳng tìm thấy. Yun lúc này dừng xe lại bên đường, nước mưa đã làm khuôn mặt hoàn hảo kia trắng bệch lại vì lạnh. Yun suy nghĩ một lúc rồi mới phát hiện, nếu như bạn tuyệt vọng nơi có thể đến là nơi có kí ức đẹp! Yun vội vàng phóng xe đến ngôi nhà cũ của nó! Tốc độ kinh hoàng chưa đầy 15 phút đã đến trước cổng, Yun nhìn vào ngôi nhà, có ánh sáng nghĩa là có người. Yun mở cổng dắt xe vào bên trong!

Đứng trước cánh cửa cũ kĩ, Yun đưa tay lên gõ cửa. Nó đang ngồi khóc thì nghe tiếng gõ cửa liền hoảng sợ. Đã tối lại còn mưa, là ai đến gõ cửa. Nó đi vào nhà bếp lấy con dao thái đã cũ và đi lại phía cánh cửa.

– Ai đó? – Giọng nó hơi run

– AISSSS! EM CÓ MỞ CỬA RA KH HẢ? ĐỒ CON NHÓC LÌ LỘM! – Yun đứng bên ngoài hét lên

Nó nghe thấy giọng Yun liền giật mình, anh ta đến đây làm gì chứ. Nó định làm như không biết đi vào trong thì

– NẾU EM KHÔNG MUỐN TÔI ĐỐT CĂN NHÀ NÀY CÙNG EM THÌ MỞ CỬA ĐI – Yun la lên

Nghe xong nó liền mở cửa, Yun đứng trước mặt nó, toàn thân ướt sũng như con mèo mắc mưa. Nó đứng khựng lại, Yun vì nó mắc mưa để đi tìm sao? Nước mắt bỗng trào ra, nó nhìn Yun, từng giọt nước mắt lăn dài trên khuôn mặt nó!

– Đừng khóc! – Yun xoa đầu nó

Nó lại càng khóc lớn hơn, nếu như bình thường thì Yun đã chửi nó rồi, nhưng giờ mà chửi thì chỉ có làm rối thêm!

– đi vào trong, ngoài này lạnh không tốt! Yun đẩy nó vào trong nhà

Yun bước vào phòng khách rồi lấy điện thoại ra, dính nước nên hư rồi! Yun thở dài rồi quăng lên bàn, quay sang thấy nó đang ngồi co ro 1 góc. Khuôn mặt sợ hãi hiện rõ ra, Yun nhủ mày nhìn nó rồi nhìn xung quanh thấy điện thoại của nó! Yun cầm rồi mở lên, hàng trăm tin nhắn và cuộc gọi nhờ!

– Sao em không bắt máy? – Yun nhìn nó

– * lắc đầu *

– Em ỏn chứ? – Yun hỏi

– * lắc đầu *

Yun thật sự nhức đầu với con nhóc này, yun bấm số của Ken.

– Em đang ở đâu v? – Vừa mở máy lên Ken hỏi ngay lập tức

– Về rồi, ẹ đi! – Yun nói rồi cúp máy

Yun còn phải gọi cho Key nữa == ‘!

– Em đang ở đâu v? – Y chang Ken =)))

– Tìm được rồi, đi về đi! – Yun nói rồi cúp máy

Nếu không thông báo thì chắc 2 tên đó cho nổ banh cái thành phố quá! Yun nhìn sang nó, nó cứ ngồi như thế chẳng nói gì!

– Đi về nào! – Yun nói

– Họ bỏ rơi em, chỉ còn một mình – Nó nói

– Không ai bỏ rơi em cả! – Yun đứng trước mặt nó

– Anh nói dối! – Nó hét lên

– Sao cũng được! Giờ thì về thôi – Yun nói

– Không về! Họ bỏ rơi tôi, họ không cần tôi, tất cả các người đều là lũ nói dối! BIẾN ĐI! – Nó đứng dậy hét

– Cho dù họ có bỏ rơi em, Tôi sẽ bảo vệ em! – Yun nhìn nó

– Rồi anh cũng sẽ bỏ rơi tôi như họ! Các người thật tức cười – Nó nói trong nước mắt

– Nín! Tôi sẽ bảo vệ em vì em thiếu nợ tôi. Nếu em có chết, người giết em sẽ là tôi! – Yun đưa tay lau nước mắt trên mặt nó

Nó khựng người lại, nhìn Yun! Bàn tay lạnh lẽo đi dưới mưa gần 2 tiếng để tìm nó, nó cảm nhận được thân nhiệt qua bàn tay của Yun, rất thấp.

– Về cùng tôi, không ai bỏ rơi em cả! Mọi người đều bên em! – Yun nói

– Anh chắc không? – Nó sợ sệt

– Đi cùng tôi! Nếu không tin họ, em tin tôi chứ? – Yun nhìn nó

– Tôi tin Anh! – Nó ôm lấy Yun

Nó ôm lấy Yun như sợ Yun bỏ đi. Yun đặt tay trên đầu nó

– Đi nào! Ở đây lâu không tốt! – Yun nói

– Ủ! – Nó buông Yun ra

Yun định bước đi thì bị nó kéo lại

– Sao vậy? – Yun nhìn nó

– Thay đi! – Nó đưa 1 túi giấy cho Yun

Yun cầm lấy rồi nhìn vào, là áo len! Nó định mai tặng nhưng nếu mặc đồ ướt như thế thì bệnh mất!

– Cho tôi? – Yun hỏi

– Anh thay đi! – Nó nói

Yun cười rồi đi ra phía sau thay áo len nó đưa vào, thật sự ấm hơn nhiều. Yun bước ra, nó quay lại nhìn xem có hợp không. Quả nhiên, trai đẹp mặc gì cũng đẹp.v!

– Cảm ơn em!- Yun nhìn nó

– Đi .... Đi thôi! – nó cầm mấy túi đồ còn lại chạy ra ngoài!

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Cấp 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41: Xa lánh

Nó cầm những túi đồ trên tay rồi bỏ chạy ra bên ngoài, Yun đi phía sau nó. Mở cửa ra, ngoài trời đang mưa rất to.

– Mưa lớn hơn rồi! – Nó lẩm bẩm

– Từ đây về nhà cũng không xa lắm! – Yun đứng phía sau nó nói

– Giờ làm sao? – Nó quay lại nhìn Yun

– Không về thì không được, em ngồi cho chắc vào! – Yun nói rồi bước ra xe

Nó loay hoay khoá cửa lại cẩn thận, chạy nhanh về phía Yun nhưng bất cẩn nên trượt chân té xuống đường!

– Á – Nó la lên

– Aissss! Có thể mà cũng té, đứng lên nhanh nào! – Yun bước tới đỡ nó dậy

– Chảy máu rồi! – Nó nhìn vào bàn tay và đầu gối

– Nhanh lên, tôi đưa em về gấp! – Yun hấp tấp

– Á á, từ từ! – Nó bị Yun kéo

Leo lên xe, nó để túi đồ ở giữa nó và Yun. Yun quay lại nhìn:

– Nếu em không ôm tôi thì té ráng chịu! – Yun nói

– Anh chạy đi, mưa ngày càng lớn kìa – Nó nói

Con mưa như trút hết nỗi buồn xuống, những cơn gió lạnh lẽo thổi mạnh qua, giờ đã hơn 10g đêm rồi. Con đường chỉ còn những cây đèn, chẳng có ai dám ra đường cả. Áo len nó tặng Yun cũng ướt cả rồi, biết thế nó không đưa ==! Tay chân nó bắt đầu trắng bệch lại, chẳng có tí máu. Ngoài trời hiện giờ rất lạnh!

– Ngồi cho chắc vào! – Yun quay lại nói

Yun vận ga phóng đi khiến nó không kịp phản ứng liền ôm lấy Yun

– Thấy chưa tôi nói em rồi! – Yun vừa chạy vừa nói

– Anh chạy nhanh đi, mưa kiểu này là bão rồi! – Nó nhắm tít mắt lại

Giờ này cũng đã khuya lại còn mưa lớn nên đường vắng người, Yun phóng xe với tốc độ nhanh nhất có thể. Nó cảm nhận được người Yun đang càng lúc càng lạnh và nó cũng vậy. Trong màn mưa nặng hạt và con gió mùa đông, chiếc xe với tốc độ còn hơn cả quái xế như xé toạc con đường. Khoảng 20 phút sau, Yun và nó đã tới nhà. Nó buông Yun ra nhìn vào ngôi nhà. Nó có cảm giác những người trong đó khinh thường nó, ghét bỏ nó và xa lánh! Dù đã nói là tin Yun nhưng nó nhớ lại khuôn mặt lạnh của anh và Key, cảm giác lúc đó ám ảnh nó. Yun chạy xe vào sân, nó cúi mặt xuống để con mưa kia trút hết nước vào mái tóc bạch kim ướt sũng đỏ. Yun bước xuống xe quay lại nhìn nó:

– Em làm sao vậy? – Yun hỏi

– * lắc đầu *

– Vào trong thôi, người em ướt còn hơn mèo nấp mưa nữa, thay đồ nhanh để khỏi bệnh – Yun nói

Nó leo xuống xe, tay cầm chặt những túi đồ bằng giấy đã ướt, có lẽ những món đồ bên trong cũng ướt cả rồi. Yun kéo tay nó vào trong, bước chân nó ngày càng nặng nề. Yun mở cửa bước vào, người của 2 đứa nó ướt như chuột lột! Bước vào tới phòng khách, mọi người đều đã ngồi ở đó. Nó cúi mặt xuống, chỉ dám đưa mắt quan sát!

– Như, mày bỏ đi đâu vậy hả? – Ngọc chạy tới ôm chầm lấy nó

– không ..... Không gì! – nó ngập ngừng

– Đừng làm vậy nữa! – Ngọc nói nước mắt chảy dài

– Xin lỗi! – Nó cúi mặt

– 2 người lên thay đồ đi rồi xuống ăn! – Ngọc bình tĩnh nói

Nó không nói tiếng nào vẫn không ngước mặt lên, nó đưa mắt nhìn xung quanh. Anh và Key đang ngồi trên sofa nhìn nó!

Nó quay người lại đứng trước mặt mọi người cúi người xuống!

– Xin lỗi đã làm mọi người lo lắng! – Nó cúi người xin lỗi

– Không cần làm vậy đâu em! – Cen cười nói

– Em không sao chứ? – Anh bước tới gần nó

Nó ngước lên nhìn anh, ánh mắt đầy lo lắng. Nhưng nó chẳng hiểu sao nó bây giờ rất sợ mọi người kể cả Yun, ở nó và họ có gì đó rất khác nhau. Anh đứng trước mặt nó, tay đưa tới gần mặt nó, nó bỗng thụt lùi lại né tránh anh!

– Em sao vậy? – Anh lo lắng nhìn nó

– Không ..... Không sao! – Nó lắp bắp

– Em sợ anh sao? – Ken nhìn nó

– ..... – Nó im lặng

Anh biết nó bị hoảng loạn nhưng không ngờ lại tới mức này, Key lúc này cũng đến phía sau nó, tay Key đặt lên vai nó. Nó giật bắn người, nó bước sang ngang! Key khá bất ngờ, hình như nó đang rất sợ?

– Em không sao chứ? – Key lo lắng

– Không ..... Sao! – Nó lắc đầu

Yun quan sát chuyện xảy ra trước mắt, bước lại gần nó.

– Không sao chứ! – Yun nói

– Tránh ra! – Nó hét lên

Mọi người kinh ngạc nhìn nó, khuôn mặt nó trắng bệch chẳng có tí máu, răng cắn chặt môi lại. Yun nhủ mày nhìn nó:

– Như, mày lên phòng nghỉ ngơi đi! – TA ngồi ở ghế sofa nói

Nó nhìn họ rồi lập tức chạy lên phòng, nó sợ họ.

– Yun, anh cũng lên thay đồ đi! – TA nói

– ừ! – Yun nói rồi bước lên phòng

Key và anh bất ngờ trước hành động của nó, ánh mắt của nó đang hoảng sợ, người run bần bật lên, khuôn mặt trắng bệch chẳng có tí máu!

– Không sao đâu! Em có cách! – TA nói

– Cách? – Anh quay qua nhìn TA

– Ừm, Như hiện tại đang bị hoảng loạn tâm lý, khuôn mặt đỏ em đã từng thấy vào ngày đầu tiên gặp Như. Nếu như lúc này Như đã chịu đi cùng Yun có nghĩa là lúc đó tâm lý vẫn còn ổn định nhưng khi về tới thì bắt đầu hoảng loạn, thêm hành động của mọi người, càng hoảng loạn thêm. Lúc này chỉ 2 anh mới là người đưa Như về lại tâm lý lúc đầu! – TA giải thích

– Bằng cách? – Kai hỏi

– Để đó cho Tuấn Anh! Đẹp trai lại còn thông minh, Tuấn Anh giỏi thật! – TA ngồi tự khen:))

– Sau khi lợi dụng xong thằng này lần cuối rồi đá nó đi khỏi tổ chức dùm em! – Kai quay lại nói với Ken

– Đồng tình – Cả bọn nói

– tao đã m đầu tiên đó! – TA nhìn Kai

– Giờ không phải lúc để giỡn đâu 2 đứa! – Cen nói

– Mà lúc này hình như nó bị chảy máu! – Ngọc ngồi xuống ghế nói

– Chắc là té!!- Ken nói

– Không sao, tin em đi! – TA đứng lên nói

– Lần đầu méo được tao bấm mày ra – Ngọc nhìn TA

– Okay okay! 2 anh, 1 người đem hộp sơ cứu 1 người đem loại nước gì đó nóng lên. Từng người một, nhớ nhé! – TA nói

Cả bọn khó hiểu nhìn TA, TA cười nhe răng ra. Anh và Key đang rất lo lắng, nếu như nó vẫn như vậy thì sao? Nó đang xa lánh mọi người!

Nó sau khi chạy về phòng liền đóng cửa lại, thờ dốc. Nó chẳng biết sao mình sao thế, tay chân nó run rẩy, người nó ướt nhẹp! Nó không muốn mình phải bệnh, nó liền lại tủ đồ, có nhiều quần áo mới treo vào đó. Là đồ của nó và Ngọc, nó nhìn rồi lấy đại 1 bộ. Nó chẳng có tâm trạng để lựa nữa, vào nhà tắm, nó cởi bộ đồ đã dính nước mưa ra rồi mở nước nóng vào bồn tắm. Nó leo vào bên trong, cảm giác rất ở tay và đầu gối khiến nó nhớ ra là nó bị té. Máu giờ cứ chảy không ngừng, nó cố gắng tắm thật nhanh rồi chạy ra bên ngoài. Nó loay hoay khắp phòng để kiếm hộp sơ cứu, nó đang mặc bộ pjama màu hồng mà Ngọc đã mua. Mái tóc ướt đã được gội vẫn chưa sấy khô, nó cứ thế mà chạy khắp cả phòng. Lúc này có tiếng mở cửa, nó quay ngoắt lại

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Cấp 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42: Giảng sinh ầm ập

Nó quay lại nhìn vào cánh cửa, Key bước vào với hộp sơ cứu trên tay. Nó run rẩy nhìn Key, đôi mắt tím hoảng sợ, răng cắn chặt môi lại. Key đóng cửa rồi quay sang nhìn nó:

– Lại đây với anh! – Key nói

– * lắc đầu *

– Anh chỉ sơ cứu cho em thôi, nếu em định để máu chảy đến chết thì dẹp ý định đó đi! – Key nhìn nó

Vết thương lúc này đang dần ứa máu, bàn tay nó nắm chặt lại, máu dần chảy ra! Key thờ dài nhìn nó:

– Không sao đâu! Lại đây, xong rồi anh sẽ đi! – Key bước lại ngồi lên giường

Nó nhìn Key rồi bước tới ngồi xuống giường!

– Đưa tay em đây! – Key nói

Nó nắm chặt tay lại, nó run rẩy ngày càng mạnh. Vết thương bị nó bấu chặt lại ứa máu nhiều hơn, Key nhìn bàn tay nó nhủ thầm

– Em không cần phải nắm chặt như vậy đâu! – Key cầm lấy tay nó

– .... – Nó im lặng

– mở ra! – Key nhìn nó

Nó làm theo lời Key, Key bắt đầu sát trùng vết thương. Dù không nặng nhưng nếu không băng lại cũng mất khá nhiều máu, đối với bệnh của nó. Mất nhiều máu là việc nguy hiểm nhất. Nó và Key cả 2 đều im lặng, chẳng ai nói gì. Key cẩn thận sát trùng rồi lau những vết máu xung quanh tay nó, mọi cử chỉ đều ân cần khiến nó cảm thấy bớt hoảng sợ!

– Xin lỗi vì việc lúc trưa! – Key lên tiếng phá vỡ không khí im lặng

– ..... – Nó im lặng

– Anh không nghĩ những lời đó làm em buồn đến như vậy! – Key nói tiếp

– .....

Key lúc này đã băng bàn tay nó lại, Key đứng lên kéo 1 cái ghế ngồi trước mặt nó, để chân nó lên rồi vén cái quần màu hồng của nó lên.

– Lúc đó anh hơi nóng nên đã nói những lời đó với em, nhưng em! Mà thôi bỏ đi, lỗi của Anh – Key tính nhắc lại lỗi của nó nhưng lại thôi

Nó im lặng, chẳng nói gì! Key vẫn ân cần sơ cứu cho nó, dịu dàng và ấm áp. Key lúc này chẳng giống như lúc đó, khuôn mặt ấm áp, giọng nói dịu dàng! Nó cảm thấy ở anh có gì đó đáng thương, có lẽ hành động của nó làm anh bị tổn thương nhiều lắm! Nó cắn chặt môi dưới, nó biết nó cũng có lỗi nhưng lại không chấp nhận! Key lúc này đã băng chân nó lại xong, kéo ống quần lại như cũ rồi để chân nó xuống đất. Key dọn bông y tế và mọi thứ lại vào hộp rồi đứng lên để ghế về chỗ cũ!

– Xong rồi! Cũng gần 11g rồi, em ngủ đi! – Key quay lại nhìn nó

– * gập đầu *

– Em ngủ ngon! – Key nói rồi quay lưng bước ra cửa

Key đứng trước cửa bỗng khựng lại rồi quay lại cười nhạt nhìn nó, nó ngược lên nhìn Key. 2 người chạm mắt nhau, nó nhìn Key, vẻ mặt đau khổ đó làm nó cảm thấy đau lòng. Đôi mắt Key hiện rõ nỗi buồn trên đó, nụ cười nhạt đau thương.

– Em biết không? Có lẽ em nói đúng, Anh vẫn không hiểu rõ em, đến lúc biết em bỏ đi, anh như mất đi linh hồn vậy. Đầu óc chợt trống rỗng, cơ thể chẳng còn chút sức lực nào cả. Rồi đến lúc đi tìm em, ngồi trong xe chạy mãi anh cũng chẳng biết mình phải chạy đi đâu nữa. Em nói đúng, anh là thằng anh trai tồi, không xứng làm Anh 3 của em! – Key nói với nụ cười nhạt

Key quay lưng bước ra khỏi phòng, nó nhìn cánh cửa đó dần khép lại. Nó muốn nói lời xin lỗi với Key, nó không cố tình nói vậy, nó không cố ý làm Key buồn! Khuôn mặt của Key khi nói khiến nó cảm thấy tim ngừng đập, cổ họng bị cái gì đó chặn lại! Lần đầu tiên, nó thấy khuôn mặt Key tuyệt vọng đến vậy .....

Key sau khi ra khỏi phòng nó liền thờ dài, nó vẫn không tha thứ cho Key! Key đi xuống phòng khách đầy đủ mọi người đang ngồi!

– Sao rồi? – Cen hỏi Key

– Nhìn cái mặt như bánh bao chiều bị ế như vậy là bị cho ăn 1 đồng bơ rồi – Ngọc nói

– Tao lên phòng, làm gì làm đi! – Key quăng hộp sơ cứu lên bàn rồi bước lên phòng

– Giận cá chém thớt! – Kai nói

– Chứ gì nữa! – TA nói

– Thăng Ken mà không nói được là năm nay khỏi có giảng sinh – Yun nói

– Con nhóc đó coi bộ gan lì lắm! – Cen nói

– Mà sao tụi mày chưa đi ngủ? – Ken hỏi

– Nhiều chuyện chứ chi! – Ngọc nói

– Thôi mày đi đi! Lên coi nó sao chứ tao thấy mà Key nó lên phòng tự ki rồi đó – Yun nói

Ken thờ dài rồi đi vào trong bếp, anh lấy hộp bột cacao nguyên chất xuống, anh bỏ vào ly rồi đổ nước nóng vào, lấy từ trong tủ lạnh ra là 1 hộp socola đắng rồi bỏ socola vào! Anh biết nó thích vị đắng hơn là ngọt nên như thế này có lẽ nó uống được. Anh lấy thêm miếng đắng hạ sốt rồi cầm 2 thứ đó lên phòng nó. Đứng trước cửa phòng, bên trong vẫn còn bật đèn đồng nghĩa với việc nó chưa ngủ. Anh đưa tay mở cửa phòng nó, cửa không khoá!

Nó nghe tiếng mở cửa lại một lần nữa giật mình quay lại, Ken đóng cửa rồi quay lại nhìn nó! Nó đang nằm đè lên con gấu siêu to lần trước Key tặng nó:))! Nó thấy anh, cơ thể trở nên cứng ngắc lại!

– Anh không ăn thịt em đâu! – Ken thờ dài rồi bước lại phía ghế ngồi, anh đặt ly cacao lên bàn!

Nó nhìn anh, đôi mắt tím lung lay, nó sợ khuôn mặt lạnh như băng của anh lúc đó và cả giọng nói đó nữa!

– Em vẫn chưa ăn gì, anh nghe Yun nói lúc đến chỗ em trên bàn chỉ bạch sữa còn đang uống dở và cái bánh bông lan vẫn chưa ăn hết! Em lại uống cái này đi rồi ngủ! – Ken nhìn nó

Nó bước xuống giường, đi lại phía ly cacao cầm lấy rồi trở về giường ngồi. Ken chỉ biết thờ dài thườn thượt nhìn nó, lần đầu thấy nó như thế này. Nó nhìn anh như nhìn thấy thú dữ, đôi mắt tím hoảng sợ! Nó cầm lấy ly cacao trên tay, mặc dù không cảm nhận được độ nóng nhưng nó biết cơ thể nó đang ấm dần!

– Em uống hết ly đó đi rồi anh xuống! – Ken nói

– .....

Nó vẫn không uống, tay vẫn cầm chặt ly!

– Xin lỗi em vì vụ ở khu trung tâm! Lúc đó anh hơi bức nên đã nói chuyện như thế với em! – Ken nói

Nó lúc này đưa ly cacao nóng lên miệng uống, vị ngọt của cacao quyện với vị đắng của socola! Nó uống một ngụm, cơ thể nó dần thả lỏng lại bình thường! Nó đặt ly cacao lên bàn trang điểm gần đó

– Dù gì đi chăng nữa thì anh không mong em tha thứ. Nhưng chắc chắn rằng cho dù cả thế giới này có ruồng bỏ em, anh vẫn bên em! – Ken nhìn nó

Nó bắt đầu cảm thấy khoẻ mắt hơi cay, lúc này là Key, lần này là Ken! Nếu nó không nói gì thì không còn cơ hội nữa!

– Xin lỗi! – Nó nói

– Ai cũng có lỗi cả, em đừng tự trách bản thân như vậy! – Ken mỉm cười rồi bước lại phía nó

Anh quỳ 1 trên lên sàn rồi nhìn nó! Tay đưa lên gạt đi nước mắt trên mặt nó.

– Đừng như vậy nữa! Đừng bỏ đi nữa! – Ken nhìn nó

– Em xin lỗi! – nó nói

– Không sao, dù gì cũng về rồi! – Ken nở nụ cười nhìn nó

– Xin lỗi vì mọi thứ, xin lỗi vì đã nói như thế! – Nó nói trong nước mắt

– Không sao đâu! Nín đi, anh đã nói không được khóc khi có anh ở bên cạnh mà – Ken nói

– Anh sẽ không bỏ em đi đúng không? Anh sẽ không bỏ em ở đây như ba mẹ em chứ? – Nó nhìn Ken

– Anh sẽ không như họ! – Ken nói

– Họ bỏ em đi, họ không quay về đây nữa! Em nhớ họ! – Nó nói

– Còn có anh và mọi người cơ mà! – Ken cười – Em bình tĩnh lại chưa?

- Rồi
- Vậy thì em đi ngủ đi, khuya lắm rồi! Mai lại còn là giáng sinh, việc hôm nay cứ xem như là con ác mộng đi – Ken nói
- Dạ! – Nó nói
- anh có để miếng dán hạ sốt trên bàn, lát em dán vào rồi ngủ để mai khỏi lên cơn sốt! – Anh nói
- Ừm!
- Vậy anh về phòng, ngủ ngon! – Ken nói
- Anh ngủ ngon

Ken cười rồi đứng lên bước đi nhưng chợt quay lại:

– À còn về Key, lúc nãy nó xuống phòng khách mặt nó buồn lắm, lần đầu tại anh thấy nó như vậy. Nó cũng về phòng rồi, chắc do lúc nãy đi dưới mưa nên mệt! Thôi em ngủ đi – Ken nói rồi bước đi

Nó ngăn người ra, Key không nói cho nó biết về việc Key bị bệnh, chẳng phải lúc nãy Key vẫn còn khoẻ mạnh sao? Hàng chục câu hỏi trong suy nghĩ nó hiện ra, nó có nên đi qua phòng Key không .....

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Cấp 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Vấn đề được giải quyết !

Nó suy nghĩ một lúc rồi nhìn sang đồng hồ, cũng đã qua 12 giờ rồi, nó sẽ qua phòng Key và dán miếng hạ sốt cho Key! Nó đi về phía những cái túi đựng quà giáng sinh cho mọi người, nó lấy 1 cái hộp đựng đôi giày nó đã mua cho Key! Nó cầm lấy rồi bỏ vào túi, mai nó sẽ tặng sau! Nó đi lại lấy ly cacao và miếng hạ sốt của Ken để lại. Mở cửa phòng bước ra ngoài, mọi người có lẽ đã ngủ hết! Nó vừa xuống cầu thang vừa uống ly cacao, nó bước xuống tầng 1 nghe tiếng nói chuyện ở phòng khách. Nó giật mình, giờ đã hơn nửa đêm, ai lại ở dưới phòng khách nhỉ? Nó cố gắng bước xuống không tạo tiếng động, nó ngo đầu ra chẳng thấy ai cả nhưng vẫn bật đèn! Nó đi xuống dưới phòng khách, cảnh tượng kinh dị nửa đêm đập vào mắt nó.v! Tất cả mọi người đều đang ngồi ăn mì ý trừ Yun và Key! Nó há hốc mồm nhìn bọn họ, cứ như chết đói tới nơi:)))! Nó liền bịt miệng lại cười! Nó cố gắng giữ nét mặt bình tĩnh rồi bước ngang qua đi xuống nhà bếp, Ken ngược lên xem xú la làng lên!

- Trời ơi má ơi! – Ken lắm bầm
- Gì vậy cha? Đang ăn mà mày kêu má m làm gì! – Cen nói
- Đá m ra đường giờ! – Ken nói
- Thôi ăn đi! Có biết là đêm khuya tại em chạy ra ngoài đường kiếm kh há? – TA nói

Thế là cả đám lại ngồi ăn.v, nó nghe cuộc nói chuyện mà muốn bật ngửa! Chẳng lẽ họ nhìn ăn từ lúc trưa tới giờ, nghĩ tới đó nó muốn cười ra nước mắt! Nó đứng dưới bếp uống hết ly cacao rồi bỏ lên bồn rửa chén! Nó mở tủ lạnh lấy túi chườm đá! Nó cầm miếng hạ sốt và túi chườm đá đi ra khỏi nhà bếp, nó khựng lại ở phòng khách! Ken lúc này ngược lên nhìn nó:

- Sao em chưa ngủ? – Ken nhìn nó
- Cả bọn nghe Ken nói rồi ngược lên nhìn nó!
- Nó xuống đây hồi nào vậy? – TA nói
- Đã tóc màu bạch kim rồi còn xoa dài tới đi long nhong trong nhà! – Ngọc lắm bầm
- Em lấy ít đồ thôi, mà sao chỉ có nhiều đây người thôi vậy? – Nó nhìn
- À! Key thì vô phòng lâu rồi, Yun thì sốt nằm liệt giường rồi! – Cen nói

Nó nghe xong suy nghĩ một hồi rồi bước lên lầu!

- Tối tao lên ngủ với mày! – Ngọc nói

– Ừm cũng được! Phòng tao rộng lắm, mầy ngủ dưới sàn cũng đủ đó! – Nó mỉm cười

Ngọc ngơ người, nhìn nó và kết quả bị nó liếc cho một cái!

– Thật đáng sợ! – Ngọc nói

– Anh em mà! – Cen nói

Cả đám quay sang nhìn Ken, đúng thật! Y chang nhớ-v! Dừng lời nói giết người:))! Ken nhún vai như chẳng biết gì:))!

– Mà nó có vẻ ổn hơn rồi nhĩ! – TA nói

– Ừ, thấy hình như bình thường rồi – Kai nói

– Chắc! Mong nó với Key làm lành! – Ngọc nói

– Đúng đó! – Cen đồng tình

– Đừng lo! – Ken nói

Nó lúc này đang suy nghĩ nên qua phòng Yun trước hay là Key trước! Đắn đo một chút rồi nó quyết định qua phòng Key trước, nó đi đến trước cửa phòng của Key. Bỗng cảm thấy không khí xung quanh nặng nề hẳn, nó thờ dãi rồi đưa tay mở cửa! Key không khoá cửa khiến nó vào dễ dàng, nó đóng cửa lại. Căn phòng vẫn mở sáng đèn, Key đang nằm trên giường, tay vẫn cầm cuốn sách. Nó thờ dãi rồi bước lại kề bên Key, khuôn mặt khiến người khác có chút đau lòng. Nó lấy cuốn sách trong Key ra rồi đặt lên đầu giường, nó đưa tay lên sờ trán Key, Key đang bị sốt nhẹ. Nó vuốt ngược mái tóc đang che phủ khuôn mặt lên, cẩn thận mở miêng dán hạ sốt để Key không tỉnh dậy. Nó nhẹ nhàng dán miếng hạ sốt lên trán Key, nó lo lắng không biết Key đã ăn gì chưa! Hàng ngàn câu hỏi hiện lên trong đầu nó, nó kéo chăn lên cho Key. Lúc này Key nhắm mắt mở mắt ra, nó đang loay hoay kéo chăn lên!

– Như? – Key nói

– Là em! – Nó nghe giọng nói của Key liền quay qua

– Bà mẹ! Ngủ mà cũng ám ảnh, thiệt chứ! – Key tưởng là mơ liền bật cười

– Không phải mơ đâu! Lúc nãy Ken có vào nói chuyện với em, nói nãy anh đi dưới mưa nên sốt! – Nó nói

– Rồi? – Key nhìn nó

– Ờ thì lên dán miếng hạ sốt chứ gì! – Nó nhìn Key

– Nhóc con! – Key cười

– Xin lỗi vì lúc đó nói như thế với anh! Em không cố ý, anh đừng nghĩ về nó nữa. – Nó nói nhỏ

– Em có đi xin lỗi với người khác thì cũng phải nói lớn lên chứ! – Key nhìn nó

– Yaaaa! Nói thế mà không nghe á? Anh bị điếc à – Nó trừng mắt

– Nhóc con! Em đi xin lỗi kiểu đó à? – Key nhìn nó

– xin lỗi anh! – Nó nói

– lại đây nói nghe – Key nói

– Chuyện gì? – Nó bước tới gần Key

– này thì bỏ nhà đi này! Anh cung chạy 2 tiếng đồng hồ ngoài trời rồi lại phải xuống xe để tìm cung trong công viên! Thế mà cung dám nói anh bỏ rơi cung à? Lại còn học cái tính quát lên nữa chứ! – Key kéo nó nằm xuống giường kí đầu nó liên tục

– Thà em ra! Ai kêu anh đuổi em đi làm gì – Nó vừa cười vừa nói

– Thế anh kêu em mặc bikini chạy vòng vòng em làm không? Cãi bướng à? – Key nhìn nó

– cái đó thì bất khả thi! – Nó nói

– Con nhóc này! – Key nhìn nó

– Xin lỗi đã làm anh buồn, em cũng không muốn như vậy đâu. Lúc ở trong căn nhà đó, em cảm thấy như bị bỏ lại. Mẹ em nói họ sẽ ở bên đó luôn không

về nữa. – Nó trầm giọng xuống

– Ai cũng có lỗi hết! Không sao đâu, cũng do anh nóng tính nên đuổi em đi! – Key nhìn nó

– Anh ngủ đi, qua nửa đêm rồi! Em còn phải qua phòng tên Yun nữa! – Nó đứng lên

– À, Yun là người đòi đi tìm em đấy! Lúc đó chỉ có 2 chiếc xe nên Yun nói đi xe moto! – Key nhớ lại

– Chắc! Đáng thương nhờ! – Nó nói

– Con nhóc này! – Key nhìn nó

– Haha! – Nó cười

– Anh thích em cười hơn! – Key nói

– Vângggg! Ngủ đi anh 3! Anh ngủ ngon – Nó nói

– Em ngủ ngon! – Key nói

Nó cầm túi chườm ra khỏi phòng Key, nó cảm thấy tinh thần đã thoải mái hơn một chút. Nó bước lên lầu của nó và Yun, đứng trước phòng Yun! Nó suy nghĩ 1 hồi rồi đưa tay mở cửa, lại thêm 1 tên không khoá cửa == ‘! Nó đóng cửa nhẹ lại rồi nhìn xung quanh, Yun đang nằm trên giường, dù ngoài trời mưa rất lạnh nhưng tên này vẫn bật máy lạnh == ‘! Nó cầm túi chườm đá đi lại phía Yun, tên này khi ngủ mặt hiền hơn hẳn. Nó ngồi xuống giường rồi đưa tay chạm trán Yun, tên này đang sốt cao. Nó đặt túi chườm đá lên trán Yun, trên bàn có cả đồng thuốc. Nó bước tới cầm 1 hộp thuốc lên, là thuốc hạ sốt! Nó đang suy nghĩ thì:

– Em định hạ sát tôi đây à?

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Cấp 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Lời hứa

– Ôi Má Oi! – Nó quay lại nhìn Yun

Yun đã tỉnh dậy, nằm trên giường nhìn nó. Nó bị giật mình bởi giọng nói trầm của Yun, nó còn tưởng có người thứ 3 trong căn phòng này nữa chứ =)))

– em không cần giật mình thế đâu – Yun nói

– Định hù chết tôi đây à! – Nó nói

– Tôi nên nói câu đó mới đúng, nửa đêm khuya em xả tóc dài như vậy vào phòng người khác làm gì thế?

– Không giết anh đâu mà sợ! – Nó đặt hủ thuốc xuống

– Chắc! Sao biết được! – Yun nhún vai

– ANH! – Nó trừng mắt

– Tóc em đã màu bạch kim rồi, giữa đêm khuya đừng trợn mắt tím của em lên nữa!

– Đúng là đồ ngang ngược!

Nó bước tới ngồi trên giường Yun, tay chạm vào mặt, thân nhiệt vẫn chưa hạ xuống chút nào. Nó nhú mày rồi nhìn túi chườm đá, đá cũng gần tan hết rồi. Nó cầm lấy túi chườm đá, đứng lên:

– Em đi đâu vậy?

– Anh đuổi tôi mà! Giờ còn hỏi, chưa già mà lần!

Nó nói rồi bước ra ngoài để lại cho Yun cả ngàn câu hỏi trong đầu: ” Rốt cuộc con nhóc đó tính làm gì vậy? ”, Yun suy nghĩ rồi nhìn lên đồng hồ, đã hơn một giờ sáng rồi

– Haizzzzz...! Vẫn còn đóng tài liệu chưa nhập, rắc rối quá~~~~! – Yun tự nói một mình.v

Nó cầm túi chườm đá đi xuống nhà bếp, đi tới phòng khách cảnh tượng chết người xuất hiện.v! Ngọc thì nằm trên sofa bấm điện thoại, TA và Kai thì ngồi đánh bài==’, Ken và Cen thì đang đùn đẩy nhau ra khỏi cửa!

– E hèmnnn! – Nó háng giọng

5 người đó quay lại nhìn nó, nó nhìn chằm chằm vào họ rồi quay lại nhìn lên bàn, cái đồng đĩa lúc ăn mỳ ban nãy vẫn không dọn! Nó nhìn rồi mặt vẫn rất ư là bình thảnnnn

– Mọi người còn làm gì ở đây vậy? – Nó hỏi

– À~~~~! Thật ra thì Ken đuổi Cen ra đường ngủ nhưng Cen không chịu nên giờ 2 người họ đang đùn đẩy nhau! – Kai nhìn nó nói

– Vậy còn 3 người? – Nó hỏi

– Tao với Kai thì do Ngọc không có phòng nên đòi lấy phòng Kai, Kai phải ngủ chung với Cen mà Cen thì bị đuổi ra ngoài nên phải ở lại đợi coi có đuổi được không? – TA giải thích

– À~~~~! Thì ra là vậy .... Mà nhà tao mở thành sông bài lúc nào vậy? – Nó mỉm cười

Chưa đầy 1 phút 30 giây cái sông bài bị dẹp sạch.v, nó quay sang Ngọc rồi bước tới đứng bên cạnh, Ngọc nhìn lên:

– Yohoooo~ chưa ngủ hả? – Ngọc cười tươi

– * bụp * – Túi đá rớt thẳng mặt

– Lạnh lạnh lạnh – Ngọc cầm túi đá lên

– nếu mày không muốn bị tao đá đít ra đường vào lúc gần 2 giờ sáng thì đi dọn cái đồng trên bàn đi – Nó nói

– Why me? – Ngọc la làng

– cả 2 tên này nữa! – Nó chỉ TA và Kai

– Mai dọn cũng được mà~~~~! – Ngọc nài nỉ

– Vậy thì nếu mày đói thì mai ăn cũng được mà~~~~! – Nó móc Ngọc

– Lần này mày thắng! ĐI DỌN LÊ! – Ngọc giận cá chém thớt

– Chủ nào tố nấy – Đồng thanh

Nó mỉm cười rồi nhìn sang 2 tên khùng kia đứng ngay cửa lối kéo nhau ra ngoài, đường đường là đàn anh, thủ lĩnh, con cưng mà lại ra thành hình tượng như vậy==’

– Nếu 2 Anh muốn ngày mai trang nhất của các tờ báo trên toàn thế giới đưa tin ” Con cưng của tập đoàn KC và tập đoàn Minh Phong biến mất trong đêm ” thì cứ tiếp tục – Nó nói

2 người đang kéo đẩy nhau bỗng nhiên dừng mọi hành động lại rồi nhìn nó, nó đang mỉm cười ” Thân Thiện ” có mang 1 chút tà khí ở trong nụ cười đó.v! Ken nuốt nước bọt nhìn nó:

– Sao em chưa ngủ? – Ken hỏi

– Nếu em ngủ thì đâu thấy được cảnh tượng này!? – Nó nói

– Chỉ là tập thể dục để tiêu hoá thôi mà! – Cen cười tươi

– Vào lúc đêm khuya? – Nó nhìn qua Cen

– Ủm, tập vậy mới tươi tỉnh được! – Ken nói

– Ồ~~~~! Giờ em mới biết, vậy thì 2 người đi lau giúp em cái phòng khách này nhé, xong rồi trang trí luôn! – Nó cười

– Ờ thì .... – Cen ngập ngừng

– Cấm từ chối dưới mọi hình thức! NHÉ?? – Nụ cười ầm áp trên môi nó:))

Nó nhìn Ken và Cen xong lấy túi chườm đá xuống bếp, 3 đứa kia đang đứng rửa chén!

– Trời oiiii! Ở nhà đến quần áo tao còn không giặt mà phải đi rửa chénnnn! – Ngọc than vãn

– Chứ gì nữa! – TA đồng tình

– Đường đường là con cưng của các tập đoàn mà giờ phải đi rửa chén nè tròiiii, chén nhà mình đi không nói đi rửa chén nhà người ta nè tròiiviiii! – Kai than

– Biết ăn thì phải biết dọn! Cứ như 3 người thì lấy gì tự lập được! – Nó đứng phía sau

– Ôi Mẹ ơi! Làm giặt mình! – Ngọc quay lại

– Có tạt giặt mình! Làm lẹ đi rồi đi trang trí kia! – Nó mở tủ lạnh lấy thêm đá

– Vàiiii! Nửa đêm á! – TA nói

– Muốn mai báo đăng ” con trai của tập đoàn người mẫu lớn nhất thế giới chết thảm ” thì đừng làm! – Nó quay sang TA

– Hi hi! Làm mà! – TA giả nai quay lại rửa chén tiếp

Nó nhìn 3 đứa đó rồi khẽ cười, đúng là mọi việc có thể dễ mai làm nhưng vì họ rảnh rồi đến nỗi nửa đêm đi mua mỳ ý được thì làm việc cho tiêu hao calo:))! Nó lấy đá trong tủ bỏ vào túi rồi mở ngăn dưới lấy hộp sữa tươi ra! Nó lấy cái ly rồi đổ sữa vào, Ngọc quay sang nhìn:

– Mày lấy sữa với túi chườm đá cho ai vậy? – Ngọc tò mò

– Tò mò tọc mạch! Làm đi – Nó bỏ hộp sữa tươi vào tủ lại

– Không nói thì thôi! – Ngọc bĩu môi

Nó phì cười rồi cầm ly sữa và túi chườm đá lên lầu, đi ngang phòng khách, Anh cùng Cen đang trang trí. Nó mỉm cười nhìn rồi bước lên, họ vẫn là bạn tốt và anh em tốt của nhau nhĩ))! Nó bước đến trước cửa phòng của Yun, mở cửa bước vào. Nó đóng cửa lại rồi quay lại, Yun đang ngồi trên giường lưng dựa vào gối, trên chân để thêm 1 cái gối và có cái lap top bên trên!

– Này, anh bị điên à? – Nó nói

– Không phải em về phòng rồi à? – Yun quay sang nó

– Anh đừng đánh trống lảng, dẹp cái máy đó ngay! – nó bước tới

– Còn khá nhiều tài liệu tôi cần phải nhập để gửi về tập đoàn, mai nếu không gửi thì ông ta sẽ qua đây mất – Yun nói

– Tôi không quan tâm, anh đang bệnh, nếu không nghỉ ngơi thì nặng thêm thôi, cái đồng hồ đó để đó đi! – Nó đưa ly sữa ra trước mặt Yun

– Em không bỏ gì trong đấy chứ?

– Có, bỏ thuốc chuột ở trong đó, đồ khó ưa

Yun cầm lấy ly sữa rồi phì cười, nó liếc Yun rồi cầm lấy cái laptop và đóng tài liệu trên giường đem qua cái bàn gần đó.

– Em không mệt sao?

– Không, anh uống hết ly đó đi – Nó nói

Yun nhìn nó rồi uống hết ly sữa theo yêu cầu của nó, nó cầm cái ly rồi đặt lên bàn. Yun nằm xuống giường, nó cầm túi chườm đá để lên trán Yun!

– Sao hôm nay em lo lắng cho tôi thế? – Yun nói

– Sao anh nói nhiều thế, bệnh mà còn lảm nhảm! Ngủ đi – Nó gất lên

– Còn em, không ngủ sao?

– Không tôi thức quen rồi! – Nó áp tay lên má Yun

– Nửa đêm em vào phòng người khác, lại còn là con trai, em đang quyến rũ tôi đấy à? – Yun cười gian tà

– Anh dẹp ngay cái đầu óc đen tối của mình đi! – Nó nhìn Yun

- Em đang ngồi trên giường tôi đây, không sợ à?
- Chắc anh cũng biết tôi chưa đủ 18 tuổi đâu nhỉ?
- Không sao, nếu em chịu tôi vẫn lấy em được
- Xin lỗi, đem anh về nhà tôi đem con heo về nuôi cho mập rồi bán lấy thịt

Nó bỏ tay ra khỏi má Yun, đứng lên kéo chăn, từng cử chỉ đều ân cần và dịu dàng. Yun nhìn nó, mắt không rời. Nó bước lại phía máy laptop và đóng tài liệu của Yun!

- Em biết làm cả mấy cái này à? – Yun nói
- Này, anh nghĩ tôi là ai hả? Dù gì thì tôi vẫn có thể làm 1 thư kí cho 1 tập đoàn lớn đấy
- Vậy em làm thư kí cho tôi đi!
- Có một chủ tịch như anh thì điên sớm! – Nó vừa đánh máy vừa nói
- Tại sao? Tôi đẹp trai, giàu có, lại còn thông minh
- Này! Tôi không ngờ anh vừa bị bệnh biến thái lại còn thêm bệnh tự kỉ nữa đấy
- Nhưng tôi vẫn đẹp trai, cả ngàn cô gái xếp hàng để được làm thư kí của tôi đấy
- Thì chủ nào tớ này. Mấy cô đó cũng như anh vậy đó
- Em sẽ làm thư kí cho tôi chứ?
- Tôi sẽ được gì?
- Tôi sẽ trả lương cho em gấp 2 lần người khác
- Chắc! Để xem cái đã

Cuộc đối thoại giữa Yun và nó khiến cả căn phòng trở nên nhộn nhịp hơn hẳn! Nó ngồi trên ghế tập trung nhập dữ liệu, bàn tay nó lướt nhanh trên bàn phím. Yun nằm trên giường nhìn nó, đáng vẻ nó thật mắc cười. Mặc bộ pijama màu hồng, tóc xoã dài và đang ngồi nhập dữ liệu, khuôn mặt nó nghiêm túc hẳn, tập trung vào việc đang làm. Yun nhìn nó rồi bỗng cảm thấy tim như đập lệch 1 nhịp và càng ngày càng nhanh hơn. Cảm giác này Yun chưa từng có bao giờ, thôi không nhìn nó nữa rồi nhắm mắt lại và dần dần chìm vào giấc ngủ. Trong căn phòng lúc này chỉ còn tiếng đánh máy và hơi thở của 2 người. Lâu lâu nó lại dừng một lúc rồi bước tới gần Yun để kiểm tra thân nhiệt, Yun đã ngủ say và con số từ từ hạ xuống.

- Lời hứa đó, sẽ giữ lời! – Nó nói

Nó quay trở lại với cái laptop, nó cứ đánh máy chẳng quan tâm đến giờ giấc. Lúc hoàn thành thì nó lưu lại rồi nhìn sang đồng hồ, đã gần 4 giờ sáng, nó vươn vai rồi ngả người ra phía sau nhắm mắt lại. Cơ thể đầy mệt mỏi sau hơn 2 tiếng ngồi đối diện với màn hình, đôi mắt nhắm nghiền lại rồi chìm vào giấc ngủ lúc nào không hay ....

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Cấp 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45

Nó giật mình thức dậy bởi tiếng chuông báo thức trên điện thoại của Yun, ngồi thẳng dậy vươn vai rồi quay sang nhìn đồng hồ! Mới có 7 giờ thôi mà, nó nhăn mặt, đưa tay dụi mắt rồi ngáp dài —"! Nó đứng lên rồi bẻ cổ qua phải rồi tới trái, quay sang nhìn vào cái thứ phát lên tiếng chuông kinh hoàng đó. Nó bước tới, cầm điện thoại Yun lên tắt đi tiếng chuông ồn ào đó rồi để lại chỗ cũ. Quay sang nhìn người con trai đang nằm trên giường, như bức tượng được tạc hoàn hảo. Đến bây giờ nó mới có thể nhìn kĩ Yun hơn, sống mũi cao, đôi môi mỏng, nước da trắng hồng mịn như con nít -.-, khuôn mặt hoàn hảo không tí vết hơn cả mấy chàng người mẫu trên tv. Nó suy nghĩ đánh giá Yun, ở Yun có gì đó thu hút người khác. Nó ngăn người đứng nhìn Yun rồi lắc đầu ”sao lại nhìn tên này vậy trời, đẹp trai cái nỗi gì! ”Nó suy nghĩ:)). Nó lấy túi chườm trên trán Yun xuống, đưa tay áp lên trán, thân nhiệt đã trở lại bình thường. Mỗi nó thoáng nở nụ cười, cảm thấy trong lòng nhẹ nhõm được 1 phần nào đó. Nó cầm túi chườm và ly sữa rỗng hôm qua bước đi, nó mở cửa rồi bước ra khỏi phòng cố gắng không tạo tiếng động!

Nó trở về phòng, đặt 2 thứ trên tay rồi tiến lại phía tủ quần áo, mở ra bên trong có khá nhiều loại, nó nhìn 1 loạt rồi ngẫm nghĩ. Nó quyết định lấy 1 cái áo tank top unisex, loại này không khoét quá sâu nhưng nó vẫn quyết định mặc thêm áo ống vì nhà này toàn lũ biến thái.v. Nó chọn loại này vì giống như

G-Dragon mặc và cả chất! Nó chọn thêm 1 quần short ngắn jeans nữa rồi đi vào nhà tắm làm VSCN và thay đồ. Một chút sau nó bước ra khỏi nhà tắm rồi đứng trước gương, nó hợp với phong cách này! Nó lấy lược chải mái tóc dài rồi cột cao lên kể cả phần mái. Cột xong nó cầm túi đá và cái ly xuống lầu, căn nhà lúc này khá yên tĩnh. Lầu 3 là phòng nó và Yun, lầu 1 là Ken và Key, có lẽ lầu 2 là 4 người còn lại. Nó xuống phòng khách, căn phòng được trang trí rất đẹp không quá rườm rà, có cả 1 cây thông không quá to ở giữa nhà. Nó hài lòng với thành quả của Ken và Cen, bước xuống nhà bếp. Đồng hồ đêm hôm qua đã được rửa sạch và cả không gian bếp rộng cũng được lau dọn sạch sẽ. Nó quyết định hôm nay sẽ làm trứng cuộn com! Nó dọn dẹp 2 thứ trên tay rồi mở tủ lạnh ra coi có thứ gì làm bữa sáng được không, đang loay hoay với cái tủ lạnh thì nó nghe tiếng bước chân liền ngừng đầu lên:

– Sao em dậy sớm thế? – Là Yun

– Không phải Anh đang ngủ à? – Nó quay qua nhìn

– Quen giấc thôi! – Yun nói

– Anh xuống đây làm gì?

– Chẳng lẽ xuống đây tập thể dục? Mà em tính làm bữa sáng đây à?

– Ừm

– Món gì vậy?

– Trứng cuộn com

Nghe xong câu đó Yun bỗng trở nên im bật, kimpap chẳng phải hôm qua họ đã ăn nhiều rồi sao? Yun nhìn sang nó đang loay hoay tìm gì đó!

– Em tìm gì thế? – Yun bước tới

– Gạo! – Nó nói

– Gạo ai lại để trong tủ lạnh, bị ngốc à?

Nó đứng lên suy nghĩ một hồi rồi mới nhớ, đúng là gạo không ai bỏ trong tủ lạnh cả! Yun nhìn nó rồi thở dài:

– Có thật là em biết làm không vậy? – Yun hỏi nó

– Lần trước thì Ngọc làm trứng và nấu com. Còn lại tôi làm – Nó nhìn Yun

Yun nhìn nó, con nhóc này đúng là bị ngốc mà!

– Thật là, nhưng nghe nói em biết làm bánh đúng không? – Yun nói

– Ừm! Đồ ngọt thì biết làm hết, đồ mặn thì mỳ gói!! – Nó nói

– Em ăn bánh thay com à?

– Dù gì cũng có tinh bột

Yun thở dài, không gì là nó không nói được.v! Nếu để nó làm bữa sáng thì thà nhịn đói còn hơn ==’

– Em ra đi, tôi sẽ làm! – Yun nói

– Anh biết nấu không

– Hơn em là được

Nó bấu môi nhìn Yun rồi bước ra khỏi tủ lạnh, Yun với tay lấy hộp trứng, xúc xích, cà rốt, kim chi và thanh cua. Nó đứng kế bên nhìn cách Yun làm, cử chỉ đều nhanh nhẹn và dứt khoát.

– Em định đứng nhìn tôi làm đến chừng nào?

– Anh biết nấu thật á?

– Ăn không chết là được! Em có thể đi gọi đám kia được không? Hôm nay còn phải đi chơi mà! – Yun vừa nói vừa cắt cà rốt

– Sao các anh rảnh rồi nhỡ? Thấy lúc nào cũng đi chơi với mua sắm cả? Không học à?

– Học xong cả đại học rồi thừa cô! Chẳng phải việc em và 3 đứa kia đi học lớp Black là để đào tạo sao? Và chẳng phải em cũng đã có bằng rồi sao? –

Yun nhìn nó

– Sao anh biết? – Nó nhìn Yun

– Em nghĩ tôi là ai? Em đã được ba mẹ cho học hơn người khác từ nhỏ cho đến khi gặp 2 ông anh của mình thì em đã thành thiên tài. Em nhận Ken và Key làm anh trai, Ken là người đã giúp em có bằng, Key là người giúp em trong việc thi lấy bằng. Và nhìn cách em đánh máy hôm qua thì cũng đủ biết em thông minh đến đâu – Yun nói

– Stop here:v! Tôi sẽ đi gọi mọi người, anh đừng nói nữa – Nó nói

Nó chạy ulla lên lầu, nó cứ tưởng việc đó chẳng ai biết chứ, việc đi học cấp 2 chỉ là về bề ngoài, nếu nó không đi học mà có bằng thì hơi kì nên nó bị bắt đi học. Ken và Key đều có quan hệ với ba mẹ nó nên đã giúp nó. Có điều nó vẫn chưa gặp ba mẹ của 2 người đó bao giờ cả vì họ định cư ở nước ngoài. Cũng không lấy gì làm lạ điều đó! Nó vừa đi vừa suy nghĩ lúc này đã đến phòng Ken, nó chần chừ rồi mở cửa bước vào. Căn phòng bật điều hoà vừa mới vào nó đã cảm nhận được cái lạnh, ánh sáng từ cửa sổ rọi vào nên nó có thể thấy anh đang ngủ trên giường. Nó bước lại phía cửa sổ mở tung cái màn ra khiến ánh sáng toả hết căn phòng, anh nằm trên giường bị ánh sáng chiếu vào mặt khó chịu.

– dậy đi 2! – Nó leo lên giường

– Mới 7 giờ mấy mà – Ken cầm điện thoại lên coi

– Dậy đi~~~~ – Nó nhảy trên giường

– Hôm qua anh thức tới gần sáng lận, để anh ngủ đi – Ken khó chịu

Nó nghe anh nói vậy đành thấy hơi có lỗi, người hôm qua bắt Ken trang trí là nó:v! Nó ngưng nhảy rồi ngồi kế bên anh! Anh vẫn nhắm mắt ngủ say sưa không quan tâm có chuyện gì xảy ra xung quanh mình! Nó đưa tay vén mái tóc hơi nâu của anh sang 1 bên, khuôn mặt đẹp trai hiện ngay trước mặt. Ở anh nó cảm thấy có gì đó ấm áp dịu dàng. Anh nhắm mắt lại khiến nó giật mình rút tay về! Nó ngồi một hồi lâu nhưng anh chẳng chịu dậy, căn phòng có một mùi hương gì đó khiến người khác cảm thấy dễ chịu. Nó cũng bắt đầu cảm thấy buồn ngủ và giờ thì phải đấu tranh tư tưởng:))!

– Nhóc con! Em không định đi ngủ tiếp à? Đừng đấu tranh tư tưởng nữa – Bỗng anh lên tiếng

– 2 không định dậy à! – Nó bắt đầu lung lay

– Hôm nay ngày nghỉ mà, lâu rồi mới được ngủ thì tận dụng đi! – Anh lẩm bầm

– Nhưng mà không phải anh nói hôm nay đi chơi sao? – Nó nói

– Không sao đâu, ngủ đến 8 giờ mấy rồi đi cũng chẳng trễ! – Ken lẩm bầm

– 2 nói cũng đúng nhưng mà lỡ không kịp giờ thì sao, với lại em cũng thay đồ đánh răng hết rồi – Nó đấu tranh tư tưởng

Ken kéo tay nó khiến nó nằm xuống giường, anh đưa tay ôm ngang bụng nó kéo nó sát vào người.

– Một lát đánh lại cũng được, giờ thì ngủ đi! – Ken ôm nó chặt lại

– Buông em ra! – Nó vùng vẫy

– 2 không làm gì em đâu, đừng lo. Để như vậy đi, một chút thôi! – Ken lẩm bầm

Nó bị kéo xuống rồi ôm lại bất ngờ nên chẳng kịp phản ứng, giờ thì cứ như gối ôm chẳng thể thoát ra được. Không khí lạnh cộng thêm mùi hương nhẹ nhàng khiến nó buồn ngủ, rồi bắt đầu mất nhắm từ từ và ngủ luôn =)))))). Nó cùng Ken, 2 anh em ngủ say sưa ...

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Cấp 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 46: Bữa sáng giáng sinh !

Kể từ lúc nó đi Yun đã làm hết mọi việc và hoàn thành, vẫn còn dư com nên đã làm luôn com năm! Yun cũng chẳng để ý đến việc nó có đi kêu không mà chú tâm vào việc đang làm. Lúc này Key đi vào nhà bếp thấy Yun:

– Dậy hồi nào vậy? – Key vừa rót nước vừa nói

– Khoảng 7 giờ mấy! – Yun trả lời

– Com cuộn trứng à! – Key nói

– Ù!

Key bước tới lấy 1 cái ăn! Yun quay sang liếc cái tên ăn vụng mà còn thản nhiên đứng trước mặt người làm!

– Ngon! – Key nói

– M đi kêu.... – Nói đến đây Yun dừng lại

– Kêu gì? – Key hỏi

– Không gì! Làm phụ tao đi – Yun nói

– Okay okay!

Cả 2 người đứng làm, thời gian dần trôi qua và mọi người cũng dần xuống đông đủ trừ 2 con sâu lười đang nằm trên giường! Mọi người lúc này đều ngồi vào bàn ăn, Yun quan sát và không thấy nó:

– Như đâu? – Yun hỏi

– Không biết! – Mọi người đồng thanh

– Khoan đã! Máy giờ rồi? – Yun nói tiếp

– Gần 10 giờ rồi! – Cen nói

– Không phải con nhóc đó đi kêu mọi người hả? – Yun nhún mày

– Tự xuống đó cha! – Key nói

– Mà Ken đâu? – Ngọc nhìn xung quanh

– Rồi rồi, hiểu rồi! Nhóc con bị thằng Ken dụ dỗ rồi! – Key bật cười

– Giờ làm sao? – Kai nói

– Phòng Ken thẳng tiến – Yun đứng lên

Cả bọn kéo nhau lên phòng Ken, Yun là người bước vào đầu tiên. Ánh sáng từ cửa sổ đã kéo màn qua rọi vào căn phòng và cảnh tượng rất lãng mạn! Chẳng biết từ lúc nào Ken đã xuống sàn nằm và nó yên giấc trên giường:)))! Key đưa tay bật đèn lên, mọi người bước vào trong phòng và đều phì cười vì cảnh tượng trước mắt! Ngọc tiến lại gần nó, khuôn mặt nó mệt mỏi và quầng thâm hiện rõ ra!

– Như, dậy đi! – Ngọc nói

– Ummmm! – Nó xoay người

– Dậy đi! – Ngọc lắc người nó

-ummmmmmmmm – Nó nhắm mắt

– Dậy đi bà nội! – Ngọc la lớn

– Bớ mày đang ngủ mà đũa nào cứ kêu thế hả? – Nó bật dậy hét lên

– Mày mờ mắt ra đi! – Ngọc nhìn nó

Nó dụi dụi mắt rồi quay sang nhìn Ngọc, rồi nhìn xung quanh.

– Đi đâu đông vui vậy? – Nó lơ mơ hỏi

– Câu đó phải hỏi mày mới đúng! Mày làm gì ngủ ở đây? – Ngọc nói

– Bị anh 2 dụ dỗ! – nó nói

– Rồi rồi! Hiểu rồi, đi về phòng nhanh. Con gái gì mà, thiệt tình! – Ngọc kéo nó

– Aisssss! Từ từ! – Nó nhăn mặt

Nó bị Ngọc kéo về phòng, Yun thờ dài rồi nhìn cái tên bị đập xuống sàn:)))! Bước tới gần rồi dùng chân đá vào chân Ken!

– Dậy dậy! – Yun nói

– Gì nữa~? – Ken lằm bằm

– Dậy đi, hôm nay dậy nói sao hả? – Key nói

– Tụi dậy ra ngoài đi! Buồn ngủ muốn chết mà đi đâu! – Ken lằm bằm

– Không dậy tao cắt đứt đầu dậy ra! – Key nói

Ken nằm thêm một chút rồi bật dậy, nhìn xung quanh rồi suy nghĩ gì đó. Anh đứng lên đi thẳng vào nhà vệ sinh chẳng nói câu nào!

– Anh Ken bị gì vậy? – TA ngạc nhiên

– Không sao đâu, nó buồn ngủ nên vậy đó! – Key nói

– Đợi nó ra rồi xuống nhà bếp luôn! – Yun nói

Một lát sau Ken bước ra với dáng vẻ mệt mỏi, ngáp ngắn ngáp dài =)))!

– Đi xuống ăn sáng! – Cen nói

– Ừ đi! – Ken gật đầu

Trong khi mọi người xuống nhà ăn thì nó và Ngọc lại lên phòng nó! Ngọc kéo nó vào phòng:

– Đi rửa mặt đi! – Ngọc nói

Nó đi vào nhà vệ sinh chả nói câu nào, một chút sau bước ra với vẻ mặt tỉnh táo hơn một chút.

– sao dậy lại ngủ ở phòng Ken? – Ngọc nhìn nó

– tao vào kêu nhưng 2 không chịu dậy rồi cuộc tao bị lôi kéo ngủ chung – Nó nói

– ừ, thôi xuống ăn sáng – Ngọc cười

Nó và Ngọc xuống nhà bếp, mọi người đều đang ăn chỉ còn nó và Ngọc. Nó và Ngọc ngồi xuống rồi cũng bắt đầu ăn, lúc này Key nhìn sang nó:

– Sao em lại ngủ cùng Ken? – Key hỏi

– Em vào kêu nhưng anh 2 không chịu dậy, nên rồi cuộc em bị lôi kéo! – Nó nói

– Nhưng tại sao 2 lại ngủ dưới đất? – Ken nhìn nó

Nó ngơ người ra suy nghĩ, sao Ken lại nằm dưới đất ==’? Lúc này Ngọc nhìn sang nó rồi bật cười:

– Lúc này dậy có mơ thấy cái gì không? – Ngọc nói

– À có! – nó cười

– mơ thấy gì? – Cen nhìn nó

– Bị một con sói ôm lại và nó bị em đá văng ra xa! – nó nhớ lại

– Vậy con sói đó là~~ – Mọi người quay sang nhìn Ken

– Nhóc! Em sao lại đá anh hả? – Ken nhìn nó

– thế em có đá anh à? – Nó nhìn Ken

– Sói! Hahahahahaha! – Mọi người bật cười

Nó cố gắng nén con cười lại, Ken bị chọc quê chẳng nói tiếng nào mà ngồi ăn phần mình. Nó cũng phì cười vì hành động đó! Lúc sau tụi nó đều đã ăn xong và tập trung lên phòng khách. Tiếng cười nói vui vẻ khiến cho căn nhà trở nên ấm cúng hơn trong ngày Giáng Sinh!

- Bây giờ đi đâu? – Key nói
- Có nên ghé bang một chút không? – Cen nói
- Chẳng phải nói là đi nhà thờ sao? – Yun nhú mày
- Thôi không đi nhà thờ đâu! Đông lắm – Ken lắc đầu
- Giờ cứ đi thay đồ trước đi rồi tính! – Ngọc nói
- Ai thay xong thì xuống đây đợi trước, nhớ là vào bang nên cẩn thận xú! – Ken nhìn lên
- Vào đó làm gì? – Nó nói
- vào chơi thôi! – Ngọc quay sang nó
- Ở đâu lận? – Nó nói tiếp
- The Moon! – Ngọc hớn hờ
- Tới đó sẽ biết, giờ thì đi thay đồ thôi! – Yun đứng lên

Tụi nó ai về phòng nấy, Ngọc ở phòng nó để thay đồ luôn. Vừa vào tới phòng nó đã lao vào cái giường và nằm ôm con gấu bông!

- Tao đi thay đồ trước! – Ngọc nói
- Ủ! Đi đi – Nó nhắm mắt lại

Khoảng 15 phút sau Ngọc bước ra, nó ngồi dậy nhìn Ngọc. Ngọc mặc leggings da với áo crop-top làm lộ ra phần eo trắng ngần. Ngọc nhìn nó miệng mỉm cười:

- Thấy sao hả? – Ngọc cười
- Đẹp nhưng đây đâu phải cách ăn mặc của mày? – Nó ngạc nhiên
- Phải thay đổi chứ – Ngọc hí hửng

Lúc này cửa phòng được mở ra, Cen ngó đầu vào:

- 2 đứa, lát nữa tự đi đến đó. Tụi anh đi trước! – Cen nói
- Có việc gì nữa rồi à? – Ngọc nhìn Cen

– Hình như là tiệc Giáng Sinh nên tụi anh phải đến xem trước, nghe nói tiệc bắt đầu lúc 12 giờ. 2 em cứ từ từ đi, không cần vội đâu. À nhớ đeo dây chuyền và nhẫn vào, đừng có đem rắc rối cho Zino nữa – Cen liếc Ngọc

- Vâng! – Ngọc cười
- Vậy tụi anh đi trước! Lát gặp – Cen nói
- Dạ, lát gặp – 2 đứa nó đồng thanh

Cen đóng cửa lại, nó nhú mày suy nghĩ!

- Giờ là 11 giờ rồi! Sửa soạn cũng kịp! – Ngọc nói
- Khoan! Chẳng phải The Moon là quán bar sao? – Nó giật mình
- Thì sao?
- Chẳng phải nói là trẻ em dưới vị thành niên không cho vào à?
- Cái đó chỉ là nói thôi, chỉ cần mày có người bảo lãnh là vào được tất! – Ngọc cười
- Cũng đúng! – Nó nói
- quá đúng chứ còn gì nữa! Mày đi thay đồ đi! – Ngọc nói

– Ủ!

Nó đứng lên lại phía tủ đồ, nếu như mặc đầm hay váy thì vô đó khá là phiền phức với lại nó cũng chẳng thích mặc đầm hay váy cả. Nó lấy quần leggings da giống Ngọc và áo tanktop nhìn rất chất! Nó vào nhà vệ sinh thay rồi bước ra, Ngọc nhìn nó rồi cười:

– Đây mới là con Po (nó) tao quen chứ! Mày mặc cái này đẹp hơn cái kiểu đầm với váy – Ngọc nói

– Chứ gì nữa! Mặc cái này thoải mái hơn nhiều! Giờ thay xong rồi làm gì? – Nó cười

– Mới có 11 giờ mấy à! Còn sớm chán! À, mày lại đây! – Ngọc nói

– hửm? Sao? – Nó bước tới

– đeo cái này vào! – Ngọc đưa cho nó sợi dây chuyền hình chữ thập

– Chẳng phải lần trước đã đưa 1 sợi rồi sao? – Nó nhìn

– Sợi đó khác, sợi này khác! Deo vô! – Ngọc nói

Nó cầm lấy, sợi dây chuyền này khá giống sợi lúc trước Ngọc đưa nhưng lần này là được khắc ở mặt trước ” Black S ”. Nó cũng chẳng suy nghĩ nhiều đeo vào, Ngọc đeo một sợi y chang của nó, trên tay có thêm chiếc nhẫn đeo ở ngón giữa!

– Mày đeo chiếc nhẫn trên bàn vào, đeo ở ngón giữa

Nó lấy chiếc nhẫn được đặt trên bàn lên, hình hoa hồng được khắc rất tinh vi, ở giữa có chữ N! Nó đeo vào theo lời Ngọc, vừa khít!

– đây là 2 món đồ của Black, ở đây chuyền sẽ được khắc lên là mày ở cấp độ nào! Còn chiếc nhẫn sẽ là chữ cái tên mày! Thường thì sẽ đi trọn bộ nên phải giữ cho kỹ nếu không thì bị chửi ban nào – Ngọc nói

– S là gì? – Nó hỏi

– 4 Người: Key, Ken, Yun và Cen là SS, cấp cao nhất đồng thời là thủ lĩnh. Tao, mày, Kai, TA, Kino và 2 người khác nữa là S, cấp tiếp theo đồng thời là những người giỏi nhất. A là cấp tiếp theo, những cánh tay đắc lực và thường được giao trọng trách khá nhiều. Cấp cuối là B, tay sai hoặc những tên bị thu phục – Ngọc nói

– Sao lại có tao? – Nó nhìn Ngọc

– Tại vì mày giống tụi tao

– Giống cái đầu mày, nhưng nếu vậy chẳng lẽ 2 cấp dưới nữa là con nít à? – Nó nói

– À không, đều lớn hơn tụi mình, thật ra thì phân cấp như thế cho dễ nắm quyền chứ trong bang khi gặp nhau thì vẫn xưng hô bình thường thôi! – Ngọc nói

– thật đáng sợ! – Nó nói

– Thôi, đừng lo! Nếu như Ken và ba người kia quyết định để mày vào S thì họ đã biết mày sẽ tới đâu. Giờ đi thôi! – Ngọc đứng lên

Ngọc bước lại phía tủ lấy 2 cái áo khoác bomber và 2 mắt kính đen đưa cho nó mỗi thứ 1 cái. Đây là đồ couple của tụi nó nên giống hệt nhau =))). Nó cùng Ngọc bước xuống lầu ....

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Cấp 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: The moon

Nó cùng Ngọc bước xuống lầu, cả căn biệt thự chỉ còn 2 đứa nó. Bước tới phòng khách, Ngọc chợt nhớ ra điều gì đó liền quay sang nó:

– Đi bằng gì? – Ngọc nhìn nó

– Ờ ha ..... Thôi gọi taxi đi – Nó nói

– Mày có đem theo điện thoại với thẻ tín dụng không vậy? – Ngọc nói

– Có, trong túi nè, lúc nào 2 ông chắc bắt tao đem theo! – Nó nhăn mặt

– Lần trước 2 ông phát hiện mày không xài thẻ liền nổi điên lên đó con, mày liệu hồn đó! – Ngọc cảnh báo

– Có ai đòi không tốn tiền mà nổi điên không? Vớ va vớ vẩn! – Nó nói

– Ừaaaa! Không tin tao đi! – Ngọc quay lưng bước đi

– Aissss! Thiệt là khác người mà! – Nó thở hắt ra

Nó cùng Ngọc ra ngoài tủ giày, nó mang đôi sneaker màu đỏ đô hợp tông màu của áo tanktop hình bông hồng đỏ, Ngọc thì mang sneaker màu đen. Tụi nó khoả cửa cẩn thận rồi bước ra phía cổng, Ngọc lấy điện thoại gọi cho taxi! Khoảng 10 phút sau 1 chiếc taxi tới, tụi nó lên xe rồi bắt đầu di chuyển!

– 2 con đi đâu? – Tài xế hỏi

– Dạ, chú chạy tới The Moon giúp con! – Ngọc nói

Tài xế nghe có vẻ chần chừ một lát rồi lái xe chạy đi, trên xe Ngọc giải thích cho nó nghe việc tại sao 4 tên đó lại có thể đứng đầu được! Một hồi sau nó cũng dần hiểu ra, thì ra là do lúc trước cả 4 người ba của họ giống như họ bây giờ, sau này đã phát triển sự nghiệp và gầy dựng lên 4 tập đoàn lớn nhất thế giới về 4 lĩnh vực khác nhau, rồi sau khi sinh 4 tên đó ra do sống trong môi trường luôn có mối nguy hiểm rình rập nên đã được dạy dỗ nghiêm khắc từ nhỏ. Dần dần cả 4 người học được thêm cái tính ngang tàn, lạnh lùng hơn cả ba mình.

– Vậy còn mày, Kai và TA? Tại sao lại thành như vậy? – Nó hỏi

– Thật ra là Kai, TA giống như họ vậy thôi! Còn về tao thì được ba của Ken quý từ nhỏ vì ông chỉ có con trai nên rất thích con gái, lúc đó ba tao vẫn là nhân viên quen thôi. Lần gặp ba Ken lần đầu tiên là lúc tao còn nhỏ, đi học về đi ngang qua công ty của ba nên tao đứng đó đợi. Tao đợi rất lâu rồi ba Ken từ phía trong đi ra thấy tao nên mới hỏi là đợi ai này nọ, tao cũng trả lời, rồi tao đưa cho ông 1 cục kẹo. Lúc đó ba tao đi ra thấy tao nên chạy lại xin lỗi ba Ken quá trời, ông chỉ nhìn ba tao cười rồi bước đi. Sang chiều ngày hôm sau thì ba tao về báo tin là lên được chức giám đốc, rồi từ ngày đó tao ngày nào cũng gặp được ba Ken, đến một ngày ông đề nghị là sẽ đào tạo tao và gia đình tao đồng ý! Chuyện là vậy đó – Ngọc kể lại

– Giống phim Hàn nhõ! – Nó nói

– Đời không như là mơ đâu em ạ! Phim Hàn thì luôn có cái kết đẹp hay những cuộc tình lãng mạn, nếu đời mày như thế thì thật chán! – Ngọc nói

– Thế mày muốn đời mày thế nào? Như phim kinh dị nhĩ? – Nó trêu Ngọc

– Làm tụt hết mợ nó cảm xúc đang dâng trào! – Ngọc liếc nó

– Có một sự mắc ói nè nhẹ! – Nó giả bộ

– Xớ! Cẩn tới rồi kìa mày, đeo kính vào đi! Kéo dây khoá lên! – Ngọc vừa làm vừa nói

– từ từ mày! – Nó nói

Chiếc xe dừng trước cửa quán The Moon, sau hơn 30 phút ngồi xe thì tụi nó cũng tới nơi! Dù là buổi trưa nhưng số người ra vào từ quán không ít!

– Tới rồi! – Tài xế nói

– Trả tiền kìa! – Ngọc hất tay nó

– Con này! Chú quẹt thẻ giúp con! – Nó đưa thẻ tín dụng ra

– Tao đang tạo cơ hội cho mày sử dụng thẻ đó! – Ngọc nói

– Cảm On! – Nó nhìn Ngọc

Tài xế đưa thẻ lại cho nó rồi tụi nó bước xuống xe, đứng trước 1 khu nhà khá to có thể cho thấy độ chịu chơi của chủ quán là thế nào =’! Trước cửa bar là cả hàng dài người đang đợi để được vào bên trong. Nó cùng Ngọc bước thẳng tới cửa mà chẳng cần xếp hàng! Định bước vào bên trong thì bị 1 tên bảo vệ ngăn lại, Ngọc nhìn hắn qua cặp mắt kính đen:

– Ranh con! Con nít miệng còn hôi sữa đi đâu vào đây! Muốn vào thì xếp hàng đi – Tên đó nhìn Ngọc nói

Ngọc nhìn tên bảo vệ, Ngọc không biết tên này, có lẽ là người mới, nhìn qua sợi dây chuyền, là cấp B! May mà hôm nay trời không nắng nếu không Ngọc đã cho tên này vài cái tát rồi!

– Người mới vào làm à? – Ngọc nói

– Tao bảo mày xuống xếp hàng, đồ ranh con! – Tên bảo vệ hét lên

– Thật tình, sao cứ đem mấy thằng này về vậy không biết nữa! – Ngọc nói

– Mày nói gì đó ranh con, nể tình mày là con gái với trông cũng đẹp nên tao tha mạng cho mày đó! Biể! – Tên đó nói

Nó nhìn tên đó nhíu mày, vẻ mặt hằm hồ, tay chân thì xăm trổ! Dù nó thích tatto nhưng với tên này thì không thích tí nào! Nó dựng vai Ngọc:

– Giờ làm sao? Ngoài đây nóng quá! – Nó nói

– À! Đợi tao chút! – Ngọc quay lại nói rồi quay lên

– Mày có đi hay không mà cứ đứng đó vậy? Không thấy khách người ta chờ à? – Tên đó nói

– Nhìn đi! – Ngọc đưa tay ra

Tên bảo vệ nhìn vào tay Ngọc rồi khựng lại, miệng mấp máy, trên tay Ngọc đang đeo chiếc nhẫn của Black! Ngọc nhếch mép nhìn tên đó!

– Giờ thì tụi này vào được rồi chứ? – Ngọc nói

– Mời vào! – Tên đó sợ hãi

Ngọc cười nửa miệng rồi cùng nó bước vào, có điều muốn vào được tận bên trong là điều không dễ! The Moon là quán bar nổi nhất Sài Thành nên kiểm tra rất nghiêm ngặt! Bước vào bên trong, lại có thêm 1 đàn người đứng đó, may mà ở đây đã có điều hoà nếu không thì chết ngạt mất! Ngọc nhìn rồi nắm tay nó đi thẳng lên phía trước, đứng trước một cánh cửa to được lót vải nhung màu đỏ và có 2 người đứng đó để kiểm tra! 2 người bảo vệ quay sang nhìn Ngọc:

– Kun mới tới hả em? – 1 trong 2 người đó hỏi

– Dạ mới tới thôi anh! – Ngọc nói

– Cô bé đằng sau là ..... – Bảo vệ bỏ lửng câu

– Bạn em thôi! Tụi em vào được chứ? – Ngọc cười rồi nói

– Vào đi! – Bảo vệ nói rồi đẩy cửa

Nó cùng Ngọc bước vào trong, bên trong là 1 căn phòng khá lớn và có tận 2 bàn tiếp viên! Có 2 cô gái đứng đó nhìn Ngọc rồi cười:

– Lâu quá mới thấy em! – 1 người nói

– Dạ chào 2 chị! Thôi em vào trong trước! – Ngọc nói

Tụi nó lại đi vào trong, đẩy cửa bước vào! Cảnh tượng trước mắt khiến nó và Ngọc hơi bất ngờ! Ngọc nhìn nhìn rồi thờ dài:

– Mày đi theo tao, có tên nào làm gì mày thì cứ làm theo ý mày muốn! – Ngọc nói

– Ừ biết rồi! – Nó nói

Tụi nó tiến lại ở cái chỗ tập trung đông người kia, mọi người đều nép sang 2 bên cho tụi nó đi qua! Cảnh tượng trước mắt nó và Ngọc là 1 chàng trai với mái tóc màu đỏ cam nổi bật ở đám đông đang bị 1 số cô gái ăn mặc hở hang bu quanh! Ngọc cùng nó tiến lại chỗ đó:

– Mấy chị có thể buông người ta ra được chưa? – Ngọc nói 2 tay bỏ vào túi áo

Mọi người bắt đầu tập trung vào 2 đứa nó, 2 đứa con gái ăn mặc rất chất, khuôn mặt lạnh tựa băng cùng với mái tóc nổi bật! Mấy cô gái đó quay sang nhìn Ngọc và nó:

– Cô bé! Đừng nghĩ ăn mặc như dân chơi thì nghĩ mình cũng là dân chơi! – 1 người trong số cô gái đó nói

– Tôi không nói tôi là dân chơi! Tôi chỉ nói chị bỏ người ta ra! – Ngọc nói

– Mày nghĩ mày là ai trong đây mà ra lệnh cho tụi tao? Tao là thành viên của Black nè, mày chưa muốn chết thì biến khỏi mắt tao trước khi tao đổi ý! – Cô gái đó hét lên

Tiếng nhạc từ trên bàn DJ tắt đi sau tiếng hét của cô gái đó! Ngọc nhếch mép cười khinh cô gái đó!

– Tôi xưng hô với chị đằng hoàng, đừng bắt lịch sự như thế chứ! Nếu đã là thành viên của Black thì phải cư xử sao cho người ta nể chứ đừng dùng cái

danh mà đi hù! – Ngọc nói

– Tao thích đó, rồi sao hả? Mày với con bạn mày, mới mười mấy tuổi đầu mà nhuộm tóc màu nổi rồi! Biến lạ! – Cô gái đó chỉ vào Ngọc

– Thôi thôi! Bỏ đi Ngọc! Đi lại bàn ngồi! – Chàng trai đó nói

– Em có nói gì đâu! Đi lạ đi, đứng đây chớ tấp! – Ngọc nói

– Ai chớ tấp hả? – Máy cô gái đó hét lên

– Đi thôi! – Ngọc nắm tay nó lôi đi

Nó liếc nhìn mấy cô gái đó, ăn mặc thiếu vải, lộ hết những gì có thể lộ được! Chàng trai đó đi phía trước, nó với Ngọc đi phía sau anh ta! Bỗng anh ta dừng lại rồi quay lại nhìn Ngọc:

– Hiện giờ không thể vào! – Chàng trai nói

– Tại sao? – Ngọc nhú mày

– Mới từ phòng đó chạy ra, tường chết rồi! – Chàng trai đó nói

– Đừng nói là lại giống lần trước nhé! – Ngọc nói

– Ờ thì ..... Hơn xiu xiu! – Chàng trai nói

Ngọc nhìn anh ta rồi mở áo khoác ra ở ngay quỳ bar, mọi người đến nhìn vào nó và Ngọc. Ngọc quay sang nó:

– Mở áo khoác ra đi! Trong đây không cần mặc đâu! – Ngọc nói

Nó vừa nghe xong liền mở ra, Ngọc cầm lấy áo khoác của nó rồi đưa cho chàng trai đó!

– Cất giúp em! – Ngọc nói

– Okay! – Chàng trai cầm 2 cái áo khoác rồi bước đi

Ngọc đẩy mắt kính lên, tay vuốt hết tóc sang một bên. Nó liếc nhìn xung quanh, ở đây đa số là giới trẻ ăn mặc rất sành điệu! Trên mỗi bàn đều có những chai rượu và những đĩa trái cây, nhìn vào có thể thấy toàn là thiếu gia và tiểu thư! Ngọc quay sang nhìn nó

– Vào đây, tao sẽ cho mày xem thứ này! – Ngọc nói

– Cái gì? – Nó hỏi

– Đi theo tao rồi biết! – Ngọc cười

Ngọc kéo nó đi về phía 1 căn phòng được canh gác bởi 1 người!

– Chào em! – Người đó nói

– Kino mới vừa vào đúng không anh? – Ngọc hỏi

– Ừ, mà lúc này em không thể vào đâu, đã có lệnh của Cen rồi!

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Cấp 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48

Ngọc nghe câu đó xong nhàu mày quay sang nó:

– Giờ làm sao? Đám đó không cho tụi mình vào! – Ngọc nói

– Kino là người lúc này? – Nó nói

– Ủ! – Ngọc gạt đầu

Người canh cửa lúc này mới chú ý sang nó, một người con gái với nước da trắng gần như trong suốt, mái tóc bạch kim nổi bật, khuôn mặt lạnh tựa băng! Nó cảm thấy hơi bức bối khi bị họ cấm không cho vào!

– Cho tụi em vào đi! – Ngọc năn nỉ

– Không được! Dù em lớn cấp hơn anh nhưng cấp lớn nhất đang bên trong, thủ lĩnh nói là phải nghe, em biết điều đó mà! – Người đó nói

– Thôi mà! – Ngọc năn nỉ

– Không được! Cen nói là cấm tuyệt đối mở cửa cho ai khác từ bọn họ! – Chàng trai đó nói

– Là cấm tuyệt đối mở cửa chứ không còn gì khác đúng không? – Nó nói

– cô gái này là .... – Chàng trai nhìn nó

– Lát nữa anh sẽ biết thôi! – Ngọc nói

– Anh có thể trả lời câu hỏi ban nãy được không? – Nó lạnh giọng

– Đúng! Cấm tuyệt đối không mở cửa, với lại khoá bên trong rồi nên không thể bẻ khoá giống lần trước giống Ngọc đâu! – Chàng trai đó nói

Nó nhìn cánh cửa, khá vững vàng! Nó cảm thấy khó chịu khi bị ai đó cấm đoán điều gì đó nhất là khi điều đó không có lý do chính đáng! Chàng trai canh cửa nhìn chăm chăm vào nó, ở nó có gì đó khiến người khác phải nhường bước và e dè! Ngọc đứng kế bên nó:

– Mà tính làm gì? – Ngọc hỏi

– Cửa này nếu phá thì sẽ không bẻ, chỉ bẻ cái khoá bên trong! – Nó nhìn cánh cửa nói

– Mà tính phá cửa à? – Ngọc hí hửng

– Mà có vẻ muốn điều này mà! – Nó nhìn Ngọc

– Chỉ có mày hiểu tao! Nhưng cửa này khó lòng để phá được! – Ngọc nói

– Tin tao đi! Không gì là không thể! – Nó nhếch mép

– Tao tin mày! Vào được bên trong thì con tặc của mày không dừng ở đây đâu! – Ngọc nói

– Nè 2 đứa, còn anh ở đây mà – Chàng trai đó nói

– Cảm phiền anh đứng qua một bên! – Nó nói

Chàng trai đó nghe xong liền tránh ra phía sau tụi nó:

– Giờ mày đập mạnh vào chính giữa đi, dùng chân mày thuận nhất – Nó nói

– Ok! – Ngọc nói

– * RẦM *

Ngọc lấy chân đập mạnh vào chính giữa theo lời nó nói, chàng trai đứng phía sau hoảng sợ sau tiếng động đó. Cánh cửa lúc này đã lung lay nhưng vẫn chưa mở được vì đây là loại đặc biệt!

– Nó vẫn không mở, giờ sao? – Ngọc nói

– Đương nhiên là sẽ không mở! – Nó nhếch mép

– * RẦM * * RẦM * * RẦM *

Nó lấy chân đập mạnh 3 cái vào phía góc cửa, sau 2 cú đập mạnh thì đến cú thứ 3 cánh cửa tự động bung ra! Chàng trai đứng phía sau cảm thấy rung mình, rồi cuộc 2 người con gái trước mắt có thể mạnh tới mức vào! Bỏ lại chàng trai đứng đó, nó cùng Ngọc bước vào căn phòng đó! Cảnh tượng trước mắt khiến nó nhũn mày lại, nó nhếch mép rồi đóng cửa lại! Trong căn phòng trai gái có đủ, tổng có 7 người con trai đang ngồi trên ghế sofa dài kèm theo vài cô gái xung quanh mình và có cả những cô gái tụi nó gặp ban nãy! Ngoại trừ Kai và TA đang ngồi bấm điện thoại thì còn lại đều bị bao vây bởi những cô gái đó! Trong căn phòng được bắt nhạc khá to nên đó là lý do họ không biết tụi nó đã phá được cửa, ánh đèn mờ ảo nhưng tụi nó vẫn biết được ai là ai! Về mặt họ đều tỏ vẻ bất mãn với mấy cô gái này nhưng không được buông tha! Ngọc lúc nó đi lên phía trước và tắt đi tiếng nhạc ồn ào!

– Này, con nào vô duyên quá vậy hả? – Tiếng 1 cô gái

– Có tin tao bấm mày ra không? – 1 người khác

– Bắt lên coi, đồ phá đám – lại 1 người khác

Nó bước vào phía trong đứng kế bên Ngọc, Ngọc quay sang nhìn mặt nó rồi nhếch mép nói nhỏ vào tai nó:

– Mày tính làm gì đây? Mày đi tới đâu tao đi tới đó! Lần trước một lần rồi nhưng tao bị đuổi đi nên không làm gì được! Được nước làm tới đó! – Ngọc nói

– Bật đèn lên cho tao! – Nó nói

Ngọc nghe xong liền bước về phía chỗ công tắc đèn tắt đi ánh đèn mờ ảo rồi bật loại bình thường lên! Kai và TA lúc này mới nhìn lên và thấy nó với Ngọc há hốc mồm!

– Lại gì đây, hết nhạc rồi tới nhạc! Đứa nào vậy hả? – 1 cô gái la lên

Nó nhếch mép đứng phía trước bàn nhìn cô gái đó:

– Con ranh nào đây? – Cô gái đó nói

– Cô ngậm mồm cô lại đi! – Nó nói

Mọi người lúc này mới quay sang chú ý đến nó, 4 ĐMV nghe được giọng nói quen thuộc liền ngược lên, nó đang đứng trước mặt họ và Ngọc đứng ở phía không xa! Kì lạ nhìn lên nhũn nhũn! Từ phía cửa, chàng trai canh cửa lúc này chạy vào rồi quỳ xuống:

– Xin tha tội! Xin tha tội – Chàng trai đó nói

Nó quay sang nhìn anh ta rồi bước tới đưa tay ra, chàng trai đó nhìn lên nó, vẻ mặt cực kì hoảng sợ, nó mỉm cười:

– Anh đứng lên đi! Lỗi này do em nên em sẽ nhận, nếu họ phạt anh em sẽ chịu thay! Không sao cả! – Nó nói

– Đúng rồi đó! Anh đứng lên đi! – Ngọc bước tới

– Nhưng ..... Nhưng ..... Không .... Lỗi của Anh! Xin tha tội! – Chàng trai đó tiếp tục quỳ

– Em đã nói không sao mà! – Ngọc nói

– Nếu họ giết anh thì em sẽ chết thay! Không sao cả vì vậy anh hãy đứng lên đi! – Nó nói

Chàng trai đó chần chừ một lúc rồi đứng lên, nó nhìn anh ta mỉm cười rồi quay sang nhìn những cô gái kia:

– Anh ra ngoài trước đi! Vẫn nhiệm vụ ban nãy Cen giao cho anh, tuyệt đối không ai bước vào đây, làm trái lệnh thì cứ theo luật của Black mà làm! – Nó nhếch mép

– Được – Chàng trai đó bước ra

Nó cùng Ngọc lúc này bước vào phía trong, mọi ánh mắt đều tập trung vào 2 đứa nó:

– Cái quái gì đang diễn ra vậy? – Nó hỏi

– Mày là ai mà dám xông vào đây hả? – 1 cô gái đứng lên

– À tôi á hả! Vậy thì mày cô là ai? – Nó hỏi ngược lại

– Đương nhiên là thành viên của Black rồi, 2 đứa tụi mày là 2 con nhỏ hồi nãy đúng không? – Cô gái đó nói

– Vậy mày cô là bây chó tấp ban nãy à? – Ngọc móc họng cô ta

– Thôi bỏ đi! – TA nói

– Mày im ngay cho tao, chưa đến phiên mày nói! – Ngọc nói

– Mày dám! – TA nhìn Ngọc

– Thôi đi 2 đứa mày! – Kai nói

Cả căn phòng bắt đầu im lặng, nó nhìn cái cảnh tượng ngay trước mặt thì đã cảm thấy ứa gan lên rồi! Lúc này, 1 cô gái cầm 1 miếng trái cây kề ngay miệng của Key khiến nó tức điên lên! Nó tháo cặp mắt kính đen xuống rồi chọi ngay tay cô gái đó!

– Á! Mà làm gì vậy hả con nhỏ kia? – Cô gái đó ôm bàn tay bị chọi la lên

Nó nhếch mép không trả lời, Ngọc cũng gỡ cặp mắt kính xuống và chọi vào cô gái đang ngồi kế Kino!

– á! Con quỷ kia! – Cô gái đó la lên

– Thôi đủ rồi Như với Ngọc! – Cen lúc này lên tiếng

– Hiểu lầm thôi! – Key nói tiếp

– đúng đó! – Kino nói

– Bình tĩnh đi, chọi hư đồ! – Ken nói

Nó cảm thấy như bị khinh bỉ khi nghe những câu nói đó, miệng nở nụ cười khinh bỉ. Nó nhìn sang Yun, khuôn mặt Yun vẫn như thường dù những cô gái bên cạnh có ốg ẹo tới đâu! Yun lúc này ngược lên nhìn nó, mắt chạm nhau nhưng khuôn mặt cả 2 vẫn không có một biểu hiện nào cả!

– làm sao 2 em vào được đây? – Yun hỏi

– phá cửa! – Ngọc trả lời

Câu trả lời khiến mọi người đều kinh ngạc, Ken nhú mày nhìn nó, đôi mắt nó thay đổi hẳn, ngang tàn và lạnh lùng! Đó là những gì có thể thấy trong đôi mắt nó!

– 2 con này là ai vậy anh? – Cô gái bên cạnh Key nói

– Đúng rồi đó! Tự nhiên vào làm mất vui à! – Cô gái khác nói

– Đuổi nó đi đi anh! – Cô gái bên cạnh Ken nói rồi dựa vào người anh

– Phòng này cách âm chứ? – Nó nói

– Cách âm khá tốt! – Ngọc trả lời

Nó nhếch mép rồi tiến lại chỗ của Ken đang ngồi, Ngọc nhìn nó khó hiểu, Nó đứng trước mặt anh rồi nhếch mép nhìn cô gái đó rồi xoay người lại!

– Ngọc, né ra! – Giọng nó lạnh hơn cả tuyết

– À ừ! – Ngọc nép sát vào tường

– * RẦM * * XOẢNG *

Nó dùng chân đạp thẳng cái bàn về phía trước khiến toàn bộ mọi thứ trên bàn rơi xuống đất! Mọi người kể cả Ngọc đều ngạc nhiên nhìn nó:

– Nếu cách âm thì tốt rồi! – Nó nói

– Mà tính làm gì vậy hả con quỷ cái kia? Mà biết đây là đâu không? – Cô gái bên cạnh Ken đứng lên tát thẳng vào mặt nó

Nó im lặng rồi ngược lên nhìn cô gái đó

– Để tao nói cho mày biết một điều! Đừng bao giờ đụng vào người tao và đừng vào giờ đụng vào anh tao! – Nó nắm tóc cô gái đó

– Á! Đau quá, cứu em với!!!! – Cô gái đó la lên

– Để tôi nói cho mọi người trong này biết một điều, bất kể ai can thì đừng trách! – Nó nói

Nó lôi cô gái đó đi ra giữa phòng rồi nắm tóc giật mạnh khiến cô gái đó ngã xuống sàn, Ngọc thừa cơ hội lúc này nắm tóc cô gái lúc này chỉ thẳng mặt mình xuống! Trong căn phòng giờ là 1 đồng hỗn loạn! Nó đứng phía trên và cô gái lúc này nằm dưới đất:

– Để tao nói cho mày biết một điều! Đụng tới anh tao thì không có kết cục đẹp đâu – Nó nhìn cô gái đó

Sau câu nói đó nó dùng chân đá đập mạnh vào bàn tay của cô gái đó!

– Aaaaaaa!! – Tiếng hét lớn

Nó bỏ chân ra và cô gái đó ôm tay nằm khóc, nó ngược lên nhìn mọi người trong phòng:

– Tôi chỉ xử những ai làm tôi chương mất thôi, Ngọc dừng lại đi! – Nó nói rồi quay sang Ngọc

Nãy giờ Ngọc quỳnh cô gái đã chỉ thẳng mặt mình một cách tàn nhẫn, Ngọc đứng lên rồi cười nhếch mép nhìn cô ta, nó quay lại nhìn Key:

– Những cô gái này là mọi người kêu vào hay là tự vào? – Nó hỏi

– Tự vào! – Đồng thanh

– Hôm nay là Giáng Sinh! Coi như món quà tôi tặng các chị, mạng sống của chính mình! Giữ cho kĩ, mất là không tốt đâu! – Nó nói

– Po nhân từ hơn trước rồi nhờ! – Ngọc nhìn nó

– Mày gọi anh lúc nãy vào giúp tao! – Nó nhìn Ngọc

Ngọc gật đầu rồi bước ra, nó lúc này vươn vai rồi thở dài thườn thượt! Ngọc bước vào cùng anh chàng đó, nó quay sang nhìn anh ta mỉm cười rồi quỳ xuống trước mặt 4 ĐMV, mọi người ngạc nhiên trước hành động của nó:

– Mày làm gì vậy Như? – Ngọc bước tới đứng kế bên nó

– Chẳng phải tao nói lỗi do tao sao? Giờ thì anh muốn phạt sao thì phạt đi! Em chịu tất! – Nó mỉm cười

– Mấy con nhỏ này biến ra ngoài đi, đem theo 2 con nhỏ kia nữa! – Kino hét lên

Những cô gái đó hoảng sợ rồi đem cả bạn mình đi ra ngoài, trong phòng chỉ còn lại tụi nó!

– Giờ làm sao? – Cen nói

– Nhóc con, em đừng giả bộ nữa! Đừng tưởng anh không biết trò khi này của em! – Key nhìn nó

Nó cười rồi đứng lên, Ken cũng bật cười vì việc đang diễn ra trước mắt:

– Chuyện này là sao? – Ngọc nhìn nó

– Đừng nghĩ tao chết dễ như thế chứ! – Nó nháy mắt với Ngọc

– Mấy anh này, có thể ra ngoài cho em ở riêng với Như một chút được không? – Ngọc cười nhìn mọi người

– 2 oi 2 cứu em! Keyyyy, cứu em! – Nó chạy lại phía 2 ông anh của mình

– Hahahahaha! – Mọi người bật cười

Ngọc nhìn nó bằng đôi mắt hình viên đạn nhưng không làm gì được vì nó được bảo vệ bởi đại ma vương! Ngọc tức tối đá vào cái bàn!

– Hư bàn là đền nhé! – Kino nói

– Thôi đừng bực nữa, không làm gì được nó đâu! – TA cười

– Ra ngoài thôi! Lát nữa đợi đến đông đủ rồi thông báo luôn! – Ken đứng lên

– Vụ gì vậy? Mày thông báo việc mày bị gay phải hommm? – Cen nói

– Ủm! Thông báo là tháng tới tao với mày kết hôn! – Ken cười

Ken cùng mọi người ra ngoài để lại cái đồng chiến trường trong phòng VIP đen kịt.v! Nó cũng đã bị Ngọc cho ăn vài cái đá =)))! Bước ra bên ngoài, trên sân nhảy mọi người đều lắc lư theo nhạc! Tụi nó tiến đi vào phía khu VIP ngồi, đây là khu có thể nhìn rõ mọi việc diễn ra và là trung tâm của cả vũ trường! Vào ngồi bên trong, tiếng nhạc sôi động làm khuấy đảo cả sân nhảy! Tụi nó được chia ra thành: Nó, Ngọc, Kai, TA ngồi một bên! Anh, Key, Cen, Yun và Kino ngồi một bên! Bỗng tiếng nhạc tắt đi. ....

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Cấp 2* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49: Tổng kết nhân vật :))

Bạch Minh Phong – Ken (Anh): 18 tuổi, nằm trong Tứ Đại Ma Vương của Black, người thừa kế tập đoàn kim cương lớn nhất thế giới. Sở hữu thân hình hoàn hảo, mái tóc màu nâu hạt dẻ, đôi mắt tím buồn. Sử dụng thành thạo các loại vũ khí, tàn nhẫn ngang tàn là tính cách của Ken! Luôn yêu thương và bảo vệ nó, là Anh 2 của nó!

Trang Hoàng Nhật – Yun: 18 tuổi, nằm trong Tứ Đại Ma Vương, người thừa kế tập đoàn Hoàng Nhật nằm ở mọi lĩnh vực lớn nhất thế giới. Thân hình hoàn hảo, mắt màu xám khói, mái tóc màu xanh dương đậm nên nhìn khá giống màu đen. Sử dụng thành thạo các loại vũ khí nhưng ít khi nào ra mặt. Kiểu ngạo, lạnh lùng mặc dù vậy nhưng lại thích chọc ghẹo nó. Tính cách của tên này nắng mưa thất thường, con người đa cảm xúc!

Trương Quy Hoàng – Key: 18 tuổi, nằm trong Tứ Đại Ma Vương, người thừa kế tập đoàn HK lớn nhất thế giới về vũ khí. Thân hình hoàn hảo, mái tóc màu nâu đậm, mắt màu nâu nhìn rất hiền >

Lâm Thiên Ân – Cen: 18 tuổi, nằm trong Tứ Đại Ma Vương, người thừa kế tập đoàn KC lớn nhất thế giới về thời trang. Hoàn hảo không tí vết, mái tóc màu vàng chanh nhạt, mắt đen láy. Thông thạo tất cả vũ khí, tính cách y chang 3 tên kia. Sát gái không chịu nổi ==!

Lâm Hạo Nhiên – Kai: 14 tuổi, cấp S, em trai của Cen. Sở hữu màu tóc y chang anh mình, đôi mắt đen. Kai sử dụng phi tiêu thành thạo, các vũ khí khác cũng sử dụng được nhưng chuyên môn là phi tiêu! Luôn vui vẻ với mọi người xung quanh, nhưng lại khá nóng tính khi xảy ra chuyện gì!

Võ Tuấn Anh: 14 tuổi, cấp S. Mái tóc màu đen, đôi mắt xanh rêu, người thừa kế tập đoàn người mẫu lớn nhất thế giới A.T. Sử dụng súng là chuyên môn, pha chế các loại độc dược và thần dược. Tính cách nắng mưa thất thường, nổi tiếng trong trường học. TA thích nó nhưng không nói

Kha Thảo Như – Po (Nó): 14 tuổi, cấp S, em gái của Key, Ken! Mái tóc màu bạch kim, đôi mắt tím giống Ken. Sử dụng thành thạo các loại vũ khí. Khi ở cùng người thân thì tính cách như con nít nhưng khi đụng chuyện thì lại biến thành con người khác. Gia thế vẫn còn là một bí ẩn!

Trần Đại Ngọc – Kun: 14 tuổi, cấp S, bạn thân của nó. Mái tóc màu nâu đỏ, đôi mắt đen láy, sâu! Sử dụng súng giỏi, các loại khác thì bình thường. Luôn luôn tìm cách đánh nó:v, quan tâm và chăm sóc cho nó rất nhiều. Ba Ngọc là giám đốc tại tập đoàn của Ken!

Lý Khôi Vĩ – Kino: 17 tuổi, cấp S. Mái tóc màu đỏ cam nổi bật, đôi mắt đen. Người thừa kế tập đoàn lớn thứ 2 trên thế giới. Sử dụng súng giỏi, đặt bom. Luôn luôn của gái trong mọi tình huống, lúc nào cũng bị bao vây nên Ngọc là người giải cứu. Thu hút mọi cô gái bởi nụ cười và cử chỉ lịch thiệp! Về ngoài baby trong sáng =)))

Mạnh Cường: 20 tuổi, cấp S. Mái tóc màu hạt dẻ, sở hữu nụ cười ấm áp. Là thầy giáo của tụi nó trong trường, được Tứ Đại Ma Vương tin tưởng. Sử dụng phi tiêu, chuyên gia mở khoá và giải mã (ăn trộmv). Về ngoài nhìn khá giống trai Hàn đấy!

Tuấn Kiệt – Pin: 17 tuổi, cấp S. Mái tóc đen, mắt đen. Phó bang chủ, tính tình khi làm việc thì nghiêm túc, lạnh lùng. Khi ở cùng bầy đàn thì thành 1 bầy loi nhoi =))), đẹp trai với cả đáng yêu333

Còn lại một số nhân vật phụ nữa và một số nhân vật chưa xuất hiện!

Nhân vật phụ thì mình không giới thiệu nhé! Còn nhân vật chưa xuất hiện sẽ giới thiệu ở bên dưới của mỗi chap!

Lưu ý: bạn nào có ý định đem truyện mình đi chỗ khác thì phải nói mình trước nhé! Mong các bạn tôn trọng người viết ^^~, công sức của người khác mà các bạn copy rồi ghi tên mình vào là tác giả thì không hay đâu

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Cấp 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 50: Bùng cháy

Tiếng nhạc bỗng nhiên ngừng lại, từ phía tụi nó ngồi có thể nhìn thẳng lên bàn DJ! Nó quay đầu lên nhìn, 1 chàng trai lịch lãm và đẹp trai đang đứng ở bàn DJ!

– Xin chào mọi người! Hôm nay là Giáng Sinh nên sẽ có 1 bữa tiệc nho nhỏ dành cho các cô gái xinh đẹp và những chàng trai lịch lãm ở đây! – Chàng trai cầm mic nói

Nó cảm thấy người đó rất quen thuộc, lại thêm nụ cười đó nữa! Nó quay sang Ngọc:

– Đây, mày thấy người đứng ở đó quen không? – Nó hỏi

– Không phải là quen mà là quá quen! Là cái ông thầy già chết tiệt Mạnh Cường chứ ai! – Ngọc nói

– Khoan từ từ! Ông làm gì ở đây? – Nó ngạc nhiên

– Lát này sẽ biết! – Ngọc nói

Nó quay đầu sang MC, ông thầy già của nó đang đứng trên đó và nở nụ cười sát gái đó. Nó nhìn MC lại nhớ đến ngày hôm đó, nghĩ tới là tức muốn trào máu! Lúc này MC nhìn về phía tụi nó rồi nở nụ cười gian tà, nó cảm thấy bất an!

– Hôm nay quả thật là một ngày may mắn! Mọi người này giờ chắc cũng đã thấy sự hiện diện trong khu VIP đúng không ạ? Vâng, bây giờ xin mời Ngọc bước lên đây nào! – MC cười

Ngọc nghe nhắc tới tên mình liền giật mình rồi quay sang nhìn ông thầy già đó, MC đang cười rất tươi nhìn Ngọc. Tụi nó quay sang nhìn Ngọc rồi cố gắng nén con cười lại. Key nhìn Ngọc:

– Kia! Lên đi cô! Người ta gọi tên kia! – Key nói

– Cái tên đó, hết ở trường rồi ở đây cũng chơi nhau! Thôi được, coi như xoắn street vậy! – Ngọc nói

– Mày lên đó làm gì? – Nó nhìn Ngọc

– Múa cột – Kai nói

– Vậy mày lên làm cột cho tao múa nhé? – Ngọc nhìn Kai

– Thôi, tha cho tao! – Kai lắc đầu

– Lên đó múa lửa phải không? Tao biết mày múa đẹp mà! – Nó cười

– Mày hay lắm con! Đợi đó đi! – Ngọc đứng lên nhìn nó

Mọi người ở quán bar nhìn vào khu VIP, Ngọc lúc này bước ra miệng nở nụ cười thân thiện, các chàng trai trong quán bar đều nhìn chăm chăm vào vòng eo. Ngọc bước lên tới chỗ MC đang đứng, mắt hình viên đạn:

– Anh hay lắm, tới đây còn chơi nhau – Ngọc nghiêng răng nói

– Làm gì có, Fan của em đứng quá trời chẳng lẽ em định để họ chờ dài cổ sao? – MC nói

– Hay lắm Mạnh Cường! Sau ngày hôm nay em bấm anh ra! – Ngọc nói

– Vâng! Lâu rồi Ngọc mới tới đây, Hôm nay là ngày may mắn của các bạn đó nha! Nào, giờ thì Ngọc sẽ mở màn cho không khí nóng lên nào! – MC nói rồi chuyển mic

Ngọc cầm mic liếc MC, MC nở nụ cười tươi rồi bước xuống khỏi chỗ đó để lại Ngọc! Ngọc thở dài rồi quay người lại nở nụ cười thật tươi:

– Xin chào mọi người! Lâu rồi em mới xuất hiện ở đây, hôm nay lại là Giáng Sinh nên không khí ở đây nhộn nhịp quá nhỉ? Chắc mọi người quên em rồi!

– Ngọc dịu dàng

– Không – Đồng thanh

Nó ngồi nhìn Ngọc mà muốn bật cười! Nó không ngờ Ngọc lại có mặt này, dịu dàng nữ tính lại còn nói chuyện ngọt ngào!

– Không có gì mà ngạc nhiên đâu, Ngọc được nhiều người thích lắm đó! – Kai nhìn nó

– Lại còn nói chuyện kiểu đó! Nổi hết da gà! – TA lắc đầu

– Coi nó kia! Cũ chỉ dịu dàng rồi cười nữa chứ! – Nó đánh giá

– Chưa hết đâu cưng! Nhìn đi, hơi bị dữ đó! – Key nói

Nó nhìn Ngọc, con bạn thân của nó! Ngọc đi lại phía DJ nói gì đó rồi nhìn xuống sàn:

– Coi như mở màn cho sôi động thì Ngọc sẽ hát để không khí nóng dần lên nhé? Được không ạ? – Ngọc nói

– Đượccccccc – đồng thanh cả nam lẫn nữ

– Vậy thì Ngọc nhờ mấy chị vũ công giúp nhé! – Ngọc quay vào trong

Có khoảng mấy người bước ra đứng lên sàn nhảy được làm riêng, tiếng hò hét bắt đầu vang lên!

– Đây là bài Heart attack! Anh DJ đánh cho thật sôi động nhé! – Ngọc nói

Tiếng nhạc bắt đầu nổi lên, cả sàn nhảy bắt đầu nóng lên, mọi người nhảy theo điệu nhạc của bài Heart attack! Ngọc lắc lư theo điệu nhạc cùng mọi người, không khí dần nóng lên. Tiếng hò hét tên Ngọc vang lên cả quán bar!

”Puttin’ my defences up

‘Cause I don’t wanna fall in love

If I ever did that

I think I’d have a heart attack

.....”

Tiếng hát đầy mạnh mẽ vang lên, không khí nóng lên dần. Nó lắc lư theo tiếng hát của Ngọc, giọng hát đầy mạnh mẽ. Ngọc đôi khi còn hun gió khiến phái nam trong bar hò hét dữ dội.

– Mọi người thấy nóng lên chưa ạ? – Ngọc nói

– Churaaaaaa!

– vậy thì hôm nay sẵn tiện Ngọc có dẫn theo một người bạn, mọi người có muốn gặp không ạ? – Ngọc cười

– Cóooooo!!

– Vâng, vậy thì theo yêu cầu của mọi người! Xin mời người con gái duy nhất đang ngồi trong khu VIP bước lên! – Ngọc nói

Mọi người nhìn về phía khu VIP, nó cảm thấy chột dạ nhìn xung quanh mình! Nó đang ngồi trong khu VIP và chỉ có mình nó con gái!

– Cú này Như bị chơi hơi đau nha! – Kai nói

– Thôi rồi người oiiii! – TA lắc đầu

– Nhóc con, em bị gọi hồn kia! – Key cười

– Chắc ung thư màng nhĩ quá! – Yun lắc đầu

– Đừng khinh thường tôi như thế chứ! Được thôi, hôm nay Bùng Cháy vậy! – Nó nói

– Lên là lên luôn! – Cen nói

– Lên luôn em! Em gái 2 mà! – Ken nói

Nó đứng dậy với tay lấy cái nón trên đầu TA, vuốt ngược phần tóc mái rồi đội nón ngược lên! Nó bước lên chỗ Ngọc với tiếng vỗ tay của cả quán bar và trong khu VIP. Ngọc nhìn nó rồi mỉm cười:

– Vâng! Đây là bạn của em, mọi người thấy sao ạ? – Ngọc nói

– Đẹpzzzz!

Nó bước lên đầy tự tin với vẻ mặt kiêu ngạo, đứng kế bên Ngọc! Ngọc quay sang nhìn nó:

– Bùng cháy chứ? – Ngọc nói nhỏ

– Không cần mày nhắc! – Nó nói

– Vâng! Ngọc và bạn mình sẽ hát một bài xong trả sân khấu lại nhé! New thang! – Ngọc nói

MC đưa cho nó 1 mic khác, nó nhìn MC rồi mỉm cười! Quay xuống sàn nhảy, nó mỉm cười khiến nam lẫn nữ đều hò hét! Nó nhìn thẳng vào khu VIP rồi cười khẩy, mọi người trong khu VIP đều nhìn xem 2 cô gái duy nhất trong nhóm làm được gì!

– DJ play this song! – Nó nói vào mic

Phía dưới sàn nhảy điên đảo bởi bản nhạc New thang, nó và Ngọc lắc lư theo điệu nhảy! Ngọc đảm nhiệm phần hát vì hơi Ngọc không dài lắm, nó đành phải rap!

– Get sexy girl get sexy! Get sexy girl get sexy! – Cả căn phòng hát đồng thanh

Các vũ công nữ nhảy điên cuồng theo điệu nhạc, nó đứng đối diện Ngọc, Ngọc đang thể hiện phần hát của mình đầy mạnh mẽ!

– Show me what you got girl! – Ngọc hét lớn lên

Điệp khúc nổi lên, sau đoạn này sẽ tới nó, cả phòng bắt đầu lắc lư nhiệt tình hơn, trong khu VIP, kai và TA cũng vỗ tay theo!

–

I heard it's yo birthday

Grab a drink if ya thirsty

I can see that ya need an OG

That can do ya the best and the worst way

Pop it like a go-go

Drop it like a low-low

What's that? It's a go-pro?

So I can watch that back, HD- Slo-mo

I don't care if it's the first beat

I'll take ya back to my place

We can skip first base

Cuz a playa like me

Tryna slide into home plate

Clap clap, make it clap

Lights on, lights off

Make it clap

Yeah

Make it clap

My name ain't Santa

But she sittin' on my lap!

Nó bắn rap khiến mọi người ngạc nhiên, từng cử chỉ và biểu hiện đều như những rapper chuyên nghiệp. Ngọc hào hứng với màn rap của nó và bắt đầu nhảy theo từng lời Rap! Nó quay xuống sàn nhảy nhìn thẳng xuống khu VIP, mắt tỏ vẻ khiêu khích những người bên trong!

– you can be my new thang! – Nó quay sang Ngọc

Ngọc hát hết đoạn cuối, cả sàn nhảy càng ngày càng cuồng nhiệt. Bài hát cũng dần kết thúc, MC bước lên chỗ nó và Ngọc:

– Xin cảm ơn 2 cô bé xinh đẹp! Đúng là tuổi nhỏ tài cao! Xin hãy cho 1 tràng pháo tay thật to nào! – MC nói

– * Clap..... Clapppp*

Tiếng vỗ tay với tiếng hò hét lớn dần, nó mỉm cười rồi đưa mic lại cho MC! Ngọc khoác tay nó đi xuống khu VIP, vừa ngồi xuống nó cảm thấy khát khô cả cổ họng. Nhìn trên bàn có ly nước không nghĩ ngợi nhiều lấy uống!

– Ấy! Đừng có uống! – Kai cản nó nhưng quá muộn

Nó đã uống gần nửa ly, nghe Kai nói nó dừng lại nhìn sang Kai! Lúc này nó mới cảm thấy ly nước này có vị lạ! Nó nhú mồm đặt ly nước xuống bàn, mọi người nhìn nó! Ngọc quay sang nhìn vào ly nước rồi bật cười:

– Ly này của ai? – Ngọc nói

– Của anh! – Key nói

– Vị lạ quá! – Nó lăm bằm

– Sao không lạ được hả con ngốc? – Ken cười

– Chắc! May mà mày lấy ly của Key đó, lấy mấy ly kia là mày tiêu rồi! – Ngọc nói

– Là cocktail có lượng rượu nhiều hơn loại thường đúng chứ? – Nó nói

– Giỏi! – Ngọc búng tay

Nó nhăn mặt, dù nó vẫn chưa say hay bị gì cả nhưng vị giác của nó vẫn còn vị của ly cocktail khiến nó khó chịu! Key quay sang nhìn nó:

– May là em uống nhầm ly của anh, lượng rượu trong ly của anh không nhiều hơn bình thường là bao nhiêu đâu! – Key cười

– Đúng là làm đầu độc trẻ em mà! – Nó nhìn Key

– Không có nhé! Là em tự lấy uống mà! – Key nhún vai

– Anh dám uống rượu! – Nó nói

– Anh uống cocktail! – Key nói

– Anh! – Nó cứng họng

– Thôi! 2 đứa này! – Ken nói

Nó nhăn mặt liếc Key, Key đang cười chọc quê nó khiến nó tức sôi máu!

– Đây, lúc này hát hay lắm! – Kai ngồi kế nó nói

– Cảm ơn! – Nó nhìn Kai

– Cơ mà giờ mới biết Như biết rap! – Kai nói

– Không chỉ biết rap đâu mà còn biết chửi rửa trù ẻo nữa! – TA chen vào

– Mày không nói không ai nói mày cầm đâu! – Nó nhìn TA

– Thôi, mày cứ chọc ghẹo Như! – Kai huých vào bụng TA

– Vì gái quýnh bạn, mày chơi được lắm con chó! – TA lăm bằm

– Tao không có điếc đâu! – Kai cười

Lúc này từ bên ngoài MC bước vào với vẻ mặt mệt mỏi:

– Sao vậy? – Yun hỏi

– Hôm nay đông quá, gặp 2 con nhóc này lên làm náo loạn nữa! À, có người gửi quà cho em kìa Ngọc! – MC nói

– Chắc, làm người nổi tiếng khổ vậy đó! Bởi vậy! – Ngọc thờ dãi

– Đẹp đi mẹ! – Nó nói

– Có của em nữa đó Như! – MC nhìn nó

– em á? Trả đi không nhận! – Nó từ chối

– Sao vậy nhóc con? – Ken hỏi

– thôi thôi! Em không nhận – Nó lắc đầu

– Không nhận cũng phải nhận, anh lấy rồi! – MC nói

Nó liếc MC, đồ ông thầy già chết tiệt! MC ngồi xuống rồi cả đám cùng nói chuyện, nó chỉ ngồi nghe thôi chứ chẳng biết nói gì. Cả đám đang cười đùa vui vẻ thì 1 người đi vào với ly cocktail, Kino ngược lên nhìn:

– Ở đây đâu kêu gì đâu anh? – Kino nói

– À không, có người nhờ anh đem lại cho cô bé kia! – Người phục vụ chỉ nó

Nó nghe mọi người xôn xao bèn ngược lên nhìn, ai cũng nhìn nó! Người phục vụ bước ra để lại cả đồng nghi vấn!

– Có người đưa nước cho mày kia! – Ngọc nói

– Tao? – Nó ngạc nhiên

– Ủ! – Ngọc nói

Nó nhìn sang ly cocktail, MC đẩy lại cho nó. Nó nhìn chăm chăm vào cái ly, lúc này điện thoại nó reng lên! Màn hình hiển thị lên số lạ, nó nhăn mặt! Mọi người chẳng ai chú ý tới nó, nó nhìn vào dãy số lạ chần chừ rồi tắt máy! Ngọc nhìn sang thấy nó không bắt máy liền hỏi:

– Sao không nghe vậy? – Ngọc nói

– Trùng hợp đến kì lạ! – Nó nói

– Trùng hợp gì? – Ngọc hỏi

– Có chuyện gì vậy? – Kai nói

Lúc này điện thoại nó lại reng lên, lại là số máy đó. Ngọc và Kai nhìn vào màn hình điện thoại rồi nhìn sang nó, nó chần chừ rồi bắt máy:

– Alo! – Nó nói

– Là tao đây! – Bên kia đầu dây trả lời

– Ai vậy? – Nó hỏi

– Buồn thiệt chứ! Đến cả tao mà mày còn không nhớ! Mà thôi, tao là ai mày không cần biết đâu! Mày làm gì đánh chị tao? – Bên kia nói

Nó khẽ nhủ mày lại rồi khuôn mặt trở nên bình thường trở lại, nó tắt máy ngang! Ngọc với Kai nhìn nó khó hiểu, nó mỉm cười:

– Lộn số! – Nó nói

– Thật không? – Ngọc nghi ngờ

– Thật mẹ ơi! – Nó cười

Ngọc với Kai nghe vậy rồi cũng quay lại với cái hội nhiều chuyện kia, nó cầm chặt điện thoại lại rồi nhìn vào ly nước. Nó biết có điều gì đó mờ ám ở đây, lúc này có tin nhắn báo tới, là số lúc này với nội dung ” Uống ngon miệng, quà từ con bạn của mày! ”. Nó nhìn vào tin nhắn rồi nhìn sang ly cocktail, nó nhìn xung quanh rồi phát hiện có đĩa trái cây gần đó. Nó đụng tay Kai:

– Gì vậy? – Kai quay qua

– Lấy giùm miếng táo! – Nó nói

– Nè! – Kai lấy rồi đưa nó

– cảm ơn! – Nó cầm lấy

Nó cầm ly nước rồi bỏ miếng táo vào, Ngọc quay sang nhìn nó:

– Không uống thì thôi, chơi dơ hả? – Ngọc cười

– Kệ tao! – Nó nói

Sau khi bỏ miếng táo vào, nó vẫn cầm ly nước trên tay. Miếng táo dần dần đổi màu và nước bắt đầu trào ra bên ngoài. Nó giật mình thả ly nước xuống bàn:

– * xoảng *

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Cấp 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 51

Mọi người đang nói chuyện thì ngưng lại quay sang nhìn nó!

– sao vậy? – Ngọc nhìn nó

– nhìn kia! – nó chỉ về phía cái ly đã vỡ trên bàn

Ngọc nhìn sang hướng tay nó, ly cocktail ban nãy đã vỡ vụn ra, miếng táo ban nãy đang dần đổi màu. Mọi người đều ngạc nhiên, anh nhú mày nhìn:

– Ngọc em lấy điện thoại gọi cho Pin tới gấp, Tuấn Anh em lấy thứ này về xem lại giúp anh, còn lại thì lui về hầm! – Ken nói

Mọi người đứng lên, Kai quay sang nó rồi giúp nó đứng dậy rời khỏi khu VIP!

– không sao chứ? – Kai hỏi

– à, Kai đi trước đi, Như vào nhà vệ sinh chút! – nó nói

– vậy Như vào đi, Kai ở ngoài đợi! – Kai nói

– cũng được, vậy đợi chút! – nó nói rồi bước về hướng nhà vệ sinh

– Như đi đâu vậy? – Yun từ phía sau bước lên hỏi

– dạ Như vào nhà vệ sinh, mọi người xuống trước đi, lát em đưa Như xuống sau! – Kai nói

– ừ! – Yun nói rồi bước đi

Lúc này nó vào nhà vệ sinh tiến thẳng đến bồn rửa tay, nó rửa bàn tay đã dính thứ nước ban nãy. Bàn tay đỏ bầm lên như bị phỏng. Nó rửa thật kỹ, điện thoại nó lúc này lại có tin nhắn, là số ban nãy:

– mày thật là may mắn đó! nhưng không phải lúc nào mày cũng may mắn đâu, cẩn thận đi! – nội dung tin nhắn

Nó xem rồi nhìn xung quanh, chỉ có mỗi mình nó, nó cảm giác có điều gì đó sắp xảy ra và không phải là chuyện tốt. Nó nhanh chóng rời khỏi nhà vệ sinh, bước ra thì gặp Kai đang đứng trước cửa, nó nở nụ cười rồi bước về phía Kai:

– đi thôi! – nó nói

– ừ, nãy tay bị dính nước mà phải không? – Kai nhìn nó

– không có dính, lúc đó đã làm rớt rồi – nó nói dối

– vậy thì may rồi, đi thôi! – Kai nói

Nó cùng Kai bước về phía 1 căn phòng, tại nó tiến vào trong, căn phòng được trang trí bình thường, chẳng có gì đặc biệt. Kai bước tới bức tranh được treo trên tường khá to chạm xuống gần nền gạch, đẩy sang một bên, bên dưới là 1 cánh cửa, Kai dùng chìa khóa mở ra rồi quay sang nó:

– Đi thôi – Kai nói

– ừm! – nó gật đầu

Kai bước vào phía trong, nó bước vào bên trong rồi Kai đóng cửa lại, không một chút ánh sáng lọt vào, không khí lạnh lẽo!

– Đi nào! Cẩn thận chút – Kai nắm lấy tay nó

– Tối quá! – Nó nói

– Không sao, đi nào! – Kai kéo nó đi

Tại nó đang bước xuống cầu thang, rất dài. Nó cảm giác như cầu thang này vô tận, xung quanh chỉ có tiếng bước chân vang lên và hơi thở của cả 2! Kai bỗng dừng lại rồi buông tay nó ra bước về phía trước và mở thêm 1 cánh cửa! Ánh sáng lọt ra bên ngoài, nó nhìn vào bên trong, mọi người đã tụ họp lại

đầy đủ!

– Vào thôi, mọi người đang đợi kia! – Kai quay đầu nhìn nó

– Ủ! – Nó gật đầu

Bước vào bên trong, không khí nặng nề bao trùm cả căn phòng! Ngọc và TA cũng đã ở đây, nó bước tới ngồi kế Ngọc. Ngọc quay sang nó:

– mày không sao chứ? – Ngọc nói

– Tao không sao! Nhưng làm gì ở dưới đây vậy? – Nó hỏi

– À, ở đây thường là chỗ để mọi người tụ họp lại khi có chuyện gấp không về bang chính được! – Ngọc giải thích

– Đông đủ cả rồi chứ? – Ken nói

– Đủ rồi! – Ngọc nói

– Mọi người không cần áp lực thế đâu, hôm nay là giáng sinh cơ mà. chuyện ban nãy để hôm sau tính! – Ken nói

– Tệ thế thì kể từ hôm nay Kha Thảo Như sẽ trở thành cấp S trong bang! vậy là cấp S hiện giờ có 7 người – Key nói

nó nhìn xung quanh mình, khuôn mặt của mọi người đều thần nhiên như chẳng có chuyện gì xảy ra nhưng không khí lại khiến người khác muốn nghẹt thở! Lúc này nó chú ý vào 1 chàng trai với mái tóc đen mượt, đôi mắt sâu, mang vẻ đẹp thuần khiết và trong sáng của 1 đứa trẻ!

– này, nhìn ai vậy? – Ngọc nói

– À không có gì! – nó nói

– Kha Thảo Như, em lên đây! – Ken nói

nó bước lên đứng kế Ken:

– có chuyện gì vậy anh? – nó hỏi

– không, chỉ là kêu em giới thiệu thôi – Ken cười

nó nhìn mặt nhìn Ken rồi quay người lại:

– Kha Thảo Như, 14 tuổi, cấp S! xin nhờ giúp đỡ – nó cười

– Có bồ chưa em – Cen nói

– Cầm cua gái trong đây! – Ngọc liếc Cen

– Lại giờ trò đùa nhà lành! – Kai thờ dài

– gái nhà lành á? – Cen nói

– Yêu cầu anh Cen không nói tiếp phần sau nhé! – Nó cười nhìn Cen

Như có dòng điện chạy ngang qua, Cen rung mình khi nhìn nó! Lúc này chàng trai ban nãy nó nhìn đứng lên đưa tay ra trước mặt nó:

– Anh là Pin, cùng cấp với em, anh lớn hơn em 3 tuổi! – Pin cười

– À xin nhờ anh giúp đỡ! – nó bắt tay với Pin

– yêu cầu tiêu diệt hết mấy tên cua gái trong bang đi nhé! – Ngọc nói

Nó bật cười rồi quay lại nhìn Pin, đôi mắt đen sâu khiến người đối diện cảm thấy bình yên! Nó buông tay Pin ra:

– Anh là Kino, lúc nãy mình có gặp nhau rồi! – Kino nói

– Mong được giúp đỡ! nó quay sang Kino

nó mỉm cười, rồi quay sang nhìn MC:

– Chào thầy! – nó nghiêng răng

– cứ kêu bằng anh thôi được rồi! – MC nói

– vậy là biết mặt nhau hết rồi! Hiện tại chỉ có nhiều đây người là biết Như nằm trong bang, thân phận này không được lọt ra ngoài! Như sẽ đi theo chúng ta với thân phận là bạn của Ngọc! Tuyệt đối không được lọt ra ngoài – Cen nói

không khí giống như bị thứ gì đó đè xuống sau câu nói của Cen! nó quay sang nhìn nét mặt của Yun, thoáng chút có một sự lo lắng hiện lên!

– cuộc họp tới đây thôi! Tôi nay tại nhà Ken sẽ mở tiệc Giáng Sinh nên mọi người nhớ đến nha! – Key nói

– ai nấu? – Ken nhìn Key

– Như! – Key nhìn nó

– Sao lại là em >

– Em hứa rồi cơ mà! Không được nuốt lời! – Key cười

Nó liếc sang Yun, tại tên đó mà nó phải chịu trách nhiệm này, Yun nhìn nó rồi khẽ thở dài, đứng lên vươn vai nhăn mặt nhìn nó:

– Tao sẽ nấu cùng Như, mọi người về nhà trước đi, tụi này đi mua đồ! – Yun nói

– chuyện lạ kia tụi mày! Mưa bão giật cấp 15 – Ken ngạc nhiên nhìn Yun

– Lạ thiệt! Có âm mưu gì không ba? – Cen nghi ngờ

– im đi! Muốn nhện đói à? – Yun nhún mày

– Rồi rồi! Tụi mày đừng chọc Yun nữa! – Key cười

Nó nhìn Yun khó hiểu, không biết tên đó tính làm gì nữa! Nó thở dài rồi bước tới đứng kế Ngọc, Ngọc mỉm cười quay sang nó:

– Lần này mày khoẻ rồi! – Ngọc nói

– Ý mày là sao? – Nó hỏi

– Yun nấu ăn ngon lắm đó! – Ngọc cười

– Để coi sao cái đã! – Nó thở dài

– Thôi đi bà cụ non, dẹp bộ dạng này đi! – Nó nói

Nó cười vì câu nói của Ngọc, nó quay đầu sang nhìn đối diện, Tuấn Anh đang trầm ngâm ngồi một chỗ, nó lén lút đi về phía sau TA:

– Hù! – Nó chồm lên phía trước

– Không hết hồn! – TA bình thản

– Aisssss! Chẳng vui chút nào! – Nó bĩu môi

– Như, mày mang giày size mấy? – TA bất chợt hỏi

Nó ngạc nhiên kéo ghế ngồi xuống chống cằm nhìn TA:

– Chiiiiiiii? – Nó nghi ngờ

– tính tặng quà cho người ta nhưng không biết size, mà mày hơi giống người đó nên chắc cùng size! – TA nói

– Ai dạ? – Nó tò mò

– hỏi chi? Nói đi, có gì tao mua cho mày luôn! – TA nói

– Tao mang size 37 á! Nhớ mua quà cho tao! – Nó cười

– Okay! Nhớ rồi! – TA cười

Ngọc quay sang nhìn về hướng nó và TA, Ngọc biết TA thích nó nhưng thắc mắc là tại sao không chịu nói ra? Đôi khi nhìn TA và nó nói chuyện cười giỡn thì lại thấy tội cho tên đó! Ngốc quá ngốc!

– ê đồ lùn! Có đi không? – Yun la lên

Nó quay ngoắt lại sau khi bị Yun gọi hồn ==! Nó nhăn mặt đứng bật dậy:

– Đợi chút! – Nó nói

– Lẹ đi! Tôi không rảnh đâu mà chờ em cả ngày! – Yun nói

Nó bực bội tiến về phía Yun đang đứng, quay sang liếc tên khó ưa đó một cái! Đồ ngang ngược -.-

– Thôi, 2 đứa này đừng gây lộn nữa! – Ken cười

– Đừng đốt siêu thị người ta nhé! – Kai la lên

– Nhớ mua đồ làm bánh luôn đó nhóc con! – Key nói

– Em nhớ rồi! – Nó nhìn Key

– Làm tiệc BBQ đi! – Kino cười

– Tán thành! – MC giơ tay

– Có uống bia không? – Pin hỏi

– Anh Ken này, em giết tên đó được chứ? – Ngọc nói

– Để lần sau nhé em! Bia thì chắc uống một ít cũng được, ở nhà có 2 đứa con gái mà! – Ken cười

– Như này, tao giết luôn anh 2 mày nhé? – Ngọc đứng lên

– Nếu mày làm được! Thôi em đi trước! – Nó cười

– Đi nào đồ lùn! – Yun mở cửa

– Đi cẩn thận! – MC la lên

– Vângggggg! – Nó nói

Nó lon ton đi theo Yun, nhưng có điều nó phải đi lên đường tối như mực ban này khiến nó xém trượt chân đến mấy lần. Vất vả lắm nhưng chưa đi được nửa đường, xung quanh lại là một màu đen bao trùm! Cảm giác lạnh lạnh khiến nó rùng mình, nó cố gắng mới đi được hết cái cầu thang đó! Nó mở cửa bước ra bên ngoài, tên khó ưa đó bỏ đi trước mắt tiêu rồi! Đi ra khỏi căn phòng đó rồi di chuyển thật nhanh để ra khỏi chốn xa hoa này. Đang cầm đầu bước đi thì nó đụng trúng một tên to con:

– Xin lỗi! – Nó cúi đầu

– Nhãi ranh, đi không nhìn đường hả? – Tên đó la lớn

– Thật sự xin lỗi – Nó lặp lại

– Bộ mày xin lỗi là xong hả? – Tên đó quát càng to hơn

– Nè đồ lùn, em làm gì ở đây vậy? – Yun từ phía sàn nhảy bước tới

Nó như cá chết cạn gặp nước, nhìn Yun với ánh mắt van xin, Yun nhú mày bước tới kề bên nó!

– Sao thế? – Yun hỏi

– Nó đi đụng trúng tao, xin lỗi là xong à? – Tên đó hét lên

– Xin lỗi rồi thì thôi chứ! – Yun nhìn tên đó

– Nhưng tao không thích! – Tên đó nói

– Đồ lùn! Sao em cứ gây chuyện hoài vậy? – Yun liếc nó

– Xin ..... Lỗi! – Nó nói nhỏ

– Giờ rồi thường đi! – Tên đó nói

– Được rồi! – Yun nhếch mép

Yun nhìn xung quanh rồi vẫy tay kêu 1 anh phục vụ tới:

– Có chuyện gì vậy anh Yun? – Người phục vụ nói

– Gọi điện kêu thằng Kino ra bồi thường cho người này! – Yun nói

– Người này là ..... – Người phục vụ ngập ngừng

– Con nhóc này đi đụng trúng người ta, xin lỗi nhưng người này không chịu kêu bồi thường! Nói là thật nhiều vào! – Yun nói

– À được rồi! – Người phục vụ cười

Yun cứ thế bước đi khiến nó ngỡ rồi đuổi theo, bước ra khỏi quán bar, đã có chiếc xe hơi thể thao màu đen đậu trước cửa! Nó ngồi xe, Yun bước vào ngồi kế nó đóng cửa lại. Chiếc xe phóng trên đường mang theo cả không khí nặng nề bên trong, cả 2 chẳng ai nói gì cả! Máy điều hoà trong xe được chỉnh xuống nhiệt độ thấp nhất khiến nó cảm thấy lạnh run! Hai tay đan vào nhau, nó nhìn ra bên ngoài, người người đang bận rộn để đón Giáng Sinh, con đường nhộn nhịp đông đúc. Xe dừng lại ở đèn đỏ, nó nhìn vào một cửa hàng bên đường, bên trong cửa hàng nhộn nhịp hẳn. Nó cười nhạt, trông họ thật hạnh phúc!

– Có cần tôi tắt điều hoà đi không? – Yun nói

– Không cần đâu! – Nó nói

– Nếu vậy thì em mặc áo vào đi! – Yun nói

Nó nhìn xuống tay Yun là áo khoác của nó, nó khá bất ngờ nhìn Yun!

– Lúc này tôi đi lấy cho em, mặc vào đi! – Yun nói

– À cảm ơn! – Nó nói

Nó mặc áo khoác vào cảm thấy đỡ lạnh hơn được một chút. Một lúc sau thì tụi nó cũng tới khu trung tâm mua sắm, Yun chạy xe thẳng xuống nhà xe! Tụi nó từ dưới tầng hầm đi thang máy đến tầng của siêu thị! Yun quay sang nó:

– Đừng đi lung tung! – Yun nói

– Tôi không phải con nít – Nó nói

– Rồi rồi! Đi nào – Yun bước đi

Yun đẩy xe lấy các nguyên liệu để làm bữa tiệc BBQ, nó lóng ngóng đi kê bên, chỉ biết lấy những gì được yêu cầu!

– Lúc này lấy nguyên liệu làm bánh chưa? – Yun hỏi

– Rồi! – Nó trả lời

– Em không mua gì à? – Yun nói

– Có lẽ không cần ... – Nó suy nghĩ

– Vậy ra tính tiền thôi! – Yun đẩy xe

Nó cùng Yun ra tính tiền, cả 2 túi đồ khá to một mình Yun.v! Lý do vì Yun là con trai =)))! Nó tung tăng đi vào thang máy, Yun bước vào rồi bấm số 7!

– Không về mà đi đâu vậy? – Nó bất ngờ

– Tôi cần mua đồ! – Yun nói

Nó cũng chẳng nói gì hơn, tụi nó đi tới 1 cửa hàng bán trang sức ”Minh Phong”! Nó cảm thấy cái tên này rất quen thuộc nhưng không thể nhớ nổi! Nó cùng Yun bước vào trong:

– Chào thiếu gia! – Nhân viên nói

– Được rồi! Kêu người đem 2 cái túi này về trước đi – Yun nói

– Vâng! – Nhân viên nói

Một nhân viên nam bước tới lấy túi trên tay Yun và trên tay nó bước đi, nó ngỡ ngàng chẳng biết chuyện gì xảy ra. Yun quay lại nhìn nó:

– Như, lại đây!

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Cấp 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 52: Người dung

Nó bước lại kề Yun, mặt ngơ ngác:

– Có chuyện gì? – Nó hỏi

– Thứ lần trước tôi đặt! Đem ra! – Yun nói với nhân viên

Nó bị bơ một cách đẹp hoàn hảo, Yun thân nhiên nhìn vào những món trang sức đắt tiền kia mà chẳng quan tâm tới nó:

– Anh kêu tôi chỉ? – Nó nhìn Yun

– Em đứng yên đó đi, đợi chút! – Yun nói

Nó bấu môi nhìn Yun, đúng là thái độ đáng ghét của bọn công tử nhà giàu mà ==! Nhân viên từ bên trong đi ra với một cái hộp trên tay:

– Chúng tôi đã làm rất kĩ với thiết kế của cậu! – Nhân đó cười nhìn Yun

Mắt cô nhân viên hiện rõ lên 2 hình trái tim khi nhìn Yun, à phải nói là tất cả nhân viên và khách hàng nữ ở đây mới đúng. Họ đều nhìn chăm chăm vào Yun như muốn ăn tươi nuốt sống! Yun cầm chiếc hộp mở ra bên trong là 1 chiếc lắc được làm rất hoàn hảo. Nó nhìn vào chiếc lắc rồi bấu môi ” Mua cho gái chắc:)) ” nó suy nghĩ rồi khẽ cười!

– Đồ lùn, làm gì cười một mình vậy? – Yun nhìn nó

– Không gì cả! – Nó nói

– trù vào tài khoản đi! – Yun nói với nhân viên

– Vâng! – Cô nhân viên mỉm cười

– Lùn, em đứng yên! – Yun nói

Vừa dứt câu Yun khom người xuống vén tóc nó lên rồi dùng vật gì đó bấm mạnh vào lỗ tai nó! Dù không đau nhưng nó thoáng giật mình:

– Anh làm gì vậy? – Nó nói

– Không gì cả, đi thôi! – Yun nói

Nó nhăn mặt nhìn cái tên ngạo mạn trước mặt, đưa tay lên lỗ tai, Yun đeo bông cho nó! Do lúc nhỏ nó ít đeo nên không bấm, giờ bị tên Yun đeo thứ gì đó lên khiến nó khó chịu! Nó vừa đi theo Yun vừa đưa tay cố gắng tháo chiếc bông xuống:

– Sao tháo không được vậy nè? – Nó lẩm bẩm

– Em không tháo được đâu, chỉ có tôi thôi! – Yun nói

– Sao anh lại đeo cho tôi? – Nó liếc Yun

– Tôi nghĩ em sẽ đẹp hơn với nó! – Yun nói

Nó im lặng không thềm nói tiếp, cũng không cố gắng tháo chiếc bông đó xuống. Đứng trước cửa thang máy, nó ngân nga theo bài nhạc khu mua sắm phát!

– * Ting *

Thang máy mở cửa ra, bên trong là nhóm của Thư và một vài đứa con trai nó biết! Nó im lặng chẳng nói gì, Yun đưa mắt nhìn nó rồi đưa tay kéo nó sát về phía mình!

– Ô ồ! Chẳng phải Như đây sao? – Thư nói

– Nhân ra nhận bạn kìa! – Vân nói

– Ra lệ đi! – Giọng nói quen thuộc vang lên

Nó nghe thấy tiếng nói quen thuộc, cả cơ thể như bị ai đó đẩy xuống vực sâu không đáy! Từ bên trong, Nhân đang nắm tay cùng với 1 người con trai bước ra. Nó chết sững tại chỗ nhìn vào người con trai đó, là hấn! Đúng là hấn, nhưng người con gái bên cạnh không phải Quỳnh mà là Nhân! Hấn cùng Nhân tay trong tay bước ra, Nhân nhìn nó nhếch mép:

– Trường! Người yêu cũ kìa! – Nhân khinh bỉ

Hấn nhìn sang nó, khựng người lại! Cả 2 đều gặp nhau và bên cạnh đều có một người, thoáng chốc nó quay lại về ban đầu! Nhóm của Thư bước ra khỏi thang máy, bên trong không còn ai!

– Lại nhận người yêu cũ kìa! – Thư từ phía sau nói

Nó nhìn thẳng vào mắt hấn, đôi mắt tím như bị che phủ bởi lớp khói dày đặc khiến người ta chẳng biết nó nghĩ gì! Yun nhìn Nhân miệng nhếch mép:

– Bạn em hả? – Yun nói

Nó khựng lại một chút, con ngươi liếc sang Nhân rồi quay lại nhìn hấn:

– Anh muốn nói người nào! – nó nói

Hấn như bị thứ gì đó đè xuống, thật nặng chẳng cử động được. Về mặt đó là ngày đầu tiên hấn gặp nó, chẳng có tí nào gọi là cảm xúc! Hấn là người thay đổi nó và giờ cũng là người đưa nó về nguyên bản! Nhân nhìn sang Yun và chạm mắt, đôi mắt xám khói vô hồn!

– Anh vào trong đội trước! – Yun nhếch mép

Yun bỏ đi vào thang máy đợi nó trước, nó thở dài rồi bước theo Yun. Nhưng tay nó bị hấn nắm lại, nó chẳng quay đầu lại giật mạnh tay ra:

– Tao buông rồi đó, mày đi đi! – Nó nói vừa đủ cho hấn và nó nghe

– Mày còn thích tao không? – Hấn nói

– Nếu còn thì được gì, không thì mất gì? – Nó nói rồi bước vào thang máy

Chẳng màng quay đầu lại nhìn hấn, nó bước thẳng vào thang máy với Yun! Hấn quay người lại nhìn nó, cửa thang máy dần khép lại giống như 1 bức tường được dựng lên! Khuôn mặt đó dần biến mất sau cánh cửa và mắt hấn! Hấn chết sững trước thang máy, Nhân nhún vai quay sang nhìn hấn:

– Sao vậy? Không phải hứa mua đồ rồi sao? – Nhân nói

– Bỏ ra! – Hấn giật mạnh tay Nhân ra

Hấn bỏ đi về phía thang máy kế bên rồi đi xuống lầu, tâm trạng hấn như bị ai đó lấy mất thứ quý giá ngay trước mắt mà không làm gì được! Nhân bị hấn bỏ lại khiến mọi người đều nhìn, Nhân nghiêng răng:

– Con nhỏ đó đúng là khác tính, đội đó! – Nhân nói

Về nó sau khi thang máy đóng cửa lại, đột nhiên con đau tim lại lên khiến nó ngã khụy xuống! Yun bất ngờ thấy nó ngã:

– Như, em sao vậy? – Yun lo lắng

Nó không nói, mắt nhắm nghiền lại, tay ôm lấy ngực trái! Con đau đến thấu xương, nó bắt đầu thở dốc. Yun lấy từ trong túi ra 1 hộp thuốc rồi bỏ 1 viên vào miệng nó! Nó nhanh chóng nuốt vào:

– Sao lại lên cơn lúc này! – Yun nắm bắt

Nó nhắm nghiền mắt lại, cơn đau giảm dần và bắt đầu thở ổn định lại! Yun đỡ nó đứng dậy:

– Không sao rồi chứ? – Yun hỏi

– Cảm ơn! – Nó nói

– Tới rồi, đi được chứ? – Yun lo lắng

– Được! – Nó trả lời

Nó cùng Yun bước ra xe, lúc này nó đã trở lại bình thường chỉ có tâm trạng là không tốt! Cả 2 ngồi xuống xe, nó thở dài rồi cài dây an toàn lại. Chiếc xe bắt đầu chạy và chẳng ai nói gì cả! Yun nhìn nó:

– Em không mang thuốc! – Yun vừa lái xe vừa nói

– Tại sao anh mang thuốc? – Nó nhìn Yun

– Vì tôi biết em sẽ quên! – Yun nói

– Hay nhớ! – Nó nói

– Tuổi tui em có bỏ thì không gì lạ nhưng sao lại rắc rối quá vậy? – Yun nói

– Tôi với tên đó không quen nhau! – Nó nói

– Em ổn chứ? – Yun hỏi

– Anh đừng lo, tôi không bao giờ chết một cách lãng như vậy đâu! – Nó cười

– Nếu bỏ được thì bỏ! Con bé lúc này là Nhân đúng chứ! – Yun nói

– Tôi tưởng anh với nó biết nhau! – Nó nói

– Tôi biết nó nhưng còn nó biết không thì tôi không chắc! – Yun nói

– Nghe Ken nói nó rút khỏi bang! – Nó nói

– Hình như nó rút trước khi tôi vào!

– Có lẽ vậy!

– Đừng đem cái bộ mặt ủ rũ đó về nhà! 2 tên kia lại làm loạn mắt!

– Anh đừng nói với họ!

– Được rồi

Sau cuộc nói chuyện một hồi lâu, tui nó cũng tới nhà! Bước vào trong, mọi người đều ngồi ở phòng khách:

– Đầu bếp về~~~~! – Kai la lớn

– Đi tắm đi rồi xuống! – TA nói

Nó chẳng nói năng gì bước thẳng về phòng trước ánh mắt ngạc nhiên của mọi người! Sau khi nó đi khuất thì ánh mắt chuyển sang Yun:

– Tao không biết gì hết! – Yun nhún vai

Yun nói rồi cũng bước lên lầu để sự tò mò cho mọi người. Nó vào phòng rồi tiến thẳng đến tủ đồ, nó lấy 1 cái yếm đen và áo thun trơn màu trắng rồi đi thẳng vào nhà tắm! Gội đầu xong cả rồi nó ngâm người trong bồn tắm, nó đưa bàn tay bị dính thứ nước đó lên xem, đã trở lại bình thường! Nó suy nghĩ được một lúc rồi ngủ quên.....

Từ lúc nó và Yun về nhà thì cũng 1 tiếng, Yun đã xuống phòng khách cùng mọi người, Pin Kino và MC cũng đã tới!

– Như làm gì ở trên phòng vậy? – TA nói

– Hình như lâu lắm rồi! – Kai nói

– Ngọc, em lên xem có chuyện gì không? – Key lo lắng

– Dạ! – Ngọc đứng lên

Đi đến phòng nó, Ngọc mở cửa nhìn vào trong thì chẳng có ai trong phòng cả. Nhẹ nhàng khép hờ cửa lại, Ngọc nhìn lên giường thì thấy điện thoại của nó! Ngọc đi đến cửa phòng tắm, đẩy nhẹ vào thì thấy nó đã ngủ quên trong bồn tắm. Ngọc lén lút tiến về phía điện thoại của nó, mở lên và bấm vào mục tin nhắn. Ngọc vẫn còn nghi ngờ về việc lúc này nên đã lục điện thoại nó. Tìm thấy tin nhắn từ số lạ, xem xong Ngọc nháu mày suy nghĩ” Con Nhân chứ

không ai”, Ngọc nhếch mép rồi sắp xếp mọi thứ lại như cũ! Bình tĩnh tiến tới cửa nhà tắm:

– Như ơi! Có ở trong đó không? – Ngọc nói lớn

Nó bị giọng nói của Ngọc làm giật mình tỉnh dậy:

– À à có! Đợi tao chút! – Nó nói vọng ra

Nó nhanh chóng mặc đồ vào rồi ra khỏi phòng tắm, Ngọc đang ngồi trên giường đợi nó! Nó ngồi lên ghế rồi dùng máy sấy tóc:

– Cứ tưởng mày chết rồi! – Ngọc cười

– Phái tao chết lắm! – Nó trừng mắt nhìn Ngọc

– Sao nãy bỏ lên vậy? – Ngọc hỏi

– Xong rồi! Xuống thôi! – Nó lảng tránh câu hỏi

Ngọc nhúm mày nhìn nó không nói gì, nó bước tới giường lấy điện thoại bỏ vào túi rồi bước ra khỏi phòng và Ngọc đi theo sau nó! 2 đứa nó bước xuống phòng khách nhưng chẳng có ai!!!

– Đâu hết rồi? – Nó ngạc nhiên

– Chắc ra vườn hết rồi! – Ngọc nói

– Vậy mày ra trước đi, tao vào bếp làm bánh! – Nó cười

– Cũng được! – Ngọc nói

Nó đi vào bếp còn Ngọc thì ra vườn, mọi người đều đang chuẩn bị cho bữa tiệc BBQ! Ngọc đi tới chỗ Ken đang đứng:

– Như đâu rồi? – Ken nói

– Làm bánh rồi! – Ngọc nói

Ken im lặng làm tiếp công việc của mình còn Ngọc thì trầm ngâm không biết nên nói với Ken hay không? Lúc này Ken quay lại nhúm mày nhìn Ngọc:

– chuyện gì đã xảy ra? – Ken hỏi

– À thì anh nhớ con Nhân chứ? – Ngọc nói

– Thì? – Ken nghi ngờ

– Nó là đứa làm ra vụ ở quán bar! – Ngọc nói

Ken nhướn mày nhìn Ngọc rồi trở lại với vẻ mặt bình thường nhanh chóng, Ngọc lo lắng nhìn anh!

– Được rồi! Cứ để coi con kia làm gì! Đừng để Như biết là chúng ta đã biết! – Ken nói

– Em hiểu rồi! – Ngọc nói

Ken thờ dãi rồi làm tiếp công việc của mình, mọi người cũng nhanh chóng biết chuyện này và tất cả đều tỏ ra bình thản! Một lúc sau nó ra vườn sau khi làm xong bánh. Lúc này BBQ cũng làm xong!

– Như, lại đây nè! – Ngọc nói

Nó cười rồi đi về phía Ngọc! Ken đưa mắt sang nhìn nó:

– Đi lại đó đi! Từ từ rồi tính! – Ken đứng kế bên nói

Ken thờ dãi rồi đi lại phía nó, mọi người đều ăn uống và trò chuyện vui vẻ! Bỗng điện thoại nó reng lên, mọi người đang ồn ào thì im bật! Nó lấy điện thoại ra và xem, là số của Mẹ!

– Alo! Con nè! – Nó nói

– Con ơi cho bác gặp thằng Hoàng chút được không? – Bên đầu dây kia nói

Nó nhăn mặt đưa điện thoại xuống để xác nhận, là số của mẹ nó cơ mà! Nó đưa điện thoại lên lại:

– Bác là ai vậy? – Nó nói

– Bác là mẹ của Hoàng! – Giọng một người phụ nữ

Nó nhú mày rồi tắt máy:v!

– Ai vậy? – Ngọc hỏi

– Rõ ràng là số của mẹ nhưng giọng một người khác! – Nó nói

Điện thoại nó lại reng lên, là số của mẹ!

– Mẹ hả? – Nó hỏi hớp

– Con đưa máy cho Phong giúp bác! – Lần này là đàn ông

Nó biết Ken tên Phong nhưng sao lại đòi gặp Phong qua điện thoại của nó chứ! Nó đưa điện thoại cho Ken, Ken cầm lấy:

– Alo? – Ken nói

– Thằng con trời đánh! – Bên kia nói

Ken tắt máy rồi khoá nguồn điện thoại nó ==)))! Mọi người ngơ ngàng nhìn Ken!

– Sao 2 tắt nguồn rồi? – Nó nhăn mặt

– Đừng mở nguồn! – Ken nói

– Sao vậy? – Nó nói

– Bên đó gọi qua! – Ken nói

Mọi người nghe xong liền lôi điện thoại ra và tắt nguồn, kể cả Ngọc khiến nó ngơ ngác chẳng hiểu gì cả!

– Bên đó? Là ai? – Nó hỏi

– Hội Phụ Huynh Học Sinh chứ ai! – Kai cười

– Vậy lúc nãy là ba 2 hả? – Nó ngạc nhiên

Ken gật đầu, lúc này điện thoại Yun reng lên! Mặt ai cũng tái mét lại, Yun lấy ra rồi đưa cho nó!

– sao anh không nghe? – Nó nói

– Em nghe đi! – Yun nói

Nó nhăn mặt rồi bắt máy lên:

– THẰNG CON TRỜI ĐÁNH KIA. MÀY ĐI THI LỄ CŨNG PHẢI VỀ, KHÔNG VỀ Ở BÊN ĐÓ LUÔN. BÂY GIỜ MÀY CÓ VỀ KHÔNG HAY ĐỂ BỐ QUA ĐÓ KÉO MÀY VỀ HAAAAAAAAAAAA? – ai đó hét bên đầu dây kia

– À bác ơi! – Nó hơi run

Ken lúc này ra hiệu cho nó bật lo ngoài, nó bật lên:

– Cô là ai hả? – Giọng một người đàn ông

– À dạ con là Như! – Nó nói

– Thảo Như đúng không con? – Bên kia nói

– Dạ đúng rồi! – Nó trả lời

– Xin lỗi con! Bác là ba của thằng Yun! – Ba Yun nói

– Dạ không sao đâu bác! – Nó lễ phép

– Yun có ở đó không con? – Ba Yun nói

Nó nhìn lên mọi người, ai cũng ra dấu là không có! Nó ngập ngừng:

– Bác biết là tụi nó đang kêu con nói không! Đúng chứ? – Ba Yun nói

– Dạ sao Bác? – Nó tái mét mặt mày

– Con chuyển lời đến các nhân vật sau đây giúp ta: Yun, Ken, Key, Ngọc, Kino, Kai, Tuấn Anh, Cen, Pin, Mạnh Cường! Nói với tụi nó là 30 Tây không có mặt tại nhà là khoá thẻ tín dụng! – Ba Yun nói

Tụi nó nghe Ba Yun nêu tên một đám trừ nó ra khiến nó cười muốn lộn ruột:v!

– À dạ vâng! Con sẽ nói! – Nó trả lời

– cảm ơn con! – Ba Yun nói

– Không có gì đâu Bác! – Nó nói

– À mà thôi, con nói với Yun Ken Key Kino Cen Pin và Mạnh Cường là mai về! 4 đứa còn lại ở lại học đến đêm 30 rồi về! – Ba Yun nói

– Vâng! Con chào bác! – Nó nói

Nó cúp máy ngược mặt lên, trừ 4 đứa không bị gọi về ngày mai thì còn lại mặt một đồng:))!

– Tại sao thằng Yun lại mở điện thoại? – Cen nói

– Tại vì nếu nó có bị gọi về cũng chẳng sao! – Ken nói

– Tại sao 3 đứa mình lại dính chứ? – MC khóc ròng

– why me? Whyyyyyyy? – Kino la làng

Key ngồi trầm ngâm suy nghĩ một chút rồi nhìn sang nó:

– Tao có cách! – Key cười gian tà

– Cách gì? – đám bị gọi hồn đồng thanh:))

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Cấp 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53

– ngày 30 sẽ về! Mọi chuyện để tao lo! – Key nói

– Này! Không được là bị tổng giam nha con! – Ken nhú mày

– Nó đó! – Cen nói

– Tin tao đi! Giờ thì chơi đi, đừng lo! – Key cười

Cả bọn nghe Key nói vậy nửa tin nửa không, nó nhú mày nhìn Key chuyện này chắc chắn liên quan đến nó ==’! Khẽ thờ dài rồi ăn tiếp phần của mình, điện thoại nó lúc này báo có tin nhắn, nó xem tin nhắn, là số lạ đó với nội dung ” Ra khỏi chỗ đó đi ”! Nó nhú mày rồi nhìn ra bên ngoài hàng rào sắt, ở phía bên kia có một chiếc xe taxi đang đậu! Nó đặt chiếc đĩa trên tay xuống:

– Không ăn nữa à? – Ngọc ngồi kế bên nói

– Ủ! Tao no rồi! – Nó nói

Nó quay lưng bước ra khỏi chỗ của mọi người, người bắt đầu run lên, răng cắn chặt môi dưới, mắt đưa về hướng chiếc xe. Nó đi vào nhà, số lạ đó gọi qua:

– Alo? – Nó bắt máy

– Mày có về nghe lời quá nhi! – Bên kia nói

– Mày là Nhân? – Nó nói

– Đúng rồi! Bạn thân của mày đây, sao có chuyện gì à? – Nhân nói

– Mày muốn gì ở tao? – Nó nói

– Muốn gì à? Hơ!!! Tao muốn mọi thứ từ mày! – Nhân nói

– Nếu mày lấy được! – Nó nói

– Sao không? Chẳng phải tao đã lấy được Trường rồi sao? – Nhân mỉa mai

– Im đi! Tao không ngờ mày là người như vậy! Tao đã làm gì mày? – Nó gằn giọng

– Mày lấy hết tất cả và giờ tao lấy lại thôi! Đừng nghĩ bọn kia có thể bảo vệ mày 24/24. Hãy cẩn thận đó! – Nhân nói

– Nếu đánh tao làm mày thỏa mãn thì được thôi! – Nó nói

Nó cúp máy rồi thờ dài, nếu thích thì cứ làm. Nó sẽ không phản kháng lại vì nó coi Nhân là bạn, một người bạn nó tôn trọng! Đi lại phía ghế sofa dài ở phòng khác và nằm dài trên đó, nó ghét mình như thế này!

Sau khi nó đi vào nhà, Yun đưa mắt nhìn chiếc xe bên đường:

– Chắc ai cũng thấy rồi nhi? – Yun bình thản ăn

– Đương nhiên! Có ai bị lé đầu mà không thấy! – Key nói

Cả đám ngoại trừ nó đều nhìn thấy chiếc xe đậu bên đường nhưng lại giả vờ là không thấy!

– Dám tới tận đây à! – Kai nói

– Nói sao nhớ! Đánh bom? – TA tiếp lời

– Bắn lên? – Ngọc cười

– Bắn tia từ đó sao? – MC ngạc nhiên

– Thế thì gần quá! – Kino lắc đầu

– Phi tiêu? – Pin nói

– Cũng có thể nhưng hàng rào như thế thì hơi khó! – Ken nói

– Dừng đi mấy mẹ! Tào lao! – Key nhăn mặt

– Mà không tính làm gì à? – Yun hỏi

– Ăn đi rồi tính! – Pin xua tay

Cả đám trừ nó vẫn thảnh thơi ngồi ăn BBQ và chiếc xe đó vẫn đậu bên đường. Khoảng 15 phút sau, ai cũng đều no căng, Ngọc nhìn sang chiếc xe bên đường rồi nhếch mép:

– Kệ nó đi! Dọn dẹp rồi vào nhà thôi! – Ngọc đứng lên

Trong lúc đang dọn dẹp thì chiếc xe cũng chạy đi mất! Cả đám ồn ào tiến vào phòng khách thấy nó đang nằm ngù trên ghế sofa với bộ dạng mắc cười. Khuôn mặt bị đè xuống ghế sofa khiến má trong phụng phịu, môi chu lên như con nít. Mọi người đều cố gắng cười không thành tiếng, Key nén cơn cười xuống tiến lại phía nó.

– Như, dậy đi! – Key nói

Nó bị giật mình mở mắt ra, Key và mọi người đều tập trung ở phòng khách. Nó ngồi dậy, Key ngồi xuống kế bên nó. Bị đánh thức dậy khiến nó vẫn còn mơ mơ màng màng!

– Sao lúc nào em cũng ngủ vậy? – Cen cười

- Ngủ quên thôi! – Nó lằm bằm
- Không sao chứ? – Ken nhìn nó
- Em ồ! – Nó nói

Mọi người bắt đầu trò chuyện còn nó thì mặt mũi chẳng nói gì, cứ như nó mới đi khinh cái gì đó nặng khiến lưng ê ẩm. Cứ như thế đến tận gần 8 giờ tối:

- Ăn bánh đi!!!!!! – Kai vui vẻ
- Xém quên rồi! Bánh em để ở đâu? – Cen nhìn nó
- Dưới bếp! – Nó trả lời

Cen đem một chiếc bánh khúc gỗ từ dưới bếp lên đặt ở giữa bàn:

- Àyyyyy! Như khéo tay nhỡ! – Kai cười
- Nhìn dễ thương quá! – Ngọc nói
- Cắt bánh ăn đi! – Kino vui vẻ
- Ăn bánh đi! – MC tiếp lời
- Ăn chưa! – Pin cười

Mọi người bắt đầu tập trung bao quanh cái bánh, nó chỉ cười chẳng nói gì. Ai cũng khen ngon khiến nó cảm thấy vui vẻ lên! Ăn xong, Pin là người thu dọn và Kino rửa chén. Một lúc sau Pin với Kino trở lại phòng khách:

- cũng tối rồi! Tụi này về trước! – Kino nói
- Tạm biệt! Tối 29 nhớ qua đề 30 về đó! – Key cười
- Okay! Nhớ rồi, tạm biệt mọi người! Như, anh về nha! – Pin vẫy tay
- À dạ anh về cẩn thận! – Nó cười
- Thôi, anh cũng về trước, mai gặp! – MC nói
- Ok! Tạm biệt! – Ken nói

Pin, Kino và MC đều ra về. Chỉ còn lại 8 đứa trong nhà, nó đi xuống nhà bếp rồi đi lên sau đó với ly cà phê trên tay!

- Em buồn ngủ lắm à? – Ken cười
- Có lẽ vậy! Hôm qua e..... – Nó ngưng lại đột ngột

Nó đưa mắt nhìn sang Yun và bị bất gặp, hôm qua nó có ngủ đủ đâu ==’!

- Hôm qua em làm sao? – Key hỏi
- Dạ à không gì đâu! – Nó cười
- Tối nay mọi người ngủ lại luôn đi, mai đi học luôn! – Ken nhìn 4 người kia
- Cũng được thôi! – Cen nói
- em thì sao cũng được! – TA cười
- Em ngủ chung với Như! – Ngọc hớn hờ
- Phòng tao rộng lắm, sàn nhà đủ mà! – Nó nhìn Ngọc
- Thôi mọi người đi ngủ sớm đi! Mai đi học nữa, ngủ ngon! – Ken đứng lên
- Ngủ ngon~~~~! – Yun nói

Mọi người ai cũng về phòng này, nó lên phòng mới nhớ ra là chưa đưa quà. Ngọc từ bên ngoài mở cửa ra thì có thứ gì đó đang bay về phía mình liền đưa tay chụp lấy:

- Quà của mày đó! – Nó nói
- Cảm ơn! – Ngọc nói
- Tao đi đưa quà cho người khác! – Nó ra khỏi phòng

Đi xuống tầng 2, nó gõ cửa phòng của TA. TA từ bên trong mở cửa ra thấy nó đang cầm 1 đồng túi trên tay:

- Có chuyện gì sao? – TA ngạc nhiên
- Quà Giáng Sinh nè mày! – Nó đưa ra
- Cảm ơn! – TA cười rồi cầm lấy
- Quà bố mày đâu? – Nó xòe tay ra
- Ngủ ngonnnnn! – TA đóng cửa lại

Nó há hốc mồm nhìn cánh cửa, nó bị xù quà rồi. Thờ dài rồi bước tới phòng của 2 anh em đầu vàng, nó gõ cửa:

- Ai vậy? – Kai mở cửa ra
- Quà Giáng Sinh nè! – nó đưa ra
- À, cảm ơn! – Kai vui vẻ
- Anh Cen đâu? – Nó hỏi
- đang tắm! Đưa đây lát Kai đưa cho ông! – Kai nói
- Vậy nhờ Kai nha! – Nó cười

Nó đi chuyển xuống lầu 1, đứng trước cửa phòng Ken, nó mở cửa bước vào không thèm gõ cửa. Ken đang nằm trên giường và làm gì đó với laptop!

- Nhóc con, em có tạt vào phòng người khác không gõ cửa lúc nào vậy? – Ken nhìn nó
- Chỉ có 2 Anh em mới không gõ thôi! – Nó bĩu môi
- Hay quá ha! Sao giờ chưa ngủ? – Ken cười
- Quà Giáng Sinh của 2! – Nó chọi túi đồ lại cho Ken
- 2 cảm ơn! Quà của em! – Ken cầm 1 hộp quà
- Cảm ơn 2! – Nó chạy tới cầm hộp quà
- Không gì đâu nhóc! Đi ngủ đi! – Anh cười
- Dạ! 2 ngủ ngon – Nó nói

Nó ra khỏi phòng Ken rồi đi lại phòng Key, lần này nó cũng mở cửa bước vào chẳng thèm gõ cửa, Key đang ghi chép gì đó với đồng tài liệu trên bàn!

- Anh 3! Giáng Sinh Vui Vẻ! – Nó đặt túi đồ trên bàn
- À, cảm ơn em! Giáng sinh vui vẻ! – Key đưa cho nó 1 hộp quà khác
- Cảm ơn anh! – Nó cười
- Đi ngủ sớm đi! – Key cười

Nó vui vẻ ôm 2 hộp quà về phòng, nó vào phòng đặt 2 hộp quà lên bàn! Ngọc lúc này đã ngủ thẳng cẳng trên giường của nó! Nó cười rồi ngồi xuống ghế mở quà từ 2 ông anh ra! Ken tặng cho nó trọn bộ 5 con gấu bông phiên bản BigBang, Key tặng nó 1 cái đồng hồ đeo tay. Nó vui khi nhận được 2 món quà này, lúc này nó mới nhớ lại là nó còn nhận được quà trong cặp! Nó lấy cặp rồi ngồi lại chỗ cũ, mở món quà của Khang tặng nó trước! Khang tặng cho nó chiếc vòng tay trông khá dễ thương. Lốp trưởng và Yên tặng cho nó nước hoa! Nó mở món quà bí ẩn kia, bên trong là 1 cái nón len và khăn quàng cổ. Nó nhũn mày nhìn 2 món đồ này, chẳng phải ở Việt Nam không có tuyết sao?

Suy nghĩ một hồi rồi nó dẹp những món quà này sang một bên rồi leo lên giường đi ngủ, nó không muốn suy nghĩ nữa. Nó không biết rằng ngày mai sẽ có chuyện gì xảy ra .....

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Cấp 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 54: L.o.v.e

Nó bị giật mình bật người ngồi dậy, giấc mơ lúc nãy nó thấy thật là kinh khủng. Nó dụi mắt rồi nhìn lên đồng hồ, chỉ mới 3 giờ 30 phút sáng, ngáp dài rồi nhìn sang Ngọc. Ngọc vẫn yên giấc trong chăn ấm, nó mỉm cười bước xuống giường rồi đi vào nhà toilet! Một lúc sau nó bước ra rồi lấy bộ đồ thể dục vào lại nhà toilet, thay vào lại rồi bước ra =)))! Nó cố gắng không làm Ngọc tỉnh giấc, cầm cái điện thoại và balo ra khỏi phòng. Mọi người chưa ai thức dậy cả, nó bước xuống phòng khách để cặp trên ghế rồi bước xuống bếp! Nó tự làm cho mình một ly cà phê sữa nóng, mong là đủ để giúp nó không ngủ gục trong lớp =='!

– Em không ngủ à? – Yun nói

– Ôi má ơi! Ya, sao anh đi mà không có tiếng động vậy hả? – Nó giật mình

– Bộ tôi đi phải đeo chuông à? – Yun nói

– Làm giật cả mình! Đồ khó ưa! – Nó lăm bằm

Yun bước tới tủ lạnh rồi lấy 1 chai nước suối, quay sang nhìn nó:

– Em không ngủ được? – Yun nhú mày

– Không, chỉ là bị giật mình thôi! – Nó thờ dãi

Yun chẳng nói gì bước tới bàn ăn ngồi xuống, nó pha xong cà phê rồi cũng lại bàn ăn ngồi! Cả 2 chẳng ai nói gì giống như xem người kia là vô hình.v. Nó uống 1 ngụm cà phê sữa, ngọt hoà lẫn với đắng!

– Em đừng uống nhiều cà phê quá! Nó không tốt cho bệnh của em đâu! – Yun nhìn nó

– Ừm, tôi biết rồi! – Nó nói

– Em không tính đi ngủ tiếp? – Yun nói

– Ngủ không được! Còn anh? – Nó nhìn Yun

– Tôi làm sao?

– Sao anh thức sớm vậy?

– Tôi cũng vậy!

– Chiếc lắc hôm qua, anh đã tặng cho cô ấy chưa?

Nó thích thú nhìn Yun, Yun bỗng im lặng rồi nhìn nó:

– Người đó mang không vừa! – Yun nói

– tiếc thế! Vậy là anh bị từ chối, hahahaha! – Nó cười

– Em có vẻ vui khi thấy tôi bị gì nhỉ? – Yun nhú mày

– Chắc, nói sao ta? Có lẽ vậy! – Nó hí hửng

– Vậy còn em? Tại sao ngày hôm qua không giữ cậu ta lại? – Yun hỏi

Nó nở nụ cười nhạt trên môi, mắt nhìn vào ly cà phê:

– Giữ? Tôi có tư cách không? – Nó ngược lên nhìn Yun

– Chẳng phải là người yêu sao? – Yun hỏi

– Không! Chẳng là gì của nhau, đơn thuần chỉ là bạn! – Nó nói

– Em quên người đó chưa?

– Không phải nói quên là quên! Thời gian không phải là đáp án cho một bài toán

Giọng nó buồn hẳn đi, Yun thấy vậy cũng không hỏi gì thêm! Cả 2 đều im lặng khiến không khí xung quanh nặng nề hẳn!

– Em rất giống một người! – Yun nói

– Người đó là ai? – Nó tò mò

– Người đó có tính cách giống em, luôn đeo cho mình hàng ngàn cái mặt nạ và chẳng ai biết đâu là con người thật của mình – Yun nhìn nó

– Là người con gái anh yêu à? – Nó nói

– Đã từng, cô ta yêu một người khác! – Yun nói

– Tình tay ba! – Nó khẳng định

– Em có thể giúp tôi một chuyện không? – Yun hỏi

– Nếu nằm trong khả năng! – Nó cười tí mắt

Yun đứng lên rồi đi về phía nó, nó nhìn từng cử chỉ của Yun, Yun đeo vào chân nó thứ gì đó. Xong việc Yun quay về chỗ của mình, nó nhìn xuống chân là chiếc lắc hôm qua!

– Em hãy giữ nó giúp tôi! – Yun nói

– Được thôi! – Nó nói

Yun nhìn nó mỉm cười khiến nó chết sững, nụ cười không phải đùa hay lạnh lùng, nụ cười mang sự dịu dàng của một Ác Quỷ đã bị tổn thương, đôi mắt màu xám khói đau thương. Bỗng nó cảm thấy bối rối khi nhìn Yun ít nhất là lúc này:

– Em làm sao vậy? – Yun quay lại với vẻ mặt lạnh

– À à không sao! – Nó bối rối

– Em ăn sáng không? – Yun đứng lên

– Ăn! – Nó cười

Yun nhìn nó rồi bước vào bếp, nó ngồi đung đưa chân, chiếc lắc này như làm riêng cho nó, vừa khít, không rộng cũng không chật. Khoảng nửa tiếng sau, Yun đem lên 2 phần bô bít tết, nó 1 phần Yun 1 phần! Nó nhìn thấy cười tí mắt:

– Cảm ơn! – Nó hớn hờ

Yun nấu ăn rất ngon và hợp với khẩu vị của nó, nó vui vẻ cùng Yun ăn sáng. Trong nhà bếp rộng rãi, chỉ có 2 đứa nó ngồi ăn sáng cùng nhau. Ăn xong nó tình nguyện dọn khiến Yun khá bất ngờ, nó vui vẻ dọn rồi chạy lên phòng khách ngồi đối diện với Yun. Lúc này cũng đã 5 giờ 30 phút rồi, trên lầu bắt đầu có tiếng lục đục!

– Tụi nó dậy rồi! – Yun nói

– Cho nhịn đói hết ẽiiiiiiii! – Nó cười

Yun lắc đầu ngán ngẫm vì tính cách trẻ con của nó, nó thì ngồi gọn trên ghế mà chơi game trên điện thoại và ngân nga theo bài nhạc trên tai phone. Nó sở hữu chất giọng trầm ấm có phần hơi lạnh lùng, giọng hát mạnh mẽ và có đôi chút ngọt ngào. Nó ngân nga nhỏ theo bài rap buồn như cảm xúc hiện tại. Đến tận 6 giờ 15 mới có người từ trên lầu bước xuống:

– 2 người thức sớm vậy? – Tuấn Anh nói

Nó nghe tiếng nói quay lại, Tuấn Anh đang bước xuống với nụ cười rạng rỡ! Nó bĩu môi nhìn rồi quay lại với cái điện thoại, ngồi xuống kể nó, TA lấy tay đung nhẹ nó và bị lườm cho 1 cái:

– Này, giận tao à? – TA nói

– ..... – Nó nghe chẳng thèm trả lời

– Ê, bộ bị câm à? – TA nói

– Câm cái đầu mi! Mê gái bỏ bạn! – Nó lườm TA

TA đơ mặt ra rồi quay sang nhìn Yun, Yun nhún vai như chẳng biết gì. TA suy nghĩ một lúc rồi mới bật cười:

– À! Nhớ rồi, thôi đừng giận nữa! – TA nói

Nó tức giận quay ngoắt lại liếc nửa con mắt với TA: v, Ken từ trên lầu đi xuống nhìn nó và TA xém xiu lọt cầu thang:))! Ngồi cạnh Yun, Ken nhìn 2 đứa đang tranh cãi phía đối diện:

– Làm sao mà sáng sớm đã chửi nhau rồi? – Ken hỏi

– Tao vô tội! – Yun nói

Mọi người dần dần cũng thức dậy, 2 chiếc xe chạy đến trường và vào học. Suốt cả buổi học nó vẫn làm lơ với TA khiến Ngọc và Kai cười rớt nước mắt: v! Đến giờ ăn trưa kèm ra về của tụi nó, nó xách cặp lườm TA rồi bỏ đi, bước ra khỏi cửa lớp chợt nhớ lại chuyện của hần và Nhân, nó thờ dãi rồi đi về hướng lớp cũ. Nó đứng trước cửa lớp cũ, mở cánh cửa ra, đang là tiết tự học. Mọi người trong lớp nhìn chăm chăm vào nó, nó đẩy cánh cửa sang một bên rồi nhìn vào lớp, nó nhìn vào ai đó:

– Quỳnh! – Nó la lên

Quỳnh nghe tên mình liền quay đầu lại, thấy nó Quỳnh nhủ mày khó hiểu, nó vẫy tay kêu Quỳnh đến chỗ mình. Quỳnh đứng lên tiến lại phía nó, mặt đối mặt:

– Kiểm tao có chuyện gì? – Quỳnh nhìn nó

– Đi theo tao! – Nó kéo tay Quỳnh

Quỳnh bắt lực trước nó, nó kéo Quỳnh lên tới sân thượng. Đứng giữa sân thượng, nó buông tay Quỳnh ra:

– Có chuyện gì mà mày kéo tao lên tận đây vậy? – Quỳnh hỏi

– Hôm trước tao có thấy Trường và Nhân! – Nó quay lại nhìn Quỳnh

Quỳnh chết sững tại chỗ, trên sân thượng có 2 người con gái mặt đối mặt, những cơn gió lạnh buốt của mùa đông khiến không khí âm u và lạnh nhạt. Nó nhủ mày nhìn, sắc mặt Quỳnh thay đổi hẳn khi nó nói câu đó! Nó đau nhói khi nhìn Quỳnh, người đã cướp đi hần nhưng ngay lúc này, lại bình tĩnh đến lạ kì!

– Vậy à? – Quỳnh cười nhạt

– Chuyện này là sao? Chẳng phải mày với Trường đã quen nhau sao, tại sao Nhân lại đi chung với Trường? – Nó nói

Quỳnh im lặng không trả lời, đôi mắt long lanh sắp khóc, nó sững sờ nhìn Quỳnh. Nó cảm thấy đau lòng khi nhìn Quỳnh như thế này, thật đáng thương!

– TẠI SAO LẠI NHƯ VẬY? – Nó hét lớn lên

– Nhân đã phá hết mọi chuyện, con nhỏ đó chen vào giữa tao và Trường, nó tỏ ra thân thiết và cướp đi Trường! – Quỳnh khóc

Từng giọt nước mắt lăn dài trên khuôn mặt, nó như bị hút mất linh hồn, nhìn người con gái đang đứng trước mặt, nước mắt cứ lăn dài trên khuôn mặt xinh đẹp đó khiến nó cảm thấy đau lòng. Nó cười nhạt:

– Chẳng phải tao trả hần cho mày sao? Vậy mà mày lại để người khác cướp đi, không phải mày đã phụ lòng tốt của tao sao? – Nó nói

– Tao xin lỗi! – Quỳnh nghẹn ngào

– Mày đừng khóc nữa, ngày đó tao cũng có khóc đâu! – Nó nhìn Quỳnh

– Tao xin lỗi mày! Thật sự xin lỗi! – Quỳnh nói

– Hãy xin lỗi bản thân mình, mày không phải là Quỳnh tao từng biết. Quỳnh tao từng biết là 1 đứa con gái kiêu ngạo, xinh đẹp, dành những thứ mình muốn – Nó nói

Quỳnh im lặng nhìn nó, nước mắt cũng không còn rơi nữa. Nó nở nụ cười an ủi với Quỳnh:

– Không sao cả! Sẽ qua thôi! – Nó nói

– Chẳng phải mày còn thích tên đó sao? Sao lại bình thản đến vậy? – Quỳnh hỏi

– thích một người không nhất thiết phải là người yêu! Tao thích theo một cách khác, buông tay khi họ muốn, bên cạnh khi họ cần. Chấp nhận là người thứ 3 ở phía sau và dõi theo, chỉ cần người đó vui là được! – Nó nói

– Mày là con ngốc! – Quỳnh cười nhạt

– Đúng, tao là con ngốc! Vậy còn mày, còn thích không? – Nó hỏi

– Tao cũng không biết! – Quỳnh nói

Nó chỉ biết cười trước câu trả lời đó, nó cũng chẳng biết mình đang làm gì ở đây. Chẳng phải nó hận Quỳnh đến tận xương tủy sao? Tại sao nó lại an ủi Quỳnh? Nó cũng chẳng biết vì sao nó làm thế:)! Chỉ biết là Quỳnh như nó, rất đau nhưng không thể làm gì được!

– Tao xuống lớp! – Quỳnh nói

– Bái bai! – Nó cười

Quỳnh bước ra khỏi sân thượng chỉ còn lại mình nó, cảm giác nặng lòng lại đến. Nó thở dài rồi ngược lên nhìn phía bầu trời cao, ngay lúc này nó cảm thấy như mình lạc lõng giữa dòng đời. Nó nghe tiếng bước chân vội vã đang tiến về phía mình, quay đầu lại, khuôn mặt nó tối sầm lại. Sao hắn lại ở đây? Tại sao lại là lúc này? Hắn nhìn nó rồi nở nụ cười:

– Chào! – Hắn nói

– Quỳnh vừa mới xuống lớp rồi! – Nó nói

– Tao không tìm Quỳnh! Tao tìm mày! – Hắn nhìn nó

– Còn lại gì để nói? – Nó cười

Lúc này từ phía cửa, Nhân bước lên với vẻ mặt tức giận, nó cười nhạt nhìn 2 người đang đứng trước mặt. Nhân đứng kế bên hắn liếc về phía nó:

– Trường, sao đang ăn bỏ đi vậy? – Nhân hỏi

– Lên đây làm gì? – Hắn khó chịu

– Sao lại nói giọng đó với người ta? – Nhân làm nũng ==

Nó cảm thấy phát tức khi nhìn thấy, giả tạo quá mức cho phép! Nở nụ cười khinh bỉ trên môi, nó không thể chịu nổi cái cảnh trước mắt thêm giây phút nào nữa!

– 2 người cứ tâm tình đi! Không phiền! – Nó bước đi

– Không phải như vậy đâu! – hắn cố giải thích

– không cần giải thích với tao đâu! – Nó nói

– Tao thích mày! – Hắn hét lên

Nó khựng người lại, có phải nó nghe lầm? Hắn vừa nói thích nó đúng không? Nó không nghe lầm chứ?

– Trường, nói gì vậy? – Nhân bàng hoàng

– Tao thích mày, được chưa? Tại sao mày không nghe tao giải thích hả? – Hắn nói

Hắn tiến tới nắm tay nó chặt lại, nó sững sờ nhìn hắn, tìm nó lại rung động một lần nữa, đầu óc nó trống rỗng!

– Đừng như vậy nữa! – Hắn nhìn nó

– Tao ..... Tao ... – Nó lắp bắp

– Hahahahaha, thấy chưa? Nó tin mà! – Nhân bỗng cười lớn

Nó nhui mày nhìn Nhân rồi nhìn hắn, hắn nhếch mép khiến nó ngạc nhiên:

– Tại sao mày lại ngây thơ đến thế chứ? – Hắn nói

Nó bước lùi về phía sau, hấn dùng tay xé rách lớp mặt nạ trên mặt, là Thư chứ không phải là hấn! Nó bàng hoàng nhìn Thư:

– Cái gì đây? – Nó làm bầm

– Chỉ là một chút kĩ thuật thôi! Con ngu như mày thì làm sao nhận ra! – Thư mỉa mai

– Đồ ngu! Một đứa như mày thì làm sao có thể bên Trường được? – Nhân bước tới

– Không nghĩ là mày tin được! Thật là tội nghiệp quá đi! – Thư nói

– Để tao nói cho mày nghe, đừng thích Trường nữa, Trường khác xưa rồi, hiểu chưa con khốn? – Nhân hét lên

Nó cầm nín nhìn Nhân, cả người nó như bị thứ gì đó giữ lại, không thể cử động được!

– * Bụp * – Thư đá mạnh vào hông nó

– * CHÁT * – Cái tát giáng vào mặt

– Chẳng phải mày nói để tao đánh sao? Mới chỉ là khởi đầu thôi cưng, cuộc chơi chỉ mới bắt đầu! Đi thôi, ở đây nhìn nó muốn ói quá! – Nhân nói

– Chứ gì nữa! – Thư nói

Nhân cùng Thư bỏ đi, lại vì hấn mà bị đánh, nó khinh rẻ bản thân mình. Dù không đau nhưng nó cảm nhận được vị tanh của máu. Đưa tay chạm vào môi, máu đang chảy, dùng tay chùi đi những vết máu đó. Nó làm nó sẽ chịu, nó không để ai bị thiệt vì nó nữa. Lúc này điện thoại nó reng lên, Key đang gọi!

– Alo, em nè! – Nó nói

– Em đang ở đâu vậy? – Key hỏi

– À, em đi vệ sinh! Em xuống liền! – Nó nói dối

Cúp máy ngay sau câu nói, khe thờ dài, nó mặc áo khoác trong balo vào để che đi vết dơ do cú đá ban nãy! Nó cố gắng giữ nét mặt bình thường rồi đi khỏi sân thượng, nó đi xuống tầng-tin, mọi người đã đủ chỉ thiếu nó. Lại giả tạo và nở nụ cười rạng rỡ trên môi đi lại rồi ngồi xuống kế Ken!

– Sao lâu quá vậy? – Ken nhìn nó

– Em đi vệ sinh! – Nó cười

Ken nhìn biểu hiện của nó rồi phát hiện vết bầm trên môi nó kèm theo vết máu nhạt bị chùi đi. Nó định quay đi mua thức ăn thì bị Ken dùng tay bóp 2 bên má lại:

– 2 làm gì dạ? – Nó nhăn mặt

– Vết bầm!

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Cấp 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 55

Nó giật mình nhìn Ken, mọi người trên bàn ăn nhìn sang nó. Nó đẩy tay Ken ra khỏi mặt:

– Vết bầm nào? Làm gì có! – Nó cười gượng

– Còn chổi? – Ken trừng mắt

Nó bối rối không biết nên trả lời thế nào, Ken nhú mày nhìn nó!

– Làm gì mà bầm đến mức này? – Ken hỏi

– À! Lúc nãy em đi bị trượt té cái đập môi! – Nó nói dối

– Hậu đậu! – Ken nói

– Hi! Em đi mua bánh! – Nó cười

– Khỏi, 2 mua rồi! – Ken đưa cho nó 1 cái bánh hamburger

– Cảm ơn 2:3! – Nó cầm lấy

Ken cũng chẳng hỏi thêm về vết bầm khiến nó cảm thấy an tâm được phần nào! Mọi người đều vui vẻ như bình thường và có thể nói nó cũng vậy. Suốt cả bữa ăn đầu óc nó như trên mây dù môi vẫn cười, nó cảm giác mỗi lần ăn bánh thì vị tanh của máu lại ngập tràn trong miệng khiến nó phát ói! Nó suy nghĩ đến chuyện trên sân thượng, cảm thấy bản thân thật ngu ngốc. Nó đứng yên chịu đòn cùng những lời sỉ vả chẳng phản ứng lại!

Những ngày tiếp theo đó, nó mang trên người những vết bầm tím, vết trầy xước do đám của Nhân tạo ra. Mỗi lần như thế nó cầm nín chẳng khóc than hay kêu cứu, nó không có cảm giác gì cả. Về tới nhà thì nó lại âm thầm sát trùng rồi băng bó, đều mặc áo tay dài, quần dài và bắt đầu ít ra khỏi phòng khi ở nhà. Khi ngủ, nó cảm giác như thân thể bị ai đó dùng búa đập mạnh vào. Nhân thấy nó như vậy và dần xem nó như thú vui tiêu khiển, nó cũng không quan tâm đến điều đó. Nó sẽ không phản ứng lại vì nó xem Nhân là bạn, từng là người bạn thân .....

NGÀY 29 – GIỜ ĂN TRƯA

Tại nó vừa học xong tiết thể dục cực hình, nó vừa được MC khen rằng thể lực đã tăng lên và độ chính xác tốt vượt bậc. Nó cũng chẳng phản ứng vui mừng gì cả, nó dạo này ít cười ít nói hẳn và mọi người đã bắt đầu để ý đến điều này!!!

Mọi người đều tập trung tại bàn ăn, nó lại xuống trễ vì chạm mặt Nhân tại nhà vệ sinh tầng trệt. Nó bị Nhân xô ngã và phía trước và phần trán bị bầm, nướm máu. Nó rửa mặt rồi lấy tóc mái che đi phần trán, nó đã như thế này 5 ngày rồi và chẳng ai phát hiện! Nó ngồi xuống cạnh Cen:

– Em không ăn gì à? – Cen quay qua

– Em không đói! – Nó nói

– Em dạo này ít ăn hẳn đi! – Ken ngồi phía đối diện nói

– Em không đói thật mà! – Nó nói

– Ngày mai đi rồi, lát mọi người thu dọn đồ đi rồi qua nhà Ken. Sẽ đi máy bay riêng của nhà Key! – Cen nói

Lúc này nó mới nhớ ra là mình phải đi qua thăm ba mẹ, nó vẫn chưa chuẩn bị gì cả! Tình trạng ăn ít khiến nó rơi vào tình trạng thiếu máu dẫn đến chóng mặt. TA ngồi kế bên đẩy chai sữa sang cho nó:

– Uống vào! – TA nói

– Cảm ơn! – Nó nói

Nó uống chưa tới nửa chai thì cảm thấy mắc ói, nó đặt chai sữa xuống dùng tay bịt miệng lại chạy về phía bồn rửa tay gần đó khiến mọi người ngạc nhiên!

– Đề em đi xem sao! – TA đứng lên

TA chạy đến chỗ nó đang đứng, nó ói đến xanh mặt, TA bắt lực đứng vuốt lưng. Chống tay vào thành bồn, nó thờ dòn dập:

– Không sao chứ? – Tuấn Anh lo lắng

– * gật đầu *

Xả nước rồi rửa mặt, TA diu nó về chỗ ngồi, cả cơ thể nó chẳng còn tí sức nào sau khi ói hết những thứ đã ăn. Key lo lắng nhìn nó:

– Em không sao chứ? – Key hỏi

– Không sao! – Nó cười nhạt

– Tại này về trước, lát gặp! – Ken đứng lên

– Ừ! – Cen nói

Về tới nhà, nó chẳng nói gì rồi đi vào phòng như 5 ngày qua. Điều này khiến 2 ông anh của nó và Yun hơi khó chịu!

– Nó dạo này bị sao vậy? – Yun hỏi

– không biết! Cứ như bị vô cảm! – Key nói

– mấy ngày như vậy rồi! – Ken thở dài

– Lên nghỉ ngơi đi, đợi tụi kia qua cái đã! – Yun nói

Nó sau khi vào phòng thì lập tức đi tắm, một lúc sau bước ra, ngồi xuống giường một cách mệt mỏi. Khẽ thở dài rồi nó lấy hộp sơ cứu từ hộp tủ ra rồi sát trùng những vết thương, cả người chỗ nào cũng có. Lượng bông gòn nó xài trong những ngày qua khá nhiều.v. Sơ cứu xong, nó chẳng thèm dọn nằm thẳng xuống giường, đầu nó như kính khùng, cả người chẳng còn tí sức nào để mà dọn. Nó ngủ trong tình trạng kiệt sức hoàn toàn!!!

Đến 8 giờ, mọi người đều đã qua nhà Ken và đang chuẩn bị bữa tối. Ai cũng đã tìm được phòng riêng, Ngọc lúc này từ phòng khách chạy vào nhà bếp:

– Anh Keyyyyyyyy! – Ngọc la lên

– Cái con kia! Uống thuốc chưa? – Key giật mình

– Hihi! Anh, Như đâu? – Ngọc cười

– Đúng rồi ha! Nãy giờ không thấy đâu! – MC nói

– Chắc nằm trong phòng ngủ rồi! – Ken nói

– Để em xem sao! – Ngọc cười

Để trốn việc dọn dẹp dưới bếp nên Ngọc mới kiểm lý do để lên phòng nó.v, tung tăng lên phòng nó. Ngọc chân chừ một lúc rồi gõ cửa

– * Cộc Cộc Cộc *

– .....

– * CỘC CỘC CỘC * =))))

Ngọc bực bội khi nó không trả lời cũng chẳng mở cửa, Ngọc mở cửa xông thẳng vào:

– Mày điếc hả? – Ngọc nói lớn

Ngọc ngạc nhiên trước cảnh tượng trước mắt, nó nằm sõng soài trên giường, dưới đất lẫn trên giường đầy bông gòn dính máu và oxy già! Ngọc bước tới kề bên nó:

– Như, Như! – Ngọc lo lắng

Nó không có một phản ứng, Ngọc lo lắng chạy xuống lầu. Kai, Tuấn Anh, Kino và Pin ngồi ở phòng khách thấy Ngọc chạy vội vã xuống cầu thang liền biết đã có chuyện!

– Xảy ra chuyện gì? – Pin nhìn Ngọc

– Con Như .... Nó .... – Ngọc đứt hơi

Tuấn Anh nghe đến tên nó liền gấp rút chạy lên lầu không cần biết Ngọc định nói gì, nghe tiếng bước chân ùng ùng bên ngoài, Yun từ trong bếp bước ra!

– Gì mà chạy như giặc vậy? – Yun hỏi

– Con Như nó bị gì rồi! – Ngọc hốt hoảng

Yun nhú mày rồi bước lên lầu, 3 tên còn lại ở phòng khách chạy ùa lên phòng nó không suy nghĩ:)))! Ngọc đi theo cái đám giặc lên lầu:)))! Tuấn Anh xông thẳng vào phòng nó, chạy lại kề bên nó!

– Như! – TA nói lớn

Nó vẫn vậy, không phản ứng hay cử động gì cả khiến TA hoảng loạn nhiều hơn. Đặt tay trên trán nó, nóng như lò lửa. Từ bên ngoài bầy giặc kia chạy ùa vào:)))! Kino giật mình khi căn phòng nó đầy bông gòn và mùi thuốc sát trùng! Yun nhú mày khi bước vào phòng nó rồi bước tới kề bên TA:

– Pin ở lại đây coi sao! Còn lại xuống nhà! – Yun nói

Ai cũng đều lo cho nó nhưng Yun nói thì không thể cãi lại, Tuấn Anh đành phải cùng mọi người xuống phòng khách, Pin ở lại khám cho nó! Mọi người vừa xuống phòng khách thì đám trong bếp đã chiếm chỗ:)))!

– Đi đâu như giặc vậy? – MC cười

– Như bị gì rồi! – Ngọc lo lắng

Key cùng Anh nghe xong liền giật mình vừa tỉnh đứng lên chạy như giặc lên lầu thì:)):

– Không sao! Pin đang ở trên đó rồi! – Yun thờ dãi

Mọi người đều ngồi ở phòng khách và lo cho tình trạng của nó. Một lúc sau Pin nhắn tin báo có thể lên và kết quả một đám giặc Nguyên chạy như điên lên lầu, đẩy cửa vào phòng nó:

– Đây, không thể di chuyển nhỏ được à? – Pin khó chịu

– Sodi sodi!

May mà căn phòng nó quá rộng nên có thể chứa được thêm 10 người mà vẫn còn dư chỗ:))! Ai cũng tự tìm chỗ cho mình rồi ngồi đó làm việc riêng.v

– Sao rồi? – Ken hỏi

– Kiệt sức dẫn tới bất tỉnh, tụt máu và sốt! Không sao hết, ăn vào và nghỉ ngơi là được! – Pin nói

Ai cũng thờ phào nhẹ nhõm khi nghe vậy! Nhất là Tuấn Anh, Key, Ken và Ngọc!!!

– Nhưng có điều kì lạ là cả người đều có vết thương và vết bầm! – Pin nói

– Vết thương và vết bầm? – Key ngạc nhiên

– Đúng! Hình như là bị đánh! – Pin nói

– Bạo lực gia đình! – Kino cười

– Đã dính vách! – Yun lườm

– Đã tiêm thuốc rồi nên an tâm! Chỉ cần 1 người ở lại thôi! Thuốc đã để bên cạnh khi nào dậy thì uống – Pin nói

– Để em! – TA nói

– Vậy cũng được, nhờ em! Tụi bây, giải tán! – Key nói

Mọi người rời khỏi phòng nó để lại Tuấn Anh ở đó! Tuấn Anh dọn dẹp cái đồng hồ nó đã bày ra, kéo ghế ngồi kế bên giường. TA nhìn nó hoài chẳng chán! TA đưa tay chạm vào khuôn mặt xanh xao:

– Đồ ngốc! Sao cứ làm người khác lo lắng vậy? – TA trách móc nó

– Nếu như tao thích mày, phải làm sao đây?

Rất lâu sau, Tuấn Anh đã ngủ gục trên ghế, Yun từ bên ngoài mở cửa bước vào rồi đi đến kế bên TA!

– Tuấn Anh! – Yun lay người TA

– Ủa Anh Yun? – TA giật mình

– Em về phòng ngủ đi, anh còn làm việc sẵn trông coi nó luôn! – Yun nói

– À vậy em cảm ơn! – TA đứng lên

Tuấn Anh mệt mỏi trở về phòng, Yun đưa tay áp vào trán nó, nó đã bốc sốt! Yun ngồi lên chiếc ghế lúc nãy rồi mở laptop và đánh gì đó. Một lúc sau, nó dần dần mở mắt ra rồi ngồi dậy

– Tỉnh rồi à? – Yun nói

– Nước .... – Nó khó khăn nói

– Nè! – Yun cầm cốc nước đưa cho nó

Nó uống một hơi hết ly nước, mắt đưa sang nhìn đồng hồ, đã hơn 12 giờ rồi. Đầu nó đau như búa đập, lại còn thêm chóng mặt, cả người đầy mệt mỏi và nó thả người xuống giường, chẳng đủ sức để ngồi nữa! Yun đứng lên bước tới bên cạnh nó, lấy cái ly trên tay nó ra:

– Đừng ngoan cố! – Yun nói

Nó chẳng nói gì nhắm nghiền 2 mắt lại, đầu nó đau đến thấu xương! Yun quay sang nhìn nó rồi mở cửa rồi khỏi phòng chẳng nói gì. Một lúc sau, Yun quay trở lại phòng với một tô cháo và ly sữa nóng, đẩy chiếc bàn tròn nhỏ sát giường, đặt 2 thứ trên tay lên rồi quay sang nó:

– Em ngồi dậy ăn chút đi! – Yun nói

Nó mở mắt ra nhìn rồi nhắm nghiền lại, nó không thích cháo chút nào cả ==! Yun thấy vậy liền đỡ nó ngồi dậy mặc cho nó có biểu hiện thế nào, để nó dựa vào đầu giường rồi nhét cái gối sau lưng. Nó nhắm mắt nhìn Yun vì không đủ sức để phản kháng lại nữa!

– Đồ lì lợm! – Yun liếc

Yun cầm tô cháo nóng hổi trên tay, múc một muỗng lên rồi thổi và đưa ngay miệng nó:

– Tự ăn được! – Nó nhắm mắt

– Há ra! – Yun nghiêm túc

Nó bắt lực thờ dài đành để Yun đút như 1 đứa con nít ==, một lát sau nó cũng đã bị Yun nhét hết tô cháo vào bụng. Nó đã no căng cả bụng, Yun đưa ly sữa trước mặt:

– Uống hết! – Yun nói

– no lắm rồi! – Nó nhắm mắt

– uống!

Nó đành cầm ly sữa uống, biết là không thể cãi lại tên đó mà! Khó khăn lắm nó mới có thể uống hết cái ly đó, đưa ly rỗng sang Yun:

– Nè! – Nó nói

– Em uống viên này vào! – Yun đưa cho nó 1 viên thuốc

Nó uống viên thuốc đó vào, Yun nhìn nó rồi lấy hộp sơ cứu ra:

– Những vết thương đó là sao? – Yun hỏi

– vết thương nào? – Nó giả ngơ

– Đừng nói dối nữa, mọi người ai cũng biết rồi. Vết bầm trên trán đang tổ cáo em đó

Nó giật mình nghe Yun nói vậy, trong đầu bắt đầu suy nghĩ về những lí do khác nhau

– té thôi! – Nó nói

– Tôi không thích ai nói dối.

Yun ngồi lên giường, kéo cái chăn dày ra rồi đặt chân nó lên đùi và kéo ống quần cao lên. Các vết bầm tím, vết trầy xước dần hiện ra sau lớp vải đó nhìn mà đau lòng. Sẽ tự hỏi làm sao nó có thể chịu được đến mức này? Đơn giản vì nó không có cảm giác! Yun lấy các dụng cụ sơ cứu ra rồi cẩn thận sát trùng cho nó.

– Mấy ngày rồi? – Yun vừa làm vừa nói

– Không nhớ! – Nó hờ hững

– Em muốn tôi quăng em xuống lầu không?

– .....

– Em nhìn em đi, bộ dạng bây giờ khác gì bọn du côn bên ngoài, tay chân mặt mày đầy vết thương!

– .....

– Đã vậy sơ cứu chẳng giống ai, không băng gạc, không làm cho vết bầm bớt đi, em bị khủng hả? – Yun nói

– Nếu băng gạc thì không mặc quần dài được!

– Vậy nếu hôm nay không có chuyện này xảy ra em sẽ giấu đến chừng nào? Em định đến lúc chết ngoài đó rồi mới cho mọi người biết hả?

– .....

Nó biết Yun đang tức giận nhưng không chửi hay làm gì nó, với tính cách lì lợm và ngang ngược, Yun chưa bấm nó ra thành trăm mảnh là cũng may rồi ==’!

– Là Nhân, đúng chứ? – Yun hỏi

– Tôi không biết

– Vậy là Nhân rồi! Có thể mấy đứa kia cũng biết được!

– Tôi đã nói không biết mà! Đừng tự đoán mò như vậy

Nó cãi lại, Yun đang băng gạc lại quay lại nhìn nó rồi làm tiếp chẳng nói gì. Tay chỉ dán băng keo cá nhân, chân thì có chỗ băng gạc lại nữa!

– May là chẳng gãy xương! – Yun nói

– Mai đi lúc mấy giờ? – Nó hỏi

– Lúc nào chẳng được, mà nghe nói ba mẹ em đi công tác rồi! – Yun nhìn nó

– Vậy à! – Nó cười buồn

– Em ngủ đi! Có cần tôi tắt đèn không? – Yun đứng lên

– Không cần, anh ở lại đây trông tôi đây à? – Nó hỏi

– Ủ! Ban đầu là TA nhưng có vẻ nó mệt nên tôi thế! – Yun nói

Nó nằm xuống chẳng trả lời, con buồn ngủ ập tới khiến nó không tài nào nói được gì nữa. Dần dần chìm vào giấc ngủ say, trong căn phòng rộng lớn, chỉ có tiếng đánh máy nhanh của Yun! Trong thời gian ở đây, Yun đã không hoàn thành hết công việc ba mình giao nên giờ phải làm bù >

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Cấp 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 56: Bay nào

Trong phòng có tiếng xì xào cùng tiếng đồ đạc va chạm nhau khiến nó tỉnh giấc, hé mắt ra và bị ánh sáng của bóng đèn làm chói khiến nó nhắm nghiền lại. Cơ thể nó dường như đã khoẻ lại được một chút nhưng vẫn có phần mệt mỏi, lần này nó ngồi bật dậy trên giường, tay vuốt ngược những cọng tóc trước mặt! Nó nhăn mặt khó chịu, mới sáng sớm ai đã làm phiền rồi ==! Chiếc nệm lún xuống, ai đó vuốt nhẹ mái tóc của nó:

– Nhóc con! Làm em thức dậy rồi hả? – Key nói

Nó nghe thấy tiếng nói của Key liền quay qua, nụ cười ảm áp như mặt trời của Key khiến nó giảm sự khó chịu được phần nào. Nó nhìn quanh căn phòng, Ngọc đang lấy đồ trong tủ bỏ vào 1 cái vali, Ken và Pin thì ngồi trên ghế, trên bàn là một đồng hồ thuốc, kim tiêm và những ống thủy tinh!

– Em vào đánh răng rồi thay đồ đi, đồ được để trong phòng tắm sẵn rồi! – Key nhìn nó cười

– À dạ, em biết rồi! – Nó mệt mỏi

Key đỡ nó xuống giường, may mà hôm qua nó đã ăn nên giờ vẫn còn sức để di chuyển dù có phần không vững >

– Ngọc, em chọn mấy cái áo dày một chút – Key quay sang Ngọc

– Aissss! Biết rồi, anh nhắc hơn chục lần rồi nhá! – Ngọc lườm Key

– Đúng là ba mày biết lựa người để đào tạo quá ha! Nó lườm luôn cả boss kia.v – Key nói

– May mà lớn hơn nó! – Ken cười

Ngọc bĩu môi rồi quay lại với cái đồng quần áo, đa số trong vali toàn là loại áo len, quần dài và áo khoác dày! Suy nghĩ một lát rồi Ngọc lấy cả 2 cái đầm lẫn trước ở KC được thiết kế cho nó. Đồ nó khá ít nên không tốn nhiều thời gian cho lắm ==!

– Xong rồi! – Ngọc nói

– Cảm ơn! – Key cười

Lúc này nó bước ra từ phòng tắm, mặc một chiếc áo somi trắng tay dài bên trong, bên ngoài là 1 cái áo len dày màu đỏ đô, quần leggings đen dày! Nó loạng choạng bước về phía cái ghế cạnh giường rồi ngồi xuống đầy mệt mỏi

– Em há miệng ra! – Key nói

Nó há miệng ra theo lời Key, Key đưa nhiệt kế vào rồi nó ngậm lại. Ngọc lon ton đi lại đứng trước mặt nó:

– Hôm qua tao tưởng mày thăng thiên rồi =))) – Ngọc cười

– * lườm Ngọc *

– Ai bảo mày nằm trên giường mà kêu hoài không phản ứng chi! – Ngọc hí hửng

– * Nhấn mặt *

– Thôi Ngọc! Em thích chọc Như quá nhỉ?! – Key cười

– Sự thật thôi! – Ngọc nói

– Như há miệng ra! – Key nhìn nó

Key lấy nhiệt kế từ miệng nó, nó quay sang nhìn Ngọc với con mắt hình viên đạn!

– Đợi đó đi con! – Nó nói

– Come on bầy bê =)))! – Ngọc thách thức

– 37.5 độ C! – Key nhìn vào nhiệt kế

– Hạ sốt rồi! Đêm qua lên tới 40 lặn! – Ken nói

Nó nhìn Key và Anh cảm thấy áy náy trong lòng, lại làm cho 2 người lo cho nó >

– Duy trì như thế này hoặc xuống chứ đừng tăng lên trong lúc đi là được, tuyệt đối không được nhiễm lạnh! – Pin nói

– Thuốc đã làm xong chưa? – Key nhìn Pin

– Em đã chạy tới trụ sở lấy về rồi nè, phân chia hết rồi. Có cả loại kia nữa! – Pin chỉ vào số thuốc trên bàn

– Được rồi! Chắc mọi người xuống nhà hết rồi, xuống thôi! – Ken đứng lên

Vội nhét điện thoại vào túi quần rồi xoay qua lấy thêm cả tai nghe, đồ sạc, ipad, nó đứng lên định bước về phía vali để bỏ vào nhưng Ngọc đã đưa trước mặt nó một cái túi đeo chéo da màu đen:

– Đeo vào giúp tao! Biết lắm mày sẽ đem theo mà – Ngọc nói

– Kệ tao! – Nó cầm lấy

Bỏ vào cái túi, bên trong khá rộng nên nó có thể bỏ ipad vào, chợt nhớ ra hộp thuốc lần trước Ken đưa phòng khi con đau tái phát, nó nhìn lên giường thấy hộp thuốc liền bước tới lấy bỏ túi. Ngọc từ đằng sau đội lên đầu nó cái nón len:

– Tao mới vừa thấy ở trong tủ đấy, trong vali có vài cái nữa. Đội vào – Ngọc chỉnh sửa

– Mà đi đâu vậy? – Nó hỏi

– Mày không nhớ gì hết? – Ngọc ngạc nhiên

– Ờ! – Nó nói

– Đi rồi biết! – Ngọc cười

Vali được Key xách nên nó cùng Ngọc rảnh tay đi xuống lầu, mọi người đều đã tập trung ở dưới nhà và ai cũng mặc quần áo ấm cả. Tuấn Anh nhìn thấy nó cảm thấy trong lòng nhẹ nhõm và vui vẻ hơn. Xuống tới phòng khách, nó quay sang nhìn TA:

– Đồ khủng, sáng sớm mặt tươi dễ sợ! – Nó bĩu môi

– Ai như mày, mặt như lá cây! – Ngọc đâm chọt:))

– Mày không nói không ai nói mày câm đâu! – Nó liếc Ngọc

– Rồi, đủ rồi giờ thì đi thôi! – MC nói

– Đi thôi! – Cả đám phấn khởi

Nó chẳng biết mình đi đâu mà nó cũng chẳng quan tâm, chỉ cần có mọi người bên cạnh, dù đi đâu cũng được cả. Mọi người bắt đầu di chuyển ra ngoài, nó cùng 3 đứa cùng tuổi đi chuyển sau cùng, TA lúc này lấy một cái hộp trên bàn phòng khách rồi đưa cho nó:

– Nè mày! – TA nói

Nó nhìn TA khó hiểu rồi cầm lấy, mở ra bên trong đôi giày supercolor đen. Nó cười rồi quay sang nhìn TA:

– Cảm ơn! – Nó vui vẻ

– Chỉ là thấy giảm giá mới mua thôi! – TA đỏ mặt

– Xạo quá ba! Hôm qua không phải mày lời đầu tao đi ..... – Kai đang tỏ cáo thì bị TA bịt miệng lại

– Đi thôi! – TA lôi Kai đi

Nó với Ngọc bật cười vì hành động của 2 đứa kia, nó lấy đôi giày ra rồi mang vào luôn, vừa khít với chân nó!

– Hôm qua nó lôi thằng Kai đi kiểm tùm lum mới được đó – Ngọc cười

– Cho chừa =))) – Nó cười

Ngọc và nó cũng đi ra sau đó, MC chờ Kino, Pin còn tụi nó thì cứ như bình thường mà đi thôi:))! Ra tới sân bay, có vài người đã đợi sẵn, khi tụi nó xuống xe thì họ hộ tống tụi nó ra tới máy bay và đi cùng.

– Còn xe thì thế nào? – Nó hỏi Ngọc

– Không sao, sẽ có người đem về! – Ngọc thần nhiên

– Máy người này là ai? – Nó ngạc nhiên

– Vệ sĩ! – Ngọc cười

– Máy tên này và mày cần bảo vệ sao? – Nó nhún mày

– Chứ sao! Tao yếu điệu yếu đuối mà! – Ngọc chầm nước mắt

– Đẹp đi bà! – Nó nói

Tụi nó làm náo loạn cả cái sân bay, dàn vệ sĩ áo đen khiến nó có cảm giác mình như mafia:))! Các cô gái đang chết mê chết mẩn với vẻ đẹp trai đủ kiểu của 9 tên kia >

Máy bay riêng A398 của Key có phòng tắm lát đá cẩm thạch theo phong cách Thổ Nhĩ Kỳ, garage cho xe Rolls-Royce và các loại siêu xe khác. Những thiết kế xa xỉ khác biến chiếc A398 trở thành một “siêu du thuyền trên trời”, từ phòng ăn sang trọng, sòng bạc cho tới bể cá và phòng gia đình. Có sức chứa 200 người, bao gồm khu vực VIP xa xỉ với phòng ăn dành cho 30 người, phòng họp, phòng ngủ lớn, phòng khách rộng rãi với thiết kế sang trọng, lộng lẫy với đèn pha lê. Mọi đồ vật ở đây đều là loại cao cấp nhất hiện nay. Chi nội thất và thiết kế của chiếc A398 đã lên tới 80 triệu USD, con số đã chỉ rõ sự giàu có, xa hoa của tập đoàn HK, sự chịu chơi của các thiếu gia này ==’!

Tụi nó đi vào khu vực VIP, ngồi ở căn phòng khách xa hoa. Nó cũng chẳng quan tâm chiếc A398 này trị giá bao nhiêu, hiện giờ nó đang cảm thấy lạnh ==’! Ngồi trên dãy ghế sofa bao quanh căn phòng với hình chữ U, nó ngồi kế Ngọc và Ken, 2 con người không có hơi ấm ==’! Máy bay bắt đầu cất cánh, bên ngoài cửa sổ những đám mây trắng toát bỗng bành bao quanh!

– Tập đoàn HK chịu chơi ghê gớm, chiếc này không dễ để đặt hàng đâu! – Kino nói

– Nhà tao có rồi! – Ken cười

– Tao cũng vậy! – Yun nói

– Tao nữa! – Cen tiếp lời

– Bên em hình như hôm nay giao! – TA nói

Nó ngạc nhiên nhìn những người đang ngồi trước mặt mình, họ sẵn sàng chi số tiền như vậy cho một chiếc máy bay sao >

– Lạnh lắm à? – Ngọc nói

– Mà không lạnh? – Nó nhìn Ngọc

– Tao quen rồi! – Ngọc cười

– Đồ máu lạnh! – Nó ngồi thẳng lại

– Mà còn lạnh hơn tao! – Ngọc nói

– Im đi mà! – Nó nói

Nó bắt đầu hoà nhập với cuộc trò chuyện của mọi người, không khí vui vẻ đầy ắp tiếng cười! Ngọc lúc này kéo nó đi vệ sinh chung, nó cười bất lực rồi đi theo cô nàng!

– Cần thận đó, không phải dưới đất đâu! – Ken nói

– Cho Ngọc rơi giống lần trước là ok à! – MC cười

Nó đứng đợi Ngọc ở trước cửa nhà vệ sinh, không khí bỗng lạnh hơn, tim nó bắt đầu nhói. Nó dựa vào vách ngăn giữa 2 khoang, hơi thở dồn dập, tim bỗng đau hơn những lần trước. Đôi tay run lên, nó cố gắng lấy thuốc ra, bỏ 1 viên vào miệng rồi nuốt vào. Ngọc bước ra từ nhà vệ sinh thì bất gặp khuôn mặt nhợt nhạt của nó:

– Ê sao vậy? Không sao chứ? – Ngọc lo lắng

– Không sao! – Nó cố gắng bình tĩnh

– Đi ra lẹ đi! – Ngọc nói

Trên đường về phòng khách, 2 đứa nó bất gặp 1 chị tiếp viên hàng không:

– Đem vào phòng khách giúp em 1 cái mền bông! – Ngọc nói với chị ta

– Vâng! – Chị tiếp viên nói

Nó và Ngọc vừa ngồi xuống thì chị tiếp viên lúc nãy đã đem chăn bông vào, đưa cho Ngọc rồi chị ta đi ra! Ngọc đắp chăn bông lên người nó:

– Lạnh lắm à? – Ken ngạc nhiên

– Em thấy mát mà? – Kino nói

– Anh cũng thấy vậy! – MC cười

– Với con sốt cao ngày hôm qua kèm theo căn bệnh kia thì lạnh là đương nhiên! – Pin giải thích

Ken nghe xong liền quay sang nó, khuôn mặt nó nhợt nhạt như người sắp chết, môi dần ngả sang màu tím khiến anh lo lắng! Đúng là trong đây có bột điều hoà nhưng anh không nghĩ nó ảnh hưởng đến vậy!

– Em đỡ lạnh chưa? – Ken lo lắng

– Ấm lên một chút rồi! – Nó cười

– Thật sự không cần tắt điều hoà chứ? – Cen hỏi

– Đây, anh muốn cả đám thành heo quay à? – Kai ngồi kế bên nói

– Thế thì mày ra ngoài cửa thoát hiểm hóng gió đi! – TA cười

– Hóng cái gì ngoài đó! Mở ra là mất xác rồi! – Kai nói

– Gió thiên nhiên đỡ tốn tiền! – TA cười

– Mà đi trước đi rồi kêu tao! – Kai cười

– Tao không có nhu cầu! – TA từ chối

– Vậy thôi 2 đứa đi cùng 1 lượt! Anh tiễn! – Yun nãy giờ mới lên tiếng

– DẠ THÔI CẢM ƠN! CHO EM XINN – Kai và TA đồng thanh

Cả đám bật cười khi thấy Kai với Tuấn Anh bị Yun dọa cho rơi tự do:v, sắc mặt nó lúc này cũng đã trở nên hồng hào hơn, con đầu tim cũng dần dịu xuống và hô hấp bình thường trở lại! Nhìn vào đồng hồ trên điện thoại, đã 10 giờ sáng rồi, mọi người vẫn cười đùa vui vẻ như là ở dưới mặt đất =='. Ngọc lúc này ngồi gần với Pin và trúng vào chỗ vết bầm trên tay nó:

– A! – Nó kêu lên

– Đau sao? – Ken ngạc nhiên

– Dạ:(! – Nó nhìn vào vết bầm

Ken nhìn 2 tên tội đồ kia bằng con mắt hình viên đạn:v, Ngọc với Pin nhẹ nhàng đổi chỗ để không bị Anh cho rơi tự do:))!

– Sao kì vậy? – Key nhú mày

– Hồi phục? – MC nói

– Không thể nào, không nhanh đến thế! – Ken nói

– Vậy là nhất thời có cảm giác thôi! – TA nói

– Cũng có thể! – Kai đồng tình

Trong lúc mọi người đang bàn luận về nó thì 2 tên tội đồ kia lại ngồi gần tiếp:v, người tiếp theo bị Ngọc đụng trúng không ai khác chính là Yunnn Em! Mọi người đều cố gắng nhịn cười để chờ cảnh 2 chú chim bay tự do trên bầu trời =))))

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Cấp 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 57: Biến chuyển ?

Ken vỗ đầu nó trong khi nó đang phòng má để ngăn không phụt ra cười vì cảnh tượng trước mắt, 2 tên tội đồ đang bị dọa chết khiếp bởi ánh mắt của Yun =)))!

– Muốn rơi tự do? – Yun nói

– Không! – Ngọc cùng Pin đồng thanh

– Nhảy dù? – Yun nói

– Không! – Đồng thanh

– Ủ! Thôi không cần sợ đâu! – Yun cười

Mọi người đều bất ngờ trước câu nói của Yun, 2 tên tội đồ thì mừng rỡ vì thoát được cảnh rơi tự do >

– Nhóc con! Sao em lại thích xem người khác bị hành hạ vậy? – Ken cười

– Ai kêu con mắt đỏ chộc em chi! Cho chưa! – Nó nói

– Đồ tiểu quý, đói chứ? – Ken nói

– Bình thường à! – Nó cười

– Vậy đi ăn! Mọi người đi ăn chung chứ? – Ken nói

– Ok! – Đồng thanh

Tại nó đi chuyển xuống phòng ăn, trong suốt bữa ăn TA và Kai cãi lộn chỉ vì ly nước cam — ‘! Kết cục là cả 2 bị Kino cho ăn 2 cái ki vào đầu.v! Bữa ăn kết thúc trong sự ồn ào, di chuyển lại vào phòng khách, sau khi ăn no thì con buồn ngủ lún áp nó. Nó ngồi mơ mơ màng màng rồi cuối cùng ngã sang phía Ken, dựa vào vai anh mà ngủ!

– Ngủ gục rồi kìa! – MC cười

– Nhỏ đó ở đâu ngủ chả được! – Kai nhìn sang nó

– Giờ mày tỉnh làm sao với con sâu ngủ đó đây? – Key cười

Anh đưa mắt sang nhìn con sâu ngủ đang dựa vào vai mình mà ngủ rồi bật cười:

– Mày qua đưa nó vô phòng nằm ngủ đi! – Ken nói với Key

– Tại sao lại là tao? – Key ngạc nhiên

– Vì mày với tao là anh nó! Lẹ đi cưng! – Ken cười

Key thờ dài rồi bước tới ẵm nó đưa vào phòng, cẩn thận đắp chăn cho nó rồi Key rời khỏi căn phòng và trở lại phòng khách. Còn nó thì đã chìm sâu vào giấc ngủ và có một người y chang nó cũng đã chìm vào giấc ngủ!

3 GIỜ SÁNG / NGÀY HÔM SAU

Nó bỗng giật mình tỉnh dậy sau giấc ngủ dài kia, mọi người đều đã ngủ hết, quay sang Ngọc đã ngủ cạnh nó từ khi nào. Nhìn sang cái đồng hồ để bàn cạnh nó, đã 3 giờ sáng, nó suy nghĩ một chút rồi mới phát hiện rằng mình đã ngủ hết 1 ngày hôm qua — ‘! Nó bước xuống giường rồi tiến đến cái vali được đặt ở góc phòng, lấy ra 1 bộ quần áo khác và rời khỏi phòng, nó đi thẳng vào phòng tắm dù là 3 giờ sáng! Một lát sau nó bước ra với mái tóc ướt nhẹp chưa lau khô, trở về phòng đẹp quần áo rồi đi ra phòng khách. Mọi người có lẽ đã đi ngủ, tất cả các khoang đều bật loại đèn sáng mờ, nó khó khăn lắm mới đi vào phòng khách được. Nhìn ra ngoài cửa sổ, xung quanh là đám mây trắng, bầu trời vẫn chưa sáng mang theo sự huyền ảo của đêm, xen kẽ một chút âm u. Nó khẽ rung mình, kéo chiếc chăn hôm qua nó đắp vẫn còn đó lên người! Lôi điện thoại ra và bật nhạc lên, chỉ có mình nó trong không gian rộng rãi của căn phòng nên có thể bật nhạc thoải mái. Bản nhạc ” But I Love You ” du dương mang đến cho người khác một cảm giác nặng lòng, thoáng chút buồn vu vơ. Nó dần dần nằm dài trên sofa rồi ngủ quên lúc nào không hay .....

5 GIỜ SÁNG

Yun lúc này đã tỉnh dậy và thay quần áo, Yun đi kêu từng người dậy vì tại nó đã gần tới nơi! Đi đến phòng của 2 đứa con gái duy nhất trong đám, Yun gõ cửa vài lần thì Ngọc bước ra mở cửa trong tình trạng ngái ngủ:

– Mới 5 giờ sáng mà! – Ngọc nhăn mặt

– Dậy đi cô nương! Gần tới rồi, dậy thay quần áo ấm vào, nhiệt độ ở đây nghe nói sắp xuống tới âm rồi! – Yun nói

– Em biết rồiiiii! – Ngọc mệt mỏi

– Nhất là con sâu ngủ, mặc thật ấm vào, tháng này ít bệnh viện nào còn loại máu đó lắm! – Yun nhắc nhở

Ngọc chợt nhớ ra, quay lại nhìn vào giường thì chẳng thấy nó đâu!

– Đợi đã! Nó đâu rồi? – Ngọc giật mình

– Chắc là dậy rồi! Trên đây không bỏ đi được đâu, vào thay đồ rồi ra phòng khách – Yun nói

Ngọc nghe vậy cũng yên tâm được phần nào! Yun đi về phòng mình, do đến tận 11 đứa, trong khi 2 đứa con gái phải ngủ riêng nên Yun và đám con trai phải tự phân chia — ‘! Yun ngủ cùng với MC và Key, Anh ngủ cùng Kino với TA, 3 người còn lại ngủ với nhau! Key với MC lúc này đã thức dậy nhưng đầu óc vẫn mơ mơ màng màng.v!

– Em kêu tại nó dậy hết chưa? – MC nói

– Kêu hết rồi anh! Chừng nào mình mới tới? – Yun hỏi

– Do tối qua mắc kẹt tại sân bay bên kia nên chắc khoảng 7 hay 8 giờ gì đó là tới! Mà nghe nói nhiệt độ xuống gần âm rồi, cẩn thận chút! – MC nói

– Em biết rồi! Em ra phòng khách trước! – Yun nói

Yun đi về phía phòng khách, mở cửa bước vào thì nghe tiếng nhạc, bản năng cảnh giác trỗi dậy, Yun cẩn thận đi về phía nơi tiếng nhạc phát ra và phát hiện ra con sâu ngủ đang nằm — ‘! Yun thờ hất ra rồi dùng chân đá mạnh vào sofa:

– Ya ya ya! Con sâu ngủ, dậy đi! – Yun nói

Nó bị sự chuyển động của sofa kèm theo giọng nói của Yun làm giật mình tỉnh dậy, vừa mở mắt thì đã nhìn thấy khuôn mặt lạnh như Bắc Cực của tên ngang ngược == ‘!

– Có cần phải đá ghế không? – Nó khó chịu

– Nếu tôi không làm vậy chắc gì em đã tỉnh? Ngủ cả ngày hôm qua giờ còn ngủ được à? – Yun nói

– Kệ tôi, mắc mớ gì tới anh! – Nó nhăn mặt

– Tôi thích nói đấy! – Yun ngồi xuống ở ghế sofa đối diện

Nó liếc Yun rồi dậy, nhìn vào điện thoại, nó đã ngủ quên ở đây tận 2 tiếng ==’! Lúc này nó có cảm giác lạnh hơn ban nãy, ngồi dậy choàng chiếc chăn bông kín cả người nhưng vẫn cảm thấy lạnh ==’!

– Em không bao giờ sấy tóc sau khi tắm à? – Yun nhìn nó

– Sấy nhiều không tốt! – Nó nói

– Vậy nếu ngủ với mái tóc ướt nhẹ đó thì em nhiễm lạnh chắc! – Yun nói

– Nhưng cũng khô rồi này! – Nó nói

Yun thờ dài vì cái tính lì của nó ==, mọi người lúc này cũng đi vào nhìn thấy nó và Yun đã ngồi bên trong. Ngọc chạy lại ngồi kế nó rồi ôm chầm lấy nó:

– Sói trắng Bắc Cực! – Ngọc cười

– Sói con mắt này! – Nó nói

– Sao này mặc đồ mỏng quá vậy? – Ngọc buông nó ra

– Lấy đại nên không để ý! Mà sao hôm nay lạnh quá vậy? – Nó nói

– Nước Anh hiện giờ là mùa đông, nhiệt độ xuống gần âm độ nên lạnh hơn hôm qua là đúng rồi! – Ngọc giải thích

Nó há hốc mồm, nước Anh sao? Từ lúc bay tới giờ nó mới biết mình đi Anh ==’, thật quá nhẹ cho con bé:))!

– Đi thay đồ khác, lát này chết công thì phiền lắm! – Ngọc kéo tay nó

Một lát sau tụi nó quay lại phòng khách, nó mặc 1 áo tay dài vải ni bên trong, bên ngoài là 1 áo len dày, chân mang vớ da, mặc 1 quần leggings dài màu đen, ngoài cùng là 1 quần short jeans ngắn! Nó chạy lại ngoài kế bên Key, ít nhất Anh 3 nó vẫn còn có hơi ấm ==’!

– Sao hôm nay lại ngồi kế anh? Thường em ngồi trong góc mà? – Key ngạc nhiên

– mấy nhân vật bên kia ai cũng lạnh như băng, ít nhất anh cũng còn một chút gọi là hơi ấm ==’ – Nó nói

– Ý em nói anh chết rồi à? – Kino nói

– Thế con người gì mà lúc nào cũng lạnh ngắt vậy? – Nó nói

– Thế em cũng có tí nào gọi là ấm đâu hả sói? – Key chọc nó

Nó ngược lên lườm Key, Key cười rồi xoa đầu nó:

– Đã không bệnh mà còn nói em là sói nữa >

– Thế em nói xem mình không có chỗ nào khác sói con? – MC cười

– Đấy! Đến cả thầy giáo của em còn nói vậy mà! – Key nhìn nó

– Aisssss! Đương nhiên là khác rồi! – Nó khó chịu

Nó lại bị so sánh với con sói ==! Con sói với nó có gì giống nhau chứ:v!

– Rồi rồi! Nhóc con đừng giận! – Key cười

– Nhóc con, em uống thuốc chưa? – Ken hỏi

– Thuốc mô? – Nó ngạc nhiên

– Pin qua coi sao rồi tiệm với cho uống thuốc giúp anh! – Ken nói

– Được rồi! Qua đây Như! – Pin đứng lên

Pin cầm theo một hộp màu trắng đi lại phía ghế đơn ngồi, nó đi lại kéo ghế đơn ngồi đối diện! Pin đưa cho nó 1 nhiệt kế rồi ngâm vào! Một chút sau rút ra, Pin nhủ mầy:

– Hạ sốt chưa? – Ken nhìn về hướng nó

– Cái này .....

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Cấp 2* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58

Khuôn mặt Pin bỗng tối sầm lại khi nhìn vào nhiệt kế, nó nhủ mầy rồi chồm tới nhìn, nhiệt kế chỉ vào con số 35,5 độ khiến nó giật mình! Thân nhiệt nó đang càng ngày càng hạ xuống một cách nhanh chóng!

– Sao vậy? – Key nhủ mầy

Pin chẳng nói gì rồi lấy từ trong hộp một ống dung dịch dài màu đỏ cùng 1 kim tiêm, nó ngạc nhiên nhìn Pin trông như một bác sĩ già dày dạn kinh nghiệm, từng cử chỉ đều dứt khoát và nhanh nhẹn. Pin bơm dung dịch đỏ vào kim tiêm rồi cầm tay nó và bơm vào, dù không có cảm giác đau ở thể xác nhưng nó có thể cảm nhận được cơ thể đang đông cứng lại!

– Đừng nói đó là ... – MC ngập ngừng

– Thân nhiệt đã xuống tới 35,5, chỉ cần nhỏ hơn 35 thì sẽ tự chảy máu đến chết và không cách nào cầm được! – Pin rút kim tiêm ra khỏi tay nó

– Không được rồi! Tình hình xấu đi rồi! – Kino nói

– Nếu như duy trì được thân nhiệt thì sẽ ổn, nhưng hôm nay đã chạm tới 35,5 thì phải dùng đến thứ này nếu không thì hậu quả không lường trước! – Pin nói

Cả cơ thể nó đông cứng lại, cảm giác như các mạch máu không chuyển động nữa, tim đập nhanh hơn mức bình thường rất nhiều. Pin nhấn mạnh vào chỗ vừa rút kim tiêm, cơ thể nó bắt đầu trở lại bình thường, Pin cũng thả tay nó xuống. Nó bất ngờ trước hiện tượng cơ thể phản ứng lại lúc này, lần đầu có cảm giác như thế!

– Không sao, rồi em sẽ quen thôi! – Pin nhìn nó

– Cái quái gì vậy? – Nó khó chịu

– 1 loại thuốc thôi, không sao cả! – Pin cười

– Em không sao chứ? – Cen lo lắng

– Không sao, không sao! – Nó nói

Nó đứng lên bước về phía Key, từng bước chân đều không vững, mọi người đều lo lắng nhìn nó. Ngồi xuống cạnh Key, nó ngã ra phía sau dựa vào sofa và hít thở thật sâu:

– Ổn rồi chứ? – Key lo lắng

– Ổn rồi! – Nó lẩm bẩm

Nhịp thở dần trở lại trạng thái bình thường, nó ngồi thẳng dậy như mọi người, lúc này một cô tiếp viên bước vào:

– 5 phút nữa sẽ hạ cánh, xe đã được chuẩn bị và mọi người sẽ về biệt thự của họ Trang, các vị chủ tịch cũng đã tới, nhiệt độ đã xuống dưới 5 độ nên mọi người hãy mặc thêm áo ấm vào! – Cô tiếp viên nói

– Được rồi, cảm ơn! – Key nói

– Vâng! – Cô tiếp viên thân thiện

Nó suy nghĩ một lát rồi mới chợt nhớ ra rằng ba mẹ mình đã đi công tác ==’, vậy giờ nó phải đi đâu để sống đây:v! Key quay sang nhìn nó:

– Em làm sao vậy? – Key hỏi

– Không gì không gì! – Nó giật mình

– Mọi người về phòng lấy vali đi, mặc thêm áo vào, có thể sẽ hạ nữa nên cẩn thận chút! – Key nói

Mọi người trở về phòng và sửa soạn đồ đạc, nó ngồi trong phòng ngơ ra trong khi Ngọc mặc thêm áo len và áo khoác giữ ấm!

– Đây là đồ cần mặc nhiều áo nhất đó! Mặc vào đi! – Ngọc đưa cho nó áo len

– Aiss! Sao ba mẹ tao lại đi công tác chứ! – Nó khó chịu

– Chắc! Công việc mà biết làm sao được! – Ngọc nói

Thở dài rồi mặc áo Ngọc đưa, nó lại mặc thêm cả áo khoác giữ ấm bên ngoài, đeo bao tay, đội cả nón len ==’! Đóng quần áo trên người khiến nó như con gấu Bắc Cực biết nói:))!

– CHUẨN BỊ HẠ CÁNH, YÊU CẦU MỌI NGƯỜI HÃY TÌM MỘT CHỖ VÀ NGỒI CHẮC CHẮN, VÌ ĐƯỜNG TRƠN NÊN SẼ HƠI SÓC, MONG MỌI NGƯỜI HÃY GIỮ AN TOÀN CHO BẢN THÂN! – Từ trên loa 1 tiếp viên nói

– Đi lại ghé! – Ngọc nói

Nó cùng Ngọc ngồi trên ghế, khi máy bay vừa hạ xuống như va chạm gì đó khiến tụi nó bị ngã sang một bên!

– ĐÃ HẠ CÁNH AN TOÀN, CHÂN THÀNH XIN LỖI VÌ CÚ SÓC LÚC NÀY, MỌI NGƯỜI HÃY ĐEM ĐỒ VÀ RA CỬA! XIN CẢM ƠN

– Lần nào về cũng vậy hết! – Ngọc đứng lên

Tụi nó kéo vali ra cửa chạm mặt mọi người đã đứng trước ở đó, cửa vừa mở thì một làn gió ùa vào và mang theo không khí lạnh giá của mùa đông. Nó cảm thấy lạnh run cả người khi bước ra khỏi máy bay, xung quanh mọi thứ đã bị bao phủ bởi lớp tuyết dày, đường thì trơn trượt bởi băng. Mọi người đều thở ra khói vì cái lạnh khắc nghiệt ở nước Anh! 1 chiếc Limo màu đen đã đợi sẵn ở phía dưới, mọi người lần lượt bước vào và nó là đứa cuối cùng. Chiếc xe bắt đầu di chuyển, bên ngoài cửa sổ, các ngôi nhà đều bị phủ bởi tuyết nhìn rất mất cười:))! Khoảng nửa tiếng sau, chiếc xe dừng trước 1 cánh cổng lớn!

– Tới rồi! – Pin nói

– Hình như họ không biết mình về lúc nào! – MC cười ranh ma

– Vậy giống lần trước nhá! – Key nói

– Okay! – Cả đám đồng thanh trừ nó

Nó lơ ngơ bước xuống xe theo mọi người, Key đẩy cổng nhẹ nhàng bước vào, Ngọc bỗng kéo nó chạy sang phía bên trái khiến nó bất ngờ. Mọi người bỗng tán ra và nhanh chóng biến mất ==’!

– Đi đâu vậy? – Nó nói

– Ở đây, đúng rồi! – Ngọc dừng lại

2 đứa nó đứng trước 1 vách tường lớn của căn biệt thự, Ngọc lấy ở ngăn ngoài vali ra 2 cây súng bắn điện và đưa cho nó:

– cầm lấy, một lát nữa mà vào đó lạc mất tao thì gặp ai đuổi theo mà cứ bắn! – Ngọc nói

– Đây đang khuyên tao giết người à? – Nó nhún mày

– Aiss! Đây là súng bắn điện do nhà Key sản xuất mà, không chết đâu. Loại này đặc biệt và chỉ làm cho tổ chức chứ không bán! – Ngọc cười

– Đây biết tao không bắn được mà? – Nó nói

– Giết hoặc Bị Giết! Luật đó bấy bề! Không sao đâu đi nào! – Ngọc nói

– Còn vali? – nó nói

– Không sao, để đó đi có người đem vào! – Ngọc nói

Ngọc quay sang bức tường rồi đẩy vào, bức tường lập tức di chuyển, bước vào trong, nó đành thở dài rồi nhét 1 cây súng vào túi áo, 1 cây cày trên tay! Tụi nó đi vào bên trong căn nhà:

– Mà tại sao phải làm thế này? – Nó thắc mắc

– Nếu mày đi thẳng vào thì sẽ bị đập cho 1 trận! Nếu đi vào phòng khách thì mày thoát rồi! – Ngọc phấn khởi

– Đập thì chịu thôi! Sao cứ làm chuyện tào lao thế này! – Nó nhăn mặt

– Không thử sao biết, đúng không? Có lên! Giờ phải chia nhau ra thôi, tìm được cầu thang hoặc thang máy thì thoát! – Ngọc nói

Vừa nói xong thì nhanh chóng chạy mất để lại một mình nó ở không gian rộng lớn này ==’! Đôi lúc tự hỏi có phải những người này bị điên kh >

– Tiểu thư, đứng lại! – 1 tên nói

Nó chẳng nói gì, nhanh nhảy dừng lại rồi bắn! Cứ như phim hành động, bách phát bách trúng và những tên đó bị nó bắn đã bị tê liệt tạm thời:))! Nhanh chóng chạy đi kiểm phòng khách như Ngọc nói, trên đường chạy thì gặp thêm vài tên nữa khiến nó phát mệt ==! May là trong lớp nó luôn chú ý bài giảng và thực hành tốt nên vận dụng dễ dàng! Nó bắt đầu đi chậm lại, đi vào một không gian sáng rực bởi đèn chùm trên trần nhà! Căn biệt thự này rộng thật, cái phòng khách nằm ở đâu mà không thấy! Cây súng trên tay đã hết đạn, nó phũ phàng quăng thẳng xuống sàn:))! Thành thạo tay không đi kiểm phòng khách.v! Đi lòng vòng một chút, nó phát hiện một cánh cửa bằng gỗ lớn, trông cổ kính và được điêu khắc rất đẹp. Mở cửa bước vào và cảnh tượng hải hùng ở ngay trước mắt nó! Những người lúc nãy nó nhìn thấy đang quỳ dưới sàn, 4 ĐMV cùng TA thì ngồi trên ghế cười nhìn những người quý! Có vài người ở độ tuổi trung niên nam lẫn nữ đang vui vẻ uống trà và trò chuyện, nó bước vào thu hút sự chú ý của mọi người!

Một người con gái với thân hình nhỏ nhắn, mái tóc bạch kim nổi bật, đôi mắt tím u buồn ma mị, làn da trắng gần như trong suốt, từng bước chân đều dịu dàng và toát ra sự quyền lực! Ken quay sang cười với nó:

– Nhóc con tới rồi! Giỏi lắm! – Ken nói

– Đây là phòng khách? – Nó nhú mày

– Đúng rồi! – Ken cười

Nó bước lại đứng kế bên TA đang ngồi, nó nhìn sang những người già kia, ở họ toát ra sự lạnh lùng, sang trọng và quyền lực. Một người phụ nữ ngược lên nhìn nó, nở nụ cười hiền hậu:

– Chắc cháu là Kha Thảo Như, đúng chứ? – Bà ấy hỏi

– Dạ đúng! – Nó lễ phép

– Mọi người nhìn kia, con bé tới rồi! – Bà ấy nói

Những người đó đều quay sang nhìn nó, lúc này nó mới nhận ra họ đều là ba mẹ của Anh và mọi người!

– Con đúng quả là búp bê sống! Rất đẹp và hoàn hảo! – Một người đàn ông nói

– Dạ không phải đâu! – Nó cúi đầu

– Không cần lễ phép đến thế đâu, ta tự giới thiệu, ta là ba của Tuấn Anh! Cháu cứ gọi là ông Võ được rồi! – Ba TA nói

– Ta là mẹ của TA! Gọi là bà Võ được rồi!

Từng người một giới thiệu, nó quan sát và phát hiện ra, ba mẹ và con cái của họ đều có màu tóc và màu mắt giống nhau! Nhưng không giống tính cách chút nào ==! Nó lúc này mới để ý đến 1 người đàn ông vẫn bình tĩnh uống trà, ông ta đặt ly trà xuống ngược lên nhìn nó, người này có đôi mắt xám khói y chang Yun!

– Ta là ba của Yun! Gọi là ông Trang được rồi! – Ba Yun nói

– À vâng! – Nó nói

– Ông đang làm con bé sợ đó! – Mẹ TA nói

– Cháu thông cảm, tính cách cha con họ như thế đấy! – Ba Key cười

– Dạ không sao không sao! – Nó lắc đầu

– Thành thật xin lỗi con, do có việc nên ba mẹ con, Ngọc, Kino, Pin và MC đều đã đi công tác cho chúng ta! – Ba Cen cười

– À vâng! – Nó cười buồn

Lúc này bỗng cánh cửa bị đập mạnh vào, mọi người đều chú ý sang hướng đó, một người con trai với khuôn mặt baby đang đứng trước cửa và trên tay là khẩu súng điện! Tên đó tiến tới rồi ngấm vào nó:

– Bỏ xuống đi Bi! – Ken nói

Nó nhú mày nhìn tên được gọi là Bi, có ai mà mới gặp nhau đã chia súng vào mặt người ta không ==! Tên đó nhìn sang Ken:

– Con nhóc này cứ đu đeo theo Anh 2! Anh 2 là của tôi! Cô biết chưa? – Bi hét lên

– Đây, ai đụng tới anh 2 nó là bắt đầu rồi đó! – Ba Ken cười

– Chứ gì nữa! – Mọi người đồng thanh

Thì ra tên này là em của Ken ==, nó nhếch mép và hất mặt lên tỏ vẻ thách thức đối phương. Bi nhìn có vẻ lớn tuổi hơn nó và cũng cao hơn, nó đưa tay bỏ vào túi áo!

– Thôi nào, Bi ngồi xuống đi! – Ba Key cười

– Đừng con nít như thế! – Mẹ TA nói

– Tại con nhóc này mà Anh 2 không về ăn Giáng Sinh với con! – Bi tức giận

Nó nhú mày, tên này làm nó tức điên lên ==! Tay nắm chặt cây súng trong túi, nhanh như gió nhờ thân hình nhỏ nhắn và những bài tập huấn luyện khắc nghiệt của MC, nó như biến mất rồi xuất hiện kế bên Bin và bắn vào chân Bi một phát!

– * Đoàng * * Đoàng *

Cả 2 tiếng súng diễn ra cùng một lúc, ngã khụy xuống .....

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Cấp 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 59: Bữa tiệc !

Cả 2 té oạch xuống sàn sau tiếng súng, Bi đã nhanh chóng bắn sau khi trúng đạn khiến nó không kịp thời né. Mọi người đều sững sờ trước cảnh tượng vừa diễn ra trước mắt, nhanh như một cơn gió!

– Như, em không sao chứ? – Key lo lắng

– Không sao! – Nó đứng dậy

Bi đứng lên nhìn nó với ánh mắt khinh thường khiến nó muốn dùng súng thật bắn nát não tên này ra ==, tại sao Ken và tên này khác xa nhau vậy? Sắc mặt nó thay đổi 360 độ, không còn dịu dàng như lúc mới bước vào đây! Giờ là khuôn mặt lạnh tựa lớp băng tuyết ngoài kia, đôi mắt tím đầy quyền lực và căm phẫn!

– Không ngờ trông thời gian ngắn cháu có thể tới trình độ này! Thật đa tài! – Ba TA nói

– Không phải đâu, là nhờ công của thầy giáo thôi! – Nó nói

– Không cần khiêm tốn như thế đâu! – Ba Cen cười

– Không hề ạ! – Nó đáp lại

Bi cười khẩy rồi bước lại phía ghế ngồi cạnh Ken, nó liếc mắt sang rồi nhìn thẳng như ban nãy, đúng là đồ trẻ con ==! Nghiến răng chặt để không hét lên trước mặt người lớn, nếu không có họ thì chắc nó đem tên kia băm ra rồi >

– Vậy thì mấy đứa sang ở nhà Ken nhé, tối mai sẽ có buổi tiệc lớn tại đó nên như thế cho dễ thuận tiện! – Mẹ Cen nói

– Vâng! – Mấy người đang quỳ và TA đồng thanh, trừ nó

Nó nhúu mày khó chịu ” buổi tiệc lớn sao? Không, mình sẽ không đây! ”, nó suy nghĩ!

– Thật sự xin lỗi nhưng cháu sẽ ở nhà bố mẹ và không dự buổi tiệc đó! – Nó cuối đầu

Mọi người ngạc nhiên trước lời từ chối của nó, nhất là các vị phụ huynh. Ba Yun khẽ gật gù đầu mỉm cười:

– Ta thích tính cách của cháu! – Ba Yun cười

– Thật không dám! – Nó đáp lại

Yun quay sang nhìn nó, khuôn mặt với nước da tái nhợt vì cái lạnh giá ở đây!

– Nhóc con, em không cần làm thế đâu! – Key cười

– Cần chứ! Nếu được nhờ anh 3 đưa em về nhà ba mẹ em giúp! – Nó nhìn Key

– Chuyện này anh không quyết định được, phải là người lớn! – Key nói

– Giờ cô lại có lòng tự trọng rồi đấy à? – Bi khinh thường nó

– BI! Không được ăn nói như thế! – Ba Ken nói

– Anh im đi trước khi tôi bắn nát não anh ra! – Giọng nó trầm xuống

Câu nói của nó khiến mọi người ở căn phòng này cảm thấy như có luồng điện chạy ngang qua. Các vị phụ huynh đều thích thú trước tính cách của nó, Bi trừng mắt nhìn nó:

– Cô đòi bắn tôi? Cô không biết là mình vẫn còn bị tê liệt một tay à? – Bi nói

– Khi tôi muốn làm gì thì đánh đổi tất cả cũng phải được! – Nó nói

– Thôi nào! Hai đứa không nên cãi nhau trước mặt người lớn! – Mẹ TA nói

– Cô bé này có tính cách y như Ông Bạch nhà ta nhỉ? – Ba Cen cười

– Đúng vậy! Y chang – Ba Yun đồng tình

– Lúc trẻ thôi, giờ tôi khác rồi! – Ba Ken cười

Lúc này điện thoại nó reng lên, mẹ đang gọi cho nó!

– Cháu xin phép! – Nó nói

– Cứ đứng đây được rồi! – Mẹ TA cười

– Không ạ! Cháu sẽ ra ngoài! – Nó cuối đầu

Cầm điện thoại trên tay bước ra khỏi căn phòng để lại cho mọi người một sự tò mò đến kì lạ!

– Con bé cũng có tính cách y chang cô ta! – Ba Yun nói

– Đúng vậy! – Ba Key cười

Nó đóng cửa lại rồi bắt máy:

– Alo! – nó nói

– Như, mẹ xin lỗi khi không có mặt ở đó!

– Dạ con không sao!

– Tối mai con hãy đến dự buổi tiệc tại nhà họ Bạch nhé!

– Không đâu mẹ, con không đến!

– Đừng ngang ngược nữa con!

– Con đã nói là không đến! Một lát con sẽ tới nhà ba mẹ ở!

– Con bé này!

– Con không sao! Có lẽ con sẽ về Việt Nam trước, không thích ở đây!

– Thôi được rồi! Vậy tùy con!

– Chào mẹ!’

Nó cúp máy, nó ghét không khí ở đây, họ là những người sống trong thế giới thượng lưu, còn nó thì không! Thờ ỉ rồi bước vào căn phòng đó, mọi người đều tập trung chú ý vào nó!

– Mẹ cháu nói gì? – Ba Ken hỏi

– Chỉ hỏi thăm thôi ạ! – Nó nói

– Chắc họ lo lắng lắm! – Mẹ TA thờ ỉ

– cháu không sao! Mọi người có thể đưa cháu về nhà ba mẹ được không? – Nó nói

– Cháu vẫn còn ý định đó à? – Ba Ken nói

– Vâng! Cháu nghĩ mình không nên có mặt tại buổi tiệc đó, nó không dành cho cháu. Thật sự xin lỗi lòng tốt của mọi người! Còn về việc ở nhà anh Ken, vì có người hỏi cháu có lòng tự trọng hay không, vâng cháu có và còn rất nhiều nên việc ở nhà Ken là không thể. Mong mọi người hiểu cho! – Nó nói một lèo

Ngọc đứng phắt dậy đi lại đứng trước mặt nó, Ngọc hiểu tính cách của nó, cực kì ngang ngược!

– Mày điên hả? – Ngọc nói

– Không! Ngược lại tao còn rất tỉnh! – Nó nói

– Đừng có bướng nữa, ở đây có người lớn đó! – Ngọc nhún mày

– TAO KHÔNG THÍCH Ở ĐÂY MỘT CHÚT NÀO! Mày hiểu chứ? – Nó nhấn mạnh

Ngọc tức điên với con bạn mình mất, nó ngang ngược lại còn hung dữ >

– Được! Xin phép mọi người con đưa Như về! – Yun đứng lên

– Ta chưa quyết định! – Ba Yun nói

– Con vẫn chưa gọi điện nói mẹ về việc bình hoa mẹ thích bị bể, DO BA LÀM! – Yun nhấn mạnh

Ba Yun cứng họng với thằng con trời đánh của mình, các vị phụ huynh khác bật cười với màn đấu khẩu của 2 cha con nhà này!

– Đồ trời đánh! Đi đi! – Ba Yun bắt lặc

– Con sẽ méc mẹ về việc ba nói con là đồ trời đánh! – Yun bước đi

– Cái thằng trời đánh! Tổ sư mày – Ba Yun nói

– Con sẽ ghi nhớ lại! – Yun vẫy tay

Yun bước tới cạnh nó, đưa mắt xuống nhìn con nhóc ương bướng kia rồi nhếch môi:

– Đi nào lùn! – Yun nói

– Không khiến anh chờ về! – Nó nhìn Yun

– Không đâu! Tôi mượn em chút thôi, diễn tốt đi! – Yun nói

Ngọc nghe câu nói của Yun liền bật cười, đúng là ĐMV, tính toán ghê gớm nhỉ! Ngọc kẻ sát vào lỗ tai nó:

– Đêm nay cẩn thận chút! – Ngọc nói nhỏ

Nó nhún mày khó hiểu nhìn Ngọc, ý con mồm này là sao chứ! Yun không đợi nó nói chuyện với Ngọc:

– Lùn, cầm vali đi! – Yun nói

– Im đi! Đồ ngang ngược! – Nó khó chịu

Nó bước tới cái vali đang được đặt cạnh TA, TA cầm vali không cho nó lấy, nở nụ cười tinh quái. Nó cười, nụ cười ẩn ý nhìn TA rồi:

– * Phập * – Nó cắn mạnh vào tay TA

– a A A a! Nhả raaaa! – TA hét lớn

– Ahahahahaha! – Mọi người bật cười

Nó nhả ra rồi lè lưỡi trên TA, xách vali bước đi:

– Con xin phép đi trước! Thật sự xin lỗi mọi người vì hành động vô ý của con vào hôm nay! – Nó lễ phép

– Không đâu con! Con rất hợp ý ta! Không ngờ có người quản được thằng nhóc nhà ta trừ ta và bố nó đấy! – Mẹ TA cười

– Đúng đấy! Chúng ta rất thích con! Con về làm con dâu nhà ta nhé! – Ba Cen nói

– Này, tôi giành trước rồi mà! – Mẹ TA nói

– Vậy thì tùy vào quyết định của con bé thôi! – Ba Key cười

– Dạ? Thật sự xin lỗi nhưng cháu .... – Nó định từ chối

– Đã làm các bác thất vọng nhưng cô bé này là con dâu nhà họ Trang! – Yun chen vào

Ba Yun đang uống trà thì sắc nước vì con trai của mình, ông tròn mắt nhìn Yun, Ken và Key thì ngồi cười chảy nước mắt, nó lùi ra phía sau đập mạnh vào chân Yun:

– Có cả họ Trang à! Chắc, vụ này khó ăn nha! – Ba Cen lắc đầu

– Này ông già khó ưa kia, sao ông nói không thích mấy chuyện này cơ mà? – Mẹ TA nhìn Ba Yun

– Sao lại liên quan đến tôi? – Ba Yun giật mình

– Muốn lấy được con bé thì phải qua được nhà Họ Bạch và nhà Họ Trương chúng tôi cái đã! – Ba Key cười

– Con bé sẽ về làm con gái nuôi của chúng tôi đấy! Muốn cưới thì hơi bị khó nhé! – Ba Ken cười

Các vị phụ huynh ngồi tranh cãi về việc ai lấy được nó khiến tụi nó cười bò ra:)))! Nó cũng không nghĩ họ sẽ dễ tính và thân thiện thế này, nhưng họ không biết là nó chưa 18 tuổi à? Lại còn tên Yun, con dâu nhà họ Trang cơ đấy ==!

– Như, con nói đi, con cưới ai? – Mẹ TA nhìn nó

– Đúng rồi! Nói đi con – Ba Cen nói

– Không sao cả! Nói đi con, sẽ không có vụ cướp dâu trông lễ cưới đâu! – Ba Yun cười

– Không sao đâu con, chúng ta bảo vệ con mà! – Ba Key nói

Nó cứng miệng trước mấy vị này ==! Sao lại là nó chứ? Lúc này Yun choàng vai nó:

– Nếu cháu không có cô bé này cháu sẽ cướp dâu đấy! – Yun đùa

– Đấy! Tính cách y chang nhau! – Ba Ken cười

Nó hất tay Yun xuống, tròn mắt nhìn tên ngang ngược kia:

– Nhóc con, em sẽ ở bên anh đúng không? – Key cười nhìn nó

– Đừng lấy chồng, bên anh đi! – Ken nói

– Anh 2 đem con nhóc đó về làm gì? – Bi ngồi kế phản đối

– Tên nhóc này, đừng trẻ con nữa! – Ken nói

– Đến cả 2 anh sao? – Nó nhú mày

– Em gái cưng mà! – Ngọc cười

Nó lúc này chợt nghĩ ra, quay sang nhìn Ngọc rồi nở nụ cười tinh quái:

– Cháu chọn Ngọc! Xin phép cháu đi trước!

Vừa nói xong nó xách vali chạy khỏi căn phòng, Ngọc há hốc mồm vì nó. Quay sang nhìn mấy vị phụ huynh kia, ai cũng bắn tia lửa điện vào Ngọc! Yun tranh thủ lên ôm vali và chìa khoá xe chạy theo nó:v!

– Sao lại là con chứ >

Nó cười ha hả khi đẩy mọi chuyện sang Ngọc:v, đang đứng tự ki cười một mình thì Yun từ phía sau bước lên:

– Lùn mà còn Khùng! – Yun nói

– Má ơi! Ya, đi lúc nào cũng không có tiếng động vậy? – Nó giật mình

– Đi nào lùn – Yun bước đi trước

Nó âm thầm chửi rủa Yun từ phía sau:v, vừa ra ngoài cửa thì nó cảm giác như bị đóng băng ==! Yun đặt vali xuống quay sang nó:

– Em đợi tôi chút, tôi lấy xe! – Yun nói

– Nhanh đi! Sắp chết cóng rồi! – Nó nói

Yun thấy chạy nhanh chóng chạy đi lấy xe để lại mình nó và 2 cái vali chịu đựng cơn gió mùa đông ác liệt kia >

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Cấp 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 60: Chỉ 2 người ?

Yun chạy chiếc Lamborghini màu đen tới dừng trước chỗ nó đứng, mặt nó bắt đầu trắng bệch, môi cùng với móng tay, chân thâm tím lại vì cái lạnh. Yun mở cửa xe bước ra đi lại trước mặt nó:

– Đi vào trong xe nếu em không muốn chết! – Yun vừa nói vừa thở ra khói

Yun kéo tay rồi đẩy nó vào bên trong xe đóng cửa lại, Yun nhanh chóng đem hai cái vali bỏ ra phía sau xe rồi vào bên trong! Cái lạnh bên ngoài đúng là khủng khiếp thật ==, Yun thở hắt ra quay sang nhìn con nhóc đang run cầm cập kia, trông thật đáng thương! Nhanh chóng khởi động xe chạy ra phía cánh cổng đã được mở sẵn, chiếc xe chạy với tốc độ cao dù con đường có trơn trượt vì băng! Bên trong xe bắt đầu ấm dần lên khiến da mặt nó trở nên bình thường và móng tay, chân cũng vậy!

– Em ổn rồi chứ? – Yun nói

– Ổn rồi! – Nó trả lời

– Nhà ba mẹ em gần nhà Ken đấy! – Yun nói

– Thì sao? – Nó nhú mày

– Nếu mai em thay đổi quyết định cũng dễ di chuyển – Yun nói

Nó thờ dãi không đáp lại câu nói của Yun, đến cái nơi xa hoa đó làm gì ==! Một lúc sau, Yun dừng xe trước 1 căn nhà khá to, có sân và nhà xe!

– Lúc này ba của Ken có đưa chìa khoá cho anh chưa? – Nó hỏi

– Rồi! Ngồi đó! – Yun bước xuống xe

Mở cửa nhà xe ra, Yun quay lại rồi chạy vào trong, may là ở đây có cửa để vào nhà nếu không nó lại phải đối mặt với cái lạnh giết người ngoài kia ==! Mở cửa bước vào bên trong, ngôi nhà được trang trí đơn giản, đầy đủ tiện nghi! Yun đặt 2 cái vali ở phòng khách rồi ngồi xuống ghế, may mà ở đây có lò sưởi ==! Nó để đôi tay gần lò sưởi một lát rồi áp lên má, lập lại như thế cả chục lần!

– Má em sắp chín rồi đây! – Yun chọc

– Kệ tôi!

Căn nhà dần trở nên ấm áp hơn, cởi lớp áo khoác và áo len ngoài cùng ra, mặc nhiều dây cộng với nhiệt độ này nó đủ ấm rồi! Ngồi lên ghế tận hưởng không khí ấm áp khiến nó trở nên dễ chịu hơn nhưng nó chợt nhớ ra một điều:

– Sao anh không về đi?

– Em đuổi tôi?

– Có thể nói là như vậy!

– Lúc này ở đó tôi nói gì với em?

Yun nở nụ cười ranh ma, nó suy nghĩ một hồi rồi cũng nhớ ra:

– À, thì sao?

– Thì tôi không ở đó chứ sao! – Yun thần nhiên

– Chứ anh ở đâu?

– Ở đây

Câu trả lời thần nhiên của Yun khiến nó há hốc mồm, ở đây? Nhưng chẳng phải là nhà nó sao? Tên ngang ngược chết tiệt kia bị khủng à!

– Nhưng đây là nhà tôi!

– Em nói nhiều quá, xuống bếp kiếm gì ăn đi!

Yun đứng lên đi xuống bếp bỏ lại nó ngồi đó với cục tức không giải toả được ==! Điện thoại nó lại reng lên, Anh 2 đang gọi:

– Em nè 2! – Nó bắt máy

– Em về tới nhà chưa? – Anh hỏi

– rồi 2! – Nó trả lời

– Yun nó cư trú tại nhà em à? – Anh nói

– em chuẩn bị đá đít tên đó ra đường đây! – Nó khó chịu

– Haha! Thôi, nó không làm gì em đâu! – Anh cười

– Em mong là vậy! – Nó nói

– Có gì mai gặp! – Anh nói rồi tắt máy

Nó thở dài, lại là mai ==! Ý họ là mai nó phải đi chứ gì ==, thật phiền phức >

– Cho em!

– Không có đọc chứ?

– Em nghĩ tốt về tôi chút không được à?

– Có lẽ không!

Nó cầm ly trà lên, mùi thơm ngào ngạt, trà nóng khiến nó dễ chịu hơn, uống vào, vị trà vừa ngọt vừa đắng! Nó nhìn vào điện thoại, đã hơn 1 giờ chiều rồi ==, sao thời gian ở đây trôi nhanh quá vậy >

– Này, anh không thể ở nhờ mà không làm gì được! Đi nấu gì ăn đi!

– Chứ không phải tại em không nấu được à?

– ..... Ủ, tôi không nấu được! Anh nấu đi!

Nó đành chấp nhận sự thật là không biết nấu ăn ==, Yun nhếch môi cười nhìn nó, uống hết ly trà trên tay rồi đặt xuống bàn:

– Em muốn ăn gì?

– Gì cũng được!

Yun đứng lên đi vào bếp, nó bấu môi nhìn theo tên ngang ngược đó! Tiếng cắt, thái, xào nấu phát lên kèm theo mùi thơm khiến nó tò mò không biết tên đó nấu gì, đến tận 1 tiếng sau Yun mới bước lên với 2 đĩa thức ăn, Yun đã nấu cà-ri!!! Nó cầm lấy 1 đĩa, mùi thơm ngào ngạt! Yun ngồi xuống nhìn nó:

– Em chết đói à?

– Anh có bỏ độc không?

– Ừ có, nhiều lắm bởi vậy trà đây!

Yun chồm tới định kéo đĩa cà-ri về nhưng nó cầm lên:

– Em ăn thức ăn có độc à?

– Đỡ hơn chết đói

Nó cười nhìn Yun, nó biết Yun sẽ không bỏ vào thức ăn bởi vì nếu muốn giết nó thì đối với tên đó là chuyện dễ như trở bàn tay mà >

– Sao vậy?

– Nhà này chỉ có 2 phòng, 1 phòng của ba mẹ em thì khoá rồi, chỉ có 1 phòng trống!

– Vậy thì?

Nó vẫn chưa hiểu ý của Yun, mặt ngây thơ nhìn Yun! Yun nhìn nó một chút rồi bỗng bất ngờ cúi sát mặt xuống, nó giật mình ngã người về phía sau nhưng càng ngã thì tên đó càng cúi xuống. Nó ngã hết mức chẳng thể xuống được nữa, Yun cúi xuống mặt nó và Yun chỉ cách nhau khoảng mấy cm là cùng!

– Anh làm gì vậy? Anh biết là tôi chưa đủ 18 tuổi chứ?

– Em nghĩ 2 người trong nhà thì làm gì?

Yun cười nửa miệng, mặt nó bắt đầu tái xanh vì câu nói của Yun, tim bỗng đập nhanh hơn vì hồi hộp! Nhìn thẳng vào mắt nhau, cảnh tượng này y chang trong các bộ phim nhờ! Nó tròn xoe đôi mắt tím nhìn Yun:

– Em đừng trợn lên như thế! Em có biết là trông như mắt em sắp lòi ra không =)))))?

– Kệ tôi! – Nó phồng má lên

– Ngay lúc này tôi có thể làm những gì tôi muốn cho nên em đừng có làm những hành động đáng yêu như thế!

Câu nói của Yun khiến nó rùng mình, dùng hết sức đẩy Yun ra, nó nhanh chóng đứng lên ghé:

– Đầu óc đen tối!

Nó đứng trên ghế treu ghẹo Yun, Yun ngược lên nhìn con sâu đang lơi nhoi trên ghế.v. Nó lúc này trông rất đáng yêu, vẻ mặt vui vẻ khi treu chọc người khác:)), Yun thâm cười trong bụng! Nó vui vẻ đứng lắc lư treu ghẹo Yun, trong lúc vô ý bước hụt chân!

– * bụp *

Nó ngã nhưng không nghe tiếng đổ bẻ, nhắm tịt mắt lại không dám mở ra!

– Tôi đỡ được em rồi!

Yun đã nhanh nhẹn đỡ nó khi nó bước hụt và giờ đang ẵm nó trên tay! Nghe thấy vậy liền mở mắt ra, đập vào mắt nó là khuôn mặt đẹp như tượng tạc, nó đang được Yun ẵm trên tay nên dĩ nhiên không có tiếng đổ bẻ!

– Em nhìn đủ chưa? Tôi biết mình đẹp rồi!

– Aissss! Thả tôi xuống

Nó mất mặt vì câu nói của Yun, thả nó xuống, Yun muốn điên vì con nhóc này mất =)))! Nó lờm Yun:

- Hừ!
- Giờ giải quyết vụ phòng ngủ sao đây?
- Anh về nhà đi!
- Không thích!
- Anh đúng là ngang ngược!
- Sao em không qua nhà Ken hay Key gì đi?
- Không thích! Nhất là đụng mặt tên Bi đó!

Nó hậm hực khi nhớ về việc đó >

- Thôi, em vào phòng ngủ đi, tôi sẽ ngủ ngoài sofa!
- Thiếu gia như anh mà ngủ ở sofa sao?
- Thế em sẽ ngủ ở sofa chứ?
- Anh ngủ ngon!!!!!!

Nó nghe xong liền nói rồi chạy mất dạng vào phòng, Yun cười chảy nước mắt với con nhóc này mắt:)))! Mà nếu nó có muốn ngủ ở phòng khách thì sẽ bị Yun đá vào phòng để ngủ:)))! Nó nhanh chóng chạy vào phòng, căn phòng này nằm ở cuối hành lang, phòng khách nằm ở đầu hành lang nên nó chạy khá nhanh:)))! Cái vali của nó đã được Yun đem vào từ lúc nào, nhìn vào cái điện thoại trên tay, đã hơn 3 giờ rồi. Mệt mỏi quăng điện thoại lên giường, nó mở vali lấy 1 bộ pajama Ngọc chuẩn bị ra rồi mở cửa phòng đi kiểm phòng tắm! Bước vào phòng tắm đóng cửa rồi bấm cả chốt lại, nó vẫn không quên được chuyện ban nãy >

- Em ngủ trong đó à?
- Nhà này chẳng lẽ có 1 phòng tắm à?
- 2, nhưng làm biếng lên lâu!
- Trả phòng tắm cho anh đó!

Nó nói rồi bước đi về phòng, tên đó không biết có nghe nó rửa hân không nữa >

- Lau khô tóc em đi! Nhiễm lạnh không tốt đâu!
- À nhớ rồi

Nó trả lời cho có rồi đi vào phòng đóng cửa lại, nằm dài trên giường định ngủ nhưng nhớ lại vụ tóc nên nó đành phải ngồi dậy lau tóc >

- Không phải là Yun bật chứ?

Nó lẩm bẩm rồi lắc đầu phủ nhận.v, tên đó làm gì tốt đến vậy:)))! Sau khi ngồi lau khô tóc, nó ngáp ngắn ngáp dài nằm dài trên giường, con buồn ngủ đã xâm chiếm lý trí nó và giờ chỉ có ngủ thôi:)))!

11 GIỜ TRƯA – NGÀY HÔM SAU

Nó dần mở mắt sau giấc ngủ dài, ngáp ngắn ngáp dài rồi nhìn vào điện thoại, đã 11 giờ rồi —'! Bước xuống giường vươn vai một cách mệt mỏi, bước tới vali lấy quần áo cùng với bàn chải bước ra khỏi phòng. Đứng trước cửa nhà tắm, định bước vào nhưng đã bị khoá cửa, nó khó chịu nhăn mặt đứng đợi. Tiếng nước chảy bên trong ngưng lại, khoảng 5 phút sau cửa mở ra! Nó chẳng để ý đi vào và đụng trúng ai đó:

- Em còn mơ ngủ đấy à?

Người nó đụng là Yun, nó nghe thấy giọng nói liền ngược lên, mái tóc rũ xuống vì ướt, khuôn mặt lạnh lùng, đôi mắt khó khăn vô hồn, điều khiến nó tỉnh ngủ là Yun không mặc áo. Cả thân hình đầy đặn, rắn chắc hiện ra trước mắt nó khiến mặt nó đỏ bừng lên! Nhanh chóng quay mặt sang chỗ khác:

- Không có!
- Làm gì đỏ mặt vậy? Chẳng phải em đã thấy tôi như thế này ở nhà rồi sao!

Câu nói của Yun khiến nó ngượng càng thêm ngượng, đẩy Yun sang một bên rồi chạy vào nhà tắm đóng cửa lại >

– Nè ....

– Chuyện gì?!

– Anh đi nấu gì ăn đi

– Em đói rồi à?

– * gật đầu *

– Em là con Sói lai Gấu lai Heo à?

– Sao lại có con gấu với heo trông đây nữa?

– Tính cách và bề ngoài của con sói, Ngũ tạng của con gấu và ăn như heo

Yun vui vẻ phê bình nó, còn nó thì bực bội khi bị Yun phê bình ==

– Sao anh so sánh tôi với mấy con đó hả?

– Nhưng em biết không! Tôi lại thích em lúc này!

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Cấp 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 61: Nguy cấp

Mặt nó thoáng chốc đỏ bừng lên, Yun chẳng nói gì thêm bỏ đi xuống bếp!

– Hấn ta ..... Mới nói gì cơ?

Nó tự lẩm bầm với bản thân, không phải tên đó mới nói thích nó đấy chứ? Nó ngồi đấu tranh tư tưởng, tên đó lại làm đầu óc nó rối mù lên >

Cảm giác mệt mỏi lại bắt đầu, ngồi dậy vờn vai một cách mệt mỏi, nhìn sang đồng hồ thì cũng đã hơn 4 giờ chiều rồi! Nó định đi ngủ nhưng bỗng Yun gõ cửa phòng:

– Có chuyện gì à? – Nó mở cửa

– Em đi tắm đi, mặc bộ hôm trước ở KC vào!

– Để làm gì?

– Đi dự tiệc!

– Tôi không đi! – Nó đóng cửa lại

Không để Yun nói thêm câu nào nữa, nó khó chịu nằm dài trên giường >

7 GIỜ TỐI

Yun đã thay đồ chuẩn bị đến bữa tiệc, đứng trước cửa phòng nó thờ dài rồi mở cửa, nó đang nằm ngủ trên giường một cách ngon lành, Yun định vào vác nó ra nhưng thấy nó như thế thì không nổi! Yun đành phải đi dự tiệc một mình ==, khoá cửa lại cẩn thận, Yun chạy xe tới nhà Ken và trong lúc lái xe ra khỏi nhà thì Yun thấy có bóng người ở bên kia đường. Dù đã khoá cửa lại cẩn thận nhưng cảm giác lo âu lại dâng lên !!

Một lát sau khi Yun đi ra khỏi nhà nó mới thức dậy, ngồi bật dậy nó mở màn nhìn vào đồng hồ, đã 7 giờ 30 phút, vờn vai mệt mỏi rồi bước ra khỏi phòng! Nó không còn nghe tiếng đánh máy của Yun nữa, bước lên phòng khách thì chẳng thấy Yun đâu ==! Lúc này nó mới nhớ là tối nay có bữa tiệc ở nhà Ken, khê thờ dài rồi quay lại phòng ngủ, nhìn sang chiếc vali rồi bước tới mở ra, cảm chiếc đầm lolita màu hồng lần trước đã đặt ở KC lên! Nó vẫn còn băn khoăn không biết nên đi hay không thì điện thoại bắt chợt reo lên:

– Alo? – Nó bắt máy

– Xin chào, còn nhớ tao chứ? – Là Nhân

– Có chuyện gì? – Nó biết giọng Nhân

– Tao khuyên mày nên đến bữa tiệc, nếu không thì tao không chịu trách nhiệm đâu nhé! – Nhân nói

– Mày muốn làm gì? – Nó trầm giọng

– Nếu mày muốn biết thì đến đây đi! Mau lên, tao không đợi lâu đâu – Nhân tắt máy

Sự hoang mang bỗng dâng lên trong lòng nó, liền bấm số gọi mọi người nhưng không ai gọi được cả. Điều này càng khiến nó lo lắng, không suy nghĩ nhiều nó liền thay chiếc đầm vào, không quá nhiều chi tiết rườm rà nên nó thay khá nhanh, Ngọc đã chuẩn bị những phụ kiện đi kèm là áo cape, vớ cùng với 1 đôi giày búp bê. Nó nhanh chóng mặc tất cả vào, hoàn tất khi mang cả đôi giày, cầm lấy chiếc điện thoại rồi chạy ra khỏi phòng!

Bước ra khỏi nhà, theo lời Yun nói thì nhà Ken chỉ cách đây không xa, nó bắt đầu chạy về hướng Yun đã nói. Đôi chân nhỏ run rẩy, từng hơi thở nặng nề tạo ra khói trắng, nó đã quên rằng cơ thể không thích ứng được với cái lạnh, khuôn mặt nhanh chóng trắng bệch lại, đôi môi và cả móng tay, chân thâm tím đi nhưng không vì vậy mà nó dừng lại. Tuyệt bắt đầu rơi làm không khí lạnh thêm lạnh! Vẫn tiếp tục chạy, lúc này nó đã thấy 1 căn biệt thự bật sáng đèn, không khí nhộn nhịp liền biết ngay là của Ken. Cố gắng chạy vào trong nhưng nó bị 2 người vệ sĩ chặn lại, trước mặt họ là 1 cô bé với mái tóc bạch kim xoải dài, thân hình nhỏ nhắn run rẩy vì cái lạnh, khuôn mặt trắng bệch! Nó ngược lên nhìn họ, một màu tím quen thuộc với 2 tên vệ sĩ, là đôi mắt ma mị, quyền lực, huyền bí!

– Cô bé! Cô bé là ai? – 1 tên hỏi

– Kha ..... Thảo .... Như – Giọng nó run rẩy, đứt quãng

– Thật xin lỗi tiểu thư! Xin mời vào! – tên vệ sĩ bất ngờ

Thì ra anh đã dặn với mấy người này, nó cũng chẳng chần chừ liền tiến vào trong. Mọi ánh mắt đều hướng về nó, trước mắt họ là 1 con nhóc người phù đầy tuyết, khuôn mặt trắng bệch như ma, đôi môi thâm tím như người chết, nó đi đến đâu họ né tránh nó đến đó! Nó cũng chẳng bận tâm họ, vẫn dùng những sức lực cuối cùng để tìm Anh và mọi người, bữa tiệc này quá rộng, mọi người đều ồn ào khiến nó rối bời. Không chú ý nó liền đụng trúng một cô gái:

– Cho .... Tôi xin lỗi! – Nó run rẩy

– Ô! Không phải Như đây sao?

Giọng nói khá quen, nó nhìn lên TT đang đứng trước mặt nó với lớp phấn dày cộm, đôi môi đỏ rực. TT nhếch mép khinh bỉ nó, lúc này nó không có tâm trí đâu mà cãi lộn với cô ta!

– Sao bộ dạng lại thế thảm thế này? Đáng thương chưa kia! – TT làm bộ

– Cô im đi! – Nó nói

– Vẫn còn mạnh miệng được à! Á, xin lỗi! – TT hất ly nước trái cây vào nó

Mọi người bắt đầu chú ý vào nó, tiếng nói xì xầm, ánh mắt khinh bỉ, nụ cười khinh thường! Nhắm nghiền đôi mắt lại, nó bỗng cảm thấy vị tanh của máu, đôi mắt bỗng tối sầm lại, tay cầm chặt chiếc điện thoại lại. Bỗng có ai đó đẩy nó, không thể đứng vững nữa liền ngã xuống sàn, tiếng cười đùa cợt vang lên khắp bữa tiệc! Ở đây không ấm như ở nhà, cơ thể nó dần trắng bệch, nó cảm giác như cơ thể sắp tan biến, máu như tràn lên cổ họng nó, không khí lạnh đang làm giảm thân nhiệt nó một cách nhanh chóng! Nó cố gắng điều hoà nhịp thở lại, dùng những sức lực cuối cùng để đứng lên, cả cơ thể loạng choạng đứng chancel, nếu nó chết như thế này thì thật hoang đường! Đôi chân run rẩy bước đi, nó phải kiểm bằng được mọi người, những tiếng cười đùa khinh bỉ dành cho nó vang lên! Nó cũng chẳng bận tâm, đang bước đi thì nó đụng trúng một ai đó, ngược mặt lên, người nó đụng trúng là Tuấn Anh!

– NHƯ, NHƯ, NHƯ! – TA hét hoảng

Chỉ là Cen kêu TA ra xem chuyện gì ồn ào ngoài đây, không nghĩ là gặp nó! Cả cơ thể nó ngã xuống nhưng nhanh chóng được TA đỡ lấy!

– Như, Như! Tỉnh lại

TA bỗng nó lên một cách dễ dàng, bước chân vội vàng chạy về phía một cánh cửa lớn, dùng chân đạp mạnh cửa vào, mọi người đang ngồi bên trong! Anh quay sang, thấy nó đang nằm trên tay TA, khuôn mặt trắng bệch, thở ra khó!

– NHƯ! EM LÀM SAO VẬY? – Anh hét hoảng chạy lại

Mọi người sững sờ khi nhìn thấy nó, Yun đẩy hết toàn bộ những chiếc chén, đĩa, ly trên bàn xuống, tiếng đồ bẽ lần lượt vang lên!

– Mau lên đi, không kịp đâu! Đi kêu người bật lò sưởi lên, lấy cả khăn ấm và nước nóng vào! – Yun ra lệnh

TA lập tức đặt nó lên bàn, may mắn là Pin đem theo các loại thuốc cho nó. Nhanh chóng mọi thứ đều sẵn sàng, Pin tiêm thuốc vào cho nó, đo thân

nhật, V...V

– Sao rồi? – Key lo lắng

– Con bé này đúng là mạng lớn! Thân nhiệt vừa hạ đúng 35, đã tiêm thuốc rồi! Giờ chỉ cần chờ tỉnh dậy và uống thuốc vào là ổn! – Pin nói

– Chẳng phải nói là không tới sao? – Kino nghi ngờ

– Trò của con Nhân! – Ken nghiêng răng

– MC, kiểm tra CCTV, tắt cả mã khoá! – Yun nói

MC liền lấy laptop và bật hệ thống CCTV lên, cả bữa tiệc được thu nhỏ trên màn hình. MC đánh một đồng chữ và số lên màn hình, những chữ số chạy như điên theo từng hàng! Ngọc lúc này đang lau đồng tuyết trên người nó bằng khăn ẩm!

– Không có dấu hiệu bị xâm nhập! – MC quay lại

– Điện thoại trên tay! – Kai chỉ vào tay nó

Cen nhúu mày lấy điện thoại từ trên tay nó ra, kiểm tra cuộc gọi và phát hiện số lạ. Đưa cho MC:

– Bật lại cuộc gọi này! – Cen nói

MC cầm lấy rồi dùng dây kết nối điện thoại sang laptop, rất nhanh, cuộc đối thoại của nó và Nhân được phát lại. Mọi người trong phòng, khuôn mặt ai cũng biến sắc! Anh ra hiệu dừng lại rồi thở dài:

– Chắc chắn con Nhân đi cùng mấy nhóc con gái trong trường rồi! – Ken nói

– Con này bị ngốc, nó quên chúng ta là ai à! – Ngọc trách móc nó

– Được rồi, nếu vậy thì mình chơi nó một ván đi! – Pin nở nụ cười gian tà

– Trò cũ? – MC cười

– Nâng cấp 1 tí! Đúng không Kai với Tuấn Anh? – Pin nói

– Làm bữa tiệc thú vị chút nào! – TA cười

– Nếu mà phụ huynh học sinh bắt được là toi hết nha! – Kai nói

– Không sao! Có vật thể thân rồi! – Kino chỉ vào nó

Cả đám nở nụ cười gian tà, nhất là Tứ Đại Ma Vương =))! Ken bước tới nhảy lên bàn ngồi kế nó, khuôn mặt đã dần hồng hào trở lại nhưng vẫn có chút mệt mỏi hẳn lên, lúc nhìn thấy nó đã ngất liệm trên tay TA, tim anh như bị ai đó đâm cả ngàn lần, rơi xuống vực sâu không đáy. Key từ phía sau bước tới, tay đập vào vai Ken:

– Con bé không sao đâu! Ổn rồi! – Key cười

– Tao mong là vậy! – Ken thở dài

– Mày đừng lo lắng quá như thế chứ! Tao cũng anh 3 nó nè, mày làm thế tao biết làm sao? – Key nổi đóa

– Rồi rồi! Không lo nữa! – Ken cười

– Okay! Vậy thì Ngọc, Pin, TA sẽ ở lại chăm sóc nó! Còn lại tản ra như bình thường, không được để PHHS chú ý! Đứa nào làm lộ ra là bố lột da nghe chưa? – Key nói

– Ok! – Cả đám đồng thanh

Nó được TA vác lên lầu bằng đường hầm của biệt thự, tụi nó vào phòng Ken vì Anh nói ở đây có bộ váy anh đặt sẵn dành cho nó! Khẽ nhúu mày dần tỉnh lại, nó cảm thấy cả cơ thể như tan rã ra, từ từ mở mắt, Ngọc đang ngồi đối diện nó:

– Tỉnh rồi hả? – Ngọc ân cần

– Biết rồi, đúng chứ? – Nó vờn vai

– Bố mày chưa đá mày ra Bắc Cực là may rồi! – Ngọc nắm chặt cái khăn trên tay

– Con nhóc này là trong Black á? – Bi ngạc nhiên

– Đúng vậy! Giống như anh, không ai biết điều này! – TA giải thích

– Nhờ mày chăm sóc con bé này giùm! Đi thôi! – Pin nói

Bi chưa kịp trả lời thì 3 người kia đã đi mất, chỉ còn lại nó với Bi! Nó đứng dậy phui chiếc đầm màu trắng, loạng choạng bước đi trên đôi giày búp bê. Bi nhìn bộ dạng nó khẽ bật cười:

– Này, em sẽ té đó! – Bi cười

– Kệ tôi! Không mượn anh quan tâm! – Nó nói

Bi cười bước tới kể bên nó, ngược lên nhìn Bi:

– Anh muốn gì? – Nó khó chịu

– Nhóc, em giận nhây nhỡ! Khoác tay đi, tôi sẽ đi cùng em! – Bi cười

– Không thích! – Nó lè lưỡi

– Nhưng tôi thích! Đi nào! – Bi để tay nó khoác vào tay mình

Nó thờ dài, khoác tay Bi bước ra bên ngoài, dù gì thì nó cũng phải đi một mình nếu không có tên này, vậy thì đi với tên này có phải tốt hơn không ==! 2 đứa nó đi đến đâu là thu hút sự chú ý đến đó, trai tài gái sắc, cô gái đẹp như búp bê, chàng trai như tạc tượng và màu mắt của 2 đứa nó hiện lên sự quyền lực, ma mị. Lúc này tại nó chạm mặt mọi người cùng với các vị phụ huynh, bước tới nó cuối đầu:

– Con chào mọi người! Xin lỗi vì đã làm phiền! – Nó lễ phép

– Con bé này, không cần lễ phép như vậy đâu! Đây là người nhà cả mà! – Mẹ TA cười

– Hôm nay con trông xinh lắm! – Ba Cen nói

– Đúng vậy! Như búp bê vậy! – Mẹ Key cười

– Con bé rất đẹp! Thật là giống ..... – Ba Ken ngưng lại

Nó nhủ mấy khi câu nói của Ba Ken bị ngưng lại, giống sao? Giống ai mới được chứ! Mọi người đều thoáng giật mình khi ba Ken nói câu đó nhưng ngưng lại kịp thời, Ngọc nhìn sang nét mặt nó, nó nhìn ba Ken suy nghĩ điều gì đó!

– Thôi nào mọi người! Mà tại sao 2 đứa lại đi chung với nhau, lại còn khoác tay tình tứ nữa chứ! – Ba Key chuyển chủ đề

– À dạ tại con nhóc này cứ đòi theo con nên mới đi chung! – Bi hớn hờ

– Dạ không phải không phải! Mọi người đừng nghe lời anh ta! – Nó bỏ tay Bi ra

– Hahahahaha! – Mọi người cười thành tiếng

Nó lườm tên đứng kế bên mình, chẳng phải hán kê nó đi cùng sao >

– Nhóc con! Em ổn rồi chứ? – Anh ân cần

– Dạ! Em ổn rồi, xin lỗi vì làm 2 lo lắng! – Nó quay sang anh

– Không sao! Lỗi của 2! Em ổn là tốt rồi! – Anh cười

– Nhóc con! Ổn chứ? – Key bước rới

– Ổn rồi! – Nó cười

– đương nhiên là phải ổn rồi! Nghe nói em ăn hết cái tủ lạnh rồi hả? – Anh ghẹo nó

Vừa nghe xong nó liền nhìn sang Yun, tên ngang ngược đang đứng nhìn nó cười khiêu khích! Chắc là tên này lại đi nói xấu nó rồi ==! Vì đang ở buổi tiệc nên không tiện chạy lại đập cho Yun vài cái nên nó đành nhẫn nhịn ==

– Thôi mấy đứa không ghẹo Như nữa! Anh trai gì kì vậy hả? – Ba Key cười

– Con nào có! – Anh và Key đồng thanh

– Mà Như này, con làm con gái nuôi bác nhé! Bác chỉ có mỗi thằng con này, nhưng bác lại thích con gái hơn! – Mẹ Key nhìn nó

– Ô .... Con .... – Nó lưỡng lự

– Dù gì thì con cũng là em gái của Key rồi, coi như con gái của 2 bác rồi còn gì! – Ba Key cười

– 2 người đang cướp con gái tôi đấy à? – Ba Ken nói

– Thật sự thì đúng rồi đó! – Ba Key cười

Cuộc tranh cãi lại bắt đầu, tụi nó chỉ biết bật cười vì phụ huynh thôi. Cả buổi tiệc đều chú ý vào tụi nó, toàn trai xinh gái đẹp, nhìn sơ qua có thể thấy rằng tiểu thư, công tử! Lời nói dịu dàng, cử chỉ ân cần, nụ cười tươi trên môi của tụi nó đã khiến biết bao nhiêu người ở đây phải rung động!

– Nhưng mà chẳng phải cần giấu thân phận em gái của Như sao? – Kino nói

– nhưng nếu công khai như thế thì cổ phiếu tăng lên không ít đâu! Có lợi lẫn hại! – Pin tính toán

– Bất động sản cũng vậy! – MC tiếp lời

– Vậy giờ mọi người quyết định thế nào? – Kai lên tiếng

Các vị phụ huynh ngưng cuộc tranh cãi lại, ai cũng suy nghĩ một điều gì đó. Nó nhìn các vị phụ huynh trước mặt, họ đều có vẻ đẹp lão đến khó ngờ, vẻ đẹp của sự kiêu hãnh, quyền lực và sang trọng! Con cái của họ đều thừa hưởng nét đẹp ấy, nó đã biết sự lạnh như băng của những người này là di truyền!

– Vậy thì cứ công khai ra, về việc trong S thì đừng tiết lộ! Nhà báo hôm nay cũng có mặt nên mấy đứa đừng làm trò điên khùng! – Ba Key nói

– Dù gì nhà báo cũng sẽ tìm ra con bé, bây giờ công khai là lúc thích hợp! Đừng tiết lộ tên là được! – Ba Cen nói

– Ý cháu thế nào? – Mẹ Key nhìn nó

– À, mọi người sao cháu vậy! – Nó cười

– Vậy thì được rồi! Tụi con qua bàn VIP ngồi đi, chúng ta sẽ ngồi bàn trên tụi con. – Mẹ TA nói

– Dạ được!

Tụi nó bắt đầu bước đi, nó nhìn xung quanh, những ánh mắt khinh bỉ đang nhìn nó ==! Khẽ thở dài, Ngọc lúc này bước đi cạnh nó:

– Kệ bọn họ, toàn lũ soi mói! – Ngọc nói

– Biết rằng là vậy nhưng khó chịu sao sao! – Nó thở dài

– Không sao đâu! Sẽ có trò vui mà! – Ngọc cười

Nụ cười ẩn ý của Ngọc khiến nó tò mò, tụi nó bước lên phía trên cùng rồi ngồi xuống, những vị khách trong bữa tiệc cũng bắt đầu vào bàn ngồi! Nó ngồi cạnh Ngọc và Kai, mọi người trong bàn hiện tại đang bàn về việc gái đẹp trong bữa tiệc ==, thích thú nhất là những tên con trai ==!

– Mọi người có vẻ thích việc này nhì? – Nó lên tiếng

– Nhưng em đề ý đi, trong bữa tiệc như thế này không phải những cô gái ăn mặc thật đẹp để thu hút người khác sao? Chúng ta không nên phụ lòng họ!
– Cen nói

– Mày chỉ giỏi biện minh! – Yun nói

– Ken, mày nói thử xem trong đây ai đẹp nhất? – Cen quay sang Ken

– Đương nhiên là em gái tao! – Ken cười nhìn nó

– Đồng ý! – Key cười

– Aissss! Thôi được rồi, biết em gái 2 người đẹp rồi! – Ngọc ghen tị

– 2 nói thế làm Ngọc ghen tị! – Nó cười

– Không thèm! – Ngọc nói

Cuộc nói chuyện xôn xao hơn, nó bỗng cảm thấy khát bèn nhìn xung quanh thì thấy một dãy bàn dài, bên trên là những ly rượu vang, nước trái cây, bánh

ngọt và nhiều thứ khác!

– Em ra kia lấy nước! – Nó đứng lên

– Để tao đi với mày! – TA nói

– Không sao đâu! – Nó nói

nó bước về phía dãy bàn, những ly nước đầy màu sắc trước mắt nó khiến nó không biết nên chọn ly nào! Có người đụng trúng nó khiến nó xém ngã và được người đó kéo tay lại

– Xin lỗi! – Người đó nói

– Không sao! – Nó đứng thẳng lại

– Như.....

Nó nghe thấy tên mình bèn ngược lên, trái tim như bị ai đó bóp nghẹn lại, nó dường như không còn thở nữa, Hấn đang đứng trước mắt nó! Hấn nhìn nó, màu xanh hy vọng trên đôi mắt đó lại hiện lên trước mặt nó!

– Như .... Sao mày lại ở đây? – Giọng hấn run run

– Vậy còn mày? – Nó hỏi ngược lại

Nắm chặt 2 tay lại, nó cảm thấy mình sắp khóc oà lên mất. Hấn nhìn nó, đôi mắt thể hiện lên vẻ yêu thương, ân cần. Còn nó, khuôn mặt vô cảm, nụ cười cũng không còn nữa khiến hấn bất ngờ. Nó không biểu lộ cảm xúc nữa nhưng đôi mắt tím đỏ ngày càng u buồn!

– Có chuyện này tao muốn nói với mày! – Hấn nói

– Nếu là việc giữa mày và Nhân thì không cần! – Nó cười nhạt

– Tao Thích Mày! – Hấn nói

Nó khựng người lại, môi nở nụ cười nhạt, lại là câu nói này sao? Hấn nhìn nó, đôi mắt thể hiện lên vẻ chân thật, hôm nay hấn trông chừng chắc hơn nhiều với bộ vest đen!

– Nhân từng lừa tao với câu nói này! – Nó nói

– Nhân sao? – Hấn ngạc nhiên

– Ủ! – Nó cười

– Nhưng lần này là thật, Tao thích mày! Lời nói thật lòng của tao! – Hấn kiên quyết

Nó im lặng, nụ cười đã tắt, khuôn mặt vô hồn! Đối diện với hấn, trong nó chỉ còn lại một thứ gì đó gọi là đau thương. Người kéo nó lên khỏi vực sâu rồi đẩy nó xuống, giờ lại kéo nó lên sao? Liệu sẽ đẩy xuống nữa không?

– Như, mày trả lời đi! Mày còn thích tao không? – Hấn nói

– Tao ..... – Nó ngập ngừng

Lúc này, Nhân từ đâu bước tới kể bên hấn, nó như bị chấn động! Nhân cười khinh bỉ nó:

– Lại đi núm tình xưa à? – Nhân nói

Nó nhìn Nhân, sự hận thù hấn lên đôi mắt! Nhân khẽ nhếch mép nhìn nó, nó giờ như kẻ thua cuộc!! Lúc này TT cùng với đám của Thư xuất hiện:

– Ô! Mày cũng ở đây sao? – Thư nói

– Mày ngộ, người ta quen đại gia thì vô đây là bình thường thôi! – Vân cười

– Mấy em! Không được nói như vậy! – TT nói

– Tội nghiệp chưa! Đi dự tiệc mà mặc mỗi cái đầm màu trắng rẻ tiền! – Nhi khinh bỉ

– Chắc là đại gia không cho nhiều à? Cần chị cho em mượn không? – TT nhếch mép

– Mấy người đủ rồi đó! – Hấn nói

– Trường à! Sao lại bệnh vực thứ này? Chẳng phải nó đã bỏ mày đi theo thằng Tuấn Anh sao? – Vân giả nai

Nó nhủu mày, TA sao? Nó nhếch mép, thì ra tụi này đặt điều cho nó! Đồ rè tiền, thù đoạn! Hấn quay sang nhìn nó:

– Mày bỏ theo TA thật sao? – Hấn hỏi

– Mày tin không? – Nó nhếch mép

– Trả lời đi! – Hấn gằn giọng

– Nếu như có lòng tin vào nhau thì hãy thích nhau! Bằng không thì đừng như vậy! Và mày biết không? Ngày hôm đó, mày đã chà đạp thứ gọi là lòng tin tao dành cho mày! – Nó nhìn hấn

– Vậy là mày bỏ theo Tuấn Anh thật à? – Hấn cười nhạt

– Thay vì đặt câu hỏi khó, thì đặt câu hỏi dễ hơn đi! Lúc buông mày, tao phải nhận những gì? – Nó cười buồn

Hấn chết sững tại chỗ, Nhân và những người khác nhìn nó! Đôi mắt tím lúc nãy bỗng long lanh, đúng vậy nó sắp rơi nước mắt!

– Có thể nói, tình cảm tao dành cho mày là nhất thời! Giờ tao mới nhận ra là đã hết thích mày từ lâu rồi, có lẽ tao chỉ ảo tưởng là vẫn còn thích thôi. Hôm nay tao mới nhận ra được! – Hấn cười

– Có lẽ vậy! Mày biết không, ngày đó tao bước đi vì tao tin mày đã chọn được người con gái tốt! Quỳnh là một người tốt, có lẽ vì sự vội vã nên trở nên như thế! Hãy tập cách yêu thương Quỳnh, đó là người yêu mày! Tao tin chắc là vậy! – Nó nói

– Đồ con khốn! Ý mày nói tao không tốt bằng con Quỳnh? – Nhân tức giận

– Nếu mày muốn nghỉ vậy thì cũng được! – Nó quay sang Nhân

– Mày, hôm nay tao sẽ dạy cho mày một bài học! – Nhân nói

Nhân giơ tay lên định tát nó, nó không phản ứng, khuôn mặt vô hồn, nụ cười khinh bỉ khiêu khích Nhân! Cánh tay vụt nhanh:

– * bụp* Đánh nhau tại bữa tiệc không được mời thì không tốt đâu!

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Cấp 2* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 63: Đánh đổi

Yun bóp chặt cánh tay Nhân lại khiến Nhân đau đến thấu xương, ngược lên nhìn Yun, đôi mắt ngấn lệ đầy đau thương của nó, đã từng là màu tím của sự chung thủy, hạnh phúc trong tình yêu nhưng giờ màu tím đó thành sự mất mát, tuyệt vọng!

– Anh là ai? – Nhân liếc Yun

– Im đi con khốn! – Giọng Yun trầm xuống

– Anh buông người ta ra đi! Người ta là con gái mà! – Thư hoảng hốt

– Đúng rồi! Buông người ta ra đi! – Nhi hòa theo

Hấn nhìn nó, nở nụ cười hiền hoà! Nó nhìn thấy nụ cười đó rồi nhưng tại sao nó cảm giác lòng đau nhói đến thế này! Đó chẳng phải là nụ cười mang đến cho nó niềm vui sao? Vậy tại sao nó lại đau đến thế này?

– Xin lỗi vì đã làm mày buồn! Có lẽ do chúng ta còn quá nhỏ và không kiểm soát được tình cảm của riêng mình nên đã chọn sai! Và cũng cảm ơn mày, hôm nay mày đã cho tao biết rằng người tao thích không phải là mày! – Hấn nói

– Không có gì! Chuyện thường tình thôi mà! – Nó mỉm cười

Nụ cười chứa đầy niềm đau và nước mắt, người không bao giờ nhận ra là hấn! Nó luôn cười trước hấn, luôn là hàng ngàn lớp mặt nạ và không ai biết đâu là thật!

– Nếu được, hãy làm bạn của nhau! Không bao giờ chia cắt, được chứ? – Hấn nói

– Được! Không bao giờ chia cắt! – Nó gật đầu

Yun nhìn nó tay bóp càng chặt tay Nhân lại, sự giận dữ in hằn trên màu xám khói mù mịt!

– Anh bỏ người ta ra đi! – Vân chạy tới đẩy Yun

Yun bị người khác chạm vào, Yun ghét nhất cảm giác này! Buông Nhân ra rồi dùng bàn tay đó bóp chặt cổ Vân khiến mọi người hết hoảng. Hấn quay lại nhìn Yun rồi kéo nó ra phía sau lưng mình:

– Lui ra, nguy hiểm! – Hấn nói

– Nguy hiểm? – Nó trầm giọng

– Đừng đến gần! Tao sẽ không để có chuyện gì xảy ra với mày! – Hấn kiên quyết

Mọi người lui ra xa khỏi chỗ Yun đứng. Anh và mọi người nghe tiếng nháo nhào liền quay lại và thấy cảnh tượng kinh hoàng, các phụ huynh cũng vậy. Mọi người chạy tới, Ngọc nhìn sang và thấy nó đang được hấn che chở, huých tay TA! TA chau mày khi thấy cảnh đó:

– Tại sao lại ở đây? – TA hỏi

– Mày quên hấn là ai à? – Ngọc nói

– Giờ làm sao? – TA lo lắng

– Nhìn về mặt con kia có lẽ là làm bạn rồi! Đồ ngốc! – Ngọc thờ dãi

TA quay sang nhìn nó rồi nhìn Yun, Vân đang vùng vẫy trên bàn tay rắn chắc của Yun. Yun chẳng quan tâm đến cái chết của cô bé trên tay, khuôn mặt tàn khốc, lạnh lùng đến đáng sợ, đôi mắt màu xám khói hấn lên sự giận dữ!

– Yun, bỏ cô bé xuống! – Ba Yun nói

– Đừng nghĩ tôi không biết các người đang làm gì! Đến đây là lựa chọn sai lầm rồi! – Yun nói với Vân

– Yun, bỏ xuống đi! – Key lo lắng

– Đừng nói nữa! Nó không nghe đâu! – Cen nói

– Bây giờ làm sao? – Kai lo lắng

– MỌI NGƯỜI HÃY VÀO SẢNH PHỤ! CHÚNG TÔI CÓ CHUYỆN CẦN THÔNG BÁO! – Ken la lớn

Khách mời trong buổi tiệc nghe thế liền di chuyển vào sảnh phụ theo lời Ken, trong sảnh chính chỉ còn những người có liên quan! Hấn chau mày nhìn Yun rồi quay sang nó:

– Đi thôi! – Hấn nói

– Không đâu! – Nó nói

Lách người ra khỏi hấn, từng bước chân nhẹ nhàng bước lại gần Yun, mọi người như nín thở lại xem từng hành động của nó! Nhân cùng đám của Thur đang run rẩy đứng nhìn người bạn của mình!

– Như, đừng bước tới! – Ngọc hét lên

Nó bỏ ngoài tai những lời nói đó, bước tới trước mặt người con trai đang nổi con thịnh nộ kia, Yun liếc mắt sang nó!

– Em biến ra chỗ khác đi! Ở đây không có việc dành cho em! – Yun nói

Nó chẳng nói gì, đứng lên tay của Yun rồi từ từ kéo xuống! Yun như bị điều khiển làm theo nó, thả Vân xuống, chạm một tí nữa thì Vân đã chết rồi. 2 khuôn mặt vô hồn, 2 đôi mắt tàn khốc đối diện nhau, không một tiếng động nào phát lên trừ tiếng ho vật vã của Vân! Yun gạt tay nó rồi quay lưng bước đi chẳng nói câu nào!

– Mau kêu người đem mấy con nhò này xuống tầng hầm! – Ken nói với Ngọc

– Vâng! – Ngọc trả lời

Hấn bước tới đứng bên cạnh nó rồi thờ dãi:

– Không sao chứ? – Hấn hỏi

– Không sao! – Nó nói

– Ô! Đây chẳng phải là con trai của Ông Phạm đây sao? Thật xin lỗi vì để cháu chứng kiến chuyện không hay! – Ba Key bước tới

– Vâng không sao đâu ạ! – Hấn cười

Mọi người bước tới, Ngọc kéo nó lại đứng kế mình, Anh đứng kế bên nó:

– Nè, không sao chứ? – Ngọc hỏi

– Không sao! – Nó trả lời

– Nhóc con, em ổn chứ? – Anh hỏi

– Em sao? Không ổn chút nào! – Nó cười

– Cháu với Như đây là bạn bè sao? – Ba Ken hỏi

– Vâng! Chúng cháu là bạn thân! – Hấn trả lời

Chữ bạn như nhát dao đâm vào nó, khe nhếch môi cười nhạt rồi cũng tắt đi! Mọi người di chuyển lên sảnh phụ nơi khách mời đã được chỉ định! Giống như lúc đầu, nhộn nhịp và ồn ào! Tụi nó cũng vào bàn ngồi nhưng chỗ của Yun lại trống đi, lúc này ba Ken bước lên cầm micro:

– Chuyện xảy ra ban nãy chỉ là hiểu lầm! Xin lỗi mọi người! Hôm nay là buổi tiệc để chúc mừng năm mới, mong mọi người hãy cùng chung vui với chúng tôi! – Ba Ken nói

– * CLAP CLAP CLAP ....*

– Ban nãy cậu Phong có nói là có chuyện cần thông báo! Là chuyện gì vậy thưa ông Bạch? – 1 phóng viên nói

– À vâng chuyện này thì xin mời ông Trương! – Ba Ken nói

Tiếng xì xầm bắt đầu vang lên, Ba Key bước lên thay, cầm micro với nụ cười ôn hoà trên môi, tiếng xì xầm tắt đi và sự im lặng bao trùm!

– Hôm nay, nhờ bữa tiệc của ông bạn già này, tôi muốn công bố với mọi người một chuyện! – Ba Key cười

– Như, bước lên đi! – Ngọc ngồi kế nó nói

– Bình tĩnh đi! Không sao đâu! – Anh cười

– Cứ như bình thường thôi! – Pin nói

– Em biết rồi! Không sao đâu! – Nó cười

Đứng lên bước về phía chỗ ba Key đang đứng, các phóng viên bắt đầu chú ý vào nó! Đứng kế bên Ba Key, vẻ mặt hiền hoà, dịu dàng, môi mỉm cười!

– Như mọi người thấy, đây là cô con gái của tôi! – Ba Key nói

Sau câu nói đó, mọi người bắt đầu nhón nháo, các tay phóng viên chụp ảnh tới tấp, nó dùng một cánh tay che mắt lại bởi ánh đèn flash!

– Thưa ông, chuyện nào là sao ạ?

– chẳng phải ông nói chỉ có 1 người con sao?

– Đây là con nuôi ạ?

– Bla....bla....

Các phóng viên hỏi tới tấp, ba Key vẫn bình tĩnh trả lời, nó bị ánh đèn Flash làm chói mắt nên phải dùng tay che lại! Key lúc này bước lên, kéo nó ra phía sau mình để tránh những tay săn ảnh kia:

– Đây là cô em gái cưng của tôi! Mong mọi người đừng làm em ấy khó chịu! – Key cười

– Anh 3, không cần phải thế đâu! – Nó đứng phía sau nói

- Sao lại không? – Key quay lại
- Anh đúng là đồ trẻ con! – Nó nói
- Vâng tôi không trẻ con bằng cô đấy! – Key cười
- Chúng tôi sẽ mở buổi party để nói rõ về việc này! – Ba Key nói

Key nhanh chóng đưa nó rời khỏi chỗ đó và ngồi về chỗ cũ, vừa ngồi xuống nó liền thở phào nhẹ nhõm:

- Đúng là nhây mà! – Nó nói
- Dur luận là thế đó em! – MC cười
- chứ gì nữa! Chuyên gia bói móc chuyện người khác! – Kino nói
- Kino vừa mới gặp rắc rối hồi tháng trước đấy! Lên trang nhất nhá! – Ngọc húng khởi
- Hót quá hót! – TA cười
- Lần này là Như đứng nhất nhé! Vụ này chấn động toàn thế giới! – Kai tiếp lời
- Mà khoan! Tên Yun đâu rồi? – Cen nói

Nó nhìn sang chỗ Yun, tên này đi đâu mất rồi! Nghĩ đến nó liền thở dài mệt mỏi, đứng lên:

- Em đi vệ sinh chút! – Nó nói
- Để tao đi chung! – Ngọc nhìn nó
- Không cần! Gắn tai nghe với dây chuyền làm gì thế! – Nó cười

Quay lưng rời khỏi buổi tiệc, nó mở cửa đi tìm nhà vệ sinh nhưng cái căn biệt thự này còn bự hơn cái trường nữa ==! Nó cười nhạt rồi bước thẳng lên tầng cao nhất, tầng này là phòng của Ken, Bi nên không ai dám bước vào. Bước tới khung cửa sổ, mắt nhìn những bông tuyết đang rơi, nó lại suy nghĩ đến những lời hắn nói. Từng câu, từng chữ như hàng ngàn nhát dao đâm vào tim nó! Rồi khoé mắt nó cay, nước mắt lại lăn dài trên khuôn mặt.

Nó có hàng ngàn lớp mặt nạ, đeo theo từng trường hợp! Lúc đó nó có thể giữ lại nhưng lại không làm được! Nước mắt thì nhau chảy dài trên khuôn mặt, nó lúc này trông thật đáng thương. Nó sẽ chẳng để ai thấy được cả vì nếu họ có thấy được thì nó sẽ mỉm cười như không có chuyện gì cả. Đưa tay đặt lên tấm kính, nó có thể cảm nhận được bên ngoài đang lạnh như thế nào! Cũng giống như tim nó, lúc này đang đau như thế nào! Nó lừa dối tất cả mọi người, kể cả bản thân rằng mình hết thích hắn nhưng ngược lại thì ở một góc nào đó trong tim, hắn luôn tồn tại! Nó nhốt hắn cùng với kỉ niệm vào đó, lấy chìa khoá và giữ thật chặt! Đưa tay chùi đi những giọt nước mắt nhưng càng gạt đi thì chúng lại càng chảy, nó khóc nức nở, vỡ oà như một đứa trẻ!

- Tại sao khi tôi nhìn thấy em lại là lúc em buồn nhất nhỉ?

Tiếng nói của một ai đó khiến nó quay ngoắt lại, Yun đang đứng ở bên kia hành lang với vẻ mặt bất cần, tay cầm chiếc áo vest đen, áo somi trắng bên trong mở 2 nút trên, tay áo được kéo lên! Yun bước tới trước mặt nó:

- Tại sao em lại khóc?
- Anh quan tâm làm gì?
- Tôi cũng chẳng biết!

Yun cười nhạt rồi nhảy lên bờ tường sát khung cửa sổ ngồi! Cả 2 đều im lặng, đều nhìn về một thứ, tuyết trắng tinh khôi. Tuyết rất đẹp và cũng rất lạnh, ngày hôm nay tại nơi xứ người, tuyết đã mang người nó thương đi mất rồi!

- Tại sao lại để người đó đi?
- Nếu niềm đau ở tôi đánh đổi được hạnh phúc ở người đó thì cứ lấy hết đi!
- Vậy thì em để người đó đi như thế?
- Chỉ cần nhìn được nụ cười đó nhưng khi thấy thì đau nhói ở tim!
- Vậy là em nhường người đó!
- Không phải là nhường! Mà là buông! Dù gì hắn ta cũng không còn thích tôi, vậy thì hãy để tôi ôm hết những đau thương cùng kỉ niệm đó! Thời gian sẽ làm lành vết thương!

– Nhưng không phải lúc nào thời gian cũng là câu trả lời! Vết thương ngoài da có thể lành còn vết thương lòng thì không thể!

– Sẽ lành thôi!

– Em đừng ngoan cố, nước mắt nói lên tất cả!

Yun quay sang nhìn, đôi mắt đỏ hoe lên vì khóc! Nó im lặng nhìn xa xăm, có lẽ lựa chọn của nó là đúng, ít nhất là với nó!

– Chiếc lắc đó, em còn đeo không?

– Còn!

Yun nhảy xuống đứng trước mặt nó, con búp bê đã bị đánh mất trái tim cùng với linh hồn ở trước mắt Yun! Lấy áo vest khoác cho nó rồi ôm nó vào lòng thật chặt:

– Chiếc lắc là món quà dành cho em!

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Cấp 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Nước mắt

Yun ôm nó chặt lại như thể sợ nó trốn đi mất, đầu dựa vào lồng ngực Yun, nó có thể nghe tiếng đập của tim cùng với hơi thở nhẹ nhàng! Câu nói của Yun khiến nó rơi vào trạng thái mơ mơ màng màng, món quà sao? Ý tên này là sao chứ >

– Nè, lợi dụng à! Buông ra! – Nó cố gắng đẩy Yun ra

– Như thế này, một lát thôi! – Yun nói

Nó bị câu nói thuyết phục ==, một lát, ừ thôi cũng được vậy! Buông lỏng 2 tay xuống, nó thả lỏng cả cơ thể, đầu dựa vào Yun. Cơ thể Yun ảm đến không ngờ, mùi hương từ chiếc áo, cơ thể và cả hơi thở, nó đều cảm nhận được. Bỗng cảm thấy tim đập nhanh hơn lúc thường và khuôn mặt nóng lên. Yun ôm nó, đôi mắt nhắm nghiền lại, ở nó luôn đem đến cho Yun một cảm giác vui vẻ và ôn hoà! Có lẽ, nó là người đầu tiên đem đến cảm giác này cho Yun ....

– Anh nói chiếc lắc này dành cho người anh thích mà? Tại sao giờ lại nói là dành cho tôi? – Nó hỏi

Yun buông nó ra rồi nhìn nó, 2 đôi mắt nhìn nhau, ở cả 2 đều mất một thứ gì đó mà chỉ bản thân mới biết! Nó ngước lên nhìn, đôi mắt màu xám ấy như phát sáng, Yun chợt mỉm cười:

– Vậy em thử nghĩ xem?

– Anh nói dối!

– Tôi không nói dối, nó là dành cho em! Đồ lùn! Kể cả chiếc bông tai

Yun đưa tay nâng khuôn mặt nó lên rồi cúi xuống khiến nó không kịp phản ứng, một nụ hôn vào má, nhẹ nhàng đặt môi lên má nó rồi đứng lên như thường! Yun bỏ đi, mình nó chết sững tại chỗ, mặt nó bỗng nóng bừng như lửa đốt, Yun vừa hôn nó? Đúng không vậy >

– Không phải đâu! Chắc tên đó tính cần mình mà hệt thôi! Đúng rồi, là hệt!

Nó tự an ủi bản thân, lắc đầu phủ định sự thật:v! Chạm lên chiếc bông tai Yun từng đeo cho nó, tên đó tặng nó sao? Khẽ rung mình, nó không tin ==, đánh chết cũng không tin:)): Thở dài thườn thượt rồi bước đi, nó vẫn khoác áo của Yun, mùi hương vẫn còn lưu lại trên chiếc áo ....

Bước vào sảnh phụ nơi diễn ra buổi tiệc, mọi người đều đang vui vẻ nói chuyện cùng nhau, nó vừa bước vào thì các tay nhà báo đã chụp ảnh tới tấp, đèn flash khiến mắt nó chói, đưa tay lên che đi! Khẽ thở dài rồi giả vờ mỉm cười thân thiện, bước tới bàn của mọi người rồi ngồi xuống!

– Đi đâu lâu vậy? – Ngọc hỏi

– Đi vệ sinh ấy mà! – Nó cười

– Mắt em đỏ lên rồi! – Key nói

Nó giật mình, đã bớt rồi cơ mà, thế mà ông anh của nó vẫn thấy được! Hay thật, không hổ danh là ĐMV nhờ ==

– Lúc này em dụi mắt nên đỏ ấy mà! – Nó nói

– Thật chứ? – Anh nhìn nó

– Thật mà! – Nó cười

– Áo vest đó ... Chẳng phải của Yun sao? – Kino cười

Nó nhìn sang phía đối diện, tên Yun xuống đây lúc nào vậy >

– lúc này gặp nhau nên em mượn đỡ! – Nó biện minh

– Ồ~~~~~! – Cả đám đồng thanh

– Vậy cơ đấy!!! – Ngọc cười

– Im đi này! – Nó lườm Ngọc

– Nhóc con! Em ranh ma lắm! – Key nói

– Đúng đó! – Đồng thanh lần 2

– Em có làm gì đâu >

– Sao Yun lại nói áo mình bị dơ nên không mặc nữa? Giờ em lại khoác nó? – Anh cười

– Ờ thì ..... – Nó rôi

Mọi người nhìn nó với ánh mắt nghi ngờ, lần này nó hết đường chối rồi ==! Đang bối rối không biết giải thích làm sao thì:

– Như! Con theo ta chút! – Ba Key đứng kể nó

– À! Dạ được! – Nó đứng dậy

Nhanh chóng rời khỏi cái bàn đó, được cứu rồi >

– Không trả lời nên đừng hỏi! – Yun nói

– Hết hy vọng rồi! – Kai thở dài

– Chắc, đúng là Yun nhà ta nhờ! – MC cười

– Người gì khó tính thấy sợ! – Bi nhăn mặt

– Mà mấy con nhỏ kia, tính làm gì với nó đây? – Pin hỏi

– Cứ nhốt ở đó, mai tính sau! – Ken cười

Thế là cái bày loi nhoi đó lại bàn về nó và Yun, vì không hỏi được Yun, nó lại bị đem đi mất nên đành ngồi tự suy diễn:))! Nó theo ba Key chào khách trong buổi tiệc, tất cả đều là những nhà tài phiệt, doanh nhân nổi tiếng trong giới tài chính! Từng lời nói, cử chỉ, bước đi, kể cả nụ cười đều hoàn hảo, uyển chuyển, dịu dàng. Họ đều khen ngợi nó và tất cả đều thích nó. Lúc này ba Key cùng nó đi lại phía 1 người đàn ông và 1 cậu con trai, nó nhận ra người đó là hấn!

– Chào mừng đến với buổi tiệc! – Ba Key nói

– Ô! Chẳng phải ông Trương cùng với cô con gái độc nhất vô nhị đây sao! Thật thứ lỗi vì đến trễ! – Ba hấn nói

– Ông đến đây là vinh hạnh của chúng tôi rồi! – Ba Key cười

– Ông cứ như thế! Cháu gái đây rất đẹp, mái tóc, màu mắt, nước da và cả nụ cười đều hoàn hảo. Cứ như búp bê sống! – Ba hấn nói

– Ngài quá khen! – Nó cười

– Ba, đây là Như, bạn con! – Hấn nói

– Hoá ra là người quen à! – Ba hấn vui vẻ

– Dạ vâng! Chúng cháu là bạn! – Nó cười

– Vậy chẳng phải mối quan hệ giữa chúng ta càng tốt đẹp hơn sao? – Ba Key nói

– Đúng thế đúng thế! – Ba hấn nói

– Bản hợp đồng lần trước chúng ta bàn, không biết ông đã nghĩ lại chưa? – Ba Key hỏi

– Không cần nghĩ nữa! Ông Trương cứ chọn ngày, chúng ta sẽ ký! Nay mối quan hệ ngày càng tốt, chẳng phải đôi bên đều có lợi sao! – Ba Hấn nói

– Đúng thế, đôi bên đều có lợi! Nào, cùng ly để chúc mừng mối quan hệ! – ba Key cười

Cuộc nói chuyện rom rả của 2 người lớn khiến nó phải bật cười, ba hấn có vẻ lịch lãm và sang trọng, từng cử chỉ, lời nói đều dứt khoát và mạnh mẽ! Nó với hấn đứng đối diện nhau nói chuyện, nó vẫn cười, cười trong nước mắt. Hấn trông vui vẻ hơn, nụ cười tươi đó khiến tim nó thất lại từng nhịp!

– Chúng tôi mong sẽ hợp tác với tập đoàn của ông lâu dài! – ba Key nói

– Hợp tác lâu dài! – Ba hấn nói

– Thôi, 2 cha con cứ tự nhiên đi! Không làm phiền nữa! – ba Key cười

– Ông già này! Cứ như thế! – ba hấn cười

– Chào Ngài! Cháu xin phép đi trước. – Nó lễ phép

– Được rồi! Người nhà cả mà, ta rất thích con! Con rất đẹp!- ba hấn nói

– Không bằng con trai ngài đâu! – Nó cười

– Đây! Con bé lại còn biết điều khiển con trai tôi cơ đấy. Rất hay! – Ba hấn cười

– Không dám! – Nó cười

Nói vài câu nữa rồi nó cùng ba Key bước đi, vừa quay lưng bước đi, nó cảm giác như mình vừa mất một thứ gì đó rất quan trọng, nhưng muốn tìm lại cũng không thể vì thứ đó đã thuộc về người khác! Nó xin phép được về chỗ trước, bước tới bàn rồi ngồi xuống, nhìn lên thì trên bàn có vài chai rượu vang đỏ!

– Ai uống đây? – Nó nhú mày

– Không phải là uống mà là phạt! – Ngọc cười

– Phạt? – Nó nói

– Chơi trò oẳn tù xì, thua thì uống thôi! Ai cũng uống cả rồi! – Anh cười

– Chưa ai say cả à? – Nó cười

– Mấy nghĩ tửu lượng tụi này thấp lắm à? – TA nói

– Đừng như thế chứ, Như cũng chơi thử xem? – MC nói

– Thôi, em từ chối! Mọi người cũng dừng đi, nếu có chuyện gì xảy ra thì không hay đâu. Hôm nay là tiệc lớn, để nhà báo chụp được việc này thì phiền! – Nó nói

– Không sao, cứ chơi thử xem! – Ngọc cười

Suy nghĩ một chút rồi nó cũng nhập cuộc, đây không phải lần đầu nó uống vang đỏ, nó thích những thứ có thể làm người khác say, ít nhất là lúc này! Nó đã bị phạt khá nhiều và ngà ngà say, lúc này bữa tiệc kết thúc, khách mời cũng dần ra về!

– Dừng cuộc chơi lại nào! Nhóc con say rồi! – Key cười

– Nhưng con bé có tửu lượng tốt đấy, nếu như Ngọc thì đã ngủ lăn ra rồi! – Cen nói

– Đấy đấy! Lại đâm chọt nhau đấy! – Ngọc liếc Cen

– Ngày mai sẽ tới bang đúng không? – Kino hỏi

– Lâu rồi em chưa tới đó! – Kai cười

– Máy nhỏ kia đã bị đem đi qua bang rồi, do tầng hầm không còn chỗ! – Ken nói

– Vậy thì hẹn mọi người tại bang – TA nói

Lúc này các vị phụ huynh đi tới với vẻ mặt vui vẻ, hớn hờ sau khi tiễn khách ra về!

– Cũng trễ rồi, mấy đứa đi ngủ còn mấy đứa kia đi về! – Mẹ TA nói

– Vậy còn Yun với Như? – Ba Key hỏi

– Yunnnnn! Thằng con trời đánh, hôm qua mầy dám lừa cả bố mầy à? – Ba Yun nói

– Aisss! Làm gì có! Con vô (số) tội! – Yun nhún vai

– Thôi đi! Ông cứ la thằng bé, tội nghiệp nó! – Mẹ Cen nói

– Thôi! Về nghỉ ngơi đi, hôm nay tụi con mệt rồi! – Ba Ken cười

– Vângggggg!

Nó loạng choạng đứng lên, lắc đầu để tỉnh táo lại, nó không được hành động lỗ mãng trước mặt người lớn >

– Nhóc con! Em say rồi! – Key cười

– Không có! – Nó phủ nhận

– Àyyyyyy! Còn chối cơ đấy! – Anh cười

– 2 anh chọc em! – Nó nhăn mặt

– Nào có!

– Em méc ba 2 anh! – Nó bước đi

– Này nhóc con! Bình tĩnh nào! – Key kéo nó lại

– Nhóc con nóng tính! – Ken cười

– HAI ANH ẮN HIẾP CON! – Nó hét lên

Các vị phụ huynh quay lại, nó giả vờ buồn vì bị ăn hiếp và đương nhiên Ken và Key bị liếc xỏ xả! Mẹ Key bước tới kéo nó ra khỏi 2 ông anh kia:))!

– Sao ăn hiếp em hả? – Mẹ Key hỏi

– Con không có! – Đồng thanh

– lại còn chối? – Mẹ Key nói

– Đấy đấy! Ăn hiếp con nít cơ đấy! – Bầy loi nhoi hòa theo =)))

– Lại còn là con gái cơ đấy! – Cen vui vẻ

Kết quả là 2 ông anh bị các vị phụ huynh mắng xỏ xả vì tội ăn hiếp con nít:)), nó đứng cười chảy cả nước mắt! Lúc này Yun bỗng kéo tay nó đi:

– Nè nè! Đi đâu vậy? – Nó nhăn mặt

– Đi ẹ đi! – Yun gấp gấp

Nó cũng không phản đối liền đi theo Yun, bước ra khỏi cửa, cái lạnh giá của mùa đông khiến nó run rẩy! Xe Yun đã để sẵn trước cửa nên nó nhanh chóng thoát khỏi cái lạnh đáng sợ kia! Lúc này ba Yun quay qua quay lại kiểm gì đó:

– Thằng Yun với con bé Như đâu rồi? – Ba Yun hỏi

– À! Thằng bé có nói là Như nó mệt nên về trước! – Ba TA nói

– Lại trốn nữa rồi! Mẹ nó cứng riết rồi hư! – Ba Yun thờ dài

– Thôi! Không sao đâu! Mọi người về nghỉ ngơi đi! – Mẹ Key cười

Ai về nhà nấy, nó cùng Yun cũng vậy! Yun chạy vào nhà xe, nó lúc này đã ngấm rượu và say mềm ==! Mở cửa xe bước ra, loạng choạng bước vào trong nhà! Nó ngồi trong phòng khách, Yun đi vào trong bếp làm gì đó rồi đi lên. Ngồi được một lúc, nụ cười nhạt hiện lên, lúc này đây nó đang đau vì hấn. Trong tiềm thức, nó biết mình mất hấn, mượn rượu để giải toả những nỗi buồn này. Nó biết mình say nhưng không mất đi ý thức, khoé mắt lại cay rồi những dòng nước mắt lăn dài trên má!

Trong đầu nó hiện lại những ngày nó và hấn còn học chung, những lúc đùa giỡn. Rồi bỗng trước mắt nó là nụ cười âm ỉ đó, nụ cười nó từng trân trọng và không dám làm mất đi. Nhưng điều đó đã thành sự thật, nó đã buông những thứ đáng lẽ thuộc về bản thân. Hai hàng nước đầm đìa, đêm nay nó đau, nỗi đau không ai thấu được. Lấy tay gạt đi những giọt nước mắt, cố gắng đứng dậy bước về phòng. Nó chẳng để ý là trước mắt mình là ai hay thứ gì cứ thế bước đi rồi bỗng dưng trúng thứ gì đó:

– Em đang say, đừng đi lung tung! – Yun nói

– Kệ tôi! Anh biết gì mà nói, tránh ra! – Nó ngang tàn

– Tôi biết em đang khóc!

Nó im lặng cắn chặt răng, ừ đúng vậy đang khóc và rất đau. Đẩy Yun ra rồi loạng choạng bước về phòng, nó không muốn người khác tổn thương vì nó nữa, những đau thương đó hãy để nó nhận lấy! Đóng cửa phòng lại bước vài bước rồi đứng lại, đầu óc trống rỗng... Cửa phòng được mở toang ra, Yun từ ngoài bước vào im lặng nhìn nó. Nó quay lại nhìn Yun, khuôn mặt lạnh lùng, đôi mắt vô hồn đang nhìn nó!

– Anh vào đây làm gì?

– .....

– Tôi hỏi anh vào đây làm gì cơ mà?

– .....

– ANH ĐỪNG IM LẶNG NHƯ THẾ. TRẢ LỜI TÔI ĐI, hãy nói đi .....

Hét lên rồi ngồi bệt xuống đất, khóc nức nở trong đau thương, một con búp bê với chiếc đầm tuyệt đẹp đang khóc nức nở! Vết thương lòng quá sâu liệu sẽ lành được? Khóc trong vô thức và oán hờn .....

– Tại sao ... Lại là bạn chứ ...

Nói trong nước mắt, nó tự đặt câu hỏi cho mình rồi không thể tìm ra đáp án. Yun bước tới rồi đỡ nó đứng dậy, 2 người đối diện nhau

– Là vì em đã chấp nhận tổn thương!

– Tại sao chứ .... Tại sao không chịu hiểu ... Tại sao lại là cô ta.... Tại sao ...

Yun ôm chầm con búp bê trước mặt mình lại và để cho những giọt nước mắt kia thấm đẫm chiếc áo sơ mi kia!

– Tại sao ... Tại sao luôn là người đến sau ...

– Thích một người không nhất thiết phải bên nhau, chỉ cần người đó hạnh phúc, dù là bên ai!

– Tại sao không hiểu ... Tại sao vậy .....những tình cảm đó là không đủ sao

Cứ thế nó khóc trong vòng tay của Yun, những lời trách móc trong nước mắt tuôn ra, tự đặt cả hàng trăm câu hỏi cho bản thân ...

– Em đừng khóc nữa! Hãy để thứ tình cảm đó trôi vào quá khứ, đừng tự làm mình đau nữa!

– Nếu quên, sẽ không đau chứ?

– Ừ, sẽ không đau. Tôi sẽ đi cùng em trên con đường dài phía trước và sẽ giết chết kẻ nào làm em đau! Đừng ngã gục ở đây, tôi sẽ đỡ em dậy và đi cùng em.

Nó đẩy Yun ra, ngược nhìn người con trai trước mặt, trong đôi mắt vô hồn đó, nó có thể thấy hình ảnh của chính mình! Yun đưa tay gạt đi những giọt nước mắt:

– Đừng khóc nữa! Tôi thích lúc em cười hơn ...

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Cấp 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 65: Khu nghỉ dưỡng

5 GIỜ SÁNG / NGÀY HÔM SAU

Tiếng bước chân, tiếng thì thầm của nhiều người bỗng phát lên, cửa phòng được ai đó mở một cách nhẹ nhàng chẳng gây nên tiếng động! Cánh cửa được mở ra, khung cảnh bên trong hiện lên, 1 cô gái đang nằm trên giường một cách ngon lành, 1 chàng trai đang ngồi trên ghế cạnh giường của cô gái! Trên hàng mi cong của cô gái vẫn còn đọng lại giọt nước mắt, khung cảnh thật hạnh phúc. Một người đẩy cửa bước vào rồi thêm 1 người theo sau, họ bước đi chẳng gây tiếng động. Bước đến gần chàng trai đang ngủ ngời trên ghế, một người đưa tay chậm chậm lại gần:

– * cách *

Tiếng súng lên đạn, cây súng đã dí vào thái dương của người lạ đó và người cầm cây súng là chàng trai đang ngồi trên ghế. Đôi mắt vẫn nhắm nghiền lại ....

– Mẹ kiếp! Ngủ cũng không yên! Viếng thăm ai? – Chàng trai nói

– Yun, thằng bé sợ mất hồn rồi kìa! – Anh đứng ở một góc nói

Yun mở mắt ra, người Yun dí súng vào đầu là Kino ==, thở hắt ra rồi thu súng về! Mới sáng sớm mà đã bị làm phiền khiến Yun cực kì khó chịu!

– Ôi mẹ ơi! Tưởng khỏi đón tết nguyên đán rồi! – Kino nói

– Tội nghiệp thằng bé! – Key đứng ngoài cửa cười

– mém về với chúa nhé con! – MC cười

Kino thở phào nhẹ nhõm, Yun đứng dậy với vẻ mặt đầy khó chịu, 2 tay đút vào túi quần:

– Chuyện gì? – Yun nói

– Hôm nay đi qua bang! Mày không nhớ à? – Anh nói

– Quên mất! – Yun vò đầu

– Nhóc con còn ngủ à? – Key hỏi

– Hôm qua đến tận khuya mới ngủ! – Yun nói

Bỗng từ phía cửa nhà, Ngọc cùng những người còn lại bước vào. Ngọc hớn hờ chạy thẳng vào phòng:

– NHƯ’ EMMMMMMMM! – Ngọc la làng

Mọi người đều bật 2 tai lại kéo bị lưng mông nhĩ ==, Ngọc leo lên giường tung tung khiến nó đang ngủ thì thức giấc!

– NHƯ’ EMMMM! DẬY ĐI TRƯỢT TUYẾT, NHANH LÊN! – Ngọc vui vẻ

Nó nhăn mặt rồi chui tọt vào chăn, cái quái gì vậy ==? Ngọc vẫn hớn hờ nhảy trên giường, Yun thấy vậy liền bước ra khỏi phòng và đi thay đồ! Mọi người đều đang chuẩn bị xem Ngọc bị ăn chửi:))!

– Như, dậy đi! – Ngọc nói

– CÁI QUÁI GÌ VẬY? CÓ THÔI ĐI KHÔNG?

Mở chăn ra, nó không mở mắt mà hét lên khiến mọi người giật mình, nói xong đắp chăn lại mặc kệ mọi thứ xung quanh. Ngọc thấy vậy liền thôi nhảy nữa mà ngồi xuống giường đăm đăm chọt chọt nó qua lớp chăn:

– Dậy đi, dậy đi! – Ngọc vui vẻ

Nó bị Ngọc phá làm mất giấc ngủ, ngồi dậy liếc Ngọc, cái con tội đồ làm mất giấc ngủ ==!

– Mày điên hả? – Nó nói

– Dậy đi, đi trượt tuyết! – Ngọc vui vẻ

– Không đi! – Nó nằm xuống

– Dậy đi! – Ngọc nói

– Không!

– Dậy đi!

– Không

– Dậy đi!!!!!!

– Bỏ mày bảo là không cơ mà, nói nữa tao bẻ gãy cổ mày!

Nó hăm dọa Ngọc, Ngọc bấu môi leo xuống giường với khuôn mặt bí xị! Mọi người cười chảy nước mắt với cảnh ban nãy, ra đến cửa thấy ai nấy đều vui vẻ:

– Cười gì? Muốn ăn tiết canh không? – Ngọc bực mình

– Thôi bớt nóng! Để Anh vào kêu! – Ken cười

Bước tới ngồi xuống giường, nó đang cuộn tròn trong chăn tận hưởng giấc ngủ!

– Nhóc con! Dậy đi! – Anh dịu dàng

– Aisssss! Tới 2 hả? Em không đi!!!!!!

– Em dậy đi! Nếu em không dậy thì 2 sẽ nói với ba em về việc em uống rượu!

Nó suy nghĩ một hồi rồi bật dậy, lờ mờ ông anh gian tà của nó một cái rồi thở dài! Leo xuống giường, nó vẫn còn mặc bộ đầm hôm qua ==!

– Nhóc con! Em thay đồ đi rồi mình đi! – Key nói

– Em biết rồi!

Nó lại vali lấy quần áo rồi rời khỏi phòng, đi ngang qua đám loi nhoi đang đứng ở hành lang, nó liền nở nụ cười đầy sát khí:

– Chúc mọi người buổi sáng TỐT LÀNH! – nó nhấn mạnh 2 chữ cuối

Mọi người rung mình vì nụ cười đầy sát khí của nó, đáng sợ >

- Vậy thì giao Như cho Yun! Được không? - Ken tắt máy sấy nói - Tại sao Em/Tao lại phải đi chung với tên đó/nhỏ đó? - Cả 2 đồng thanh - Tại vì hết xe rồi! Nếu đi chung với nhau thì không ai dám làm gì 2 người cả! - Key cười - Chúng ta sẽ ngủ lại nên nhớ đem theo vali! - Kino nói - Mọi người đồng ý chứ? - Anh hỏi - Đồng ý! - Tất cả đồng thanh trừ nó và Yun Nó mặc thêm áo vào, sắp đồ vào vali rồi kéo ra ngoài. Mọi người đều đã ra ngoài xe cả chỉ còn nó và Yun! Yun lúc này cũng kéo vali ra rồi đi thẳng xuống nhà xe. Nó kéo vali đi theo sau khi khoá tất cả cánh cửa lại, Yun cầm cái vali trên tay nó rồi bỏ vào cốp xe! - Vào trong đi! - Yun nói Cả 2 vào trong, Yun lùi xe ra sau, nó quay ngược ra phía sau! Cả dàn siêu xe đang đậu ==, tai nghe hôm qua TA nhét vào tai cho nó có tín hiệu: - Đưa chứ? - Là Cen đang nói - Ok! - Ken nói - Tao sao cũng được! - Key nói Nó quay sang Yun, có vẻ đang đắn đo suy nghĩ! Yun quay sang nhìn nó: - Sợ chết không? - Thẳng thôi! - Theo yêu cầu của em! Nó cười nhìn Yun, nếu như họ khiêu khích thì tại sao không thử chứ? Nó cầm sợi dây chuyền hình thánh giá đưa lên nói: - Đưa thôi! - Nó khiêu khích - Là nhóc con à! - Ken nói - Ngạc nhiên nh? - Kai xen vào - Đừng nói nhiều nữa! Làm liền cho nó nóng! - Cen nói Tiếng động cơ xe bắt đầu vang lên, cả 4 chiếc bắt đầu phóng trên đường! Yun là người dẫn đầu, thứ hai là Cen, thứ ba là Ken và cuối cùng là Key. Tốc độ kinh hoàng, cả 4 người đều là tay đua bậc nhất, may mà đường vắng nếu không đã có tai nạn rồi ==))! - Như, mày chết trên đó chưa? - Ngọc nói qua tai nghe - Im đi mày! Tao sống nhăn răng đây nè!

- Nó nói - Hello mấy đứa! - Pin xen vào - Nói riết 4 ông mất tập trung là đi một đámrv! - Kai nói - Hẹn gặp ở đích! - Kino nói - Nếu tới đích trước sẽ đội mà! Đừng lo lắng quá - Nó nói 4 chiếc lao như điên trên con đường trơn trượt, những người đi bộ trên vỉa hè đều sợ bị đâm trúng. Tốc độ kinh hoàng xé toạc con gió mùa đông, khuôn mặt Yun vẫn bình tĩnh dù chỉ cần có sai sót thì mất mạng như chơi. Nó nhìn sang bên ngoài, khung cảnh cứ lướt nhanh qua trông thật huyền ảo, cánh đồng tuyết, những cái cây cao trên đường bị che phủ bởi tuyết! - Em..... Ôn rồi chứ? - Yun ngáp ngừng - Ôn? Về điều gì? Nó quay lại nhìn, Yun có vẻ ngáp ngừng để nói tiếp, ôn sao? - Tất cả? - Không! Không ôn tí nào!

Nó cười nhạt, đứng, không ổn tí nào! Lời nói, cử chỉ và nụ cười đó cứ lảng vảng trong đầu nó không dứt ra được. Những thứ đó chỉ khiến nó càng thêm đau lòng, vết thương lòng có phải là quá sâu? - Lát nữa vào đến bên trong, đi bên cạnh tôi! - Tại sao? - Ở đó khá phức tạp, em vẫn là người mới, họ sẵn sàng giết những ai đặt chân vào đó mà là người lạ! - Phức tạp sao? - Ừ, được bao bọc bởi một khu du lịch lớn, các hoạt động thể thao vào mùa đông, suối nước nóng, khu vui chơi và nhiều thứ khác! Trong lớp vỏ bọc đó là trụ sở của bang, chúng ta sẽ nghỉ ngơi ở một khu tách biệt với khách! Yun vừa lái xe vừa giải thích, nó gật gù theo từng lời nói, rốt cuộc thì họ đã chỉ ra bao nhiêu đề cho các vỏ bọc này chứ ==! Lúc này từ tai nghe: - Yohoooo~~! Gần tới rồi nhé! - Cen vui vẻ - Thăng Yun chạy nhanh vãi! Nếu mày không sợ chết thì phải lo cho em tao chứ! - Key nói - Này, em tao mà có chuyện gì là tao đá mày sang Châu Phi nha! - Ken hăm dọa Nó quay sang nhìn Yun, có vẻ tên này không định trả lời thì phải ==! Mọi người đang réo tên Yun qua

tai nghe vậy mà tên này vẫn không trả lời cơ đấy ==! - Em nhìn tôi, có chuyện gì à? - Anh không định trả lời bọn họ sao? - Em nghĩ thử xem? - Họ đang gọi hồn anh kia! - Tôi không thể để em bị gì được! Yun kết thúc cuộc nói chuyện, cái đám loi nhoi như bầy khi vẫn gọi hồn Yun == - Yunnnnnn à~~~~! - Kino nói - Này, sao 2 người đó im lặng thế? - MC tò mò - Làm chuyện mờ ám! - Ngọc nham hiểm - Chứ gì nữa! - Kai đồng tình - Chuẩn luôn chị bầy ==)))! - Pin nói - Lại còn vụ cái áo nữa chứ, ghê gớm thật!

- Kai nói - Họ im im mà ghê nhờ! - TA nói - Mọi người biết gì chưa? Hiện tại ở Bắc Cực đang thiếu người để chăm sóc bọn chim cánh cụt đấy! - Nó nhẹ nhàng nói Vậy là cái bầy loi nhoi kia đành chuyển chủ đề >

- Ngọc nói - Nắm tay đồ! - Kai chọc - Yun, chúc mừng mày! - Cen cười - Thiếu gia họ Trang đã có người yêu! - Key nói - Ở Bắc Cực thì thiếu người chăm sóc chim cánh cụt, còn ở rừng Amazon thì thiếu người để bắt côn trùng đấy! - Yun nhẹ nhàng nói Mọi người một lần nữa đổi chủ đề ngay lập tức:))) Hai người này thật nguy hiểm:))) Đi vào bên trong, các du khách đa số là người nước ngoài, tụi nó thu hút mọi ánh nhìn!

Nó kéo mũ xuống, mong là không ai để ý nó ==, đi thẳng vào bên trong dừng trước cánh cửa màu đen lớn! Ken bước tới xác nhận vân tay và mặt mã, mọi thứ đều được bảo vệ rất cẩn thận! Cửa mở ra, vừa bước vào bên trong thì đã nghe nồng nặc mùi thuốc súng! Lúc này có 2 tên đứng trước mặt nó và Yun, trên tay là 2 cây súng ngắn: - Cô bé này là ai?

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Cấp 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 66: Trượt tuyết !

Mọi người quay lại nhìn vào 2 tên đó, nó bắt giác ngẩng mặt lên nhìn 2 người đang đứng trước mặt, trông có vẻ khá dữ dằn!

- Là thành viên mới! Các người chưa nghe thông báo sao? - Yun nói

- Người mới? Chúng tôi vẫn chưa nghe tin này từ ai cả! - 1 tên nói

- Vậy thì giờ nghe rồi đấy! - Yun nói

Bỏ mặc 2 người đó Yun kéo nó đi vào trong, tụi nó đi xuống phía sâu lòng đất, có cả thang máy nhưng hiện giờ khá nguy hiểm nếu dùng nên bắt buộc phải dùng thang bộ! Càng xuống sâu, nhiệt độ càng hạ xuống, mùi thuốc súng ngày càng nồng khiến nó khó chịu. Từng hơi thở là từng lớp khói trắng bay ra từ mũi, dù đã mặc nhiều lớp áo và thân nhiệt vẫn chưa hạ xuống nhưng nó vẫn cảm thấy cái lạnh ở đây! Bước tới cánh cửa, Yun xác nhận vân tay và mặt mã, tụi nó tiến vào trong. Bên dưới một khu nghỉ dưỡng là 1 kho chứa các loại vũ khí, bom hạt nhân, tên lửa và nhiều thứ nguy hiểm khác. Các loại máy móc, vi tính, dây điện chằng chịt, có cả các nhà khoa học đang nghiên cứu các loại bom. Tụi nó tiến vào bên trong một cánh cửa, trước mắt nó là những thanh sắt như nhà tù bên trong là Nhân và đám của Thư! Vài tên xăm trổ đầy người đang canh giữ và hành hạ họ, Yun kéo nó ngồi xuống dãy ghế trước những thanh sắt đó và mọi người cũng dần vào đủ!

- Dừng lại! - Key ra lệnh

Có vẻ những cô gái bên trong đó đã bị hành hạ khá nhiều, tóc tai bù xù, tay chân chằng chịt vết bầm, bộ dạng không thua gì một đũa ăn mày! Nó cảm thấy hơi đau lòng khi thấy họ như thế này, nhất là Nhân!

- Sao hả? Cảm giác trò mới thế nào? - MC cười đều

- Tôi lạy các người, hãy tha cho bọn tôi! Tôi cầu xin các người! - Vân khóc

- Các người lui ra ngoài được rồi! - Kino nói

Những tên xăm trổ bước ra ngoài, nó mở chiếc mặt nạ ra, răng nghiến chặt lại! Những người đó, họ trông thật đáng thương ....

- Tha sao? Trò chơi chưa kết thúc mà? - Kai cười

- Như, em muốn sao? - Ken ngồi kế nó hỏi

Ánh mắt van xin của những cô gái đó, nước mắt đầm đìa khiến không khỏi đau lòng!

- Tha cho họ đi! - Nó nói

- Gì cơ? Mày điên à? - Ngọc giật mình

- Không nhớ những gì mày phải chịu hả? - TA tức giận

- Dù gì cũng qua rồi, không thể thay đổi quá khứ! Chúng ta không phải như họ, nếu tiếp tục thì chẳng khác gì bọn họ? - Nó nói

– Nhưng mà chẳng phải em cũng đã chịu nhiều hơn chúng sao? – Cen hỏi

– Đúng rồi! Phải trừng phạt chúng chứ! – Pin nói

– Không sao cả! Hãy thả họ ra đi! – Nó cười

Nó biết rằng mọi người sẽ tức giận vì quyết định của mình nhưng nó không muốn nhìn thấy cảnh như thế này, thật tàn nhẫn! Đúng là thế giới ngầm, họ không nhường nhịn ai cả, những tên xấu trở đó, chúng chỉ nghe lời người mạnh hơn mình! Giết người không suy nghĩ, bàn tay những người ngồi cùng nó hay là những cô gái kia đều dính máu. Nó sẽ như họ, bàn tay sẽ dính đầy máu nhưng sẽ không là máu của bạn, người thân hay người vô tội!

– Nhóc con, em chắc chứ? – Key nhìn nó

– Dạ, thả họ ra đi! – Nó cười

– Tao không cần lòng thương hại của mày, thật kinh tởm! – Nhân hét lên

Bên trong những thanh sắt đó, Nhân ngồi dưới sàn với những vết thương trên người, ánh mắt đầy thù hận hướng về nó. Nó nhìn Nhân, ánh mắt thù hận đó đang hướng về nó sao? Nhếch mép nở nụ cười đầy khinh bỉ, nó đứng lên bước về phía những thanh sắt:

– Vẫn còn mạnh mẽ được nhỉ? – Nó nói

– Im đi, đồ giả tạo! – Nhân tức giận

– Để tao nói cho mày biết, đừng đến tao thì được chứ đừng đến tới những người xung quanh tao! Hôm nay, sẽ vì tình bạn kia, tao thả mày ra nhưng không có lần sau đâu – Nó nở nụ cười đều

– Tao sẽ giết mày, hãy nhớ đó! – Nhân nghiêm rắng

– Được thôi! – Nó nói

– Khốn khiếp! Đồ giả tạo! – Nhân hét lên

Đeo mặt nạ đang cầm trên tay lên, cắn chặt môi lại, nó chỉ nói thế thôi ... Nó cũng đau lắm chứ, khi mà nhìn thấy họ như thế này! Nhưng ánh mắt đầy thù hận của Nhân khiến nó hiểu rằng, Nhân chưa bao giờ xem nó là bạn, dù chỉ một lần!

– Kêu người vào thả họ ra, nói chúng đưa họ về Việt Nam! – Nó nói

Bước về phía ghế ngồi xuống, bắt gác thở dài, họ được người của bang đưa ra bên ngoài! Ngọc lúc này thấy không khí nặng nề liền đứng lên với vẻ mặt vui vẻ:

– Xong rồi chứ? Xong rồi thì đi sang khu cấm thôi! – Ngọc hớn hờ

– Em qua đây là để làm việc hay đi chơi? – Key nhìn Ngọc

– Nói sao ta? Cả 2? – Ngọc nói

– Đường đường trên cả hàng ngàn người tài giỏi, vậy mà giờ muốn đi chơi hơn là làm việc sao? – Kai cười

– Đúng đó! – Ngọc vô tư

Kết quả là Ngọc bị Tứ ĐMV nhìn bằng ánh mắt hình viên đạn, linh cảm Ngọc mách bảo rằng nếu không tìm cách thì bị đá qua Bắc Cực hoặc Amazon chắc ==!

– Đùa thôi! Hìhì, đương nhiên là làm việc rồi! – Ngọc giả nai

– Ô! Hôm nay Ngọc rất có tinh thần làm việc, vậy thì vụ thu phục bang ở Việt Nam Ngọc sẽ thay Tuấn Anh làm trợ lý cho Kino! – Cen cười

– Hahahahahahaha

Mọi người cười phá lên, gây ông đập lưng ông rồi ==! Mặt Ngọc bí xị xuống, lại bị chơi một cú quá đau >

- Ngọc nói - Lần đó em ngồi ăn bánh trắng và để cho Pin làm hết rồi còn gì? - Key nói - Nếu em thấy bất công thì vụ lần này Như cũng sẽ tham gia cùng em làm trợ lý cho Kino! Được chứ? - Anh nói - Sao lại là em >

– Kino nói – Thôi! Giờ thì đi chơi thôi! – Ngọc nói Tụi nó di chuyển sang khu ” Cấm ”, gọi là khu cấm vì ở đây chỉ người trong bang mới được vào! Di chuyển vào trong một căn biệt thự, mọi người đều thay đồ trượt tuyết, tụi nó di chuyển ra phía ngoài, có cả một khu trượt tuyết riêng ngoài trời và có cả nhân viên y tế, bảo vệ ở trên cao, họ điều chỉnh cả hai khu, bên khu cấm có cả lift riêng! Dù khu trượt tuyết này không to bằng khu của khách nhưng ở

đây rất đẹp và an toàn hơn! Ngồi bao quanh một lò than đã được chuẩn bị sẵn, ngồi trên ghế gỗ đưa tay cảm nhận hơi ấm từ lò than, nó thích cảm giác thế này! Ai nấy đều vui vẻ cười đùa, lúc này anh cũng đã đưa cho nó túi sưởi nên giờ cũng đã ấm lên khá nhiều và không cảm thấy lạnh nữa! Key cùng TA bước từ trong nhà ra với những ly nước nóng bốc khói nghi ngút! – Nè uống đi! – TA đưa cho nó – Cảm ơn! – Nó cầm lấy – Hết lạnh chưa? – TA quan tâm – Hết rồi! – Nó cười Mọi người đều vui vẻ nói chuyện, nó cũng hoà vào bầu không khí đó, những chuyện buồn phiền đã biến mất.

Tuấn Anh đã pha cho nó ly cacao nóng, TA lo lắng cho nó từng chút một! Nhiều lần định tỏ tình với nó nhưng lại thôi, TA luôn ở phía sau quan tâm nó một cách lặng lẽ và nó nhận ra được điều này. Nó biết TA thích nó qua những cử chỉ ân cần, luôn là người lo lắng khi nghe tin nó bị gì đó, luôn an ủi khi nó buồn. Tuấn Anh tự dặn lòng rằng sẽ không làm nó tổn thương, tình cảm TA dành cho nó ngày càng bị vùi lấp mà chính TA cũng không biết .... – Trượt tuyết ếiiii! – Kai nói – Đúng đó! – Ngọc vui vẻ Ai nấy đều trượt tuyết vui vẻ, nó bị Ngọc lôi kéo ra bãi trượt! Trên cao, Ken cùng Key và MC đang trượt xuống trên snowboard với những cú xoay vòng 360 đẹp mắt! Ai nấy đều chọn dụng cụ trượt cho riêng mình, Tứ đại ma vương cùng MC và Pin chọn snowboard, còn lại là ski trượt! – Mang vào đi! – Ngọc đưa cho nó đôi giày ski – Tao không biết trượt với mấy dây đâu ra vậy? – Nó ngạc nhiên – Key mua riêng cho mấy đó, không sao đâu dễ lắm! – Ngọc cười – Không, lạnh lắm!! – Nó lắc đầu – Mấy mặc áo thể này lạnh nổi gì! – Ngọc nói – Sao không? – Nó cãi lại – Vậy thì đành mang giùm thôi! Rốt cuộc nó đã bị Ngọc mang tất cả những thứ liên quan đến ski vào ==, Ngọc không trượt nữa vì mệt nên kéo nó đi ==))! Nó đứng còn không vững nữa là ==! – Dừng gây thử đi!

– Ngọc nói Nó nghe lời Ngọc và kết quả là nằm dài trên tuyết:))! Ngọc đứng ôm bụng cười như điên =))! – Ôm đất mẹ rồi! Hahahahaha – Té rồi à? – TA trượt tới Ngọc kéo nó đứng dậy và chịu ánh mắt hình viên đạn, nó cứ trượt được chút rồi lại ôm đất mẹ == khiến Ngọc Tuấn Anh Kai thấy cười chảy nước mắt =))! Lúc này nó trượt đến ở giữa bãi gặp anh đang trượt tới:

– Em thích ôm đất mẹ lắm à? – Ken chọc – 2 Còn chọc em! Té ê ả cả người!

– Nó nói – Cố lên, em chỉ cần làm như thế này .....bla.... Bla Ken chỉ nó từng bước một, chăm chú theo lời chỉ của anh, nó cũng đã trượt được dù té hơn cả trăm lần!

TA cùng nó lên cao bằng lift, nó sẽ trượt xuống! – Chuẩn bị chưa? – TA hỏi – Okay! TA trượt xuống trước nó theo sau ngay đó, đã trượt thành thạo nên không dễ té nữa, lượn là trên lớp tuyết trắng tinh kia, xuống tới dưới Ngọc và Kai đang đứng: – Giỏi! – Ngọc cười – Té ê ả! – Nó nói – Mới trượt là vậy á! Lần sau trượt bằng snowboard mới thích!

– Kai cười – Đúng đó! – TA nói Đúng nói chuyện một lúc rồi Ngọc với Kai đi sang chỗ Key, Tuấn Anh lên cao để trượt nữa, nó lúc này trượt tới giữa bãi! Mắt nhìn xa xăm lên bầu trời xanh, nó sẽ tạm thời quên đi quá khứ và tận hưởng giây phút này! Đang đứng mơ màng suy nghĩ ..... – NHƯ, CÁN THẬN!!!!

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Cấp 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67

Tiếng hét của ai đó chợt vang lên, nó chưa kịp phản ứng thì đã thấy có thứ gì đó vừa chạy ngang qua trước mắt, cứ như một cơn gió! Điếng người đứng yên tại chỗ, mắt tròn to ra, Yun đang đứng trước mắt nó:

– Em không biết vào trong đứng à? Nếu tôi không kịp né thì phải làm thế nào hả? – Yun la lên

Thì ra thứ ban nãy là Yun sao? Sao có thể nhanh đến như thế chứ? Nó cứ tròn to mắt ra nhìn Yun, tay chân không thể cử động được nữa. Yun tức giận nhìn nó, nếu không kịp né thì có thể nó bị té lăn xuống dưới rồi! Mọi người đi tới:

– Thôi! Đừng tức giận như thế chứ! – Kino cười

– Em không sao chứ? – Key đứng kể nó

– Em không sao, không sao! – Nó lúng túng

– La con nhò sợ luôn kìa! – Pin nói

– Mà cú ban nãy đẹp đấy! – Anh nói

– Cái này thì thừa nhận! – Kai cười

– Thôi, ai chơi thì chơi tiếp đi! – MC nói

Mọi người tản ra vui chơi tiếp, riêng nó sau khi bị hù một phát xém mắt cả hồn thì đi vào trong ngôi ==! Từ chỗ nó nhìn lên phía mọi người đang trượt, họ trông thật chuyên nghiệp >

Mọi người sau khi chơi đùa mà không có nó thì cũng thấm mệt, đi vào ngôi xung quanh lò than. Cen bỗng nhìn xung quanh:

– Như đâu? – Cen hỏi

Mọi người ngạc nhiên rồi nhìn người kế bên mình, nó hiện tại không có mặt tại đây! Nhìn sang cánh cửa, đôi giày của nó nằm ở đó khiến Key bật cười:

– Lại trốn vào góc nào đó ngủ rồi chứ gì! – Key cười

– Con nhóc đó ngủ lắm thế? – MC nói

– Mỗi lần không thấy nó là chỉ có ngủ! – Pin lắc đầu

– Thử để nó ngủ mà không kêu đi, ngủ 48 tiếng cũng được! – Ngọc nói

– Mà về việc kia, liệu thuốc có hoàn thành được không? – Anh nhìn Yun

– Nếu như đúng là nó thì phải lấy máu xét nghiệm trước! – Yun nói

– Vẫn không tìm được tên đó à? Đã 14 năm rồi còn gì? – Key nói

– Vẫn chưa! Cứ mỗi lần thấy dấu vết thì lại bị xoá sạch! – Anh nói

– Thôi! Đi qua bên kia ăn đi! – Kai nói

Mọi người về phòng thay đồ để đi ăn, Ngọc mở cửa phòng ra, cứ nghĩ sẽ thấy nó nằm trên giường ngủ như chết nhưng lại không phải, nó không có ở đây!

– Như hiện tại không có ở trong phòng! – Ngọc nói vào sợi dây chuyền

– Phòng bọn này cũng không có! – Kai đứng cùng với TA ở phòng kế bên nói

– Nhắc lại, Như hiện không có trong phòng! Kiểm tra mọi nơi! – Ngọc nói

Mọi người đều nhận được thông báo liên kiểm tra, đều không có! Ai cũng chạy toán loạn để tìm nó, riêng Yun thì bình tĩnh cảm ly trà nóng đi vào phòng mình. Đứng trước cửa phòng mình, Yun phát hiện rằng cửa phòng chỉ khép hờ trong khi lúc này Yun đã đóng kín lại, bản năng ”săn mồi” của một sát thủ trời dậy. Nhẹ nhàng đẩy cánh cửa, đập vào mắt Yun là một con nhóc tóc bạch kim đang nằm dài trên giường với bộ đồ trượt tuyết chưa thay ra ==!

– 2 Thăng anh trai của con Như qua khinh nó về! – Yun nói vào sợi dây chuyền

Bước tới đứng bên cạnh, nó ngủ say sưa không biết gì cả, lại còn đắp chăn với vẻ mặt thích thú kia ==! Key lúc này xuất hiện trước cửa phòng:

– Sao lại ngủ ở đây? – Key ngạc nhiên

– Đương nhiên là lộn phòng! – Yun nói

Key chỉ biết cười trừ vì bản tính mê ngủ của cô em gái cưng này, bước tới cạnh nó:

– Như, dậy đi! – Key nói

Nó chỉ vừa chợp mắt được một lúc thì bị Key làm giật mình tỉnh dậy, mắt mở ra với vẻ mặt đầy khó chịu nhìn Key:

– Anh 3! Sao vậy? – Nó mơ màng

– Dậy về phòng thay đồ đi, đi ăn! – Key cười

– Phòng em ở đây mà? – Nó nói

– Nếu phòng em ở đây thì phòng tôi ở đâu? – Yun nhìn nó

– Ai biết anh! – Nó thờ dãi

– Em lộn phòng rồi! Đây là phòng của Yun! – Key nhìn nó

Nửa mê nửa tỉnh, nó ngồi suy nghĩ một lát rồi mới chợt nhận ra mùi hương lúc này chẳng phải của Yun sao? Bất giác nuốt nước bọt quay lên nhìn Yun, khuôn mặt bình thản thường thức ly trà nóng trên tay, nguy hiểm ==!

– Sao? Nhận ra rồi chứ? – Yun nói

Nó gượng đến đỡ mặt, ai đòi con gái lại mê ngủ đến mức vô phòng người khác ngủ tỉnh bơ chứ >

– Xin .... Lỗi! – Nó nói nhỏ

– Em nói gì cơ? – Yun nhìn nó

– Xin lỗi! – Nó nói

– Sao? Em nói lớn lên chút! – Dù Yun nghe nhưng vẫn giả ngo

– XIN LỖI, ĐƯỢC CHƯA? Đồ ngang ngược!!!

Nó hét lên rồi chạy thẳng về phòng, Key đứng cười nức nẻ, nó gượng quá hoá giận đó mà.v! Yun vừa bực bội vì con nhóc đó lại thêm thằng bạn cười như điên đứng cạnh:

– Aissss! Con nhóc chết tiệt đó, đã sai lại còn hét vào mặt người khác! – Yun bực tức

– Ha ha! Thôi, bớt giận. Người ta con gái, ai đòi lại ăn hiếp con gái chứ? – Key nói

– Nó mà là con gái á? Con heo lai gấu lai sói thì có! – Yun nói

– Rồi rồi! Thay đồ đi rồi đi ăn! – Key cười

Yun thở hắt ra, đồ con nhóc lì lợm ==! Nó chạy thẳng về phòng sau khi hét vào mặt Yun, vừa vào tới phòng thì Ngọc từ nhà tắm bước ra:

– Nè! Mày dám vào phòng Yun cơ á? – Ngọc nói

– Tao đi nhầm phòng thôi! – Nó thờ dài

– Mày là người đầu tiên không bị Yun đá ra khỏi phòng đấy! Yun không cho ai vào phòng mình đâu. – Ngọc cười

– Tại sao? – Nó hỏi

– Yun không thích ai đụng đến đồ đạc của mình, không thích ai vào không gian riêng cả nên ít ai dám tiếp xúc với anh ta! Nhưng Yun đang thay đổi thì phải ... – Ngọc nghĩ ngợi

– Aissss! Kệ hán ta, tao đi thay đồ! – Nó xua tay

Không thèm nghe đến lời Ngọc, nó nhanh chóng thay đồ để đi ăn cùng mọi người! Có vẻ trên người nó vẫn còn thoang thoảng mùi hương của Yun. Lắc đầu tự bảo mình tỉnh táo, nó không muốn suy nghĩ về tên đó nữa >

– Nhóc con, em vào phòng Yun ngủ à? – Anh cười

– Thật á? – Kino ngạc nhiên

– Cách nào hay vậy? Chỉ anh đi! – MC nói

– Đúng đó! Lúc trước em vào thì bị đá thẳng ra ngoài rồi bị ăn chửi nữa! – Pin xụ mặt

– Tuổi trẻ tài cao! – Kai TA đồng thanh

– Đi ăn! Nói nhiều! – Yun đứng lên

Thế là suốt cả quãng đường đi bộ sang khu nghỉ dưỡng chính, Yun và nó bị chọc vì việc nó đi nhầm phòng ==! Thật muốn độn thổ mà >

– Sao vậy? – Ngọc ngồi kể hỏi

– Trong này có ớt xanh! – Nó nói

– Mày vẫn chưa ăn được à? – Ngọc cười

– Không bao giờ! – Nó nói

Lấy hết những miếng ớt xanh, đồ sang một bên, trong món này dùng khá nhiều loại ớt này khiến nó lấy mãi không hết! Kết quả là nó không ăn món này!

– Để kêu đầu bếp làm lại không có ớt xanh! – Tuấn Anh cười

– À thôi được rồi! Còn nhiều món mà! – Nó cần

– không sao! – Tuấn Anh nói

Kêu phục vụ lại dọn kĩ lại, TA rất quan tâm về vấn đề ăn uống của nó bởi vì hiện tại cơ thể nó không hề đủ chất!

– Đây, nhìn nó quan tâm mày chưa kìa! – Ngọc nói nhỏ với nó

– Aissss! Lại suy nghĩ lung tung! – Nó nhìn Ngọc

– Không đâu! Nó thích mày đó!

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Cấp 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 68

Ngọc khẳng định điều đó khiến nó hơi khựng người lại rồi tiếp tục uống ly nước cam trên tay, nó biết điều đó chứ nhưng phải làm thế nào đây?

– Mày đừng vô tâm như vậy chứ! – Ngọc nói

Nhẹ nhàng đặt ly thủy tinh lên bàn, thờ dài rồi quay sang Ngọc:

– Tao sẽ không yêu ai nữa! Một lần là quá đủ! – Nó nói

– Nhưng mày không thấy có chút tình cảm nào sao? – Ngọc nhăn mặt

– Dừng chuyện này ở đây đi! Tao nhắc lại là sẽ không yêu ai nữa, một mình vẫn tốt! – Nó kiên quyết

– Ủ! Một mày thành bà già sống với bảy mèo á! – Ngọc bĩu môi

Ngọc đôi khi chỉ muốn đá cho nó vài phát vì cái tính vô tình ==, nhưng Ngọc hiểu nó vẫn còn sợ cảm giác tổn thương sau vụ của hần! Người phục vụ lúc này đem lên một đĩa thừa ăn khác theo yêu cầu của TA, nó chỉ biết cười trừ rồi tiếp tục ăn. Cứ tưởng bữa ăn sẽ diễn ra trong hoà bình và vui vẻ nhưng đâu ai đoán được chữ ngờ ==!

– Nhóc con! Em lại không ăn ớt xanh đó à? – Anh từ bàn kế bên nói qua

– Em biết đổi như thế là phí phạm thức ăn không? – Key hòa theo

– Đúng đó! – Bàn bên đó đồng thanh

– Người ta không có ăn mà mình lại đi đồ như thế! – Yun nói

Nó dừng tất cả hành động lại, tại sao không bao giờ nó được yên bình thế này ==? Nhìn sang bàn bên cạnh, họ đang chỉ trích nó vì việc nó đổi đĩa thức ăn khác >

– Thế thì sao? – Nó nói

– Thì em đang lãng phí thức ăn! – Cen nói

– Thì sao? – Nó nhún mày

– Em có tội! – MC cười

– Vậy thì? – Nó nhếch mép

– Em sẽ bị bắt! – Kino kết luận

– Không có luật nào như thế cả! Kể cả có, em sẽ thay đổi nó! – Nó nói

– Uàyyyy! Nhóc con đang tính làm cảnh sát à? – Key cười

– Không! Bọn cảnh sát bây giờ chỉ thích tiền, tiền làm mờ mắt tất cả bọn chúng. Em sẽ người dọn sạch loại người như thế! – nó cười

– Ghê gớm nhỉ! – Anh chọc

– Chớ sao! Em mà! – Nó nháy mắt

– Đúng rồi! Em mà, em là đồ lùn mà! – Yun nói

– Anh không kiểm chuyện với tôi là ăn cơm không ngon à? – Nó liếc Yun

– Tôi chỉ thêm phần thiếu trong câu của em! – Yun nói

– Không mượn! – Nó nói

– Tôi thích! – Yun ngang ngược

– Đồ ngang ngược! – Nó nói

Nó nói rồi quay lại ăn tiếp, đúng là đồ ngang ngược ==! Không hiểu tại sao tên đó lại thích châm chọc nó đến thế >

– Không đợi hả? – Ngọc ngạc nhiên

– Đợi làm gì, lớn thì tự mò về! – Nó nói

– Lỡ bị la thì sao? – Ngọc hỏi

– Tao bắn nát não từng người! – Nó kiên quyết

Ngọc cười rồi bước theo nó, chỉ cần nó nói vậy thì Ngọc sẽ được bảo vệ trong mọi hoàn cảnh:3! Khung cảnh nhà hàng thật náo loạn, những mỹ nam đang bị bu quanh bởi những cô gái ==! Yun dù khó chịu nhưng không thể quát lên được >

– Nè! Như với Ngọc đâu? – Yun nói

Những người khác nghe thế liền nhìn xung quanh mình, đúng là không có nó và Ngọc! Nụ cười tươi tắn trên môi chợt tắt, họ cố gắng thoát ra khỏi vòng vây của những cô gái kia!

– Nãy mới thấy đây mà? – Anh ngạc nhiên

– Chắc là đi đâu đó thôi! – Key nói

– Chia nhau ra tìm đi! Khu này rộng lắm! – Kino nói

Họ chia nhau ra vừa tìm, vừa cố gắng liên lạc với tụi nó qua điện thoại hay các thiết bị liên lạc khác! Nó cùng Ngọc đã vào bên khu nghỉ dưỡng dành cho khách, nó bỗng muốn ăn kem nên lôi kéo Ngọc vào quán kem))! Ngồi xuống bàn và gọi món, nó thoải mái hơn khi đi chung với Ngọc!

– Mày bị điên à, trời lạnh như thế này đi ăn kem! – Ngọc nói

– Tự nhiên thèm thôi! – Nó cười

Nó cùng Ngọc vừa ăn kem vừa nói chuyện vui vẻ, không khí nhộn nhịp hơn ở nhà hàng nhiều!

– Như! Tao nghĩ mày nên suy nghĩ lại về việc Tuấn Anh! – Ngọc nói

– Đã nói là không nhắc mà! – Nó thờ dãi

– Biết là vậy nhưng mày đừng vô tâm quá!

– Biết làm sao được, tao bây giờ rối lắm! – Nó cười nhạt

– Vậy sao mày không thử quên đi quá khứ?

– Mày biết không! Sau việc đó tao dường như chẳng thể mở lòng được nữa, giống như mày đóng chặt lại không để ai mở ra nữa! Với Tuấn Anh, tao xem nó là một người bạn, cũng có thể là người anh trai. Về chuyện yêu đương thì tao không bao giờ nghĩ đến cả, với nó tao luôn muốn nó bên cạnh! Yêu rồi sẽ chia tay, sẽ xa nhau mãi mãi! Tao không muốn nó tổn thương, cứ như vậy là được rồi. Và tao sẽ không yêu thêm một ai nữa!

– Quyết định của mày, tao biết không thể thay đổi! Mày nói cũng đúng, nếu yêu sẽ xa nhau!

– Thôi, đừng nhắc tới nữa! Ăn hết đi rồi về, tao muốn đi ngủ!

Nó cười rồi cùng Ngọc ăn kem, tụi nó không muốn nhắc nữa! Ăn xong rồi bước ra bên ngoài, khung cảnh người nước ngoài qua lại và nói tiếng anh khiến nó hơi chóng mặt! Dù hiểu và giao tiếp được nhưng điều này khiến nó hơi bối rối! Tung tăng đi về khu biệt thự, trên đường về thì tụi nó có ghé vào

vài shop quần áo và mua! Tụi nó đâu hề biết có người đang tìm mình ==’!

Anh cùng những người khác tìm tụi nó khắp nơi nhưng không thấy, họ không nghĩ tụi nó đang ở khu dành cho khách ==’! Anh cũng TA, MC ra tận khu trượt tuyết tìm nhưng chẳng thấy, những người khác tìm tất cả cả nơi trừ khu dành cho khách!

– Mọi người có thấy không? – Key nói qua dây chuyền

– Không!

Ai cũng lo lắng chạy đi tìm cả, liên lạc thì không được, họ lại càng không thể báo với nhân viên ở đây vì sẽ có tội phạm lẫn vào đây! Lúc này họ không hện mà đều ở gần khu dành cho khách. Nó và Ngọc vừa đi vừa nói chuyện thu hút ánh nhìn xung quanh. Bỗng lúc này có tiếng ồn ào ở phía sau lưng tụi nó và bỗng:

– * Rầm * A A A A A A A A A A

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Cấp 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 69: Thuần chủng

Tiếng hét thất thanh vang lên khắp khu nghỉ dưỡng, anh cùng mọi người nghe thấy liền chạy đến, giọng hét đó chẳng phải y hệt nó sao? Bước chân vội vã chạy đến khu dành cho khách, trước mắt là một khung cảnh náo loạn, những người khách đều sợ hãi đứng xa. Anh nhìn sang chính giữa khu khách, một chú chó alaska khá to với bộ lông đen trắng đang sủa, đôi chân thon dài trắng toát đang vùng vẫy dưới thân hình to lớn của con chó!

– Tránh xa tao ra, đi ra đi mà! – Cô gái đó vừa khóc lóc vừa la hét

– Ra đi, đi ra!

Một cô gái khác cố gắng kéo bạn mình ra khỏi con chó kia, không ai khác chính là Ngọc. Anh cùng mọi người tức tốc chạy tới, nó chính là cô gái nằm bên dưới, vẻ mặt hoảng sợ vì khuôn mặt dữ dằn của con chó kia!

– Mika, come on! – TA ngoắc con chó

Con chó nghe thấy tên mình liền quay ngoắt lại, mặt hớn hờ chạy lại TA ==, lúc này nó có vẻ hiền hơn ban nãy khá nhiều >

- Ngọc giải thích - Đứng lên về biệt thự cái đã, ở đây không an toàn! - Key nói Tay chân nó hoàn toàn bủn rùn sau khi gặp con yêu quái được gọi là chó đó ==! Key đỡ nó đứng dậy, nó đứng được là nhờ dựa vào Key đấy >

- TA nhìn sang con chó Con chó liền chạy nhanh ra bên ngoài trước sự ngạc nhiên của mọi người, bên trong căn nhà thiết kế không giống bình thường, có một khu riêng có bàn ghế lò sưởi, ngoài ra thì là một khoảng rộng! Key thả nó xuống ghế: - Em hết mệt rồi chứ? - Key lo lắng - Em ổn rồi! Nhưng sao ở đây thiết kế kì vậy? - Nó tò mò - à, thật ra đây là chỗ dành cho thú cưng! Được xây đặc biệt nên thế - Key cười - Thú cưng? - Nó ngạc nhiên - Chắc bọn chúng đang ở ngoài bãi tuyết, ra ngoài đó đi! - Yun nói Tụi nó ra khu trượt tuyết, may mắn mà lúc này nó mặc đồ đủ ấm nên chưa chết công ngoài này ==! Lo lắng bước theo mọi người, trước mắt nó là một bãi chó alaska với husky đang rượt đuổi nhau trên tuyết ==. Nó bắt đầu cảm thấy lo sợ vì đáng về to lớn của chúng >

- Chúng ta đi! - Anh cười Họ cùng thú cưng của mình xuống bãi trượt ban nãy tụi nó vừa chơi, ở đây có 2 chú chó đang đứng với vẻ mặt đáng sợ hơn những con còn lại! Theo nó quan sát thì bọn chúng có màu trắng đen, nâu trắng hoặc nâu đậm với trắng, kích cỡ to hơn những con cùng giống rất nhiều và chúng có vẻ giống sói hơn ==! - Yun nhà ta lại bị thú cưng hất hủi! - MC cười Yun bước tới chỗ 2 chú chó còn lại, cả 2 con này đều lạnh lùng và đứng cách xa nhau! Yun bước tới một con trong hai con, đưa tay xoa đầu con chó: - Mày lại giận hơn tao đấy à! - Yun nói Con chó được Yun xoa đầu liền thích thú nhảy lên đề Yun ngã xuống tuyết, có vẻ nó đã hết giận chủ của mình nên mới vui đến thế, đồ mê trai ==)))))! - Bọn này càng ngày càng to! - Ngọc ngăn ngắt - Chứ gì nữa, ăn ở không chơi rồi ngủ rồi ăn mà! - Kai cười - Mập quá rồi! Giảm cân ngay! - Kino nhìn xuống thú cưng - Gâu... gâu! - Con chó tỏ vẻ phản đối - Nhưng mà vẫn chưa ai thuần chủng được con kia à? - Cen hỏi - Thuần chủng sao? - Nó ngạc nhiên - Bọn này là được tụi anh tìm thấy trong đợt huấn luyện khá lâu rồi, tìm được bọn chúng trên rừng, lúc đó đang đi thì gặp, chúng bỏ nhào tới cứ như chọn chủ cho mình, đem về nuôi luôn! - Key nói - Thảo nào giống sói!

- Nó nói - Thật ra thì không phải là sói, hơi giống thôi. Chúng hiền mà! - Pin cười Với họ thì hiền, còn nó thì không ==! Chúng cứ nhìn nó là chuẩn bị bỏ nhào tới >

Yun quay lại nhìn nó: – Sao, em dám đứng chứ? – Yun hỏi – Tại sao chó của anh lại y chang anh chứ? – Nó nhún nhún – Chó phải giống chủ chứ! – Yun nói – Con đó chọn Yun ngay lần đầu và ít ai đụng được vào nó lắm, khá cứng đầu! – Key nói Con chó quay lại nhìn nó rồi tiến tới gần, mọi người vừa ngạc nhiên vừa thích thú, ai cũng dặt thú cưng của mình lùi xa ra, nó đứng đối diện với con chó! Ngồi xồm trên lớp tuyết dày, chậm chậm đưa tay tới con chó, đôi mắt xám khời kia khiến người ta e dè! Tay nó đụng được đầu chú chó, Yun khá ngạc nhiên, xoa nhẹ rồi mỉm cười: – Mắt em đẹp thật!

– Nó nói nhỏ Chú chó như hiểu được liền bước vào lòng nó để nó ôm, nó chỉ biết bật cười rồi ôm lấy! Mọi người đều ngạc nhiên, đến Yun còn không thể làm được vậy cơ mà! – Ôm luôn kia! – Kino nói – Tài thật! – MC cười – Đã nói là đồng loại mà! – Cen nói Yun bước tới, chú chó liền lui ra rồi đến đứng kế Yun! Nó đứng lên nhìn Yun: – Em tài lắm! – Yun nói – Không cần anh khen! – Nó nói – Vậy em thử với con bên kia xem, chưa ai có thể đứng vào nó được cả. Có người từng đứng vào và kết cục là bị nó cắn đến chết! Cực kì mạnh bạo đấy, nó là con đầu đàn, mạnh nhất trong bọn chúng và cũng đẹp nhất tôi từng thấy đấy!

– Yun nói Tụi nó nhìn sang chú chó đang ngồi một mình bên kia, đúng như Yun nói, dù tất cả đều có kích cỡ bằng nhau nhưng con này lại có bề ngoài mạnh mẽ và đáng sợ hơn. Lông trắng như tuyết dù ở giống alaska không có loại lông trắng, điều thú vị hơn là con này mắt có 2 màu, một bên màu xám, một bên màu đỏ! – Em không đứng được đâu, nó hung dữ lắm! Tốt nhất đừng đến gần! – Anh nói – Pin từng bị nó cạp cho một phát đấy! – Ngọc cười – Im đi! Cứ thích chọc ghẹo! – Pin nói – Nhưng dù nó có hung dữ nhưng lại đẹp! – Anh nói – Nó là loại lai à? – Ngọc hỏi – Ừm, nó cùng với con của Yun là lai. Nhưng con này phần lai nhiều hơn, chỉ có thân hình là giống alaska thôi, còn lại là sói. Nói thẳng ra thì con đó là sói! – Key nói Nó nhìn chú chó đó, rất đẹp và kiều sa. Có điều gì đó khiến nó thích ở con này, có thể là lớp lông trắng như tuyết, có thể là đôi mắt hai màu nhưng thật ra nó thích nhất là vẻ mặt không khuất phục ai, lạnh tựa băng và bản lĩnh của loài săn mồi! Bước chậm chậm lại phía con chó đó, từng bước chân đều nhẹ nhàng in dấu lên tuyết! – Như, đừng đi, nguy hiểm! – TA ngăn cản

– Không cần được con nhóc đó đâu, chuẩn bị súng đi! – Cen nói Trên tay Ngọc là một cây súng gây mê, nếu nó có chuyện gì thì con chó kia sẽ bị bắn. Tất cả đều hồi hộp chờ kết quả, chú chó kia khi thấy nó lại gần liền lộ bản năng của loài sói. Tư thế chuẩn bị tấn công, khuôn mặt cực kì đáng sợ nhưng tất cả đều không làm nó sợ. Nó cảm thấy ở con này tính cách giống bản thân nên quyết tâm làm cho con chó này thành của mình. Hàm răng nhọn trắng tinh lộ ra, vẻ mặt giận dữ hiện lên: – Gừ..... – Như lui lại đi!

– Key nói – Nó giận rồi kia! – Kai nói Nó bỏ mặc những lời khuyên ngăn, cứ bước tới chú chó, nó lạnh lùng hơn băng. Vẻ mặt khiến người khác khuất phục trước mọi điều, để thu phục một ai đó thì phải mạnh hơn người đó! Nó dừng lại khoảng 1m trước mặt chú chó: – Gừ..... Tất cả con khác bỗng ngồi xuống, vẻ mặt chúng hơi e dè khi con đầu đàn đang nổi giận!

Nó nhìn vào đôi mắt 2 màu đỏ, thật đẹp .... Đôi mắt tím của nó như có đèn, màu tím sáng lên khi nhìn vào mắt chú chó kia, nhanh chóng vụt tắt đi! Nó bước tới gần hơn nữa rồi quỳ trên tuyết, nó sẽ thu phục được. Đưa tay ra trước mặt chú chó, chậm chậm! Một là nó sẽ được chú chó, hai là mất đi bàn tay! Được ăn cả ngã về không .....

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Cấp 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 70

Tay nó đã chạm vào lớp lông trắng dày đó, chú chó cũng đã không còn giận dữ hay gầm gừ, nó vuốt nhẹ, lớp lông trắng toát như tuyết, mượt và dày. Mọi người đều ngạc nhiên, ai cũng nghĩ nó sẽ bị con chó cạp cho vài cái=)))! Nhưng không, chú chó lại có vẻ hiền lành hơn hẳn! Đôi mắt hai màu kia vẫn vậy, vẫn là ánh mắt không khuất phục một ai nhưng lại để nó vuốt ve.

– Được .... Rồi! – Pin lấp bắp

– Rốt cuộc thì con nhóc đó làm thế nào vậy? – MC bất ngờ

– Đúng! Làm thế nào mà ....? – Những câu hỏi lần lượt vang lên

– Nếu mọi người để ý thì con này và con Gray đều là thuộc dòng dõi sói, chúng là giống lai nên cực kì kiều ngạo, chúng sẽ không khuất phục trước bất kỳ ai trừ kẻ mạnh hơn chúng. Dù cả 2 đều giống nhau nhưng Gray lại có phần lai nhiều hơn sói nên bản tính vẫn còn dạy bảo được, còn con đó là sói, nó chỉ có thân hình của alaska còn lại là sói. Tốc độ, sức mạnh hay bản tính săn mồi đều vượt bậc, đôi mắt hai màu đỏ là dấu hiệu của kẻ đứng đầu cũng có thể nói là kẻ mạnh nhất! – Cen giải thích

– Nhưng chẳng phải Như không thể thoát khỏi Mika sao? – Kino nói

– Về mặt sức mạnh, đúng là con nhóc đó không thể chống lại con sói đó, kể cả bọn alaska này nhưng mọi người không thấy điều gì kì lạ à? Tại sao Mika lại tấn công ngay khi vừa gặp? Tại sao lại không cắn mà lại gầm gừ đe dọa? – Cen thích thú

– Là vì mái tóc bạch kim đặc biệt đó, tính cách và khuôn mặt! Tất cả nó sở hữu đều khá giống với tính cách một con sói, Mika không thể tấn công vì biết ở nó có gì đó khác bọn sói, gầm gừ đe dọa để báo rằng ở đây không được bước vào! Nhưng sau khi đi với chúng ta và làm quen thì bọn alaska cực kì thích con nhóc vì nó cũng đôi phần giống alaska! Nhất là màu mắt! – Yun bước tới

Mọi người đều hiểu ra vấn đề và nhìn về phía cô gái kia, con sói trắng đó vẫn ngoan ngoãn để nó vuốt ve! Nó chạm vào phần đầu, lập tức con sói tránh tay nó và đôi mắt hai màu kia nhìn nó với vẻ nghi ngờ!

– Như, mày không sao chứ? – TA nói

– Không sao! – Nó quay lại

Đứng lên nhìn xuống con sói đỏ rồi bước về phía mọi người, nó không kêu hay ngoắc, tự động con sói đỏ đi bên cạnh nó! Trên tay Ngọc lúc này vẫn cầm cây súng, con sói lập tức chạy tới phía trước nó, nhìn Ngọc gầm gừ!

– Ngọc, cất súng! – Ken nói

Nhanh chóng cất súng đi, con sói không còn gầm gừ, dù vậy vẫn chắn trước nó với vẻ bảo vệ! Nó chỉ mỉm cười:

– Coi kia! Hung dữ! – Ngọc bấu môi

– Nhưng con này rốt cuộc là sói hay là chó? – Kai thắc mắc

– Sói lai alaska! – Key kết luận

– Nhưng chẳng phải nó còn bự hơn chủ sao? Nó có thể đi với Như trên lưng đấy! – Kino nói

– Thử đi! – Anh thích thú

Nó ngạc nhiên nhìn con sói, đúng là rất to, to hơn cả nó rất nhiều! Bầy alaska kia liền chạy ủa tới bên con đầu đàn, chúng đùa nghịch cùng nhau! Dù là sói nhưng vẫn vui vẻ khi bên alaska! Chúng trông thật vui vẻ:3

– Em giỏi lắm! Lùn! – Yun nói

– Anh đó! Đỡ ngang ngược! – Nó lè lưỡi

– Lùn! – Yun nói

– Tôi lùn kệ tôi! Dù gì cũng hơn 1m50! – Nó cãi lại

– Nhưng e lùn hơn tôi! – Yun nói

Nó hậm hực nhìn tên ngang ngược kia, lùn thì sao chứ >

– 2, Yun nói em lùn! – Nó nói

– Yun! Nói dối vì lợi ích to lớn! – Anh nhìn Yun

Mọi người cười phá lên, anh hòa theo Yun chọc nó, chạy sang Key, Key là niềm hi vọng cuối cùng của nó >

– Anh 33333! – Nó làm bộ mặt đáng thương

– Sự thật mịch lòng! – Key nhún vai

Vừa nói xong là nhận được một cú đạp vào chân, nó lùm Key >

– Nhưng em đã đặt tên cho con đó chưa? – Ken cười

– Bông gòn! – Nó vui vẻ

– Bông gòn? – Mọi người đồng thanh

– Em thích cái tên này! – Nó cười

Đơn giản vì trắng như tuyết, to hơn nó nên đặt là bông gòn! Nó quay sang nhìn bông gòn, bọn chúng trông vui vẻ khi bên nhau! Bông gòn quay sang nhìn nó rồi chạy tới kề bên nó, đầu dụi dụi vào chân:

– Sao vậy? – Nó ngạc nhiên

– Em thử lên lưng nó đi! – Cen nói

– Được không? – Nó quay sang nhìn bông gòn

Mặt bông gòn có vẻ thích thú, nó cười rồi nhẹ nhàng leo lên lưng, có vẻ nó không ảnh hưởng chút nào cả!

– Đúng là con đầu đàn nhì! – Anh cười

– Rất đẹp! – Ngọc nói

Nó ôm hờ lấy cổ bông gòn để không té, bông gòn bước đi rồi dần chuyển chạy! Nó cảm thấy ở luồng nhiệt từ thú cưng truyền sang mình, rất ấm! Mọi người đều vui vẻ nhìn khung cảnh đó, cô gái mái tóc bạch kim đang ngồi trên lưng một chú sói trắng! Rất đẹp và huyền ảo!

– Bông gòn! Dừng lại được rồi! – Nó nói

Như hiểu được, bông gòn chạy tới chỗ mọi người rồi dừng lại, nó nhẹ nhàng leo xuống vuốt ve!

– Hết hôm nay là chúng ta sẽ về Việt Nam! – Key nói

– Sao sớm vậy? – Kino nói

– Về để trang bị và kiểm tra mọi thứ! – Key nói

– Em có thể đem nó về Việt Nam không? – Nó nói

– Được nhưng em không thấy nó to quá à ==! – Anh nói

– Có khi nào tôi đang ngủ bị nó cạp không? – MC nói

– Đừng có nói mấy điều kinh dị như thế! – TA cười

– Không sao! Em thích nó! – Nó cười

– Vậy thì được rồi! – Key cười

Miền là nó thích, hai ông anh của nó làm mọi thứ để nó vui! Nó vui vẻ nhìn thú cưng, nó cảm giác ở con sói này có gì đó đồng cảm với bản thân! Mọi chuyện cứ thế diễn ra, nhẹ nhàng và yên bình!

Mọi người vào nhà kê cả bông gòn, vì bông gòn quá to nên phải ngủ ở phòng khách:)))! Ai cũng đi tắm rửa rồi soạn đồ để sáng mai về Việt Nam, nó được Pin tiêm thuốc, uống thuốc với vitamin! Cả ngày hôm nay, nó mệt mỏi lắm rồi, leo lên giường rồi tự thưởng cho mình giấc ngủ dài :333!

9 GIỜ SÁNG – NGÀY HÔM SAU

Nó bị Ngọc lôi dậy để thay đồ và ra sân bay, sau khi thay đồ thì nó kéo vali ra phòng khách để tìm bông gòn! Thú cưng thì đương nhiên phải giống chủ, vì vậy bông gòn đang ngủ say cạnh lò sưởi! Nó cười rồi tới đánh thức con thú không lồ kia:)))! Vì to nên bông gòn được ngồi ở ghế sau của xe Yun! Mọi người đều vào xe đi về sân bay, Yun bắt đầu chạy với tốc độ kinh hoàng:

– Tại sao tôi lại phải chờ theo con sói đó? – Yun nói

– Tại bông gòn là thú cưng của tôi! – Nó cười

– Liên quan gì?

– Thì anh chờ tôi, sẵn chờ theo nó!

– Em đồ lì lợm!

– Anh đồ ngang ngược!

Yun im lặng không thêm cãi với nó, bông gòn nằm dài trên ghế sau ngủ, vì to nên có vẻ không đủ cho con sói đó ==! Nó nhìn sang bên đường, tuyết trắng khắp nơi, màu trắng của sự tinh khiết, trong trắng! Và cũng tuyết mang đi tất cả những gì thuộc về nó ....

Một lát sau tụi nó đến sân bay, di chuyển về phía máy bay riêng, mọi người đều chú ý vào nó và bông gòn! Họ có vẻ thích bông gòn vì vẻ ngoài như cục bông di động:))). Tụi nó vào máy bay rồi cất cánh bay về Việt Nam, trong chuyến bay, Cen giải thích và cùng mọi người bàn về nhiệm vụ lần này!

– Cần thận và đừng đưa xe cho trẻ em dưới 18 tuổi nhé! – Yun nói

– Thời gian chuẩn bị lâu hơn những lần trước, liệu ổn không? – Ngọc lo lắng

– Không sao! Trong thời gian chuẩn bị, chúng ta sẽ chăm chỉ tập luyện nhiều hơn! – MC nói

– Thời gian này để em ngủ lấy sức nhé! – Nó nói

– Không! – Mọi người đồng thanh

Nó xụ mặt, để nó ngủ đi chứ:(=)))))! Việc bàn bạc tiếp tục, ai nấy đều nghiêm túc vì lần này không phải tất cả làm chung mà được chia ra. Việc chuẩn bị và kiểm tra, sản xuất hàng hoá, tập luyện kéo dài đến gần mấy tháng! Thời gian cũng dần trôi qua, khi bàn luận xong thì cũng đã đến buổi trưa, mọi người đi ăn xong rồi ai về phòng napping đi ngủ :)))! Bông gòn một lần nữa vì kích thích quá to nên bị đẩy ra phòng khách:3!

Chương 71: Nhiệm vụ

Chuyến bay dài cuối cùng cũng đã hạ cánh, tụi nó nhanh chóng trở về nhà, vì khí hậu đột ngột thay đổi khiến bông gòn chưa thích ứng kịp nên nó cảm thấy rất khó chịu! Theo như kế hoạch đã vạch ra, mọi người sẽ tăng cường tập luyện nhiều hơn lúc thường! Hiện tại là tháng 1, tháng 4 sẽ bắt đầu nhiệm vụ. Nó vẫn mang vết thương lòng và tập luyện để lãng quên đi. Từng ngày trôi qua, đến trường đều đặn, tập luyện chăm chỉ. Khi về nhà, theo lời chỉ dẫn của Cen, nó huấn luyện bông gòn thành một trợ thủ đắc lực. Bản năng của loài sói trời dậy mỗi khi vào những buổi huấn luyện, nhiều lần bị bông gòn cào rách thịt nhưng nó vẫn cố gắng, vẫn tươi cười! Có lần vào tối khuya, ăn trộm lên vào từ cổng thì bị bông gòn cắn xé đến nửa sống nửa chết, nó đi xuống thì hoảng hồn! Nhưng dần nó quen với cảnh tượng thế này, những cảnh máu me đầm đìa. Mỗi khi vào trụ sở của bang, nó đều mang mặt nạ trắng vô hồn, ai nấy đều tò mò là ai phía sau lớp mặt nạ đó! Sức mạnh tăng thì dĩ nhiên bản tính ngang tàn cũng trời dậy, dứt khoát trong tất cả mọi việc, không bao giờ quy trước một ai! Đến cả 2 ông anh của nó cũng dần cảm thấy được chuyện này, dù nó vẫn làm nũng với anh mình nhưng khi đeo chiếc mặt nạ kia vào, nó không còn là nó! Việc học ở trường, tụi nó đã làm bài kiểm tra về tất cả và nó là người đứng đầu lớp! Trái tim cũng bị đóng băng lại như ngày hôm đó, ngày tuyết mang hân đi... Căn bệnh cũng có dấu hiệu giảm dần, số lần lên cơn đau tim ít lại nhưng không ai biết rằng tình hình đã dần nặng hơn!!

3 tháng dần trôi qua một cách nhanh chóng, mọi việc đều sẵn sàng, tháng 4 bắt đầu! Mọi người đều tiến hành nhiệm vụ được giao, nó cũng hoàn thành tốt việc của mình. Nó cùng Ngọc và Kino đã thu phục nhiều băng đảng nổi dậy, tất cả đều mạnh nhưng tụi nó là mạnh nhất! Các cuộc ẩu đả, những lần đổ máu, dần nó được biết đến trong thế giới ngầm là Bạch. Chưa ai ngoài những người thân nhìn thấy khuôn mặt thật, họ chỉ thấy mặt nạ trắng vô hồn, nó luôn đi cùng bông gòn, công sức huấn luyện của nó không vô ích! Bản năng loài sói xé xác những tên dám đến gần nó! Bên những người còn lại cũng diễn ra êm đẹp, nhiệm vụ của họ đều đã hoàn thành tốt đẹp, số tiền đem lại là một con số rất dài, không thể nói bằng miệng được! Trong vòng 10 ngày đầu, đã thu phục tất cả băng nhóm đang nổi loạn, tưởng chừng đã kết thúc nhưng...

Sau buổi tối thu phục băng cuối, cả người đầy mệt mỏi nằm dài trên giường! Nó đang yên giấc trên giường thì Ngọc từ bên ngoài bước vào đánh thức nó:

- Gì vậy? – Nó thức dậy
- Giờ này còn ngủ nữa, dậy đi! – Ngọc nói
- Mà biết là hôm qua mệt lắm không? – Nó mệt mỏi
- Tao biết rồi!
- Ừm, thông minh! Tao đi ngủ
- Không được! Có chuyện rồi!
- Chuyện gì nữa?
- Tụi mình bỏ qua một băng rồi!

Nó nghe thế liền mệt mỏi thay đồ rồi cùng Ngọc xuống nhà, chẳng phải là hết rồi sao >

- Nhóc, em còn say ke đấy à? – Key nói
- Buồn ngủ quá! – Nó lẩm bẩm
- Không có thời gian để ngủ đâu, Kino tại sao lại bỏ qua một băng vậy? – Cen nói

Không khí bỗng trở nên nặng nề, nó lúc này hiểu ra tình hình liên tình ngữ, nhìn sang Kino, Kino không nói gì cả! Tụi nó đã phạm sai lầm gì rồi sao?

- Không sao! Tối nay sẽ thu phục! – Nó nói
- Nhưng băng này không như lúc trước, chúng khá mạnh! – TA nói
- Đã bảo không sao! Chết là bỏ!

Nó nói rồi nhìn sang Kino và Ngọc, tụi nó sẽ hoàn thành tốt! Khẽ mỉm cười:

- Xong thì em đi ngủ! – Nó đứng lên

– Ấy! Ngồi xuống! – Key kéo nó

– Không phải hết chuyện rồi sao? – Nó nhăn mặt

– Phụ huynh của em đang bay về đây! – Ken nói

Nó khựng người lại, về đây? Chẳng phải họ nói không về sao? Sao giờ lại về chứ? Thật nực cười, đúng là hài mà!

– Sau khi rước họ về từ sân bay, sẽ làm nhiệm vụ! – Kino nói

– Hết rồi chứ? – Nó nói

– Đừng nghĩ đến việc bỏ lên ngủ! – Key kẹp cổ nó

– Hahaha! Bỏ em ra

Không khí trở nên vui vẻ, nó bị bắt lại và cùng mọi người ăn cơm trưa. Sau khi ăn xong, tụi nó đến trụ sở để lấy vũ khí, vẫn dắt theo bông gòn! Đạo này bông gòn có vẻ tăng cân, tại Key hết, cho con sói béo trắng ăn ngủ suốt ngày >

– Nè, giữ sức lát còn đi đó! – Ngọc ngồi kể nhắc nhở

– biết rồi bà già! – Nó cười

– Giờ đi lấy vũ khí nào! À, lần trước ai làm hư cây súng lục vậy? – MC hỏi

3 đứa làm nhiệm vụ thoáng giật mình, thật ra là vì lúc đó giành giật nên cả 3 làm hư luôn.v! Nó nhìn sang Kino, Kino chỉ chỉ về Ngọc:

– Ngọc! – nó với Kino đồng thanh

– Hả? Gì gì? – Ngọc bang hoàng

– Ngọc, lần nhiệm vụ tiếp theo em vẫn tiếp tục đi! – Key nói

– Ơ ơ! – Ngọc ngo ngác

Nó với Kino ôm bụng cười lăn lộn, kẻ bị phạt là Ngọc:)): Yun nhìn sang nó rồi trở lại bình thường không nói gì! Tụi nó di chuyển sang kho vũ khí, tất cả các loại súng trên thế giới đều có và được nâng cấp hoàn toàn. Nó thích loại do anh vừa nghiên cứu dành riêng cho nó, bên ngoài là có thiết kế đơn giản nhưng đạn thì lại khác biệt, là loại thuốc độc khi bắn vào đối phương, chất độc tự động tiết ra từ viên đạn, các tế bào trong cơ thể tự động vỡ tung! Nó thích như thế, chết từ từ mới cảm nhận được sự đau đớn!

Sau khi giành giật, cãi lộn vì súng máy thì cũng hoàn tất khâu chọn vũ khí, tụi nó giờ tiến ra sân bay để đón ba mẹ nó! Đứng trước cửa trụ sở chờ anh và những người kia lấy xe, nó cùng Ngọc bàn về việc sẽ làm gì sau khi hoàn thành nhiệm vụ:)): Lúc này điện thoại nó reo lên, là một số máy lạ:

– Ai vậy? – Nó bắt máy

– Xin chào! – Giọng nói quen thuộc

– Lại là mày! – Nó nói

– Là tao! Nhân đây, con nhỏ mày thương hại đây! – Nhân nói

– Chuyện gì? – Nó nói

Bỗng bên kia đầu dây tắt máy, nó nhăn mặt, sao lại tắt máy thế này? Lúc này xe đến, tụi nó lên xe rồi chạy về hướng sân bay! Khi đến sân bay, chuyến bay của ba mẹ nó đã hạ cánh nhưng vẫn không thấy đâu, nổi lo lắng tràn đầy

– Sao lại không có ở đây? – Kai nói

– Hạ cánh lâu rồi! – Pin nói

– Chia nhau ra! – Yun nói

Nó đi cùng bông gòn, chạy đi kiểm khắp nơi nhưng chẳng thấy, lo lắng bất an dần chiếm lấy lí trí của nó! Chạy ra tới bãi giữ xe, bông gòn bỗng chạy lên phía trước, nó đuổi theo. Nó đang ở một khu giữ xe trống, không có ai cả! Lúc này một chiếc xe chạy thẳng về phía nó, bông gòn đứng trước che chở cho nó!

– Bông gòn, lui ra!

Nó đẩy bông gòn ra, chú sói trắng bị lực mạnh đẩy sang một bên, nó hứng chịu cú tông đó và ngã xuống đất! Bông gòn chạy về hướng nó, tiếng gầm gừ càng to. Nó đưa tay vuốt nhẹ lớp lông trắng:

– Chị không sao! – Nó mỉm cười

Cú tông quá mạnh khiến nó không thể đứng nổi nữa, từ bên trong xe có người bước xuống! Con sói trắng gầm gừ ngày càng lớn và

– * ĐOÀNG *

Tiếng súng lớn vang lên, nó sững sờ ngay trước mắt, có thứ gì đó ngã xuống kèm theo dòng máu tươi dính vào tay nó! Bông gòn bị bắn vào chân trái, nó bàng hoàng cố gắng ngồi dậy, bò lại phía bông gòn!

– Nè! Em không sao chứ?

Nó nhìn bông gòn, ôm chặt lấy thân hình to lớn nó cảm thấy mình sắp chết tới nơi! Bỗng nó bị ai đó kéo lên một cách thô bạo và vác đi:

– THẢ RA! Bông gòn! – Nó hét lên

– * ĐOÀNG *

Ngay trước mắt nó, bông gòn bị một tên khác bắn vào chân sau bên trái, tiếng kêu gào đầy thảm thương vang lên. Nó dùng ít sức cuối cùng vùng vẫy nhưng đã bị đánh vào đầu và bất tỉnh! Nó được bỏ vào cốp xe, chiếc xe chạy đi, chỉ còn lại con sói trắng với bộ lông nhuộm máu!

Anh cùng mọi người nghe tiếng súng và sau đó là tiếng tru của sói, mọi người chạy tới thì đã quá muộn! Nó đã bị bắt đi, chỉ còn con sói nằm đó với vết thương:

– BÔNG GÒN! – Ngọc hét lên

– Nhanh lên, đưa về nhà trước! – Yun ra lệnh

Mọi người nhanh chóng đưa bông gòn về nhà, đem bác sĩ thú y tới để chữa trị! Ai nấy đều lo lắng không nguôi! Anh đã ra lệnh lục soát khắp thành phố để tìm nó, thời gian dần trôi qua, bông gòn không biết cứu được không, nó thì chẳng biết ra sao!

– MẸ NÓ! – Key tức giận

– Bình tĩnh! – MC nói

Ai nấy đều lo lắng, từ trên lầu vị bác sĩ thú y bước xuống, Ngọc chạy lại:

– Bác cứu được nó chứ? – Ngọc lo lắng

– Tính mạng thì không sao! Về phần di chuyển thì hơi khó khăn, nếu cố gắng thì sẽ ổn!

Mọi người cảm thấy nhẹ nhõm một phần, lúc này đã hơn 6 giờ mà vẫn chưa có tin tức của nó! Điện thoại Ngọc reo lên, một tin nhắn hình ảnh, mở ra xem và Ngọc cứng đờ lại, tay run run:

– Sao vậy? – Yun nhíu mày

– Như ..... Nó ...

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Cấp 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 72: Căn nhà gỗ và khu rừng cao su !

Nó tỉnh dậy, cả thân thể đau nhức, xung quanh nó có ánh sáng mập mờ không rõ! Đưa tay lên đụng vào đầu, nó bị cú đập lúc này làm chảy máu. Nó nhìn xung quanh, nó bị bắt đi đâu? Đây là đâu? Cố gắng đứng dậy, ánh sáng mập mờ cũng đủ để nó biết đây là một căn nhà bằng gỗ cũ! Lúc này nó nhìn sang phía đằng xa, có 2 người đang nằm ở đó:

– Ba ... Mẹ!

Ba mẹ nó đang nằm bên kia, cố gắng bước lại, ngồi xuống kế bên ba nó, khuôn mặt ông đầy vết bầm tím, đầu chảy máu! Nó lay ba mẹ nó:

– A .... – Ba nó rên khê

– Ba oi ba! – Nó nói

– Như hả con? – Ba nó nói

– Con nè! – Nó nó

Ba nó ngồi dậy, nó quay sang mẹ nó, bà cũng như ba nó, bị hành hạ nhiều! Nó cảm giác bất an dâng trào:

– Sao ba mẹ lại ở đây?

– Chúng ta đang ra phía ngoài đợi con thì bị một đám người tới bắt đi! – Mẹ nó nói

– ba mẹ không sao chứ?

– Ta ổn!

– Phải làm sao đây? – Nó lo lắng

– Như, đến mức này thì ta đành phải nói cho con nghe chuyện này thật bình tĩnh nhé con! – Mẹ nó nói

– Chuyện gì vậy? – Nó hỏi

– Ta và mẹ con không phải ba mẹ ruột của con – Ba nó nói

Như sét vừa đánh ngang tai, nó đờ người ra, nó nghe nhầm đúng không? Không phải ba mẹ ruột là sao?

– Ba nói giỡn gì vậy?

– Không, ta không giỡn! Con không phải con chúng ta! – Ba nó nói

– KHÔNG, KHÔNG PHẢI!

Nó đứng lên thét gào, nước mắt tuôn ra không ngừng, chuyện gì thế này? Họ đang nói gì thế? Điên hết rồi! Nó đi lùi ra phía sau, lắc đầu phủ nhận:

– Không phải!

– Như, con bình tĩnh!

– Nếu không phải thì ai? Ai là ba mẹ ruột?

– Ba mẹ ruột con chính là ....

Chưa kịp nói hết câu thì cánh cửa gỗ bị mở tung ra, nó quay lại, Nhân đang đứng đó cùng với một đám người khác. Nó đứng lại nhìn Nhân:

– Làm cái trò gì vậy hả? – Nó gằn giọng

– Không! Đâu phải! – Nhân nhún vai

– Đồ con khốn!

– tới giờ còn mạnh miệng được, tụi bây đâu, lên đập cho nó biết điều coi! – Nhân ra lệnh

Một đám người bước tới gần nó, với tình trạng hiện giờ thì chống cự là không thể! Nó bị cột 2 tay 2 chân vào 4 cọc dây xích và treo lơ lửng lên trên không. Những cây roi đầy gai vụt lên thân thể nó, nhờ căn bệnh chết tiệt kia mà nó không biết đau là gì. Khuôn mặt vô hồn, những vết rách trên da thịt ứa đầy máu! Một đám người khác bước tới và đánh đập ba mẹ nó:

– DỪNG LẠI, DỪNG ĐÁNH HỌ! – Nó hét lên

– Haha, tao sẽ cho gia đình mày chết cùng nhau! Đừng sợ! – Nhân cười đều

– A ... A. A.A – Tiếng hét đau đớn

– TAO XIN MÀY, DỪNG HÀNH HẠ HỌ!

Nước mắt đầm đìa, nó bất lực nhìn gia đình mình bị đánh đập một cách dã man, nó nhớ lại cảnh của bông gòn. Không được để họ thành như vậy, nó

không muốn mất một ai nữa! Tiếng roi da vút trong gió, tiếng hét đầy đau thương.

– Dừng lại! – Nhân ra lệnh

Nó được thả xuống sàn, cố gắng lết lại phía ba mẹ nó, họ bị hành hạ tới mức gần chết!

– Mày đi trước! – Nhân chìa súng vào nó

Nó nhìn Nhân, đây là người mà nó tha thứ! Giờ quay lại trả thù, thật nực cười! Nước mắt đau thương chảy dài, cũng được thôi. Chết là hết, không còn đau khổ, không còn nước mắt, không còn những ngày tháng lam dụng những bài tập luyện khó khăn để quên đi vết thương lòng chưa lành ...

– * ĐOÀNG *

Tiếng súng vang lên, nó tưởng mình sẽ nhận viên đạn đó nhưng không phải. Sững sờ, trước mắt nó là ba nó đã bị viên đạn bạc bắn vào đầu. Ông đã đỡ giúp nó viên đạn, máu tuôn ra

– Ba ... Ba ơi, trả lời con đi! Ba tỉnh dậy đi, con xin lỗi ba, ba ơi!

– Ông già chết tiệt! Cũng được thôi, dù gì cũng đi mà!

Nhân nhếch mép nhìn nó, nước mắt đầm đìa ôm chặt lấy người ba đã chết của mình, nó tuyệt vọng, ba nó đã chết trước mắt nó, ba nó chết vì nó! Tại sao lại là nó? Tại sao mọi chuyện cứ đổ dồn về nó? Nước mắt hoà lẫn với máu tươi đang dần đông lại, thật thảm thương, cứ như một bộ phim kinh dị không hồi kết ....

– Khóc lóc đủ rồi, thế nào cảm giác mất người thân? – Nhân mĩa mai

– Tại sao mày lại làm vậy? Minh tao chưa đủ sao? Tại sao chứ? – Nó hét gào lên

– Tại sao? Mày anh trai mày và đám người giết người không nhân suy nghĩ sẽ tha cho tao dễ dàng như thế sao? Ba má tao, vậy họ có tội không? Mày trả lời đi?

– Ba .... Má mày? – Nó sững sờ

– Ba má tao, đúng ba má tao! Chết không kịp ngáp, họ có tội sao? Không, không hề! Vậy thì ba mẹ mày cũng thế!

Nó như người mất hồn, đứng dậm mắt đối mặt với Nhân, thì ra ba mẹ Nhân cũng mất! Nhân thay đổi hoàn toàn, một cô gái độc ác, không còn ngây thơ như trước! Đây là quy luật của thế giới ngầm sao?

– Mọi thứ đang dần thay đổi, kể cả con người, tao và mày tay đã nhuộm đầy máu ở tuổi đời quá trẻ vậy nên! Học cách tàn nhẫn, mày thương hại người khác, không ai thương hại mày cả! Đây là bài học cho mày, giết hoặc bị giết, quy luật của thế giới ngầm.

Sau câu nói đó, Nhân đập mạnh vào bụng khiến nó té mạnh xuống sàn, hơi thở hỗn hển cố gắng ngồi dậy. Miệng nó ứa một dòng máu tươi, hôm nay nó thật thảm thật!

– Cột nó vào ghế!

Nghe lệnh của Nhân, đám người đó dùng dây thừng cột nó vào ghế, nó nhìn theo từng hành động của Nhân! Lúc này Nhân bước về phía mẹ nó, súng chìa thẳng ngay thái dương của bà:

– Dừng .... Dừng – Nó lắc đầu

– Như .... Chiếc hộp dưới sàn ..... Căn nhà cũ ..... Hãy sống tốt ... Hãy tha thứ cho ta

– * ĐOÀNG *

– KHÔNGGGGGGGGGGG!

Tiếng thét thảm thương của nó vang lên, bà đã ngã xuống sàn kèm theo dòng máu tươi tuôn ra, đã chết! Nước mắt đầm đìa, nó còn lại gì? Gia đình duy nhất nó gìn giữ, từng thề với lòng sẽ bảo vệ họ đã chết! Chết vì nó, chết vì cái quy luật của thế giới ngầm kinh tởm kia! Trước mắt nó, hai cái xác thối đầm máu, khuôn mặt cả hai đều yên bình.

– Sao hả? Đau lòng chứ?

– Hahahahaha! Tại sao lại để con ở đây chứ? Sao lại bỏ con một mình ở thế giới kinh tởm này? Thật kinh tởm, giả tạo, các người thật giả tạo! Sao lại bỏ tôi đi chứ, sao lại chết? Sao lại là tôi?

Giọng cười man rợ vang lên, nó cười để quên đi nỗi mất mát người thân, hôm nay nó sẽ cười thật to. Nhân nhìn nó ngạc nhiên, nó bị điên sao? Cười trong nước mắt, lòng đau nhưng môi cười! Những câu hỏi tự đặt ra, ai là người giải đáp cho nó? Ai sẽ trả lời cho nó? Không ai cả ...

– Thừa thủ lĩnh, đã đem tới!

Một người đàn ông khác đứng ngoài cửa, nó đưa mắt sang nhìn và sự thật không thể tin được, Quỳnh đang đứng đó với thân thể bầm dập!

– Đưa nó vào đây xong rồi ra ngoài! Chúng ta về kho lấy loại thuốc mới sẵn thử nghiệm!

Nhân vừa nói vừa bước ra bên ngoài, Quỳnh bị đẩy vào trong một cách thô bạo, cánh cửa bị khoá lại! Quỳnh sợ hãi nhìn xung quanh và dừng lại ở 2 xác chết đầy máu nằm dưới sàn:

– Quỳnh, bình tĩnh! – Nó lên tiếng

– Như .... Là như? – Quỳnh run sợ

– Là tao! – Nó nói

Quỳnh chạy lại kể bên nó, đôi tay run run cố gắng mở trói, nước mắt chảy dài. Đờ nó dựa vào vách gỗ, Quỳnh vừa khóc vừa ân cần lo lắng cho nó:

– Sao mày lại ở đây? – Nó hỏi

– Họ ... Tôi bắt tao! – Quỳnh khóc

– Không sao! Ôn cả rồi! Tao không để họ làm gì mày đâu! Tuyệt đối không!

Nó ôm chặt Quỳnh, khóc oà ướt đầm vai áo của nó, Quỳnh đang cực kì sợ hãi. Nó cũng sợ nhưng ít nhất nó không còn gì cả, Quỳnh vẫn còn gia đình và bạn bè, quan trọng hơn Quỳnh là người hấn cần! Nhiều đó cũng đủ để nó bảo vệ Quỳnh, dù chết đi, nó vẫn yên lòng khi hấn còn có Quỳnh.

– Mày không sao chứ? – Quỳnh rời khỏi vòng tay nó

– Còn nói được là vẫn ổn! – Nó nói

– Giờ phải làm sao? Ở đây hình như là rừng cao su! – Quỳnh lo lắng

Nó suy nghĩ một chút rồi cầm sợi dây chuyền lên, may mắn là nó vẫn chưa quên về việc này!

– Như đây! Hiện tại em đang bị nhốt ở một căn nhà gỗ và có thể đây là rừng cao su! Em đang ở cùng với Quỳnh, đưa người đến đi! Kê chủ mưu là Nhân! Nhắc lại, chủ mưu là Nhân!

Nó nói vào sợi dây chuyền, tai nghe vẫn không có tín hiệu hồi âm, có lẽ đã mất liên lạc! Bỗng nó cảm thấy tim đau nhói lên, tim ôm chặt lấy ngực trái, không thể được, nếu nó lên con thì sẽ thật khủng khiếp! Khuôn mặt trắng bệch không chút máu, móng tay, chân tím lại!

– Như như! Mày không sao chứ? – Quỳnh hét hoảng

– Hủ thuốc, trong ...., túi

Liền lục trong túi nó, hủ thuốc dự phòng Yun đưa cho nó! Quỳnh mở ra và lỡ tay làm đổ hết thuốc trên sàn, nó không suy nghĩ nhiều liền chụp lấy khoảng 2-3 viên bỏ vào miệng! Thuốc phát huy tác dụng và nó đã uống nhiều hơn lời Yun dặn, cả cơ thể bắt đầu phản ứng lại! Con đau thấu xương, não nó muốn vỡ tung ra, hơi thở nhanh dần!

– Như, không sao chứ?

Nhắm nghiền mắt lại, đầu óc nó trống rỗng! Kéo dài như thế đến tận 5 phút sau, nó trở lại bình thường, như một con ác mộng. Điều kì lạ là sau cơn đau không thể diễn tả thì nó cảm thấy cơ thể trở lại như cũ, thể lực phục hồi!

– Tao ổn rồi! – Nó nói

– Giờ phải làm sao?

– Bọn chúng có lẽ sắp quay lại rồi, yên tâm đi! Tao bảo vệ mày!

– Tại sao mày làm vậy? Chẳng phải mày cũng bị thương sao?

Nó nhìn Quỳnh, phải trả lời thế nào đây? Nó giờ đây rối lăm, nhìn sang ba mẹ nó. Họ đã chết, gia đình duy nhất của nó không còn! Nó không còn gì để mất ...

– Đừng hỏi gì cả, hãy nghe tao, một lần! Mày còn nhiều thứ, tao không còn gì để mất! Vì vậy hãy nghe tao!

– Tao xin lỗi mày!

– Tao sẽ không tha lỗi cho mày đâu! Trừ khi mày bên người đó, quan tâm, chăm sóc và hãy làm người đó cười! Đó là những thứ để mày chuộc lỗi với tao!

Nó mỉm cười, Nó sẽ bảo vệ Quỳnh, bằng mọi giá! Lúc này cánh cửa mở toang ra, Nhân cùng đám người lúc này bước vào, nó nhìn xung quanh, có khoảng 15 tên!

– Thử trò vui nhé! – Nhân cười đều

– Đồ con khốn! – Quỳnh nói

– Đánh con đó! – Nhân chỉ Quỳnh

Đám người kia hùng hổ bước lại phía Quỳnh, nó kéo Quỳnh ra phía sau che chắn!

– Bảo vệ sao? Mày không đủ sức đâu! – một tên nói

Tên đó bước tới kết quả là bị nó đá vào bụng, nhanh nhẹn cướp súng từ lưng quần!

– * ĐOÀNG ĐOÀNG ĐOÀNG ĐOÀNG ĐOÀNG ĐOÀNG *

Tiếng súng liên tục vang lên, từng tên ngã gục trên sàn gỗ, bách phát bách trúng. Không chần chừ, không e dè, không sợ hãi, nó bắn liên tục khiến Nhân và đám còn lại hoảng hốt! 6 tên đã chết vì đạn ghim thẳng vào trán, không lệch một tí nào!

– Hay lắm! Đa tài, đúng là em gái của Đại Ma Vương! – Nhân cười khinh bỉ

– Im đi con khốn! – Nó nói

– Bảo vệ nhau sao? Thật cao thượng, ba mẹ mình còn không bảo vệ được, huống chi con nhỏ đó? – Nhân mỉa mai

– Ngâm mồm mày vào đi! – Nó nói

Mắt tím một lần nữa sáng lên, mái tóc bạch kim kia dính đầy máu, khuôn mặt vô hồn kia lấm lem vết máu khô. Nó không bao giờ tha thứ cho Nhân, tuyệt đối không! Quỳnh run rẩy, nước mắt rơi lã chã trên mặt, xác chết nằm trên sàn nhà nhuộm đầy máu. Bấu chặt vào áo nó, Quỳnh sợ, thật sự rất sợ!

– Hôm nay, dù có chết cũng phải giết được mày! – Nhân nói

– Vậy thì đi chung thôi! – Nó nhếch mép

– Như ... Đừng làm vậy! – Quỳnh khóc

Quỳnh níu áo nó tỏ ý không để cho nó làm vậy, khung cảnh khiến người khác chạnh lòng! Hai người con gái, tuổi đời chưa tròn 18 chỉ mới 14, chưa đi hết nửa chặng đường của cuộc sống nhưng đã trải qua nhiều hơn người khác. Bàn tay đã nhuộm máu, tâm hồn cũng đã bị đục khoét bởi những vết thương do người ngoài tạo ra! Nhưng ở đâu đó trong nó vẫn còn thứ gọi là thương cảm còn Nhân thì chỉ còn thù hận.

– Trước khi cho mày đi theo ba mẹ mày, nói nguyện vọng cuối đi! – Nhân nói

– Tha cho Quỳnh! – Nó nói

– Mày nói vậy thì tao phải giết nó rồi! Xử con kia! – Nhân nhếch mép

Những người còn lại rút súng nhắm thẳng vào Quỳnh đang núp sâu nó, nó vẫn che chở cho Quỳnh dù có đánh đổi cả mạng sống! Quỳnh run rẩy, cảm giác hoảng sợ bao trùm ....

– Mày đánh đổi cả mạng mình để bảo vệ cho con đó? – Nhân nhếch mép

– Tao đánh đổi cả mạng mình để bảo vệ người có thể làm hắn cười!

– * ĐỪNG ĐỪNG ĐỪNG ĐỪNG ĐỪNG ĐỪNG ĐỪNG *

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Cấp 2* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 73: Vị tha

Đôi tay Ngọc run run cầm chiếc điện thoại, trên màn hình, tấm ảnh và người trong đó là nó với dòng máu chảy trên đầu! Kai nhanh chóng cầm lấy điện thoại đưa mọi người cùng xem, ai nấy đều sững sốt, một đứa như nó mà bị bắt cóc như thế này thì thật bất ngờ!

– Nhanh chóng định vị tìm chỗ đang ở! Tập trung người đi lục soát thành phố này lên, liên lạc sang Anh thông báo về việc này, liên lạc qua dây chuyền, một nửa ở lại đây quản tất cả mọi việc, một nửa đi lục soát! Tuyệt đối không được mất cảnh giác, rõ chưa? – Key nói

– RỒ!

– Ngọc, Kino, Ken, Yun, Kai dẫn người đi lục soát! Còn lại ở nhà sẽ đăng nhập vào bản đồ vị trí và liên lạc, nhờ bên họ Bạch liên lạc bên phía cảnh sát là ok! – Key nói

– Lục soát tất cả khu vực quanh đây! – Cen nói

Mỗi người một việc, 5 người được giao việc đi lục soát như tên bắn nhanh chóng 2 chiếc xe hơi và 1 chiếc moto phóng thẳng ra đường, sau đó thì một đàn xe đua chạy sau với tốc độ kinh khủng! Không màng đến tính mạng, chạy bán sống bán chết, trên con đường tràn ngập người dân, đoàn xe đua chạy như điên khiến ai thấy cũng phải né. Yun chạy chiếc moto lượn lách trên đường, đúng như tên gọi là ĐMV! Kino đi cùng Kai, Ngọc đi cùng Ken trên 2 chiếc xe hơi và phía sau là một đàn siêu xe khác nhau.

– Chẳng phải anh không đủ tuổi lái xe sao? – Kai nhìn Kino

– Chủ mày không muốn rút xe thì im lặng đi! – Kino nói

– Lần trước anh là người lái xe đúng không?

– Cầu nguyện đi! – Kino nhếch mép

Trong căn biệt thự, các vệ sĩ áo đen đứng xung quanh nhà, Key cùng những người khác ngồi trong phòng khách, những chiếc laptop hiện đại, tân tiến nhất đều tập trung ở đây cả! Tiếng gõ bàn phím liên tục vang lên, không khí nặng nề:

– Đã kết nối tới vệ tinh! – MC nói

– Tốt rồi! Kiểm tra! – Cen nói

Rất thành thạo, chuyên nghiệp, nhanh như chớp trên màn hình của mỗi chiếc laptop đã hiện lên bản đồ thu nhỏ, dấu chấm đỏ là vị trí căn biệt thự, dấu chấm màu vàng là vị trí của nó, màu đen là của những người đang đi lục soát!

– Không có tín hiệu! – Pin nói

– Mẹ kiếp! Kiểm tra lại lần cuối ở sân bay! – Key tức giận

Lúc sau, màn hình hiện lên camera của toàn bộ sân bay, trên camera ở bãi giữ xe đã ghi hình lại toàn bộ sự việc diễn ra! Key cực kì tức giận khi xem những thứ diễn ra trên màn hình:

– Mẹ nó! Bọn hèn! – Key quát lên

– Bình tĩnh đi! Nhận dạng bọn chúng! – Cen nói

– Bọn này là sát thủ đánh thuê, thường chỉ nhận tiền và làm theo yêu cầu của khách hàng! – TA nói

– Thông tin vừa mới cập nhật thì chúng đã gia nhập vào một băng, đó là băng chúng ta đã bỏ sót! – Pin nói tiếp

– Tìm trụ sở của chúng! TA cùng Pin đến dọn ổ đi! – Cen nói

– RỒ!

Hai người vừa được giao nhiệm vụ liền tức tốc đi cùng với một nhóm cấp A. Ai nấy đều tức giận, đều chung một mục đích là tìm ra nó! Trong vòng chưa tới 2 tiếng, trụ sở của băng nhóm đó đã bị dọn sạch nhưng vẫn không bắt được tên thủ lĩnh!

– Giết sạch từng tên rồi đốt trụ sở của chúng! – Key nói qua điện thoại

Cúp máy điện thoại, nỗi bất an dần tăng lên, vẫn không có tin tức của nó! Đã rất lâu rồi từ 5 người kia vẫn chưa có báo cáo gì hết khiến Key càng lo lắng thêm! Bỗng tai nghe phát lên tiếng rè rè:

– rè ... Rè..... Như đây ..... Rè..... Rè... Căn nhà gỗ ..... rè.... Rừng cao su ..... Rè ... Nhân

Ai nấy đều lắng nghe tín hiệu phát lên, không khí căng thẳng hẳn lên! Tín hiệu tắt đi:

– Như, như! – Cen nói

– Mất tín hiệu rồi! – Key nói

– Định vị tín hiệu! – Cen nói

– Có rồi! Căn nhà gỗ ở rừng cao su phía Tây thành phố!

– NHANH CHÓNG DI CHUYỂN SANG RỪNG CAO SU Ở PHÍA TÂY THÀNH PHỐ! – Key nói qua dây chuyên

5 người đi lục soát nhận được thông tin liền chuyển hướng, Yun phóng hết tốc độ sau khi nhận được thông tin đó! Lúc này điện thoại Ngọc reo lên:

– Alo?! – Ngọc bắt máy

– Alo, Trường đây, Quỳnh bị bắt rồi! Theo tín hiệu ở đó có người bên máy, căn nhà gỗ ở rừng cao su phía Tây thành phố! – Hấn nói

– Tụi tao vừa biết đây, gặp nhau ở đó! – Ngọc nói

Thông tin đã được xác nhận, không cần nghỉ ngơi nhiều! Thành phố hiện tại bị náo loạn bởi hàng chục chiếc xe chạy như điên trên đường. Hấn cũng nhanh chóng cùng người của mình đi tới phía Tây! Cuộc chơi chính thức bắt đầu!

Một lát sau, hàng chục người đã tới rừng cao su, như đã được sắp xếp sẵn, các sát thủ đều tìm cho mình vị trí thích hợp! Không biết từ bao giờ, Yun đã tiến đến cánh cửa gỗ ==, nhìn vào, Nhân cùng một đám người đang chia súng vào nó và Quỳnh! Quay lại ra hiệu cho những người bên dưới tiến lên, Kỉn nhanh chóng bỏ 6 trái bom khói mù vào căn nhà gỗ qua cửa sổ! Hấn cũng đã đến tự lúc bao giờ và mai phục trên nóc nhà

– * ĐỪNG ĐỪNG ĐỪNG ĐỪNG ĐỪNG ĐỪNG * * Rầm 8

6 trái bom nổ liên hồi, căn nhà nhanh chóng bị lớp khói trắng bao trùm! Nó bất ngờ nhìn lên phía trên, có người đang nhảy xuống!

– PHÒNG NGỰ! – Nhân hét lên

Từ cửa có người đang bước vào, qua lớp khói trắng mù mịt, nó không thể nhìn ra là ai cả! Nhanh như gió, tiếng kiếm vụt trong khoảng không. Nó bắt đầu cảnh giác, lớp khói trắng dần tan và khung cảnh hiện lên! Đám người của Nhân đều đã chết một cách thảm thương, đầu lia khỏi cổ. Cảnh tượng rừng rợn, máu chảy lênh láng, chỉ có một mình Nhân sống sót!

– Quỳnh! – Hấn kéo Quỳnh

Nó mất cảnh giác quay lại, hấn đang hỏi han lo lắng cho Quỳnh, có vẻ hấn rất lo lắng. Quỳnh khóc oà lên, nó nhìn 2 người họ rồi cảm thấy thật thương hại cho bản thân! Bỗng Nhân từ phía sau kẹp cổ nó, hòng súng chia vào thái dương:

– Không được đến gần! – Nhân nói

Từ ngoài cửa, Anh và Kai bước vào, trên tay là khẩu súng trường đặc biệt! Anh nhìn nó, lòng không khỏi đau xót, da thịt rách ứa máu, khuôn mặt lem đầy máu, đôi bàn tay thâm tím máu không khác gì một kẻ giết người.

– Như! – Quỳnh kêu lên

– Hahahaha! Các người nghĩ thắng được tôi sao? Thật nực cười, thử bước lên đi! – Nhân cười đều

– Như, em không sao chứ? – Ken hỏi

– 2 ... Giết chết con khốn này đi, đừng lo cho em! – Nó nói

Nó nhìn anh mỉm cười, nụ cười của sự đau thương mất mát, vô vọng, bỏ cuộc. Nước mắt chảy dài trên khuôn mặt, nó không cần sống nữa, nụ cười đi kèm nước mắt, nó mệt rồi! Kai nhìn nó, không còn là cô gái Kai gặp đầu tiên, đôi mắt tím đỏ không còn vui vẻ nữa, nụ cười đó mang đầy đau thương. Cô gái tên Như khi Kai gặp mang đôi mắt tím đầy sức sống, luôn rạng rỡ! Giờ đây không còn nữa ....

– Nhân, buông súng xuống! – Anh nói

– Anh có quyền gì bảo tôi? – Nhân hỏi

– Nếu mày buông xuống, mày không chết! Chọn đi! – Hấn đưa súng nhắm vào Nhân

– Hahahaha! Thật nực cười, Trường à, mày không ngờ tao lại bắt Quỳnh đúng chứ! Để tao nói cho mày nghe lý do, con nhỏ trong tay tao, tao biết chắc nó sẽ hi sinh vì Quỳnh! – Nhân nói

– Như .... – Quỳnh lo sợ

– CÂM MỒM LẠI HẾT ĐI! MẸ KIẾP, GIẾT CON KHỐN NÀY ĐI! – Nó quát lên

Ai nấy đều sững sờ, nó quát lên đầy tức giận. Nó không muốn nghe thêm nữa, chết là hết, tại sao cứ nói nhiều? Không nghe nữa!

– Nào nào! Bình tĩnh đi cô bạn! Cuộc vui chưa kết thúc! – Nhân nói

– Đồ con khốn! – Nó nghiêng răng

– Hahahaha! Để tao nói cho mày nghe, một đứa con không thể bảo vệ cha mẹ mình, một đứa bất tài vô dụng, một đứa có lòng vị tha vô bờ bến. Kết cục là trả giá, ba mẹ mày đã trả giá cho lòng vị tha của mày! – Nhân nói

– Im đi! CÂM MỒM MÀY LẠI! – Nó hét lên

Nó thở dốc, một lần nữa đôi mắt huyền ảo đó lại sáng lên, nhìn xung quanh, nó phát hiện cây kiếm trên sàn!

– Sao hả? Kích động lắm sao? – Nhân nói

– Tao đã từng nói, tao sẽ không tha thứ cho kẻ nào đụng tới người thân của tao! Và mày đã phạm lỗi rồi ...

– Mày sẽ làm gì tao? – Nhân nói

– * Xoẹt * a a a a a

Tiếng lưỡi kiếm sắc bén vang lên trong đêm, cánh tay kẹp cổ nó đứt lìa ra, không phải là nó, mà là Yun! Không biết đứng đó từ bao giờ, Yun nhanh chóng chặt đứt cánh tay của Nhân. Nó chụp lấy thanh kiếm trên sàn, quay sang nhìn Nhân đang ôm cánh tay chảy máu của mình:

– Mày đã phạm tới ba mẹ tao! Kết cục không tốt rồi!

Nụ cười nhếch mép in hằn lên môi, màu tím sáng rực lên, nó như trở thành người khác. Lòng hận thù bao trùm lấy lí trí của nó, mục tiêu của nó là Nhân!

– * Xoẹt * a a a a a

Tiếng kiếm sắc bén lại vang lên, một bên chân cũng đứt lìa! Thanh kiếm trên tay đã dính máu của Nhân, nó không lòng thương hại nữa:

– Sao hả? – Nó nhếch mép

– Tha .... Tha cho tao! – Nhân khóc lóc

– sẽ cho mày chết từ từ đừng lo! – Nó nói

– Tao xin lỗi, tha cho tao!

– Mày nói đúng, giết hoặc bị giết, tao chọn cách giết, mày là bị giết! Cầu nguyện chúa, Amen! – Nó nói

Quay lưng bước về phía Anh, nó mệt rồi, chỉ muốn được anh và Key ôm vào lòng và khóc oà lên! Cuộc sống, xã hội, gia đình, thật mệt mỏi!

– NHƯ, CÂN THẬN!

– * ĐOÀNG *

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Cấp 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 74: Hoa hồng đen

Sau tiếng la thất thanh của Quỳnh, tiếng súng đã vang lên, nó quay mặt lại và tưởng chừng viên đạn bắn thẳng vào mình. Nhưng không, ai đó đã lao ra nhận viên đạn thay nó, dòng máu tươi phụt ra ướt đầm cả áo, viên đạn đã ghim vào bắp tay trái của người đó. Sự việc diễn ra quá nhanh khiến không ai kịp trở tay, nó sững sờ nhìn dáng người cao lớn đó, người này chẳng phải là .....

– Tôi đã nói em bao nhiêu lần, mạng em là của tôi!

Một giọng nói ngang tàn quen thuộc, người đó quay lại mặt đối mặt với nó, đôi mắt xám khói vô hồn kia, mái tóc xanh đậm, khuôn mặt ngang tàn hồng hách! Yun đã nhận viên đạn thay nó, không tỏ ra chút đau đớn lại còn có biểu hiện tức giận trên mặt. Nó nhìn Yun, đầu óc trống rỗng, đôi mắt tím khê rung rinh, mái tóc bạch kim dính đầy máu, khuôn mặt lấm lem những vết máu khô!

– Hahahaha, các người điên rồi! Sao lại dễ bị thương vì con nhỏ ngu xuẩn kia chứ? Thật điên khùng! – Nhân hét lên

– Mẹ kiếp! – Kai gần giọng

Anh lúc này bước tới về phía Nhân, khuôn mặt vô hồn, lãnh đạm khiến người khác sợ hãi khi nhìn. Anh nhếch mép cười nửa miệng nhìn Nhân:

– Im đi con khốn! Để tao nói cho mày biết một sự thật, ba mẹ mày vẫn chưa chết! Tất cả chỉ là vở kịch do ba mẹ mày nhờ tao giúp đỡ! – Anh nói

– Anh .... Anh nói dối! – Nhân hét lên

– Câm mồm mày lại! Mày giết bao nhiêu người vô tội, làm hại đến em gái tao, kết cục không tốt tí nào! Đừng nghĩ tao không biết mày làm việc cho ai! – Anh nắm tóc Nhân

– Hahahahahaha, vậy sao? Đúng thế, họ thuê tôi để giết các người! Cái giá mà các người phải trả, đừng nghĩ mọi chuyện sẽ kết thúc ở đây. Sẽ còn dài lắm! – Nhân nói

Nó lắng nghe từng lời nói xung quanh, thuê sao, ba mẹ Nhân chưa chết? Vậy là ba mẹ nó chết oan? Tất cả là vở kịch? Sự hoảng loạn dâng trào bên trong nó, cả thân thể run bần bật lên.

– Tao sẽ cho mày đi trước! Đồ bẩn thỉu!

Sau câu nói đó, anh không ngần ngại cầm trên tay thanh kiếm cắt đứt đầu Nhân ra. Cảnh tượng thật kinh hoàng, máu chảy lênh láng từ cổ, trên tay Anh là đầu của Nhân, nó tròn to mất nhìn! Anh thả cái đầu xuống đất:

– Đem thân thể ba mẹ Như ra đem về an táng, đốt ngôi nhà này đi. Đừng để bọn cảnh sát tìm được gì! – Anh ra lệnh

– Vâng! – Kino nói

Yun một tay cầm chặt chỗ bị bắn, máu đỏ nhuộm bàn tay. Hắn thì vẫn lo lắng hỏi han Quỳnh, nó nhìn cảnh đó mà cảm thấy trái tim bị ai đó bóp nghẹn lại!

– Yun, ra xe cầm máu đi! – Anh bước tới

– Ừ! – Yun bước đi

Kai cùng Yun bước ra khỏi căn nhà gỗ, bên trong chỉ còn 4 người, nó vẫn thất thần nhìn hắn và Quỳnh! Thật bi kịch, cứ tưởng sẽ chết ở đây nhưng không, ông trời vẫn muốn nó sống để chịu cái nỗi đau không ai thấu. Quỳnh lúc này quay sang đi lại chỗ nó:

– Như, thật sự cảm ơn mày! – Quỳnh nói

– À, không có gì! – Nó mỉm cười

– Mày không sao chứ? – Hắn nói

– Không sao! – Nó nói

– Nếu không có mày không biết tao ra sao nữa! Thật sự cảm ơn! – Quỳnh khóc

– Có gì đâu khóc! Nín đi! – Hắn ôm Quỳnh

Nó cười nhạt, đáng lẽ nó là người nên khóc chứ? Nhưng sao lại không thể khóc? Nó không thể để bản thân yếu đuối trước mặt hắn, không bao giờ! Anh bước tới đứng bên cạnh nó:

– Trường, em đưa Quỳnh về cho cô bé nghỉ ngơi đi! – Anh nói

– Dạ! Chuyện bọn cóm anh để bên em lo, còn ở đây nhờ anh! – Hắn nói

– Được vậy thì cảm ơn em rồi! – Anh cười

– Tụi em đi trước! Gặp lại sau! Tạm biệt! – Hắn cười

– Về trước nha Như! Giữ gìn sức khỏe – Quỳnh nói

– Mày cũng vậy! – Nó cười nhạt

– Lo lắng cho bản thân đi! Con heo ngốc! – Hấn đùa

Nó không trả lời chỉ mỉm cười, bao lâu rồi nó mới cái tên gọi đó, bao lâu rồi mới nhìn thấy hấn, bao lâu rồi mới nghe giọng nói đùa đó? Bao lâu rồi, nó cũng không biết! Hấn cùng Quỳnh rời khỏi, nó vẫn nhìn theo bóng dáng của cả 2 cho đến khi đi khuất! Mắt bỗng cay, nó cố gắng kìm những giọt nước mắt kia lại ....

– Nhóc con .... – Anh nói

– Sao 2? – Nó cố gắng bình tĩnh

– Đừng tỏ vẻ bản thân ổn nữa! – Anh ôm chặt lấy nó

Như bị kích động thêm, nó khóc nức nở, thật sự là mệt mỏi. Mệt mỏi với tất cả, sau ngày hôm nay nó còn lại gì? Anh ôm lấy con nhóc đang khóc oà trong lòng, anh cũng đau nhưng không thể làm gì cho nó, lúc này chỉ có thể bên cạnh an ủi, động viên. Nỗi đau mất đi cha mẹ ngay trước mắt, không ai có thể xoa dịu nó ...

– Nhóc con ngoan, ba mẹ em sẽ yên nghỉ! – Anh nhẹ nhàng nói

– Tất cả là do em, nếu em mạnh mẽ hơn, nếu em kiên quyết hơn, họ sẽ không phải chịu những thứ như vậy! Nếu như em là người chịu những viên đạn, họ sẽ không chết! Và nếu như em không tồn tại, sẽ không có gì xảy ra ...

– Đừng nói như vậy, họ vui khi có em! Anh, Key, Ngọc và nhiều người cũng vậy!

– Không, không đâu!

Nó phủ nhận những lời an ủi của Ken, nó nhận tất cả về mình dù là do nó hay không! Bỗng cơ thể run bần bật lên, tay chân tím lại, mặt trắng xanh như người kết, những vết thương tuôn máu ra, tim đau! Nó cầm chặt áo anh lại, răng cắn chặt môi chịu đựng cơn đau tim

– Như, em sao vậy? – Anh bắt ngờ

– 2..... Em .... Em .....

Nó ngất đi, nhịp tim chậm dần, hơi thở yếu đi! Anh hoảng loạn bỗng nó trên tay chạy ra bên ngoài, ai nấy đều nhìn về anh:

– Bệnh viện! NHANH ĐI!

Anh mất bình tĩnh, người của anh nhanh chóng đưa xe tới chỗ anh và nó đi! Yun cùng những người khác bắt ngờ, đã lâu rồi mới thấy anh như thế!

– Kino ở lại dọn dẹp, Kai theo anh đến bệnh viện! – Yun nói

– Vâng!

Yun nhanh chóng đưa Kai chạy theo đến bệnh viện! Xe vừa đến bệnh viện anh liền bỗng nó trên tay đập cửa xe không ngần ngại lao thẳng vào trong:

– Thưa anh, xin anh ngồi bên ngoài! – Một cô y tá nói

– ĐƯA CON BÉ NÀY VÀO CẤP CỨU! GỌI ÔNG LƯU XUỐNG ĐÂY! – Anh hét lên

– Nếu anh còn la hét chúng tôi sẽ đuổi anh khỏi đây! – Cô y tá nói tiếp

– Trước khi đuổi được tôi, không chừng đầu lia khỏi cổ đấy! – Anh trừng mắt

Cô y tá hoảng loạn vì lời hăm dọa của Anh. Mọi người đều chú ý vào anh, chiếc áo sơ mi thấm đẫm máu, cô bé trên tay đầy vết thương đang chảy máu, nhìn sơ họ có thể biết có chiến tranh vừa xảy ra ==! Từ phía cuối hành lang, một vị bác sĩ già bước tới

– Sao lại ồn ào vậy? – ông ta nói

– Dạ xin lỗi! – Cô y tá nói

Ông ta nhìn anh rồi ngạc nhiên, mặt anh tối sầm lại nhìn chăm chăm vào ông ta!

– Cậu Bạch! Xin thứ lỗi vì hành động vô ý! – Ông bác sĩ sợ hãi

– CÁC NGƯỜI MÀ KHÔNG CỨU CON BÉ LÀ ĐỪNG MONG SỐNG YÊN! – Anh quát

– Mau đưa vào cấp cứu! – Ông bác sĩ nói

Cả bệnh viện náo loạn lên, trên băng ca nó nằm yên bất động, hơi thở yếu dần. Nó được đưa vào phòng cấp cứu, anh ngồi ở đây ghế bên ngoài lòng đầy lo lắng! Yun cùng Kai lúc này chạy vào:

– Sao rồi? – Yun hỏi

– Vừa mới vào thôi! – Anh thở dài

– Anh đừng lo lắng quá! – Kai an ủi

– Ở nhà biết chưa? – Anh hỏi

– Chắc biết rồi! – Kai nói

– Nghe nói ba mày, ba tao, ba má thằng Key đã lên máy bay về đây rồi! Ba mẹ Tuấn Anh mai sẽ đi! – Yun nói

– Lớn chuyện rồi đây – Anh thở dài thườn thượt

– Anh Yun đi cầm máu đi, để như thế không tốt đâu! – Kai lo lắng

– Không sao, lúc này lấy viên đạn ra rồi! – Yun cố chấp

Bên trong phòng cấp cứu, tiếng máy tăng nhịp tim, tiếng nhịp tim, tiếng là hét của các vị trưởng khoa! Họ đang phải đấu tranh với thần chết giành lại nó nếu không họ sẽ đi theo nó:))!

Nó vẫn chìm vào cơn bất tỉnh, nó đang ở một cánh đồng hoa hồng trắng như mọi lần! Nhưng hoa hồng trắng đã mọc đầy gai lên thân thể nó, như để bảo vệ, tạo một lớp vỏ bọc không ai phá vỡ được. Hoa hồng trắng lấm lem đầy máu, đan xen ở cánh đồng vô tận, nó thấy một vài hoa hồng đã chuyển màu. Hoa hồng đen huyền bí ở giữa muôn vàn hoa hồng trắng tinh khiết! Giống như nó, một người con gái đã có một tâm hồn tinh khiết giờ đã úa màu. Không còn tinh khiết, không còn trong sáng, chỉ còn lại tổn thương và bị kịch sau tất cả. Nó nhìn sang cánh cổng, như giấc mơ lúc trước, cánh đồng hoa hồng đỏ, người con trai đứng ở phía bên kia cánh cổng sắt đầy gai kia. Bóng dáng người con trai đó quen thuộc đến mức khó tả và rồi có một người phụ nữ xuất hiện bên cạnh, mái tóc xõa dài phấp phới trong gió!

Ngon gió vô tình thổi ngang qua, cánh hồng bay lên không trung tạo nên khung cảnh thật bí ẩn.

– Như, hãy đi tìm chiếc hộp ...

giọng nói quen thuộc, giọng nói nó đã nghe trong suốt 14 năm qua. nhìn xung quanh, không có ai cả, chỉ có nó lạc lõng giữa cánh đồng trắng, nước mắt tuôn trào ...

– mẹ, ba đừng bỏ con

nó hét gào lên, quỳ xuống mặt đất, những giọt nước mắt của sự bất hạnh tuôn ra! mất hết tất cả, không còn lại gì ....

– hãy tìm chiếc hộp đó!

– mẹ, mẹ, mẹ đưa con theo với!

– hãy tìm chiếc hộp, nó sẽ dẫn con đến với thân thể của mình!

nó bước đi thất thần, cố gắng chạy hết con đường dài vô tận, nó muốn thấy hình bóng của họ dù chỉ là một lần. bước chân chứa đầy sự đau khổ, con đường vô tận không có điểm dừng! chỉ có nó và hoa hồng, màu trắng tinh khiết ...

– tại sao lại là tôi? tại sao chứ

thét gào lên rồi bật khóc nức nở, như một đứa con nít! từ nay sẽ không còn ai bên nó, không ai gạt đi nước mắt mỗi khi nó buồn, không ai gọi nó dậy, không còn những món ngon và nó không còn được cất tiếng gọi cha mẹ ...

bầu trời trong xanh, ánh nắng nhẹ làm rõ giọt nước mắt lăn dài trên khuôn mặt ... mọi thứ chỉ còn lại là tuyệt vọng! bất giác nó tiến đến bờ thềm, thả người nằm đè lên hoa hồng, máu tuôn ra nhuộm màu, không còn là trắng tinh khiết, mà là đỏ rực! nhưng màu đỏ dần chuyển thành màu đen ... cánh đồng trắng đã nhuộm màu đen, bầu trời trong xanh kia cũng đã che phủ bởi những đám mây xám

Nó, Kha Thảo Như, người con gái đã mang trong tim hàng ngàn sự tổn thương, đau khổ, tuyệt vọng. trái tim đã đóng băng, liệu sẽ có ai đập vỡ được lớp băng đó ...?

~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Cấp 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 75: Máu gấu trúc

Bên ngoài phòng cấp cứu, tất cả đều đã đến, đều chờ đợi một kết quả tốt từ bác sĩ, họ đều có vẻ đẹp mê hồn, mỗi người khác nhau thu hút sự chú ý của những người xung quanh. Anh ngả ra phía sau đây mệt mỏi, tâm trạng anh, những người đang ngồi đợi ở đây đều lo lắng, nặng lòng. Key nhìn xuống nền gạch sáng bóng kia, những hình ảnh, nụ cười, tiếng nói của nó hiện lên trong tâm trí, Key tự trách bản thân tại sao không quan tâm nó nhiều hơn! Ai vậy đều lo sợ, họ sợ cái kết quả không nên có, sợ sẽ không thấy người con gái sở hữu mái tóc đặc biệt, đôi mắt yêu mị và nụ cười dịu dàng kia ...

Tiếng la hét, tiếng bước chân vội vã, tiếng máy tạo nhịp tim hoà lẫn vang khắp cả khu cấp cứu. Tuấn Anh đứng nhìn chăm chăm vào cánh cửa phòng cấp cứu, bên trong đó là người con gái mà bản thân đã cố bảo vệ, thế mà giờ nó nằm ở giữa ranh giới sống chết! Đôi khi họ tự hỏi, nó sinh ra là chịu đau thương? Câu hỏi với muôn vàn câu trả lời ...

– xin hỏi ai là người nhà bệnh nhân?

Từ bên trong phòng cấp cứu, một cô y tá với khuôn mặt hốt hoảng bước ra!

– Là tôi! – Anh, Key cùng nhau đứng lên

– Trong đây có vị nào nhóm máu AB Rh – (Trừ) không? Ngân hàng máu của chúng tôi đã dùng hết và vẫn còn thiếu! – cô y tá nói

Mọi người hoảng loạn, AB Rh – sao? Yun chau mày đêm chiêu suy nghĩ, tại sao lại là Rh –?

– Là tôi! – Anh nói

– Vậy anh theo tôi nhanh chóng xét nghiệm rồi hiến máu! – Cô y tá vội vàng

Anh nhanh chóng cùng y tá đi lấy máu, mọi người bị bao trùm bởi không khí đầy sát khí ==! Ai vậy đều đuổi theo suy nghĩ riêng mình ...

– AB Rh –? – Kino ngăn người lầm bầm

– Diên hà? Lầm bầm gì vậy? – Pin ngồi kế bên nói

– Máu Gấu Trúc! – Yun, Key và Kino đồng thanh

– Cái con to đùng trắng đen, mắt như thâm quầng, ăn tre á hả? – Kai hỏi ngược

– Ăn trúc! – Ngọc nói

– Ồ~~~~! – Kai ngạc nhiên

– Nhưng sao lại là máu gấu trúc? – Ngọc hỏi

Mọi người đều ngờ ra, không ai có thể trả lời được cả! Nhóm máu gấu trúc là rất hiếm, vậy mà nó lại sở hữu. Đúng là oan gia ==! Ken lúc này đã đi lấy máu về:

– Không sao chứ? – Cen hỏi

– Không sao! – Anh nói

Lại tiếp tục chờ, đã qua ngày mới, đã hơn 2 giờ sáng, các vị bác sĩ vẫn chưa hề bước ra khỏi cánh cửa kia. Ai vậy đều mệt mỏi, Ngọc vì quá mệt nên đã ngủ gật và dựa vào Kai. Mọi người đều ngủ gật trên băng ghế, chỉ còn lại anh và Yun là còn thức!

– Không mệt sao? – Anh nói

– Không! – Yun đáp

– Đã mấy tiếng trôi qua, liệu ... – Anh ngập ngừng

– Đừng mất hi vọng! – Yun nói

Ngay sau câu nói, cánh cửa mở ra, những vị bác sĩ giỏi nhất thành phố đều tụ họp về đây! Mọi người lập tức giật mình đứng lên, họ chờ đợi một kết quả tốt ...

– Bác Lưu! Tình hình ổn chứ? – Yun hỏi

- Đã qua con nguy hiểm, giờ thì chỉ cần đợi tỉnh lại và chăm sóc tốt! Nhưng – Bác Lưu ngáp ngừng
- Nhưng thế nào? – Key lo lắng
- Căn bệnh đã biến chuyển xấu đi, nếu như không cố gắng giữ gìn sức khỏe thì hậu quả khó lường! – Bác Lưu nói
- Vâng! Cháu biết rồi! Cảm ơn bác! – Anh cúi đầu
- Không sao! Con bé sẽ được chuyển sang phòng VIP, tụi con vào thăm được rồi! – Bác Lưu nói

Các vị bác sĩ già đầy kinh nghiệm rời đi, mọi người đều cảm thấy nhẹ nhõm khi nó được an toàn. Nhanh chóng sang phòng VIP, nó đang nằm trên giường bệnh trắng xoá, khuôn mặt hốc hác, trắng xanh!

- Ổn cả rồi! Mọi người về nghỉ ngơi đi! – Anh nói
- Đúng vậy! Hôm nay ai cũng mệt cả rồi, Thăng Yun về nhớ cẩn thận cái tay! – Key cười
- Không cần mày nhắc! – Yun nói
- Chẳng phải 2 anh cũng đã mệt lắm rồi sao? – Pin nói
- Được rồi, anh sẽ ở lại trông Như! Mai thay người khác! – Ken nói
- Giành à? – Key nói
- Ủ! – Anh cười
- Thôi! Hai người không thấy ai đang nằm à! Mai Key sẽ thay, giờ về ngủ! – Cen nói

Như Cen đã nói, chỉ còn lại anh và nó trong bệnh viện! Đây cũng là căn phòng khi nó nhập viện lần trước, nó vẫn chìm trong thuốc an thần! Khuôn mặt hốc hác, xanh xao gầy gò khiến người ta nhìn vào không khỏi đau lòng. Anh ngồi cạnh nó, mắt tím yêu mị trầm xuống hơn mọi ngày, anh sợ nó sẽ biến mất vào một ngày nào đó

- Anh sẽ giết chết tất cả những kẻ làm tổn thương em! Kha Thảo Như

SÁNG HÔM SAU

Nó tỉnh dậy sau cơn bất tỉnh, mở mắt nhìn xung quanh, căn phòng vẫn còn chìm trong ánh đèn mờ ảo của đèn ngủ! Mắt dừng lại ở anh đang ngồi trên ghế ngủ gật, khuôn mặt lộ rõ sự mệt mỏi, bộ quần áo vẫn còn lấm lem máu. Có lẽ anh đã lo lắng cho nó nhiều lắm ...

- Như ... Em sao rồi! – Anh giật mình thức dậy
- 2 ... Sao 2 không về ngủ đi? – Nó hỏi
- 2 không sao! Em sao rồi? Ổn chứ?
- Em xin lỗi

Dòng nước ấm lăn dài trên làn da xanh xao, cảm giác đau lòng, tuyệt vọng, tổn thương. Nó bất lực trước tất cả

- Đừng khóc! Ổn cả rồi!

Anh ngồi lên giường, tay lau đi nước mắt lăn dài. Nó chẳng còn ai để dựa dẫm, vậy thì anh sẽ làm điều đó!

- Ba mẹ em đâu?

Câu hỏi khiến anh bất ngờ, nó nhìn anh, màu tím buồn mang đầy sự hi vọng. Anh không biết phải trả lời thế nào ... Nó đang cố gắng gạt đi sự thật đau lòng đó ...

- Như à ... Em ...
- Hahahaha, họ chưa chết, họ đang ở nhà đợi em về! Nhanh lên, em muốn về!
- Em chưa thể về được!
- Em muốn về! Xin anh

– Thôi được rồi, anh sẽ bảo bác sĩ kiểm tra lại!

Anh bắt lực trước tính cứng đầu của nó, bấm điện thoại gọi người đến kiểm tra. Nó ngồi ngây ra đó, mắt vô hồn! Bác sĩ vào và kiểm tra tất cả:

– Có thể cho là ổn! Nhưng cần phải cẩn thận! – Bác Lưu nói

– Cháu cảm ơn! – Anh cười

Bác Lưu rời khỏi căn phòng, bầu trời lúc này hiện rõ ra khi anh mở màn, trời đã sáng nhưng không nắng. Bầu trời trong xanh bị che phủ bởi những đám mây xám xịt kia ... Nó cùng Anh nhanh chóng ra xe và chạy khỏi bệnh viện! Một lúc sau, anh chở nó về nhà để thay đồ, trong khi nó lên lầu để thay thì anh đã thay xong vài ở dưới phòng khách, anh nhận được cuộc gọi từ ba mình:

– Alo, con nghe! – Anh bắt máy

–

– Vâng!

–

– Vậy là ổn cả rồi!

–

– Tại nhà thờ sao? Con nghĩ không nên đưa Như tới đó, nếu không ...

– Nhà thờ?

Nó đứng ở cầu thang nhìn Anh, nó đã xuống kịp lúc để nghe câu nói cuối của Ken. Anh nhanh chóng tắt máy:

– Không sao! Mình về nhà như em muốn! – Anh cười

– Không, đến nhà thờ!

– Em không nên đến đó!

– Ba mẹ em chưa chết, đừng bảo họ chết! Chỉ là giấc mơ thôi!

Nó hét lên, anh nhúu mày nhìn cô bé trước mặt! Nó thay một cái đầm dài tay màu đen, không có màu gì khác! Anh cũng đã thay bộ vest đen để đến tang lễ

– Được, vậy anh sẽ cho em biết sự thật! Đi thôi ...

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Cấp 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 76: Tang lễ

Trước nhà thờ, khung cảnh bên trong thật đau thương, người thân đang khóc thương cho ba mẹ nó! Anh đã đưa nó đến đây, anh muốn nó đối diện với sự thật dù có nghiệt ngã đến mấy. Bầu trời ngày hôm nay thật u ám, giống như cảnh tượng bên trong, nó nhìn vào 2 cái quan tài, trái tim một lần nữa như bị ai đó bóp nghẹn lại!

– Em có muốn vào không? – Anh hỏi

– Em ... Em ... – Nó lấp bắp

– Hãy đối diện với sự thật, cùng nhau! – Anh nói

Nó quay sang nhìn anh, khuôn mặt lạnh lùng đó tỏ vẻ muốn bảo vệ như ngày đầu nó gặp anh. Nhưng liệu nó có thể đối diện với cái sự thật phũ phàng kia không? Cái sự thật mà nó đã phủ nhận, không chấp nhận!

– Anh luôn bên em, chắc chắn!

Giọng nói trầm ấm kia lại vang lên, nó luôn tin anh, chắc chắn là như vậy. Anh nhẹ nhàng xoa đầu nó, nó cảm nhận được sự dịu dàng ở nơi anh!

– Ủ, vào thôi!

Nó quyết định sẽ vào, từng bước chân run rẩy đầy sợ hãi tiến vào bên trong. Thứ nó nhận được là những ánh mắt căm thù, ganh ghét từ những người họ hàng. Chẳng phải họ nên an ủi nó sao? Sao lại nhìn nó với ánh mắt như thế? Ngọc cùng những người khác đã đến, mọi người có mặt ở đây đều hướng mắt về nó và anh. Nhẹ nhàng dừng lại trước 2 chiếc quan tài, sự thật đang hiện lên ngay trước mắt nó, ba mẹ nó đang nằm bên trong đó! Dòng nước mắt lăn trên khuôn mặt, nó ngã quỵ xuống, khóc nức nở.

– Mày khóc sao? Chẳng phải mày là đứa đã gây nên chuyện này sao? Thật giả tạo! – Người em của mẹ nó hét lên

– Ngay từ ban đầu đã nói là đừng nhận con này về, mà tui nó cứ cãi, giờ thì trả giá thôi!

– Đồ ăn hại! Không có mày thì đâu có chuyện này!

– Mái tóc bạch kim trông thật khác người, lại còn đôi mắt tím kia nữa. Mày là hiện thân của ác quỷ lên báo ứng!

– Đồ khác người! Đồ thứ con hoang

– Bla.....bla.....

Những câu chửi rủa lần lượt vang lên, Ngọc tức giận định đứng lên giải quyết nhưng bị Yun kéo ngược lại!

– Anh, anh không thấy tức sao? – Ngọc nói

– Chuyện này là thuộc về gia đình nó, nội bộ giải quyết! Đừng gây rối tại đây! – Yun nói

Yun cùng những người khác đều rất tức nhưng không thể đứng lên giải thích, vì đây là chuyện trong gia đình. Nó nghe từng lời, từng câu họ nói, đau đến xé lòng! Anh nắm chặt tay lại nhìn người con gái đang ngồi dưới nền đá, nó phải chịu những lời phi báng, sỉ nhục kia đây oan ức.

– Như, em đứng lên được chứ? – Anh cố gắng bình tĩnh

– Ủ, được! – Nó lạnh lùng

Nó tự mình đứng lên, xoay lại nhìn những người thân đang chửi rủa nó!

– Đồ thứ con hoang! Mày còn đến đây làm gì hả? – Bà nội nó bước tới

– Chào bà! – Nó cúi đầu

– Ai là bà mày? Tao với mày không có máu mủ ruột thịt gì hết! – bà ta hét lên

– Con xin lỗi! – Nó run rẩy

– Xin lỗi? Hơ ... Xin lỗi sao? Xin lỗi thì 2 đứa con của tao có sống lại không? Đồ con hoang, ngay từ đầu tao đã thấy mày có thứ gì đó đầy sát khí rồi!
* Chát * – bà ta tát nó

Anh cùng những người khác sắp đến đỉnh của giới hạn rồi, nó nghiêng chặt răng, gò má vẫn còn đỏ ửng

– Còn đứng đây làm gì? Biến! – bà ta nói

– Đây là tang lễ ba mẹ cháu! – Nó nói

– Ba mẹ mày? Ai là ba mẹ mày? Mày là đồ ác quỷ, mang cái sự chết chóc biến khỏi đây! – bà ta nói

– xin bà hãy để cháu dự tang lễ! – Nó quỳ xuống

Những giọt nước mắt của đứa con gái kia rơi xuống nền đá, nó quỳ xuống nền đá cầu xin được ở lại. Dù chỉ là một chút ...

– Thật giả tạo! Tao bảo mày biến đi mà! – Bà ta hét lên

– Đồ mặt dày! Đem theo đám bạn của mày nữa! – Bác nó nói

– Toàn là lũ đầu đường xó chợ! – Di nó hùa theo

– Mọi người muốn nói gì về con cũng được nhưng đừng nói đến bạn con như thế! – Nó nói

– Như Đứng lên đi! – Ngọc đứng lên

Ngọc đã đến giới hạn, bước tới bên cạnh nó, trừng mắt nhìn những con người kia đầy oán hận!

– Tao bảo mày đứng lên! – Ngọc nói

– Đừng làm loạn ở đây! Tao không sao ... – Nó nói

– Coi con nhỏ kia kia! Thật mất dạy, đúng là lũ không ăn học! – Bác nó chỉ trích

– Hành xử như lũ côn đồ! – Bà nội nó hòa theo

– Xin mọi người đừng nói như thế! – Nó nói

– Mày điên rồi! Mày trước giờ chưa từng quỳ trước ai cơ mà, nay lại quỳ cầu xin đám người này! – Ngọc tức giận

– Ngọc! Không được nói như vậy! – Nó nói

Ngọc trừng mắt nhìn nó đầy tức giận, anh thở dài đầy mệt mỏi, đủ thứ chuyện xảy ra!

– Như, em đứng lên đi! – Ken nói

– Tụi mày biến hết cho tao! Đồ cặn bã, thật kinh tởm! – Bà nó nói

– Sao cơ? Bà nói gì? – Yun đứng lên

Cả nhà thờ im lặng khi Yun đứng lên, lúc này Cen định kéo Yun lại những biết là không thể! Đến Yun còn không chịu nổi thì những người này tới số rồi. Yun bước tới bên cạnh Ken, ánh mắt đầy kiêu ngạo, lạnh lùng!

– Tao nói là tụi mày biến khỏi đây! – Bà ta hét lên

– Bà có tư cách? – Yun nhếch mép

Ánh mắt màu xám như bầu trời u ám kia khiến những người ở đây phải run sợ, Yun thể hiện sự chết chóc qua ánh mắt đó, nụ cười nhếch mép đầy khinh bỉ!

– Tao là mẹ hai người đã bị con đ* này giết chết! Thế đủ tư cách chưa? – Bà ta hét lên

– Bà nên cẩn thận chút! Đừng nói như thế ở nhà thờ! – Yun nói

– Như! 2 kêu em đứng lên! – Anh nói

– Không! – Nó kiên quyết

Yun nhún mày nhìn nó, đúng là lì lợm thật nhỉ? Yun ra hiệu cho Ken né qua, bước tới bên cạnh rồi cuối người xuống:

– Tôi cứu mạng em, không phải để cho người khác sỉ nhục em! – Yun nói

– Đồ thứ không ăn học! Ba má chúng mày không dạy chúng mày à? Tang lễ người khác mà vào quấy rối! Chắc ba mẹ tụi mày dạy dỗ tụi mày đàng hoàng lắm! – Bác nó nói

Lần này thì Key đã đến giới hạn, đứng lên bước thẳng về phía ông bác nó! Ông ta sợ hãi lùi về phía vách tường:

– Để tôi nói cho ông biết! Câu nói của ông khiến người khác cáu lên đấy! – Key nói

– Anh 3, đừng! – Nó nói

– Đừng làm loạn Key! – Anh nói

Key nắm chặt tay lại giờ lên định cho ông ta vỡ răng, như gió:

– * Rầm *

Ông bác nó sợ hãi mặt tái mét, tường đã hường trợn nhưng không, Key đã đâm vào tường! Vách tường bị nứt ra, vài vụn gạch rớt xuống đất.

– Được cái miệng! – Key nhếch mép

– Nếu tụi mày không đi! Tao kêu công an đến còng đầu hết! Đồ vô văn hoá, đồ ba mẹ không biết dạy! – Bà nó nói

– Vậy thì để ba mẹ tụi vô học này xin lỗi bà!

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Cấp 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 77: Tiền – sự tham lam

Một giọng nói trầm vang lên, một người đàn ông đang đứng trước cửa nhà thờ, dáng vẻ uy nghiêm, toát ra sự quyền lực khiến người khác phải rùng mình! Người đó bước vào, tiếng bước vang lên khiến không khí bao trùm sự đáng sợ. Anh cùng những người khác giật mình khi người đàn ông dừng lại trước nó:

– Con không phải là Như! – Ông ta nói

Nó ngược lên nhìn, sững sờ trước đôi mắt kia, màu mắt tím! Người đó là ba Ken!

– Con không phải là Kha Thảo Như ta từng biết! Kha Thảo Như ta biết là cô bé nhỏ tuổi nhưng sự kiêu hãnh không nhỏ. Cô bé là lòng tự trọng không sợ bất cứ ai, hành động dứt khoát, luôn khiến người khác e dè! Còn con không phải là Kha Thảo Như! Hãy trở lại với con người thật đi, đừng quỳ ở đó mà tỏ vẻ yếu đuối nữa. Khóc lóc được gì? Đối diện với sự thật, cuộc sống luôn khiến người khác bỏ cuộc nhưng khi đạt được thứ mình muốn, giá trị không hề nhỏ! Vì vậy đứng lên và cho ta xem, con là ai? Nếu con tự nhận mình là con của ba mẹ mình thì đứng lên, ba con không khuất phục trước một ai, mẹ con luôn quyền lực và dứt khoát! Nếu con khóc lóc, thì con không xứng làm con của hai người đó! Đứng lên và cho họ biết! Con là ai? – Ba Ken nói

Từng câu từng chữ khiến người ta phải e dè, giọng nói đầy quyền lực, đôi mắt nghiêm nghị! Nó khựng người lại, nước mắt ngưng chảy, đầu óc hoàn toàn trống rỗng. Đúng như ba Ken nói, nó đang làm gì thế này? Đây đâu phải là nó?

– Con là ai? – Ba Ken nói

Câu nói như kích thích tất cả giác quan, nó đứng dậy, tay phui những vết bụi bẩn dính trên chiếc đầm đen! Thay đổi 360 độ, nó trở thành một người khác, ánh mắt tím yêu mị, đôi mắt không còn đậm đìa nước mắt, khuôn mặt lạnh lùng.

– Kha Thảo Như! – Nó nói, bầu trời sét đánh rất to

– Đây mới là cô bé ta biết! Họ bên con, mãi mãi! – Ba Ken cười

Nụ cười ấm áp của người cha, nó nhìn ông rồi gật đầu mỉm cười. Đúng như ông nói, họ luôn bên nó, mãi mãi là như vậy!

– Ông Ông là – Bà nó lấp bắp

– Tôi họ Bạch! Bạch Tử Minh! – Ba Ken nói

– Chẳng phải là họ Bạch nằm trong những người giàu nhất thế giới đó chứ?

– Không thể nào!

– Bla...bla...

Tiếng xì xầm bàn tán vang lên, ba Ken vẫn không hề để tâm, nụ cười vẫn nở trên môi!

– Xin lỗi vì đến trễ! Đám nhà báo đang ở bên ngoài!

Từ bên ngoài, 5 người bước vào, họ chính là ba mẹ của Key, Cen và Yun! Bên ngoài cánh nhà báo đang chụp ảnh tới tấp và bị ngăn lại bởi vệ sĩ.

– Xin chia buồn cùng gia đình! – Ba Cen nói

– Xin chia buồn!

– Những người này là ... – Cô nó lấp bắp

– Xin thật thứ lỗi, tôi họ Trương, đây là phu nhân của tôi! – Ba Key nói

– Tôi họ Lâm, đây là phu nhân của tôi! – Ba Cen tiếp lời

– Tôi họ Trang! – Ba Yun lạnh lùng

Người nhà của nó sưng sốt, trước mắt họ là những người giàu nhất thế giới. Nó cũng hơi bất ngờ khi họ đến đây:

– Con đừng buồn! Chúng ta luôn bên con mà, con gái! – Mẹ Key nói

– Dạ! Họ cũng luôn bên con mà, mãi mãi! – Nó cười

– Đúng vậy, hãy cười lên! – Ba Key nói

– Xin thứ lỗi vì những lời nói lúc nãy! – Bác nó nói

– Không sao không sao! Lũ trẻ này đúng là hơi hiếu thắng một chút! – Ba Ken cười

Nụ cười đầy sát khí, anh rùng mình khi nhìn thấy nụ cười kia, thật đáng sợ.

– Nào, vào thôi! Chúng tôi dự được chứ?! – Ba cen hỏi

– Được chứ! – Bác nó cười

Yun nhếch mép, đúng là lũ già tạo! Mọi người vào chỗ ngồi, tang lễ cũng nhanh chóng kết thúc, ngoài trời mưa rơi rả rích. Nó không còn khóc nữa, chỉ còn khuôn mặt vô hồn, nó khóc trong lòng để không ai biết! Từng kỉ niệm hiện lên trong tâm trí, nó khẽ mỉm cười.

Đến nơi chôn cất, trong cơn mưa kia, nó cầm cây dù đứng yên. Không nói, không cười chỉ nhìn. Con mưa đang khóc thay cho nó

– Lũ nhà báo chết tiệt kia! Thật không biết điều! – Kino nói

– Hên là lúc nãy không chụp được cảnh Key đấy! – MC nói

– Chụp được là hôm nay Key đi luôn rồi! – Ngọc nói

– Máy đưa này! Im lặng chút đi! – Cen nói

Sau khi chôn cất cẩn thận, mọi người rời đi, ba Ken cầm một bó hoa hồng trắng đặt ở giữa 2 ngôi mộ!

– Ôn này, không biết đến khi nào trả hết! Hãy yên nghỉ! – Ba Ken nói

Ông bước đi, những bước chân nặng nề, hạt mưa rơi mang đến không khí u buồn quanh đây. Mọi người và người thân nó chạm mặt nhau, vì tâm trạng vẫn chưa ổn định nên nó không nói gì cả!

– Xin cảm ơn mọi người đã chăm sóc Như trong thời gian qua! – Ba Key nói

– Vâng! Đâu có gì đâu! – Bà nó cười

– Đây là một chút tiền, mọi người hãy cầm lấy để dùng! – Ba Key cười

Trên tay ba Key là một bao thư dày, bà nó hơn hờ cầm lấy, nó liếc mắt sang rồi nhếch mép! Không phải vừa mới chửi rủa sao? Giờ lại giả nai, thật tức cười! Vì cánh nhà báo vẫn còn xung quanh nên nó không thể quát lên hay bỏ đi trước!

– Mày ổn chứ? – TA đứng kế nó hỏi

– Ừ! Dù sao thì cũng phải sống, chỉ là cảm thấy hơi trống trải một chút! – Nó nói

– Mày đói? – TA nói

– Điên à? Trong tim ấy! Giờ này ăn uống gì! – Nó trách móc

– Chắc! Thôi, đừng buồn nữa. Họ sẽ không vui nếu mày cứ buồn! – TA cười

– Có lẽ vậy – Nó mỉm cười

– Nếu như mọi người cảm thấy phiền thì cứ để Như sống với chúng tôi là được! – Cô nó nói

– Đúng vậy! – Bác nó hòa theo

– Như, con nghĩ sao? – Ba Key quay qua

Nó nhú mồm nhìn những người đã chửi rủa nó thậm tệ, giờ thì thay đổi 360 độ, họ cười dịu dàng với nó. Nói chuyện ngon ngọt, dụ dỗ kêu nó về sống với họ! Nhếch mép nhìn họ:

- Con với họ, quen biết sao? – Nó cười nửa miệng
- Cháu nói gì vậy? Chẳng phải chúng ta là họ hàng sao? – Bác nó bối rối
- Xin lỗi mọi người! Cháu tôi nó có vẻ còn sốc nên mới thế! – Bà nó nói
- Như, em nghĩ sao? – Key nhìn nó

Mọi người tập trung về nó, thứ khiến nó mắc cười là khả năng diễn xuất của Anh và Key! Chẳng phải 2 ông anh của nó biết rõ sao? Giờ lại còn quay qua hỏi nó! Nó chỉ muốn bay qua bóp cổ Key thôi, nụ cười giả tạo kia thật chướng mắt! Bỗng ai đó choàng tay qua vai nó:

- Bao nhiêu thì đủ? – Là Yun
- Sao? – Cô nó ngạc nhiên
- Con nói nhé? – Yun quay qua ba Key
- Nói? – Nó nhú mày
- Im đi lùn! Em thật phiền phức mà! – Yun nói
- Phóng viên cũng về hết rồi! Lật bài nữa nào! – Ba Ken cười

Như một vở kịch hạ màn, thái độ, sắc mặt của mọi người đều thay đổi. Nó vẫn không hiểu gì cả!!!!

- Chuyện gì vậy? – Nó quay qua hỏi Ngọc
- Mày không biết á? – Ngọc nói
- Biết? – Nó nói
- Anh Ken không nói à? – Ngọc ngạc nhiên
- Hèn chi ban nãy khóc quá trời! Lại bị troll! – Kai lắc đầu

Nó quay sang lườm 2 ông anh của nó, hai người đó giả vờ không biết mặt giả nai!

- Mọi người nói gì vậy? – Bác nó nói
- Các người còn diễn kịch sao? – Cen nhếch mép
- Diễn Diễn kịch gì chứ? – Cô nó lấp bắp
- Đúng vậy! – Bà nó nói
- Diễn sâu lắm! Nhập vai lắm! – Kai cười

– Chúng ta về nhà trước! Chiếc hộp ban nãy đã đem lên phòng Như rồi nên tụi con khỏi tìm! Mạnh Cường, Kai, Kino, Pin, Ngọc, TA về chung với chúng ta! – Ba Cen nói

- Không~~~ con muốn ở lại! – Kai nói
- Con cũng vậy! – Đồng thanh
- Thẻ của tụi nó – Ba Cen định nói
- Ra xe nào~~! – Đồng thanh tập 2:))

Cả đám chạy ủa ra xe, cứ nhắc tới thẻ là biết tương lai u ám rồi >

- Này, anh thấy người lớn đi là lại giờ thói lưu manh à? – Nó lườm Yun
- Cái giá phải trả của tội lùn! – Yun nói
- Sao họ về hết vậy? Vậy còn ... – Cô nó định nói
- Còn tiền đúng chứ? – Cen nhếch mép

- Không phải! Không phải! – Cô nó bối rối
- Chơi bài giữa nào! – Key cười
- Các cậu nói gì vậy? Dám hỗn láo với người lớn à? – Bác nó nói
- Ông đừng nghĩ ba mẹ chúng tôi sẽ phạt tội này! Và trước khi ông nói thì cũng đã mất đầu! – Key nhếch mép
- Tiền luôn giải quyết được tất cả! – Anh nói

Nó đứng quan sát mọi việc xảy ra, người nhà nó hoàn toàn bối rối!

- Ban nãy ở nhà thờ bà nói sao? Con bà à? Thế chẳng phải bà đến vì tiền bảo hiểm sao? – Anh nói
- Tiền bảo hiểm? – Nó ngạc nhiên
- Tôi không có! – Bà ta run
- Bà đã lấy đi tiền bảo hiểm của hai người con mình! Đồ đặc trong nhà cũng đã được các người bán đi! – Anh nói tiếp
- Các người định sau hôm nay sẽ bán luôn căn nhà! Tôi nói có sai không? – Cen nói

Nó bất ngờ trước sự việc này, họ dám làm như thế sao? Vậy mà ban nãy nó còn quỳ cầu xin bà ta, đúng là trò đùa! Nó tức giận, họ dám bán đi những kỉ niệm vô giá! Không còn đau thương, chỉ còn lại căm thù của nó dành cho họ

– Các người đuổi con nhóc này đi bởi vì người con sẽ nhận được tiền và quyền sở hữu căn nhà sẽ thuộc về con lùn này! Nhưng khi thấy những người giàu có, lại còn yêu thương con lùn thì các người lại giả vờ yêu thương bởi vì mấy người sẽ nhận được trợ cấp, đúng chứ? Nói chung là con lùn trở thành công cụ kiếm tiền cho các người – Yun cười nửa miệng

- Anh có thể bỏ từ con lùn không? – Nó nói
- Lùn! – Yun nói
- Tôi giải quyết anh sau! Còn mấy người, sao lại làm thế? – Nó nói
- Nếu tội này đã biết thì được thôi! Đúng, vì tiền! Tại sao tiền ngay trước mắt lại không lấy chứ? – Bác nó nói
- Tiền? Không phải là em các người sao? – Nó nghiêng răng
- Dù gì cũng chết rồi! – Cô nó nói

Nó tức giận đến tột độ, thật bi hài! Vì tiền, con người bán rẻ nhân phẩm và đạo đức. Yun liếc mắt nhìn nó:

- Lên huyết áp! – Yun chọc
- Anh có thể thôi đâm chọc tôi không? – Nó lườm Yun
- Thôi 2 đứa! Đang căng thẳng mà cứ cãi! – Key nói
- Làm phá hết uy nghiêm à! – Cen nói
- Thôi nào! Giờ thì bài giữa cả rồi! Tiền đó các người cứ giữ, coi như trả tiền cát-xê! – Anh nói
- Hahahaha! Chúng mày nghĩ tội tao sẽ bỏ qua dễ dàng vậy sao? Con nhỏ này, tội tao có quyền nuôi dưỡng nó! – Bà nó nói

Nó nhếch mép, lòng tham con người thật đáng sợ!

- Bà không nhớ! Tôi là con nuôi sao? – Nó nói
- Nhưng mày chưa tìm được bố mẹ ruột!! – Bà nó nói
- Thật ra thì có rồi! – Anh nói
- Là ai? Sao tao không thấy? – cô nó nói
- Bà sẽ thấy, trên tivi! – Key nói

– Trực tiếp hả? – Cen hỏi

– Nghe nói là vậy! – Key nhún vai

– Giờ thì xong rồi chứ? Đi được chưa?! – Anh nói

– Đi thôi! – Nó nói

Tụi nó rời đi, nó không thèm quay lại nhìn dù chỉ một lần! Không phải là không muốn mà là vì tên ngang ngược để tay và không cho nó quay! Vì nó đi chậm nên 3 người kia bỏ nó và Yun ra xe trước ==!

– Em đi nhanh được không? – Yun khó chịu

– Thế ai bảo anh đi trước? – Nó cãi

– Chân em ngắn quá!

– Liên quan gì đến anh?

– Em còn đeo chiếc lắc chứ?

– Còn! Sao anh cứ hỏi về nó ấy nhỉ? Sợ mất sao?

Yun dừng lại khiến nó xém té, quay sang lườm Yun! Yun nhìn xa xăm rồi nhìn nó:

– Chiếc lắc thể hiện, em là của tôi!

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Cấp 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 78: Tôi ghét các người !

Yun nhìn nó, đôi mắt vô hồn như một vòng xoáy cuốn nó vào trong! Nó khẽ lắc đầu nhẹ rồi trừng mắt nhìn Yun:

– Thế lát tôi tháo ra trả anh là được chứ gì! – Nó nói

– Cái lắc thì tháo được, còn bông tai thì không! – Yun cười

– Tôi không là của ai cả!

– Thế thì giờ em là của tôi. Đi thôi!

Yun bước đi với dáng vẻ ung dung, bộ dạng kiêu ngạo của tên này khiến nó phát bực, khuôn mặt lạnh như băng, đôi mắt vô hồn, giọng nói ngang tàn và bản tính khó ưa ==! Nó thở hắt ra rồi bước đi, không khí lạnh lẽo ở đây khiến tâm trạng càng thêm buồn bã! Trong mắt người khác, như một bức tranh, chàng trai lạnh lùng, cô gái trong trang phục đen bước đi bên nhau!

Anh cùng 2 người kia đã đợi ở bên trong xe, nó định ngồi ở ghế trước nhưng Cen đã ngồi mất rồi! đành phải ra ghế sau ngồi, Key đã ngồi ở đằng sau nên nó vào ngồi kế, tưởng được yên bình nhưng tên đáng ghét kia lại vào ngồi cạnh!

– Xe anh đâu? – Nó khó chịu

– Không chạy được! – Yun nói

– Sao thế? – Nó ngạc nhiên

Yun im lặng không trả lời, mắt nhìn ra ngoài cửa sổ!

– Tại vì anh hùng cứu mỹ nhân á! – Key nói

– Đúng rồi! – Cen cười

– Giờ đâu làm gì được! Cho chừa! – Anh nói

– Im đi! Chạy đi! – Yun gắt

Nó nhú mồm nhìn Key, Key chỉ cười rồi xoa đầu nó! Rốt cuộc họ đang nói về cái quái gì thế ==? Chiếc xe nhanh chóng chạy về đến biệt thự, bước xuống xe nó loay hoay thì đụng phải tay trái của Yun. Yun nhăn mặt nhìn nó rồi bước thẳng vào nhà không nói gì cả, nó ngu ngơ không biết mình có gây nên tội lỗi gì không >

Bước vào phòng khách, mọi người và các vị phụ huynh đã yên vị cả

– Về tới rồi kìa! – Mẹ Key cười

– Ngồi đi con! – Ba Cen nói

Khẽ gạt đầu rồi ngồi xuống cạnh Kino, mọi người có vẻ vẫn còn bối rối không biết an ủi nó thế nào!

– Nhân tiện lúc mọi người có mặt ở đây thì tôi có chuyện muốn nói! – Ba Ken nói

– Ba, giờ không phải lúc! – Anh hoảng hốt

– Đúng vậy, con bé tinh thần chưa ổn lắm! – Mẹ Key nói

– Con không sao! Có chuyện gì thì mọi người cứ nói! – Nó cười

Bỗng không khí trở nên căng thẳng, anh nhìn nó bằng ánh mắt lo lắng, ai nấy đều trở nên lo lắng! Nó hơi hiếu kì vì biểu hiện của mọi người, chuyện gì đã và đang xảy ra?

– Hình như có chuyện gì đó mà chỉ có mình con không biết! – Nó nói

– À thật ra thì – Kino ngồi kế bên ngáp ngừng

– Thì sao? Mọi người đã giấu chuyện gì? – Nó căng thẳng

– Mày bình tĩnh, không phải là giấu mà là ... – Ngọc ngáp ngừng

Nó bỗng cảm thấy lo sợ, sắc mặt họ đều căng thẳng, có chuyện gì đó nó không biết! Và là một chuyện khá quan trọng thì phải! Nó đứng lên định bước lên phòng:

– Em là em gái của anh! – Ken nói

– Chuyện đó thì đương nhiên! Em là em gái của 2 với anh 3 mà? – Nó ngạc nhiên

– Không, chỉ là hơi khác một chút! – Key nhìn nó

– Khác ở điểm nào? – Nó hỏi

– Em gái Ruột!! – Anh nói

Nó như chết sững tại chỗ, ánh mắt rung rinh, ai nấy đều lo lắng nhìn nó. Nó bước lùi về phía sau, môi từ từ nhếch lên:

– Đùa sao? Ruột? – Nó lắc đầu

– Như, mày bình tĩnh! – TA nói

– Bình tĩnh? Nếu muốn tao bình tĩnh thì lời anh Ken nói là đùa? Đúng không? – Nó nói

– Không đùa! Con là con gái của ta! – Ba Ken dứt khoát

Như sét đánh ngang tai, nó khựng người lại, môi hơi nhếch lên, lắc đầu phủ nhận. Chuyện gì đã xảy ra thế này?

– Không! Các người điên hết rồi! – Nó nói

– Em là em gái ruột của Ken! Điều này là sự thật! – Pin nói

– Vậy là tất cả đều biết chuyện này sao? – Nó nói

– – Tất cả im lặng

– SAO HẢ? Trả lời đi chứ? Sao lại im lặng như vậy? – Nó quát to

– Như, bình tĩnh! – Ngọc bước tới

– Đứng im đó! Mày nói dối cả tao sao? Sao lại giấu tao? – Nó nói

– Tao – Ngọc ngập ngừng

– Sao? Giải thích đi chứ? Mày lại giấu tao như trước kia! – Nó tức giận

– Như, em bình tĩnh đi! Có mặt người lớn ở đây! – MC nhắc nhở

Nó nhếch môi, mắt ngang tàn, vuốt ngược mái tóc ra phía sau!

– Trên đời này, em đã từng nói là ghét nhất sự giả dối! Vậy đây là cái gì? – Nó nói

– Đây không phải là nói dối mà là – Ngọc cố gắng giải thích

– Không muốn em phát điên lên, giống như lúc này! – Yun lên tiếng

– Đúng vậy! Cháu bình tĩnh lại một chút! – Mẹ Cen lo lắng

– Ngồi xuống rồi cùng giải thích! – Ba Ken nói

Thật nực cười, nó tức giận đến phát điên mất! Những người này giờ còn kêu nó ngồi xuống rồi giải thích sao? Nếu như họ nói sớm, mọi chuyện đâu thành ra như lúc này!

– IM HẾT ĐI! TÔI KHÔNG MUỐN NGHE THÊM GÌ NỮA TỪ CÁC NGƯỜI! Thật quá đáng, các người nghĩ tôi là gì? Các người giấu tôi đến tận bây giờ sao? Đến cả bạn thân, anh trai và những người tôi yêu quý, kính trọng đều giấu sự thật này sao? NẾU NHƯ’ Nếu như các người nói sớm, họ đâu phải nằm trong quan tài? Đúng chứ? Giờ các người kêu tôi ngồi xuống giải thích sao, thật tức cười! Con gái sao? Em gái ruột sao? Tôi là thú vui giải trí sao? Thật nực cười! Rốt cuộc tôi trong mắt mấy người là gì? – Nó quát lên đầy tức giận

– Không Không phải như thế! – Ngọc nói

– Không phải như thế? Vậy thì thế nào? Mày đã từng hứa những gì? Không nói dối, không giấu diếm! Vậy thì trả lời đi! Đây là cái gì? – Nó quay sang Ngọc

– Tao.. Tao – Ngọc hoảng

– Thật đáng sợ! Các người ... Thật đáng sợ! – Nó cười nửa miệng

– Như, em không nên nói như thế! – Kino nói

– Không nên nói? Vậy anh muốn tôi nói thế nào? Tôi phải khen những kẻ đã nói dối sao? – Nó nói

– Em hơi quá đáng rồi! – Cen nói

– TÔI GHÉT CÁC NGƯỜI! TẤT CẢ LÀ ĐỒ NÓI DỐI! – Nó quát lên

– * Ào *

Nước bỗng đổ từ trên đầu nó xuống, mọi người tròn mắt đầy ngạc nhiên. Nó ngược lên, Yun đã đổ nước xuống đầu nó!

– Dừng ngay cái việc em đang làm đi! Bình tĩnh lại và nghe lời trưởng bối! – Yun nói

Nó cuối đầu xuống, có vẻ nước đã khiến nó kiểm soát được cái đầu nóng! Tâm trạng tuyệt vọng đè nặng lên nó, ngược mặt lên đối diện với họ, khuôn mặt nó đầy huyệt hăng! Ánh mắt vô hồn nhìn về Ken và Key:

– bản thân em thật kinh tởm đúng không? Em còn cảm thấy kinh tởm chính mình mà!

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Cấp 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 79: Em phải làm sao ...

Ánh mắt chứa đầy sự đau thương, hai tay nắm chặt lại không để cơ thể run lên, nó cười, nụ cười thật giả tạo. Đau là chuyện của tim, cười là chuyện của miệng! Lòng đau nhưng môi cười

– Tòì, thật kinh tởm!

Nó hơi nhếch môi nói, quay lưng bước lên phòng, nó không muốn nhìn thấy họ thêm một chút nào nữa! Một đứa luôn tỏ ra mạnh mẽ, bên trong lớp vỏ bọc đó là một tâm hồn dễ bị tổn thương. Một kẻ tàn ác thua cuộc, luôn nói rằng bản thân chẳng cần ai, nhưng khi đêm buông xuống cũng là lúc nước mắt tuôn rơi

– Đề em đi xem nó sao! – Ngọc nói

Ngọc chạy lên phòng nó, trong phòng khách lúc này bị bao trùm bởi không khí nặng nề. Nhất là anh và Key ... Ông Bạch (Ba Ken) khẽ thở dài, ngả người ra phía sau:

– Đúng là không phải lúc nói ra ... – Ba Ken nói

– Chắc con bé sốc lắm, còn nhỏ vậy mà phải chịu những việc này! – Mẹ Cen nói

– Bây giờ phải làm sao? – Mẹ Key lo lắng

– Cho con bé thời gian để chấp nhận sự thật! – Ba Yun nói

Ngọc lúc này đến trước cửa phòng nó, tay gõ cửa liên tục nhưng không có tiếng đáp trả. Cửa bị khoá khiến Ngọc không tài nào mở ra được:

– Như ... Mở cửa đi! – Ngọc lo lắng

Dù có kêu ca, gào thét đến mức nào thì sự im lặng là câu trả lời! Nó đứng ở giữa phòng, nhìn thấy một cái hộp trên giường. Bước tới cầm lên, nó mở ra, bên trong là một khung ảnh, một bức thư và một tờ giấy khác! Mở bức thư ra:

”Ngày Tháng..... Năm

Chào con gái! Có lẽ lúc con đọc bức thư này thì mẹ đã không còn ở bên con nữa. Xin lỗi vì đã nói dối con trong suốt 14 năm qua! Mẹ không muốn làm như thế nhưng tất cả cũng chỉ vì bảo vệ con. Nếu con trách mẹ cũng không sao, nhưng con đừng trách những người khác! Là do mẹ nói họ làm thế! Ba con thật sự là Ông Bạch, con tên thật là Bạch Hạ Băng. Con là tiểu thư duy nhất của nhà họ Bạch, vì 14 năm trước khi con được sinh ra, đã xảy ra biến cố lớn nên chúng ta được Ông Bạch nhờ nuôi dưỡng con! Mọi thứ diễn ra quá nhanh, 14 năm qua ta rất hạnh phúc khi có con ... Con đừng buồn, cũng đừng khóc, khi con cười là lúc con đẹp nhất và ta yêu nụ cười của con! Hãy cười lên con gái, đừng suy nghĩ về quá khứ nữa. Không có ta bên cạnh, con hãy tự chăm sóc bản thân, đừng giờ thối ương bướng cứng đầu nữa, sống thật tốt luôn cả phần ta và ba con! Chúng ta luôn ở bên con, yêu con nhiều

Kí Tên

Mẹ của Con ”

Từng chữ đều được viết rất cẩn thận, vài giọt nước mắt rơi xuống bức thư, nó muốn khóc oà lên trong lòng bà nhưng giờ bà không còn nữa! Mọi thứ đến quá nhanh, nó không thể chấp nhận được. Cầm khung ảnh trong hộp, trong tấm ảnh là nó cùng với ba mẹ, nụ cười rạng rỡ trên môi họ khiến nó đau lòng! Cầm chặt khung cảnh trong tay rồi:

– THẬT KHỐN KHIẾP * Xoảng *

Nó hét lên, ném khung ảnh vào tường. Ngọc ở bên ngoài nghe tiếng đồ bẽ liên lo lắng không nguôi:

– Như! Như! – Ngọc lo lắng

– Thật khốn khiếp! Các người quay lại đây cho tôi! * XOẢNG ... XOẢNG XOẢNG...*

Nó đập bẽ hết đồ đạc trong phòng, từng món đều bị phá huỷ khiến căn phòng không khác gì bãi chiến trường. Nó muốn tìm lại thứ không thể tìm, thật ngu ngốc ...

– NHƯ’ OI! Mở cửa đi, tao xin mày đó! – Ngọc nói

– BIẾN ĐI, LŨ GIẢ DỐI! – Nó hét lên

– Mở cửa đi! Mày đừng kích động như thế! – Ngọc lo lắng

– TÔI BẢO CÁC NGƯỜI CÚT HẾT CƠ MÀ! Biến hết đi, đồ giả dối. Đừng thương hại tôi, các người chỉ làm tôi cảm thấy bản thân mình thật dơ bẩn mà thôi!

Nó quỳ xuống sàn nhà khóc nức nở, mảnh bẽ thủy tinh đâm vào chân nó nhưng nó không màng để ý! Ngọc ở bên ngoài lo lắng đến phát điên, Ken từ dưới phòng khách bước lên:

– Sao rồi? Không chịu mở cửa sao? – Anh nhủ mày

– Khoá trong rồi! Mật mã thay đổi nên không mở được. Nãy giờ em nghe tiếng đồ vật bể, không biết nó có làm gì đại đột không nữa!! – Ngọc lo lắng

– Thôi được rồi! Để anh! – Ken thở dài

Anh đã lắp cho nó hệ thống bảo mật mới, kết quả là nó đổi luôn mật mã ==! Bàn tay lướt nhanh trên những con số, chốc lát đã bị vô hiệu hoá. Mở cửa bước vào, cảnh tượng bên trong khiến người ta tưởng rằng mới có cuộc ẩu đả lớn đã xảy ra. Đồ đạc đều vỡ nát, gối, chăn bông đều bị xé rách cả. Nó đang cầm một lọ hoa trên tay:

– Như, bỏ xuống! – Anh ra lệnh

– – Nó nghiêng răng

– Anh bảo em bỏ xuống! – Anh nói

– – Tay nó bóp chặt lọ hoa lại

– BỎ XUỐNG! – Anh tức giận

– * Xoảng *

Vì bóp chặt quá nên lọ hoa đã vỡ trong tay nó, vài giọt máu rớt xuống sàn nhà. Nó cương với Anh, ánh mắt ngang tàn chẳng sợ một ai, tay nó đã dính đầy vụn thủy tinh! Ngọc ngạc nhiên nhìn nó, lần đầu Ngọc thấy nó cãi lời anh, trước giờ dù có chuyện gì xảy ra thì nó vẫn nghe lời Anh! Nhưng lần này thì ngược lại, không những không nghe mà còn cương với anh. Việc này cho thấy, nó đang bị kích động đến mức nào ...

– Em còn định bước đến chừng nào hả? – Anh giận dữ

– Anh, bình tĩnh đi! – Ngọc nói

– Anh biết rồi – Anh thở dài – Em đừng như vậy nữa!

Anh mặc dù rất bực vì tính cứng đầu của nó nhưng vẫn cố gắng kiềm chế để khuyên bảo! Nó nhìn anh, đôi mắt vẫn không có chút thay đổi nào. Từ dưới phòng khách, Key và Yun đi lên khi tiếng đồ bể ngày càng nhiều!

– Chuyện gì vậy? – Yun hỏi

– Như Tay em! – Key hét hoảng

Bàn tay trắng kia đã ướt đầm cả máu tươi, nó không quan tâm lại còn nắm chặt khiến những mảnh thủy tinh đâm càng sâu vào. Yun nhìn nó, mặt có chút khó chịu ...

– Ngọc, em xuống lầu lấy hộp sơ cứu lên đây! – Anh nói

– Không cần! – Nó nói

– EM! Bỏ ngay cái tính cứng đầu đó đi! – Anh tức giận

– Ken, bình tĩnh! – Yun nhắc

Anh lúc này đã thật sự không thể bình tĩnh thêm được nữa, tính cứng đầu của nó khiến Ken phát điên lên mất. Mối nó hơi nhếch lên:

– Đừng động vào người em, làm bẩn tay anh thêm thôi!

Nó cười nhạt, đồng tử hơi giãn ra, không còn ngang tàn nữa, chỉ còn lại một thứ gì đó khiến người khác không khỏi đau lòng. Bước ra khỏi căn phòng, nó không muốn gặp ai cả, ngay lúc này chỉ muốn ở một mình ... Vừa bước ngang qua anh, bàn tay dính đầy máu bị Ken nắm lại:

– Ít nhất thì em hãy cầm máu lại! – Anh nói

– Buông ra! Đừng để bản thân bị vậy bản! – Nó vùng vằng

– Đừng tự hạ thấp bản thân như vậy! Anh không thích em nói bản thân như thế! – Anh quát lên đầy tức giận

– Vậy thì anh nói đi! Em phải làm thế nào

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Cấp 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 80

Trong phút chốc nó giật mạnh tay ra rồi bỏ đi, anh nhìn theo bóng dáng người con gái kia. Lần đầu tiên nó cãi lời anh, cảm giác lúc tay anh không giữ được bàn tay thấm đẫm máu khiến Ken cảm thấy hụt hẫng! Và rồi mặt anh tối sầm lại khiến những người xung quanh sợ hãi:

– * RẦM * Mẹ kiếp! – Anh đập vào cánh cửa

Cú đập quá mạnh khiến cánh cửa kia gãy làm đôi, Ngọc run sợ nhìn Ken, lúc này ai cũng biết nếu đụng đến anh thì chỉ có chết cho dù người đó là ai! Anh bỏ xuống phòng không nói thêm lời nào nữa, bàn tay lúc này giữ tay nó cũng lấm lem đầy máu khiến anh càng thêm tức giận.

– Để em đi xem Như! – Ngọc nói

– Đừng! Nếu đụng tới 2 người này vào lúc này thì không ai quản nổi đâu! – Key nói

– Vậy thì phải làm sao đây! – Ngọc lo lắng

– Xuống dưới trước đã! – Key nói

3 người họ bước xuống phòng khách, quả nhiên là mọi người đều đang lo lắng bởi những tiếng động lớn phát ra từ trên lầu! Ba Ken khuôn mặt trầm ngâm, có vẻ ông đang suy nghĩ điều gì đó ...

– Key, chuyện gì vậy con? – Mẹ Key hỏi

– Dạ. ... – Key ngập ngừng

– Sao vậy? – Mẹ Key càng thêm lo lắng

– Tạm thời thì đừng ai đụng 2 người đó cả! – Ngọc thở dài

– Như Có làm sao không? – TA lo lắng

– Không biết! – Ngọc lắc đầu

– Thôi cũng trễ rồi, ta với mọi người về trước! Ta sẽ ở bên biệt thự gần công ty, mai ta sẽ qua đó kiểm tra. Tụi con ở đây chăm sóc con bé đó giúp ta! – Ba Ken nói

– Nhưng bác không ở đây sao? – Ngọc ngạc nhiên

– Con bé chắc bây giờ không muốn gặp ta! Không sao đâu! – Ba Ken thở dài

– Vậy đi! Trước tiên thì cứ để xem sao! Đừng đụng vào thằng Ken lúc này nhé, nghĩ lại cũng thấy nổi da gà! – Cen rùng mình

– Ủm! Mọi người về cẩn thận! – Yun nói

Mọi người ai về nhà nấy, căn biệt thự rộng lớn kia giờ chỉ còn 4 người, trong khi 2 đứa tự kỉ ==, còn 2 đứa kia thì cứ lo lắng không nguôi!

– Thật đau đầu! – Key nhăn mặt

– Có lẽ 2 đứa không ăn uống gì đâu! Trong tủ lạnh cũng có vài món ăn nhanh, tự tụi nó hâm lại cũng được! Mấy ăn gì không? – Yun hỏi

– Ăn uống gì nổi! Sáng giờ cứ loay hoay ở tang lễ, giờ lại dính vô chuyện này! Trời oiiiiiiiiiiii! – Key la làng ==))

– Thôi! Lên nghỉ ngơi! Mai còn lên trường! – Yun nói

– Mà Bông Gòn sao rồi?

– Bác sĩ thú y nói nếu chăm sóc tốt thì sẽ khoẻ nhanh thôi! Cũng gần nghỉ hè rồi còn gì!

– Ừ thôi lên ngủ! Cửa đóng hết rồi chứ? – Key hỏi

– Không ai giết được 2 đứa kia đâu! – Yun nói

– Vậy lên ngủ thôi!

Căn biệt thự thoáng chốc không còn ai cả, mọi người đều về phòng này, trừ nó! Sau khi cãi nhau với anh, nó bỏ lên sân thượng. Bàn tay chảy máu kia được nó xé rách vải từ đầm để cầm máu lại! Đầu óc nó lúc này bỗng trở nên trống rỗng, đôi mắt kia mờ màng nhìn vào khoảng không. Không còn khóc, nó cứ ngồi như thế mặc kệ thời gian đang chậm chậm trôi qua

Đến tận khuya, nó vẫn ngồi yên một chỗ, không xê dịch dù chỉ một ít. Bầu trời đêm nay đầy sao, nó vô hồn nhìn vào một ngôi sao sáng nhất trong số đó! Không bận tâm đến những thứ xung quanh, cứ thế mà thời gian trôi chậm rãi. Tiếng ai đó mở cửa, nhưng lại không có tiếng bước chân, không khí bỗng trở nên mờ mịt ...

– Thật là không có tí cảnh giác!

Giọng nói từ một ai đó phát lên khiến nó giật mình, quay ngoắt lại, Yun đang đứng trước mặt nó. Khuôn mặt Yun có vẻ không được vui, vì ở đây quá tối nên nó không thấy rõ Yun biểu hiện thế nào. Bước lại ngồi xuống cạnh nó:

– Em ngồi đây từ lúc nào? – Yun hỏi

– Không nhớ! – Nó hờ hững

– Từ lúc gây lộn ở dưới?

– Có lẽ vậy!

– Sáng giờ em chưa ăn gì cả?

– Không đói!

– Em mà nói cái giọng điệu đó nữa tôi quăng em xuống đấy!

Yun thoáng chốc khó chịu, nó hờ hững trả lời những câu hỏi được đưa ra, chẳng có tí gì gọi là thiện cảm==’! Yun thở dài

– Vết thương của em! Đưa đây cho tôi!

Yun cầm lấy bàn tay bị thương, nhịu mảy lại, miếng vải đen được buộc chặt khiến máu khó lưu thông hẳn đi! Đưa mắt lên nhìn, nó đã thấm mệt sau một ngày đầy rắc rối kia, mắt bắt đầu sụp xuống, đầu nghiêng qua 2 bên. Yun đặt tay nó xuống khẽ cười, dựa lưng vào tường, tay nhẹ nhàng đẩy đầu nó dựa vào vai mình! Vì đã buồn ngủ nên nó không thể chống cự, kết quả là nó dựa vào vai Yun mà ngủ.v

– Em là đồ tiểu quý ăn cắp!

SÁNG HÔM SAU

Ken đi xuống lầu, khuôn mặt chẳng tốt hơn ngày hôm qua, vẻ mặt đầy đáng sợ==! Anh bước ngang qua phòng khách nhưng khựng người lại khi nhìn thấy sinh vật lạ đang ngủ trên ghế sofa!

– Này! Sao lại ngủ ở đây? – Anh lên tiếng

– Ra chỗ khác chơi! – Yun khó chịu

Yun xoay người trên ghế sofa, anh khá ngạc nhiên khi Yun ngủ ở phòng khách trong khi phòng Yun đâu có vấn đề gì đâu? Vì đã chơi chung với Yun và mọi người khá lâu nên có thể nói anh hiểu bọn họ. Yun là một người lạnh lùng, trầm tính, ghét những ai vào phòng mình hay đụng vào đồ của mình và đặc biệt Yun không bao giờ ngủ ở phòng khách! Cho dù có bắt buộc thì Yun sẽ thức chứ không ngủ nhưng lần này vì lý do gì đó khiến Yun phải ngủ trên ghế sofa

– Dậy đi! Ngủ thì về phòng ngủ! – Anh nói

– Có chuyện gì vậy?

Key từ trên lầu bước xuống, vì tiếng ồn ào dưới đây khiến Key phải tỉnh giấc!

– Thăng này bữa nay chui xuống đây ngủ! – Anh chỉ vào Yun

– Việt Nam có tuyết chắc? Lần đầu đấy! – Key cười

– Aissss! Im đi! – Yun khó chịu

– Nhưng sao nó lại ngủ ở đây? – Key hỏi

– Tao cũng đang thắc mắc như mày! Chẳng phải nó đã từng phá banh cái phòng khách khi bị ba bắt ngủ ở đó sao? – Ken nói

– Thật lạ.... – Key nghi ngờ

– À mà Con nhóc kia đâu? – Anh nói

–Ồ ha! Sao chưa thấy xuống! – Key ngạc nhiên

Sau khi cãi nhau với nó, anh mang theo tâm trạng tức tối về phòng! Cả đêm qua anh chỉ ngủ được một chút rồi tỉnh dậy ngồi suy nghĩ về những chuyện đã xảy ra. Đôi lúc anh cũng chẳng hiểu sao mình lại như thế =))!

– Không biết có sao không? Thường thì con nhóc đó dậy sớm lắm mà? – Key lo lắng

– Có nên lên không? – Anh nói

– Nên không? – Key ngờ

– Yun, chẳng phải mày ở cùng tầng sao? Đã thấy nhóc đó dậy chưa? – Anh hỏi

Yun bực bội ngồi dậy, khuôn mặt đầy sự khó chịu vì bị phá đám! Mắt trừng lên nhìn 2 thằng bạn thân:

– aiss! Tao quăng xuống lầu rồi

Sau chap này tớ sẽ gọi Yun = hấn nhé!

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Cấp 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81: Bông tai

Yun vừa thốt ra câu nói thì hai người này đã biến mất, anh thì chạy lên phòng còn Key thì chạy ra ngoài sân! Kết quả là họ đi vào chỗ cũ với khuôn mặt tức giận, đúng vậy anh với Key vừa bị hấn chơi cho 1 vố ra trò ==’!

– Ya! Có gì đâu hả? – Anh tức giận

– Ai kêu ngu, tin làm gì! – Yun nhếch mép

– Mày, mày.... – Key cứng họng

Hấn mẫn nguyên với trò chơi khăm của mình, ngã ra phía sau mắt nhắm lại đầy mệt mỏi! Key với anh đành ôm cục tức ngồi xuống phía đối diện mà không làm gì được

– Nhưng nếu vậy thì con nhóc đó đang ở đâu? – Key thắc mắc

– Không lẽ

Anh nhìn Yun đầy nghi ngờ, chẳng phải những việc này trùng hợp đến kì lạ sao? Hấn bỗng leo xuống phòng khách ngủ, còn nó thì lại biến mất! Anh cười gian tà

– Đợi t chút! – Anh đứng lên

Ken bước thẳng lên lầu bỏ lại sự tò mò cho Key, Anh đi lên tới trước cửa phòng Yun! Mở cửa ra, đúng như anh nghĩ, nó đang ngủ trên giường, nhẹ nhàng bước tới cạnh nó, khuôn mặt gầy gò xanh xao kia khiến Ken cảm thấy đau lòng. Đưa tay áp lên trán, nó bị tay anh chạm vào làm tỉnh giấc!

Đôi mắt dần mở ra, thứ nó thấy đầu tiên là khuôn mặt anh tuần đầy mê hoặc kia, tựa như tượng tạc. Anh thấy nó tỉnh dậy liền giật phắt tay về:

– Mệt thì nghỉ đi, anh sẽ xin phép! – Anh nói

Không để nó từ chối nhanh chóng ra ngoài, đóng cửa lại, nó nằm trên giường mắt đảo xung quanh. Căn phòng này xa lạ với nó, nơi đây vẫn còn vương vấn mùi hương quen thuộc kia

Anh sau khi ra khỏi phòng nhanh chóng xuống phòng khách, Yun đưa mắt sang nhìn anh rồi cười cười:

- Sao rồi? – Key hỏi
- Đang ở phòng tên điên này! – Anh chỉ hấn
- Sao cơ? – Key ngạc nhiên
- Chứ tụi mày muốn tao đá con nhỏ đó ra khỏi nhà à? – Hấn nhướn mày
- Nhưng không phải mày vì nhóc con mới ra đây ngủ à? – Key cười gian tà
- Không phải! – Hấn cãi
- Àyyyyyy! Đừng chối nữa người ơi. – Anh cười
- Aisss! Tao không đi học, tụi mày đi đi! – Hấn quát
- Rồi, người ta quê kia! Mày kì ghê! – Anh chỉ Key
- Ngại ghê! Moahahahah! – Key cười lẫn lộn
- Còn chưa đi? – Hấn lườm
- Vậy thôi! Nhờ anh Yun đây ở nhà chăm sóc dùm nha! – Anh cười
- Không! – Anh nói
- Còn bày đặt từ chối nữa! Ngại ghê! – Key cười
- Đi lẹ mày! Nó điên lên là chết! – Anh nói
- Vậy nha! Anh Yun ở nhà chăm sóc dùm nha! – Key cười lớn
- Aisssss! Không! – Hấn quát

Yun bị bỏ lại sau khi bị chọc quê:v, hấn bực mình nằm xuống ghế định ngủ tiếp, nhưng mắt vẫn mở trao tráo không thể nào ngủ được. Đứng lên bước lên lầu, hấn mở cửa phòng, nó vẫn nằm yên trên giường, mắt nhắm ngủ say, hấn nhìn nó rồi đi lại tủ quần áo, lấy đồ rồi vào thẳng nhà tắm!

Nó bị tiếng nước chảy làm thức giấc, dùng tay chống để ngồi dậy, quên rằng bàn tay đang bị thương nên khá yếu, khi chống xem chút đã ngã. Nó cảm thấy cả cơ thể ê ẩm, nhẹ nhàng trượt xuống giường, nó vẫn mặc cái đầm đêm qua, bộ dạng thảm hại. Bỗng cửa phòng tắm được mở ra, Yun từ bên trong bước ra, mặc vồn vện cái quần màu đen dài, thân hình rắn chắc ở tuổi 18 hiện ra trước mắt nó. Vài cọng tóc ướt rủ xuống, những giọt nước chưa kịp lâu khô lẫn trên khuôn mặt tuần tú, đầy ma mị mê hoặc lòng người kia!

Quay mặt sang chỗ khác, mặt nó bắt gặp đỏ bừng lên, Yun nhìn biểu hiện của nó liền nở nụ cười gian xảo. Hấn bước tới gần, Yun càng bước tới thì nó càng bước lùi lại, nó không để ý là đã đi tới giường, hậu quả là ngã âm lên giường. Vừa định ngồi dậy thì đã bị hấn bao vây, 2 tay chống lên giường, thân hình rắn chắc kia hiện rõ ngay trước mắt nó! Đỏ càng thêm đỏ, mặt nó giờ như quả cà chua, nóng bừng lên, nó bắt gặp cặp mắt xuống không nhìn thẳng hấn.

- Anh, anh làm gì vậy? – Nó bối rối
- Em nghĩ xem? – Hấn cười đều

Nó cảm nhận được hơi thở nóng ẩm của Yun khi ở khoảng cách gần thế này, mùi hương quen thuộc đầy nam tính kia khiến nó càng thêm xấu hổ. Hấn nhìn khuôn mặt đỏ bừng kia càng thích thú:

- Anh đi ra! Tôi, tôi còn phải thay đồ đi học!
- Không cần, đã xin nghỉ phép rồi!

Nó đẩy tay Yun, nhưng hấn sừng sững ngay trước mặt, không lung lay, nó bị nhốt lại bởi 2 cánh tay rắn chắc và thân hình như bức tường cao lớn kia! Nếu như ngồi dậy thì mặt nó sẽ áp vào Yun, nó đã bị bao vây không cách nào trốn được >

- Anh định làm gì?
- Tôi, em, chỉ có 2 ta trong căn nhà! Em nói tiếp xem?
- Anh, anh Đồ lưu manh!

– Vậy để tôi cho em biết lưu manh là thế nào!

Yun cười cười, đưa mặt sát vào cái cổ trắng bóc kia, phả hơi thở nóng ấm khiến nó rùng mình! Hắn ngửi mùi hương trên mái tóc bạch kim kia, đúng là mê hồn ...

– Đồ biến thái! Mau thả tôi ra! – Nó vùng vẫy

– Em đang dụ dỗ người khác đấy!

Nó khựng người lại, lén đưa mắt nhìn thân hình vạm vỡ kia. Bỗng mặt nó lại đỏ bừng thêm, hắn ngẩng đầu lên, nhìn nó:

– Chẳng phải em đã thấy tôi thế này mấy lần rồi à?

– Đúng là vậy! Nhưng Nhưng sao anh lại làm vậy? Thả tôi ... Ra – Nó ngại ngùng

– Nếu không? – Yun cười

– Tôi bấm anh ra thành trăm mảnh!

– Trước khi em bấm tôi thì đã bị tôi ăn mất rồi!

Nó nhìn thẳng vào đôi mắt sâu thẳm kia, trong con ngươi màu xám khói kia, nó có thể nhìn thấy bóng dáng mình trong đấy, như bị hút hồn.

– Em năm nay 15 tuổi đúng chứ?

– Sinh nhật qua là 15!

Yun bỗng trầm ngâm suy nghĩ điều gì đó, nó tò mò nhìn khuôn mặt ma mị kia! Hắn bất ngờ đưa sát mặt vào mặt nó, trán cả 2 chỉ còn cách vài mm. Nó hoảng hốt, mặt đỏ tới mang tai:

– Anh muốn làm gì?

– Những gì tôi muốn!

– Anh biết tôi chưa đủ 18 chứ?

– Dễ như trở bàn tay!

– Anh, anh!

– Em thua tôi 4 tuổi!

Yun nói, nó ngờ ra, sao lại nói vấn đề này ở đây?

– Thì sao?

– Em là của tôi! – Hắn cười gian tà

– Ai nói? – Nó cãi

– Chiếc lắc, bông tai nữa!

– Để tôi tháo trả cho anh!

Nó đưa tay lên định giật chiếc bông tai nhưng đã bị Yun cầm chặt tay lại!

– Không được tháo!

– Tôi sẽ tháo! – Nó kiên quyết

– Em là của tôi! Nếu em muốn, tôi sẽ cầu hôn em, ngay bây giờ ...

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Cấp 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82: Chăm sóc

Nhịp tim đập loạn xạ, không còn nghe lời chủ nhân nữa, cả hai nhìn nhau, hơi thở hoà lẫn vào nhau. Nhìn thẳng vào mắt nhau được một lúc, nó bối rối quay đầu sang chỗ khác không nhìn Yun nữa!

– Nói, nói nhảm cái gì vậy? – Nó bối rối

– Em là của tôi!

Hắn nghiêm túc, câu nói khiến tim nó đập càng nhanh, hơi thở dồn dập. Nó không biết tại sao mình lại như thế! Dù là ở bên những người khác, nó chưa bao giờ bối rối đến thế này! Hơi thở nồng ấm của Yun phả vào da, cảnh tượng bây giờ thật khiến người khác hiểu lầm >

– Em thật đáng yêu!

Nó quay lại, ngẩng người trước nụ cười toả nắng kia, không còn là khuôn mặt lạnh tanh. Yun lúc này trông thật hiền, nụ cười mang lại sự ấm áp khó tả cho đôi phương, và tim nó đập lệch một nhịp!

– Anh, Anh điên rồi!

Nó vùng vẫy, dùng tay đẩy 2 cánh tay rắn chắc của hắn ra, vô ý đụng trúng vết thương lần trước đỡ đạn giúp nó vẫn chưa lành. Yun nhú mày khi tay nó vô tình đụng vào vết thương, lúc này tắm nên hắn chưa băng ki lại kịp! Nó nhìn biểu hiện của hắn có chút bất ngờ:

– Đau sao?

– Không sao! Em đi thay đồ đi, đồ của em tôi để bên kia. Phòng em vẫn chưa sửa nên tạm thời cứ ở đây đi!

Yun đứng dậy bình thường, khuôn mặt lại lạnh tanh ==, nó nhanh chóng ngồi dậy trước khi bị đè 1 lần nữa.v! Khó hiểu nhìn về phía hắn, phát hiện ra lớp vải trắng kia hiện lên vết màu đỏ, đang loang ra. Thì ra là vết thương bị rỉ máu, do nó:))!

– À ... Ừm ... Tay anh – Nó ngập ngừng

– Tôi không sao, em đừng lo! Mau đi tắm đi, tôi xuống nấu cháo cho em!

Hắn không để nó cất thêm tiếng nào, quay lưng bước đi! Nó bỗng cảm thấy bản thân có lỗi vô cùng, mặt ỉu xiu nhìn sang bộ đồ Yun nói, chiếc quần short jeans ngắn và cái đầm baby doll. Nó cảm lên rồi lẽ bước về phía phòng tắm ...

Yun bước xuống nhà bếp, hắn cũng chẳng để ý đến vết thương kia, chú tâm vào việc nấu cháo cho nó. Loay hoay dưới bếp một lúc, hắn ngồi xuống bàn ăn, lúc này chỉ việc đợi cháo chín là được. Quên mất việc đang bị thương, hắn đụng vào, hít một hơi sâu, mặt nhăn nhó:

– Thật phiền phức!

Hắn lẩm bẩm rồi không để ý đến nữa, đi vào bếp kiểm tra cháo, vừa kịp lúc cháo vừa chín! Múc ra tô rồi bỏ lên khay cẩn thận, đi về phía tủ lạnh lấy hộp sữa tươi đổ ra ly, bỏ lên khay rồi bung lên. Yun mặc kệ vết thương kia, trong đầu hắn giờ chỉ có những liều thuốc dành cho nó ...

Từ phòng tắm bước ra, trên đầu là cái khăn, mái tóc ướt nhẹp kia vẫn chưa lau khô. Nó không có thói quen lau, sấy tóc sau khi tắm, trừ khi bị anh hoặc Key la cho 1 chập thì mới làm thôi! Ngồi trên giường, loay hoay định chơi game trên điện thoại thì mới nhớ ra điện thoại đã mất rồi =='. Lúc này Yun bước vào trên tay là tô cháo nóng hổi khói bốc nghi ngút và ly sữa được đặt trên khay. Hắn bước tới đặt khay lên đầu giường, kéo ghế tới cầm lấy tô cháo rồi ngồi xuống

– Tôi tự ăn được

Nó đưa tay ra định cầm lấy thì bị con ngươi màu xám kia làm cho sợ sệt, mím chặt môi lại. Yun vừa khuấy vừa thổi cho cháo bớt nóng đi, nó nhìn sang cánh tay bị thương kia, lông mày chau lại, hình như tên này vẫn không thay băng nhĩ =='

– Há miệng ra!

Yun đưa muỗng kề sát miệng, nó thoáng bối rối không biết làm sao thì bị hắn trừng mắt nhìn. Đành phải nghe lời >

– Ngon không? – Hắn hỏi

– Không, dở ẹc!

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Cấp 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 83

nó bừa bãi giả vờ chê cháo dở, mặt người nấu dần trở nên thất vọng, Yun chẳng nói gì tiếp tục đút cho nó. Nó nhìn vào vẻ mặt tràn trề thất vọng kia mà muốn cười chảy nước mắt, vừa vui vẻ vì chọc ghẹo được Yun vừa ăn cháo! Đút được vài muỗng nữa, Yun bỗng đứng lên:

– Tôi đi nấu cái khác. Em đợi chút!

– Ồ ... Ồ ơ! Không cần không cần

Nó bối rối nắm tay Yun lại, chỉ là muốn trêu hấn một chút không là lại phản ứng thái quá đến thế >

– Nó không ngon, tôi không muốn em ăn không ngon! – Yun nói

– À... – Nó bối rối

– Sao thế? – Yun hỏi

– Ừm... Ngon lắm!

Nó cúi mặt xuống, lí nhí nói, hấn nhìn nó đầy ngạc nhiên. Tay nó nắm chặt tay Yun lại, phải nói là siết muốn bóp tay hấn:))!

– Chẳng phải em nói dở sao?

– Ừ... Thì Nói giỡn!

– Vậy là ngon hay không?

– Ngon!

Cảm thấy mặt đỏ bừng, ngược mặt lên nhìn hấn phát hiện ra là mình đang nắm tay Yun. Nhanh chóng rút tay về, mắt chẳng dám nhìn hấn nữa. Yun nghe nó khen cháo nấu ngon, lòng cảm thấy vui vẻ hấn lên! Ngồi xuống và tiếp tục đút cho nó, không khí lúc này bỗng trở nên ngại ngùng lên. Sau khi ăn hết tô cháo, nó uống được nửa ly sữa thì thấy bụng sắp nổ tung ra:

– Không uống nữa đâu!

– Em uống hết đi! Bằng không tôi dùng bạo lực đấy!

Bị Yun đe dọa, nó liền xụ mặt xuống cố gắng uống hết, bất cẩn để sữa dính lại mép môi. Hấn quay sang thấy, chồm tới đưa tay lau đi, nó bắt ngờ vì hành động dịu dàng kia, ngồi trơ ra nghe nhịp tim đập loạn xạ!

– E hèmmm! Sữa dính tôi lau giúp em thôi!

Yun ngại ngùng giải thích, nó cũng chẳng muốn nói gì thêm. Sau khi ăn uống no say thì nó bị hấn đè ra và xử lí các vết thương kia. Trong lúc băng các vết thương kia lại, hấn cũng chẳng để tâm đến vết thương của mình!

– Anh không định băng bó lại sao?

Nó lo lắng hỏi, dù gì thì Yun cũng chăm sóc nó, nếu không quan tâm thì nó sẽ trở thành kẻ không có trái tim mất ==’! Yun nghe thế hơi khựng người lại rồi tiếp tục dọn sau khi băng bó cho nó xong. Nó khó chịu vì cái bản tính lạnh lùng của hấn, thấy Yun cầm khay định xuống nhà ăn nó liền kéo áo lại:

– Sao thế? – Yun thắc mắc

– Anh ngồi xuống!

Nó kéo Yun ngồi xuống ghế, cầm khay bỏ lên bàn, hấn khó hiểu nhìn nó, con nhóc loi nhoi định làm gì đây? Nó nhìn hấn, nhìn sang vết thương thờ dài, kéo ghế ngồi đối diện Yun.

– Em định làm gì? Tôi còn phải đem dẹp nữa, đừng phá rối!

– Anh ngồi yên đó! Nếu anh muốn đem dẹp hay làm gì thì để tôi băng là được!

Nó ra lệnh, kéo tay áo hấn lên và mở lớp băng hờ kia ra, bấm môi lại khi nhìn thấy vết thương! Rõ ràng là rất nặng thế mà tên này vẫn cứ lì ==’! Tay đụng nhẹ, hấn hít một hơi sâu rồi nhúu mày đẩy tay nó ra.

– Đau sao? – Nó lo lắng

– Không. ...

– Đồ nói xạo!

Nó bấu môi, rõ ràng là rất đau thể mà vẫn cứ ngang tàn. Lấy dụng cụ sơ cứu rồi cẩn thận sơ cứu cho hắn, dù hơi vụng về và đôi lần làm Yun đau đến thấu xương nhưng nó vẫn rất cẩn thận. Mỗi lần nó thấy Yun hít sâu thì biết mình đã làm đau hắn, cố gắng cẩn thận càng cẩn thận! Sau 30 phút thì cũng đã xong, thở dài nhẹ nhõm sau khi hoàn thành nhiệm vụ!

– Cảm ơn em!

Yun nhìn nó, trong lúc nó sơ cứu thì hắn không thể rời khỏi bộ dạng của nó, đôi lúc vụng về lại càng đáng yêu. Nó nghe thế liền bối rối:

– Cảm ơn gì chứ! Giúp qua giúp lại thôi!

Nó cắn môi dưới, 2 tay đan vào nhau nhìn ra hướng khác. Hắn cười vì hành động đó!

– Thật sự cảm ơn em!

– Anh tự chăm sóc bản thân đi, đừng lúc nào cũng quan tâm người khác như thế trong khi bản thân lại bị thương!

– Chỉ có em!

Nó ngo ra, nhìn sang Yun, câu nói kia mang theo ý nghĩa sâu xa! Đôi mắt màu xám hiện rõ bóng nó, như trong mắt Yun chỉ có mình nó!

– Sao cơ? – Nó ngo

– Chiếc lắc, bông tai cả hai là duy nhất và người sở hữu nó cũng vậy! :333

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Cấp 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84

Nó ngo ra nhìn hắn, câu nói vừa rồi nó không hiểu, sở hữu? Duy nhất? Chẳng phải hắn nói là nhờ nó giữ hộ sao =='? Thật điên khùng >

– E hèmmmmm! Nhìn gì? Đồ lùn!

Yun thoáng ngại ngùng, đứng lên trừng mắt nhìn nó. Nó bị giọng nói đánh đá kia làm giật mình, trừng mắt nhìn Yun, tên này đúng là nắng mưa thất thường >

– Đồ ngang ngược! – Nó nói

– Đồ lùn, tránh ra cây nấm di động! Cản đường! – Yun nói

– Anh, anh, anh Aissss! Đồ đáng ghét!

Nó bị Yun đẩy ra khiến nó tức béc khói, biết vậy nó đã không tốn công tốn sức băng bó, quan tâm cho hắn >

Không khí xung quanh yên lặng, những dòng kí ức cũ quay về, hình ảnh người con gái đó lại đến trong kí ức của Yun. Khuôn mặt hiện lên chút đau thương rồi vụt mất, lại trở về về ngang tàn kia, như một lớp mặt nạ hoàn hảo! Có thứ gì đó long lanh lẫn xuống khuôn mặt hoàn mỹ kia

– Đến bao giờ, anh mới quên được em

Sau một lúc Yun bỏ đi, nó buồn chán chẳng có gì để làm, đi vòng vòng trên dãy hành lang dừng trước cửa phòng mình. Căn phòng bị phá hủy hoàn toàn, đồ vật đổ bể, những vệt máu khô vẫn chưa ai lau dọn. Cẩn thận môi dưới, mắt nhắm nghiền lại, nó cố gắng giữ bản thân thật bình tĩnh, bước vào bên trong. Chân dừng lại ở khung ảnh, cuối người xuống nhặt lên, chẳng phải là gia đình của nó sao? Nụ cười toả nắng khiến nó cảm thấy ấm áp, tay lướt nhẹ trên khung kính vỡ nứt kia, đã từng rất hạnh phúc, đúng chứ! Hít một hơi thật sâu rồi cầm khung ảnh ra khỏi căn phòng, nó không thể sống trong quá khứ được nữa

Chân bước nhanh định về phòng Yun nhưng nó lại khựng người lại trước một cánh cửa, bên trong dường như có người. Cả căn biệt thự to còn hơn cung điện, có hơn cả trăm phòng, dãy hành lang rộng lớn, đến lúc này nó chưa khám phá được hết! Nhẹ nhàng mở cánh cửa, bên trong các dây điện, máy móc đang hoạt động, cả người nó như bị ai đó giữ lại. Đôi người tím rưng rưng, trên một chiếc giường, thứ nó tưởng đã mất đang nằm trên đó và chiến

đầu với thân chết! Chân run run bước tới, tay lướt nhẹ trên lớp lông trắng muốt kia...

– Bông Gòn

Giọng nó run run, đôi mắt ngấn lệ, trong lòng cảm thấy vui mừng, thì ra Bông Gòn vẫn chưa chết như nó nghĩ. Bản năng loài sói nhạy cảm, đôi mắt 2 màu kia mở ra nhìn nó! Nó cười dịu dàng, tay chạm vào đầu con sói trắng:

– Mày không sao là ổn rồi. Xin lỗi nhé Tao chỉ bảo vệ được mày ...

Nói đến đây, cổ họng như bị ai đó bóp nghẹn, nước mắt như sơi dây trên châu, rơi mãi không dừng. Nó chỉ còn lại Bông Gòn sau ngày hôm đó, con sói trắng dường như hiểu được tâm trạng của chủ nhân, đầu dụi dụi vào tay nó. Nó nhìn Bông Gòn, miệng cười mắt khóc

– Tao ỏn!

Hai chữ thốt ra, nó tự lừa dối cả bản thân, những người xung quanh rằng nó ổn nhưng thật sự thì không Lúc này nó muốn chạy đến và oà khóc trong lòng một ai đó, nhưng lí trí không cho phép nó làm vậy!

Một lát sau nó cũng ngưng khóc, ngồi chơi với Bông Gòn, nó cũng dần chìm vào giấc ngủ đầy mệt mỏi ...

~~~~~

BUỔI CHIỀU NGÀY HÔM ĐÓ!

Anh và Key trở về nhà sau khi tan học, vừa vào tới phòng khách thì đã thấy Yun nằm dài trên ghế mà ngủ. Key định bước tới đập cho hấn lộn xuống sàn nhưng bị anh chặn lại:))!

– Hôm nay ăn gì?! – Key hỏi

– Tao không ăn! Ai muốn làm gì làm!

Anh tỏ vẻ bất cần bước thẳng lên lầu, bộ dạng đó khiến Key muốn bay tới đập cho anh một trận. Ngồi phịch xuống ghế đầy mệt mỏi, Yun nghe tiếng động liền tỉnh dậy nhìn sang Key:

– Về rồi à? – Hấn ngồi dậy

– Mới về thôi! Ở nhà sao không nấu cơm hả? – Key bắt bẻ

– Bỏ mày không thích! – Hấn nói

– Aissss! Quân khốn nạn! – Key bực bội

– Giống nhau thôi!!! Mà thằng kia đâu?! – Yun cười

– Mới vừa về đã quao với tao rồi! Đồ giận cá chém thớt! – Key nhăn mặt

– Sao vậy?! – Yun ngạc nhiên

– Còn sao trắng gì nữa! Tại con nhóc đó thôi! Mà con nhóc đó đâu rồi?! – Key hỏi

– Chắc ngủ trên phòng! – Yun nói

Vừa dứt lời thì từ trên cầu thang, anh bước xuống với bộ quần áo khác, áo sơ mi đen trơn để hở 2 nút trên, tay áo xoắn lên và điều đặc biệt là màu tóc! Không còn là màu nâu hạt dẻ nữa mà là màu bạch kim giống hệt nó, mái tóc được vuốt ngược lên, Anh lúc này không khác gì những công tử trong những bộ phim Hàn, ăn chơi xa đọa!

– Tẩy màu rồi à? – Key hỏi

– Ừ, lẹ hết rồi, cần gì giấu! – Anh nhếch mép

Ở anh có gì đó khác ngày thường, bản tính dịu dàng kia biến mất và thay vào đó là bản chất của một thủ lĩnh! Khuôn mặt như tượng tạc, đôi mắt tím quyền lực, mái tóc bạch kim nổi bật, nụ cười nhếch mép, đây chính là Anh .... Nhưng là trước khi gặp nó lần đầu tiên, người con trai nằm trong Tứ Đại Ma Vương, lạnh lùng tàn khốc, giết người không gớm tay, xung quanh luôn là những cô gái nóng bỏng bao quanh!

– Lại là màu bạch kim, sao không để màu kia? Tẩy xong nhìn mày chẳng khác gì lúc trước! – Yun cần nắn

– Nhìn đều vãi! – Key nói

– Đây là tao! Đừng nhiều lời! Thật phiền phức, không cần đợi cơm, tao không ăn!

Anh gắt lên, bỏ đi ra ngoài, từ nay sẽ không còn bản tính hiền dịu kia nữa, anh đã giết chết con người đó rồi! Lời nói, hành động của Ken khiến Key với hấn không khỏi bất ngờ, dự cảm không lành lại ủa tới.

– Không phải nó định đi gây hấn đấy chứ? – Key nói

– Sao mà đũa nào trong họ Bạch cũng có tính này vậy? – Yun bực

– Giờ sao? Chuyện này vẫn chưa xong mà có chuyện khác thì tiêu đời với phụ huynh! – Key lo lắng

– Để tao gọi Kino canh chừng nó, đúng là ..... – Yun nói

Cả buổi tối ngày hôm đó, anh không về nhà, Key cùng hấn chỉ biết thở dài, đây là bản tính của anh lúc trước. Sáng hôm đó, Ken trở về, không chỉ có một mình mà là một cô gái bên cạnh với bộ đầm ôm sát cơ thể, hở hết mức cơ thể! Key và Yun ngồi ở phòng khách thấy anh và cô gái đó, Thật chướng mắt!

– Mày đi đâu tối qua không về? – Key nhìn Anh

– Đi chơi! – Anh nói

Cả người anh, từ xa cũng có thể ngửi được mùi rượu nồng nặc, mùi thuốc lá! Cô gái bên cạnh đang chết lên chết xuống bởi vẻ đẹp trai của 3 người này. Ken vẫn còn say, cả cơ thể cũng không đứng vững được!

– Mày uống sạch rượu ở quán hay sao vậy? Thật khó chịu! – Yun nhàu mày

– Cô gái kia! Ra khỏi đây! Thật chướng mắt!

Key chỉ thẳng mặt cô ta, quát lớn lên, trước giờ không ai dám dẫn gái về nhà cả. Không ngờ hôm nay Ken lại làm vậy, điều này khiến Key tức giận không nguôi. Cô gái kia bị giọng nói giận dữ làm hoảng sợ, liền tức tốc chạy ra khỏi nơi này!

– Sao lại đuổi người tình của tao vậy? Mày thật là không đúng rồi! – Ken nhăn mặt

– Mày lên phòng đi, mùi bia rượu nồng nặc, để Như thấy thì không hay! – Yun nói

– Con nhóc đó là gì mà tao phải hạ mình? Em gái thôi mà! – Ken cười đều

– Mày nói gì vậy? – Key tức giận

– Tao nói vậy đó! Mẹ kiếp, tụi mày còn lên giọng với tao nữa hay sao? Chuyện vỡ lẽ hết rồi, còn gì để che giấu? Đây là tao, và, tao sẽ sống với chính mình! – Ken tức giận

– Mẹ nó! Mày ngon nói lại lần nữa! – Key quát

– Mày điếc hay sao mà không nghe vậy? Không cãi với mày nữa! – Ken nói

– Mày, mày .....

– Key, ngồi xuống! – Yun nói

Không khí cả ba căng thẳng, hấn nhìn anh, bộ dạng của những công tử đốt tiền như giấy đây mà! Thật khó coi!

– Nghe nói đêm qua mày đánh người ở quán? – Yun nhìn Anh

– Tên đó đụng vào người tao! – Anh nói

– Người ta đã xin lỗi! – Hấn nói

– Xin lỗi là xong? Đụng vào thằng Phong này, chưa mất mạng là may rồi. Mày nói với bọn cấp A Cấp S, cẩn thận nếu không muốn tao cắt cổ tụi nó! – Anh cười khinh

– nếu mày cứ như thế thì cảnh tượng 2 năm trước lại diễn ra! – Key gằn giọng

– Hậu quả lần đó chưa cho mày sáng mắt? – Yun nói

Anh khựng người lại, tay nắm chặt lại, hai hàm răng nghiến chặt!

– Nếu lặp lại, cứ giết chết tao ...

Chương 85

– Học ... Học .... Học..... Anh .... ken về tới chưa?

Kai thờ hồng học từ bên ngoài chạy vào, trán lấm tấm mồ hôi dựa vào cửa! Nhận được tin Ken cả đêm không về liền tức tốc chạy sang, tội nghiệp thằng bé:v. 3 người đang cãi nhau liền hướng mắt về kẻ không mời mà tới kia:

– Em qua đây chi vậy? – Key hỏi

– Em ... Nghe nói ... Thôi dẹp đi, ông về được rồi! – Kai xua tay

– Tao lên lầu! – Ken nói

– Mày đứng đó! Chưa nói chuyện xong! – Yun chi

Anh nhú mày nhìn Hấn, không khí trở nên nặng nề căng thẳng, Kai lúc này nhìn lên cầu thang! Giật mình trước người con gái đang đứng sững ở đó, nó đã ở đó từ lúc nào?

– Như ....

Kai bất giác nói, những người khác nghe thể nhìn theo hướng của Kai, Nó đang đứng trên cầu thang với khuôn mặt lãnh cảm! Không một ai biết nó đã đứng đó từ bao giờ ...

– Em xuống từ lúc nào vậy? Cơ thể em khôn. ... – Key định nói gì đó

– Xuống lấy nước! Mọi người cứ tiếp tục!

Nó chặn lời của Key, bước xuống tiến về phía nhà bếp, mọi người ngạc nhiên trước nó. Ken nhìn theo bóng dáng người con gái đó, như trong truyền thuyết ....

Nó xuống bếp lấy đại một ly nước rồi bước lên, thật ra vì tiếng cãi nhau nên nó mới xuống. Vừa tới cầu thang thì mọi việc đã diễn ra! Bước ngang qua anh, đầu không quay lại nhìn dù chỉ một lần.

– Xuống từ lúc nào? – Anh lên tiếng

– Đủ để thấy được tất cả!

Môi hơi nhếch lên, tay cầm chặt ly nước, giọng có phần hơi run. Đúng vậy, đủ để thấy được mọi việc diễn ra, đủ để nghe từng lời nói đầy nhấn tâm từ anh. Lòng đau như cắt nhưng nước mắt không rơi, không cho phép bản thân yếu đuối!

– Mọi việc không phải như em nghĩ .... – Anh cố gắng giải thích

– Tôi không quan tâm!

Nó lạnh nhạt trả lời anh, 4 chữ khiến người khác rơi vào hố sâu của thất vọng. Khi thấy nó, Ken dường như thay đổi, biểu hiện lại dịu dàng nhưng kết quả vẫn phủ phàng! Anh như bị tạt một gáo nước lạnh, cả người cứng đờ lại, đôi mắt rơi vào không trung, thật mơ hồ ....

Môi bị cắn chặt đến bật máu, nhịp thở gấp gáp, cảm giác run sợ đang xâm chiếm lí trí. Nó không biết mình sợ điều gì, nó chỉ biết là hiện tại nó đang giận anh! Nhưng ngược lại với lí trí ... Nó muốn được anh ôm vào lòng và oà khóc, nó biết anh tốt hơn bất cứ ai nhưng lại phủ nhận và giận anh! Nếu anh, ngay lúc này, ôm nó và xin lỗi thì mọi chuyện sẽ ổn nhưng không .... Anh bị câu nói của nó chọc giận thêm!

– Được thôi! – Anh nhếch mép

– Hai, hai người bình ... tĩnh! – Kai cười gượng

– Đúng đó! Như, em muốn ăn gì chứ? – Key lúng túng

– Không!

Nó bỏ lên lầu với cái nỗi sợ to lớn kia, anh, lúc này thật đáng sợ!

– À ..... Em ... Về trước! – Kai đánh bài chuẩn

– Ê ê ê! Đứng lại!

Chưa kịp nói hết câu thì Kai đã phóng như bay mất dạng, Ken cũng bỏ lên lầu chẳng nói tiếng nào! Cái không khí tĩnh lặng lại bao trùm ....

VÀI NGÀY SAU

Chiến tranh lạnh đã kéo dài được khá lâu, nó như người câm, không nói chuyện, không tiếp xúc với ai cả sau ngày hôm đó. Cả ngày tự nhốt mình trong phòng cùng Bông Gòn, thức ăn được đặt trước cửa, nó chỉ ăn một ít rồi đặt lại chỗ cũ! Không đi học, không bước ra ngoài dù là nửa bước, cả căn biệt thự to lớn dần dần trở thành toà lâu đài không người! Còn anh, những ngày tháng ăn chơi xa đọa bắt đầu, đi cả đêm không về, lúc về thì mặt trời đã lên tới đỉnh, về luôn đem những vết thương do xô xát. Ai khuyên gì cũng không nghe, Ken bắt cần đòi, vùi đầu vào việc tập luyện và ăn chơi!

Cũng như mọi ngày, Key cùng Yun dậy sớm và chuẩn bị cho ngày mới. Nhưng hôm nay, Ngọc và những người khác lại tụ họp lại đông đủ trừ Mạnh Cường và Kino.

– Sao qua đây sớm vậy? – Key ngạc nhiên

– Em không chịu nổi cái tình trạng này đâu! – Ngọc nhăn mặt

– Bây giờ biết làm sao? Không ai khuyên được họ cả ... – TA thờ dãi

– Đại Ma Vương và Ác Quỷ đối đầu! – Kai nói

– Tới giờ nhăm! – Cen trừng mắt nhìn Kai

Cả đám không thể chịu đựng nổi nữa, chiến tranh lạnh này khiến người khác khó chịu! Không ai nói với ai, không được làm gì cả ...

– Anh Ken đấy! Giận cá chém thớt, mấy ngày nay bắt tội em tập đến kiệt sức, ngày nào cũng vậy! – Ngọc bĩu môi

– Nếu kéo dài mãi thì không ổn! – Key nói

Người im lặng nãy giờ là Yun, hần vắn bình thần ngồi uống ly cà phê nóng! Trong đầu đang vạch lên một kế hoạch hoàn hảo đến bất ngờ, khoé môi hơi nhếch lên ...

– Được thôi! Một kế hoạch hoàn mỹ ...

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Cấp 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 86: Trả thù nhỏ nhen

NGÀY HÔM SAU

Việc tự cô lập bản thân dường như trở thành thói quen với nó, cũng như những ngày trước, nằm dài trên chiếc ghế sofa với bộ dạng chán đời. Đôi mắt cứ nhìn lên trần nhà, nó đang đợi một thứ gì đó ... Thời gian cũng dần trôi, ngày hôm nay nó không nghe tiếng Key kêu ra ăn nữa, hay tiếng gõ cửa ... Hôm nay, có thứ gì đó kì lạ ...

Bước tới mở cánh cửa phòng, nó không thấy khay thức ăn quen thuộc hay hình bóng của Key nữa. Cả căn biệt thự bị bao trùm bởi bầu không khí bí ẩn, cảm giác bất an bỗng dâng trào trong lòng! Quay lại bên trong, Bông Gòn đã hồi phục dù chân chưa đi chuyển nhanh được, nó đã chăm sóc Bông Gòn rất tốt³.

– Chúng ta nên ra ngoài không?

Nó quay lại nói với Bông Gòn, con sói trắng nhìn nó rồi nhảy xuống giường, dụi đầu vào đôi chân trắng ngần làm nũng!

– Được thôi! Cần thận chút!

Khẽ cười rồi bước xuống lầu, đã bao lâu rồi nó không rời khỏi 4 bức tường kia? Từng bước một, nó cũng đã xuống tới phòng khách nhưng điều kì lạ là không có một ai cả. Mọi người đã biến đi đâu mất rồi? Ánh mắt dừng lại trên ghế sofa, một bóng dáng quen thuộc của ai đó, và một chất lỏng màu đỏ

đỉnh đây trên ghế!

Mép môi giật giật, đôi mắt tròn to, cái quái gì vậy? Người này, đúng là Anh! Nhưng bộ dạng lại cực kì thê thảm. Vết thương cũ, vết thương mới chồng chéo lên nhau, máu me, thật kinh hoàng! Đường như anh đã trải qua những ngày tồi tệ, nằm dài trên ghế sofa mà ngủ, quần áo xốc xếch, nhìn như mấy tên du côn bị người ta quỳnh =)))!

Lòng cảm thấy áy náy, nhưng lại xen lẫn đôi chút giận hờn, nó đang giận anh! Đúng vậy, không thể để con tim lần lí trí!!! Xoay người định bước về phòng, nhưng nó bị Bông Gòn chặn đường

– Nè, tránh ra!

Bông Gòn vẫn không chút động đậy, ánh mắt cương quyết, có vẻ con sói này đang muốn nó quay lại chăm sóc Anh! Và nó bắt đầu đấu tranh tư tưởng, một bên là đang giận còn bên kia là chăm sóc. Lí trí và con tim, nó biết theo bên nào? Cuộc đấu tranh tư tưởng kéo dài khá lâu và kết quả con tim chiến thắng! Nó xoay người lại đi kiểm hộp sơ cứu. Ngồi bệt xuống nền nhà, nó cời cúc áo cho anh, thân hình vạm vỡ hiện trước mắt, khuôn mặt trắng tinh đỏ như quả cà chua >

Vết thương chẳng chịt, ngay hông có thêm vết chém được băng bó sơ sài! Nó thở dài thườn thượt, Ken không biết chăm sóc bản thân chút nào cả, giống nó.v. Miếng bông gòn thấm thuốc sát trùng vừa chạm vào vết thương trên cánh tay, anh đã hít một hơi sâu, cặp chân mày nhíu lại. Mắt đưa lên nhìn sắc mặt kia, nó vừa làm anh đau thì phải? Tốt ==, nó trả thù một cách không quân tử =)). Có tính không để ý đến nét mặt của Anh, nó vẫn cứ sát trùng, ngày càng nhiều:))

– Nếu em định giết người bằng cách này thì không được, còn nếu muốn giúp anh thì làm nhẹ nhàng chút!

Vâng, nhờ nó mà anh đã tỉnh dậy:3, vừa mở mắt thì anh đã thấy thân hình nhỏ bé kia đang ngồi dưới đất, khuôn mặt thích thú hành hạ anh! Dễ thương thật, nhưng khuôn mặt kia xanh xao hẳn đi, chắc hẳn nó đã không ăn đầy đủ.

Nó giật bắn người, có tật giật mình cơ mà:p, quay ngoắc lại nhìn anh, đôi chút bối rối hiện lên trên khuôn mặt. Anh ngồi dậy dựa vào ghế, mắt nhìn xuống, môi nở nụ cười nhẹ. Ở bên nó, anh không thể trở nên lạnh lùng, ngang tàn của một thủ lĩnh, bản tính dịu dàng, hiền lành lại bộc phát! Nó là người duy nhất làm anh thay đổi, chỉ có nó ...

– O .... Ừ thì ..... – Nó bối rối

– Làm chuyện xấu xa, bị bắt ngay tại chỗ, em tính sao?

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Cấp 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 87

Giọng nói ảm áp có chút ngang tàn lẫn hồng hách, cái nụ cười ranh ma đầy ẩn ý, đôi mắt tím đầy ma mị hút hồn, khuôn mặt lạnh lùng, hoàn mỹ như tượng tạc ... Á, là Anh! Nó được thấy anh, nghe giọng nói của Anh sau chuỗi ngày đau khổ đầy đơn độc. Khoé mi cay, và rồi thứ chất lỏng trong suốt lẫn dài trên gò má như một chuỗi hạt trân châu không đứt! Như một đứa trẻ, đôi mắt tím kia long lanh, ôm mặt ngồi khóc nức nở, tiếng khóc vang lên cả căn biệt thự ....

Anh chẳng hiểu chuyện gì, chỉ cảm thấy bối rối khi nó ngồi khóc! Dẹp ngay cái nụ cười tinh quái, khuôn mặt hốt hoảng

– Anh, anh giỡn tí thôi mà! Nín đi!

Anh cố gắng dỗ dành, tưởng mình đã làm ra đại tội! Nó ngược lên nhìn anh, không làm chủ được hành động lao vào lòng anh. Chân quỳ dưới đất, hai tay ôm eo, vùi mặt vào lồng ngực mà khóc. Nó khóc, giải toả những nỗi buồn, những tuyệt vọng, nước mắt nói lên tất cả!

– Em ... Hức hức ... Em ... Xin ... Hức ... Lỗi

Nói trong tiếng nấc nghẹn ngào, anh hơi khựng người lại cuối xuống nhìn con bé khóc nức nở kia. Và nụ cười dịu dàng lại nở trên môi, bàn tay vuốt nhẹ trên mái tóc kia

– Không sao! Ổn cả rồi! Có anh ở đây rồi!

Đã bao lâu rồi, anh mới được người thấy mùi hương quen thuộc này? Con bé này, khiến anh thay đổi, từ tính cách, cách sống, cử chỉ, tất cả đều thay đổi! Và đến bây giờ, anh lại làm người khiến anh thay đổi đau. Anh lừa dối, nhưng tất cả là vì nó ...

– Em mít ướt từ khi nào vậy? Nín nào!

Anh đẩy nó ra, hai tay gạt đi những giọt nước mắt!

– Em... Hức ... Xin lỗi!

Nó ghen ngào nói, khuôn mặt tỏ vẻ đáng thương:)))! Anh phì cười, bộ dạng khiến người khác mềm lòng đây mà

– Em không có lỗi! Không ai có lỗi cả, được chứ!

– * Gật gật *

– Được rồi! Mọi chuyện rồi sẽ ổn, đừng khóc nữa!

– .....

– ... Anh xin lỗi! Em khóc nữa là từ con sói thành con mèo đấy!

Anh trêu nó, nó ngưng khóc, trừng mắt nhìn anh! Và nhanh như chớp ...

– * cạp cạp cạp *

– A a a a a, xin lỗi xin lỗi! Nhả ra đi!!!!

Hậu quả là anh bị nó cạp:))), nó nhả ra, hừ lạnh một tiếng! Và phát hiện ra, những vết thương kia vẫn chưa băng bó xong. Định bỏ lên lầu, nhưng không hiểu sao nó lại tiếp tục băng bó cho anh.

– Anh tự làm được!

Đưa tay định lấy chai oxy già trong tay nó, nó rút tay về, há miệng định cạp cho anh vài phát nữa nhưng anh nhanh chóng rút tay! Trùng mắt cảnh cáo, nó hừ lạnh rồi tiếp tục làm công việc đang dang dở, anh đành phải ngồi im.

Nó chăm chú làm, dù có chút vụng về nhưng vẫn ổn. Một lúc sau cũng xong, đứng lên định bước lên lầu nhưng đầu óc bỗng quay vòng vòng, cả người đứng cũng chẳng vững! Và con đầu tim quá ác lại phát tán, cả thân hình bé nhỏ đổ rụp xuống nền nhà

– NHƯ' NHƯ'

Anh hốt hoảng, hai tay đỡ nó ngồi lên ghế! Tay chân tái nhợt, tay run run lấy trong túi ra hộp thuốc. Anh gạt hộp thuốc trong tay rồi lấy viên thuốc bỏ vào miệng cho nó! Như chết đi sống lại, một lúc sau cũng trở lại trạng thái bình thường ...

– Em ổn rồi chứ?

Anh lau đi những giọt mồ hôi rịn trên trán nó, đã lâu rồi mới tái phát! Ngày càng đau hơn, mỗi lần như thế, nó cảm giác cả người bị ai đó xé toạc ra. Những lúc đó nó chỉ muốn chết đi cho xong ....

– Em. Ổn!

Nụ cười đầy gượng gạo, nó cố gắng làm anh bớt lo lắng. Nhưng làm sao qua mắt được, dù cãi nhau nhưng anh vẫn biết nó ăn uống thế nào! Vì ăn uống không điều độ, sức khỏe của nó bị suy giảm đáng kể

– Nói dối! Hôm qua đến giờ em đã ăn gì đâu?

– .... Có

– Còn chối? Nhìn em đi, muốn thành bộ xương di động sao? Đi, lên thay đồ!

– Làm gì?

– Ăn!

Không để nói thêm câu nào, anh bồng nó lên lầu! Bồng Gòn nẩy giờ chẳng nói chẳng rằng, nằm trên chiếc ghế đối diện ngủ ngon lành =))). Anh đưa cho nó bộ đồ rồi đẩy vào phòng tắm. Một lúc sau nó bước ra, chiếc đầm babydoll thủy thủ, đơn giản và dễ thương.

– Xuống nhà đợi anh!

Anh ra lệnh, nó bĩu môi bước xuống, vừa mới làm lạnh là đã lên giọng, biết thế nó giận luôn cho rồi ==! Ngồi dưới phòng khách, lòng cảm thấy nhẹ nhõm hơn, dù vẫn còn man mác buồn nhưng nó đã làm lạnh với anh. Vậy cũng tốt!

– Đi thôi!

Anh từ trên lầu bước xuống, thay đồ rồi, chiếc áo somi trắng và quần đen, dù nghe đơn giản nhưng lại đủ để tôn vẻ đẹp kia.

– Đi đâu? – Nó ngơ ngác

– đi đi rồi biết!

Anh cười, nụ cười toả nắng, anh cùng nó bước xuống nhà xe! Trong nhà xe, đủ rộng để chứa những chiếc xe đua ==’. Leo lên chiếc xe đua màu trắng sanh chảnh, ngồi trong xe, nó loay hoay

– Em loay hoay!

– kệ em!

Nó bịu môi, tiếp tục loay hoay cho đến khi xe bắt đầu chạy ==!

– Ta đi đâu? – Nó tò mò

– Họp mặt nội bộ!

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Cấp 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 88: Thông báo !

Chiếc xe lao trên đường, anh ngồi trong xe vừa lái vừa ngân nga bài gì đó, có vẻ sau khi nói chuyện với nó, tinh thần anh đã tốt hơn. Còn nó, câu nói của anh khiến nó phải suy nghĩ, ý của câu nói đó là gì? Aiss, đó là câu hỏi nó không thể giải đáp >

– đến rồi

Anh vui vẻ nói, nó giật mình, mắt nhìn sang toà nhà kia, nhìn là biết đây là nơi dành cho giới thượng lưu. Toà nhà cao ngất ngời, xung quanh thì đầy các vệ sĩ ==, bộ có tổng thống đến đây hay sao à? Nó bịu môi suy nghĩ!

– Đây là đâu? – Nó chán nản

– Em quên mình là ai sao? – Giọng anh trầm xuống

Nó hơi khựng người lại, mép môi hơi nhếch lên, đôi mắt sụp xuống. À đúng, nó quên rằng bản thân là đứa con gái độc nhất vô nhị của họ Bạch!

– Là ai? – Nó cười nhạt

– .....

Anh im lặng, không khí trong xe nặng nề. Anh biết, nó vẫn chưa thể chấp nhận được việc này, vết thương kia vẫn chưa lành! Anh muốn nó cười, anh yêu nụ cười đó. Nụ cười tựa như nắng sớm nhẹ, mang theo sự ấm áp trong đó ... Anh sẽ đem nó trở lại, người con gái duy nhất của họ Bạch!

Anh bước xuống xe, nhanh chóng bước đi, mở cửa xe cho nó rồi kéo bàn tay nhỏ nhắn kia. Nó bị anh kéo mạnh ra khỏi xe, ánh nắng của mùa hè khiến nó đôi chút khó chịu

– Theo Anh!

Anh vừa nói vừa kéo nó đi vào bên trong toà nhà, bên trong được xây rất sang trọng! Những chiếc thang máy hoàn toàn trong suốt, những chiếc cột cao làm từ thủy tinh, bên trong là một hồ cá. Đồng đúc người qua lại, các nhân viên trong trang phục công sở đều bận rộn với công việc! Anh kéo nó về phía thang máy, loại chỉ dành cho các cấp nhất tại đây

– Ta đi đâu? – Nó hỏi

– Đến nơi làm việc của anh!

Câu nói mơ hồ, nó quay sang nhìn anh, nơi làm việc sao? Chiếc thang máy dần lên cao, những người ở dưới như kiến, nhỏ xíu! Không khí lành lạnh dần tăng, càng cao càng lạnh. Chiếc thang máy dừng lại ở tầng cao nhất, khu này hoàn toàn yên tĩnh, khác biệt với tầng trệt. Anh lại kéo nó đi, trên dãy hành lang chỉ có tiếng giày vang vọng! Anh đứng trước một cánh cửa, mắt đưa sang nó, đôi chút ngập ngừng

– Em muốn vào không? – Anh hỏi

– Không vào có được không? – Nó hỏi ngược lại

– Ờ thì ....

– Kết thúc nhanh chứ? – Nó nói

– Ừ, nhanh thôi! – Anh gật đầu

– Vậy thì kết thúc sớm đi!

Nó thay đổi, khuôn mặt lạnh như băng, đôi mắt ngang tàn cùng giọng nói lạnh. Anh đưa mắt sang nhìn nó rồi đẩy cửa bước vào! Nó bước vào theo, nhìn chung cũng có thể biết đây là phòng họp, chiếc bàn gỗ dài sang trọng, những cái ghế được điêu khắc từng chi tiết. Và đó không phải là điều quan trọng, nó hơi giật mình trước những người có mặt tại đây ... Họ đều là những người ở độ tuổi trung niên, khuôn mặt nghiêm túc và đối diện trước mắt nó, một người đàn ông với đôi mắt tím quen thuộc kia ...

– Tôi rồi à? – Là Ba Ken

– Vâng! Xin lỗi vì bắt mọi người phải chờ! – Anh cúi đầu

– Được rồi! Vào chỗ đi! – Ba Ken nói

– Đi nào! – Anh quay sang nó

Bước theo anh, nó ngồi vào vị trí kế anh, một địa vị không hề bé. Mọi người trong phòng họp bắt đầu xôn xao, mọi ánh mắt hướng về nó

– E hèm! Chúng ta bắt đầu đi! – Ba Ken nhắc nhở

Cuộc họp bắt đầu, thì ra là về việc tổng kết doanh thu, dự án và những kế hoạch đã thành công. Quả là tập đoàn Minh Phong, doanh thu không hề nhỏ, số tiền thu được lên đến con số không thể tưởng! Nó quan sát, Anh có vẻ nghiêm túc trong công việc, mắt nhìn chăm chăm vào tệp hồ sơ trên bàn. Còn về những người khác, họ đang lo lắng một điều gì đó .... Nhất là người đàn ông đang đứng báo cáo về kế hoạch, dù trong đây rất lạnh nhưng vẫn đỏ mặt hời!

– Kế hoạch hợp tác với tập đoàn X đang gặp một số trục trặc ...

– Trục trặc? – Người đàn ông kia đang nói thì bị anh cướp lời

– Ý cậu là sao? Chẳng phải đã báo cáo là hoàn thành rồi sao? – Anh có vẻ tức giận

– Dạ thưa, chuyện này .... – Người đàn ông kia có vẻ ngập ngừng

– Chỉ là một chuyện làm ăn nhỏ thôi, các người làm chưa xong! Tôi trả lương cho các người để làm gì hả? – Ba Ken lên tiếng

– Thật sự xin lỗi! – Người đàn ông hốt hoảng

– Tiếp tục! – Ba Ken nói

Những thông tin, doanh thu dự định đều vượt trước thời hạn. Buổi họp kéo dài tương như hết ngày!

– Nhanh chóng hoàn thành đi! Tôi không muốn có trường hợp này xảy ra nữa! Hiểu chưa? – Anh ngược lên

– Vâng!

– Kết thúc! Giải tán! – Anh nói

Tạ ơn trời! Cuối cùng cũng kết thúc ==, nó thở dài, lưng nhức mỏi vì phải ngồi lâu đến vậy. Mọi người ai nấy đều nhanh thu dọn giấy tờ, họ không muốn chịu trận lỗi đình nữa!

– Tiện đây xin thông báo với mọi người, đây là Bạch Hạ Băng, con gái út của gia tộc Bạch! Đừng mắc phải lỗi lầm!

Bạn đang đọc truyện *Tinh Yêu Cấp 2* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 89

Mọi người trong phòng họp sững sờ nhìn chăm chăm vào nó, anh cũng bất ngờ quay ngoắt nhìn Ba mình! Ông Bạch vừa nói ra một chuyện trọng đại ... Nó hơi khựng người lại, mắt khẽ rung rinh dao động!

– Chủ tịch ... Ngài ngài không nói đùa chứ! – Vị phó giám đốc già cười gượng

– Đúng vậy! Chắc là trò đùa thôi! – Một người khác nói

Mọi người đều phủ nhận, từ trước đến giờ họ Bạch chỉ có 2 người con trai! Bạch Minh Phong và Bạch Vĩ An, hai người con trai đầy quyền lực, dù tuổi đời còn nhỏ nhưng được săn lùng trong giới tài chính! Tài giỏi, là mĩ nam, họ hoàn hảo đến từng chi tiết. Thế nhưng giờ lại xuất hiện thêm một cô con gái đem như hoa giữa mùa đông khát nhiệt. Chuyện này là sao???

– Đây là sự thật, lần này tôi về Việt Nam để thông báo chuyện này! Bạch Hạ Băng, đứa con út của Gia Tộc Bạch!

Ba Ken khẳng định trước sự bàng hoàng của mọi người, kể cả nó và anh. Anh định nói gì đó nhưng lại thôi, nhìn sang nó đang cúi mặt xuống, mái tóc rũ xuống khuôn mặt nhỏ nhắn kia

– Không sao chứ? – Anh hỏi

– Ờ, em không sao!

Nó thoáng giật mình, ngược lên nhìn anh!

– Giải tán! – Anh nói lớn

Những người đang xôn xao vì việc trọng đại này bị tiếng nói của anh làm hoảng sợ, ba chân bốn cẳng chạy ra khỏi phòng họp. Trong phòng chỉ còn Anh, Nó và Ba Ken!

– Ta thật sự xin lỗi vì đã không báo trước với tụi con! Nhất là con, Hạ Băng! – Ông nói

– Không sao! Nhưng ... Sao lại là bây giờ? – Nó ngược lên

Khuôn mặt của ông vô cùng phức tạp, và cũng không còn nghiêm nghị nữa. Ông trông thật hiền lành ... Nó cảm thấy có chút quen thuộc ở nơi ông, lòng cảm thấy ấm áp kì lạ! Nó không hận Ông, nó biết có lí do ẩn khuất gì đó sau tất cả chuyện này.

– Vì con là con gái duy nhất của ta! – Ông mỉm cười

– ..... – Nó im lặng

– Con hận ta cũng được, ghét ta cũng được nhưng con vẫn là con gái ta! Nếu như năm xưa .....

– Ba! Chúng ta đi ăn thôi! – Anh cắt ngang

– Anh lại giấu em chuyện gì nữa à? – Nó nói

Anh và Ông im lặng, nó cảm thấy bất an. Họ lại giấu gì đó không để nó biết, cũng giống như bao lần. Sự thật bị phơi bày và nó sẽ biết tất cả, đúng chứ?

– Không phải! Đợi anh thứ của con đến, ta sẽ kể cho con nghe! Rồi con sẽ hiểu tất cả mà thôi!

Câu nói của Ông khiến nó cảm thấy bất an một chút, và rồi nó cùng anh và ông đi ra khỏi phòng họp! Vừa xuống tới hành lang thì hàng trăm con mắt hướng về nó, họ có vẻ e dè và sợ sệt, không dám bàn tán khi thấy ông và Ken. Bên ngoài cửa, một đám phóng viên đang lao nhao =='. Thông tin coi bộ đã lan rộng rồi, ai nấy đều lao nhao, ánh đèn flash khiến nó nheo mắt lại và anh đã lấy áo của mình trùm lên đầu nó

– Cái bọn này! Phiền phức thật! – Anh cắn nhả

– Phong, con đưa Băng đi trước đi, ba giải quyết đám này cái! – Ông nói

– Vâng!

Anh nhanh chóng đưa nó ra xe, ngồi trong xe, bên ngoài lũ phóng viên vẫn cứ cố gắng chụp mặc dù cửa kính bên ngoài hoàn toàn không nhìn thấy bên trong. Nó cũng chẳng biết họ muốn chụp gì ==

– Em ổn chứ? – Anh hỏi

– Dạ ổn! Nhưng sao tin lan nhanh vậy? – Nó thắc mắc

– Không nhanh mới lạ đấy! Thôi, chúng ta đi, ở đây lâu không tốt!

Chiếc xe rời khỏi đám đông, ngồi trên xe, nó cảm thấy có gì đó không ổn. Chiếc xe nhanh chóng chạy đến một nhà hàng 5 sao nổi tiếng, đây là nơi khó đặt chỗ, 1 tuần chỉ phục vụ 1 Bàn và giá thì không hề rẻ!

– Em đứng trước cửa đợi anh, anh giao xe cho nhân viên! – Anh nói

– Được rồi!

Nó bước xuống đứng trước cửa, anh chạy xe đi giao cho nhân viên. Đang đứng nhìn khung quanh xung quanh thì từ phía xa có một chiếc xe đua lao đến với tốc độ điên cuồng. Chiếc xe đó nhắm thẳng vào nó và nó vẫn không hề hay biết! Tốc độ khủng hoảng lao thẳng đến, nó là mục tiêu

– CÂN THẬN!

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Cấp 2* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 90

– RẦM

Chiếc xe lao thẳng vào chỗ nó đang đứng, tông thẳng vào cái cây sát bên nó, đầu xe móp méo và từ trong xe, một bóng đen phóng nhanh ra ngoài. Từ đằng sau một chiếc oto khác chạy lên và bóng đen đó leo lên, chiếc xe nhanh chóng tẩu thoát sau khi gây ra vụ tai nạn!

Nó, sau khi nghe tiếng hét thì có ai đó đã ôm chặt và ngã sang một bên. Nó tránh được cái chết, nhờ một người nào đó. Đầu đập xuống đất khá mạnh, nó nhắm mắt lơ mơ mờ mắt. Ai đó đang ôm chặt, không hề có ý định buông ra =)))!

– Em! Cẩn thận chút đi!

Giọng nói quen thuộc, nó ngẩn người ra, người đó dần dần buông ra và mặt đối mặt. Người cứu nó không ai khác là Yun, hắn đã cứu nó kịp thời. Khuôn mặt kia có chút lo lắng, hắn nhanh chóng đứng lên và kéo nó đứng dậy

– Không sao chứ? – Hắn nhìn nó

– À, không sao! – Nó nói

– Em không sao chứ? – Anh chạy lại

– Dạ em ổn! – Nó cười

– Kêu người đuổi theo rồi chứ? – Hắn nói

– Rồi! Bọn chết tiệt, lợi dụng thời cơ! – Anh tức giận

– Vào trong rồi nói tiếp! – Hắn bước đi

Cả 3 bước vào trong nhà hàng, bên ngoài đã được người của anh lo liệu. Bên trong, có Ngọc, Key và những người còn lại! Nó ngồi cạnh anh và Yun, mọi người hỏi thăm về việc ban nãy, nó cười rồi an ủi họ!

– Thức ăn lên rồi! – Key cười

Mọi người bắt đầu ăn trong vui vẻ, cao lương mỹ vị đều tập trung trên bàn khiến người ăn phải thèm thuồng. Nó gấp miếng thịt trong đĩa, vừa chạm vào thì ai đó đã giành lấy mất ==

– Nè, sao anh lại lấy của tôi? – Nó nói

À, lại là hắn ==. Thật ra thì chỉ là trùng hợp, hắn cũng định ăn món đó và nó thì chậm chạp nên mất phần:)))! Hắn nhìn nó, môi hơi nhếch

– Ai lấy của em? Chạm thì mất phần! – Yun nhún vai

– anh, anh! – Nó cứng họng

– Thôi, để anh kêu đĩa khác cho em! – Anh cười

– Không ăn nữa! Em no rồi! – Nó nói

– Vậy để anh kêu tráng miệng cho em! – Anh nói

Nhanh chóng phục vụ đã đem món tráng miệng lên, bánh socola cà phê, được trang trí cực kì bắt mắt. Mọi người cũng bắt đầu ăn tráng miệng, ai cũng có một phần và khác nhau! Tưởng chừng đã được yên bình ==

– Đưa đây cho tôi, em ăn cái này đi!

Yun nhanh chóng đẩy đĩa của mình sang và cướp lấy đĩa của nó. Của Yun là bánh choco, nó nhìn Yun

– Ya ya ya! Nếu anh thích thì có thể kêu đĩa khác mà! – Nó trừng mắt

– tôi thích đĩa của em hơn! – Yun ngang ngược

– Rồi tới rồi! Giờ cãi nhau bắt đầu! – Ngọc thờ dài

– Sao hai người không thể nhường nhau một chút đi? – Cen cười

– Nhưng anh ta lấy bánh của em! – Nó nói

– Tôi không có! – Yun nói

– Anh hiiii! – Nó quay sang Ken

– Anh bó tay! – Ken cười

– Anh Keyyyy! – Nó quay sang Key

– Yun ..... – Key định nói

– Làm sao?

Yun nhìn Key, đôi mắt đe dọa:)), Key nuốt nước bọt, miệng cười trừ, không rét mà run >

– À không! Haha, ăn đi em! – Key thay đổi 180 độ

– Anh, anh! Anh trả bánh cho tôi! – Nó nói

– Không đấy! – Yun nói

Vừa nói vừa đưa bánh vào miệng, như ghẹo tức nó! Nó nhìn cái bánh đầy tiếu nười, bánh emmmmm >

– Thôi, lát anh mua cái khác cho em! – Ken nói

Nó đành ngậm ngùi ăn bánh của hắn, còn hắn thì cười mãn nguyện khi trêu được nó:3! Nó vừa ăn vừa vẽ ra một kế hoạch để trả thù

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Cấp 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 91

– Xin lỗi vì đã để tụi con đợi!

Ba Ken bước tới với vẻ mặt nghiêm nghị, nó đưa mắt lên nhìn chẳng nói gì, tiếp tục ăn. Mọi người vui vẻ chào hỏi, ông ngồi xuống rồi nhìn sang đứa con gái của mình:

– Ban này, con có làm sao không? – Ông hỏi

– Dạ, không sao! – Nó trả lời

– Không ngờ bọn chúng lại hành động nhanh tới vậy! – Cen nói

Nó hơi khựng lại, đôi chân này hơi nhũn lại rồi giãn ra, nó tiếp tục ăn. Yun nhìn nó, mắt chứa đầy sự ảm ý!

– Ủ, ta cũng thể lường trước được việc này! – Ông nói

– Con nghĩ chúng ta nên đi trước bọn chúng một bước – Ngọc nói

– Đúng vậy! Nếu như đi trước, chúng sẽ khó mà tránh được! – Kai lên tiếng

– Không được! Nếu như hôm nay chúng đã hành động, vậy thì chắc chắn chúng đã có một nguồn thông tin từ đâu đó! – TA nói

Nó vừa bình thản ăn vừa nghe cuộc đối thoại của mọi người, qua cuộc nói chuyện, nó có thể biết sơ là có một nhóm người đang có ý hạ sát nó. Mọi chuyện đơn giản, nhưng tại sao mọi người lại lo lắng đến thế?

– Anh 2! 2 nói có chuyện muốn nói với em? Đúng chứ? – Lúc này nó mới lên tiếng

– À! Con nói nhé? – Anh nhìn Ba mình

– Để ta nói với con bé! Hôm nay, thân phận của con đã được tiết lộ. Tất nhiên, ta sẽ đề đến sinh nhật con sẽ thông báo với báo chí nhưng thông tin này đã nhanh chóng bị rò rỉ ra bên ngoài. – Ông nói

– Và ...? – Nó nói

– Báo chí bắt đầu moi móc, tạo nên những câu chuyện giả dối, vì điều đó chúng ta phải công khai thân phận của con nhanh chóng! Và, bây giờ con sẽ luôn đi với một người trong đây! Con chọn đi, ai cũng được! – Ông nói

– ý ba là sao? – Nó hỏi

Ông cười thay cho câu trả lời, nó ngơ ngơ ngác ngác quay sang nhìn anh, anh nhún vai cười nhẹ! Nó nhìn Ngọc, Ngọc tránh ánh mắt nó nhìn sang chỗ khác >

– Sao nào? Con chọn ai? – Ông cười

– Nhưng để làm gì? – Nó hỏi

– Người đó sẽ bảo vệ con, từ giờ trở về sau! – Ông giải thích

Nó nghe thế, trong đầu mục tiêu chính là Anh hoặc Key vì họ là anh nó. Dễ dàng làm nũng hơn:)), nhưng nó cũng muốn đi với Ngọc để trốn đi chơi:3. Nó cũng muốn chọn Kai hoặc TA, 2 người này luôn chọc nó cười. Cen cũng nằm trong mục tiêu, Cen chín chắn và luôn bình tĩnh trong mọi việc! Nó sẽ chọn ai? Câu hỏi này còn khó hơn chọn thức ăn nữa:)))

– Sao? Em chọn ai? – Anh cười

– Đi với anh! – Key nói

– Đi với tao nè! – Ngọc quơ tay

– Đi với tao! – TA cười

– Như đi với Kai đi – Kai nói

– Anh không ý kiến! – Cen cười

Nó hơi bối rối, nhìn sang Ông (Ba Ken) rồi nhìn mọi người, họ đều quan trọng. Đều là mảnh ghép không thể thiếu, nó biết ai chọn ai bây giờ? Một bức tranh không thể thiếu một mảnh ghép, nó muốn cùng tất cả đi chơi với nhau cơ >

– Em chọn ....

Nó ngập ngừng

– Anh nè! Tao nè! Bla ... Bla – Cả đám nháo nhào

– Em chọn .....

– Em dám chọn người khác sao?

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Cấp 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 92

Giọng nói pha chút tức giận nhưng không kém rùng rợn, cứ như trong mấy bộ phim kinh dị! Nó hơi rùng mình, nuốt nước bọt, quay sang nhìn hấn, chủ nhân của giọng nói kia. Mặt hấn có chút không vui, con người xám nhìn nó có chút không hài lòng!

– Sao nào? Con chọn ai? Cứ thoải mái! – Ông hỏi thúc

– Con .... – Nó ngập ngừng

– Em cứ thoải mái đi, chọn ai cũng được, dù gì cũng đi chung hết mà! – Hấn nói

Ờ thì người ta nói văn võ song toàn, hấn lại được thêm cái đẹp trai còn hơn cả diễn viên ấy, thêm vào đó lại là diễn xuất tuyệt vời. Dù miệng kêu nó cứ thoải mái, nhưng thay vào đó là ánh mắt giết người đang đe dọa nó! Còn nó, không để ý đến sắc mặt Yun, chỉ nghe hấn nói thế liền vui mừng hấn ra

– Con chọn Ke .....

– Tôi biết em chọn tôi rồi! Vậy nhé, con nhóc này sẽ do tôi đảm nhiệm!

Nó đơ ra khoảng 30 giây rồi mới phát hiện là Yun đã định đoạt mọi chuyện, hấn ta tự biến tự diễn khiến mọi người cười chảy nước mắt. Chỉ thương thay cho số phận nó, oan gia ngõ hẹp mà >

– YA, tôi chọn anh lúc nào chứ?! – Nó hét lên

– Nhóc con, sự lựa chọn của em là đúng đấy! – Anh cười

– Không sao, Yun sẽ bảo vệ em! – Key đồng tình

– bla ... Bla

Mọi người đều đồng tình, mặt vui còn hơn đi hội, họ thoát được cục nợ rồi!)). Yun thì cười thâm trong bụng, mắt liếc sang nó!

– Nên vinh dự tí đi chứ! – Hấn cười

– Vinh dự cái đầu anh á, aissss! – Nó nhú mày

– Thôi, hai đứa đừng cãi nữa! Vậy thì bác nhờ Yun nhé!! – Ông cười

– Vâng! – Yun nói

Bữa ăn diễn ra trong vui vẻ trừ thần mặt đen ngồi kế hấn, sau khi bị ném sang cho Yun, tâm trạng nó chẳng vui tí nào >

Nó đành gạt phăng chuyện đó đi rồi tiếp tục ăn bánh, rồi dần dần hoà vào không khí xung quanh! Một lúc sau, Ông phải về lại trụ sở để kí hợp đồng, Cen Kai và TA cũng bị lôi theo!)). Ngọc nhân cơ hội này cũng chuẩn về nhà ngủ, Ken và Key lại tìm lí do này nọ để trốn đi chơi! Và đương nhiên, nó bị bỏ lại cùng hấn ==

– Aissss! Sao lại bỏ đi hết vậy >

– Tôi đi luôn nhé! – Yun nói

– Ồ ... Ồ!

– Sao nào? Em có điều gì muốn nói?

– Anh, anh chẳng phải bảo vệ tôi sao?

– Em cần được bảo vệ không?

– Đương nhiên là không!

– Thế thì tại sao tôi lại phải bảo vệ em?

– ờ thì ..... – nó lúng túng

– Thế nhé! Tôi đi trước! – Yun đứng lên

Hắn ta bước đi không thềm ngoảnh mặt lại, nó nhìn theo bóng lưng của Yun rồi mới nhận ra, nếu bị bỏ lại đây nó đi về bằng gì:)))! Lật đật chạy theo hắn, ra ngoài cửa, hắn đã leo lên chiếc moto phân khối lớn màu đen và chuẩn bị phóng đi.

– Nè!

Nó hét lớn lên, hắn quay đầu nhìn nó, môi hơi nhếch lên đầy ẩn ý. Nó chạy lại trước đầu xe, chặn không cho hắn di chuyển!

– Em muốn gì? – Hắn hỏi

– Ít ra thì anh cũng phải chở tôi về chứ! – Nó bôi rôi

– Tôi không thích!

– Anh chở tôi về, tôi sẽ trả tiền cho anh!

– Em nghĩ nhà tôi thiếu thốn à?

– Ờ cũng đúng! – Nó gật gù

– Một là em đi với tôi, hai là tự bắt xe về!

– Thà chết cũng không đi với anh!

– Vậy thì tự về!

Hắn nghe thế liền lùi xe, nó lúng ta lúng túng níu tay hắn lại!

– Thế nào?

– Nhưng đi đâu?

– Đi rồi biết! Lên!

Hắn cười thâm trong bụng, đã dụ dỗ được rồi. Nó bừa bãi, hừ lạnh một cái rồi leo lên xe. Ngồi sau lưng hắn, vì đây là xe đua nên nó áp sát vào tấm lưng rộng.

– Ngồi cho chắc, em có rớt xuống là tại em nhé!

– Ồ, không đội mũ bảo hiểm à?

– Sống chết có số! Còn em sợ cảnh sát rượt thì yên tâm, tôi bỏ xa chúng!

– Nè, anh muốn chết ư?

– Ôm cho chắc!

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Cấp 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 93

Vừa dứt câu Yun đã vận tay ga, nó xém xiu bật ngửa ra phía sau liền ôm chặt lấy hắn. Đầu dựa vào tấm lưng rộng, cảm giác an toàn đến lạ lùng. Nó cũng không hiểu bản thân luôn có cảm giác này khi bên hắn. Chiếc xe lượn lách như con gió trên phố phường và nhanh chóng dừng trước một công viên vui chơi giải trí!

– Đây, anh đến đây chi thế? – Nó hỏi

– Tôi thích!

Câu trả lời ngắn gọn, nó nhăn mặt nhìn hắn, đồ khó ưa ==! Yun chạy xe đi gửi còn nó thì đứng trước công đội và bắt đầu tập trung sự chú ý. Trước mắt

những người quanh đây, một cô bé với làn da trắng hơn tuyết, mái tóc bạch kim mượt mà, đôi mắt tím ma mị kia. Như trong câu truyện thần thoại, nó là một thiên thần sa ngã nên bị đẩy xuống địa ngục. Chiếc đầm babydoll khá ngắn khiến đôi chân thon trắng lộ ra dưới cái nắng nhẹ, nó nổi bật giữa trăm người!

– Em gái! Đi với ai vậy?

Một chàng trai tiến tới cửa cầm nó, như lẽ bình thường, anh ta bị nó ném cho cái nhìn lạnh băng! Chàng trai hơi khựng người lại rồi tiếp tục lướt nhẹ trên khuôn mặt của nó

– Đánh đá quá nhỉ? Đi chơi với anh nhé? – Anh ta nói tiếp

– .....

– Nếu em im lặng là đồng ý nhé! Đi nào! – Anh ta nắm tay nó

– Biến ra chỗ khác! – Nó giật tay lại

– Thôi nào! Ngại nữa! Đi với anh nào! – Anh ta kéo nó

Anh ta vừa kéo nó đi được vài bước thì có ai khác nắm cánh tay còn lại, nó quay lại, khuôn mặt thần chết sùng sùng trước mắt! Chàng trai đẹp còn hơn hoa, đôi mắt xám khói vô hồn, mái tóc xanh lam hần thêm phần đẹp trai! Sự xuất hiện của hần khiến mọi người xôn xao, anh chàng kia đứng lại, hất mặt lên nhìn hần

– Mày là ai? – Anh ta hỏi

– Sao em đi với tên này? – Yun hỏi nó

– Hần kéo tôi đi! – Nó giải thích

– Không biết là lên? Nếu tôi không tới thì em đã đi với người khác rồi? – Hần hơi cau

– Tôi biết anh sẽ tới! – Nó nói

– Này, tao hỏi mày là ai cơ mà? – Chàng trai quát lên

– Ngâm miệng mày lại! – Yun liếc chàng trai

Ánh mắt sắc bén, chàng trai không rét mà run! Yun kéo nó về phía mình, một tay ôm chầm kéo nó vào bên trong lòng ngực. Nó bất ngờ trước hành động này, tay chân không thể cử động được, chỉ biết dựa vào Yun. Mùi hương nhẹ nhàng khiến nó cảm thấy thoải mái chút ít!

– Em gái này của tao! Mày thích thì kiếm đứa khác đi! – Chàng trai tức giận

– Sao? – Yun nhìn tên đó

Mọi chuyện bắt đầu trở nên thú vị, Yun hơi bực khi vừa bước ra từ nhà xe thì đã thấy nó bị tên này kéo đi, giờ tên này lại nói nó là của mình. Tên này muốn chết đây mà!

– Đây là bạn gái của tao! – Chàng trai chỉ vào nó

Tiếng bàn tán vang lên, mọi người bắt đầu chỉ trích, đúng là dư luận mà ==’! Nó hơi giật mình khi tên đó nói nó là bạn gái của mình. Hần ta có nào không? Vừa gặp nhau chưa tới 30 phút đã trở thành bạn gái, đồ điên >

– Bạn gái? – Yun nói

– Đúng! – tên đó nói

– Đúng chứ?

Yun đưa con người xám xuống nhìn nó, cảm giác như bị điện giật, nó khẽ rùng mình. Hần ta thật độc tài!

– Không phải! – Nó nói

– Em yêu à! Đừng giận anh nữa mà, đi với anh nào! – Chàng trai cười

– Nếu như đã không phải là bạn gái, đừng làm phiền! – Hần nói

– Vậy thì mày là gì? – Chàng trai tức giận

Nó hơi khựng lại, nhịp tim bỗng đập nhanh hơn, trong lòng bỗng cảm thấy lo lắng bồn chồn. Nó đang đợi điều gì? Nó cũng chẳng biết, một câu trả lời sao? Cuộc tranh cãi dần trở thành tâm điểm của sự chú ý thu hút nhiều người!

– Mày có tư cách để hỏi? – Yun nhếch mép

– Mày cũng như tao! Tao là bạn trai của con nhỏ này! – Tên đó quát

– Ồ! Tao không phải là bạn trai! Đúng như mày nói! – Hắn nhún vai

Cảm giác hụt hẫng lan toả, như vừa nhảy xuống vực sâu không đáy. Nó cảm thấy thất vọng? Vì câu trả lời? Cảm giác này là sao đây, tại sao nó phải suy nghĩ nhiều như vậy? Tự chửi thầm bản thân, khuôn mặt nó thoáng buồn! Đương nhiên là từng biểu hiện đều lọt vào mắt hắn, miệng nở nụ cười dịu dàng chưa từng thấy. Nụ cười khiến những cô gái xung quanh đều phải hết gạo lên vì mỹ nam kia >

– Vậy thì trả bạn gái cho tao! – Tên đó đắc ý

– Đúng là không phải bạn trai! Mà là chồng tương lai!

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Cấp 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 94: Công viên trò chơi

Các cô gái xung quanh tràn ngập sự thất vọng xen lẫn tức giận, những chàng trai cũng chẳng thua kém gì. Trước mắt họ là một đôi trai tài gái sắc, cả hai sinh ra là dành cho nhau. Một chàng trai với vẻ ngoài kiêu ngạo và lạnh lùng, ánh nhìn sắc bén, lời nói đầy quyền lực và nguy hiểm, không bao giờ biết thua cuộc là gì, tàn ác, độc tài, một Ma Vương hoàn hảo. Một cô gái sở hữu nét đẹp độc nhất vô nhị, đôi mắt ma mị, từng lời nói phát lên như kỷ băng hà, làn da trắng như trong suốt, đôi môi ửng hồng, một Thiên Thần băng giá. Thiên Thần sa ngã bị đuổi ra khỏi Thiên Đàng, Ma Vương tình cờ thấy được liền bắt về, Thiên Thần sa ngã vào Ma Vương. Thật là khó tin!

– Sao cơ? – Nó ngạc nhiên

– Có vấn đề gì sao, VỢ YÊU?

Nếu bình thường, một cô gái được một chàng trai đẹp hơn hoa nói thế sẽ hét lên đầy vui sướng hoặc rung động, nhưng nó thì ngược lại ==. Không phải là lẳng mạn mà là rùng rợn, nó nhìn hắn cười trừ, nhìn hắn, miệng cười tươi, đôi mắt lại tràn đầy sát khí:)))! Theo bản năng, nó mà phản đối lại thì chết không kịp ngáp!!!

– À ..... Không không! – Nó vội vàng lắc đầu

– Lần sau không có CHỒNG thì VỢ phải cẩn thận chút nghe chưa! Nếu không CHỒNG sẽ PHẠT đấy! – Yun nghiêng răng

– Thật rùng rợn! – Nó lẩm bầm

– Nói gì đấy? – Yun liếc

– Ahii, không gì! – Nó giả nai

– Thế nào? Còn vấn đề gì không? – Yun nhìn tên đó

– Nhưng nhưng .... Chẳng phải con nhỏ này dưới tuổi vị thành niên sao? Với lại nếu vợ chồng thì ... Thì nhần đâu? – Tên đó cãi

Đúng vậy, nó chưa đủ 18 tuổi và nó cũng chẳng có nhần. Vậy thì lấy đâu ra mà vợ vợ chồng chồng >

– Chiếc lắc dưới chân là quà đính hôn, bông tai tượng trưng cho nhần! – Yun nói

Sự thật phũ phàng, đúng như nó nghĩ:)))! Tên Ma Vương này thật gian xảo >

– Giờ thì né ra được chứ? Chúng tôi không có thời gian! – Yun nói

Anh chàng kia xấu hổ đến đỏ mặt, rời khỏi công viên! Cặp ” Vợ Chồng ” Tiến vào công viên với hàng ngàn ánh mắt ngưỡng mộ, ghen tị và cả ganh ghét nữa. Hắn ta vừa đi vừa nắm tay nó, như thể hiện rằng nó là của hắn. Còn nó, chả hiểu sao lại cảm thấy có chút vui trong lòng:3!

– Nè, đó không phải là cô con gái của Gia Tộc Bạch sao?

– Phải không? Cơ mà nhìn đẹp quá!

– Con roi con rớt!

– Nói nhỏ nhỏ thôi!

– Ê, mà đó là Trang Hoàng Nhật phải không?

– Đâu đâu???

– Bla... Blaaaaa.....

Bỗng đám đông xông vào và hướng về tụi nó, à thì ra nó và hấn nổi tiếng đến thế sao? Thật phiền phức, đám người kia thật lắm điều >

– Em đang nghĩ gì vậy? – Hấn bắt ngờ hỏi

– À .... Anh có cảm thấy đang gây sự chú ý không? – Nó ngược lên hỏi

Hấn dừng lại, đưa mắt nhìn xung quanh rồi nhìn nó, con người xám loé sáng. Nó nhìn hấn một cách ngây thơ, giờ nó mới để ý, hôm nay hấn trông đẹp hơn rất nhiều. Trên người mặc bộ vest đen được may bằng tay bởi nhà thiết kế Ý nổi tiếng nhất thế giới, mái tóc xanh dương đậm làm tôn lên nước da trắng, tai bấm 2 lỗ và đeo bông. Điều kì lạ là chiếc bông y hệt nó!

– Em nhìn gì thế? – Hấn hỏi

– À, chiếc bông! – Nó nói

– Thì? – Hấn cau mày

– Giống của tôi! – Nó cười

Hấn khẽ mỉm cười vì sự ngây ngô của nó, trông đáng yêu không chịu nổi. Hấn nhìn con nhóc đứng kế mình, cứ như búp bê sống. Mọi cử chỉ của nó đều thu hút người khác, không ngoại trừ hấn. Nếu nói hấn thích nó, thì hấn sẽ phủ nhận! Nó đối với hấn, là một phần không thể thiếu. Thích là nhất thời, còn nó là một thứ tình cảm gì đó, khó mà nói ra bằng lời được. Hấn đã từng yêu một cô gái, đến khi cô ta bỏ đi, hấn thay đổi. Ngang tàn, bất cần, mọi hành động đều thể hiện sự tàn ác. Rồi đến khi gặp nó, người đầu tiên dám đối đầu với hấn, ngang ngược, lạnh như băng nhưng cũng có chút đáng yêu! Nó khác biệt, không giống bất cứ ai, duy nhất!

– Đúng vậy! Nó giống của em! – Hấn nói

– Tại sao? – Nó hỏi

– Vì tôi sẽ cưới em!

Như sét đánh ngang tai, câu nói như nửa đùa nửa thật! Nó khẽ rung mình khi nghe hấn nói thế. Nếu cuộc đời phải gắn liền với hấn, nó sẽ chết mất!

– Nếu tôi không đồng ý?

– Hậu quả khó lường!

– Anh đang đe dọa tôi đấy à?

– Cảnh cáo thì đúng hơn!

Hấn cười gian tà, nó bấu môi nhìn hấn! Hấn tiếp tục kéo nó đi rồi dừng trước trò tàu lượn siêu tốc, số người trên kia đang la hét vì tốc độ và đường ray quái gở kia!

– Chơi không? – Hấn nhìn

– ..... Không! – Nó lắc đầu

– Ngồi đầu nhé!

Chưa kịp trả lời nó bị lôi lên cho lượt tiếp theo, tàu vừa dừng thì hấn cũng nó bước lên đầu. Chỗ này trông không như nhường cho nó và hấn! Ngồi xuống, hấn quay sang thắt dây an toàn cho nó kĩ càng rồi mới thắt cho mình sau. Cử chỉ này khiến bao cô gái ghen tị >

– Sợ chứ? – Hấn hỏi

– ..... Kh. ....không! – Giọng nó hơi run

– Nếu sợ cho em mượn tay! Không thì thôi!

Vừa dứt câu nó đã nắm chặt tay hắn, nhắm tịt mắt lại vì sợ. Hắn bật cười vì biểu hiện kia. Chiếc tàu chạy với tốc độ kinh hoàng mang theo tiếng hét ngút trời, nó vừa hét vừa nắm bàn tay kia. Hắn thì tỉnh bơ quay sang nhìn nó, mặt nó sợ đến ứa nước mắt:))

Cuối cùng chiếc tàu cũng dừng lại, Yun bước xuống với vẻ mặt thích thú còn nó thì chết trân:)). Hắn phì cười khi nhìn bộ dạng của nó

– Không sao chứ? – Yun hỏi

– Còn thở! – Nó trả lời

– Đi chơi tiếp nào!

Hắn lôi nó đi, những trò tiếp theo nào là thuyền rồng, đu quay, v.v... Toàn là trò chơi cảm giác mạnh >

Sau khi chơi gần hết các trò trong công viên thì cũng đã chiều tàn, tụi nó ngồi nghỉ mệt ở ghế đá! Yun bước tới với hai lon nước, đưa cho nó một lon.

– Cảm ơn! – Nó nói

– Vui chứ? – Hắn hỏi

– Chỉ có mình anh vui thôi! Đúng là, biết cách hành hạ người khác đấy!

– Tôi thấy vui!

– Đương nhiên là anh phải vui rồi!

Nó bữu môi uống một ngụm nước, giờ đã chiều tàn và số lượng khách cũng thưa dần. Cả ngày hôm nay đi đến mỏi nhừ cả chân, dù mặt lúc nào cũng nhăn nhó nhưng thật ra nó cũng vui. Nhất là mỗi khi hắn cười, nụ cười không hề giả tạo chút nào cả!

– Còn một trò mình chưa chơi nhỉ, trò này nổi tiếng ở đây lắm! – Hắn nói

– Trò gì?

– Nhà Ma!

Nó cứng đờ cả người, nuốt nước bọt, nhà ma sao? Nếu vào đó chắc chưa tới 5 phút nó đã chạy ra rồi quá >

– Đẹp! – Nó nói

– Em sợ?

– Đương ... Đương nhiên là không!

– Nếu sợ thì bỏ qua cũng được!

– tôi không sợ!

– Vậy thì đi nào!

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Cấp 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 95

Khu nhà ma, một trò chơi nổi tiếng nhất tại đây, đến đây nếu không thử thì thật đáng tiếc. Và theo lẽ đó, nó cùng Yun đang đứng trước trò chơi nổi tiếng này. Một người thì vẻ mặt đáng sợ còn hơn mấy con ma đó, còn một người thì lo lắng! Yun kéo nó đi vào bên trong. Căn nhà ma thiết kế hoàn hảo, các bức tường dính đầy máu, dưới sàn nhà là những vết cào xước, không có một tiếng động!

Nó đi cạnh Yun, cắn chặt răng lại vì sợ, ngó đông ngó tây. Đi được nửa đoạn đường nhưng chẳng có gì xảy ra khiến nó càng thêm lo lắng! Yun thì lại thích thú quan sát lối thiết kế ở đây.

– Em sợ à? – Yun bắt ngờ hỏi

– .... Không! – Nó chán chừ

– Thế sao run lên thế kia?

– Anh tập trung mà đi cho lẹ đi! * Bụp *

Trong lúc nói chuyện nó đã không nhìn phía trước, hậu quả là không biết ở đâu ra, một con ma từ phía trên treo lơ lửng giữa đường. Nó đụng phải, giật mình quay lại nhìn:

– GYAAAAAAAAaaaaaaa

Tiếng hét ngút trời, nó nhắm tịt mắt lại, ôm chầm lấy Yun! Hấn nhìn bộ dạng nó mà muốn cười chảy nước mắt, vậy mà mở miệng ra là nói không sợ. Đừng là đồ con nít!

– Đi mất rồi! – Yun cười

– ..... Đáng sợ thật!

Giọng nói run run, ngẩng đầu lên ngó quanh ngó quất, con người tím long lanh. Nó buông Yun ra, cố gắng giữ bình tĩnh

– Thế mà có người nói không sợ! – Yun cười đều

– Tôi.. Tôi không sợ! Chỉ tại bất ngờ thôi!

– Thế à?

– ờ ùm!

– Tôi còn định cho em mượn tay! Nhưng em nói thế thì thôi vậy!

Yun cười cười, vẻ mặt tỏ ra tiếc nuối. Nó nghe thế thì hựt hăng hấn đi >

– Đây ....

– Sao? – Hấn nhú mày

– À thì ....

– Có chuyện gì à?

– Ờ ùm ....

– Đúng là! Đi nào!

Yun cười rồi nắm chặt bàn tay nhỏ kia, cảm giác ấm áp len lỏi trong tâm hồn u ám kia. Nó cảm thấy đã sợ khi đi cạnh hấn, suốt chặng đường dài gặp toàn là những con ma quái ác. Nhiều lần nó hét toáng lên nhưng những con ma kia bị hấn gạt sang một bên! Hấn cũng chưa từng một lần bỏ bàn tay nó ra, cứ như sợ người khác cướp mất.

Vừa ra khỏi được căn nhà ma, nó cảm thấy như được cứu sống, mặt cũng tươi tỉnh hẳn lên. Hấn thì mặt lạnh như tờ giấy trắng giống mọi ngày, nhưng bên trong, cảm giác ấm áp đang len lỏi trong trái tim băng giá kia

– Thoát rồi! – Nó hét lên đầy vui sướng

– Trông em có vẻ hạnh phúc nhỉ? – Hấn nhú mày

– Đương nhiên!

– Thật là!

Nó vẫn vui vẻ hát ca khi đi khỏi căn nhà ma mà không biết rằng, hấn vẫn nắm tay nó. Giờ thì giống một cặp tình nhân rồi đấy!3!

– Tới giờ rồi! Đi nhanh nào

Chẳng để người đối diện trả lời, Yun nhanh chóng kéo nó đi. Nó ngo ngoe ngắc ngắc đi theo, Hấn cùng nó chạy tới một khoảng sân trống! Lúc này bỗng trên trời, có tiếng nổ, thứ gì đó phát sáng bắn lên không trung!

– * BỤP CHÍUUUU BÙM BÙM *

Pháo hoa, đủ màu đang phát sáng trên bầu trời kia. Nó tròn xoe mắt nhìn, miệng cười thật tươi!

– Đẹp không? – Yun hỏi

– Anh chuẩn bị á? – Nó bất ngờ

– Em nghĩ là ai? – Hấn nói

– Đẹp thật! Nhưng vì dịp gì?

– Chẳng vì dịp gì cả! – Hấn nói

Hàng loạt pháo hoa được bấm lên, những bông hoa đầy sắc màu. Pháo hoa kéo dài 15 phút, đến phút cuối thì pháo hoa bắn lên với dòng số ”

– 242? – Nó lẩm bẩm

– Hết rồi! Về thôi, cũng trễ rồi! – Yun nói

– 242? Có nghĩa là gì? – Nó hỏi

– ..... Nếu em tìm ra, em sẽ hiểu được!

Một câu nói khiến người khác cảm thấy rối tung lên, nhưng nó cũng đã rất vui vào ngày hôm nay. Dù thế nào đi nữa, nhờ Yun mà nó có thể đi chơi vui vẻ, không suy nghĩ gì cả! Nhanh chóng đi ra khỏi công viên và leo lên xe, tụi nó cùng nhau đi về sau một ngày ăn chơi.

Vừa về đến nhà nó đã nằm dài trên chiếc ghế sofa, mắt nhắm lại, con buồn ngủ lại đến rồi ==!

– Về rồi sao? Đi đâu mà lâu vậy? – Ken từ trên lầu đi xuống

– Đi chơi! – Hấn trả lời

– Sướng rồi! – Anh cười

– Có người sợ ma mà cứ chối đấy! – Yun nói

Nó khẽ giật mình, mở mắt ra liếc cho hấn 1 phát. Lại đâm chọt nhau đấy! Đúng là không thể ư tên này mà >

– Tao biết lâu rồi! – Anh cười

– Cứ thích móc họng người khác! – Nó nhăn mặt

– Sự thật mất lòng! – Yun nhún vai

Nó hừ lạnh, ngồi dựa vào sofa. Anh ngồi cạnh nó, trên tay là chai nước suối uống dở!

– Anh 3 đầu rồi nhớ? – Nó thắc mắc

– À nó ....

Chưa kịp dứt câu, cánh cửa đã bị đập tung ra, một bóng người cao ráo đứng đó với vẻ mặt hằm hằm! Nó há hốc mồm nhìn

– Chuyện này là sao hả?

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Cấp 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 96

Nó nuốt nước bọt, mắt không còn nhìn người đó nữa, con người tím nhẹ nhàng đưa sang hướng của anh. Ken nhìn người con trai đó, đôi chân mày chau lại:

– Em không biết thế nào là lịch sự sao? – Anh khó chịu

– Em không cần biết! Anh giải thích đi, chuyện con nhỏ kia là con gái họ Bạch là sao? – Người con trai đó hét lên

– Này nhóc, bình tĩnh! – Yun nói

– Ngồi xuống đây rồi nói chuyện! – Anh nói

Nó liếc mắt sang người đó, bộ dạng chẳng biết sợ ai của tên đó khiến nó khó chịu. Mặt vênh váo, nhìn chỉ muốn đá cho vài cái thôi ==! Tên đó ngồi phịch xuống ghế đối diện nó, mắt tròn to nhìn nó đầy tức giận:

– Sao hả? Giải thích đi chứ? – Tên đó nói

– Giải thích?! – Nó ngược mặt lên

– Chuyện này không liên quan đến Băng, em không được ngông cuồng như vậy! – Anh nói

– Bạch Hạ Băng! Cái tên có vẻ đẹp nhỉ?! – Tên đó cười khẩy

– BI! – Anh tức giận

Bi – Đưa con trai thứ hai của họ Bạch, tính cách trái ngược với Anh, xen lẫn chút ngông cuồng. Nó nhìn Bi, chẳng lẽ nó phải gọi tên này bằng ANH sao? Thảm họa!

– Vậy thì anh giải thích đi, tại sao lại có thêm đứa con gái của họ Bạch? – Bi quát lại

– Nếu em còn nhắc lại chuyện này nữa thì biến về nước Anh, còn muốn ở đây thì ngâm mồm lại! – Yun nói

Chẳng biết vì điều gì, chỉ cần hấn lên tiếng thì mọi người đều nghe theo. Nó nhú mày nhìn Bi, dù ngoan ngoãn nghe theo lời Yun nhưng khuôn mặt thì vẫn thể hiện sự tức giận!

– Được rồi, không nhắc tới chuyện này nữa! – Ken thờ dãi

– Thì em có muốn nhắc đâu? – Nó nói

– Nhưng chẳng lẽ nhỏ này là em gái em sao? – Bi nói

– Ờ, chứ sao? – Ken nhướn mày

– Ê, kêu tiếng Anh coi! – Bi hất mặt

Mép môi giật giật, đôi chân mày chau lại, gì cơ? Nó có nghe lắm không?

– Sao? – Nó hỏi

– Kêu tiếng Anh coi? – Bi cười khẩy

– Anh cái quần ....

Nó ngưng lại, xém xiu nữa là ăn dếp rồi! Vừa nghe tới đó, Ken nhìn nó, con nguoi tím đầy nguy hiểm

– Quần? – Anh nhìn nó

– Làm gì có quần nào! Ahihhi! – Nó giả ngơ

– Nhanh nhí? – Bi nói

– Im đi! – Nó liếc

– Key đâu? – Yun hỏi

– Anh Key đi chuẩn bị cái gì rồi! Anh ấy kêu em về trước! – Bi nói

– Như, em đói không? – Anh hỏi nó

– Không, em ớn! Em lên phòng trước nha! – Nó cười

Bỏ lại việc cãi nhau với Bi, nó chỉ muốn ngủ một giấc thật ngon mà thôi. Bước lên tới phòng, vừa đóng cửa lại nó đã lao tới chiếc giường. Nằm được một lúc nó bật dậy đi tắm, cả ngày hôm nay vui chơi đã rồi!3!

Sau ngày hôm nay, nó nhận ra rằng, khi bên cạnh Yun, cảm giác bình yên đến lạ thường!! Đầu đó trong tâm hồn bị tổn thương kia, dường như có người đang chữa lành. Và từng ngày trôi qua, từng cử chỉ, lời nói dù lạnh lùng nhưng vẫn có chút quan tâm của hắn đã khiến nó rung động. Đến cả chính bản thân còn không biết thì làm sao người khác biết được ?!

Tự nói với bản thân, nó nở nụ cười chua xót. Tự trách bảo bản thân không được sai lầm nhưng lại phạm lỗi. Bên cạnh hẳn, cảm giác an toàn đến kì lạ! Nhưng nó vẫn phủ định cái tình cảm đang chớm nở đó, thật ngu ngốc!

(Còn tiếp)

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Sau khi tin tức được lan truyền, cuộc sống của nó cũng dần có thay đổi. Mỗi ngày đều có những phóng viên đứng xung quanh nhà, mọi nhất cử nhất động của tụi nó đều bị theo dõi. Dù thời gian đã trôi qua khá lâu nhưng cái tin ” Cô con gái út của họ Bạch ” vẫn là tin sốt dẻo. Mọi người đều tò mò về quá khứ, cuộc sống lẫn cả bề ngoài. Họ tò mò không biết cô con gái này có hoàn mỹ như 2 người anh trai của mình hay không? Có tài giỏi? Có lạnh lùng? Có ngang tàn? Có độc tài hay không? Và còn vô số câu hỏi khác nhưng chẳng ai có thể giải đáp! Những tên phóng viên bắt đầu moi móc về quá khứ của nó, họ biến chế thành những câu chuyện không có thật, nào là ” Cô con gái út họ Bạch từng là kẻ nghiện ”, ” Bạch Hạ Băng là trẻ mồ côi! ”, ” Hạ Băng – Từng sống trong gia đình buồn lậu ”, V.v.... Những câu chuyện được viết lên, toàn là vô nghĩa!

– Bọn người này không có việc gì làm sao?

– Thì họ vẫn đang làm việc đó thôi!

– Đây, anh tránh xa tôi ra 5m được không? – Nó liếc hẳn

— Thôi nào! Sao cứ xấp lại là như chó với mèo vậy? — Anh ngồi cạnh nó nói

– Không được! Em hiểu điều đó mà! – Anh thở dài

– Aissss! Đã lâu lắm rồi mà >

— Aissss! Chán chétttttt

Nó quẩn quai trên ghế, khuôn mặt tức giận đỏ bừng như sắp khóc. Yun đưa mắt sang nó, môi khẽ nhếch lên tạo thành 1 đường cong hoàn hảo. Hơn

một tháng qua, ở nhà 24/24, Yun càng ngày càng thấy ra những tật xấu của nó. Đúng là con nítp!

– Nhưng chẳng lẽ cứ kéo dài tình trạng như thế này mãi sao? – Key nói

– Hôm nay Bi đã đi lên công ty, chắc sẽ có kế hoạch mới! – Anh nói

À, còn có thêm 1 thành viên mới trong căn nhà này nữa, là Bi! Nó và Bi, tính cách thì chẳng hoà hợp gì cho lắm, lúc nào đụng mặt cũng cãi nhau như muốn đánh nhau!

– Phải cho con lùn ra ngoài thôi! Lại bắt đầu béo lên rồi! – Yun nhìn nó

– Đây, bớt soi! – Nó liếc Yun

– Em muốn tôi gọi em thành con béo không? – Yun nhếch môi

– Đây, tôi không béo! Chỉ hơi tăng cân chút chút thôi! – Nó bĩu môi

– Con béo! – Yun chọc

– YA! – Nó hét lên

– Lại bắt đầu! – Anh và Key đồng thanh

Thế là cuộc cãi vã lại diễn ra, chủ đề là về ‘ Con Béo ‘! Cuộc cãi nhau kéo dài khá lâu cho đến khi:

– Dọn đồ đi! Bắt đầu cuộc vui thôi3!

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Cấp 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 98

Mọi người trong nhà nhìn ra phía cửa, Bi đứng đó với nụ cười tươi, khuôn mặt lạnh lùng kia biến mất thay vào đó là rạng rỡ như ánh ban mai. Nó thoáng ngẩn người rồi khẽ rung mình, cảm giác có ai đó bắn điện vào mình!

– Đi đâu? – Anh hỏi

– Biển! – Bi nói

– Thật á? – Key ngạc nhiên

– Vậy ra là phê duyệt rồi! – Yun gật gù

– Đương nhiên rồi! Nhanh chóng lên nào, em đã liên lạc cho những người khác. Họ sẽ đến thẳng sân bay! – Bi nói

– Khoan khoan, Biển?

Đôi mắt to tròn, cái màu tím mà mị bỗng sáng lên, đầu đó trong con ngươi có một tia hi vọng đang hiện lên. Nó nhìn Bi, đôi mắt như đợi chờ một điều gì đó! Bi nhìn nó, trong con người ngang ngược, con tim sắt đá bỗng cảm thấy ấm áp, không phải là tình yêu trai gái, mà là tình cảm gia đình. Trước mắt Bi, người con gái với vẻ ngoài khiến người ta muốn bảo vệ, một cô em gái từ trên trời rơi xuống, lúc này đây, có lẽ... Bi đã chấp nhận nó, một thành viên của Họ Bạch!

– À Ồ! Biển! – Bi có phần lúng túng

– GyAAAAaaaaaaa! Đi biển!

Tiếng hét của sự vui mừng, khuôn mặt căng hết cơ ra vì nụ cười tít mắt. Nó thích Biển, à không, phải nói là Yêu mới đúng. Biển, bao la, luôn đem cho người ta một sự hi vọng, tiếng rì rào luôn đến trong đêm!

Mọi người nhìn chằm chằm vào nó, Anh và Key thì đã hiểu nó quá rõ, chỉ biết bật cười vì sự ngây ngô kia. Yun nhìn nó, miệng mỉm cười dịu dàng, ấm áp. Bi nhìn nó, ngạc nhiên lẫn hạnh phúc

– E Hèm! Nếu đã vui đến vậy thì mau mau đi soạn đồ đi! – Anh nhắc nhở

Đem theo niềm vui kia lên phòng để lấy đồ, nó vừa bỏ quần áo vào vali, miệng vừa hát ca. Yun kéo chiếc vali từ phòng mình bước ra, mắt nhìn về phía phòng của nó, tai nghe được một giọng hát trầm ấm. Ngần người một lát rồi thở dài, khoé môi hơi cong, hần bước xuống lầu, bước chân nặng nề. ....

– Xong hết rồi chứ? – Anh nói

4 người con trai đang ngồi trong phòng khách, 4 vẻ đẹp khác nhau, 4 tính cách khác nhau, không thể nói ai đẹp hơn ai. Họ không phải là diễn viên, ca sĩ hay người mẫu, họ hoạt động trong thế giới ngầm! Vẻ đẹp, tiền bạc, tài năng, gia thế, sự nghiệp, họ đều trọn vẹn. Nếu như theo ngôn tình, đây là Soái Ca của các cô nàng

– Còn nhóc con thôi! – Key cười

– Không biết nhóc đó làm gì mà lâu quá! – Yun nhăn mặt

– Thôi nào! Mày là con trai, nó là con gái. Đương nhiên là phải lâu rồi! – Key nói

– Anh 3 nói phải đấy, anh đừng lúc nào cũng trách móc tôi như thế!

Nó từ trên lầu bước xuống, khuôn mặt phụng phịu với chiếc vali trên tay. Vừa bước xuống lầu đã nghe tiếng trách móc của hần, đầu phải tại nó >

– Em xong rồi à? – Anh cười

– Dạ 2! – Nó tươi cười

– Rồi, đi nào! – Bi đứng lên

Mọi người nhanh chóng di chuyển ra ngoài, vừa mở cửa thì Anh cùng Bi đã nhanh chóng đưa nó ra ngoài, không để lũ phóng viên kia chụp được nó. Tiếng máy chụp hình vang lên liên tục, ánh đèn khiến hần khó chịu, đôi mắt xám nheo lại! Được anh cùng Bi che chở, nó cảm thấy hạnh phúc, đây là gia đình mới, đây là người nhà mới của nó sao?

Khung cảnh hỗn loạn diễn ra, hàng vệ sĩ nhanh chóng chặn phóng viên, tụi nó trong tích tắc đi vào bên trong xe!

– Haizzzz! Cứ như người nổi tiếng! – Bi thở dài

– Bây giờ chúng ta còn hơn cả người nổi tiếng! – Key cười

– Nhất là con nhóc này – Anh xoa đầu nó

Nó chỉ biết cười trừ rồi nhìn ra ngoài cửa xe, phóng viên vẫn tiếp tục chụp lấy chụp để. Hàng vệ sĩ khó khăn lắm mới chặn được họ >

– Ô chết! Nếu thế thì Bông Gòn làm sao đây? – Nó hoảng

– Không sao! Ban này Bi đã kêu người tới rồi, tiện thể sẽ đưa về Anh. Không thể nó ở đây lâu quá, không thể giam một con sói hoang trong một căn nhà! – Key nói

Nó nhìn sang Bi, ánh mắt cảm ơn nhưng miệng thì không nói. Bi liếc mắt sang nó, khuôn mặt kiêu ngạo như bao ngày. Nó nhú mày, không ngờ tên này là Anh Trai nó đấy!

– Không cần cảm ơn! – Bi nói

– Ai cảm ơn anh đâu chứ? – Nó lễ lười

– Em! – Bi liếc

Nó hất mặt, ba người còn lại chỉ biết lắc đầu ngán ngẩm. Chiếc xe bắt đầu lăn bánh đi tới sân bay! Vừa đến sân bay, tụi nó nhanh chóng di chuyển đến máy bay riêng, trên máy bay những người còn lại đã tập hợp đầy đủ. Máy bay cất cánh, bay về phía biển khơi! Nó háo hức, đây sẽ là một chuyến đi, một kỉ niệm đẹp

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Cấp 2* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 99: Biển xanh

Trên chuyến bay, nó cứ ngủ chẳng biết trời trăng mây gió trong khi mọi người nói chuyện vui vẻ. Nó ngủ suốt cả chuyến bay, chẳng aiỡ đánh thức khi họ thấy nó đã chìm vào giấc ngủ say

Nó giật mình mở mắt khi nghe tiếng gió rì rào, tiếng sóng đang chạy tung tăng vào bờ. Đôi mắt nheo lại khi gặp ánh nắng chói chang của mặt trời

– Cái quái gì đây!!

Nó lằm bằm, mắt nhắm tịt lại, tay vuốt ngược tóc, cơ thể ê ẩm. Tiếng đùa giỡn của ai đó khiến nó khó chịu, con người tím nổi bật dưới cái nắng hơi gắt kia:

–Ồ ào quá nhỉ!

Một giọng nói trầm, pha lẫn chút lạnh lùng. Nó giật mình quay sang, một người con trai đang đứng kế bên!

–Đừng có mà xuất hiện như ma như thế! – Nó nhú mày

– Không phải do tôi, chỉ là em mất cảnh giác thôi! – Hấn nhếch mép

Nó hừ lạnh, vẫy vẫy tay tỏ vẻ chẳng quan tâm, nằm bẹp xuống chiếc ghế gỗ. Tụi nó đang ở biển, à không, phải gọi là hòn đảo mới đúng!

– Em không định ra tắm sao? – Yun nhìn nó

– Chút! – Nó nói

– Nói là phải làm liền chứ!

– Chút!

– Đi nào, mọi người đợi em kìa!

Nó hé mắt, con người tím liếc sang hấn, đúng là đồ phiền phức ==! Ngồi dậy vờn vai một cách mệt mỏi, bước xuống khỏi ghế, chân chạm vào lớp cát ẩm! Tiếng nói của sóng bên tai, nó mỉm cười thoải mái, bao lâu rồi nó mới được thấy biển?

– Sao hả? Đẹp không? – Hấn hỏi

– Đẹp!

Nước trong xanh, lớp cát mềm mịn dưới lòng bàn chân, mùi mặn mặn của nước biển, cái nắng của mùa hè và kể cả những cơn gió thổi ngang qua nữa. Con gió bay ngang, mái tóc bạch kim nổi bật dưới nắng bị thổi tung lên, nó khẽ vuốt tóc, miệng cười nhẹ

– Đi nào!

Hấn bước tới, đưa tay ra mời gọi nó, con người xám hiện lên một tia hi vọng. Nó nhìn hấn, tim đập rộn ràng, một bức tranh, một tuyệt tác của nhân loại! Đưa tay ra, hấn nắm chặt tay nó, dắt về phía biển. Dịu dàng, lãng mạn và đương nhiên là ngang tàn, đâu mới là con người của Yun?

– Nè, lại đây đi!

Một tiếng nói vọng tới, nó quay đầu lại, Anh cùng những người khác đang chơi bóng chuyền đầy vui vẻ! Nụ cười toả nắng của nó khiến mọi người càng thêm phấn khởi

– Em tới nè! Đi thôi!

Nó nói lớn rồi kéo Yun về phía mọi người, hấn chỉ biết cười trừ để cô nhóc kéo đi! Nó chạy tới, đứng kế bên Key, ánh mắt nhìn Key:

– Anh 3! – Nó cười

– Sao hả? Ngủ đã chưa? – Key nhìn

– Hơi hơi! – Nó lém lỉnh

– Con nhóc này!

Key xoa đầu nó bật cười

– Nè, chơi chung đi! Như game trò này lắm đó! – Ngọc nói

– Vậy sao? Vậy bắt bỏ đi! – Kai phản kích

– Được thôi! Bên nào thua thì tôi nấu cơm tối nha! – Cen cười

– Được! – Yun tiếp lời

Nó nhanh chóng hoà vào bầu không khí sôi nổi, cuộc đấu miệng lại nổi lên.v! Chỉ vì số lượng thành viên mà cãi nhau khiến bãi biển trở nên nhộn nhịp hẳn..

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Cấp 2* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 100: Lời tỏ tình ??

– Aissss! Nếu trái đó mày đón thì đã thắng rồi!

Tiếng nói có phần khó chịu vang lên, là Ngọc! À thì sau khi cãi nhau về việc chia bỏ thì trận đấu diễn ra, và việc Ngọc bực như thế không có gì ngạc nhiên khi bên Ngọc thua

– Mày họ đồ tên thừa à? Tại sao tại tao chứ?!

Chủ nhân của tiếng nói này là nó, khuôn mặt hơi ửng hồng vì nắng, mồ hôi nhễ nhại! Hai đứa con gái đứng cương với nhau, một bầy con trai không biết phải can như thế nào.v!!!

– Nếu mày đón trái đó thì không thua! – Ngọc nói

– Mày giỏi thì đón đi! – Nó hét lại

– Mày phải hét lên như thế à?

– Thế con nào quát vào mặt tao?

– Mày đừng có nói cái giọng đó với tao!

– Tao cứ nói đấy!

– Này này! Chỉ vì trận bóng mà muốn đánh nhau thế hả?

Anh kéo nó lại kéo có quỳnh nhau mất! Nó và Ngọc vẫn kên nhau, cuộc nói chuyện lớn dần khiến người khác cảm thấy sắp có đánh nhau!!!

– Aissss! Thôi thôi! Đẹp đi! Không nói nữa! – Ngọc phẩy phẩy tay

– Em đi bơi!

Nó đem theo cục tức to lớn đi bơi, vừa nóng nực vừa bực mình khiến nó muốn tức điên lên! Bước ra biển, nó muốn bơi để biển đem nỗi bực tức này đi!

Hoà mình vào dòng nước, cứ bơi rồi lại bơi, chẳng biết nó đã bơi bao nhiêu lâu rồi! Đang đứng nước thì có ai đó từ phía sau ôm chầm lấy nó!

– Ai vậy? – Nó giật mình

– Em mà cứ ở đây thì bị biển cuốn trôi đấy!

Không ai khác, là Hân! Nãy giờ Yun không hề có mặt trong trận bóng, hẳn dành khoảng thời gian đó để đi bơi. Quay mặt sang thì đụng vào mặt hân, má áp má! Lập tức quay sang chỗ khác, giờ nó mới cảm nhận được, cơ thịt rắn chắc đang áp vào người nó! Nước làm quần áo dính vào người nó khiến nó càng cảm nhận rõ thân hình săn chắc kia. Càng nghĩ thì mặt càng nóng hơn!

– Nam nữ thọ thọ bất tương thân! – Nó ngượng

– Tôi không hiểu em đang nói gì cả! – Hân giả ngu

– Anh! Anh tránh xa tôi ra! – Nó vùng vẫy

– Nếu em không muốn ngày mai báo đưa tin ” Con gái nhà Họ Bạch biến mất bí ẩn trong chuyến đi biển với gia đình ” thì đừng lo ngại nữa!

Lời nói dù không hùng hổ ngược lại còn nhẹ nhàng, nhưng đầy sát khí. Nó biết, Yun là người nói là làm, không cần biết hậu quả lớn thế nào. Nghe thế lập tức không vùng vẫy, cả hai đứng nước như thể một lúc lâu. Nhịp tim nó đập loạn xạ hết cả lên >

– Cửa tôi thôi! Đừng đi đâu cả!

Bỗng nhiên hắt lại trầm âm đến kì lạ, lời nói cũng hơi khó hiểu >

Hắn thả nó ra rồi bơi lên trước mặt nó, mặt đối mặt. Dưới cái nắng của cuối hè, chàng trai trước mắt nó là một vẻ đẹp không thể diễn tả được, mái tóc, đôi mắt xám, và cả khuôn mặt kia nữa. Vẻ đẹp có một không hai!

– Thế giới này to lớn lắm! Nhưng nếu là của nhau, đi một vòng rồi cũng trở về! Nhưng em đừng đi đâu cả, bên tôi thôi. Tôi sẽ mang đến cho em mọi thứ! Em là công chúa của tôi!

Khuôn mặt chân thành, kể cả giọng nói ngọt ngào khiến tim nó đập loạn xạ, khuôn mặt đỏ bừng lên! Đó có thể coi là một lời tỏ tình không? Nhưng rồi cái hình ảnh ở quá khứ lại ùa về! Là Trường, những hình ảnh từ kỉ niệm của nó và Trường và kể cả lúc Trường bỏ nó đi! Chúng ùa về trong vô thức, trong lòng nó lúc này là cảm giác khó tả, sợ yêu chăng?

– Đừng suy nghĩ nhiều nữa cô bé! Hãy là em, cười lên đi!

– Ê! TỰ NÀY ĐÓI RỒI, BƠI VÀO RỒI ĐI ĂN ĐI!

Cen đang hét lên để 2 đứa nó nghe thấy, Yun đưa tay làm kí hiệu Ok!

– Vào thôi! Đi ăn!

Vừa ngọt ngào chưa được bao lâu lại trở về khuôn mặt nghiêm nghị)! Nó cười rồi bơi theo hắn, lời tỏ tình vẫn lẩn quẩn trong tâm trí! Nhưng chưa nói thích, chưa xem là lời tỏ tình đúng không?

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Cấp 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 101

Bữa tiệc BBQ ngoài bãi biển diễn ra trong vui vẻ, với bộ dạng ướt sũng của nó thì đương nhiên được anh chăm sóc kĩ lưỡng. mọi người ăn uống vui vẻ rồi về nhà riêng của TA!

Căn nhà, à không phải là biệt thự mới đúng!!! nằm ở vị trí tốt nhất trên hòn đảo, hướng về phía biển. thiết kế trang nhã, tạo sự thoải mái cho người khác. nó nhanh chân chọn căn phòng có tầm nhìn tốt nhất ra biển. vừa vào phòng, nó đã chạy ra ngoài ban công, cảm nhận cơn gió mang chút vị mặn mặn của nước biển! đứng một lát, vì cả người vẫn còn ướt nên nó phải đi thay đồ. quơ đại một bộ trong vali rồi vào phòng tắm!

– như, tắm xong xuống nhà nha! – tiếng của Kai từ bên ngoài vọng vào

– biết rồi!

Nó la lớn lên, nếu không có Kai chắc nó đã ngủ luôn trong bồn tắm rồi quá =))! mặc quần áo vào rồi đi xuống nhà, dưới nhà chỉ có Kai và một vài người thôi. chắc những người kia vẫn chưa thay đồ xong, dòng suy nghĩ thoáng qua trong đầu nó! Con người tím liếc qua bên trái, nó khẽ rung mình.. Nó vừa chạm mắt với hắn, trông thật đáng sợ!!

Lát sau mọi người cũng đã tập trung đầy đủ, tiếng nói cười làm cho căn biệt thự trở nên nhộn nhịp hơn. Lúc này đây, anh bỗng nhìn sang Cen, đầu gật nhẹ! Cen liếc mắt sang, khoé môi hơi nhếch. Mọi người đều không phát hiện ra hành động của hai người này!

– Thức ăn đã được đầu bếp riêng nấu, dọn sẵn trong phòng ăn rồi. Mọi người vào ăn nào! – Key nói

Mọi người vào phòng ăn, những món ăn được trang trí bắt mắt, mùi hương thơm khiến người ta cảm thấy thèm! Vì đã tiêu hao hết năng lượng ở biển nên ai nấy đều ăn lấy ăn để như bị bỏ đói lâu năm)).

Trời cũng đã sập tối, ăn no căng cái bụng, mạnh ai nấy đều đi về phòng mà ngủ. Căn biệt thự trong phút chốc đã được bật chế độ bảo vệ, chỉ có người

biết được thiết kế mới thoát khỏi những cái bẫy khó lường!

– Tick.. Tock....tick...tock...tick....tock

Tiếng kim đồng hồ vẫn vang trong căn phòng, nó khẽ cựa quậy trên chiếc giường! Ngồi dậy ngáp một cái rồi dài, nhìn sang chỉ mới có 2 tiếng kể từ lúc nó ăn xong. Nằm xuống định ngủ tiếp nhưng không tài nào ngủ nổi >

Con gió lùa qua mái tóc bạch kim, mang chút hương vị của biển. Nó nhìn ra biển, đôi mắt buồn dường như đang nghĩ về điều gì đó.. Rồi bỗng nó đi ra khỏi phòng, vì được TA cho biết về thiết kế nên việc thoát ra khỏi căn biệt thự oái ăm kia là điều dễ dàng!

Đôi chân trần thon gầy in lên cát trắng, cô gái với thân hình mảnh mai, mái tóc óng ánh dưới trăng, trên người là cái đầm màu trắng mỏng manh kèm theo lớp áo khoác hồ bên ngoài. Đôi chân cứ hướng về phía biển rồi dừng lại trước những con sóng kia, con sóng lần lần vui đùa đi ngang qua đôi chân. Dòng nước lạnh, nó cảm nhận thấy rõ. Con gió đêm mạnh hơn, rít lên! Tóc đùa giỡn với gió, khung cảnh thật buồn..

Nó cứ đứng đó, mắt nhìn xa xăm, mặc cho con gió rít lên, mặc cho con sóng có va đập vào những tảng đá mạnh thế nào... Bỗng có thứ nóng hổi lăn trên gò má, một giọt rồi hai.. Như chuỗi trân châu không đứt... Một giọt vô tình lăn vào khoé môi, À, cái vị mặn mặn!

Đứng ngây ra đó, dòng kí ức, kỉ niệm cũ ùa về ... Hình ảnh một người cha, một người mẹ hiện lên cùng với nụ cười hiền hoà! Những ngày tháng xưa đã từng rất hạnh phúc... Nó cảm giác tim mình có hàng ngàn cây kim đâm vào, khóc, khóc ngày càng to. Tiếng nấc ngày càng lớn, và rồi đôi chân không còn vững, ngã khụy xuống cát, con sóng vẫn vô tình làm ướt cả đầm trắng .... Trong đêm, tiếng khóc đến đau lòng, nó khóc thật to, khóc cho sự đau lòng... Con sóng ngày càng mạnh, tiếng nước đập vào đá càng lớn, như lòng nó đây giờ đây giống bão! Nước mắt hoà với nước biển, đều mang vị mặn như nhau cả...

Người con gái mang nhiều bất hạnh, khóc đến đau lòng, tiếng khóc hoà vào tiếng gió ... Bỗng từ đằng sau, một vòng tay ôm chầm lấy cô gái, ấm áp, khiến người ta có cảm giác được bảo vệ. Nước mắt rơi vào cánh tay đang ôm cô gái ....

– Em đừng khóc, tôi đau lòng lắm...

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Cấp 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 102: Đêm

Cái giọng trầm ấm hoà tan với sóng biển.. Có chút chua xót trong câu nói, một chút thương hại, một chút đau lòng, chỉ là một chút...

Đôi tay săn chắc kia, xiết chặt thân hình bé nhỏ đang run, nấc lên từng cơn. Sóng biển vẫn cứ vô tình, gió cứ vô tâm. Tiếng nấc càng lớn, tiếng khóc lớn đến xé lòng..

– TẠI SAO, TẠI SAO ÔNG LẠI CƯỚI HỌ ĐI?

Nó, hét lên thật to! Hét lên như muốn voi đi phần nào đó nỗi đau, nhưng rồi lại oà khóc! Hắn, đôi tay lại càng xiết chặt lại, thân thể cả hai ngã khụy xuống cát mịn. Hơi thở nồng ấm, Yun ôm chặt con bé trong lòng, đôi mắt nhìn xa xăm..

– Em..

Giọng nói đó lại vang lên

– Tôi xin lỗi..

Nó khựng người lại, con người tim lung lay!

– Hãy khóc đi, khóc cho vui nổi buồn.. Tôi xin lỗi, xin lỗi vì không thể làm gì cho em ngay lúc này. Nhưng nhìn em thế này, tôi đau lòng lắm!

Có lẽ, đây là giây phút dành riêng cho cả hai. Nó và hắn chưa bao giờ có khoảng lặng như thế này cả, êm đềm và đau thương. Rồi cả hai cứ im lặng, hai thân thể áp sát vào nhau, hơi thở nồng ấm hoà quyện vào nhau, mỗi người đều đuổi theo suy nghĩ riêng của mình.. Một lát sau, nó ngủ quên trong lòng ngực ấm áp kia, tay vuốt nhẹ mái tóc ra khỏi khuôn mặt kia, trên môi Yun nở nụ cười nhẹ! Rồi hắn nhẹ nhàng ẵm nó trên tay đi về phía tảng đá to phía xa...

Nó, giật mình ngồi dậy, trước mắt vẫn là màn đêm bao phủ, biển đã lặng.. Và rồi làn khói trắng bay ngang nó, nó nhắm mắt nhìn sang! Một chàng trai đang ngồi cạnh nó, trên tay là điều thuốc, tay áo somi xắn lên, thật lãng tử!

– Đừng hút nữa, không tốt! – Nó nói

– Em tỉnh rồi? – Yun nói

– Ờ ....

Rồi cả hai lại im lặng, đôi mắt đều nhìn về biển... Yun dập tắt điều thuốc, thở một cái thật dài

– Em, ổn chứ? – Hấn nói

– Tôi, chẳng bao giờ là ổn!

– .....

– Anh không thấy ông trời bắt công lắm sao? – Nó nở nụ cười nhạt

– ....

– Ông ta lấy mọi thứ của tôi, chẳng chừa lại thứ gì!

– Còn!

Hấn quay sang chạm mắt với nó...

– Còn tôi!

Môi chạm môi, nụ hôn nhẹ đặt lên môi nó...

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Cấp 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 103

Chạm môi, bờ môi mềm kia khiến tim hấn đập loạn xạ.. Vội vàng quay đầu sang chỗ khác, mặt đỏ ửng lên. Nó đơ ra, đôi mắt mở to ra, đầu óc trống rỗng..

– Làm gì đơ ra ở đó vậy? Đi vô nhà!

Yun đứng dậy, cố gắng lấy lại vẻ lạnh lùng thường ngày, dù vậy giọng nói vẫn có chút ngại ngùng. Nó giật mình nhìn hấn, lúc này đầu óc mới hoạt động trở lại!!!

– YA! Anh mới vừ...

– Lớn tiếng với ai đó hả? Đồ ranh con, đi vô nhà!

Hấn cắt lời, không cho nó nói! Nó há hốc mồm, trên đời lại có loại người như thế sao >

– Đi thôi!

Hấn bước đi, tay ngoắc nó. Giờ lại ra dáng chủ đây, ôi giờ! Nó ôm cục tức, đi theo! Đêm nay, thật là rắc rối >

Vừa bước vô nhà, tiếng bước chân từ trên cầu thang đi xuống khiến hai người như ăn trộm giật bắn người! Yun nhanh chóng ôm chầm lấy nó, nép vào góc khuất. Nó cũng hiểu ý, đành im lặng! Tiếng bước chân tiến gần lại 2 đứa nó..

– Mình nghe tiếng ai mà nhỉ? Lạ thật, chẳng lẽ ma?

Thì ra là Cen, chuyện là Cen vẫn còn thức để làm xong tài liệu ở công ti. Đang định xuống pha ly cà phê để tỉnh ngủ, đang đi xuống thì nghe tiếng mở cửa! Giờ đứng ở đây gì không thấy ai! Cen khẽ rùng mình rồi đi lại lên lầu, dẹp luôn cả ý định pha cà phê.v!

Sau khi thấy Cen đi khuất rồi, hấn mới buông nó ra, khuôn mặt lại ửng hồng, đáng yêu >

– E hèm! Em đi lên lầu thay đồ rồi đi ngủ đi!

Yun cố gắng dẹp cái không khí ngại ngùng đi, nói xong đi thẳng một lèo lên lầu, không để cho nó nói một câu nào! Còn về phần nó, khuôn mặt đã đỏ ửng như trái cà chua >

SÁNG HÔM SAU

– Này, hôm qua tao gặp một chuyện kì lạ lắm!

– Hửm? Mà thấy gái khoả thân sao?

– Huân huê! Không giỡn đâu!

Tiếng của Key và Cen dưới phòng khác, mọi người đều tỉnh dậy, đã là buổi trưa, vậy mà vẫn chưa thấy bóng dáng hai người còn lại đâu! Thật kì lạ!

– Sao nay nhóc con dậy trễ vậy? – Ken thắc mắc

– Ngủ như heo! – Kino nói

Mọi người đều gật gù đồng ý:))!

– Ai lên gọi hai đứa nó đi! – Key đề nghị

Bỗng lúc này không một tiếng động, dường như ai cũng sợ:))! Ai cũng né tránh ánh mắt của Key cả:))!

– Nè! Ai đi đi! – Key cười

– Ai đi đi kìa! – Cen nói

– Đúng rồi! Ai kìa? – Kai né tránh

– Tụi bây kì ghê! Người ta kêu kìa! – Ken nói tiếp

– Ai đi đi! – TA hùa

– Đi đi kìa! Kêu quái không đi:))! – Ngọc liếc

Cả đám cứ đưa đẩy, từ trên lầu, một chàng trai bước xuống với vẻ mặt đầy tà khí, vừa đi vừa nốc chai nước suối. Vẻ mặt bất cần khiến cả đám im bật, tưởng chừng đã nín thở:))

–Ồ ào!

Chỉ hai từ cũng khiến người ta rùng mình, hấn bước xuống nhà bếp, lấy thêm chai nước rồi đi lên chỗ mọi người đang ngồi, đôi mắt sắc bén! Mọi người im như những con cừu ngoan ngoãn, họ biết nếu làm người kia nổi điên thì hậu quả không tốt chút nào >

– Này, mầy lên gọi nhóc con dậy đi!

Anh cười lấy lòng tay chỉ lên lầu, mắt nhìn Yun! Yun nhìn hấn, mặt hơi đanh lại!

–Ồ để tao!

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Cấp 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 104

– *RẦM* Dậy đi con heo!

Yun đá thẳng cửa phòng, giọng điệu đôi chút chanh chua! Nó nằm la liệt trên giường vẫn còn chìm trong giấc ngủ. Khuôn mặt yên bình đến khó tả!

– Này, dậy đi heo!

– Ummm...

Bị phá bởi hấn, nó khó chịu ngồi bật dậy, trừng mắt nhìn tên khó ưa đó. Chỉ tại hấn mà nó mới phải thức tới khuya, giờ lại còn phá giấc :

– Biết rồi! – Nó quao

– Em lớn tiếng với ai đấy! – Hấn nhú mày

– Với anh đấy! – Nó quát lại

– Này, tôi có lòng tốt lên kêu em dậy! Vậy mà không biết cảm ơn mà còn quát tôi à? – Hấn bắt đầu lớn tiếng

Dưới lầu, ai cũng nghe tiếng của hai đứa nó cãi vã. Họ chỉ biết thờ dài, sai lầm khi nhờ Yun gọi nó dậy mà! Đại Ma Vương gấp ngay Tiểu Quý cứng đầu >

Quay lại cặp trên lầu, hấn với nó đầu mắt, chẳng ai nhường ai. Trong người, hôm nay nó bỗng khó chịu đến lạ kì, chỉ muốn tìm ai đó để trút giận và Yun trúng tuyển!

– Lo mà thay đồ rồi xuống nhà đi! – Hấn nói

– Không cần anh nhắc!

– Này, tôi đã làm gì em đâu mà em quao với tôi thế!

– Tôi THÍCH! – Nó nhấn mạnh

– Được thôi! Tôi cố gắng thêm quan tâm em nữa, nhớ đó!

Yun tức giận, đứng đứng bỏ xuống nhà. Bên dưới, mọi người nhìn chăm chăm vào con giận rục lùa từ trên lầu đi xuống. Khuôn mặt tối sầm của Yun khiến chẳng ai dám lại gần! Yun ngồi xuống ghế, cố gắng giữ bình tĩnh! Một chút sau nó cũng bước xuống, khuôn mặt cũng chẳng tốt lành gì. Tình hình như chiến tranh IS, Ngọc thấy vậy liền cố gắng cứu vãn tình hình:

– Đi kiếm gì ăn rồi ra biển thôi! – Ngọc nói

– được đó! – Bi cười

– Đi nào! – Ngọc kéo nó

Sau khi đi ăn xong, mọi người đi ra biển chơi! Nó với Yun vẫn giận nhau, đều tránh né, không nói chuyện hay đứng gần —! Nó mặc trên người bộ đồ bơi hai mảnh, khoe đường cong hoàn hảo và nước da không tí vết. Mọi ánh mắt đều hướng về nó và Ngọc, cả hai như tiên giáng trần. Trong khi mọi người tắm biển, nó nằm trên ghế bố, đeo tai phone và tranh thủ ngủ!

– Nè, uống đi!

TA bỗng xuất hiện, áp lon coca vào má nó khiến nó giật mình. Nó nhìn TA, miệng nở nụ cười tươi. TA ngồi xuống cạnh nó, cả người ướt nhẹp chứng tỏ mới vừa dưới biển lên đây mà

– Không ra tắm sao? – TA hỏi

– tao lười! – Nó nói

– Này! Tổ chức chuyến đi này cho mày đấy nhỏ, cố gắng hưởng thụ đi! – TA nhăn mặt

– Chẳng phải mày cũng được hưởng ké sao? – Nó cười

– Ờ thì .....

– Khùng – Nó cười tươi

Nụ cười toả nắng khiến tim TA loạn nhịp, mặt thoáng đỏ! Nó ngây ngô đâu hề biết điều đó, vì nó chỉ xem TA là một người bạn thôi!

– Mày với Anh Yun sao vậy? – TA hỏi

– Đừng nhắc tới tên đó! – Nó nhăn mặt

– Được rồi! Mà này, tối qua.... Mày có đi ra ngoài bãi biển lúc khuya không vậy?

Như sét đánh ngang tai, như bị bắt trộm, nó cười gượng quay sang nhìn TA

– À ... Không! Sao thế? – Nó nói dối

– Vậy à! Không gì – TA cười

Nét mặt của TA kì lạ lắm, hình như đang giấu gì đó nhưng nó chẳng để ý vì vừa thoát chết >

Cùng lúc, Yun đang chơi bóng chuyền cùng mọi người thì Kai tiến đến gần với vẻ mặt gian tà

– Sao đây nhóc? – Yun nhìn Kai

– À thì, đêm hôm qua... – Kai ngập ngừng

– Sao? – Yun hơi nhúm mày

– Anh có ra khỏi phòng không?

– Không! Thì sao?

– Vậy à? Không gì!

Biểu hiện của Kai khiến Yun nghi ngờ, rõ ràng có gì đó ở đây!

Đời lời từ Tác Giả:

Xin lỗi vì đã bỏ bê việc viết truyện(, tở thật sự không có nhiều thời gian. Khoảng thời gian vừa qua tở còn phải ôn thi nên mới không ra được nhiều chap, mong mọi người thông cảm. Mặc dù vậy mọi người vẫn ủng hộ

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Cấp 2* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 105

Kai và TA không hẹn mà gặp đều nhìn nhau, mặt cả hai đều gian tà. Nó với hấn cũng chẳng nghĩ ngợi nhiều, cả hai làm việc riêng của mình

Cả bọn cứ vui chơi ở đảo, hết ăn rồi chơi, rồi ngủ rồi lại chơi, không hề biết sẽ có bao nhiêu sóng gió tràn đến. Ăn chơi cũng đã lâu, đến lúc phải về!

***

TẠI SÂN BAY

Một cảnh hỗn loạn diễn ra, giới báo chí, truyền thông đang chờ đón sự hiện diện ” Con Cưng ” của các tập đoàn lớn nhất thế giới. Cảnh tượng còn hơn cả đón người nổi tiếng! Rất nhiều vệ sĩ được cử ra dẹp loạn, từ bên trong, một nhóm người đang đi ra. Mái tóc, cả nhan sắc, đều nổi bật hơn người thường! Dẫn đầu là Yun, khuôn mặt kiêu hãnh lạnh lùng, ánh mắt ngang tàn. Tiếp theo là Anh, Key cùng Cen, tiếng hò hét của những cô gái vì vẻ đẹp trai của họ. Nhanh chóng di chuyển ra xe, lúc này tiếng xì xầm lại vang lên, người họ chờ đợi là cô con gái bí ẩn của tập đoàn Minh Phong!

– Kia, ra rồi kia! – Ai đó hét lên

Tiếng máy ảnh, đèn flash vang lên dữ dội. Một nhóm người khác đi ra, ai nấy đều trầm trồ bởi nhan sắc và chất quý tộc của tụi nó! Không vội vàng, bước chân nhẹ nhàng, nó bước đi như một tiểu thư. Đôi mắt nhìn thẳng, chẳng hề lung lay bởi tiếng ồn ào của bên ngoài! Bước vào trong xe, ai nấy đều thờ dài đầy mệt mỏi, vừa xuống máy bay lại gặp lũ phóng viên rắc rối >

Cả đám tản ra, ai về nhà nấy, nó sau một kì nghỉ dài kèm với mấy tiếng ngồi trên máy bay, giờ đây đã ngủ thiếp trong vòng tay của anh!

Chiếc xe lăn bánh đến biệt thự, Anh không đành lòng gọi nó dậy, đành bế nó trên tay đưa vào nhà:))) Key và Yun cũng đi theo sau

Sau khi đưa nó lên phòng ngủ, anh xuống phòng khách nơi Key và hấn đang an tọa:))

– Mệt quá~~~~~ – Key nói

– Mệt thật – Hấn vươn vai

– Tụi bây có để ý rằng, trong đám phòng viên lúc nãy, có gì đó là lạ không? – Giọng anh bỗng nghiêm túc

Câu nói khiến mặt của hai người còn lại đánh mặt lại, ánh mắt bỗng thay đổi

– Ý mày là... – Yun bỏ lửng câu

– Ủ! – Anh gật đầu

– Tụi nó hành động rồi sao? – Key nhướn mày

– Chuẩn bị từ giờ!

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Cấp 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 106

Từ ngày đi du lịch về cũng đã một tháng, nó và mọi người sống trong yên bình, chẳng có gì xảy ra cả. Tình cảm của nó và Yun tiến triển hơn hẳn, nó cũng bắt đầu nhận ra mình phải lòng hẳn!

Như mọi ngày, hôm nay lại phải đến trường! Nó lết xuống nhà ăn với bộ dạng mệt mỏi, đêm qua thức đến tận 3g sáng để chơi game =='. Up mặt xuống bàn ăn, đôi mắt lim dim định ngủ thì phải mở ra vì bị ai đó cốc vào đầu:

– Ấy ya!

Nó xoa xoa đầu

– Chơi game cho cố vào rồi ngủ gật!

Hấn vừa nói vừa ngồi xuống bàn ăn

– Kệ tôi!

Nó cúi

– Nếu em muốn tôi kệ em thì đừng hòng được chơi game vào buổi tối!

Hấn liếc

– ....

Nó cứng họng, đầy cảm phẫn nhìn hẳn!!! Oan gia, oan gia mà >

– Ăn sáng đi! Mới sáng sớm đã cãi nhau!

Anh cười

Sau khi ăn sáng, tụi nó đến trường. Hôm nay bỗng tâm trạng của hẳn có chút bồn chồn, lo lắng. Ngồi trên xe mà đầu Yun trống rỗng, như người mất hồn! Vào tiết học, chẳng thể nào tập trung được, thế là bị MC la cho mấy lần. Mọi người đều để ý đến thái độ của hẳn, thường ngày hẳn đâu mất tập trung như thế! Hôm nay, có gì đó là lạ

Giờ ra chơi, tụi hẳn xuống căng – tin, vẫn là màn nhộn nhịp của các nữ sinh vì vẻ đẹp trai =='. Tụi nó cũng vừa học xong tiết thể dục, mồ hôi nhễ nhãi định xuống căng tin mua nước uống thì đụng mặt bọn hẳn!

– Vào đây ngồi!

Cen vầy vầy tay

– Không thích!

Ngọc hát mặt

– Con nhỏ này! Muốn gì rồi đó

Cen nhìn Ngọc

– Hehe!

Nó vừa ngồi xuống đã chú ý nét mặt của hấn ngay, biết ngay là đã xảy ra chuyện gì đó!!! Trong suốt giờ ra chơi, cả đám đều nói chuyện vui về trù nó và hấn. Khuôn mặt lạnh lùng kia khiến nó khó chịu vô cùng (dù đó là nét mặt tự nhiên)! Giờ ra chơi cũng dần trôi qua, cả đám đi chuyển về lớp, lúc này điện thoại hấn reo lên:

– Alo!

Hấn bắt máy, cả đám dồn mắt về phía hấn

– Có chuyện gì sao?

–.....

– Sao?

–.....

– Liên quan gì đến tôi?

Nói đến đây, nét mặt hấn thay đổi hẳn, có chút đau thương, cũng có chút tức giận!

– Gì cơ?!

Nói đến đây tay hấn bóp chặt cái iphone 6s, đôi mắt hiện lên vẻ ngạc nhiên! Lúc này từ phía đằng xa:

– ANH NHẬTTTTTT

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Cấp 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 107

Một dáng người nhỏ, mái tóc cột cao năng động, đôi mắt sáng ngời, một cô gái chạy tới rồi ôm chầm lấy Yun trước sự ngạc nhiên của bao người!

– Em về rồi đây, em về rồi!

Cô gái vừa nói vừa dụi đầu vào lòng ngực Yun như một chú mèo. Hấn đứng sững, đôi mắt nhìn cô gái đầy ngạc nhiên!

– Em... Emm

Cen mấp máy, mọi người đều bất ngờ trước sự xuất hiện của cô ta! Trừ nó! Nó nhìn chằm chằm vào cô ta, trong lòng có chút khó chịu, tức giận khi cô ta ôm hấn và xưng hô một cách thân mật!

– O! Chào mọi người!

Cô ta buông hấn ra nhưng không quên khoác tay như một đôi tình nhân! Hấn đứng im, không chút phản ứng.

– Thu? – Ngọc kêu lên

Nó nhìn sang những người khác, có vẻ ai cũng biết cô ta!

– Đây là ...?

Nó bỏ lưng câu, tay chỉ về phía Thu, mắt nhìn Anh. Anh nhìn nó, rồi nhìn Thu, định mở miệng trả lời thì:

– Đây có phải là Kha Thảo Như đang gây sóng gió không? Đúng là lời đồn không sai, đẹp hoàn hảo không tí vết, về đẹp có một không hai! – Thu nhìn nó

Nó quay lại, mặt đối mặt với Thu và hấn. Khuôn mặt đầy kiêu ngạo:

– Không dám nhận! Chị đây là ...? – Nó nói

– À, chị là Nguyễn Mỹ Thu, VỢ CHƯA CUỐI của Yun!

Câu nói như sét đánh ngang tai, nó như rơi xuống vực thẳm, hai tay nắm chặt lại!

– Vợ chưa cưới? – nó hơi nhếch mép

– đúng vậy! Vợ chưa cưới!

Câu nói của Thu khẳng định lại, như lấy con dao đâm vào tim nó rồi rút ra rồi đâm lại! Nó nhìn hấn, đôi mắt mong chờ sự giải thích:

– Là bạn gái cũ! Mong em hãy xác định rõ ràng lại mối quan hệ của chúng ta!

Yun đẩy tay Thu ra kèm theo câu nói có phần chua chát!

– Thì giờ em về rồi! Ta lại như trước thôi, đồ ngốc! – Thu cười

– Như à, không phải như em thấy đâu!!

Hấn giải thích, nắm lấy tay nó! Nó nhìn hấn rồi người con gái tự xưng là vợ chưa cưới, môi hơi nhếch.

– Tại sao anh phải giải thích với tôi chứ?

Nói xong, nó gạt tay hấn ra, quay đầu bước đi trước sự ngạc nhiên của mọi người! Key thấy vậy liền đuổi theo:

– Đây đợi anh nữa!

Bước chân nhanh, nó muốn thoát khỏi nơi này! Thật khó thở!!!

– Anh à! Sao anh lại nói vậy chứ?

Thu nhõng nhẽo, ôm chặt tay hấn. Hấn im lặng một hồi lâu, gạt tay Thu ra, thở dài thườn thượt

– Cô... Cô tránh xa tôi ra! Không còn gì nữa, đừng làm phiền đến tôi. Nói rồi hấn cũng bỏ đi

– Như vậy là sao chứ?

Thu hét lên

– Là chị, BỊ ĐÁ lại rồi!

Ngọc vừa nói vừa ôm bụng cười, TA Kai Kino cũng thế! Thu giận đến đỏ mặt

– Không thể nào! Anh Yun vẫn còn yêu tôi! Tôi sẽ chứng minh cho các người thấy!!!

– Ồ! Để tôi chóng mặt lên coi!

Ngọc cười.

Thu quay mặt bỏ đi, vừa đi vừa nói một mình:

– Kha Thảo Như! Tao sẽ không bỏ ra dễ dàng như vậy đâu! Đồ của tao, mãi mãi là của tao!!!

Không khí trầm mặc lại khi những nhân vật chính của cuộc tình tay ba rời đi, Anh im lặng này giờ, bỗng nhiên nói:

– Tại sao Thu lại về? – Anh hỏi

– Không biết! – Cen lắc đầu

– Còn nữa, tại sao cô ta lại biết đến Kha Thảo Như? – Kino nói tiếp

– Cần thận với cô ta! Một lần tha thứ là quá đủ rồi. Mọi người, đề phòng! – Anh nghiêm trọng

---

Nó ngồi trên xe Key, khuôn mặt bình thản ngược lại với lòng đầy sóng gió. Key liếc sang cô em gái của mình, thờ dãi:

– Sao đây? Ghen à? – Ken ghẹo

– Ai mà ghen chứ?

– Em đây!

– Anh.. Không có!

– Ồ ờ! Không có không có!!!

Key cười, nó thờ hất ra quay mặt ra ngoài cửa sổ.

– Đi đâu đây? Hôm nay lại cúp học đây!

– Đi ăn đi ha! – Key nói

– Ok! Triển! – Nó tươi vui hẳn

– con nhóc này! – Key xoa đầu

Key biết rõ, chỉ cần cho nó ăn và vui chơi thì nó sẽ không còn phiền muộn nữa, ít nhất là lúc này!

Hắn sau khi bỏ đi, tức tốc chạy đến chỗ ba mình! Đứng trước toà nhà cao chọc trời, Yun cùng sự tức giận tiến vào trong. Chân đạp mạnh cánh cửa gỗ:

– BA ĐANG LÀM CÁI QUÁI GÌ VẬY?

Hắn hét lớn

Người đàn ông khuôn mặt điềm tĩnh đến đáng sợ, đôi mắt nhìn hắn:

– Chuyện gì?

– Tại sao cô ta lại biết con ở đây?

– Cô ta? À Con Thu!

– Là ba? Ba đã nói cho cô ta biết?

– Thì ba tưởng hai đứa đã huê rồi? Con bé đó hỏi thì ba phải trả lời chứ?

Ông ta ngạc nhiên nhìn hắn. Hắn nghiến chặt răng, khuôn mặt tức giận!

– Mà hai đứa cũng đã đính hôn rồi, đừng làm trò con nít nữa! Lo mà làm lành với con bé đi!

Ông thờ dãi ngao ngán!

– Là cô ta! Cô ta đã huỷ giao ước!

Yun tức giận!!!

– Con đừng đổ lỗi cho người khác nữa! Không phải tự nhiên mà Thu làm vậy?

– Được! Con sẽ chứng minh cho ba thấy!!!

Nói rồi hắn dùng dùng bỏ đi...

Nó sau khi ăn một trận no nê thì nổi lòng cũng vui phần nào, nó vui vẻ choàng tay Key vào nhà! Vừa vào nhà thấy hắn và anh đang ngồi ở phòng khách:

– Em về rồi! – Anh cười

Yun quay sang nhìn nó, 4 mắt nhì nhau! Nó lườm hấn xong chạy vào ngồi kế anh:

– Em vừa đi đâu đấy? – Anh hỏi

– Nó ăn sạch ví tao rồi – Key khóc ròng

– Quá đáng! Mà anh là người rù em đi chứ bộ? – Nó cãi

– Ăn sập tiệm luôn hả? – Anh ghẹo

– Chưa tới! – Nó cười

– Còn hơn vậy nữa! – Key thêm vào

– Ahi – Nó cười

Nó nhìn sang hấn, hấn vẫn nhìn chăm chăm nó!

– Nhìn gì? Tôi móc 2 con mắt anh ra bây giờ! Đáng ghét khó ưa!!!

Đăng nhà hàng

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Cấp 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 108: Chết !

Nó trừng mắt nhìn hấn, tâm trạng bỗng dâng lên khi nhìn Yun, nó đang bị gì thế này? Hấn nghe thế, miệng cười thân thiện:

– Vậy sao?

Câu nói mang đầy sát khí, nó mới nhận ra, Đại Ma Vương xuất hiện rồi! Nuốt nước bọt, nó lấy dũng khí:

– Ủ! – Nó gật đầu

– Nếu em móc được thì móc! – Hấn nhếch mép

– Đừng thách tôi!

– Thử đi!

Hấn cười, khoanh tay, vẻ mặt kiêu ngạo nhìn nó! Nó chần chừ, thờ hất ra một cái

– Không thèm so đo với thứ như anh!

– Thứ như tôi?

– Ủ! Cái thứ MÊ SẮC!

Hấn nhú mày, nhìn con nhóc kia đang đùng đùng bỏ lên lầu. Anh nhìn Key, cả hai bắt gặp ánh mắt của nhau, nở nụ cười gian tà

– Con nhỏ này hôm nay ăn trứng cái quái gì vậy? – Hấn lăm bằm

– À thì có người đang ghen đó! – Anh cười cười

– Đúng rồi! Người ta ghen đó! – Key tiếp lời

– Ghen gì mà ghen? Nhỏ đó mà biết ghen tao cùi! – Hấn phẩy tay

– Ô, không tin thì thôi! – Anh và Key đồng thanh

Hắn trầm ngâm nhìn vào ly trà trước mặt, trong đầu Yun hiện về hình ảnh của Thu. ... Hắn vẫn thắc mắc tại sao Thu lại về đây? Lại còn có hành động thân mật đó nữa?

– Tụi mày có thấy có gì đó kì kì không? – Yun nói

– Ý mày là ... – Anh bỏ lửng câu

– Ủ! Có gì đó đang diễn ra mà chúng ta không biết! – Hắn gật đầu

Không gian yên tĩnh, khiến người khác nổi da gà..

– Đi đến trụ sở! – Key đứng lên – Tao có linh cảm không tốt!

Nó sau khi lên phòng, tranh thủ tắm rồi đánh một giấc thật ngon. Bỗng nó trở mình, tai nghe tiếng động. Bản năng nhắc nhở nó, có gì đó đang xảy ra! Tiếng động đó ngày càng rõ, nó ngồi dậy, tự nói với bản thân là có Anh, Key và hắn ở nhà, không sao cả! Nhưng lúc này, tiếng động ngày càng lớn, nó chụp lấy điện thoại, bấm số gọi Key:

– Alo? Nhóc con? – Key bắt máy

– Anh đang đâu vậy? – Nó gấp gáp

– Anh đang ở trụ sở với Yun và Ken, có chuyện gì sao?

Nó giật mình, vậy chẳng phải chỉ có nó ở nhà hay sao? Tiếng động đó từ đâu phát ra? Bỗng cánh cửa nó bị nổ, mảnh vỡ văng khắp phòng, nó đứng dậy, nhanh tay lấy cây súng trên bàn. Một đám người mặt đồ đen xông vào:

– Nếu phản kháng thì bắn! – Một tên nói

– Tụi mày là ai? – Nó chìa súng, điện thoại rơi xuống nền nhà

– Đi theo tao!

– Tường dễ ăn à?

Nó nói xong, nhảy xuống bằng đường cửa sổ, kính vỡ văng tung toé! Đám người đó vẫn đuổi theo, vì ở tầng hơi cao, nhảy xuống nền đất nên nó đã bị trật chân. Cố gắng kiềm cơn đau và chạy, tiếng súng nổ. Họ muốn mạng nó!

Bên kia đường dây, Key đã nghe hết mọi việc:

– Không xong rồi! Về nhà mau! – Key nói

– Tao nghe tiếng súng? – Yun nói

– Không có thời gian đâu, về tới nhà rồi nói!

Họ nhanh chóng rời khỏi trụ sở, lòng ai cũng như lửa đốt! Nó trong lúc này đã trốn trong căn hầm bí mật, bên trên nó, tiếng bước chân, tiếng la hét ầm ĩ.

– MAU TÌM CON NHÓC ĐÓ!

Nó cố gắng bình tĩnh, điều hoà lại nhịp thở. Tay cầm súng, lúc nhảy qua cửa kính, có mảnh vỡ ghim vào tay nó, dù không sâu nhưng máu chảy khá nhiều. Nó vừa cầm súng, tay còn lại ôm chặt vết thương. Nó chỉ mong có người hỗ trợ, vì tình cảnh lúc này, nó mà ló đầu ra chỉ có chết!

Bỗng cơn bệnh lại tái phát, mặt trắng bệch, nó lại đang mất máu. Nó ngã sõng soài dưới nền đất lạnh, khuôn mặt dần dần mất đi sắc huyết! Nó sẽ chết ở đây sao? Kết thúc thế này sao? Nó cảm giác thần chết đang mỉm cười với mình..

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Cấp 2* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 109

Tiếng ồn ào, hơi thở gấp, máu tụt dần, nhiệt độ cơ thể nó đã chạm mức 36 độ. Nó gắng gượng, xé mảnh áo rồi buộc chặt vết thương lại, nếu nó không tự cứu mình thì không ai có thể làm được! Căn hầm này, có đường thông ra ngoài, nó lấy hết sức để đi. Cánh cửa thông ra ngoài được mở ra, nó đi chuyển chậm. Chỉ cần ra khỏi đây, nó sẽ thoát cái chết. Mỗi tíng ngất, khuôn mặt trắng bệch, từng bước đi là từng giọt máu thấm xuống nền đất...

– Kia, nó kia!

Có tiếng hét lên, nó giật mình cố gắng lấy hết sức chạy, nhưng cũng chẳng khá lên được bao nhiêu. Bỗng nó vấp rồi ngã xuống nền đất, mặt ngửa nhìn lên bầu trời, bất lực, con đau đang hành hạ. Đám người đó chạy tới, một tên chia súng vào đầu nó:

– Chết đi, con khốn!

– * Bằng ... Bằng ... bằng ... bằng ... *

Hàng loạt tiếng súng vang lên, như bắn nát cả bầu trời. Họ đã đến kịp! Yun chạy tới, bỗng nó lên, máu đỏ thấm vào áo somi trắng của hắn.

– Anh tới rồi.

Nó gắng gượng cười rồi bất tỉnh

Mùi hương quen thuộc, đôi mắt hé nhỏ, con người tím chuyển động.. Nó tỉnh dậy, điều đầu tiên nó thấy là một chàng trai đang ngồi trên ghế và ngủ, mái tóc bạch kim rũ xuống khuôn mặt. Nó ngồi dậy, cả cơ thể đau nhức, anh giật mình khi có tiếng động:

– Tỉnh rồi à?

Anh ngồi xuống bên cạnh nó, đưa tay vén vài cọng tóc trên mặt nó, nụ cười nhẹ nhàng khiến nó cảm thấy lòng mình ấm áp hơn hẳn. Rồi thứ nước ấm lăn dài trên khuôn mặt nó, anh hốt hoảng:

– Làm... làm sao thế? Em đau ở đâu à?

Nó khóc, nước nỡ, anh ôm nó vào lòng, nếu nó đau 1 thì anh lại đau tới 10

– Có 2 rồi! Ngoan, 2 xin lỗi, lỗi của 2 bất cẩn!

Anh tự trách bản thân mình, nó lắc đầu, ôm chặt anh khóc. Nó cũng không biết tại sao mình khóc, là vì sợ hay là vì còn sống? Nó cứ ôm lấy anh, chẳng còn nước mắt để rơi nữa...

– * Rầm * Băng, con có làm sao không?

Ông Bạch chạy vào, khuôn mặt hiền hậu có vài giọt mồ hôi lăn dài. Nó ngược lên nhìn, anh đứng lên:

– Ông ba? Sao ba lại ở đây? – Anh ngạc nhiên

– Nhà ba này, ba này không được vào sao?

– Ý con không phải vậy, chẳng phải hôm nay công ty có buổi họp quan trọng sao?

– Dời rồi, con gái ta quan trọng hơn!

Ông bước tới, ngồi xuống đưa tay lau đi giọt nước mắt trên má nó, nở nụ cười:

– Sao lại khóc chứ? Anh 2 ăn hiếp con à? – Ông hỏi

– * Lắc đầu *

Nó cảm nhận được sự ấm áp kì lạ từ ông, tình yêu vô bờ bến của người cha, ông bỏ cuộc họp khi nghe tin nó gặp nguy hiểm để chạy đến đây. Nó hạnh phúc lắm!

– Con không sao là ta vui rồi! Nếu con có mệnh hệ gì, anh con sẽ không sống nổi đâu!

Ông vừa nói vừa cười, anh cảm thấy có dòng điện chạy ngang qua, rùng mình -.-!

– Con xin lỗi!

Anh cúi người 90 độ, anh biết, lần này là do anh bất cẩn!

– Một lát ta sẽ nói chuyện với tụi con sau, bây giờ kêu người đem sữa lên cho em con đi! Sau đó, xuống nhà ta có chuyện còn hỏi!

Ông đứng lên, khuôn mặt nghiêm nghị nhìn anh. Sau đó quay sang nở nụ cười nhìn nó:

– Con nghỉ ngơi đi!

– Dạ!

Nó cười rồi gật đầu, dường như ông chỉ dịu dàng với nó. Ông ra khỏi phòng, anh nói:

– Anh sẽ kêu người đem sữa lên cho em. Nghỉ ngơi đi nhé nhóc con!

Anh nhẹ nhàng xoa đầu nó, rồi xuống lầu. Lát sau có người đem sữa lên, nó đang uống thì nghe tiếng nói chuyện dưới phòng khách liền lên đi xuống. Nó nhìn xuống, anh Key Yun Cen đang đứng nhận lỗi còn ông Bạch thì ngồi trên ghế với vẻ mặt đầy tức giận:

– Chẳng phải ta đã giao nhiệm vụ cho mấy con rồi sao? Tại sao chỉ có cái việc như thế cũng làm không xong? Sau này thì làm cái gì ăn hả?

Ông lớn tiếng, nó cảm nhận được sự ngang tàn từ ông, 4 người kia chỉ biết im lặng, cuối đầu xuống đất. Bỗng nó cảm thấy có lỗi vô cùng.

– Nếu lúc đó, đám kia nhanh hơn tụi con một bước thì sao? Sẽ xảy ra chuyện gì? Cen thì ta không trách, còn ba đứa kia! Thân là anh trai, là người ta tin tưởng giao Bãng cho! Tụi con làm ta thất vọng quá..

Ông thở dài, tay xoa xoa thái dương

– Lần này là lỗi của con, ba muốn phạt hãy phạt con! – Anh lên tiếng

– Không là lỗi của con! – Key nói

– Là lỗi của con! Bác đã trao Bãng cho con, con không làm tròn trách nhiệm! Con sẽ chịu phạt! – Hấn nói

Ông nhìn, khuôn mặt phúc hậu nhưng giờ đây thì lạnh lùng, người toả ra sát khí. Quả thật, cha nào con nấy!

– Ba đừng trách họ!

Mọi người nhìn theo hướng giọng nói, nó từ cầu thang bước xuống. Ông nhìn nó, rồi nói:

– Tại sao lại xuống đây? Con lên phòng nghỉ ngơi đi! – Ông lo lắng

– Vết thương nhỏ thôi, con không sao!

Nó bước lên trước 4 người kia, như thể muốn bảo vệ họ. Ông nhìn nó, mặt ông đang lại

– Chuyện này không liên quan đến con!

– Sao lại không liên quan? Nếu vì con mà họ bị phạt thì quả thật tội con nặng thêm!

– Bây giờ con đang chống đối ta?

– Con không dám! Lỗi này là do con! Nếu ba muốn phạt, phạt con đi!

Ông nhìn nó rồi:

– Con nghĩ chuyện này đơn giản lắm sao? Chuyện này không chỉ liên quan đến con, mà còn là trụ sở, tính mạng của mọi người. Nếu như việc này lặp lại một lần nữa thì sao? Làm sao mà ta có thể đảm bảo tính mạng của con đây!

Ông có phần tức giận, nhưng khuôn mặt vẫn điềm tĩnh, khiến đối phương chùn bước. Bỗng anh kéo tay nó, như nhắc nhở đừng nói thêm gì nữa, nó biết nhưng vẫn làm ngơ:

– Nhưng con không muốn có người chịu trách nhiệm cho con! Con nghĩ con đủ lớn để chịu trách nhiệm!

– Vậy thì theo con, lớn có nghĩa là như thế nào? Một đứa chỉ mới 15 tuổi đầu mà bảo là mình lớn? Chính câu nói của con, đã thể hiện cách suy nghĩ chưa trưởng thành!

Anh không chịu được nữa, kéo nó về phía sau:

– Mau xin lỗi ba!

Nó cắn chặt răng, nếu vậy chẳng phải họ sẽ chịu phạt sao? Không được, nó không chấp nhận!

– Con không cần ai bảo vệ con cả. Con sẽ tự đi trên đôi chân của mình, như trước đây con đã từng!

– Được! Bản lĩnh lắm! Vậy để ta xem con sẽ làm gì!

Nói rồi ông bỏ đi, cả không gian ngọt ngào hẳn. Anh nhìn nó:

– Giỏi lắm nhóc con! – Anh xoa đầu nó

– Tưởng chết rồi chứ! – Cen thở dài

– Chưa xong đâu, chuẩn bị bị tra tấn lỗ tai đi!

Hắn vừa dứt lời, điện thoại của Key có người gọi tới, là ba mẹ của Key! Key nuốt nước bọt, rồi đưa điện thoại cho nó:

– Bắt máy đi nhóc! – Key cười

Nó nghe theo và bắt máy

– Alo!

– Là Key đó à? – Mẹ Key nói

– À không, con là Như!

– À Như hả con? Con có làm sao không? Ta nghe tin xảy ra chuyện mà đứng ngồi không yên!

– Dạ con không sao!

– Tốt quá rồi! Key đâu con?

– Dạ anh...

Nó ngập ngừng, Key xua tay ý nói là không có ở đây!

– Nó đang ở đó chứ gì! Đưa điện thoại cho nó đi!

Nó đưa cho Key, mặt Key biến sắc:

– Alo!

– Tại sao lại để em nó bị như thế hả? Có việc làm anh thôi cũng không xong..bla...bla..

Thế là Key bị phụ huynh chửi cho một trận, Cen và Yun cũng vậy! Nhưng họ không bị phạt, đó là điều làm nó vui hơn...

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Cấp 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 110: Tôi trả anh , bằng cái mạng của cô ta!

Nó đành phải ở nhà dưỡng bệnh, để không xảy ra bất cứ chuyện gì, hắn cũng nghỉ ở nhà, nó đi học thì hắn đi học, nó đi chơi thì hắn đi chơi, nói chung: Hắn bên cạnh nó 24/24!

Rất cuộc vết thương cũng lành, tình trạng sức khỏe cũng khá lên rất nhiều, ông Bạch vẫn dẫn đo lăm mới cho nó đi học. Nó muốn hoàn thành chương trình! Cứ như vậy nó vui vẻ đến trường, ngày qua ngày..

Hôm nay, sau khi tập luyện xong nó cùng Ngọc xuống căng-tin, vừa xuống bỗng có chàng trai chạy tới trước mặt nó. Nó ngược lên nhìn, nổi tiếng là máu lạnh nên ít ai dám lại gần, anh ta hít một hơi sâu:

– Quà .... Quà này ... Dành cho em!

Anh ta đưa ra một hộp quà, được gói rất kĩ, thể hiện sự tỉ mỉ của người tặng. Nó nhướn mày rồi nhìn xung quanh, tay chỉ vào bản thân:

– Tôi?

– ..... Mong em nhận!

Anh ta nói, nhìn thẳng vào mắt nó, như bị đôi mắt tím cuốn đi. Nó hơi bất ngờ, Ngọc đứng kế bên huých tay nó:

– Kia! Người ta thành khẩn quá – Ngọc cười

– Anh có lộn tôi với ai không? – Nó hỏi lại

– Tôi... Tôi thích em, Kha Thảo Như!

– Ô ồ! Gì đây gì đây!?

Đúng lúc đó, Cen cùng anh, Key, Yun bước tới. Cen thích thú nói:

– Tô tình sao?

Nó bất ngờ quay lại, nhìn anh và Key.. Mặt gian tà!!!

– Mày trả lời đi kia!

Ngọc hỏi thúc nó, nó chần chừ rồi thở dài:

– Ý anh là sao? – Nó nhìn anh ta

– Ý tôi là... Là mong em có thể nhận món quà này!

– .... Cảm ơn anh!

Nó đưa tay lấy hộp quà kèm theo nụ cười dịu dàng khiến bao chàng trai say đắm, anh chàng kia thấy thế vui mừng. Nhưng vui chả được bao lâu thì hắn bước tới, về mặt dùng dằng sát khí:

– Tặng xong rồi, sao không cắt đi? Chớ mong mắt!

Hắn nhìn anh ta, mặt không cảm xúc, anh chàng kia nghe thế liền bỏ chạy. Nó ngược lên nhìn hắn không nói gì rồi bước lại bàn ăn ngồi, mọi người cũng ngồi xuống theo!

– Hôm ngày gì vậy? – Nó hỏi Ngọc

– Valentine, 14/2!

Nghe Ngọc nói xong, nó suy nghĩ một hồi, hèn chi anh ta lại đi tặng quà cho nó. Nó nhìn một hồi rồi lại buồn chuyện với Ngọc, chẳng thèm để tâm đến!

Lúc này, có một vài cô gái đến tặng quà cho lũ con trai, nhiều vô số kể. Họ cũng chỉ biết nhận, không nên từ chối.

Bỗng nó ngưng không buồn chuyện với Ngọc, đưa mắt nhìn sang hướng khác. Nếu như nó không lầm, là Thu!

– Thu? – Nó nói

– Cô ta vào đây làm gì vậy? – Ngọc tỏ vẻ khó chịu nói

Nó liếc mắt sang hắn, hắn đang nhìn Thu, ánh mắt đó, nó không thể thấy được cảm xúc của hắn. Thu bước tới, thu hút sự chú ý của nhiều người:

– Anh Nhật! – Thu mỉm cười

– Em đến đây làm gì? – Yun lạnh lùng

– Có việc! – Thu nói

– Vậy thì giải quyết lẹ rồi rời khỏi đây!

Nói xong hắn đứng lên, bước được vài bước thì Thu kéo hắn lại rồi đi tới trước mặt cản đường hắn

– Lại làm sao? – Hấn nhủ mày

– Hôm nay, Valentine, em có quà cho anh!

Thu đưa ra một hộp quà, hấn nhìn món quà rồi nhìn Thu. Thu đang mỉm cười nhìn hấn, đứng trước mặt hấn là người con gái hấn từng yêu rất sâu đậm, rồi cũng là người đã đem đến nỗi đau tột cùng. Giờ lại đứng trước mặt, tặng quà sao? Nực cười!

– Em xin lỗi vì hành động lúc đó! Chỉ xin anh nhận món quà này, quả thật, em còn... thích anh nhiều lắm!

Nói đến đây, từng giọt nước mắt lăn dài trên khuôn mặt của Thu, hấn có chút chạnh lòng. Hấn bất giác đưa tay lên lau nước mắt cho Thu, hành động nhẹ nhàng, trong thâm tâm, hình ảnh của Thu đôi khi lại hiện về. Nụ cười, giọng nói, cử chỉ, hấn đã từng yêu Thu sâu đậm.

Nó ngồi trên ghế, nhìn cặp đôi trước mặt, lòng cảm thấy nhói kèm theo sự phẫn nộ. Nó không hiểu tại sao mình lại có cảm giác này! Ngọc lúc này nhìn sang nó, huých nhẹ vào tay:

– Này! Sắc mặt không tốt rồi đấy! – Ngọc nói

– Bình thường! – Nó hờ hững

Lúc này anh cũng quay sang nhìn nó, anh biết nó nghĩ gì. Key bất giác nhìn theo, rõ ràng con nhóc này đang ghen! Nó im lặng, nhìn chăm chăm vào hai người kia. Lúc này TA cùng Kai từ đằng sau đi lên, TA ngồi xuống cạnh nó, tay đặt lên vai:

– Bình tĩnh! – TA cười

– Có mất bình tĩnh đâu?

Nó trả lời mà không thèm nhìn TA một cái, TA thở dài rồi cười. Lúc này, Thu bỗng ôm chầm lấy hấn:

– Em yêu anh! Em thật sự yêu anh! Em về đây là vì anh! Em yêu anh, Trang Hoàng Nhật!

Yun sững sờ, không kháng cự, mọi người xung quanh hò hét, như thể chúc mừng cho cặp đôi này!

– Có gì về nhà nói! – Hấn nhẹ nhàng nói

Thu như giả vờ không nghe, ôm chặt lấy hấn khóc. Hấn cũng ôm, lúc này, hấn biết mình bị lung lay!

Như đổ dầu vô lửa sau khi hấn ôm Thu, nó đứng dậy, mặt tối sầm. Mọi người quay sang nhìn nó, biết là sẽ có chuyện xảy ra! Trong khi mọi người đang hò hét, nó giật mạnh đôi bông tai, cả chiếc lắc ra

– Mày làm gì vậy? – Ngọc giật mình

Nó không nói, bước tới chỗ cặp đôi hạnh phúc kia. Hấn lúc này nhìn nó, mắt họ chạm nhau:

– Chúc mừng!

Nó nói, hai tay nắm chặt lại, Thu buông hấn ra, tự động nắm lấy tay hấn. Khuôn mặt nó, vẫn bình thường như mọi ngày, như đối mặt với người lạ:

– Trả anh!

Từ trên tay nó, đôi bông tai cùng chiếc lắc rơi xuống, mọi người im lặng, không còn tiếng hò hét nữa. Hấn nhìn nó, không nói tiếng nào:

– Đây là...? – Thu thắc mắc

Nó không trả lời, mắt vẫn nhìn hấn như đợi một lời giải thích. Nhưng giải thích về việc gì? Và có gì để giải thích? Càng nghĩ nó càng tức giận, khuôn mặt bình tĩnh, nhưng khi biển im lặng thì sau đó là trận cuồng phong bão tố!

– Anh, đây là gì? – Thu lắc tay hấn, giương đôi mắt ngây thơ ra

– Không là gì cả!

Hấn nói, không thiết tha, chỉ là 4 chữ bình thường nhưng sao nó lại nhói đến vậy? Nhưng lúc này, cơn giận lấn áp, vừa đau vừa hận! Thu bước tới và cuối xuống, định nhặt những món trang sức lên thì, bàn chân ai đó đã giẫm lên! Là nó! Mọi người ngạc nhiên nhìn, Ngọc cảm thấy tình hình, liền chạy đến bên nó:

– Từ từ nói chuyện! Không nên đập lên như vậy! – Ngọc nói

Nghe Ngọc nói, nó càng tức thêm, Thu đứng thẳng dậy, đối mặt với nó! Lúc này hấn bước tới kéo Thu về phía mình, quả thật, chầm đầu vào biển lửa đây mà!

– Mẹ kiếp! Nói chuyện gì? Có gì để nói?

Nó quát lên, Ngọc hơi lùi về phía sau, lần đầu Ngọc thấy nó giận tới mức chửi thề, từ trước đến giờ, nó hoàn toàn không thích nói những từ như thế!

– Em, em bình tĩnh lại!

Thu định bước lên thì hấn cản lại, hấn nhìn nó rồi nói:

– Về nhà rồi nói tiếp!

– Chó chết thiệt! Anh, với cô ta với tôi, có gì để nói? Hay anh muốn tôi chúc phúc đây? Được, tôi chúc hai người sống với nhau, không ngày nào hạnh phúc, cả đời gặp sóng gió triền miên. Được chưa? – giọng điệu cay nghiệt, nó nhếch mép

– Như, im!

Anh không chịu được liền lên tiếng, bước tới bên cạnh nó, đẩy Ngọc sang một bên!

– Đủ rồi! – Anh nói

– Mẹ nó!

Quát lớn, nó giẫm xuống nền đất, chà đạp những món đồ trang sức kia không thương tiếc rồi giương đôi mắt đầy căm ghét lên nhìn hấn. Anh chụp lấy bàn tay nhỏ bé của nó:

– Về nhà!

Anh kéo nó đi, tiếng xì xào vang lên. Hấn chẳng nói gì kéo Thu đi, bỏ lại đầy khuất mắt cho mọi người. ...

Trên xe, anh và nó không ai nói gì, anh không về nhà, cứ chạy mãi, chạy hơn cả chục vòng xung quanh thành phố. Đến tận chiều tối, bầu trời chuyển mây đen, thật không hợp với Valentine. ...

Cuối cùng anh chở nó về nhà, nhưng đó là lựa chọn sai lầm. Đạp vào mắt nó, Thu đang ngồi kế hấn, dựa vào lòng hấn, cả hai nói chuyện vui vẻ. Nó bước vào, nhếch mép:

– Đây đâu phải chỗ cho hai người thể hiện tình cảm? – Nó nói

– Em ... Em nói gì kì vậy Như? – Thu bỗng ngại, mặt đỏ lên

– Ý em là gì? – Hấn nhìn nó

– Chướng mắt! – Nó gằn giọng

– Thôi đi, cãi nhau cả ngày rồi! – Key từ trên lầu đi xuống

– Ngồi xuống nói chuyện không được sao? – Anh nói

– Em thử nói lại xem! – Hấn nói

– Cả hai người, thật sự, rất chướng mắt!

– * Xoàng * đừng thấy tôi không nói thì làm tới!

Hấn gạt tách trà trên bàn xuống đất, vỡ tan, như khung cảnh hiện giờ, lời đã nói không rút lại được, nước đã đổ làm sao hết? Tình hình căng thẳng, nó chẳng nhún nhường:

– Căn bản, ngay từ đầu, tôi chưa từng kêu anh nhường! – Nó nói

– Thật quá quắt! Em không nên nói chuyện như vậy với các anh của mình! – Thu đứng lên nói

– Thì đã sao? Lớn hơn vài tuổi, gọi bằng anh. Cư xử không giống đàn anh chút nào!

– * chát *

Không biết từ khi nào, Thu đã bước tới và tát nó một cái thật mạnh. Tiếng sấm ngoài trời đồng thời vang lên, như xé nát cả bầu trời. Mọi người ngơ ngàng, nó vẫn bình tĩnh, quay sang nhìn Thu:

– Cô biết mình đang làm gì không? – Nó nói, sắc mặt thay đổi

Bầu trời tối sầm lại, căn biệt thự được bật đèn, không gian mờ mờ ảo ảo. Thu lùi bước, nhìn nó:

– Tôi ... Tôi.. – Thu lấp bắp

Nó đưa tay lên sờ má, đỏ ửng, rất nữa! Lâu rồi mới có người đánh nó, cảm giác thật thích thú. Anh bước tới, nắm lấy tay nó:

– Có làm sao không? – Anh hỏi

– Không! – Nó trả lời

– Lên phòng! – Anh kéo tay nó

– Buông ra! – nó giật mạnh tay ra

Anh quay sang nhìn nó, nó nhìn anh, chưa bao giờ, anh thấy nó như thế này!

– Em đang mất bình tĩnh đó! – Anh nói

– Bước lên đây với anh 3! – Key quan sát nãy giờ nói

– Mẹ kiếp! Hai anh đừng xen vào! – Nó quát lớn

– Nếu em muốn đánh lại, đánh tôi đi! – Hấn bước tới

Hấn biết hấn sai, nhưng hành động này sai càng thêm sai. Nó cúi gầm mặt xuống, môi hơi nhếch lên:

– Anh sẵn sàng vì cô ta? – Nó nhìn hấn

– Đừng dài dòng, thích cứ việc đánh! – Hấn nói

– Tôi trả anh. Hôm nay, tôi trả anh, bằng cái mạng của cô ta! Và, tôi không cần anh bảo vệ!

Nói rồi nó xoay người bỏ ra ngoài, anh định chạy theo nhưng bị Key cản lại:

– Khi nào nó ổn, nó sẽ tự về!

Lúc này, trời đổ mưa, mưa ngược mùa sao? Con mưa nặng hạt đổ ào xuống Sài Gòn, nó bước đi, chẳng biết mình đang đi đâu...

Mọi người đang tìm chỗ trú, còn nó thì hoà mình vào con mưa

Con mưa kéo dài, chỉ mới 6 giờ mà bầu trời đã tối mịt..

Nó cứ bước, cứ bước, khoé mắt cay cay, nó không biết là nước mắt hay là nước mưa nữa. Đầu óc nó trống rỗng, nó băng qua đường không chú ý đến xe, rồi bỗng một chiếc xe hơi thắng gấp lại, chỉ một vài cm nữa là đụng trúng nó, từ trên xe, bóng hình quen thuộc chạy tới:

– Như, tại sao lại ở đây?

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Cấp 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 111

Dưới con mưa tầm tã, nó nhìn người đó, cổ họng nghẹn lại, nói không thành tiếng, lòng ngực như tắt nghẽn..

– Sao mày lại ở đây? Thôi lên xe đi rồi nói tiếp!

Người đó đẩy nó vào xe, rồi chạy đi, xuyên qua màn mưa. Chiếc xe dừng lại, bên trong xe cả hai người đều ướt, bên ngoài con mưa dường như không có ý định ngưng!

– Mày chạy xe được sao?

– Muốn đi dạo chút!

– ....

– Còn mày?

TA quay sang nhìn nó đang thất thần, bộ đồng phục trên người còn chưa thay. TA biết đã xảy ra chuyện, nó im lặng rồi khoé mắt cay cay, cắn chặt môi.

– Đã xảy ra chuyện gì? – TA ân cần hỏi

– ....

– Tại sao lại đi một mình?

– ....

– Đừng im lặng nữa...

– ....

Nó vẫn không mở miệng, TA nhìn nó đầy chua xót, chắc chắn có liên quan đến việc xảy ra ở trường. Nếu nó không chịu mở miệng, sẽ không thể giải quyết!

– Mưa càng ngày càng lớn, tao đưa mày về!

– Đừng...

Nó nói, giọng hơi run..

– Việc xảy ra ở trường! Đúng chưa? – TA nói

– ... Tao tự về! Mày về trước đi!

Nói rồi nó bước ra khỏi xe, bước đi thật nhanh nhưng chưa được bao nhiêu thì bị TA giữ lại. Cả hai đối mặt, TA nhìn nó rồi nó:

– Mày thật sự, thích anh ta đến vậy sao?

– Không!

– Vậy tại sao lại tự làm khổ mình như vậy? Nếu không thích, tại sao lại nổi điên lên? Nếu không thích, tại sao lại nhìn anh ta với ánh mắt đầy đau thương như vậy?

TA quát lên, trong cơn mưa, cậu ta thật sự rất giận giữ. Từng lời nói của TA như cửa vào vết thương của nó, nước mắt tuôn trào theo từng câu nói.

– Nếu không thích anh ta, tại sao ... Tại sao lại đau lòng đến vậy?

Nó đau lòng! Ừ, mẹ kiếp, đau chết đi được! Cứ tưởng, sau khi làm vậy, nó sẽ không suy nghĩ đến hán nữa. Nhưng thay vào đó, cảm giác đau lòng lên đến bất chợt như cơn mưa ngày hôm nay.

– Cả cuộc đời này, tao hận nhất một điều!

Nó nói, nhìn TA, miệng nở nụ cười đầy chua xót

– Điều gì?

– Tao không thể tự tay mình giết chết hán ta!

Nó nói rồi nhếch môi, nước mắt thi nhau đua, dù là mưa TA vẫn biết nó đang khóc. Đôi mắt đỏ hoe ....

– Cả cuộc đời này, có lẽ tao được sinh ra, là sai lầm!

Nó cười nhạt..

Bỗng TA ôm chặt nó, thân hình cao lớn bao phủ nó lại, dưới cơn mưa...

– Không phải! Không phải sai lầm...

– Chẳng ai cần tao cả!

– Đã bao giờ mày thử nhìn phía sau mày chưa? Còn tao mà...

TA ôm nó cứ khích lệ nó hãy khóc đi, nó oà lên như đứa trẻ. Dù có mạnh mẽ đến mấy, nó vẫn là con gái, chẳng đứa con gái nào chịu nổi thất tình cả! Nó khóc hồi lâu, TA đưa nó vào xe rồi chở nó đi, dầm mưa lâu, nó ngủ quên, trên mi còn đọng lại vài giọt nước!

Nó nằm trên giường, khuôn mặt nhăn lại, có mùi hương thoang thoảng khiến người khác cảm thấy dễ chịu.. Nó mở mắt ra, căn phòng trang trí tao nhã, không cầu kì, đơn giản nhưng rất đẹp!

– Dậy rồi hả?

Ngọc chạy tới bên cạnh nó, đưa tay sờ trán, nó sốt do dầm mưa, cũng may là nhẹ

– Đây là đâu? – Nó ngồi dậy

– Nhà Tuấn Anh!

Nó gật đầu, đầu nó đau như búa, sau khi khóc một trận lớn như cơn mưa, nó cảm giác mình thật ngu ngốc. TA lúc này đi vào, đưa cho nó ly trà nóng rồi ngồi xuống ghế:

– Đây, con gái thất tình là thế đấy! – TA trêu

– Cái đầu mày! – Nó liếc

– Nếu như hôm qua, TA không gặp được mày thì sẽ làm sao đây? Có ngu cũng ngu vừa vừa thôi. Đẹp mà ngu, đúng là bù qua sút lại! – Ngọc nói

No im lặng, uống ly trà trên tay, trà thanh ngọt không quá đắng. Nó hít hơi sâu:

– Ủ! Bà mày là thế đấy! Sao? Sao hả?

Nó quát lại, lườm hai đứa bạn ... Không an ủi thì thôi, còn chửi nó nữa! Thật đúng là bạn tốt

– Thì ngu chứ sao? Không hỏi câu nào thông minh hơn được à? – Ngọc quát lại

– Đừng cãi nữa!

Tuấn Anh nhắc nhở, có ai mà cãi nhau um xùm vào sáng sớm không chứ? Có, có nó:))

– Mày lo mà trả ơn tao đi, tao bị lôi đến đây để chăm sóc mày đó! – Ngọc nói

– Lại đây tao đấm cho vài cái, quà trả ơn! – Nó nhếch mép

– Khỏi! Cảm ơn!

Ngọc xua tay, nó với TA bật cười. Nhưng nụ cười cũng nhanh chóng vụt mất trên môi nó, hình ảnh của hấn cùng Thu hiện về, nó cười nhạt.

– Tụi tao biết chuyện rồi...

Ngọc nói rồi thở dài..

– Chó chết thiệt!

Nó chửi rủa, hai tay bóp chặt ly trà tưởng chừng đã vỡ ra

– Mày định làm sao? – TA hỏi

– Tao không nghĩ Yun là người như vậy, chắc chắn là có gì đó đang xảy ra mà mình không biết! – Ngọc nói

– Mọi việc rành rành trước mắt, tình cũ không rủ cũng đến! Tao mệt rồi, chẳng quan tâm nữa.. – Nó cười lạnh rồi nói tiếp – Đừng nhắc tới việc này nữa

Nói rồi nó uống nốt ly trà, chẳng cần trải lòng nữa, mệt rồi! Bấy nhiêu đó chưa đủ sao? Mắc gì nó cứ tự rước đau thương về mình?

– Anh Ken đang tới rước mày đó! – TA nói

– Ai nói cho anh ta biết vậy? – Nó nhìn vào hai đứa kia

– Không phải tao! – Cả hai đồng thanh

– Lũ chúng mày, phản bội, phản bội!

Nó lấy gối chọi tứ lung tung, Ngọc và TA cười phá lên, chỉ bên bạn bè thân thiết, nó mới tự nhiên như vậy! Lát sau, anh tới, nó đã ngồi dưới phòng khách chờ sẵn. Nhìn anh, chẳng nói gì rồi bước vào xe đi về. Cả đoạn đường dài, chẳng ai nói lấy một câu!

Về đến nhà, vừa bước vào phòng khách đã thấy Key đang lo lắng ngồi đó, vì đêm hôm qua nó không về. Thấy nó, mặt Key tươi tỉnh hơn nhiều:

– Em về rồi! – Key cười

– Nó trốn ở nhà Tuấn Anh, thật là, cũng biết chọn nơi lắm!

Đến bây giờ anh mới mở miệng, xoa đầu nó đầy triu mến.. Nó còn tưởng về đến nhà sẽ bị họ xé xác ra, mắng cho một trận. Nhưng ngược lại, họ dịu dàng, nó cảm nhận được sự ấm áp, chân thành qua hành động lời nói.

– Lại đem lại rắc rối rồi... – Nó cười xoà

– Không sao là được rồi! Lên phòng nghỉ ngơi đi, anh sẽ kêu người đem thức ăn lên! – Anh nói

Nó ngoan ngoãn làm theo, chẳng như hôm qua, như con sói hoang lạc ở nơi xa lạ, xù lông bảo vệ chính mình. Kể từ ngày nó bị ám sát, ông Bạch không đồng ý với việc để cho tụi nó thoải mái, đem cả người hầu, đầu bếp, vệ sĩ đến. Dù không còn tự do nữa, nhưng anh cùng những người khác cũng không phản đối, sẽ an toàn cho nó hơn!

Nó lên phòng, tắm rửa sạch sẽ, vừa leo lên giường thì đã thấy đồ ăn để trên bàn.. Toàn là đồ bỏ, nó ăn một hơi rồi đem để trước cửa phòng. Nó chẳng muốn bước ra khỏi phòng nữa, không chừng sẽ chạm mặt!

Cứ thế, sáng đi học chiều về lại chui vô phòng, ăn cơm cũng ăn trong phòng. Cứ thế kéo dài khoảng một tuần, Key không chịu nổi nữa đành đành nổi giận xông vô phòng nó:

– Định ở trong này đến chừng nào? Không xuống ăn bữa cơm với anh mày được à? Đã thế người hầu nói càng ngày ăn càng ít, định chết trong này à?

Key tức giận quát lên, nó nằm trên giường, dí mắt vào điện thoại chơi game. Được năm phút, nó dừng lại, ngồi dậy rồi nhìn Key. Key đang bốc hỏa với đứa em gái cưng, biết là nó đang buồn nhưng có cần phải trốn trong phòng mãi không?

– Chưa biết đến chừng nào! Đi xuống lâu rất mệt! Không có ý định chết ở đây, có chết cũng phải chết oai hùng!

Nó bình thân trả lời từng câu hỏi của Key, Key tức tới nổi mặt đỏ bừng đóng cửa thật mạnh rồi bỏ đi! Nó nhìn theo chẳng nói gì, định quay lại chơi game tiếp nhưng tâm trạng bị phá hỏng. Chết tiệt mà!

Nó ở trong phòng, không chơi game thì đọc truyện, coi phim. Nó chẳng muốn gặp mặt hấn, nó sợ mình yếu lòng. Nó tự thuyết phục bản thân, đây là tình cảm nhất thời, nhanh chóng phai phôi. Cả tuần, nó không gặp hấn, đi học cũng đi riêng, ở trường mỗi khi thấy bóng dáng hấn từ đằng xa thì đã bỏ đi!

Ngày đó, Thu tát nó, nó không đánh trả. Đến khi hấn bước ra che chở cho Thu, nó chỉ muốn đâm cho cô ta một nhát! Nhưng nó đã nói, trả hấn bằng mạng của cô ta.. Miệng nói mà lòng đau như cắt, nó quay lưng bước đi, chỉ vì, nó không muốn khóc trước mặt hấn, một lần nữa!

Nó nằm đó, cứ suy nghĩ, chẳng mấy chốc đã ngủ. Nhưng trong giấc mơ, cái đêm ba mẹ nó bị ám sát lại hiện về, từng chi tiết..

Nó tỉnh ngủ, cả người toát mồ hôi, hơi thở nặng nề. Ngồi dậy rồi ôm mặt, nó lại nhớ về giấc mơ, nhớ về ngày hôm đó. Đó là ác mộng, đeo bám nó, nay lại hiện về. Người nó run nhẹ, toát mồ hôi dù phòng luôn bật điều hoà 24/24. Từng cảnh máu me, lời nói của họ quanh quẩn trong đầu nó. Đến bây giờ, nó vẫn luôn oán hận bản thân, là vì nó yếu đuối. Nếu ngày đó nó mạnh mẽ, dứt khoát, họ đã được cứu. Nếu nó biết tính toán, lường trước mọi việc thì đã ba mẹ nó không chết. Nếu nó biết cảnh giác, thì tại sân bay, Bông Gòn đã không bị bắn. Là lỗi của nó!

Khoé mắt cay, dòng nước ẩm chảy dài trên khuôn mặt, như hạt trân châu không dứt. Nó đã tự trách mình, mọi việc đều tồi tệ cả. Tự ôm lấy mình rồi khóc, nó chẳng như về bề ngoài mà mọi người tiếp xúc, cũng như bao cô gái khác, dù có mạnh mẽ đến đâu, luôn luôn cần điểm tựa. Nó đâu nhận thức được, nó luôn coi anh, Key là điểm tựa, nhưng đến khi buồn, tâm lý loạn lên, nó lại không tìm đến họ. Tự mình chui vào một góc tối, rồi tự trấn an bản thân, đến khi ổn, lại xuất hiện với nụ cười..

Nhưng! Hấn đã đến phá vỡ qui luật đó, lau đi giọt nước mắt, rồi cùng nó chia sẻ khó khăn. Cùng nó vượt qua nỗi đau. Rồi, chẳng biết từ khi nào, nó xem hấn, là một điểm tựa. Cứ như thói quen, nó cứ quen với việc có điểm tựa, để rồi đến khi hấn đi mất. Cảm giác mất đi thứ gì đó quan trọng, muốn giành lấy nhưng bản thân không cho phép..

Nó khóc, nhưng vẫn nở nụ cười.. Nó tự nhận thức được, bản thân đã không còn quan trọng với hấn, giữa nó và hấn không còn gì liên quan đến nhau nữa. Bây giờ, việc nó làm là phải mạnh mẽ, vì từ đây về sau, nó sẽ không còn ai cùng vượt qua nỗi đau nữa. Phải mạnh mẽ, để tự bảo vệ bản thân, bạn bè và người thân. Đó là con đường duy nhất, nó tìm thấy!

Thời gian cứ vậy trôi đi, nó dần dần trở về với bỏ bọc trước đây của mình, lạnh nhạt với mọi việc xung quanh, không quan tâm đến cảm xúc của mọi

người. Nó đã đến gặp ông Bạch, đương nhiên, không ai biết điều này. Thời gian ở nhà của nó ngày càng ít, anh và Key dần nhận ra điều này. Nó bắt đầu hành động theo bản thân, không cùng anh, Key và hần đi học nữa, tài xế chở nó đi. Nó luôn về nhà lúc trời tối, đi lúc sáng sớm!

– Đạo này, Như nó sao sao á!

Cả đám đang ở nhà anh, Ngọc vừa nói vừa thở dài

– Ý em là sao? – Key hỏi

– Nó đang trở về vỏ bọc trước đây! – Anh giải thích

– Đúng rồi! – Ngọc đồng tình

– Khoá học của tụi em đã kết thúc vào tuần trước, vậy mà hôm tạm biệt mọi người nó không đến, thật là! – Kai nói

– Khoan đã! Kết thúc vào tuần trước? – Hần hỏi

Hần ngồi im, nghe mọi người nói chuyện, bây giờ mới lên tiếng. Nghe hần hỏi, anh và Key cũng nhận ra điều gì đó. Có gì đó không đúng ở đây?

– Ủ! Đã kết thúc! – TA nói

– Tại sao không nói cho anh biết? – Anh nói

– Tụi em nghĩ Như sẽ nói cho mấy anh nên không nói! – TA ngạc nhiên

– Nếu như đã kết thúc một tuần trước, vậy thì... Nó đã đi đâu?

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Cấp 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 112

Trong căn phòng, chẳng ai nói gì, đúng vậy! Nếu như, không đi học thì nó có thể đi đâu? Ngọc suy nghĩ rồi lấy điện thoại gọi cho nó, có tín hiệu và đổ chuông. Không khí căng thẳng hẳn lên, Ngọc trong lòng bất an. Bên kia đầu dây bắt máy:

– Sao vậy?

Giọng nói lạnh lẽo vang lên, Ngọc hơi nhúm mày rồi nói:

– Đang đâu vậy?

– Có chuyện gì? – Nó lảng tránh câu hỏi

Ngọc liếc mắt sang Cen ra hiệu, Cen hiểu ý lập tức lấy laptop và nhanh chóng định vị nó!

– Định rủ mày đi chơi thôi! Đang đâu, tao qua rước!

Ngọc cố gắng kéo dài thời gian, đôi tay Cen đang múa trên bàn phím, màn hình hiện lên những con số chạy liên tục. Mọi người căng thẳng hẳn!

-..... Tao không có hứng! Để khi khác!

Nó trả lời, Cen lúc này đã tìm được vị trí liền quay sang gạt đầu với Ngọc. Ngọc hiểu ý liền thở phào, nhưng không ngờ bên kia, nó đã nhận được sự bất thường:

– Làm sao? – Nó hỏi

– Hửm? À, không gì! Để khi khác cũng được!

– Ủ!

Nói xong nó ngắt máy, mọi người đều hướng về phía màn hình:

– Đây chẳng phải là...?

Ngọc ngạc nhiên, vừa nói vừa chỉ vào màn hình. Không riêng Ngọc, ai cũng đều có thái độ này khi nhìn vào vị trí. Hấn nhíu mày, khuôn mặt tỏ vẻ không hài lòng:

– Chuyện này để tao giải quyết! – Hấn nói

– Không được! Mày với nhóc con như vậy, mày đòi giải quyết cái gì? Chuyện kia, mày còn chưa lo xong! – Key cản

– Đúng vậy! Tốt nhất mày hãy làm tốt, kế hoạch kia, nhất định phải thành công! – Anh đồng tình

– Chuyện kia? Kế hoạch? Ý mấy anh là sao? Có chuyện gì mà tụi em không biết? – Kai nóng vội

Ngoại trừ tứ đại ma vương và Kino, những người còn lại không ai hiểu họ đang ám chỉ về việc gì! Ngọc khẽ nhíu mày, nhìn sang Hấn, đúng như Ngọc nghĩ, có gì đó không ổn...

– Được rồi! Kino, giải thích cho tụi nó!

– Vâng!

Sau khi nghe Kino giải thích, khuôn mặt của Ngọc, Kai, Tuấn Anh đều biến sắc, từ ngạc nhiên đến tức giận!

– Chuyện là vậy đó! – Kino nhún vai

– Tại sao lại giấu tụi em? – Kai hỏi

– Bây giờ không phải là lúc bàn việc đó! Phải xem con nhóc kia còn định làm gì! – Cen đáp lại

– Trên người Như có thiết bị định vị! Dựa vào đó mà tìm! – Ngọc nói

– Nếu như vậy thì quá đơn giản, thiết bị định vị đó không còn nữa! – Cen lắc đầu, đôi tay linh hoạt trên bàn phím

– Ý anh là sao? – Ngọc hỏi

– Chiếc lắc, đôi bông tai, kể cả dây chuyền đều bị tháo xuống. Mỗi thứ trong đó đều có tác dụng riêng, hôm đó có ai đó không chịu can lại, quyết cứng đầu, đầu cho tới cùng! – Anh mỉa mai

Mọi ánh mắt nhìn về ai đó, ai đó mặt vẫn bình thản như không có chuyện gì.

– Thật là, phiền phức!

Hấn nói, như nói với chính mình. Đúng là, con nhóc này không được gì, chỉ được cái gây ra phiền phức!

– Phiền phức? Nếu như hôm đó, anh chịu giải thích thì mọi chuyện sẽ không tồi tệ! Lại còn ngồi đó trưng cái vẻ mặt thánh thoi ra! Còn không lo mà tìm cách đi, nếu nó có chuyện gì. Em sẵn sàng đánh đổi cả mạng mình với anh!

Ngọc tức giận tuôn một trận, Hấn vẫn im lặng, mắt vẫn nhìn chăm chăm vào màn hình vi tính. Tìm cách? Hấn đang trong thế bị động, bảo tìm cách là tìm được sao? Yun bị lời nói của Ngọc làm cho vẻ mặt trông rất khó coi, tay nắm thành quyền!

– Quản gia đâu? – Hấn lớn tiếng

Một người đàn ông đứng tuổi, là bác Lê! Ông bước tới, vẻ mặt bình thản, dịu dàng, ông quá quen với cảnh này rồi!

– Tại sao ông không báo cáo với tôi? – Hấn hỏi

– Ý cậu là gì, Trang thiếu gia? – Quản gia vẫn giữ vẻ mặt bình tĩnh

– Ý tôi là gì? Ông biết mà còn hỏi!

– Tôi thật sự không hiểu, thưa thiếu gia!

– Ông!

Hấn gằn một tiếng, tay chỉ vào ông quản gia!

– Ông lui xuống đi! Còn mày, bây giờ tức giận thì được gì?

Anh ra lệnh cho ông quản gia, quay sang nhìn hấn. Đầu phải chỉ hấn lo, anh cùng mọi người ai chẳng lo chứ? Lúc này điện thoại hấn reo lên, nhìn vào màn hình, hấn nhủ mày:

– Alo? – Hấn bắt lực bắt máy

– Anh hả? Hôm nay đi chơi với em đi, em nhớ anh!

Giọng điệu làm nũng khiến Ngọc muốn nôn ra, không ai khác ngoài Thu! Có điều, cô ta chọn không đúng thời điểm rồi!

– Đẹp! Không có đi đâu hết! – Hấn quát lớn

– Tại.. Tại sao anh lại quát em? Em.. Chi là nhớ anh thôi mà! Huhuhu – Thu khóc

Hấn cúp máy ngang, không quan tâm đối phương ra sao! Bên kia đầu dây, nhận ra tín hiệu bị cắt, Thu tức giận:

– Cái tên chết tiệt này!

– Haha! Lại thất bại à?

Một người ngồi trên ghế, thân hình cao lớn, ngồi trong góc tối khiến khuôn mặt lu mờ, không nhìn rõ được

– Đạo này hấn lạ lắm! Cứ né tránh, chỉ tại vì con kia! Chó chết tiệt! – Thu chửi

– Bình tĩnh! Nếu em cứ như vậy, kế hoạch sẽ đổ vỡ. Anh thu nhận em về, là muốn em quyến rũ hấn, lúc đó anh sẽ tiêu diệt cái tổ chức Black chết tiệt kia. Hahahaha, lúc đó anh sẽ đứng đầu!

Người đàn ông không rõ mặt kia kiêu ngạo nói, giọng nói trầm, có chút ma quái. Thu lúc này quay sang, tiến tới rồi ngồi vào lòng ông ta

– Lúc đó, anh không được quên em đâu đó! – Thu làm nũng

– Đương nhiên, mỹ nhân của anh cũng có công rất lớn. Khi đó, em sẽ là phu nhân của anh! Con vợ già của anh, không bằng một góc của em!

– Dẻo miệng thấy sợ!

– hahahahahaha, em lo chuẩn bị đi. Ba ngày sau, kế hoạch sẽ tiến hành! Lúc đó, cực cho em rồi!

– Chỉ cần anh không quên em thôi!

Cuộc đối thoại giữa Thu và người đàn ông kia đầy bí ẩn, có một kế hoạch, điên cuồng đang diễn ra..

Trời đã tối, người lái xe trẻ tuổi đang điều nó vào, về mặt nó xanh xao, mồ hôi nhễ nhãi. Quản gia biết lúc nào nó đi, lúc nào nó về nên đã ở cửa đón nó. Vừa thấy nó, ông quản gia ngạc nhiên, người lái xe nhanh chóng đưa nó vào, ngồi lên ghế sofa. Hành động của anh lái xe nhẹ nhàng, như đặt một bông hoa, sợ những cánh hoa sẽ rơi đi.

– Bạch tiểu thư, tiểu thư làm sao vậy? Tiểu thư!

– Tôi không sao! Bác Lê cứ đi nghỉ trước!

Nó nhăn mặt, đôi mắt nhắm nghiền lại, có vẻ như nó vừa trải qua chuyện gì đó, rất kinh khủng!

– Tiểu thư, sắc mặt tiểu thư rất xanh xao! Tôi sẽ đi gọi thiếu gia!

Ông quản gia hốt hoảng liền nói.

– Chuyện gì vậy?

Từ lên lầu, có người đi xuống, bóng dáng cao lớn, khuôn mặt lạnh tựa băng, không có cảm xúc. Nó nghe, giọng nói quen thuộc, đôi mắt mở ra, sững người rồi quay mặt sang chỗ khác!

Hấn bước tới, người lái xe cúi chào, hấn liếc mắt nhìn anh ta, không nói gì. Hấn lại nhìn sang nó, nhìn bộ dạng đáng thương của nó rồi nhủ mày

– Dạ thưa, Bạch tiểu thư sắc mặt không được tốt! – Ông quản gia nói

– Không tốt?

Hấn nhìn nó, nó né tránh ánh mắt, loạng choạng đứng dậy, xém xiu nữa là té. Hấn nhủ mày.. Nó không nói gì, bước đi, bước chân không vững, bước được mấy bước, đầu óc nó quay vòng vòng, mắt không nhìn thấy gì cả, mọi thứ đều mờ mờ ảo ảo. Rồi cả người nó đổ ập xuống, bàn tay hấn nhanh chóng bắt lấy, ôm trọn nó vào lòng!

– Buông..... Ờo... Ờo... Khụ.. Khụ... Ờooooo

Nó nôn vào người hấn, hấn không những không né mà còn vỗ nhẹ vào lưng nó, khuôn mặt và ánh mắt vẫn không có tí cảm xúc nào. Nó cứ nôn, tưởng chừng nôn ra cả nội tạng.

– Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Hấn vừa nói vừa nhìn người tài xế, anh chàng trẻ tuổi kia nhú mồm nhìn hấn. Anh và Key nghe tiếng ồn liền đi xuống, đập vào mắt là cảnh nó đang nôn vào người Yun, hốt hoảng chạy xuống

– Sao vậy? Em làm sao vậy? – Key lo lắng

– Khụ...khụ....ờooo! – Nó không trả lời, cứ nôn ra

– Quân gia, mau gọi Tuấn Kiệt (Pin)! Nhanh lên! – Anh nói

Quân gia nhanh chóng đi liên lạc với Tuấn Kiệt, người hầu đều lo lắng. Hấn cứ đứng đó, tay vỗ vào lưng nó, không né tránh. Lúc này, anh và Key mới nhìn sang người lái xe, bất giác nhú mồm!

– Ờ...ờ...

Nó thờ, con buồn nôn cũng đã hết, nó đã nôn ra hết những gì ăn trong mấy ngày nay. Một môi, đôi chân bần rần, cả người xụi lơ, may mà có hấn đứng kê giữ người nó lại! Đôi mắt lim dim, nó nghe loáng thoáng họ gọi ai đó, rồi có ai đó bế nó lên..

Ngày hôm sau

Trong căn phòng không khí lạnh lạnh, mát mẻ, nó nằm trên giường tinh dầy, cảm nhận toàn thân đau nhức, trong miệng có vị tanh. Đầu óc choáng váng, nó chống tay ngồi dậy

– Dậy rồi?

Nó quay sang, Key đang ngồi gần đó, trên bàn là máy laptop, đôi tay như múa trên bàn phím, có vẻ như Key đang làm việc. Key ngược lên nhìn nó, thờ phào nhẹ nhõm

– Đêm qua, đừng dọa tui anh như vậy!

Key vừa nói vừa ngả người ra phía sau, tay xoa vào thái dương, có vẻ Key đã thức suốt đêm qua. Nó trầm mặc, không nói gì, dựa vào thành giường cuối mặt xuống không nhìn Key

– Đừng có trưng cái mặt đó ra với anh, em đã đi đâu?

Mặt Key biến sắc, lạnh lùng khó tả, thật sự Key rất tức giận, rốt cuộc con nhóc này đang làm trò gì vậy? Nó nghe thế, ngược lên nhìn Key, bặm môi không trả lời, lắc nhẹ đầu.

– Còn không nói? Em muốn anh tức chết đúng không?

Key nói, nó vẫn lắc đầu

– Đến khi nào em mới nghe lời anh đây hả? Tại sao cứ ngoan cố như vậy?

Key tức giận, nhưng không lớn tiếng, giọng điệu lạnh lùng, nó không dám nhìn thẳng vào mắt Key. Với nó, Key lúc nào cũng vui vẻ, dịu dàng với nó. Nhưng có vẻ, nó đã chọc giận Key thật rồi...

– Em vẫn không chịu mở miệng? Được, em hay lắm. Bây giờ đã đủ sức rồi, đủ lông đủ cánh để bay rồi. Không cần đến thằng anh này nữa, phải không?

Key nhếch mép, giọng điệu đầy sát khí, nhưng khuôn mặt vẫn bình thản. Nó nắm chặt hai tay lại, khuôn mặt vẫn không thay đổi, chẳng có tí cảm xúc. Nhưng trong lòng lại đang thét gào lên, chỉ là không thể hiện ra

– Hay, hay lắm! Em đúng là đủ sức tung hoành rồi, muốn làm gì thì làm. Không coi ai ra gì, kẻ trên người dưới như một. Thằng anh trai này trong mắt em không là gì cả, phải không?

Key nói, từng ngón tay gõ lên mặt bàn gỗ, cố gắng bình tĩnh. Nếu không cả căn biệt thự này sẽ thành tro mắt. Key luôn bình tĩnh trước nó, và cũng chỉ có nó mới làm cho anh bình tĩnh.

– Không phải...

Cuối cùng nó cũng mở miệng, giọng nói nhỏ. Key nhìn nó, rồi thờ hất ra

– Nếu không phải, tại sao lại giấu anh?

– Em... Không có

– Lại không có? Em còn chối!

– Em...

Bỗng Key bước tới, ngồi xuống cạnh nó, đưa tay vuốt nhẹ mái tóc màu bạch kim. Nó giật mình, rồi ngược lên nhìn Key, như một con thỏ trắng đang run rẩy

– Em cứ như vậy, anh lo lắm...

Giọng Key dịu hẳn, nét mặt giãn ra, dịu dàng nói với nó..

– Em đừng nghĩ, anh không biết em đang làm gì, đi đâu..

Nó kinh ngạc, có tật thì giật mình, quả là không sai. Nó cúi mặt xuống, hai tay nắm chặt chần

– Em đừng nghĩ có thể giấu được anh, em nghĩ anh là ai? Chỉ là anh không muốn nói, xem em định làm gì! Không ngờ, anh quyết định sai lầm như vậy!

– Vậy.. Anh 2....

– Ủ! Anh biết, tuổi em còn nhỏ, còn bồng bột, hành động đôi lúc hơi thiếu suy nghĩ. Em còn nhỏ lắm, chuyện tình cảm, có thể là nhất thời, cũng có thể là bản tính em hiếu thắng, không chịu suy nghĩ! Anh muốn em, phải tập yêu thương bản thân, đừng dằn vặt nó nữa..

Key ôm nó, đầu dựa vào lòng ngực rắn chắc, giọng điệu Key vẫn vậy, chỉ là hơi có chút gì đó đau lòng. Nó im lặng, đôi mắt vô hồn, như con búp bê...

– Hôm qua, em không thể tưởng tượng nổi đâu. Ken nó như phát điên lên, lo lắng cho em rất nhiều, trút giận vào Pin. Nó lo cho em lắm, anh nghĩ em biết điều đó... Anh cũng lo cho em lắm, em cứ như vậy, anh đau lòng lắm.

Key thờ dài, tay ôm nó vào lòng, như sợ nó biến mất. Key chỉ có đứa em gái này, hỏi làm sao không lo cho được? Nếu nó có chuyện gì, cả đời này Key không tha thứ cho bản thân!

– Anh 2... Giận lắm? – Nó cất giọng

– Hừm? Ủ, rất giận! – Key lắc đầu, thờ dài

-.....

– Nó ở trong phòng từ khuya hôm qua đến tận bây giờ, không ăn không uống gì cả... Tốt nhất, em đừng động vào! Ngay lúc này, nó không dè chừng ai đâu, cứ để nó như vậy, tự khắc ổn.

– Thực xin lỗi!

Nó vui mặt vào lòng Key, giọng nói nho nhỏ, đủ để lọt vào tai Key. Key nhìn nó, rồi cười nhẹ, con nhóc này, thực rất yếu đuối!

– Không sao, không sao! Em nghỉ ngơi đi, anh về phòng, cần gì cứ gọi cho anh!

Nó nằm xuống giường, nhìn theo dáng Key bước ra khỏi phòng. Nó nhìn lên trần nhà, đầu óc trống rỗng.... Tự yêu thương bản thân? Nói thì dễ, nhưng mấy ai làm được chứ

Nó đã ngủ từ khuya hôm qua đến khuya hôm nay, bụng có chút cồn cào. Nó cố gắng bước xuống giường, nó không muốn phiền Key. Bước xuống gần cửa nhà bếp, có ánh đèn qua khe cửa, giờ này còn ai ở đây nhỉ? Nó nhẹ nhàng kéo cánh cửa, một bóng dáng to lớn đang loay hoay ở khu bếp, bóng lưng cao lớn, uy nghiêm. Nó sững người, mở mắt nhìn vào bóng người đang đi qua đi lại đó..

Tim đập nhanh, nó lắc đầu rồi khép cửa lại, nhanh chóng đi lên lầu. Tim khẽ nhói lên vài lần, nó cười xoa bụng dừng bước. Nó đứng trước cửa gỗ lớn, tại sao nó lại đến đây? Nó hơi khựng lại, định xoay người bước đi nhưng không hiểu sao lại bước vào. Trong phòng toả ra hơi lạnh, đây không phải nhiệt độ bình thường, mà là rất lạnh. Vừa đóng cửa lại, căn phòng trở nên tối om, nó lại không thể tìm được công tắc.

– Chẳng phải tôi đã nói không được làm phiền sao?

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Cấp 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 113

Giọng nói tanh mùi máu, cả không gian đều tĩnh lặng, chỉ có tiếng hoạt động của điều hoà cùng hơi thở của nó. Nó nuốt nước bọt, bóng tối bao trùm khiến nó không nhìn thấy, chỉ biết dựa vào bản năng.

– Đến đúng lúc lắm, ta đang tìm người trút giận...

Giọng nói vừa dứt, nó cảm thấy có ai đó vừa chạy ngang qua, chân bước lùi về phía sau, người nó khẽ rung mình. Nó bước được vài bước, đã cảm nhận được thứ sắc bén ngay cổ, lạnh ngắt, nó sợ ý quay đầu, trên cái cổ thon trắng đã có dòng máu đỏ chảy xuống. Nó giật mình, nó biết nếu mình bước thêm một bước nữa, đầu lia khỏi cổ là điều hiển nhiên..

– Mùi hương này.....

Một bàn tay siết cầm nó, kê khuôn mặt sát vào mặt nó, hít một hơi. Nó cố gắng gầy dựa, cảm bị bàn tay kia bóp sắp nát ra!

– Đứng im!

Tiếng nói pha lẫn chút giận dữ, nó vẫn chống cự, cảm giác như xương mặt sắp nát vụn ra. Đôi bàn tay nhỏ bé nắm chặt, cố gắng kéo bàn tay kia ra, và dù nó có cố gắng đến mấy cũng không được!

Bỗng bàn tay kia buông ra, ánh sáng trong phòng hiện lên, nó thờ đờn đập. Ngược lên nhìn người con trai đối diện, đôi mắt có vài cọng gân màu đỏ hiện lên, con ngươi tím như viên đá quý sâu thẳm, thân hình cao lớn, mái tóc phủ xuống khuôn mặt tuần tú kia. Nó nhìn anh, đây là lần đầu tiên nó thấy bộ dạng này, chẳng có tí gì gọi là sự sống cả, xung quanh anh, bao trùm là cái chết. Anh chẳng nói gì, bước về phía ghế đối diện nó, ngồi xuống, gác chéo chân, hai tay đan lại, khí phách khiến người ta sợ đến run người

– Bước ra ngoài!

Anh nói, như nhắc nhở nó đang đứng thần người. Nó giật mình, nhìn anh, đúng như Key nói, tốt nhất không nên đụng vào anh, ít nhất là lúc này!

– Thực, xin lỗi... – Nó nói, giọng nhỏ sợ sệt

– Không nhắc lại lần hai! – Anh vẫn lạnh lùng

– Em...em...

Đứng trước anh, dù có lạnh đến thế nào, kiên cường đến thế nào, nó vẫn có chút sợ anh. Anh nhìn nó, không có ý định thay đổi lời nói:

– Bước ra!

– Tại sao anh lại nổi giận chứ? Nếu đã nổi giận như vậy, thì ngay từ đầu mặc kệ em đi. Quan tâm chỉ rồi tức giận?

Nó nói lại, lời nói chứa sự uất ức, nó biết lỗi của mình nhưng nó vẫn ngoan cố cãi lại anh. Nó muốn nói chuyện với anh, khi đó, có lẽ buồn phiền sẽ vơi đi..

– Tại sao anh quan tâm em? Vì em là em gái của anh. Hành động của em là hành động ngu xuẩn. Em nói em trưởng thành? Vậy đó là việc của một người trưởng thành làm sao?

– Ủ, em ngu xuẩn vậy đó! Vậy thì anh mặc kệ em đi, đừng quan tâm đến em nữa, mặc em sống chết thế nào! Anh đừng quan tâm nữa

– Em còn dám mở miệng ra nói những lời đó? Em đừng chọc giận anh! Đi về phòng đi!

Anh quát lớn, muốn không giận cũng đã giận. Nó đứng đó, hai tay nắm chặt lại, mắt ngấn nước.

– Ủ em nói đó thì sao? Anh không chịu được? Được, vậy đuổi em đi, giết chết em đi!

– Thật là không coi ai ra gì!

Anh nói, hai tay đan chặt vào nhau, cổ giữ con giận không bùng nổ. Nếu là người khác đứng trước mặt anh, đã bị phanh thây rồi!

– Ủ em quá đáng. Là em sai, em thừa nhận. Là em ngu xuẩn, con nít. Nhưng chỉ là, em không muốn phiền mọi người thôi!

Nó bỗng hét lên, không biết từ lúc nào, nước mắt đã chảy dài. Nó đau lòng đến vậy đấy.... Anh lặng lẽ nhìn nó

– Em không muốn thấy anh 2 phải lo lắng nữa, em không muốn nhìn thấy anh 3 thức suốt đêm chăm em. Em lại càng không muốn vì bản thân mà người khác bị trách phạt...

Nó nói, đã bao lâu rồi, nó mới thành thật với bản thân..

– Em đã từng muốn chết đi, từng mong rằng sẽ không gặp được anh. Mong rằng sau mỗi giấc ngủ, mọi chuyện vẫn như cũ, những gì đã xảy ra chỉ là cơn ác mộng. Em mong rằng, mọi chuyện đừng hoá đến đau lòng đến vậy...

Nó mỉm cười, nước mắt vẫn chảy dài, khiến người khác nhìn vào, cảm thấy đau lòng. Anh chăm chú nhìn từng giọt nước mắt đang lăn dài trên khuôn mặt nhợt nhạt kia, vẫn im lặng, không nói một từ

– Làm sao có thể nói chắc rằng sẽ không có chuyện gì xảy ra? Làm sao có thể chắc rằng, anh, mọi người không phải là người tiếp theo?

Nó hét, những giọt nước mắt cứ lăn dài, đỉnh điểm của sự chịu đựng, sắp vỡ tan. Kích động, nó hoàn toàn bị kích động!

Nó hít một hơi thật sâu, môi hơi nhếch lên, dùng tay lau đi nước mắt đang lăn trên gò má. Nhưng càng lau, nước mắt càng chảy dài hơn, nó cứ lau, rồi lau. Nước mắt, vẫn không dứt!

– Anh nói xem. Em phải làm sao?

Nó ngước lên, dùng đôi mắt ngấn lệ nhìn anh, môi nở nụ cười tan thương, như nỗi niềm đều được giấu sâu nụ cười ấy. Anh vẫn vậy, vẫn im lặng tựa vào ghế nhìn nó. Nó quay người, định bước ra khỏi phòng nhưng chưa bước được bao nhiêu thì mọi thứ trước mắt tối sầm đi, cả cơ thể loạng choạng ngã xuống. Nó còn tưởng mình sẽ ngã xuống nền đất, nhưng không. Anh đã kịp thời đỡ nó, kéo nó vào lòng. Nó ngẩng đầu lên, nhìn anh, anh khẽ nhún mày rồi bắt giấc thở dài

– Em, đúng là luôn khiến người khác bận tâm

Anh nói rồi để nó dựa hẳn vào lòng, tay vuốt nhẹ mái tóc dài. Nó mệt mỏi, đôi chân mềm nhũn ra, đôi mắt đỏ hoe khép hờ. Anh cẩn thận bế nó lên, rồi đặt lên giường mình. Nó mở mắt ra nhìn anh, anh cũng chẳng còn bộ dạng hững hờ vô tâm thay vào đó là sự ảm áp, dịu dàng.

– Em phải làm sao? Được, anh sẽ cho em biết...

Anh ngồi cạnh nó, kéo chăn đắp cho nó, đôi mắt hiền hoà hơn hẳn, đôi mắt kia đúng là khiến người khác say mê

– Cả cuộc đời này, em chỉ cần sống thật tốt, mọi chuyện còn lại cứ để anh lo. Em chẳng cần lo lắng gì cả, chẳng cần lấy chồng, và anh cũng chẳng có ý định gả em. Em, cứ để anh nuôi!

Anh cười, ánh mắt có tia ảm áp, như giữa bầu trời xám xịt lại có ánh nắng mặt trời. Nó ngo ra rồi cười, ảm áp thật đấy...

– Em ngủ ngoan!

Anh cúi người xuống, hôn nhẹ vào trán. Như bị giọng nói mê hoặc, nó cũng dần chìm vào giấc ngủ, mang theo cả nỗi niềm

Anh khẽ thở hắt ra, quả là đêm nay dài thật, nhìn lên đồng hồ, đã hơn 2 giờ sáng. Anh bước tới bàn làm việc gần giường, tiếp tục làm công việc dang dở, lâu lâu lại ngước lên nhìn cô em gái đang say giấc nồng trên giường...

Cả cuộc đời nó là một vở bi kịch, đầy đau thương cùng với nước mắt. Anh, đến suốt quãng đời còn lại, việc anh cần làm là bù đắp vào những lỗ hổng trong tâm hồn nó. Anh cũng chẳng cần có thằng em rể, anh có thể nuôi nó đến mấy kiếp sau, việc gì phải gả nó? Nghĩ đến đây anh khẽ rung mình, như có dòng điện chạy ngang qua. Anh nhìn sang góc trên cùng trần nhà, ở đó có một chấm nhỏ màu đen, nếu không tinh ý sẽ không phát hiện được. Đó là camera, trong toà nhà này, mọi chỗ đều có cả, mọi việc diễn ra đều được kiểm soát chặt chẽ, dưới sự điều hành của hắn ta, Trang Hoàng Nhật!

Lúc này điện thoại anh báo có tin nhắn từ ai đó, mở lên xem, môi anh nhếch lên tạo thành một độ cong hoàn hảo.

– Thử xem!

Tin nhắn chỉ vồn vện 2 chữ nhưng chứa rất nhiều hàm ý, xoay xoay điện thoại trên tay, nhìn lên camera, về mặt đũa cọt đối phương!

Ai đó sau khi nghe thấy anh không gả, liền cười lạnh, nhắn tin cho anh. Nhưng biểu hiện của anh khiến ai kia lại thêm thích thú. Trong căn phòng tối, chỉ có ánh sáng chiếu ra từ màn hình vi tính, tay cầm ly cà phê khói bốc nghi ngút, cả không gian lạnh, cảnh tượng thực khiến người ta nhìn vào không khỏi si mê. Trên chiếc ghế, cả thân hình to lớn đang ngồi, chân gác lên bàn, ngửi mùi thơm từ ly cà phê

– Bạch Minh Phong, Trương Quý Hoàng, dám đối đầu với tôi sao? Thứ gì tôi muốn, dù bằng thủ đoạn tàn độc nhất tôi cũng phải có được...

Giọng nói trầm thấp, sắc mùi thuốc súng. Chàng trai nhắm nháp ly cà phê, rồi đứng lên bước vào phòng tắm. Cởi áo ra, nước da màu đồng, ngực rắn chắc, đây là thân hình của một chàng trai 18 tuổi. Thân hình, đúng là khiến phái nữ chết mê chết mệt, lại thêm khuôn mặt ma mị kia, khiến người ta không khỏi động lòng ngay từ ánh nhìn đầu tiên. Làn nước nóng, hơi nước bốc lên, một lát sau, chàng trai bước ra, mái tóc ướt phủ xuống khuôn mặt, chiếc khăn trên đầu. Ngồi lại vào ghế, rồi lại tiếp tục chuyên tâm vào những số liệu, con chữ trên màn hình....

Ánh nắng mặt trời khiến căn phòng sáng hơn đêm qua, nó chợt thức giấc, đây đâu phải phòng nó? Nó định ngồi dậy nhưng chợt phát hiện có thứ gì đó đè trên bụng mình, nó quay sang, là anh. Đêm qua, anh làm việc đến tận lúc trời hừng sáng, đành phải bất chấp lên nằm kề nó. Khuôn mặt khi ngủ của anh, thật rất đáng yêu, mái tóc bạch kim phủ xuống đôi mắt một nhòai kia. Anh vẫn còn mặc áo sơmi cùng quần dài, nhưng luôn chắn cho nó, chỉ đặt cánh tay ôm hờ. Nó định nhẹ nhàng gỡ tay anh thì:

– Nằm yên không được sao? Ngủ tiếp đi, em gái!

Giọng ngái ngủ, anh bị đánh thức khi nó cứ loay hoay. Kéo nó đang cuộn trong lớp chăn, anh ôm như một cái gối ôm. Cảnh tượng thực khiến người khác hiểu lầm <×. Cầm đặt lên đầu nó, anh lại chìm vào giấc ngủ

Nhưng giấc ngủ không tiếp tục được bao nhiêu thì bị ai đó phá, cánh cửa phòng anh mở ra. Ai đó kéo nó ra, lấy gối đập thẳng mặt anh

– Xuống ăn sáng!

Hắn dùng gối đập thật mạnh vào anh, dù gối có mềm thì với lực của hắn, cú đó quả là rất thốn.

– Yaaaaaaaaaaaaa, cái tên này, mày điên à!

Anh cúi lên ngồi dậy, quay sang quát hắn, mắt anh có vài gân đỏ nổi lên, đúng là anh em như một, bị đánh thức là cúi hẳn lên.-.! Hắn đứng im, hai tay đút vào túi quần, mặt như không có gì xảy ra

– Có lòng tốt muốn kêu mày xuống ăn sáng thôi! – Hắn nhún vai

– Mày có lòng tốt như thế từ khi nào vậy?

Anh vò đầu, mái tóc rối xù lên, mắt nhìn sang hắn, hắc khí lan toả! Hắn nhếch mép, nhìn anh rồi nói:

– Tốt thế thôi! Chú mày còn muốn gì nữa?

– Thế á? Cảm ơn lòng tốt của chú, tôi không đói!

Nói rồi anh quay kéo nó đang còn ngơ ra, nằm xuống giường rồi ôm nó, mắt nhắm thật chặt. Nó còn chưa phản ứng kịp thì đã nằm trong lòng anh, mắt nhìn sang hắn. Khuôn mặt hắn tối sầm lại, nhìn chăm chăm vào nó! Mặt nó bỗng chốc nóng lên, chẳng phải nó đang né tránh hắn sao? Gặp nhau trong tình huống này, đúng là ông trời phụ lòng kẻ đáng thương như nó mà

– Bạch Minh Phong, mày biết mày đang làm gì không hả?

Giọng nói trầm ổn, sắc mũi sát khí, hắn nhìn anh. Anh nhúu mày rồi mở mắt ra nhìn hắn, ánh mắt có tia thích thú. Anh vuốt nhẹ tóc nó, cười gian tà

– Hừm? Làm sao? – Anh hỏi ngược lại

– Hành vi của mày có thể bị kết tội là xâm hại trẻ em dưới 18 tuổi! – Hắn nói

– Ngủ chung với em gái ruột, tại sao lại là có tội? – Anh nhếch mép

– Tại sao lại không?

– Tại vì, đây là em gái tao! – Anh nói, một điều hiển nhiên

– Vậy sao? Nhưng xin lỗi Bạch thiếu gia, lời nói của Trang Hoàng Nhật tôi đây, còn hơn cả phán quyết của toà án!

Nói rồi hắn kéo nó ra, nó mắt đờ ngả vào người hắn, tim đập nhanh. Anh nhúu mày, rồi đứng dậy:

– Xin lỗi, tôi không phải người tuân theo pháp luật!

Anh kéo tay nó, vậy là anh thì nắm lấy tay phải, còn hắn thì nắm lấy tay trái. Hai bên giằng co mà không nghĩ đến người ở giữa sắp rách ra làm đôi.

– Bạch thiếu gia, Trang thiếu gia, vui lòng buông tay em gái tôi ra, nếu không đừng trách tôi vô tình!

Đang định đổi từ biệt danh sang tên thật! Được không?..-

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Cấp 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 114: Vô liêm sỉ, tốt hay xấu?

Key dựa vào cửa, mái tóc nâu hơi rối, đôi mắt nâu toả ra hắc khí, trên tay đang quay con dao găm. Tính Key khá nóng, à, phải nói là rất nóng. Tại sao Key lại ở đây? Chuyện là Key vì phải chăm nó, nên hồ sơ dữ liệu chưa hoàn thành, thức đến tận sáng, vừa ngã lưng xuống giường, liền nghe tiếng động kèm theo tiếng cãi nhau bên phòng anh. Vì cũng đây hành lang, Key có né tránh cỡ nào thì âm thanh cũng lọt vào tai, nên đành phải qua đây xử lí. Mặt Key vì mất ngủ, lại gặp hai tên tiện nhân đang làm ồn, mặt biến sắc, giọng thì sặc mùi máu tanh

– Anh 3 cứu người!

Nó thấy Key, như thấy mỏ kim cương, như con gấu trúc lao tới ôm chặt Key. Ít ra, nó biết lúc này ai đang chiếm ưu thế, với lại nó không muốn bị rách làm 2. Bình thường, Key và Cen có vẻ bị chèn ép bởi anh và Yun, nhưng khi đã nổi giận, thật không biết, ai trong số họ ai là người sống sót! Key thấy nó ôm chặt lấy mình, đưa tay vuốt nó mái tóc mềm, nhưng mắt vẫn hướng vào hai tên kia

– Chúng mày thấy cảnh máu chảy thành sông không?

Key cười, lộ hàm răng trắng, mặt thân thiện nhưng chẳng hợp với lời nói chét chóc kia. Hai tên tội đồ khề nuốt nước bọt, lắc đầu, họ biết Key không đơn giản như vẻ bề ngoài. Key thấy họ lắc đầu, nụ cười tắt đi, mắt lạnh dăm nhìn

– Lo mà xử lí công việc đi, xử lí CHO TỐT!

Key nhấn mạnh rồi ôm con gấu trúc đi ra khỏi phòng, chẳng quan tâm đến hai người kia. Anh và hấn nghe thấy thế, rõ ràng đó là lời đe dọa, nhưng sao Key bình tĩnh đến thế (Hai ông cũng thế đấy -.-)!!!!

Anh vừa định mở miệng ra nói gì đó thì bỗng Key lại xuất hiện ở cửa phòng, ôm nó đứng kế bên, khuôn mặt hắc ám của đại ma vương hiện lên

– Xuống ăn sáng, sẵn tiện chúng mình ‘ tâm sự ‘ nhé. Lâu rồi chưa ‘ tâm sự ‘, nhớ lắm!

Key cười, cười thật tươi như ánh nắng mặt trời nhưng đó là trong mắt những ai không hiểu Key. Còn đối với những người thân thuộc, ở cạnh bên, đó là nụ cười của cái chết! Nói xong Key quay sang nó, xoa đầu:

– Nhóc con, về phòng thay đồ, xuống ăn sáng

Với nó, Key vẫn dịu dàng, sự ấm áp luôn tràn đầy. Nó nghe thế liền gật đầu, gấp ngắn gấp dài rồi đi. Nó vừa đi Key lại nhìn vào phòng:

– Hai thiếu gia đây cứ thông thả xuống nhé, kẻ tầm thường như tôi, đợi bao lâu cũng được!

Câu nói này có hàm ý, giọng nói như hạ mình, nhưng không, Key đang cảnh báo nếu lúc Key xuống hai người họ chưa có mặt, thì hậu quả khôn lường. Key quay người trở về phòng, anh và hấn thờ phào

– Đúng là không nên chọc vào nó!

Anh nói, rồi quay sang nhìn hấn, môi tạo thành đường cong. Hấn theo bản năng nhìn lại, thờ hất ra một cái rồi bước xuống phòng ăn. Anh cười rồi vò mái tóc rối

Dưới nhà ăn, anh và hấn đã có mặt, Key từ trên lầu bước xuống, vẻ mặt chưa tỉnh ngủ của Key khiến người hầu run sợ, chẳng dám lại gần. Thật là, chẳng lẽ chơi chung nên tính cách cũng bị ảnh hưởng? Ngoài trừ Cen thì trong tứ đại ma vương, ai bị đánh thức lúc ngủ hoặc bị thiếu ngủ, tâm tình thực không tốt!

Ngồi xuống bàn ăn, Key uống cạn ly nước cam, một cô người hầu thấy thế tiến lại rót vào ly, vừa rót tay vừa run. Hành động này nhanh chóng lọt vào mắt Key, khuôn mặt yêu mị khẽ nhăn lại, con ngươi nâu chuyển từ ly nước cam sang cô người hầu

– Rót cho dâng hoàng! Cẩn thận cái tay cô đó!

Quả thật, tâm tình không tốt. Cô hầu nghe thế liền giật mình, đứng lúc ly nước cam gần tràn, ngưng lại rồi lui ra phía sau, cả người run nhè nhẹ! Từ trên lầu nó đi xuống, khuôn mặt cũng mệt mỏi không kém

– Nhóc con lại đây ngồi!

Key chỉ xuống chỗ kế bên, sau đó mắt đưa lên nhìn hai người còn lại

– Ý kiến? – Key nói

– Đương nhiên là không! Người đầu, đem thức ăn lên!

Anh cười rồi ra lệnh, hấn cũng im lặng nhìn nó. Nó cảm giác có ai đó nhìn mình liền ngước lên, bắt gặp ánh mắt hấn, cả người như mất hồn vài giây rồi tỉnh lại, quay mặt sang chỗ khác. Thức ăn lần lượt được người hầu đem lên, trước mắt nó là đĩa thịt bò bít tết, mùi hương bốc lên ngào ngạt, thường thì nó rất thích. Nhưng hôm nay, thấy miếng thịt nó liền cảm thấy buồn nôn, tay che miệng lại, xem tí là nôn ra tiếp. Mọi người thấy thế liền hoảng hồn, Key ngồi kế bên nhủ mày, tay đẩy đĩa thịt ra xa. Nó nhìn miếng thịt, cảnh tượng khủng khiếp mà mấy ngày trước hiện về, đem lại cho nó cảm giác kinh tởm!

– Dem xuống! Làm món khác đi!

Anh thấy thế ra lệnh, đĩa thịt được đem đi, nó khẽ thở phào, tay vuốt ngực liên tục

– Dem món đó lên! – Hấn nói thêm

– Vâng!

Cô người hầu thấy thế liền tức tốc làm theo, nó nhìn sang hấn, món đó? Hấn định đầu độc nó à?

– Thiệt là, cứ thích rước họa vào thân! Ai cho phép em vào đó? – Key liếc nó

– Thôi, tha cho con bé đi! Mới vừa hết bệnh đây thôi, mày định phạt nó à? – Anh cười

– Mày bình? – Key nhìn sang anh

Anh nhìn Key rồi lại cười, uống ly nước cam, rồi nhẹ nhàng đặt xuống bàn. Mắt nhướng lên nhìn Key

– Em gái tao, tao có quyền! – Anh nói

– Thế nó không phải em gái tao à? – Key nhủ mày

– Nhưng không có nghĩa mày phải la con bé như vậy, chuyện cũng không đáng! – Anh lắc đầu, thở dài

– Chuyện không đáng? Tụi mày cũng thừa sức biết, chỗ đó phức tạp như thế nào! – Key đanh mặt lại

– Điều đó, dĩ nhiên là biết! Chẳng phải tập làm quen trước, sẽ tốt hơn sao?

Anh nói, Key định cãi tiếp nhưng lại thôi, quay sang nhìn nó. Nó cúi mặt xuống, hai tay đan vào nhau. Cảm giác có ai đó nhìn mình, nó ngẩng đầu lên, bắt gặp ánh mắt của ba người kia. Nó nên tìm cách đánh bài chuẩn trước! Ở lại chỗ này, thế nào cũng bị nắn thêm một trận nữa cho xem -.-

Bỗng một cô người hầu đặt trước mặt nó một bát cháo, mùi thơm bốc lên ngào ngạt. Nó khẽ nhủ mày

– Cái này? – Nó chỉ vào bát cháo

– Thừa tiểu thư, đây là món dành riêng cho tiểu thư! Món này là tự tay...

– Từ khi nào người hầu ở đây lại nhiều chuyện như vậy? Lui xuống!

Cô hầu chưa kịp nói liền bị hấn chen vào, nó quay sang hấn, lại định gây nhau à? Nó cũng chẳng nói gì thêm, bắt đầu ăn. Món cháo hôm nay, mùi vị rất ngon, không giống những món ăn thường ngày do đầu bếp nấu, có gì đó đặc trưng ở trong này!

Buổi ăn cũng nhanh chóng diễn ra, vừa ăn xong nó liền chạy té khói lên lầu. Vừa vào tới phòng nó lấy điện thoại, gấp gấp gọi cho ai đó:

– Thuê bao quý khách vừa gọi, hiện đang ngủ, xin đừng làm phiền! – Đầu dây bên kia trả lời, giọng ngái ngủ

– Cái đầu mày! Nhanh chuẩn bị đi, tao với mày đi chơi!

– Ai vậy? – Bên kia vẫn còn mơ mơ màng màng

– Bà nội mày đây! Tao qua đến nơi còn chưa thấy mày ở trước cổng thì đừng hỏi sao tao ác!

– À, Kha Thảo Như, àyyyyyy, tưởng mày bị đập cho một trận ra trò chứ! – Bên kia giọng nói tỉnh táo hơn

– Ừ đúng rồi! Giờ tao đang chuẩn bị qua đập mày một trận ra trò đây! Hi!

– Sáng sớm đã đòi đánh người, đó là cách để mày đối nhân xử thế à?

– Không nói nhiều nữa, gấp rồi nói tiếp!

Nó cúp máy ngang, trong lòng cũng vui vẻ hơn, liền chạy lại tủ đồ quơ đại bộ quần áo nào đó rồi vào thay. Thay xong, nó chụp lấy điện thoại và cái túi chéo da nâu, chạy thẳng xuống lầu. Vừa tới phòng khách chỉ còn vài bước nữa là ra khỏi nhà, nó lại chạm mặt Key đang bình thần ngồi ở đó, chăm chú

vào laptop. Nó tưởng Key không để ý, liền rón rén như ăn trộm bước đi!

– Bạch Hạ Băng, Kha Thảo Như, nhóc con, định đi đâu?

Cửa thiên đường đã rộng mở nhưng nó lại bị đại ma vương kéo về, nó quay sang Key, mặt tỏ ra ngây thơ, cười tươi

– Em đâu có!

– Thế sao? – Key ngược lên nhìn nó

– À...dạ! – Nó gật đầu

– Em biết rõ, anh không thích người nói dối!

– Cho em ra ngoài chơi đi!

Bị bắt bài rồi! Nó liền dùng chiêu năn nỉ, ngồi xuống kế Key, đầu dụi dụi vào cánh tay sẵn chắc kia. Anh lúc này từ trên lầu đi xuống, nhìn thấy liền mỉm cười

– Định đi chơi với Ngọc đúng không? – Anh cười

– Sao 2 biết? – Nó giật thót

– Chuyện của em gái mình, không biết thì có thể làm anh trai sao? Vậy chứ em nghĩ tại sao tên kia lại ngồi ở đó? – Anh nhìn Key

Key quay sang lờm nó, rồi quay lại làm việc. Nó cười xoà, tay gãi gãi đầu, đúng là, không qua mắt nổi mấy người này! Nó nhìn anh, hôm nay anh mặc áo sơ mi trắng, tôn lên body của mình. Nó lại quay sang nhìn Key, Key mặc áo sơ mi xanh nhạt, hình như họ đang có việc gì gấp?

– Được rồi! Dù gì hôm nay tại anh cũng có việc, không tiện đưa em theo, lại càng không thể để em một mình, đi chơi với Ngọc cũng tốt!

Key vừa nói, mắt vẫn nhìn chăm chú vào màn hình. Nó nghe thế, liền mừng rỡ, mặt tươi tỉnh hẳn lên, cười híp cả mắt. Quay sang hôn vào má Key

– Cảm ơn anh!

Nó chẳng để ý hành động vừa rồi, nó vẫn còn con nít, nên việc em gái hôn má anh trai, là việc bình thường. Key bỗng quay sang nhìn nó, mặt đơ ra vài giây rồi hắng giọng

– Lớn rồi không phải con nít! Không phải ai cũng hôn được, ngoại trừ anh!

Key cười rồi xoa đầu nó, anh thấy thế liền nhú mày

– Đây, không công bằng! Anh cũng là anh trai em đấy! – Anh giờ giọng giận dỗi

Nó thấy thế, liền rời khỏi Key, chạy tới bên anh. Anh thấy thế, khom người xuống, nó liền hôn vào má anh. Anh nở nụ cười tươi, không khí ấm áp vui vẻ. Cho đến khi:

– Thật là vô liêm sỉ!

Hắn bước từ trên lầu xuống, tay xoắn tay áo lên nói. Anh và Key nhìn liền, mặt gian tà

– Tại sao lại vô liêm sỉ chứ? Anh em người ta, nhìn chi rồi chửi vô liêm sỉ? – Anh nói

– Nhưng thà vô liêm sỉ còn được hôn, chứ không như ai kiaaaaa

Key nói, giọng đậm chột. Khuôn mặt hắn tối sầm lại, rồi trở về vẻ lạnh băng như thường ngày

– Đúng vậy! Nhóc con, sau này, ngày nào cũng hôn má anh nhé!

Anh được đà, quay sang nói nó. Nó nhìn anh, khuôn mặt ngo ngác

– Đúng thế! Ngày nào cũng vậy! – Key tiếp lời

– Sau này, không cần lấy chồng nữa! Hai anh của em nhất quyết không gả, tuyệt đối giành quyền nuôi em

Anh vừa nói vừa nhìn hắn, châm chột, đậm chột hắn. Hắn đánh mặt lại rồi bỏ hai tay vào túi quần. Hắn mặc áo sơ mi đen, trông chính chắn hơn hắn!

– Thế sao? – Hắn hỏi lại

– Ủ! – Anh và Key đồng thanh

Tuy khuôn mặt của cả ba đều không có vẻ tức giận, nhưng trong mắt đều có lửa đang cháy như muốn thiêu đốt đối phương! Nó cảm thấy tình hình cục diện không ổn, liền đánh bài chuẩn

– Em đi trước nhé!

Nói xong nó phóng nhanh ra ngoài, không đợi ai nói thêm câu nào. Trong gian phòng lớn, chỉ còn lại ba người con trai.

– Tụi mày được lắm! Đợi đó đi, xong vụ này, bố mày cho tụi mày biết cái thứ gọi là địa ngục sống! – Hấn vừa nói, vừa bẻ từng đốt ngón tay, gây nên những tiếng xương khớp đầy kinh dị

– Được! Xong vụ này, chiến một trận cho ra trò!

Cả ba nhìn nhau, như muốn xông vào đối phương mà xé ra thành từng trăm mảnh...

Nó sau khi chạy ra rồi, đã thấy xe đợi nó. Leo vào xe, chàng trai trẻ – tài xế – liền quay đầu lại hỏi:

– Tiểu thư, hôm qua cô ổn chứ?

– A! Alex, tôi không sao! Cảm ơn anh! – Nó cười

Anh chàng Alex này, cũng thuộc dạng mỹ nam, nhưng có điều theo hướng khác. Anh ta khá cứng chặc, từng cừ chỉ, hành động đều lịch sự. Trước khi nói luôn suy nghĩ cẩn thận, và điều đặc biệt: Anh ta khá là quan tâm nó!

– Vâng, như thế thì tốt quá! Hôm nay, cô muốn đi đâu? – Anh ta xoay người lại, khởi động xe

– Hôm nay tôi có hẹn với Ngọc. Anh chở tôi tới nhà Ngọc đi!

– Vâng!

Chiếc xe rời đi, trong xe nó và Alex nói chuyện khá vui vẻ, thực ra, tính tình cả hai khá hợp nhau, nói chuyện rất ăn ý. Bởi vậy, nó có cảm tình với anh ta, không phải theo kiểu yêu đương, mà là xem anh ta như một người bạn!

Chiếc xe dừng trước căn nhà 2 tầng, cổng màu xanh dương nhạt, căn nhà không to cũng không nhỏ, nhìn trông đơn giản, thuận mắt người khác. Trước cổng, Ngọc đã đứng đó từ lâu, bộ dạng ủ rũ khiến nó trong xe cười khế. Ngọc mở cửa rồi bước vào ngôi kể nó

– Mày cứ thích làm phiền người khác! Lúc rủ thì không đi! – Ngọc cắn nhằn

– Thực sự là rủ? – Nó nhìn Ngọc

Ngọc nhớ ra điều gì đó, à, rủ thật ra chỉ là cái cớ để định vị vị trí của nó. Ngọc cười, đánh trống lảng:

– Hôm nay đi đâu?

– Tối trung tâm mua sắm đi! – Nó nói

– Vâng!

Alex nghe thế liền khởi hành, trong xe nó và Ngọc nói chuyện vui vẻ. Lâu lâu Ngọc lại nhìn lên người tài xế, lại chạm mắt ở kính chiếu hậu, Ngọc bắt gặp ánh nhìn rồi về mặt trở lại bình thường. Chiếc xe dừng trước một khu trung tâm mua sắm lớn, xung quanh nhộn nhịp, người người qua lại. Alex bước xuống xe rồi mở cửa cho nó và Ngọc. Cả hai bước xuống, nó quay sang Alex:

– Không nhất thiết anh phải đi theo đâu! Chừng nào về tôi sẽ gọi, còn giờ thì cho anh tự do – Nó cười

– Thực không cần đâu tiểu thư – Alex từ chối

– Không sao không sao! Anh cứ đi đâu gần đây cho thư giãn đi, làm việc suốt, anh đâu phải robot? – Nó nói

– Anh cứ việc đi đâu đó đi, làm việc suốt, không chừng có ngày đứt dây thần kinh não chết đó, Alex nhỉ?

Ngọc nói, nhìn sang anh chàng kia. Alex nhìn sang cô gái thấp hơn bản thân một cái đầu. Ngọc nhìn anh ta, ánh mắt có tia nghi ngờ

– Đúng vậy! Anh đi đi, về tôi sẽ liên lạc

Nó nói rồi kéo tay Ngọc đi, không để Alex từ chối. Sau khi khuất bóng hai cô gái xinh đẹp kia, Alex vào xe, bấm điện thoại gọi cho ai đó:

– Thừa tiên sinh, tiểu thư đã vào khu trung tâm mua sắm...

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Cấp 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 115: Quá khứ của hấn ta !

Sài thành luôn nhộn nhịp, ai nấy đều bận rộn, họ lướt qua nhau hằng ngày hằng giờ, chẳng ai quan tâm đến ai..

Trong khu trung tâm mua sắm, giới trẻ chiếm đa số, nhìn vào cũng có thể biết, đây là những tiểu thư cậu ấm ăn chơi. Họ xài tiền như nước, vùng tiền không tiếc. Nó cùng Ngọc bước vào, ở tầng trệt là những mỹ phẩm cao cấp, nước hoa. Mùi hương trộn lẫn với nhau, thật khiến một đứa như nó không chịu được. Nhanh chóng lên tầng vui chơi, ăn uống. Nó cùng Ngọc vào một quán kem, không quá đông khách, cũng chẳng quá ồn ào

– Đúng là bọn lấm tiền!

Tụi nó đang nhìn ra bên ngoài, trước mắt nó một cặp nam nữ, trên tay là những món hàng hiệu, chắc chắn là do người nam mua cho bạn gái, chiều chuộng cô ta, thật điên khủng!

– Nhìn vào cũng thấy được, đứa con gái kia đang đào mỏ!

Ngọc đưa muỗng kem lên ăn, đánh giá cặp đôi kia. Nó gật gù đồng ý, đúng là đàn ông yêu bằng mắt

– Thay vì mua những món kia, anh ta có thể dùng nó để đầu tư, lo cho tương lai của mình – Nó không nhìn nữa, quay lại tiếp tục ăn kem

– Nhưng chẳng phải như thế rất hạnh phúc sao? Mấy tương tượng xem, có bạn trai lúc nào cũng nuông chiều mình, luôn đáp ứng những gì mình đưa ra! Không phải rất tuyệt sao?

Ngọc chống cằm mơ mộng

– Nhưng như thế, chẳng phải rất nhảm chán sao? Có bạn trai mà lúc nào cũng răm rắp nghe lời, vậy chẳng khác gì đã trở thành mẹ của anh ta!

Nó hồ hững đáp lại, như tạt xô nước mạnh lên mặt Ngọc. Ngọc liếc nó, rồi kí vào đầu nó:

– Mày không có chút lẳng mạn gì cả!

– Ai ya, đầu! – Nó xoa xoa đầu

– Hừ! Người như mày cũng biết đau sao? – Ngọc lườm

– Biết sao không! – Nó cãi

– Nếu biết tại sao lại còn chui vào cái nhà lao đó?

Ngọc buông một câu khiến nó giật mình, không nhìn thẳng Ngọc mà cúi xuống ăn ly kem của mình

– Lo ăn kem đi, chầy rồi kìa! – Nó đánh trống lảng

– Đừng có đánh trống lảng với bà mày!

Nó ngược lên nhìn, mặt Ngọc có vẻ rất nghiêm túc. Nó nuốt nước bọt rồi bỏ ly kem xuống, dựa vào lưng ghế, thở dài

– Rồi rồi không đánh trống lảng – Nó nói

– Tại sao mày lại vào đó? – Ngọc nghiêm túc

– Nhập gia tùy tục! Tao bây giờ đã đủ tư cách để đi!

– Đúng! Tao không nói mày không đủ tư cách. Mày có biết, lúc hai người anh của mày biết chuyện này, họ tức giận đến mức nào không? – Ngọc thờ dài

– Tao biết....

– Nếu mày đã vô đó, tao nghĩ mày đã biết lí do tại sao tụi tao không nói mày biết. Nơi đó, là địa ngục sống!

– Còn hơn cả vậy! – Nó rùng mình

– Cái chết chính là hình phạt nhẹ nhất. Những người trong đó, sống không được, mà chết cũng chẳng xong...

– Trong đó có tổng cộng bao nhiêu người?

– Tao không rõ lắm, nhưng con số không phải ít, tính luôn cả những ai đã chết

– Ngọc, mày không thấy như thế là quá tàn nhẫn sao?

Nó nhú mày hỏi Ngọc, đúng là nó máu lạnh, nó tàn nhẫn nhưng đối với nó, nơi đó còn hơn cả tàn nhẫn. Những người thi hành hình phạt, là những người không có trái tim, như thể họ chết từ lâu vậy..

Ngọc nghe thế, khẽ mỉm cười, nụ cười bình yên, tựa như mặt hồ tĩnh lặng.

– Tàn nhẫn sao? Không đâu, những ai bị đưa vào đó, chắc chắn đều mang trọng tội! Mày thấy như thế là tàn nhẫn rồi sao? Vậy nếu mày chạm mặt với con người thật của Yun thì sẽ như thế nào?

– Yun? Ý mày là sao? – Nó không hiểu

– Tao cũng không biết giải thích ra sao nữa. Con người anh ta, thực sự rất khó hiểu. Anh ta không bao giờ để lộ cảm xúc của bản thân, luôn luôn điềm tĩnh. Anh ta thực rất tàn nhẫn, cực kì tàn nhẫn!

– Tao không nghĩ hấn ta đáng sợ đến thế

– Từ ngày mày xuất hiện, dường như Yun vui vẻ lên một chút, cũng không còn tự cô độc bản thân!

Ngọc cười, nó khẽ nhú mày. Hấn, rốt cuộc là người như thế nào?

– Đừng bao giờ tìm hiểu con người của anh ta, thứ mày tìm được là một ẩn số! Nhưng tao nghĩ, mày sẽ giải được...

– Tại sao tao phải tìm? Không hứng thú! – Nó bĩu môi

– Ngoại trừ mày, không ai có thể ....

Câu nói của Ngọc khiến nó mơ hồ, ngoại trừ nó... Vậy còn Thu?

– Vậy thì Thu? Không phải chị ta và hấn yêu nhau từ lâu rồi sao?

– Đúng vậy! Họ thật ra đã yêu nhau từ lâu

Câu nói của Ngọc vừa dứt, nó như bị ném xuống vực sâu không đáy, tâm trạng hụt hẫng đây mà. Nhưng nó hụt hẫng vì điều gì? Vì hấn á? Nhảm nhí thật!

– Nhưng mọi việc đã thay đổi, kể từ ngày cô ta phản bội Yun! – Giọng nói Ngọc trầm xuống

– Phản bội sao? Thật thú vị...

Nó vừa nói, trong miệng là kem ngọt lạnh lạnh. Hấn ta cũng có ngày bị người khác phản bội, nghe thật nực cười! Ngọc nghe nó nói vậy, liền nhìn nó

– Tại sao mày lại quan tâm đến Yun? – Ngọc nhìn nó

– Chỉ là tò mò thôi! – Nó bác bỏ

– Đánh chết cái tật tò mò – Ngọc cười

– Vậy, tại sao Thu lại phản bội? – Nó hỏi

– Yun lúc đó không ngang tàn như bây giờ, lần đầu tiên tao gặp anh ta là lúc Black chưa được kết hợp. Lúc đó, hai người họ yêu nhau say đắm, nhưng mọi người xung quanh có thể thấy, chỉ có Yun là yêu thật lòng. Thu, cô ta lợi dụng Yun

– Lợi dụng vì cái gì? – Nó nhếch mép

– Lúc đó, cô ta dựa hơi Yun, đi gây chuyện khắp nơi, qua lại với rất nhiều người. Nhiều lần như vậy, có lần Yun đã ngỏ lời chia tay nhưng cô ta lại khóc lóc bảo rằng sẽ thay đổi. Anh ta lại mềm lòng rồi tha thứ. Nhưng ”giang sơn dễ đổi bản tính khó dời”! Cô ta lợi dụng Yun, với lại hai nhà lại có mối quan hệ nên họ Trang cũng đã chấp nhận Thu làm con dâu. Yun lúc đó rất vui, lần nào gặp anh ta, anh ta đều mua thức ăn cho tao, nụ cười trên môi không tắt. Lúc đó, ai cũng tưởng Thu đã thay đổi, một lòng một dạ nhưng đời mà...

Ngọc khẽ nhếch mép, nụ cười khinh bỉ. Nó im lặng, nghiêm túc nghe Ngọc kể lại

– Hôm đó, Yun đã nhờ Ken làm một cặp nhẫn bằng kim cương, chính tay Yun đã vẽ ra và đưa bản thiết kế cho Ken

– Định cầu hôn?

Nó cắt ngang lời Ngọc, Ngọc gật đầu rồi kể tiếp:

– Không hẳn là cầu hôn, mà là đính hôn. Tối hôm đó, Yun đã mời mọi người đi đến một trong những nhà hàng nổi tiếng nhất Sài Thành, Yun đã bao trọn đêm đó. Yun đã tự tay mình chuẩn bị, trang trí cho không gian ở đó, khi các cô gái nhìn vào, ai nấy cũng đều ngưỡng mộ, kể cả tao. Tất cả chân thành, Yun đặt trọn vào đêm đó. Lúc đó, Yun gọi cho Thu bảo qua nhà rước cô ta ...

ĐÊM HÔM ĐÓ (QUAY VỀ QUÁ KHỨ)

Trong nhà hàng, mọi người đều hồi hộp đợi nữ chính tới. Hấn gọi điện thoại cho Thu, khi đầu dây bên kia vừa bắt máy:

– Em hả? Em đang ở đâu vậy? – Hấn mừng rỡ

– À.. Em đang ở nhà! – Thu hơi lấp bắp

– Anh qua rước em, mình đi ăn! – Hấn nói

– Hôm nay thì không được! Xin lỗi anh nhé, đợi khi khác nha! Xin lỗi anh nhiều, yêu anh! – Thu từ chối

–... Ừ, vậy để khi khác

Hấn cúp máy, môi nở nụ cười nhạt, lòng bỗng hụt hẫng. Vậy là công sức của hấn, đổ sông đổ biển sao? Anh từ phía sau bước tới, vỗ vai hấn:

– Chắc là Thu có việc gì bận! Đừng thất vọng! – Anh an ủi

– Đúng đó! Có gì đâu, có phải là bị từ hôn đâu! – Cen cười

– Im mày! Nói chuyện vô ý vô tứ! – Key nhắc nhở

Mọi người đều an ủi hấn, hấn cũng thấy đỡ hơn chút, nhưng không hiểu sao trong lòng lại rất bất an. Hấn nhìn xuống chiếc hộp nhung đỏ trên tay, mỉm cười rồi bỏ vào túi. Đêm hôm đó, cả đám vào The Morn ngoại trừ Ngọc, Kai và TA. Hấn đã uống rất nhiều, mọi người đều hiểu nên không ai ngăn cản cả, cho đến khi Kino có điện thoại ra ngoài nghe. Khi trở lại, mặt Kino tối sầm lại, Pin nhận ra liền hỏi:

– Xảy ra chuyện gì sao? – Pin hỏi

Kino nhìn về phía hấn đang nốc lon bia trên tay, dưới sàn là những lon rỗng. Key lúc này nhìn về Kino đang đứng ngây người ở đó:

– Làm sao vậy? – Key biết là có chuyện

– Anh Yun đừng uống nữa!

Kino nói, bước tới dứt lon bia từ tay hấn, hấn quay sang nhìn Kino

– Thăng nhóc này, hôm nay dám cản anh mày sao? – Hấn chỉ Kino

– Anh đừng uống nữa! – Kino nói

Hấn phẩy phẩy tay, tỏ vẻ chẳng quan tâm, rồi lấy lon khác khui ra uống. Kino lúc này tức giận, gạt mạnh lon bia trên tay hấn, lon bia rớt xuống sàn, nước tràn ra bên ngoài.

– Mày điên hả Kino? – Pin kéo Kino lại

– Thăng nhóc này, say rồi sao? – Cen nhủ mày

– Chuyện của anh, không cần chú mày quản! – Hấn chỉ vào Kino

– Được! Tôi không quản chuyện của anh, vậy thì anh đi quản bạn gái mình đi! Cô ta đang ngủ với kẻ khác trong khi anh say bết ở đây!

Kino hét lớn, mọi người ai nấy đều ngạc nhiên. Hấn khẽ nhủ mày

– Mày nói cái gì vậy? Uống chưa bao nhiêu đã say rồi sao? – Pin gạt mạnh tay Kino

– Anh coi như chú mày say, không nghe thấy những lời này! Không có lần 2 đâu! – Hấn nhìn Kino

– Bộ anh mù hay sao? Tôi nhìn giống sìn lắm hay sao? Tôi bảo bạn gái anh đang ngủ với kẻ khác, anh có điếc không? – Kino nhắc lại

– * RẦM * Còn dám nhắc lại?

Hấn đập mạnh xuống bàn, mắt nhìn Kino. Không khí căng như dây đàn

– Nếu anh không tin, đây là địa chỉ, đàn em ở đây vừa nhìn thấy cô ta vào khách sạn. Nếu không đúng, tuy anh xử tội tôi!

Kino đưa điện thoại cho hấn, hấn giựt lấy rồi nhủ thầm. Bỏ ra ngoài, anh cùng Cen đi theo, sợ trong con say hấn làm chuyện không suy nghĩ. Hấn leo lên xe rồi phóng đi cùng con say, hấn không tin Thu sẽ làm vậy. Sau xe hấn, mọi người cũng chạy theo, ai nấy đều bất an! Xe dừng trước một khách sạn 5 năm sao, hấn bước xuống xe định bước vào thì bị ai đó kéo tay lại

– Yun, bình tĩnh, đừng làm loạn!

Là Cen, sợ hấn sẽ cho nổ tung nơi này nên nhanh chóng cản lại. Hấn đánh mặt lại, giật mạnh tay ra

– Chuyện của tao! – hấn quát

– Chuyện phải có trước có sau, mày thử gọi cho cô ta thử xem!

Anh từ đằng sau bước tới, vẻ mặt nghiêm trọng nhìn hấn. Hấn nghe thế, lấy điện thoại gọi cho Thu

– Em đang ở đâu? – Hấn cáu lên

– Anh... Anh ... Tại sao lại quát lên như thế? Đang... Ồ ... Nhà chứ đâu! á đừng anh...

Thu trả lời, giọng nói đứt quãng, rồi còn quay sang nói với ai đó. Hấn nghe xong, như con sói hoang, quăng điện thoại xuống đất, chiếc điện thoại vỡ làm 2! Hấn xông vào khách sạn, bước tới bàn tiếp viên

– Chào Trang thiếu gia!

Cô tiếp viên trẻ bị vẻ đẹp của hấn làm cho mê hoặc mà không để ý đến sự tức giận kia, trước mặt cô là người thể tập đoàn sáng giá nhất hiện nay!

– Cô, này giờ có cô gái nào vào đây không?

Hấn nhìn cô ta, giọng nói sắc mùi thuốc súng. Cô tiếp viên liền hoảng sợ. Lúc này Cen đi tới kéo Yun ra đằng sau:

– Đừng yên đó! – Cen nói Yun – Chào cô, tôi đang tìm người, cô có thể cho tôi biết này giờ có cô gái nào tầm 16,17 tuổi, dáng người thon, tóc đen dài vào đây không?

Cen nhẹ nhàng hỏi cô tiếp viên, cô ta liền nhận ra là con cả Lâm Thiên Ân của tập đoàn KC! Cô nhìn sang anh, nhận ra là Bạch Minh Phong, hôm nay cô ta trúng số lớn rồi!

– Mong cô giúp đỡ cho! – Cen cười

– À dạ vâng, tôi tôi sẽ đi kiểm tra camera!

Cô tiếp viên nghe thế, liền tức tốc đi kiểm tra!

– Có phải là cô ta không?

Cô tiếp viên chỉ vào màn hình vi tính, Cen nhìn qua rồi gật đầu, quả nhiên, Thu đi cùng một chàng trai vào đây! Thật là đáng khinh!

– Cô ấy đang ở phòng 188, lầu 2! – cô tiếp viên đọc số phòng

– Cảm ơn cô! Cô có thể cho tôi mượn chìa khoá dự phòng? – Cen nói

– Chuyện này... – Cô tiếp viên chần chừ

– Chúng tôi sẽ chịu trách nhiệm!

– Đây!

Lầu được chìa khoá, 3 người họ liền bước đi, hấn đi trong nỗi bất an, mong đó không phải là Thu, là thuộc hạ của Kino nhìn lầm, là Cen nhìn nhầm cô gái trong camera! Họ dừng lại trước phòng 188, anh và Cen nhìn nhau rồi cả 2 khẽ gật đầu! Cen bước tới, nhẹ nhàng không gây bất cứ tiếng động nào, cánh cửa mở ra, họ bước vào trong...

(Còn tiếp)

var content = \$('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if(midLength>20) { content.eq(midLength).after(""); }

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Cấp 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 116: Vết thương lòng

Bên trong căn phòng đầy hỗn loạn, quần áo nam nữ bị vứt lung tung dưới sàn, hấn nhìn xuống rồi người khựng lại. Anh thấy thế liền vỗ nhẹ vào vai hấn, bước vào trước. Đập vào mắt anh, hai thân thể trần như nhộng đang dính chặt lấy nhau, nhìn vào cũng hiểu chuyện gì đang xảy ra...

Anh nghiêng chặt răng, định kéo hấn ra ngoài nhưng hấn đã đứng ở cạnh anh, từ lúc nào. Hấn đứng im đó, không nói tiếng nào, khuôn mặt cũng chẳng có tí cảm xúc. Cặp đôi đang trên giường vì mãi ra sức ‘ vận động ‘ nên không hề để ý, cho đến khi Cen bước vào, người dựa vào tường rồi nhếch mép nói:

– Tập thể dục vào buổi tối, thật sự rất có tinh thần thể thao!

Cen vừa nói, mắt nhìn qua cặp đôi kia. Khi cặp nam nữ nghe thế liền giật mình, chàng trai liền quay lại, tách ra khỏi người cô gái. Cô gái lúc này mở mắt lên, sững sờ khi thấy 3 người con trai kia, miệng lắp bắp:

– Nhật.... Nhật.... Nhật.... – Cô ta hoảng sợ

– Các người là ai? Sao lại tùy tiện xông vào phòng người khác như vậy?

Chàng trai kia không biết sự tình liền tức giận, anh nhếch môi, nhìn anh ta, đôi mắt đánh giá tổng thể, rồi nói:

– Khuôn mặt không đẹp, thân hình cũng chẳng ra sao, nhìn có vẻ cũng là một thiếu gia ăn chơi, biết lấy tiền mua gái! Tổng thể, không thể nào sánh bằng với Trang Hoàng Nhật của chúng ta! Này Thu, mắt cô bị mù à?

Anh giờ giọng khinh bỉ, mắt nhìn Thu đang không một mảnh vải che thân ngồi thẫn người trên giường. Anh chàng kia bị người khác chê liền đỏ mặt, nghiêng chặt răng không nói lời nào. Cen quay sang anh chàng đó rồi nói:

– Làm sao? Bộ bọn tao nói không đúng sao? Thấy sao nói vậy, sự thật mịch lòng! – Cen cười đều

Hấn, từ lúc mới vào đây chẳng nói câu gì, cứ đứng im rồi nhìn Thu, khuôn mặt cũng chẳng có tí cảm xúc. Người con gái hấn yêu, nguyên lấy cô ấy làm vợ, giờ đây lại cùng một thằng đàn ông khác sung sướng trên giường. Hấn không nói lời nào, à không, phải là không còn gì để nói!

– Anh... Anh... Chuyện không như anh thấy đâu!

Thu vội giải thích, lắc đầu phủ nhận mọi chuyện. Anh và Cen nghe thế liền cười, nụ cười chứa đầy sự khinh bỉ

– Mọi thứ đều ở ngay trước mắt, cô còn trong bộ dạng không mảnh vải che thân! Có phải cô bị tình trùng chui vào não rồi không? – Anh nói

Thu nghe thế liền lấy chân đạp kín người lại, mặt đỏ bừng lên. Thu nhìn hấn, mắt ngấn nước tỏ vẻ đáng thương. Lúc này hấn khẽ nhếch mép, lần đầu tiên trong cuộc đời, hấn bị người khác chơi một vố quá đau! Hấn quay người định bước đi thì bị Thu chạy tới ôm chặt lại, Thu nói trong nước mắt:

– Em sai rồi, em xin lỗi anh! Vì em nông cạn, em không suy nghĩ trước khi làm! Em không yêu anh ta, em chỉ yêu mình anh thôi, Trang Hoàng Nhật, đừng bỏ em! Em biết lỗi của mình rồi, em chỉ yêu anh, yêu mỗi anh thôi!

Thu nói, nước mắt thấm vào áo của hấn. Hấn lúc này quay người lại gỡ tay Thu ra, nâng cằm Thu lên rồi nói:

– Thật chứ? – Hấn hỏi

– Thật, trước giờ em chỉ yêu anh, mỗi mình anh thôi! – Thu gật đầu lia lịa

– Yêu mỗi tôi? Đến tận giờ phút này, cô có thể nói ra câu đó? Cô đừng biến việc yêu tôi trở nên rẻ tiền như vậy chứ?

Hấn vừa nói, tay vừa bóp chặt lại, Thu cảm giác xương mặt sắp vỡ nát ra

– Cô qua tay bao nhiêu thằng rồi, tưởng tôi không biết chắc? Cô tưởng tôi là thằng ngu à?

Hấn buông tay ra, quay người bước được vài bước rồi lại nói:

– Mà cô lấy cái gì che đi thân hình cô đi, nhìn nó, chẳng có tí gì gọi là hững hờ!

– Đồ khốn nạn! Nếu không phải ba mẹ tôi ép, tôi cũng chẳng qua lại với các người! Các người, chẳng khác gì những tên sát nhân! Và nhất là anh, Trang Nhật Hoàng, anh đừng tưởng tôi không biết anh làm gì phía sau tôi! Tôi nghe nhiều người nói, anh còn chơi hơn cả chục con sau lưng tôi, anh có tư cách để nói tôi sao?

Thu tức giận, tuôn một tràng, những câu chữ nặng khiến anh và Cen ngạc nhiên. Hấn đứng im, lắng nghe từng lời đó. Hấn cũng đâu ngờ có ngày, người con gái hấn yêu lại nói hấn là tên sát nhân? Đời này, quả là có nhiều chuyện mực cười! Hấn bỗng bật cười thành tiếng:

– Hahahaha!

– Sao? Tôi nói đúng quá rồi chứ gì? – Thu đắc ý

– Làm gì sau lưng cô? Cô nghe người ngoài nói, lại vội vàng kết luận rồi kết án? Cô bị tình trùng lên não sao?

Hấn quay lại nhìn Thu, lắc đầu mắt nhìn từ trên xuống dưới đánh giá người con gái này. Rồi hấn cười lạnh:

– Đừng làm tôi cảm thấy tình cảm mình dơ bẩn đến vậy chứ? Cô, lăng loàn!

Nói xong hấn quay sang anh và Cen:

– Đi thôi! Ở đây, tao cảm thấy buồn nôn quá!

– Ủ, tao cũng thấy vậy!

Họ bước đi, để lại Thu cùng chàng trai kia. Hấn chạy xe, trong đầu hiện lại từng kỉ niệm cùng Thu, với cả nụ cười đó. Hấn nhếch mép rồi lắc đầu như tự trách bản thân mình...

Đêm hôm đó, hấn lại về The Moon, vào phòng VIP rồi một mình trong đó mà uống rượu, anh và Cen muốn vào nhưng nghĩ rồi lại thôi. Hiện giờ nên để hấn một mình...

Hấn không biết mình đã uống bao nhiêu, trên sàn là những lon bia, chai rượu rỗng. Hấn ngồi đó, khuôn mặt vô hồn, đôi mắt xám khói có nỗi buồn sâu thẳm. Hấn đã dằn vò bản thân mình hôm đó, mượn rượu xóa đi nỗi buồn, nhưng càng uống thì kỉ ức lại tràn về. Ngày hôm đó, hấn đã khoá lòng...

TRỞ VỀ HIỆN TẠI

Nó ngồi chăm chú nghe từng lời kể của Ngọc, lòng mang nhiều cảm xúc hỗn loạn. Thì ra hấn đã từng bị người khác lừa dối, hấn cũng mang vết thương lòng sâu đến thế. Nhưng vì là con trai, đầu thế như nó, buồn là khóc oà lên được. Nỗi buồn đó được cất sâu vào tim...

– Đến tận sáng hôm sau, khi mọi người trở lại căn phòng đó thì không thấy Yun đâu nữa. Yun bỏ đi, không nói ai tiếng nào, cũng chẳng ai biết anh ta đi đâu. Yun mất tích 2 năm trời, khi đó anh ta mới 16 tuổi...

Ngọc kể, môi cười nhạt, đau lòng thay cho Yun

– Vậy cũng tầm tầm tuổi của tao bây giờ? – Nó nói

– Ủ! Nhưng anh ta không như mày, anh ta chọn cách trốn tránh. Bỏ đi đến 2 năm trời, trong thời gian đó Ken và Key bất hoà dẫn đến việc băng nhóm bị chia rẽ. Lúc đó, tình hình căng thẳng lắm, kéo dài tận 2 năm, hỗn chiến, hai bên giao chiến không biết bao nhiêu lần. 2 năm sau, tao mới biết mày là em gái của 2 người họ, rồi bỗng Yun lại về! Băng nhóm lại được hàn gắn dưới sự quản lí của Yun, anh ta thực sự rất tài giỏi! Nhưng phải nói, người có công lớn nhất là Kha Thảo Như của chúng ta!

Ngọc quay sang nhìn nó rồi cười. Nó cốc nhẹ vào đầu Ngọc, thờ ơ hất ra:

– Nếu tao không phải là em gái hai người đó thì tốt biết mấy! Chỉ mới 1 năm ở với nhau, mà đã xảy ra biết bao nhiêu chuyện kinh thiên động địa!

Nó lắc đầu ngán ngẫm, từ ngày gặp hai người đó, từ ngày mọi chuyện bị bại lộ, nó đã có ngày nào yên bình đâu!

– Mày không biết đâu! Lúc mà hai người đó bất hoà, tưởng sẽ không bao giờ làm bạn được nữa! Tính của Ken thì trầm, còn Key thì nóng tính, như băng với lửa vậy! Lúc đó, ai cũng sợ họ! Nhưng từ khi mày xuất hiện, họ lại thay đổi, cũng không còn giữ bộ mặt ki băng hà với đàn em của mình. Đối với đàn em như tui tao, họ còn hơn cả ông trời! Chỉ cần làm sai là mất mạng như tui! Mày nghĩ xem, họ chỉ mới gần 19 tuổi, sao lại có thể như thế được? Lại còn đẹp trai nữa chứ...

Ngọc tỏ vẻ tiếc nuối, nó cười

– Mày định của anh tao sao? – Nó trêu Ngọc

– Nói thật, nếu không phải là đàn em, tao đã của rồi! – Ngọc tiếc nuối

– Thì cứ tiến hành! Đâu ai cấm cản đâu? – Nó thân nhiên

– Không được! Đối với họ, không cho phép bản thân mình yêu! Họ rút ra từ chuyện của Yun, tình yêu là vật cản đường đến thành công! – Ngọc nói

– Cũng đúng! Nhưng không sao, tao sẽ giúp mày! – Nó cười

– Thôi cho xin! 2 ông mà biết chắc tao chết chưa kịp ngáp! – Ngọc nói

– Nhưng, còn Yun? Tại sao lại quay về? Trong thời gian đó, anh ta đi đâu?

– Anh ta quay về vì nghe Cen gửi thư tới thẳng nhà của gia tộc Trang! Lúc đó, Cen chỉ đứng giữa không biết theo ai nên kêu anh ta về! Tính tình Yun lúc đó khác hẳn, trầm hẳn, lạnh lùng có phần kiêu ngạo, giọng nói ngang tàn! Nhìn vào thì cực kì đẹp trai nhưng khi lại gần thì sẽ biết Bắc Cực ảm thế nào!

– Đáng sợ vậy sao? – Nó nói

– Nhưng không hiểu sao gần đây anh ta lại dễ chịu hơn, có đôi lúc còn cười! Là Cười đó! Có lẽ vì gặp được mày! – Ngọc nhìn nó bằng vẻ mặt gian tà

– Ý mày là gì? – Nó nhìn Ngọc

– Mày là người đầu tiên chống đối anh ta!

– Ồ, tao với anh ta hay gây nhau lắm! Tính tình anh ta khiến tao chỉ muốn đánh anh ta một cái thật mạnh! – Nó giờ nắm đấm lên

– Hahahaha! Cen nói không sai mà! – Ngọc cười

– Nói gì?!

– Bí mật! Nhưng nếu mày suy nghĩ, sẽ hiểu thôi!

– Lại còn tò về thần bí, bà mày không thèm! Không hơi đâu quan tâm chuyện tên đó!

Nó phẩy phẩy tay, trề môi. Ngọc nhìn nó, mặt đầy gian tà, nó chỉ liếc Ngọc rồi ăn hết ly kem!

– À, hai ngày nữa có dạ hội ở trường, đi không? – Ngọc búng tay nói

– Không có hứng! Ôn ào lắm! – Nó từ chối

– Mày đã không dự buổi họp lớp rồi, đây là lần cuối gặp tụi nó đó! Mày không biết con Nhi nó nhớ mày cỡ nào đâu, lúc nào nó cũng nhắn tin khủng bố tao cả! – Ngọc than thở

– Nó có thể nhắn tin cho tao mà? – Nó nói

– Thế mày có trả lời không hả con kia? Đến cả tao gọi mà mày còn tắt! – Ngọc tức giận

– Tao không hay kiểm tra tin nhắn, để khi nào rảnh lên xem!

– Không cần biết! Nhất định mày phải đi, con Nhi nó nói nếu không kéo mày đến! Nó xé bầm tao ra thành trăm mảnh đó! Con đó nguy hiểm lắm, không thể không sợ! – Ngọc khề rùng mình

– Hahahaha cho mày chữa!

– Cái đầu mày, với lại tụi trong lớp nhớ mày nữa! Đi đi! – Ngọc xuống nước năn nỉ

Nó nhìn bộ dạng của Ngọc bật cười, cô nàng này thường ngày đánh đá nhưng thật ra khá mềm yếu! Nó chỉ biết thờ dài bất lực:

– Tao thật sự không có hứng! Với lại, không nhất thiết phải đến. Tụi trong lớp thì hẹn gặp ngày khác cũng được!

– Mày đúng là như con tự kỉ! Rượu mời không uống muốn uống rượu phạt mà. Bà mày không đưa mày đến đó không phải là Trần Đại Ngọc! Đi!

Ngọc nói rồi kéo nó đi, cả hai tính tiền rồi xuống khu thời trang. Nó chỉ cười rồi để mặc Ngọc lôi đi, vào cửa hàng KC! Lần trước đã xảy ra vụ việc không hay ở đây nên nhân viên thấy tụi nó liền cẩn trọng đón tiếp! Quần áo của nó đều được mua từ KC, do Key đặt cho, nó cũng không quan tâm về việc đó cho lắm. Có đồ mặc là được rồi!

Nó đi theo Ngọc, nhìn Ngọc lựa đầm rồi ước thử. Lâu lâu lại quay qua hỏi ý kiến nó, đúng là con gái, cứ mỗi lần shopping là ngón cả đồng thời gian!

– Ê, cái này hợp với mày nè!

Ngọc đưa nó một cái đầm màu hồng nữ tính, nó nhú mồm nhìn Ngọc:

– Mày biết thừa tao ghét màu hồng mà! – Nó nói

– Con gái đôi lúc cũng nên nữ tính xíu chứ, mày cứ như con trai ấy! – Ngọc bĩu môi

– Vậy cũng được, đỡ phiền phức!

– Hừ! Mày đúng là khó nuôi khó dạy!

– Mày chọn lẹ đi, mặt trời sắp lặn rồi!

Ngọc lườm nó rồi đi thử, cô nàng thật sự không chịu nổi cái tính khó chiều của nó. Ngọc thật sự rất đẹp, nhìn có phần già dặn hơn tuổi nhưng lại thu hút người khác. Nhất là nụ cười, như ánh nắng ban mai sau đêm đông. Mái tóc nâu đỏ gọn sóng, đôi mắt đen láy hồn nhiên, nếu nó là con trai nó sẽ yêu Ngọc bán sống bán chết!

– Nè đẹp không?

Ngọc bước ra, trên người là cái đầm màu xanh dương nhạt, trễ vai, họa tiết không nhiều đơn giản nhưng lại bắt mắt. Nó đánh giá sơ lược rồi đưa ngón cái lên! Ngọc thấy vậy liền đi thay bộ cũ rồi bước ra tính tiền. Lúc nó cùng Ngọc đứng tính tiền, một cô nhân viên nói chuyện điện thoại:

– Vâng xin chào đây là cửa hàng KC! Cho hỏi quý khách cần gì ạ? – Cô nhân viên nói

– ..... – Đầu dây bên kia nói gì đó

– Vâng tôi biết rồi thưa Trang thiếu gia, vâng tôi sẽ kêu người giao đến ngay! Vâng, cảm ơn thiếu gia! – Cô nhân viên nói

Nó nghe thế liền nhìn cô ta, không phải Yun đấy chứ?

– Là Trang Nhật Hoàng? – Ngọc lên tiếng hỏi

– Vâng! – Cô nhân viên trả lời

– Anh ta đặt gì thế? – Ngọc thích thú

– Thiếu gia đặt may riêng một bộ đầm, là do thiếu gia tự tay gửi bản thiết kế, cũng chính tay mình lựa chọn vải! Hình như là cho một cô gái! – Cô nhân viên nói trong ghen tị

– Chắc! Mê gái! Tiền quần áo này trừ vào tài khoản của Cen giúp tôi! – Ngọc nói

– Vâng! – Cô nhân viên nói

Nó cùng Ngọc rời khỏi KC, Ngọc dù chỉ thử một cái nhưng lại mua khá nhiều, kỳ này thẻ Cen sẽ âm tiền mất:))! Tụi nó đi mua giày, rồi mua thêm cả phụ kiện lùm la! Cả ngày bị Ngọc kéo đi khắp nơi khiến nó mỏi như cả chân!

– Mày mua đủ chưa? – Nó hỏi

– Đủ rồi! Mà mày rủ tao đi, sao mày lại mua ít thế?

Ngọc hỏi, nó chỉ mua có đôi giày thể thao với quần short ngắn và áo thun! Chẳng mua cái gì liên quan đến dạ hội cả!

– Tao không hoang phí như mày! Nhìn cái đồng trên tay mày, người ta dùng tiền đó ăn cả tháng cũng được! – Nó nói

– Tiền này là do tao được phát lương từ băng Black đấy! Mỗi lần hoàn thành một phi vụ, đổi mặt với cái chết, chắc! Lương nhiều đó là không đủ! Phải đòi thêm! – Ngọc cười

– Này, mày nghĩ mấy ông là máy ATM à?

– Còn hơn như thế nữa! Mày nghĩ xem, 2 ông anh của mày đưa mày 2 cái thẻ VIP như thế là đủ hiểu rồi! Lại còn thêm hai cái tập đoàn kia, tương lai là chủ tịch, cơ ngơi đồ sộ, tao phải mòn rứt từ từ! – Ngọc tính toán

– Có chí hướng! Cố lên! – Nó cổ vũ

Hai đứa nó vui vẻ ra về, vừa bước ra ngoài đã thấy mọi người xì xào nói về ai đó. Nó nhìn xung quanh phát hiện Alex đang ở gần đấy, về diện trai kia thu hút sự chú ý.-! Tụi nó bước tới, nó nhìn Alex rồi nói:

– Anh đẹp trai, có thể cho tụi em đi nhờ xe được không? – Nó đùa

Alex nghe thấy giọng nó liền nhìn rồi cười, đưa tay cầm lấy những túi hàng trên tay hai đứa nó:

– Xin mời hai tiểu thư! – Alex cười

Alex đối xử với nó như một đứa em gái nhỏ, nó luôn thoải mái với Alex, không có khoảng cách giữa chủ và tôi tớ. Trên xe, cả ba đang thảo luận vui vẻ. Lúc này điện thoại Alex reo lên, anh ta gấn tai nghe không dây lên rồi trả lời:

– Thiếu gia có gì dặn dò?

–.....

– Vâng! Tôi biết rồi, tôi sẽ đưa họ tới ngay!

Nghe Alex nói chuyện nó liền tò mò hỏi:

– Ai thế Alex?

– Là Minh Phong! – Alex trả lời

– Anh ta gọi chi thế? – Ngọc thắc mắc

– Bảo đưa 2 người đến nhà hàng X – Alex cười

Hai đứa nó cũng chẳng hỏi thêm, đang trên đường đi thì điện thoại Alex lại reo lên, nó và Ngọc cũng chẳng chú ý. Đến khi Alex bắt máy:

– Trang thiếu gia, xin phân phó! – Alex nói

–.....

– Bây giờ sao? – Alex ngạc nhiên

–.....

– Hiện giờ cậu đang ở đâu? – Alex hỏi

–.....

– Thiếu gia, xin cậu bình tĩnh! Được rồi, tôi sẽ tới đó! – Alex thở dài

var content = \$('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if(midLength>20) { content.eq(midLength).after('Loading..

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Cấp 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 117: Lí luận của em không đúng !

Alex không nói không rằng quay đầu xe đi về hướng ngược lại với nhà hàng X, nó nhú mày nhìn Alex:

– Sao lại quay lại? – Nó hỏi

– Trang thiếu gia đi nhờ xe! – Alex trả lời

– Tôi là chủ xe này, anh ta không gọi hỏi tôi tại sao lại gọi hỏi anh? Không cho đi nhờ, quay lại đi về nhà hàng X!

Nó nói, một phần vì không muốn chạm mặt hấn ta, một phần vì cảm thấy hấn ta vô phép vô tất! Ngọc không nói gì chỉ thờ dài ngồi đó khoanh tay chuẩn bị xem trò vui, Alex nhìn nó rồi lắc đầu:

– Cậu ta nói rằng tiểu thư không đồng ý thì mặc kệ, cậu ta sẽ chịu trách nhiệm!

– Ó?! Anh là người của tôi cơ mà? Sao lại nghe anh ta? – Nó tức giận

– Tiểu thư... Cứ cho cậu ta đi nhờ xe, ví dụ nếu không đồng ý thì đi nửa đường đập cậu ta xuống! Tiện cả đôi đường! – Alex nhìn qua kính chiếu hậu rồi cười

– Tốt! Có chí hướng, cứ tiếp tục phát huy!

– Hai người có thể dùng vô sỉ công khai được không?

Ngọc thở dài rồi nói, chủ nào tố nấy. Alex cùng nó cười một cái đủ gian tà, đúng là vô sỉ!

Alex chạy đến trước tập đoàn Hoàng Nhật, toà nhà cao chọc trời. Hắn ta đang đứng trước cửa, mặt hầm hầm ai nhìn vô đều tránh xa, càng xa càng tốt! Đến cả bảo vệ toà nhà đều chảy mồ hôi vì hắn. Chiếc xe dừng trước mặt hắn, Ngọc hạ cửa kính xe xuống rồi quay sang nói:

– Thiếu gia Trang, mời lên xe!

Hắn nghe thấy giọng Ngọc liền ngược lên, hai tay đút vào túi quần rồi bước tới, mắt có ý cười. Nó cùng Ngọc ngồi ghế sau, nghĩ rằng hắn ngồi ghế phụ nên cả hai đều không có ý định di chuyển. Nó cũng chẳng thèm nhìn về phía hắn, mắt nhìn sang hướng khác. Yun đến trước mặt Ngọc, mắt chăm chăm nhìn Ngọc khiến cô nằng nằng mình. Hắn bỗng nhếch môi rồi miệng nói ra vài chữ không thành tiếng:

– Lên ghế phụ đi!

Ngọc nhìn khẩu hình rồi mép môi hơi giật giật, lưu manh, là lưu manh! Nó không chú ý gì mấy, đến khi cửa xe mở ra rồi ai đó ra rồi lại vô ngồi kế nó. Nó nghĩ là Ngọc, đến khi thấy ghế phụ có Ngọc đã an toạ! Nó giật mình rồi quay sang, hắn đã ngồi chính ỉnh ở đó, tự khi nào!

– Này, sao anh lại ngồi ở đây? – Nó ngạc nhiên

Hắn quay sang nhìn nó không nói gì rồi đập nhẹ lên ghế phụ, Ngọc quay xuống nhìn nó, nụ cười cứng gắt trên môi:

– ha ha! Tự nhiên tao muốn ngắm cảnh! – Ngọc nói

Nó tròn mắt nhìn Ngọc, rõ ràng là Ngọc biết chuyện giữa nó và hắn, giờ lại còn? Ngọc thấy bạn mình như vậy liền quay lên rồi nghĩ thầm trong đầu ” thật sự xin lỗi mày, là tao bị ép! ”, Ngọc hét lên trong lòng!

– Đi thôi! – Hắn nói

Alex nhìn qua kính chiếu hậu, mắt có ý cười rồi lấy xe. Trên xe kể từ khi có hắn, không khí im ắng hẳn đi, nó ngồi cũng lười biếng không muốn nói chuyện nữa. Xe vẫn chạy bon bon trên đường, nhưng sao nó cứ có cảm giác ai đó nhìn mình. Liền quay sang nhìn người kế bên, quả nhiên... Hắn từ lúc lên xe vẫn nhìn nó, chỉ nhìn nó. Đôi mắt sâu thẳm, không thể hiểu hắn đang nghĩ gì. Nó chạm mắt với hắn, cảm nhận được mặt mình nóng lên, liền háng giọng:

– Mặt tôi dính gì hay sao?

– Không!

Dường như hắn không có ý định nhìn chỗ khác, nó nhủ mày, mắt vẫn nhìn hắn, không chớp, không nhìn chỗ khác!

– Nếu vậy tôi không cần anh phải nhìn tôi chăm chăm như thế!

– Tôi cần!

Hai từ ngắn gọn, nhưng đủ để khiến những người trong xe ngạc nhiên. Này thiếu gia, anh đừng mặt dày như thế.-!

– Nhìn tôi phải có phí, 5 phút, à không 1 phút 50 ngàn!

Nó đưa ra lời đề nghị, hai người ngồi ở trên mép môi hơi giật giật, biết cách kiếm tiền nhì? Nó cười thầm trong lòng, hắn ta không điên đến nỗi cứ nhìn mà bị tính tiền. Hắn nhìn nó, mắt có ý cười:

– Được! Tính từ lúc này, canh đồng hồ đi!

Mặt nó cứng đờ lại vì câu nói đó, tên này điên thật rồi! Hắn nhìn nó, môi nhếch lên:

– Em đưa ra điều kiện, tôi đáp ứng!

Tên vô lại! Nó rủa thầm trong lòng, nghiền chặt răng lại rồi thôi không đấu mắt với hắn nữa. Nhưng bỗng trong lòng nhớ lại Thu rồi hàm răng trắng hiện lên, quay sang hắn:

– Anh cứ nhìn tôi mãi như thế, cô vợ tương lai của anh sẽ ghen trời ghen đất đấy!

Câu nói của nó, mĩa mai toàn phần. Hắn nghe thế liền bật cười, tay vuốt mái tóc xanh đen:

– Hình như em rất có hứng thú với chuyện đòi tư của tôi?

– Tôi chỉ không muốn dính vào những chuyện rắc rối!

– Vậy thì em yên tâm! Em sẽ không dính vào những chuyện rắc rối

– Làm sao tôi biết được? Cô vợ tương lai của anh, nhìn yếu điệu thực nữa như thế cơ mà? Lỡ cô ta nói vì tôi mà khóc, tôi biết làm sao?!

– Cô ta khóc, là chuyện của cô ta, tôi không quan tâm!

– Cô ta là vợ tương của anh, anh không cảm thấy mình vô tâm sao? Đến cả người con gái anh yêu, chuẩn bị làm vợ anh, anh cũng chẳng màng tới?

Nó nói, tay nắm chặt lại, ánh mắt căm phẫn nhìn hấn. Alex và Ngọc nghe thấy giọng nó tức giận liền nuốt nước bọt, sắp có chiến tranh rồi đây. Trong xe không khí nặng nề khiến người ta không thở nổi. Hấn nhìn nó, thích thú hỏi:

– Dựa vào đâu mà em nói tôi vô tâm?

– Không phải sao? Đến cả người con gái anh yêu, người vợ tương lai của anh, người đã đính hôn với anh, khi người ta khóc anh lại nói là không quan tâm! Không phải là vô tâm, chứ là gì? Hay là anh không có trái tim?

– Lí luận của em không đúng!

– Không đúng chỗ nào?

Nó tức giận nhìn hấn, cái tên vô tâm, nó nhất định cãi đến cùng! Đúng lúc này, xe đã tới nhà hàng X, Yun thấy thế mở cửa xe bước xuống, nó cũng xuống theo! Ngọc nhanh chóng chạy vào trong, Alex cũng chạy đi đồ xe lánh nạn, chỉ còn nó và hấn. Nó bực tức đi, không quan tâm đến tên vô lại họ Trang kia! Nhưng lúc này hấn bước tới đi song song với nó, cất giọng trầm:

– Tôi chưa từng nói yêu cô ta, cô ta càng không phải là vợ tương lai của tôi, tôi và cô ta đã huỷ hôn ước từ lâu! Cái đó không gọi là vô tâm, mà là tôi không thích quan tâm đến người không liên quan đến cuộc đời mình. Tôi có trái tim, nhưng đã bị một tiểu quỷ họ Bạch đánh cắp. Tôi mong tiểu quỷ đó sẽ trả lại trái tim cho tôi!

Nói xong hấn bỏ đi trước, miệng nở nụ cười nhàn nhạt khó thấy. Còn nó, từng lời từng chữ hấn đều nghe thấy. Không hiểu sao khi nghe hấn nói không yêu Thu, lòng nó lại tươi tỉnh hẳn lên. Nhưng câu cuối cùng mới quan trọng, tiểu quỷ họ Bạch? Khoan đã, có gì đó sai sai....

Nó vừa suy nghĩ vừa đi vào trong, mọi người đã an toạ chỉ còn nó. Mọi người đều nhìn nó đang ngơ ngạ ngơ ngẩn bước tới rồi ngồi xuống cạnh anh, không để ý đến nét mặt của người bên cạnh!

Bỗng nó ngước lên nhìn mọi người đang nhìn nó bằng ánh mắt thương tâm, trừ hấn đang bình tĩnh nhìn vào menu

– Sao thế?

Nó ngơ ra hỏi, mọi người đưa mắt về anh, nó cũng nhìn theo. Satan, Satan xuất hiện!!! Mặt anh thì vẫn bình tĩnh, bình tĩnh, bình tĩnh.... Điều quan trọng phải nhắc lại 3 lần. Trước con bão, mặt biển lúc nào cũng lặn sóng! Nó biết rõ, liền thấy anh rõ ràng đang tức giận nhưng lại không thể hiện ra ngoài:

– Anh, có chuyện gì sao? – Nó nhìn anh rồi hỏi

– Không gì! Anh đang rất bình tĩnh...

Vừa nói anh vừa bẻ cong chiếc thìa trên tay mình, bình tĩnh của anh đây à -.-?! Nụ cười trên môi nó tắt đi, nhìn chiếc thìa trên tay anh rồi thờ dãi:

– Phục vụ, cho bộ dụng cụ ăn mới!

Key ngồi đối diện nói, người phục vụ nhanh chóng đi tới thay bộ dụng cụ ăn cho Ken. Nó nhìn anh, rồi nhìn anh chàng phục vụ đang sợ ra mặt kia:

– Cảm ơn anh! – Nó nói với người phục vụ

– Là bồn phận của tôi! Tiểu thư đừng khách sáo!

Anh phục vụ nhìn nó nói mà mặt đỏ lên, dù tuổi còn nhỏ nhưng sắc đẹp khiến người ta say mê!

– Còn không mau đi xuống?

Anh tức giận nhìn anh phục vụ khiến anh ta hoảng sợ bước đi. Anh thờ hất ra, đúng là đang giận, lại còn giận cá chém thớt!

– Anh đừng giận cá chém thớt như thế! – Nó nói

– Em không biết nãy giờ anh ta đã bẻ cong hết bao nhiêu bộ dụng cụ ăn đâu!

Kino nói mà nhìn anh bằng ánh mắt dè chừng, đến khi bị anh nhìn lại liền thu ánh mắt. Đại họa, đại họa!!!

– Anh rốt cuộc làm sao thế?

Nó lo lắng quay sang nhìn anh trai của mình, Ken là người không thể hiện cảm xúc ra ngoài, giấu trong lòng tự mình giải quyết! Nếu không ép anh trả lời, Ken cũng không nói!

– Đâu có, anh đang rất bình tĩnh! Chỉ là vừa được ba nhắc nhở một chút thôi!

Anh nói, miệng cười, ngoài cười nhưng trong không cười

– Lí do? – Nó ngạc nhiên

– À, Bạch Vĩ An đã hoàn thành xong đại học Harvard, theo như lịch trình sẽ ở lại và tiếp tục thực tập. Nhưng chỉ sau ngày tốt nghiệp một đêm, nó đã biến mất và để lại lá thư nói rằng sẽ đi du ngoạn. Khi nào về sẽ toàn tâm toàn lực vào công việc!

Anh vừa nói vừa cười nhìn nó, nhưng giọng nói thì sặc mùi thuốc súng! Nó nghe thế liền bật cười, Bạch Vĩ An ơi là Bạch Vĩ An, anh thật là ngu ngốc mà!

– Nhưng chẳng phải anh ta chỉ đi du ngoạn thôi sao? Sẽ về mà? – Nó hỏi

– Đúng, nhưng trong bức thư không có giới hạn về thời gian!

Nói đến đây, nó cảm nhận được sát khí từ anh. Nó đoán ra được là ba đã giao toàn bộ công việc đã sắp xếp cho Bi cho anh nên anh mới nổi điên:)))! Tội nghiệp!

– Thăng nhóc đó rất khéo! Trước khi đi còn để lại thư:)))! Không để lại vết tích gì cả! – Cen cười

– Họ Bạch đúng là có phước, có cậu con trai cả là Bạch Minh Phong đây toàn tâm toàn lực vào việc của tập đoàn! – Key giờ giọng trêu chọc

– Đạo này trông hai người có vẻ nhàn rồi quá nhỉ?

Anh quay sang hai tên đó, ánh mắt như bắn ra lửa. Vậy mà hai tên kia còn trưng cái bộ mặt ngây thơ ra nhìn anh, khiến anh chỉ biết nén giận trong lòng!

– Thôi anh hai đừng tức nữa! Chắc là anh ta chỉ đi đâu đó xả stress thôi!!

Nó cố gắng an ủi anh, tội nghiệp ông anh của nó quá:)))!

– Ủ! Nhóc không cần lo lắng cho anh đâu!

Anh quay sang xoa đầu nó như một chú mèo con, nó liền mỉm cười. Thức ăn được dọn lên, anh cũng đành để sự bức tức tan đi, cùng mọi người ăn

– Như, dạ hội này em đã có người đi cùng chưa? – Cen bắt ngờ hỏi

– Đi thi đi thôi, cần chi người đi cùng? – Nó trả lời

– Vậy là chưa có người đi cùng sao! Đi với anh nhé?

Cen vui mừng ra mặt, nháy mắt đưa tình với nó. Nhưng lại bị hai ông anh của nó lờm cho một phát, thế nhưng Cen không có ý định rút lại đề nghị của mình. Nó hơi khựng lại, liếc sang Cen rồi lại tiếp tục ăn:

– Nhất thiết phải có người đi cùng sao? – Nó nhàn nhã hỏi

– Vậy là em từ chối? – Cen có phần hụt hẫng

– Thôi đi, mặt anh dày quá! Người ta từ chối rồi! – Kai ngồi kế bên cười

– Thăng nhóc này, không ủng hộ anh mày thì thôi đi! – Cen quay sang lờm Kai

– Thực ra em cũng có ý định mời Như đi cùng! – Kai cười

Nó ngước lên nhìn Kai, lấy khăn lau miệng rồi mỉm cười. Tay vẫn còn cầm con dao để cắt thịt:

– Cậu muốn được xoi tái sao? – Nó cười

– Đây, tôi chỉ có ý muốn mời cậu đi cùng thôi! – Kai lại cười

– Hai anh em nhà này quả thật rất mặt dày!

Ngọc ngồi kế bên nó nói, miệng cười mĩa mai. Nó cũng bật cười, đặt con dao xuống:

– Thế tại sao mày không nói tao biết còn có vụ cần bạn cặp?

Nó quay sang, mắt nhìn Ngọc, nụ cười sát khí

– Thật sự thì tao nghĩ không cần thiết! Với lại đâu nhất thiết cần bạn cặp mới được vào? – Ngọc nhún vai

– Thế thì tôi từ chối lời mời!

Nó nghe thế nhanh chóng quay sang anh em họ Lâm nói, cả hai anh em nhìn Ngọc mắt bắn ra điện. Ngọc lè lưỡi trêu chọc, lúc này anh quay sang hấn đang im lặng ăn:

– Này, mày có thể tìm Vĩ An không?

Hấn nhìn anh, tay dùng khăn nhẹ nhàng lau miệng. Bộ dạng lười biếng dựa vào thành ghế:

– Mày nghi ngờ thực lực của tao? – Hấn nói

– Không! Chỉ là thằng nhóc kia rất tinh ranh! – Anh thờ dãi

– Việc này thì không thành vấn đề! Nhưng tao không làm việc không công!

Hấn nở nụ cười đầy ẩn ý, nó nghe thế liếc mắt sang nhìn hấn, lòng bỗng có cảm giác nguy hiểm rình rập

– Đương nhiên! Bạn là bạn, công việc là công việc! Tao sẽ trả công cho mày xứng đáng! – Anh khẽ cười

– No no no! Tiền thì tao không muốn! – Hấn nhếch môi

– Vậy mày muốn gì?

Anh nhìn hấn, hấn khẽ cười. Mọi người nghe thế liền dồn sự chú ý lên hấn, chỉ trừ nó đang bình thản ăn món tráng miệng

– Một cuộc trao đổi!

(Còn tiếp)

var content = \$('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if(midLength>20) { content.eq(midLength).after('Loading...

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Cấp 2* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 118: Lí luận của em không đúng !

Alex không nói không rằng quay đầu xe đi về hướng ngược lại với nhà hàng X, nó nhúu mày nhìn Alex:

– Sao lại quay lại? – Nó hỏi

– Trang thiếu gia đi nhờ xe! – Alex trả lời

– Tôi là chủ xe này, anh ta không gọi hỏi tôi tại sao lại gọi hỏi anh? Không cho đi nhờ, quay lại đi về nhà hàng X!

Nó nói, một phần vì không muốn chạm mặt hấn ta, một phần vì cảm thấy hấn ta vô phép vô tất! Ngọc không nói gì chỉ thờ dãi ngồi đó khoanh tay chuẩn bị xem trò vui, Alex nhìn nó rồi lắc đầu:

– Cậu ta nói rằng tiểu thư không đồng ý thì mặc kệ, cậu ta sẽ chịu trách nhiệm!

– Ồ?! Anh là người của tôi cơ mà? Sao lại nghe anh ta? – Nó tức giận

– Tiểu thư... Cứ cho cậu ta đi nhờ xe, ví dụ nếu không đồng ý thì đi nửa đường đập cậu ta xuống! Tiện cả đôi đường! – Alex nhìn qua kính chiếu hậu rồi cười

– Tốt! Có chí hướng, cứ tiếp tục phát huy!

– Hai người có thể dừng vô si công khai được không?

Ngọc thở dài rồi nói, chủ nào tố nấy. Alex cùng nó cười một cái đủ gian tà, đúng là vô si!

Alex chạy đến trước tập đoàn Hoàng Nhật, toà nhà cao chọc trời. Hắn ta đang đứng trước cửa, mặt hầm hầm ai nhìn vô đều tránh xa, càng xa càng tốt! Đến cả bảo vệ toà nhà đều chảy mồ hôi vì hắn. Chiếc xe dừng trước mặt hắn, Ngọc hạ cửa kính xe xuống rồi quay sang nói:

– Thiếu gia Trang, mời lên xe!

Hắn nghe thấy giọng Ngọc liền ngược lên, hai tay đút vào túi quần rồi bước tới, mắt có ý cười. Nó cùng Ngọc ngồi ghế sau, nghĩ rằng hắn ngồi ghế phụ nên cả hai đều không có ý định di chuyển. Nó cũng chẳng thèm nhìn về phía hắn, mắt nhìn sang hướng khác. Yun đến trước mặt Ngọc, mắt chăm chăm nhìn Ngọc khiến cô nằng nằng mình. Hắn bỗng nhếch môi rồi miệng nói ra vài chữ không thành tiếng:

– Lên ghế phụ đi!

Ngọc nhìn khẩu hình rồi mép môi hơi giật giật, lưu manh, là lưu manh! Nó không chú ý gì mấy, đến khi cửa xe mở ra rồi ai đó ra rồi lại vô ngồi kế nó. Nó nghĩ là Ngọc, đến khi thấy ghế phụ có Ngọc đã an toạ! Nó giật mình rồi quay sang, hắn đã ngồi chính ỉnh ở đó, tự khi nào!

– Này, sao anh lại ngồi ở đây? – Nó ngạc nhiên

Hắn quay sang nhìn nó không nói gì rồi đập nhẹ lên ghế phụ, Ngọc quay xuống nhìn nó, nụ cười cứng gắt trên môi:

– ha ha! Tự nhiên tao muốn ngắm cảnh! – Ngọc nói

Nó tròn mắt nhìn Ngọc, rõ ràng là Ngọc biết chuyện giữa nó và hắn, giờ lại còn? Ngọc thấy bạn mình như vậy liền quay lên rồi nghĩ thầm trong đầu ” thật sự xin lỗi mày, là tao bị ép! ”, Ngọc hét lên trong lòng!

– Đi thôi! – Hắn nói

Alex nhìn qua kính chiếu hậu, mắt có ý cười rồi lấy xe. Trên xe kể từ khi có hắn, không khí im ắng hẳn đi, nó ngồi cũng lười biếng không muốn nói chuyện nữa. Xe vẫn chạy bon bon trên đường, nhưng sao nó cứ có cảm giác ai đó nhìn mình. Liền quay sang nhìn người kế bên, quả nhiên... Hắn từ lúc lên xe vẫn nhìn nó, chỉ nhìn nó. Đôi mắt sâu thẳm, không thể hiểu hắn đang nghĩ gì. Nó chạm mắt với hắn, cảm nhận được mặt mình nóng lên, liền háng giọng:

– Mặt tôi dính gì hay sao?

– Không!

Dường như hắn không có ý định nhìn chỗ khác, nó nhủ mày, mắt vẫn nhìn hắn, không chớp, không nhìn chỗ khác!

– Nếu vậy tôi không cần anh phải nhìn tôi chăm chăm như thế!

– Tôi cần!

Hai từ ngắn gọn, nhưng đủ để khiến những người trong xe ngạc nhiên. Này thiếu gia, anh đừng mặt dày như thế...!

– Nhìn tôi phải có phí, 5 phút, à không 1 phút 50 ngàn!

Nó đưa ra lời đề nghị, hai người ngồi ở trên mép môi hơi giật giật, biết cách kiếm tiền nhì? Nó cười thầm trong lòng, hắn ta không điên đến nỗi cứ nhìn mà bị tính tiền. Hắn nhìn nó, mắt có ý cười:

– Được! Tính từ lúc này, canh đồng hồ đi!

Mặt nó cứng đờ lại vì câu nói đó, tên này điên thật rồi! Hắn nhìn nó, môi nhếch lên:

– Em đưa ra điều kiện, tôi đáp ứng!

Tên vô lại! Nó rửa thầm trong lòng, nghiền chặt răng lại rồi thôi không đấu mắt với hắn nữa. Nhưng bỗng trong lòng nhớ lại Thu rồi hàm răng trắng hiện lên, quay sang hắn:

– Anh cứ nhìn tôi mãi như thế, cô vợ tương lai của anh sẽ ghen trời ghen đất đấy!

Câu nói của nó, mĩa mai toàn phần. Hắn nghe thế liền bật cười, tay vuốt mái tóc xanh đen:

– Hình như em rất có hứng thú với chuyện đời tư của tôi?

– Tôi chỉ không muốn dính vào những chuyện rắc rối!

– Vậy thì em yên tâm! Em sẽ không dính vào những chuyện rắc rối

– Làm sao tôi biết được? Cô vợ tương lai của anh, nhìn yếu điệu thực nữa như thế cơ mà? Lỡ cô ta nói vì tôi mà khóc, tôi biết làm sao?!

– Cô ta khóc, là chuyện của cô ta, tôi không quan tâm!

– Cô ta là vợ tương của anh, anh không cảm thấy mình vô tâm sao? Đến cả người con gái anh yêu, chuẩn bị làm vợ anh, anh cũng chẳng màng tới?

Nó nói, tay nắm chặt lại, ánh mắt căm phẫn nhìn hấn. Alex và Ngọc nghe thấy giọng nó tức giận liền nuốt nước bọt, sắp có chiến tranh rồi đây. Trong xe không khí nặng nề khiến người ta không thở nổi. Hấn nhìn nó, thích thú hỏi:

– Dựa vào đâu mà em nói tôi vô tâm?

– Không phải sao? Đến cả người con gái anh yêu, người vợ tương lai của anh, người đã đính hôn với anh, khi người ta khóc anh lại nói là không quan tâm! Không phải là vô tâm, chứ là gì? Hay là anh không có trái tim?

– Lí luận của em không đúng!

– Không đúng chỗ nào?

Nó tức giận nhìn hấn, cái tên vô tâm, nó nhất định cãi đến cùng! Đúng lúc này, xe đã tới nhà hàng X, Yun thấy thế mở cửa xe bước xuống, nó cũng xuống theo! Ngọc nhanh chóng chạy vào trong, Alex cũng chạy đi đỗ xe lánh nạn, chỉ còn nó và hấn. Nó bực tức đi, không quan tâm đến tên vô lại họ Trang kia! Nhưng lúc này hấn bước tới đi song song với nó, cất giọng trầm:

– Tôi chưa từng nói yêu cô ta, cô ta càng không phải là vợ tương lai của tôi, tôi và cô ta đã huỷ hôn ước từ lâu! Cái đó không gọi là vô tâm, mà là tôi không thích quan tâm đến người không liên quan đến cuộc đời mình. Tôi có trái tim, nhưng đã bị một tiểu quỷ họ Bạch đánh cắp. Tôi mong tiểu quỷ đó sẽ trả lại trái tim cho tôi!

Nói xong hấn bỏ đi trước, miệng nở nụ cười nhàn nhạt khó thấy. Còn nó, từng lời từng chữ hấn đều nghe thấy. Không hiểu sao khi nghe hấn nói không yêu Thu, lòng nó lại tươi tỉnh hẳn lên. Nhưng câu cuối cùng mới quan trọng, tiểu quỷ họ Bạch? Khoan đã, có gì đó sai sai....

Nó vừa suy nghĩ vừa đi vào trong, mọi người đã an toạ chỉ còn nó. Mọi người đều nhìn nó đang ngơ ngẩn bước tới rồi ngồi xuống cạnh anh, không để ý đến nét mặt của người bên cạnh!

Bỗng nó ngược lên nhìn mọi người đang nhìn nó bằng ánh mắt thương tâm, trừ hấn đang bình tĩnh nhìn vào menu

– Sao thế?

Nó ngơ ra hỏi, mọi người đưa mắt về anh, nó cũng nhìn theo. Satan, Satan xuất hiện!!! Mặt anh thì vẫn bình tĩnh, bình tĩnh, bình tĩnh.... Điều quan trọng phải nhắc lại 3 lần. Trước con bão, mặt biển lúc nào cũng lặng sóng! Nó biết rõ, liền thấy anh rõ ràng đang tức giận nhưng lại không thể hiện ra ngoài:

– Anh, có chuyện gì sao? – Nó nhìn anh rồi hỏi

– Không gì! Anh đang rất bình tĩnh...

Vừa nói anh vừa bê cong chiếc thìa trên tay mình, bình tĩnh của anh đầy à -.-?! Nụ cười trên môi nó tắt đi, nhìn chiếc thìa trên tay anh rồi thờ dãi:

– Phục vụ, cho bộ dụng cụ ăn mới!

Key ngồi đối diện nói, người phục vụ nhanh chóng đi tới thay bộ dụng cụ ăn cho Ken. Nó nhìn anh, rồi nhìn anh chàng phục vụ đang sợ ra mặt kia:

– Cảm ơn anh! – Nó nói với người phục vụ

– Là bổn phận của tôi! Tiểu thư đừng khách sáo!

Anh phục vụ nhìn nó nói mà mặt đỏ lên, dù tuổi còn nhỏ nhưng sắc đẹp khiến người ta say mê!

– Còn không mau đi xuống?

Anh tức giận nhìn anh phục vụ khiến anh ta hoảng sợ bước đi. Anh thở hắt ra, đúng là đang giận, lại còn giận cả chém thót!

– Anh đừng giận cả chém thót như thế! – Nó nói

– Em không biết nãy giờ anh ta đã bê cong hết bao nhiêu bộ dụng cụ ăn đâu!

Kino nói mà nhìn anh bằng ánh mắt dè chừng, đến khi bị anh nhìn lại liền thu ánh mắt. Đại họa, đại họa!!!

– Anh rốt cuộc làm sao thế?

Nó lo lắng quay sang nhìn anh trai của mình, Ken là người không thể hiện cảm xúc ra ngoài, giấu trong lòng tự mình giải quyết! Nếu không ép anh trả lời, Ken cũng không nói!

– Đâu có, anh đang rất bình tĩnh! Chỉ là vừa được ba nhắc nhở một chút thôi!

Anh nói, miệng cười, ngoài cười nhưng trong không cười

– Lí do? – Nó ngạc nhiên

– À, Bạch Vĩ An đã hoàn thành xong đại học Harvard, theo như lịch trình sẽ ở lại và tiếp tục thực tập. Nhưng chỉ sau ngày tốt nghiệp một đêm, nó đã biến mất và để lại lá thư nói rằng sẽ đi du ngoạn. Khi nào về sẽ toàn tâm toàn lực vào công việc!

Anh vừa nói vừa cười nhìn nó, nhưng giọng nói thì sắc mùi thuốc súng! Nó nghe thế liền bật cười, Bạch Vĩ An ời là Bạch Vĩ An, anh thật là ngu ngốc mà!

– Nhưng chẳng phải anh ta chỉ đi du ngoạn thôi sao? Sẽ về mà? – Nó hỏi

– Đúng, nhưng trong bức thư không có giới hạn về thời gian!

Nói đến đây, nó cảm nhận được sát khí từ anh. Nó đoán ra được là ba đã giao toàn bộ công việc đã sắp xếp cho Bi cho anh nên anh mới nổi điên:)))! Tội nghiệp!

– Thăng nhóc đó rất khéo! Trước khi đi còn để lại thư:)))! Không để lại vết tích gì cả! – Cen cười

– Họ Bạch đúng là có phước, có cậu con trai cả là Bạch Minh Phong đây toàn tâm toàn lực vào việc của tập đoàn! – Key giờ giọng trêu chọc

– Đạo này trông hai người có vẻ nhàn rỗi quá nhỉ?

Anh quay sang hai tên đó, ánh mắt như bắn ra lửa. Vậy mà hai tên kia còn trung cái bộ mặt ngây thơ ra nhìn anh, khiến anh chỉ biết nén giận trong lòng!

– Thôi anh hai đừng tức nữa! Chắc là anh ta chỉ đi đâu đó xả stress thôi!!

Nó cố gắng an ủi anh, tội nghiệp ông anh của nó quá:)))!

– Ủ! Nhóc không cần lo lắng cho anh đâu!

Anh quay sang xoa đầu nó như một chú mèo con, nó liền mỉm cười. Thức ăn được dọn lên, anh cũng đành để sự bức tức tan đi, cùng mọi người ăn

– Như, dạ hội này em đã có người đi cùng chưa? – Cen bắt ngờ hỏi

– Đi thi đi thôi, cần chi người đi cùng? – Nó trả lời

– Vậy là chưa có người đi cùng sao! Đi với anh nhé?

Cen vui mừng ra mặt, nháy mắt đưa tình với nó. Nhưng lại bị hai ông anh của nó lừa cho một phát, thế nhưng Cen không có ý định rút lại đề nghị của mình. Nó hơi khựng lại, liếc sang Cen rồi lại tiếp tục ăn:

– Nhất thiết phải có người đi cùng sao? – Nó nhàn nhã hỏi

– Vậy là em từ chối? – Cen có phần hụt hẫng

– Thôi đi, mặt anh dày quá! Người ta từ chối rồi! – Kai ngồi kế bên cười

– Thăng nhóc này, không ủng hộ anh mày thì thôi đi! – Cen quay sang lừa Kai

– Thực ra em cũng có ý định mời Như đi cùng! – Kai cười

Nó ngược lên nhìn Kai, lấy khăn lau miệng rồi mỉm cười. Tay vẫn còn cầm con dao để cắt thịt:

– Cậu muốn được xoi tái sao? – Nó cười

– Đây, tôi chỉ có ý muốn mời cậu đi cùng thôi! – Kai lại cười

– Hai anh em nhà này quả thật rất mặt dày!

Ngọc ngồi kế bên nó nói, miệng cười mỉa mai. Nó cũng bật cười, đặt con dao xuống:

– Thế tại sao mày không nói tao biết còn có vụ cần bạn cặp?

Nó quay sang, mắt nhìn Ngọc, nụ cười sát khí

– Thật sự thì tao nghĩ không cần thiết! Với lại đâu nhất thiết cần bạn cặp mới được vào? – Ngọc nhún vai

– Thế thì tôi từ chối lời mời!

Nó nghe thế nhanh chóng quay sang anh em họ Lâm nói, cả hai anh em nhìn Ngọc mắt bắn ra điện. Ngọc lè lưỡi trêu chọc, lúc này anh quay sang hấn đang im lặng ăn:

– Này, mày có thể tìm Vĩ An không?

Hấn nhìn anh, tay dùng khăn nhẹ nhàng lau miệng. Bộ dạng lười biếng dựa vào thành ghế:

– Mày nghi ngờ thực lực của tao? – Hấn nói

– Không! Chỉ là thằng nhóc kia rất tinh ranh! – Anh thở dài

– Việc này thì không thành vấn đề! Nhưng tao không làm việc không công!

Hấn nở nụ cười đầy ẩn ý, nó nghe thế liếc mắt sang nhìn hấn, lòng bỗng có cảm giác nguy hiểm rình rập

– Đương nhiên! Bạn là bạn, công việc là công việc! Tao sẽ trả công cho mày xứng đáng! – Anh khẽ cười

– No no no! Tiền thì tao không muốn! – Hấn nhếch môi

– Vậy mày muốn gì?

Anh nhìn hấn, hấn khẽ cười. Mọi người nghe thế liền dồn sự chú ý lên hấn, chỉ trừ nó đang bình thản ăn món tráng miệng

– Một cuộc trao đổi!

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Cấp 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 119

David nghe xong thoáng giật mình, còn Alex thì đắm chiêu suy nghĩ gì đó. Nó muốn trở thành kẻ mạnh nhất, và kẻ mạnh nhất là kẻ đứng đầu Black!

– Cô bé, mục đích của em chẳng phải hơi xa vời sao?

David bật cười

– Nếu em có ý định đó, liệu anh có theo em không?

Nó không trả lời câu hỏi mà hỏi ngược lại khiến David hơi chần chừ, rồi lại nở nụ cười:

– Nếu em là nữ vương, anh nguyện trở thành người hầu trung thành nhất!

– Đấy đấy, làm phản làm phản!

Bỗng có giọng nói cất lên, nó liền nhận ra là giọng của Ngọc. Nhưng xung quanh căn phòng cũng chỉ có 3 người, Ngọc đâu có ở đây?!

– Anh Kenmmn, David làm phannn!

Ngọc ở đâu đó lại hét lên, nó chỉ có thể nghe được âm thanh, còn Ngọc chỉ chẳng thấy. David nghe thế liền bật cười:

– Em học đâu ra cái thói nhìn lên người khác thế? – David nói

Nghe David nói thế nó liền nhìn 4 phương 8 hướng, Alex nhìn nó hiểu được nó đang tìm cái gì, liền giải thích:

– Trong toà nhà này, mọi góc ngách đều có camera, hành động của chúng ta nãy giờ, đều bị nhìn thấy hết cả rồi!

Alex giải thích rồi nhếch môi, nụ cười có ý khinh bỉ. Nó hiểu ra, không tìm nữa, đứng im đợi người ở bên kia lên tiếng:

– Làm phản! Quân làm phản! – Ngọc hét lên

– Này, mày nói bình thường không được à? – Là Kai

– David à, xem ra anh không đấu nổi con nhóc này rồi! – Key lúc này lên tiếng

– Lâu rồi chưa nhìn thấy David bị đánh bại, hai người đánh thử một trận xem! – Kino cười lớn

Nó nghe thế liền cười lạnh:

– Cắt tiết của anh có vẻ dễ hơn đấy, Kino! – Nó nói

– Này, em đừng tàn nhẫn như thế chó! – Kino phản bác

– Nhóc con, đừng tập nữa! Mặt Ken tối đen lại rồi kia! – Key nói

– Anh Ken cũng có ở đây? Không phải anh về tập đoàn làm việc rồi sao?

Nó ngạc nhiên, ban nãy còn nghe mấy người trong trụ sở bảo tập đoàn MP có cuộc họp quan trọng nên Ken đã trở về tập đoàn. Nó mới an tâm tập luyện vì sợ trong lúc tập lại gặp anh! Lúc này nghe Key nói thế, nó thoáng giật mình nhưng vẫn giữ nét mặt bình tĩnh

– Ý em là anh không nên ở đây? – Tiếng Ken vang lên

– Hơ hơ! Anh hai! – Nó cười gượng

– Bộ dạng đó của em nhìn qua camera, như một con ngốc! – Ken nói

– Nếu nó là con ngốc, vậy thì chỉ số IQ của anh cũng chẳng cao đâu!! – TA nói

– Đạo này thấy em nhân rồi nhì? – Ken nói

Nó liền bật cười, nó biết chắc chắn rằng TA đã im miệng, kéo rước hoạ vào thân!

– Nè cô bé, lau mồ hôi đi!

David đưa cho nó cái khăn, khuôn mặt dịu dàng!

– Cảm ơn anh! – Nó cười

– Này David, anh không được dụ dỗ trẻ dưới tuổi 18 đâu! – Kino nói

– Không sao! Anh đợi Như lớn lên cũng được!

David cười, có ý trêu chọc nó. Nó lườm David, tay lau đi mồ hôi đang chảy trên khuôn mặt. Vì tập luyện nên nó mặc loại áo chuyên dụng, áo khá ngắn lại còn làm bằng thun, ôm tròn phần ngực, lộ ra vòng eo nhỏ trắng. Chiếc quần ngắn tới đầu gối, bắp chân thon dài! Mái tóc bạch kim cột cao, chiếc cổ trắng ngần lấp ló dưới mái tóc.

– Tuổi tác không hợp, không chấp nhận! – Key trêu

– Tình yêu không phân biệt tuổi tác! – David đáp lại

– Giỡn nhây!

Nó ném chiếc khăn về phía David, David nhanh chóng tóm lấy liền nở nụ cười. Anh chàng này, có vẻ thích cười nhì?!

– Này nhóc con, em lên đây đi! – Anh nói

– Em còn chưa tập xong! – Nó nhủ mày

– Lại còn muốn tập?! Lo cho sức khỏe chút! – Giọng anh trầm xuống

Nó biết, anh vì lo cho bệnh của nó. Căn bệnh chết tiệt này đang dần chuyển biến! Có lúc nó cảm thấy đau, có lúc lại không cảm thấy gì. Thuốc mà Pin đưa, cũng chỉ là tạm thời, lúc này nó tin rằng, căn bệnh này là vô phương cứu chữa!!

– Bệnh của em, hình như đang biến chuyển tốt hơn, không sao đâu!

Lại nói dối, không biết đây là lần thứ mấy nó nói dối với mọi người về căn bệnh này!

– Dù có tốt hơn hay không, tập nhiều vẫn không tốt! – Anh kiên quyết

– Em biết rồi, em sẽ lưu ý!

Nó không có ý định cãi lại, ban nãy cãi nhau vẫn chưa đủ sao?

– Hôm nay tới đây thôi, cũng muộn rồi! – Alex nói

– Ủ! Để anh đưa em đi lên chỗ mọi người! – David cười

– Còn Alex? – Nó hỏi

– Anh là tài xế, không nên có mặt ở đó!

Alex giải thích rồi xoay người bước ra, từ lúc gặp Alex, nó đã có nhiều mối nghi hoặc về thân phận của anh ta! Có thật chỉ là tài xế? Tại sao lại biết rõ thiết kế ở đây? Có phải, anh ta còn có bí mật gì?!

Hàng ngàn câu hỏi lảng vảng trong đầu nó, trên đường tới chỗ mọi người, nó vẫn tự đặt hỏi câu hỏi cho bản thân! Đến khi bước vào một căn phòng, nó mới lấy lại tinh thần, nét mặt lại bình thản. Mọi người đều có mặt, ngoại trừ hấn và Pin!

– Đây, trả em gái cho hai cậu! – David nói

– David, anh là kẻ làm phản! – Ngọc nhìn David

– Này này, cô em, những gì nên nói thì nói chứ! – David nhếch môi

– Anh còn đòi lật đổ đại ma vương! – Ngọc nói

– Đâu! Là Như đó chứ?! – David nhún vai

Nó chỉ cười, rồi nhìn sang Ngọc bằng ánh mắt giết người khiến Ngọc rùng mình, im bật chẳng nói nữa. Mắt lại dời sang anh đang ngồi đọc tài liệu, mặt anh vẫn vậy, lạnh băng mê hồn!

– Em không cần nhìn anh chăm chăm như vậy! Anh không phạt em, nên đừng làm vẻ mặt đó!

Bỗng anh nói, dù mắt vẫn không rời tài liệu khiến nó rùng mình. Không biết vì do trang phục quá thoải mái, hay do không khí lạnh lạnh ở đây, hay là do câu nói của anh?!

– David, lô hàng vừa rồi, không xảy ra vấn đề gì chứ?! – anh vẫn không dời mắt

– Không vấn đề! Bọn nhãi ranh ở cửa khẩu không làm gì được người của ta! Nhưng mà này, ít ra cậu cũng nên thông báo cho tôi biết trước chứ, chẳng phải lô hàng đó là cậu đã nhận sao?!

Giọng nói của David có phần uất ức, nhìn anh bằng đôi mắt có tia giận dữ. Anh bỗng nhìn David vài giây rồi lại tiếp tục chăm chú vào tài liệu:

– Hôm đó, tôi phải chăm người bệnh! – Anh giải thích

– Lí do không thỏa đáng!? Đâu ra mà cái việc nửa đêm gọi điện kêu người khác bán mạng đi nhận lô hàng đó?! – David tức tối

– Nhưng không phải, có cả Kino đi cùng đó sao? – Anh nói

– Tên nhóc này, lúc tôi đến thì nó vẫn còn ngủ mê trên xe, mặc cho thuộc hạ tranh chấp với lũ ở cửa khẩu! – David chỉ vào Kino

Kino nghe thế liền cười xoa, rồi vẫn tiếp tục chăm chỉ chơi máy game khiến David tức đến đỏ mặt! Nó thấy thế động lòng thương cảm với David, tại sao lại làm thuộc hạ với mấy tên vô lại như thế này chứ?!

– Lần sau sẽ không tái diễn nữa! – Anh vẫn ôn tồn bảo

– Còn có lần sau? Nếu có, tôi sẽ đến nhà từng người, lột da các người ra!

David nói, giọng đầy mùi máu tanh khiến nó đỏ mặt hoi lạnh. Tàn nhẫn, tàn nhẫn!!!

– Sắp tới sẽ có lô hàng từ Trung Đông đưa về, anh cùng với Kino, Mạnh Cường nhận lô hàng này! Dù không lớn nhưng đừng để lũ cửa khẩu làm phiền

nữa!!

Anh ném tập tài liệu lên bàn, người hơi hướng về phía trước, khuôn mặt nghiêm túc bàn về công việc với David

– Còn Alex? Tên đó....

– Alex đang là tài xế!

Anh cắt ngang lời của David, David hiểu ra liền không nói nữa. Nó hơi nhú mày, Alex làm sao? Ngay từ đầu, nó đã cảm thấy Alex không phải người bình thường, khí chất anh ta dễ khiến đối phương e dè

– Đạo này cũng có kẻ xâm nhập vào mạng lưới của ta, Kai, em cũng đang phụ trách phần này?! – Key bỗng lên tiếng

– Vâng, dù chỉ ngồi một chỗ nhưng một chết đi được! – Kai thở dài

– Em cùng Cen, tìm ra vị trí bọn chúng rồi xử lí cho sạch sẽ! – Key nói

– Vâng! – Kai gật đầu

– Tổng cộng trong tháng này, ta đã hoàn thành 3 lô hàng, còn lại một lô hàng cuối! Số thương vong không tăng cũng không giảm! – Key nói

– Duy trì ở mức đó là được! Không nhận thêm nữa, hàng không sản xuất kịp! – Cen nói

– Được rồi, cuộc họp kết thúc tại đây! Ai có nhiệm vụ thì làm cho tốt, làm cho TỐT!

Anh nhấn mạnh chữ cuối khiến Kino đang chơi game cũng ngược lên rồi cười gượng, anh đang ám chỉ cậu ta! Nó này giờ vẫn tiếp thu cuộc họp, từng chữ một. Đứng cạnh David, nó cảm giác những người ở đây đều rất nghiêm túc khi bước vào công việc, trừ một số người-.-!!!

– Với bộ dạng đó, trong cuộc họp này, quả thật chẳng phù hợp tí nào!

Kino bỗng bình luận về nó, khiến mặt nó hơi ửng hồng. Đương nhiên là không phù hợp rồi, có ai mà mặc đồ không được kín đáo để đi vào buổi họp này không?! Lại còn có mồ hôi nữa chứ!

– Là tại vội quá nên chưa kịp thay!

Nó ngại ngùng giải thích, bỗng biết mọi người dán mắt vào người nó khiến khuôn mặt kia càng đỏ hơn. David đứng kế liền quay sang nó rồi kéo nó về phía sau:

– Nay, đừng có như sư tử đang nhìn miếng thịt chứ? Nhất là hai người, anh trai mà cứ nhìn chăm chăm như thế hả?!

David trách móc Ken và Key, khiến hai anh chàng nhìn sang chỗ khác, giả vờ như không có gì. Còn TA thì vẫn nhìn chăm chăm, như muốn ăn tươi nuốt sống cho đến khi bị Ngọc ngồi kế đánh vào vai:

– Tỉnh lại! Ý tứ, giữ thể diện dùm đi! – Ngọc nhắc

– À ờ! – TA háng giọng

– Thích thì cứ nói, mập mờ mập mờ, bị người khác cướp đi lúc nào chẳng hay! Mà thôi, bị cướp luôn rồi, đối thủ ngày càng nhiều, thua chắc!

Giọng Ngọc nhỏ lại, đủ cho mình và TA nghe. TA thoáng chốc nhú mày rồi liếc sang Ngọc đang bình thản coi tài liệu!

– Hai anh em họ Lâm, nhìn nữa tôi móc mắt hai người đấy!

Key lên tiếng, mắt bắn ra lửa về phía Cen và Kai. Hai người họ nghe thấy liền bật cười, quả là, anh em giống nhau.-.!

– Kino, anh cứ nhìn chăm chăm như thế, em sẽ xoi tái anh đấy!

Nó nhìn Kino, anh chàng cứ nhìn nó mãi, không dời mắt khiến nó vô cùng khó chịu. Khi nghe nó nhắc nhở, Kino liền nở nụ cười sát gái:

– Không có tác dụng! – Nó buông một câu

– Xi! – Nụ cười của Kino tắt đi

– Yun Pin đâu?

David phát hiện ở đây thiếu mất hai người liền hỏi, nó cũng nhìn dáo dác rồi đợi câu trả lời

– Đang dưới phòng thí nghiệm, chắc là sắp xong rồi, đi tới đó thôi!

Cen nói, mọi người liền cùng nhau đi tới phòng thí nghiệm. Nó cũng nắm bắt thông tin sơ lược, đây là căn phòng dùng để chế tạo thuốc giải hoặc là độc được. Những thông tin này là nó lấy được từ TA, vì cậu ta chuyên về những thứ này mà!

Cùng mọi người bắt đầu đi xuống, nó liền cảm nhận được nhiệt độ dần hạ xuống, cảm giác lạnh lạnh quanh eo khiến nó có chút khó chịu!

Dưới này, là khu canh gác cực kì gắt, chỉ những ai có chức vụ cao hay là nhà điều chế, khoa học mới có thể vào. Trước mắt nó là một cái lồng kính to, trong suốt có thể nhìn thấy những hành động bên trong. Những người trong đó đều đang nghiêm túc làm việc, họ đều là tiến sĩ, những nhà khoa học đầy tài năng!

Nó đang nhìn mọi thứ bên trong lồng kính, thì mắt lại dừng ở một người con trai đang làm việc, vẻ mặt lạnh băng. Hắn đứng đó, áo somi tôn lên thân hình hoàn mỹ, tay áo xoắn lên, tay đeo bao tay trắng. Ngoại trừ hắn thì ai cũng mặc áo blouse trắng, tên kì lạ..! Nhưng dáng vẻ của hắn khi làm việc đầy mê hoặc, khuôn mặt chăm chú, đầy nghiêm túc khiến nó bị thu hút!

– Này, nhìn gì mà đắm đuối thế?

Ngọc đứng kể quay sang hỏi, nó cứ đứng ngẩn ngơ ra khiến Ngọc tò mò. Nó bị giọng nói của Ngọc làm cho giật mình, nhanh chóng lấy lại vẻ bình tĩnh

– Không gì! – Nó nói

– Khỏi chối! Tao biết mày đang nhìn Yun mà! – Ngọc ranh ma

– Không có! – Nó chối

Trong khi TA đang nói cho những người khác về độc được mới thì Ngọc cùng nó đang nói chuyện vui vẻ!

– Nhắc đi nhắc lại mới nhớ, mày nhớ cái hôm mày từ nhà lao về không?

Ngọc quay sang hỏi nó, nó nhủ mày rồi gật đầu, làm sao mà không nhớ được chứ..!

– Hôm đó, tao nghe Key kể lại, mày ói lên người Yun, có bao nhiêu là ói hết luôn! Hahaha, tên đó rất ghét những thứ dơ bẩn, nếu là người thường thì đã chết không kịp ngáp rồi!

Ngọc hả hê kể lại, nó cũng nhớ rằng mình đã ói, nhưng lại không biết người hứng con ói là Yun! Khi nghe Ngọc kể, khéo môi nó hơi giật giật, chết chắc rồi!!

– Còn nữa, tao còn nghe được là Yun đã thức cả đêm để nấu bữa sáng cho mày!

Ngọc kể, nó cũng biết, là cái đêm nó nhìn thấy bóng dáng một người con trai nửa đêm lại loay hoay trong bếp. Nó nghĩ là hắn kiếm gì đó ăn khuya, nhưng đầu ngờ.....

– Nói thật đi, mày có thấy động lòng không? – Ngọc cười huých vai nó

– Ghét anh ta còn không hết, ở đó mà động với lòng! – Nó hừ lạnh

– Vậy tại sao khi Thu xuất hiện, mày lại khóc lóc bỏ đi?!

Câu hỏi của Ngọc như xoáy vào tim đen nó, nó sững người lại vài giây rồi cười lạnh, giọng nói trầm xuống nhưng vẫn êm ái

– Là vì nhớ lại Trường!

Ngọc bất ngờ vì câu trả lời của nó, dù chuyện đã lâu, nhưng nó vẫn chưa thể quên, phải không? Ánh mắt của nó đầy sự thương tâm, môi hơi run rẩy..

– Chuyện đã cũ, quên đi! – Ngọc vỗ vai nó

– Chuyện đã cũ nhưng người thì không hề cũ. Dạ hội, chắc chắn sẽ gặp lại!

– Đó là lí do khiến mày không muốn đi?

– Một phần thôi!

– Nhưng, tao nghĩ rằng đâu đó trong tim mày, Yun cũng chiếm một vị trí, dù rằng rất nhỏ!

Ngọc chắc nịch nói khiến nó cười lạnh, rồi lắc đầu

– Đã từng nghĩ đến Tuấn Anh chưa? – Ngọc thờ dãi

Nó im lặng, môi bặm lại không có ý định trả lời

– Đúng là mình chưa đủ lớn để suy nghĩ, nhưng chắc chắn mày cũng biết thích là gì, yêu là gì? Tao tôn trọng quyết định của mày!

Ngọc nói rồi nở nụ cười dịu dàng, nụ cười như nắng ban mai xua đi cái lạnh. Nó cười nhẹ, rồi bỗng quay sang ôm chầm lấy Ngọc, ông trời đã ban cho nó một thứ mà dùng tiền cũng không mua được, là tình bạn! Nó ôm lấy Ngọc, rồi nghĩ đến Nhân, lòng lại hơi nhói, lẽ sau này, Ngọc sẽ như Nhân, nó phải làm sao đây....

Đang tình tứ với Ngọc, bỗng có lực kéo mạnh khiến nó tách ra khỏi Ngọc, người bị nhấc bổng lên. Một vòng tay rắn chắc ôm nó, chân nó rời khỏi mặt đất, một mùi hương thân thuộc khiến nó không khỏi giật mình. Mọi người bỗng quay sang nhìn về phía nó, nó vẫn không biết người đang nhấc mình lên là ai, giọng nói trầm khàn cất lên, hơi thở nóng phả xuống tai ...

– Em còn chưa ôm tôi lần nào, còn chưa hôn tôi lần nào, vậy mà còn làm loạn ở đây sao?

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Cấp 2* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 120: Trả cô ta lại cho tôi!

Giọng nói có chút ám muội, hơi thở nóng nam tính phả xuống cổ khiến nó rùng mình, nuốt nước bọt rồi quay sang nhìn người đó. Hai đôi mắt giao nhau, nó có thể nhìn thấy mình bên trong đôi mắt kia, mang màu xám khói, sâu thẳm thẳm. Mái tóc xanh đen rủ xuống khuôn mặt, khiến cho khuôn mặt ma mị kia càng thêm phần hấp dẫn..

– Sao? Tôi đẹp trai quá phải không?

Câu nói có ý cười, môi hắn hơi nhếch lên, một tay ôm ngang eo nó, một tay vén những cọng tóc bạch kim trên khuôn mặt nhỏ. Động tác dịu dàng, những ngón tay chạm vào má nó khiến nó cảm giác đầu mình sắp nổ tung!

– E hèm! Chỗ này không phải chỗ không người!

Key đứng gần đó, hắng giọng nhắc nhở. Mặt nó đã đỏ bừng lên, nhìn xung quanh, tất cả đều dồn sự chú ý về phía hắn cùng nó. Nó dùng sức gỡ tay, cố gắng vùng vẫy để thoát khỏi vòm ngực rắn chắc kia

– Nhiệm vụ đã giao hết chưa?

Hắn làm lơ lời nhắc nhở của Key, càng thấy nó vùng vẫy, vòng tay lại càng siết chặt, khiến cả người nó dán chặt vào vòm ngực lớn. Nó vì chân không đứng vững càng bất lợi, khuôn mặt ngày càng biến sắc

– Anh buông ra xem, làm cái trò gì vậy?

Nó hắng giọng, kiềm chế cơn giận xuống. Hắn dừng dừng, cuối xuống nhìn, mắt có ý cười. Mọi người nhìn thấy cảnh tượng này như đã quen thuộc, như một bộ phim được chiếu đi chiếu lại trên truyền hình, đến mức thuộc cả nội dung

– Vậy thì em nói xem, em đang làm gì vậy?

Hắn hỏi ngược lại, giọng nói trêu chọc khiến nó nghiến răng. Vì biết bao nhiêu ánh mắt cứ nhìn chằm chằm, khiến tâm tình nó khó chịu. Lại còn thêm hắn cứ ôm ngang eo, đụng chạm da thịt càng khiến nó tức giận thêm nữa. Dùng sức đẩy cánh tay to lớn, nhưng cánh tay kia như bức tường thành, chẳng lung lay

– Anh bỏ tôi xuống! Anh xem tôi là cái gì vậy hả? Cái tên này! – Nó tức giận

– Em cũng tập luyện cơ mà, sao lại yếu đến thế? – Hắn nhìn nó

– Bỏ tôi xuống mau, tên vô sĩ! – Nó quát lên

Những người chưa từng gặp cảnh này đều sững sờ, có người chửi hắn ta sao? Lại là con gái! Bỗng ai nấy đều tránh xa ra, như đề phòng chuyện gì đó! Vì họ nhớ rằng, hắn rất ghét đụng chạm với con gái kể từ ngày đó. Có lần ở The Moon, một cô gái không biết nên tiến tới, tay chỉ vừa chạm vào vai hắn, chưa đầy tới 30 giây, tiếng hét thất thanh vang lên. Khi Kỉn chạy ra, cô ta đã nằm vật vã trên sàn, bàn tay đã đứt lìa, còn hắn thì bình thản đi vào phòng VIP! Khi chuyện đó được truyền tai, trừ khi có lệnh hắn, các cô gái dù có si mê đến cỡ nào thì cũng chẳng dám tới gần!

Nhưng hôm nay, hắn lại chủ động ôm một cô gái, lại bị người ta chửi là vô sĩ?! Chẳng lẽ tận thế tới rồi sao?

Khi những lời tức giận được phát ra, hấn chỉ nở nụ cười kiêu ngạo rồi siết chặt thêm nữa

– Đến bây giờ em mới biết sao? – Giọng nói trầm khàn

– Đồ mặt dày, buông tôi ra! Mặt anh dày, nhưng mặt tôi không – Nó vùng vẫy

– Đúng là da mặt em mỏng thật, lại còn mịn nữa!

– Thà tôi xuống, không thấy có nhiều người đang nhìn sao? Anh muốn mắt mặt trước thuộc hạ sao?

– Vậy thì mình ra chỗ khác, không có người nhé!

Vừa nói, những ngón tay vuốt nhẹ trên vùng eo khiến nó sồn da gà. Một tay giữ nó, một tay vuốt nhẹ trên vùng eo. Khung cảnh khiến người khác cảm thấy đầy ám muội! Nhất là câu nói vừa rồi của hấn!

– Anh! Mau bỏ tay anh ra! – Nó nắm chặt bàn tay đang di chuyển

– Tại sao? Em ngại sao? – Hấn mặt dày

– Tôi có quyền không trả lời! Còn anh mau bỏ ra, tôi không phải là đồ vật để anh sờ mó!

Nó nói, tay giữ bàn tay rấn chắc kia. Khoé môi hơi cong lên, hấn nắm chặt bàn tay nhỏ bé của nó rồi dùng tay còn lại giữ lấy eo

– Em đương nhiên không phải đồ vật! Em là người của tôi!

Sắc mùi chiếm hữu trong câu nói, khiến nó đỏ mặt. Càng cố vùng vẫy, nó không muốn mình phải kẹt trong tình huống này!

Lúc này TA đi lên, rồi nắm chặt cánh tay còn lại của nó kéo mạnh về phía mình. Lực kéo mạnh khiến nó tách ra khỏi hấn, ngã vào lòng TA! Tình huống xảy ra trong chớp mắt, khiến mọi người há hốc mồm

Khi nó rời khỏi vòng tay mình, ngã vào lòng người con trai khác, cảm giác mất mát dâng lên trong lòng hấn. Hấn nhìn TA, khuôn mặt vô hồn khiến người khác e sợ. Nhưng TA thì khác, với cậu ta, sự áp lực này rất đỗi quen thuộc, dù sợ cũng không có.

TA không cao bằng hấn, nhưng đối với lứa 15 16 tuổi, cậu ta là hơn cả chuẩn. Bờ vai rộng lớn, khuôn mặt góc cạnh, đôi mắt xanh rêu ngọt ngào khiến biết bao nhiêu cô gái đỏ mặt trước khi tiếp xúc!

Không gian bỗng nặng nề, không ai dám lên tiếng. Tuấn Anh vẫn để nó úp mặt vào lòng ngực, một tay ôm hờ thể hiện chủ quyền. Hình ảnh đầy ngọt ngào, nhưng trong mắt hấn là cực kì chướng mắt!

Nó cảm nhận được bầu không khí liền rời khỏi vòng tay của TA, định bước về phía Key thì bàn tay bị TA nắm lại. Hấn nhìn từng động tác, dù là nhỏ nhưng cũng không lọt khỏi tầm mắt. Khi thấy nó cùng TA tay trong tay, hấn như muốn đốt sạch nơi này!

– Tuấn Anh, cậu có biết mình đang làm gì không?

Hấn là người cất tiếng đầu tiên, giọng sắc mùi máu tanh, khoé môi hơi cong. TA nghiêm nghị nhìn hấn, đôi mắt xanh rêu không hề có tia sợ hãi, tay càng ngày càng nắm chặt tay nó, như thể sợ nó bị người khác giành lấy

– Anh không nên giờ trò ở đây! – TA nói

– Giờ trò? Ý cậu là anh làm chuyện không đúng đắn? – Hấn nhếch mép

– Nếu anh không muốn giữ thể diện cho mình, thì cũng giữ cho Như!

Từng chữ thốt ra, Tuấn Anh nghiêm túc nói, ánh mắt có vài tia tức giận. Nó đứng kế, cảm nhận xương bàn tay sắp vỡ theo lực của cậu ta. Nó cảm nhận được sự tức giận của TA, thấy trong lòng có lỗi...

– Tuấn Anh, đủ rồi!

Ngọc thấy tình hình căng như dây đàn liền bước tới ngăn Tuấn Anh lại, nếu cậu ta còn nói thêm, chắc nơi đây sẽ thành biển máu mất. Nó nhìn hấn, khuôn mặt kia càng bình tĩnh càng khiến người ta phải phát run lên. Đôi mắt kia sâu thăm thẳm khiến người khác không nhìn được hấn đang suy nghĩ về điều gì. Nụ cười đều, hay là cái nhếch môi thể hiện sự xem thường kia cũng đủ để biết hấn ta kiêu ngạo đến mức nào..

– Được rồi, có gì về nhà nói! Ở đây không nên đánh nhau chứ?

Kino bước tới rồi đẩy hấn ra phía sau mình, tránh trường hợp hấn xông lên đánh Tuấn Anh một trận. Ngọc đứng kế nó, huých nhẹ vào tay khiến nó nhún mình:

– Làm gì đi chứ? – Ngọc nói nhỏ đủ để hai đứa nghe

Nó nghe thế, định gỡ tay TA ra. Nhưng khi vừa định giật tay ra thì TA lại kéo nó đi, nó loạng choạng bước theo. Nhưng bước chưa được vài bước thì cánh tay còn lại của nó bị giữ lại

– Trả cho tôi!

Hắn đẩy Kino ra rồi bước tới giữ chặt cánh tay, giọng nói sắc như thanh kiếm. Tuấn Anh xoay lại, không hề có ý buông nó ra. Hai bên dùng lực kéo nó về hai phía, nó cảm giác cả người mình sắp rách ra làm rồi. Tuấn Anh càng kéo, hắn càng giữ lại! Nó ở giữa, mồ hôi lại nhễ nhãi dù nhiệt độ ở đây khá lạnh!

– Trả cô ấy cho tôi!

Hắn lặp lại, như cảnh báo Tuấn Anh. TA nghe thế càng ra sức kéo, hắn càng giữ! Trận giằng co, chỉ có nó chịu khổ!

– Này, đừng kéo nữa, em tao sắp rách ra rồi! Buông ra coi hai thằng này!

Key không chịu nổi quát lên khi thấy khuôn mặt chịu sự đau đớn của nó! Key bước tới đẩy hắn ra, nhưng hắn lại càng kéo, càng dùng sức

– Tôi bảo cậu!

Giọng hắn như rít lên trong gió, lực kéo mạnh thêm theo từng chữ! Nó bị cả hai lực cùng kéo, khiến da thịt đỏ ửng lên, khuôn mặt chịu đựng sự đau đớn từ da thịt! Nếu chỉ cần kéo thêm chút nữa, nó sẽ đứt cả hai tay mất..

Nhiệt độ ở đây thấp, kèm theo vừa tập luyện khiến nó không còn sức, mồ hôi chảy đọng lại trên da thịt, khiến nó càng ngày càng cảm nhận cái lạnh rõ hơn. Cuộc giằng co vẫn diễn ra, và điều tệ hại nhất là khi sắc mặt nó càng ngày càng tái nhợt. Hơi thở bắt đầu dồn dập, hai cánh tay bị căng ra, những vết hằn đỏ do máu không thể lưu thông vì bị lực mạnh tác động. Bỗng nó cảm giác như không khí bị mất đi, đầu gục xuống há miệng cố gắng hít thở sâu. Mồ hôi tứa ra, mặt dần dần trở nên trắng bệch, cơn đau từ tim lại bắt đầu tái phát... Hắn cảm giác được cánh tay kia đang run rẩy, liền dời mắt sang nó

– Này, em làm sao vậy?! – Hắn định đỡ lấy nó

– Bỏ tay tôi ra!

Nó giật mạnh từ hai phía rồi hét lên, hắn cùng Tuấn Anh nghe thấy tiếng nó quát liên buồm. Cả người loạng choạng đứng không vững, tay quơ quơ như tìm chỗ dựa. Tuấn Anh chụp lấy cánh tay kia, kéo về để nó dựa vào lòng mình

– Như, làm sao thế?

Tuấn Anh lay khuôn mặt đang đầm đìa mồ hôi, giọng lo lắng. Nó lắc nhẹ đầu, nhắm chặt mắt một lát để lấy lại sức, rồi yếu ớt đẩy cậu ta ra! Nhưng TA vẫn giữ nó trong lòng, khuôn mặt dần dần trong rất khó coi!

– Trả Như cho tôi!

Hắn dứt khoát rồi kéo nó ra khỏi người Tuấn Anh, cậu ta nghe thế, dù đói đầu nhưng lại nhìn thấy nó có biểu hiện bất thường nên mới buông ra. Thứ cậu ta giỏi nhất là độc dược, là thứ giết người khác chứ không phải là thuốc!

Nó thuận theo lực, đổ ập vào người hắn, mùi hương đặc biệt khiến nó có chút dễ chịu..

– Rồi khỏi đây!

Hắn nói rồi bế nó lên rất dễ dàng, bước chân gấp gáp rời khỏi phòng thí nghiệm. Trên tay Yun, khuôn mặt nó nhăn lại, khuôn miệng nhỏ hé mở để lấy không khí. Hắn đi thẳng vào một căn phòng, đặt nó nằm trên sofa rồi bật lò sưởi, rồi lại ngồi xuống để nó gối đầu trên đùi mình. Anh cùng những người khác tiến vào, mặt hết sức lo lắng

Nhiệt độ căn phòng trở nên ấm hơn, khiến thân nhiệt nó cũng dần cao hơn, sắc mặt dần hồng hào trở lại.

– Mở mắt, nhìn tôi!

Hắn hơi nhíu mày, tay vỗ vỗ vào khuôn mặt kia..

Nó chau mày, rồi đưa tay gạt bàn tay kia ra nhưng lại bị Yun nắm lại. Mắt mở ra, khuôn mặt mà mị kia hiện rõ trước mắt, mắt hai người giao nhau...

– Tỉnh?

Âm thanh trầm, lại có phần dịu dàng. Hắn đưa tay vuốt nhẹ gò má nó, mắt có ý cười...

– Đồ biến thái!!!

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Cấp 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 121

Âm thanh phát ra từ khuôn miệng nhỏ nhắn, nhỏ nhẹ nhưng lại sắc như lưỡi dao. Hấn đánh mặt lại, động tác trên má nó hơi mất tự nhiên

– Em có thể suy nghĩ tốt về tôi hơn được không?

Hấn nhướn mày, tay rút về, tay còn lại cũng buông bàn tay nó ra. Con nhóc chết tiệt này, không biết đúng sai là gì!!

Nó hừ lạnh rồi chống tay xuống ngồi dậy, nhưng cả cơ thể lại chao đảo khiến nó ngã xuống về chỗ cũ, đầu đập vào đùi hấn. Mọi người khẽ phì cười vì cảnh ban này khiến nó gượng đến đỏ mặt!

– Bộ vui lắm sao? Đến cả hai anh còn cười em nữa?

Nó thẹn quá hoá giận, giận cá chém thớt. Anh và Key giả vờ nghiêm chỉnh, nhưng môi thì mím lại sắp bật cười đến nơi

– Em cáu kỉnh cái gì? Nằm yên đi, chưa đi được đâu!

Hấn đưa tay ghi trán nó xuống, rồi khẽ cười. Nó liếc hấn một cái rồi đưa sang chỗ khác. Nó cùng TA chạm mắt nhau, cậu ta đứng đó dựa vào tường, mắt nhìn nó đầy nỗi buồn. Cấn nhẹ vào môi dưới, nó nhìn vào đôi mắt xanh rêu đó, có một nỗi buồn man mác khiến người ta nặng lòng! Bỗng môi cậu ta nở nụ cười nhạt, rồi nhanh chóng tan biến...

Hấn nhìn xuống thấy nó đang nhìn người khác, liền nhìn theo, là Tuấn Anh. Tâm trạng đã không tốt, nay lại càng tâm tối thêm, hai hàng lông mày khẽ nhíu lại rồi giãn ra. Bàn tay đặt trên trán liền bỏ ra, hấn với bộ dạng lười biếng dựa vào thành ghế. Nó thôi không nhìn TA nữa, mắt dời sang khuôn mặt lạnh băng kia, cười nhạt..

– Ai có việc thì đi làm đi, tránh chậm trễ. Liên lạc bên Châu Phi về việc chuyển tiền đi, đã trễ 1 tiếng rồi, chúng muốn chết sao?

Key sau khi thấy nó không có chuyển biến xấu liền đặt hết tâm tư vào công việc, không thể để chậm trễ hơn nữa. Ai có việc, liền đi làm. Căn phòng nhanh chóng chỉ còn lại vài người gồm Yun, Ngọc, Tuấn Anh và nó. Căn phòng bỗng trở nên ngột ngạt, gối đầu trên đùi hấn, đầu nó suy nghĩ mông lung. Nằm một lát, nó chống tay xuống đứng lên, cần đi thay đồ, bộ dạng này thực khiến người ta khó chịu!

– Đi đâu đó?!

Hấn đang nhắm mắt tưởng chừng như ngủ, nhưng khi nghe đùi mình nhẹ bẫng đi, không còn vật đè nặng liền mở mắt. TA lúc này đang cúi vào tài liệu thì cũng đưa mắt sang nó..

– Thay đồ! – Nó quay sang trả lời

– Để tôi đi cùng em! – Hấn đang định đứng lên thì

Bỗng một túi đồ bay tới trước mặt nó, phản xạ nhạy bén chụp được. Nó đưa mắt nhìn về hướng túi đồ bay tới, là Tuấn Anh. Cậu ta khoanh tay lại, dựa vào thành ghế, nụ cười trẻ con kia lại hiện lên. Nó nhíu mày nhìn vào bên trong, là quần áo còn chưa tháo mở ra, dường như đã được chuẩn bị từ trước!

– Đồ đó, thay đi!

TA thấy bộ dạng nghi ngờ của nó liền phì cười, nụ cười kia như nắng ấm, làm tan chảy biết bao trái tim cô gái. Cũng vì nụ cười đó, nó không muốn làm tổn thương cậu ta, dù chỉ là một lần...

– Đâu ra vậy? – Nó hỏi

– Lạ được! Đồ miễn phí, cho mày! – TA nháy mắt

– Nhà tắm ở đó, lại thay đi!

Ngọc chỉ tay về hướng phòng tắm, nó bước đi. Tiếng nước chảy vang lên, bên ngoài cả ba người còn lại đều toả ra hơi thở nguy hiểm. Nhất là người con trai với đôi mắt màu xám khói kia, trên người luôn phát ra sự nguy hiểm, khiến người ta luôn phải dè chừng.

– Hai người, đừng có mà cãi nhau nữa! – Ngọc lên tiếng

– Tao không có! – TA nói

– Là ai kiểm chuyện trước? – Hấn hỏi

– Là anh! – TA chỉ về hấn

– Tôi? Tôi đã làm gì cậu?! – Hấn nhếch mép

– Anh có hành động không đúng đắn với Như!

– Hừm?! Tôi sao?

– Còn giả vờ?

– Tại sao cậu lại quan tâm đến Như? Thích sao?!

Hấn nhắm thẳng vào chỗ hờ mà đánh vào, tâm tư TA có chút chần động, về mặt hơi đánh lại. Mũi hơi nhếch lên, người Yun hướng về phía trước:

– Tại sao lại không trả lời? Cứng họng rồi sao? – Hấn cười lạnh

– Vậy còn anh? Hoàng Nhật, anh có đang thích Thảo Như không?

– Chuyện của tôi, không cần cậu quản!

– Vậy chuyện của tôi không cần anh quản!

Hai người đầu mắt với nhau, Ngọc ngồi xoa thái dương thở dài đầy mệt mỏi. Đường đường là một thủ lĩnh và một trong những người trẻ tuổi tàn khốc nhất mà giờ đây, cả hai đang ngồi cãi nhau như trẻ con!

Nó từ phòng tắm bước ra đã nghe tiếng cãi nhau, gì mà chuyện của anh của tôi khiến nó nhức cả đầu. Sắc mặt sau khi tắm rửa xong cũng đã hồng hào hơn, làn da trắng nõn. Vì ở đây không tiện gội đầu nên nó búi cao lên, về mặt thoải mái sau khi trút bỏ lớp mồ hôi kia.

– Vậy thì chuyện của tôi, không mượn hai người quản!

Nó tiến tới, ngồi cũng dẩy ghế với hấn, về mặt không hài lòng hiện ra. Nghe thấy tiếng nó, Yun và TA đều hừ lạnh rồi không nói tiếng nào nữa.

– May quá, chuyến hàng ở Trung Đông không bị dính tới!

Ngọc vờn vai đầy mệt mỏi về mặt hạnh phúc hiện rõ, nó mỉm cười vì cái tính của cô ta. Dù khi bước vào trận đấu, những chuyến hàng, hay là ở giữa ranh giới cái chết thì Ngọc luôn lãnh khốc, hành động dứt khoát, lời nói nhẫn tâm khiến người ta run sợ. Nhưng chỉ cần ở cùng nó hay những người thân thuộc, bộ dạng trẻ con lại hiện rõ ra. Nhiều khi nó còn nghĩ, phải chăng Ngọc có hai con người trong một cơ thể?

– Mày đừng mừng, nãy không nghe ông Key nói sao? Bên Châu Phi vẫn chưa giao tiền, không chừng vài ngày, à không, vài giờ nữa mày bị đá sang bên đó!

Tuấn Anh ngồi kế quay sang phá vỡ tâm trạng của Ngọc khiến cô nàng mặt mày tối sầm lại.

– Không được! Ngày mốt là tới dạ hội rồi!

Ngọc lập tức phản bác, cô đang rất mong đến dạ hội này, nếu phải sang Châu Phi là lỡ mất!

– Vậy thì mày cầu mong bên kia chuyển tiền sang đi, ông Key sắp nổi điên rồi đó!

TA để tập tài liệu xuống bàn, mũi hơi nhếch có phần chăm chọc. Ngọc ngồi kế bên khuôn mặt hằm hằm như muốn ăn thịt người khác. Nó dựa vào ghế, cánh tay còn vết hằn đỏ, nếu người thường thì sẽ cảm thấy ê nhức mỗi khi cử động. Nhưng nó khác, nhờ luyện tập nên cũng đỡ phần nào

– Chỉ là trễ một tí thôi mà! – Nó cười

– Mày không hiểu rồi! Đã là làm ăn là phải sòng phẳng! Tiền trao cháo múc, bây giờ cháo đã múc mà tiền thì chỉ có một nửa! Rõ ràng đối phương muốn lật lọng!

Tuấn Anh giải thích rất kĩ càng, thật ra mọi chuyện trong Black đều do một tay cậu ta chỉ dẫn cho nó. Hai người thường trao đổi email, và đương nhiên chẳng ai biết điều này vì thể mọi chuyện, mọi hoạt động dù nó không tham gia nhưng đều hiểu rõ, đến từng chi tiết một

– Tao thề, nếu vì bọn đó mà tao lỡ dạ hội thì tao sẽ san bằng!

Ngọc bực tức tay nắm lại thành quyền, nó chỉ cười nhẹ. Rồi mắt dời sang Yun, hấn chân gác lên bàn, hai tay để lên bàn bụng, mắt nhắm lại có vẻ đã ngủ mất. Khi ngủ, khuôn mặt ma mị kia toả ra sức hút khó cưỡng, làn da rắn chắc với nước da trung bình, bộ ngực với cơ bắp cuộn cuộn như ẩn như hiện dưới lớp áo somi..

Nghĩ đến những điều đó, nó lại lắc đầu phủ nhận, hấn ta mà đẹp sao? Nhìn còn xấu hơn Ken Key nữa! Nó chẳng muốn công nhận hấn đẹp trai, một tí cũng không!!!!

– Sáng này hai đứa mày đi chơi mà không nói ai biết cả?! Làm bạn như thế sao? – TA liếc Ngọc

– O?! Bộ mày là ba má tao sao, làm gì cũng phải nói à? – Ngọc cãi

– Thế sao, Như mày nhớ gần đây Ngọc có gọi...

– Lần sau sẽ rủ, nhất định!

TA chưa kịp nói hết câu đã bị Ngọc ngắt lời với vẻ mặt lấy lòng, cậu ta chỉ liếc cô nàng môi nhếch tạo thành đường cong hoàn hảo. Nó chỉ nghe câu nói lấp lửng, lòng tò mò nổi dậy:

– Gọi rồi sao? – Nó hỏi

– Không sao, không sao cả!

Ngọc phủ nhận ngay lập tức! Nếu nó mà biết vì Ngọc đã gọi cho nó nên mới biết vị trí và mọi chuyện bị bại lộ thì cô tin rằng, chết cũng không có chỗ chôn! Nhưng lúc đó tình hình cấp bách, và ai cũng biết rằng lúc đó nó chỉ bắt máy khi có số Ngọc! Kể cả hai ông anh cũng tắt máy đi, không trả lời!

– Đánh bài đi! Ai thua bị búng trán, chơi không?

Ngọc lém lỉnh chuyển chủ đề, nụ cười rất tươi khiến nó cũng không nghi ngờ nữa.

– Mày không có việc gì làm sao, nghe báo công việc của mày chất cao thành núi rồi đấy! – TA nói

– Cái đó tính sau, giờ đang là lúc vui. Ai thua bị búng trán, không phân biệt nam nữ! Bình đẳng, bình đẳng!

Ngọc nhanh chóng xua tay, tính ham chơi của cô nàng này ai mà chẳng biết chứ. Nó nghe thế liền có thích thú đồng ý, TA vì bị hai đứa con gái lôi kéo nên đành nhập cuộc. Chỉ còn người im ắng ngủ từ đầu buổi đến cuối buổi ở góc kia, Ngọc liền nở nụ cười gian tà:

– Công tử, chơi không? – Ngọc ý chỉ về Yun

Yun này giờ không ngủ, chỉ nhắm mắt để đó, cuộc nói chuyện đều nghe thấy. Khi nghe giọng nói gian tà của Ngọc liền mở mắt, vẻ mặt kiêu ngạo:

– Chỉ sợ người ta nhìn vào nói tôi lớn ăn hiếp nhỏ! – Hấn nói

– Bình đẳng, bình đẳng! Chẳng phải ở đây đang có chuyện cần giải quyết sao, sao không xử ở đây nhỉ? – Ngọc nháy mắt

– Được! Dù gì cũng đang buồn chán!

Hấn nghe thế liền đồng ý, lòng đang muốn đánh cho tên nhóc TA một trận nhưng không tìm ra lý do. Mắt nhìn sang TA, cậu ta cũng nổi tính hiếu chiến ra, rõ ràng là cả hai đều đang tìm cách trả thù đối phương nhưng không tìm ta nên nhanh chóng đồng ý!

Bốn người tụ lại rồi bắt đầu chơi, không biết Ngọc lấy đâu ra một bộ bài bắt đầu chia, bộ dạng rất chuyên nghiệp. Nó rất may mắn trong việc này, nên mỗi khi chơi đều thắng. Đương nhiên, lần này nó rất tự tin!

– Ai thua bị búng trán nhé!!! Nhớ, không phân biệt đối xử!

Ngọc nhắc lại, nhấn mạnh những chữ cuối, cô nàng chỉ sợ hai người sẽ nhẹ tay với nó. Vì để nhanh chóng, tụi nó quyết định chơi bài đếm nút và luật chơi cũng rất đơn giản, ai lớn nút nhất được búng ba người còn lại! Đây là trò hoàn toàn dựa vào may mắn, sự tự tin của nó cũng tăng lên gấp đôi.

– Lỡ như búng lủng trán thì sao?

Hấn ngây thơ hỏi, không biết là ngây thơ hay là tàn nhẫn, nhưng câu nói của Yun khiến 3 người còn lại cứng đờ mặt. Nhất là nó, khi nghe thế liền nghĩ đến cảnh mình bị hấn búng lủng trán, thật sự rất đáng sợ!!!

– Vậy thì tôi sẽ nhân cơ hội này để trả thù xưa! – TA nhìn hấn

– Chỉ sợ chú mày còn chưa đựng tới cọng tóc của anh đây, đã bị anh đây búng đến móp trán!! – Yun kiêu ngạo

– Tôi cũng nhân cơ hội này, thủ tiêu hết mấy người! Chắc, nếu được đúng là một bước lớn trong kế hoạch! – Nó cũng lên tiếng

– Thủ tiêu, hôm nay ta sẽ thủ tiêu!

Cả Ngọc cũng chất chứa thù hận lên ván bài hôm nay, chỉ là một trò chơi, nhưng sao lại nồng nặc mùi thuốc súng!

Cầm bài trên tay, là 8 nút! Nó đắc ý, nhiều đây đủ để thắng rồi!

– Xong chưa, xong chưa?! – Ngọc hỏi

– Rồi, 7 nút! – TA để bài xuống

– Aissss, thua rồi! – Ngọc chỉ có 6 nút

Nó cười thâm, mắt nhìn sang hấn. Về mặt dùng dụng của hấn khiến nó càng hồi hộp, chỉ cần qua hấn, nó sẽ trả được thù!

– Anh bao nhiêu, để xuống xem! – Nó hất mặt về phía hấn

– Em bỏ trước đi! – Hấn nói

– 8 nút! Thế nào, đưa trán mấy người đây! – Nó cười gian tà

– Chắc, chán thế!

Nghe hấn nói nó cười rặng rờ hơn, nhưng nhanh chóng tắt đi khi nhìn xuống, là 9 nút. Nhìn sang hấn, về mặt đầy sát khí khiến nó rùng mình! Chết chắc rồi!

– Tự nhiên cảm thấy có lỗi quá!

Lời nói thì nhẹ nhàng nhưng hành động thì ngược lại. Hấn vừa nói vừa bẻ khớp xương ngón tay khiến ba người còn lại rùng mình như có dòng điện chạy qua!

– Có chơi có chịu, thù này, khắc vào tim!

Tuấn Anh thờ hất ra rồi đưa trán tới cho hấn, ánh mắt vẫn còn ngọn lửa rùng rục! Hấn cười nhếch, tay đưa lên rồi búng thật mạnh khiến cậu ta cảm giác trán mình muốn lủng thật, cả đầu tê tái!

– Được, anh chờ chú mày! – Hấn sau khi búng xong nói

TA đưa một tay ôm trán đang ửng đỏ lên, tên này đúng là trả thù cậu mà! Hấn lại hướng sang Ngọc:

– Này ai còn mạnh miệng lắm mà?! Lại đây, lâu ngày anh chưa dạy em, nên càng ngày càng tung hoành nhĩ? – Hấn nhếch mép

– Ha ha, đại ca, anh Yun đẹp trai! Em nào dám, chỉ xin anh nhẹ tay! Em dù gì cũng là con gái!

Ngọc vừa nói hết câu đã cảm thấy trán mình tê tái, máu như được lưu thông. Hấn không hề nhẹ tay với con gái! Ngọc uất ức nhìn hấn, Yun chỉ nhếch mép đầy thỏa mãn rồi sang nó. Nó nhìn thấy hai người kia liếc lo lắng, đối diện với hấn liền nuốt nước bọt:

– Chỉ là một cái búng thôi mà!

Nó nói, dừng cảm hướng tới phía hấn, nhưng lòng lại muốn khóc tới nơi. Hấn vừa giơ tay nó đã nhắm chặt mắt lại, Yun phì cười vì hành động đó! Bỗng một cơn đau truyền thẳng tới thân thể khiến nó ôm trán!

– Xong rồi, vui quá! – Hấn đắc ý

– Vui cái đầu anh! Không phục, không phục! – Nó hét lên

– Em thua rành rành, không phục là thế nào?! – Hấn nhìn nó

– Chơi lại, tôi muốn chơi lại! – Nó quả quyết

– Được, tôi với em đấu tay đôi!

– Như, nhất định phải trả thù cho tao! – Ngọc nói

– Cố lên, tụi tao tin mày!

Hai kẻ vừa thua cuộc đặt hết niềm tin lên nó khiến nó càng muốn chiến thắng hơn!

– Được đấu tay đôi, Ngọc chia bài!

Lần này chỉ hấn với nó, và không hiểu tại sao, hôm nay lại xui tận mạng! Không thua thì cũng huề, không lần nào thắng hấn được cả. Vòng trán đã đỏ bừng lên, nhưng tính hiếu chiến của nó ngày càng trở dậy! Đương nhiên, Yun búng khá nhẹ, nhưng nhiều lần cũng khiến nổi đầu được tích tụ. Và lúc này, chẳng hiểu sao nó lại chẳng cảm thấy đau đớn, dường như nó quên mất vòng trán dần sưng lên. . .

– Thôi đừng chơi nữa, mày không thắng được anh ta đâu!

TA thấy nó thua thê thảm liền thở dài, cậu ta biết Yun đã xuống tay nhưng nó lại chẳng thắng được ván nào cả. Hắn thì lộ ra vẻ mặt thích thú khiến nó càng tức tối thêm:

– Đúng rồi, trán mày sưng lên rồi kìa! – Ngọc cũng khuyên ngăn

– Chơi tiếp! – Nó nói

– Thôi không chơi nữa, chán rồi!

Hắn buồn cười vì bộ dạng bướng bỉnh kia, có chút đáng yêu nhĩ? Yun muốn phạt con nhóc này vì không nghe lời, lại còn sả vào vòng tay người khác. Nhưng khi trán nó đỏ và có dấu hiệu sưng thì lập tức không muốn chơi nữa, phạt cũng đã đủ rồi!

– Anh làm trán tôi như thế này! Bây giờ không chơi nữa là sao? – Nó tức tối

– Thì là chán, không chơi nữa! – Hắn lười biếng dựa vào ghế

– Vậy thì tôi lỗ nặng rồi!

– Có chơi tiếp, em vẫn thua thôi!

– Anh ăn gian, chắc chắn là vậy rồi!

Hắn khẽ cười, con nhóc này, thua thảm hại rồi giờ lại nói hắn ăn gian sao?

– Em không có chứng cứ!

– Chơi tiếp, chơi tiếp đi!!!!

– Tôi đường đường là ai chứ? Chơi với một đứa nhóc, người ta sẽ nói tôi ăn hiếp em mất!

– Chỉ tại hôm nay tôi xui thôi, hôm khác chúng ta tái đấu!

Nó biết mình đang thảm hại bao nhiêu, nhưng lại chẳng quan tâm. Chẳng hiểu sao, hôm nay lại xui tận mạng đến thế. Ngọc và TA ngồi gần đó đang nín cười, nên đến mặt hồng hồng.

– Cười cái đầu tui bây, vì trả thù cho tui bây tao mới thế này! Giờ tao thua, ngồi đó cười sao? Nhất là mày đó, chẳng phải rất muốn thắng anh ta sao? Giờ lại phàn tao hả?

Nó quay sang trút giận vào hai đứa bạn, tay chỉ về TA đang cười đến ngoác mồm ra. Cậu ta nghe thế liền vừa cười vừa nói:

– Dù gì anh ta cũng là cấp trên, tao rất kính nể! Nhưng nếu dùng cách này để ăn thua thì, mất mặt! Đến cuối trận đấu, mới biết ai là người cầm vương miện chứ!

Câu nói mang nhiều hàm ý, khiến môi hắn nở nụ cười nhạt, đứng trận đấu này đâu biết ai là kẻ chiến thắng? Lỡ như, khi đến gần đích hắn lại bị tuột phía sau? Lỡ như, nó lại rời bỏ cả hai? Quá thật, chẳng ai dám nói trước tương lai! Nhưng, những gì hắn muốn, dù có dùng thủ đoạn tàn ác nhất cũng phải có..

– Không nói chuyện với các người nữa!

Nó bước đi, đầu không thèm ngoảnh lại mặc dù phía sau là tiếng cười ê tiện của Ngọc và TA. Nó muốn tìm anh và Key, những lúc thế này, nó lại muốn méc hai ông anh. Có lẽ, vì được chiều chuộng nên dần trở thành thói quen..?

– Đi đâu đó?

Hắn thấy nó đang mở cửa liền hỏi, nó lườm hắn một cái rồi trả lời:

– Đi kiếm anh tôi!

– Tôi đi với em!

Hắn bước ra rồi kéo tay nó đi, nhưng lại chợt nhớ đến lúc giằng co, liền nắm lấy bàn tay nhỏ, không dám nắm chặt sợ nó lại đau. Nó cũng để mặc hắn kéo đi, vì bản thân biết rằng có phần kháng thì vẫn thua, tại sao lại phải tốn sức?

Trên dãy hành lang dài, khi hai người họ đi qua gặp ai thì những người đó đều nhường đường, cuối đầu chào. Cũng đã từ lâu, nó tự hỏi rằng: Hắn ta là ai? Những vụ giao dịch, hay là những lần giao chiến Yun đều không tham gia. Hắn ta không làm gì cả, ít ra nó thấy vậy! Nhưng, lời nói rất uy nghiêm,

như là lệnh trời. Đến cả Tuấn Anh, còn phải kính nể hần. Rốt cuộc, hần lãnh khốc đến mức nào?

– Tôi tự đi được, không cần anh kéo!

Nó nói, mắt dán lên tấm lưng rộng kia, bỗng Yun dừng lại khiến nó vấp ngã vào lưng hần. Nó ngược lên, mắt đầy tức giận

– Sao lại dừng đột ngột vậy?

Tay đưa lên xoa xoa chỗ sưng trên trán, miệng trách móc hần. Nó giật tay ra, che vết sưng ửng đỏ kia. Hần không nói gì, chỉ nhìn sang nó chưa đầy một giây rồi bước tiếp! Nó nghiêng răng, cái tên này thật biết cách làm người ta tức giận mà!

Đang trên đường tới phòng làm việc của anh, hần ngừng lại hỏi một cấp dưới, thì ra anh cùng Key đã không còn ở phòng làm việc. Nó ngược lên nhìn Yun, thấy hần cũng đang nhìn mình liền dời mắt sang nơi khác

– Em, đi cạnh tôi!

Hần đưa tay ôm eo nó, hành động thân mật khiến nó giật mình liên giây giữa. Nhưng càng phản kháng, hần càng siết chặt hơn khiến nó nhũn mảy lại:

– Đau! – Nó nói

– Ngoan ngoan chút!

Hần hơi thả lỏng, nhưng vẫn ôm eo. Nó nhìn hần, cảm giác an toàn đến lạ kì. Yun không nói gì rồi cùng nó đi, riêng nó chẳng biết mình bị đưa đi đâu. Cho đến khi đứng trước cánh cửa quen thuộc, nơi mà làm nó ớn cả ngày đây mà! Cảm giác buồn nôn lại tràn lên cổ họng khiến nó khó chịu, định quay người bỏ đi nhưng hần lại kéo nó áp sát vào người mình hơn:

– Có tôi ở đây, em còn sợ cái gì?!

Hần đẩy cánh cửa thép vào, vừa đi vào trong được vài bước thì mùi máu đã tanh nồng nơi đây. Tiếng giày chạm xuống nền đất vang lên, cái lạnh lạnh khiến nơi này trở nên ma quái. Đường như, hần cố tình đi chậm để phù hợp với bước chân nhỏ của nó, nên hai thân thể áp sát vào nhau, cực kì thân mật. Vừa đi đến lối rẽ, những thanh sắt dày được dựng lên như nhà tù, bên trong là đủ loại người trên xã hội này...

– Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa

Bù cho mấy bạn Teencode? Có biết teencode với viết tắt là sao không?3? Ok truyện tôi, tôi không cầu xin các bạn đọc! Nên, đừng giờ cái giọng Cha Mẹ Thiên Hạ ra nói chuyện với tôi:)))! Bản thân tôi, biết cách nói chuyện, ai thân thiện tôi cực kì nhiệt tình! Còn ai mà giờ cái giọng đó ra, đừng hỏi sao tôi nói chuyện thô tục Bạn đọc chap đầu, ừ nói teencode nên không đọc! Ok, bạn không đọc là chuyện của bạn! Nhưng có cái cnt thể này” Lại teencode à, vĩnh biệt”!!!! What the F*CK? Kiểu này là chặn thẳng được chưa:)))?

Hi nói vậy thôi, ai còn đọc đến chap này, cảm ơn mấy bạn

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Cấp 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 122: Giải thích

Bước vào căn phòng cuối dãy hành lang, cánh cửa khép hờ chứ không đóng chặt. Vừa vào trong, nó đã thấy hai ông anh của mình ngồi trên ghế, bộ dạng uy nghiêm khiến kẻ khác phải hạ mình. Nhưng thứ thu hút nó là cái lồng sắt ở giữa! Có điều, không phải nhốt thú, mà là nhốt con người. Lồng sắt lớn, được làm phù hợp với kích thước của một người bình thường, bên trong có thể nhốt hơn 10 người. Bên trong, một người đàn ông với khuôn mặt thâm thương, vết thương chẳng chặt che lấp cơ thể ông ta!

– Vừa uống thuốc, sao lại xuống đây?

Anh nghe tiếng bước chân, không quay lại nhìn cũng biết là ai. Mắt nhìn chăm chăm vào người đàn ông đang rên trong cái lồng

– Ông. ... Ông ta là ai thế?

Nó không trả lời câu hỏi của anh, mắt nhìn vào người kia. Hần đứng cạnh thấy người nó hơi run ôm nó đi về phía ghế ngồi xuống, dù là ngồi ở cạnh nhưng tay vẫn chưa buông vòng eo nhỏ nhắn, để cả người nó dựa vào mình. Key chỉ liếc mắt về nó, rồi nhìn người kia, đưa tay lên ra lệnh cho thuộc hạ đang đứng gần cái lồng!

Những người kia thấy Key ra lệnh, tiến tới rồi đi vào bên trong cái lồng lồi người đàn ông kia ra. Họ treo ông ta lên một cái bàn được đặt dựng lên bằng những sợi dây xích, tiếng va chạm khiến nó lạnh cả sống lưng. Nhìn người đàn ông đang bị xích lại trên chiếc bàn kia, vẻ mặt của ông ta rất sợ hãi:

– Xin thiếu gia tha cho tôi – Ông ta cầu xin

– Nếu tôi tha cho ông, làm sao mà nhìn mặt thuộc hạ đây?

Anh nhếch môi, mắt loé ra tia lãnh khốc lẫn sự tức giận...

– Thuộc hạ của tôi, ông giết không thừa một mạng. Tôi cũng phải trả thù cho họ chứ? – Anh nói tiếp

– Tôi... tôi không biết đó là người của thiếu gia, nếu biết có lớn gan đến cỡ nào tôi cũng không dám!

– Cho ông gan trời ông cũng không dám! – Anh cười đều

– Đúng vậy đúng vậy! Thiếu gia, mong cậu hãy tha cho tôi. Tồn thất của các cậu, tôi sẽ đền bù thật thoả đáng!

Ông ta cười lấy lòng, miệng ba hoa những lời ngon tiếng ngọt. Hắn ngồi cạnh nó, môi chỉ cười nhạt.

– Ông nghĩ tại tôi cần tiền của ông? – Key nhú mày

– Không không phải! Trương thiếu gia, tôi không dám có ý! – Ông ta hoảng

– Không nói nhiều, làm đi!

Anh cắt phăng cuộc nói chuyện, dứt khoát ra lệnh. Người đàn ông kia mồ hôi hoà lẫn máu, khuôn mặt kinh hãi như nhìn thấy ma quỷ!

Nó khi nghe anh hạ lệnh, hai tay liền nắm chặt lại, cái mùi máu khiến nó muốn chạy khỏi nơi này. Nhưng nó phải tập đối diện! Chuỗi ngày sau này, nó sẽ gặp những cảnh này như ăn cơm bữa. Chạy trốn không phải là cách, phải biết tập đối diện thì mới có thể mạnh hơn! Hắn nhìn khuôn mặt nhỏ sát bên mình, mắt có ý cười, tay vỗ vỗ nhẹ vào eo, ý muốn nó hãy bình tĩnh. Nó chỉ liếc sang hắn một cái, rồi nhìn sang anh và Key. Bộ dạng dịu dàng, luôn chiều chuộng nó hoàn toàn biến mất. Thay vào đó là khuôn mặt tàn khốc, lời nói ngang tàn sắc mùi thuốc súng. Nó biết rằng, bản thân mình trong mắt họ chỉ là con sói vừa tập đi săn!

Người đàn ông kia được tiêm vào người một thứ chất lỏng gì đó, ông ta chỉ cuộn chặt hai tay lại, mặt cố gắng không lộ ra vẻ đau đớn, mắt hằn lên vài sợi gân đỏ. Một người cấp A khác bước tới, cả cơ thể che lấp bằng những hình xăm, nụ cười thích thú trên tay là con dao dùng trong những ca mổ.

– Không... Không dùng dùng!

Người đàn ông kia hét lên, đầu ngọ nguậy, cố vùng vẫy ra khỏi những sợi dây xích nhưng đều vô ích. Người cấp A ấy, hành động vô cùng tàn ác, dùng con dao cắt đi miếng thịt trên tay người đàn ông ấy. Ông ta không có cảm giác đau đớn, chỉ thấy trên tay mình đã mất một mảng thịt, máu tuôn xuống nền đất lạnh!

– Tiêm thuốc thêm vào, làm đông máu lại đi!

Key ngồi trên ghế nói, vẻ mặt lạnh lùng nhìn cảnh tượng kinh hoàng ấy như xem một bộ phim bình thường. À mà không, phải nói là tất cả bọn họ trừ nó! Nó tròn to mắt, nhìn cảnh tra tấn khủng khiếp kia, miếng thịt đỏ tươi được đặt trên chiếc khay kim loại. Lần đầu nó tới đây đã thấy cảnh những kẻ cai ngục đánh đập những tên bị bắt, hành hạ họ, dùng roi da đánh đến tét cả thịt. Nghĩ rằng đó là hình phạt kinh khủng nhất, nhưng nó đã sai. Đó chỉ là một phần nhỏ, một chút gọi là kinh khủng mà thôi!

Người cấp A khác, tiến tới tiêm cho người đàn ông ấy vài mũi, khiến máu trên chỗ lõm kia ngưng lại. Ông ta há hốc mồm, nhìn chăm chăm vào những người cấp A! Người cấp A xăm trổ ban nãy lại bắt đầu, dùng con dao mổ cắt từng miếng thịt trên người ông ta, cắt chỗ nào là tiêm thuốc đông máu chỗ nấy, khiến ông ta không thể chết vì mất máu được!

Hắn nhìn vào ông ta môi chỉ nhếch lên thể hiện sự khinh bỉ, lâu lâu lại cầm tách trà trên bàn nhấp nháp, như đang thưởng thức một vở kịch. Nó không ngạc nhiên vì sự bình thản đó của những người ở đây, họ đã từng đối mặt với những thứ còn ghê tởm hơn như thế!

– Bạch thiếu gia, cầu xin cậu rủ lòng thương! Xin cậu, hãy vì mối quan hệ giữa tôi và Bạch phu nhân mà tha cái mạng già này!

Người đàn ông đó thấy trên thân thể mình đã đầy những vết lõm lớn nhỏ, máu tươi đọng lại. Ông ta nhìn anh, vẻ mặt tuyệt vọng vô cùng!

– Câm miệng! Ông có tư cách nhắc đến sao?

Anh nghe nhắc đến ba chữ ” Bạch phu nhân ” sắc mặt liền khó coi, lớn tiếng nói. Nó nhìn anh, ” Bạch phu nhân ”? Là mẹ! Đúng vậy, là mẹ ruột của nó! Từ ngày xảy ra chuyện, nó đã từng hỏi anh rất nhiều về mẹ, mong ước một lần được gặp bà. Nhưng anh đều né tránh, khi né tránh không được anh lại nói rằng bà đang đi du lịch ở nơi xa, giờ chưa về kịp! Nó cảm thấy, anh vẫn luôn né tránh những câu hỏi về mẹ mình, cũng là mẹ của nó. Nó chưa một lần, nghe ông Bạch nhắc về bà, hay là những người khác. Đường như, ” Bạch phu nhân ” mỗi khi nghe tới mọi người đều im lặng đến mức không gian ngạt thở.

Nó chỉ nhìn chăm chăm vào người đàn ông đó, ông ta biết mẹ sao? Bỗng ông ấy quay sang nhìn về hướng nó với ánh mắt cầu xin:

– Đây chẳng phải là cô con gái năm đó sao? Thật sự rất giống Bạch phu nhân!

Ông ta nói, dù là lời khen nhưng dường như đang gọi lại chuyện gì đó! Nó hơi nhú mày, mắt vẫn không rời khỏi ông ấy

– Ông là ai?

Đến tận bây giờ nó mới lên tiếng, giọng nói vang lên khiến cả căn phòng im bật. Người đàn ông kia như nắm được một tia hi vọng:

– Ta là bạn của Bạch phu nhân! Cháu còn nhỏ, nhưng lại rất giống mẹ! Rất đẹp, không biết có bị...

– Lột da hần ra, không cần thuốc tê!

Ông ta chưa nói hết câu, anh đã ra lệnh! Nó ngạc nhiên quay sang định nói gì đó nhưng lại bị ánh mắt lạnh lùng của anh làm cho cứng họng.

– Không, đừng đừng, thiếu gia mong cậu tha mạng!

Mặt ông ta trắng bệch lại, biết bản thân đã phạm tội tội lớn. Tên xâm trở cấp A cầm con dao ngồi xỏ xuống, xé quần người đàn ông ra làm 2 và từ từ lột màng da, không hề tiêm một chút thuốc tê nào!

Cảnh tượng kinh hoàng, tiếng hét tuyệt vọng của ông ta vang khắp nơi này. Sau màng da lớn là lớp thịt đỏ tươi, máu chưa kịp tuôn đã được tiêm thuốc đông máu nên đọng lại. Nó nhìn, rằng cắn chặt môi dưới, cảm giác buồn nôn lại ập tới. Bỗng có một bàn tay kéo nó, mặt nó úp vào phần cổ của người đó khiến tâm nhìn bị che khuất

– Không được xem, ngoan ngoãn chút, tôi sẽ đưa em đi!

Giọng nói trầm khàn vang bên tai, như một loại thuốc kích thích khiến nó ngoan ngoãn hẳn. Yun điều chỉnh tư thế để cả hai có thể ngồi thoải mái hơn, tay để trên đầu nó vuốt nhẹ, như đang vuốt ve một chú mèo con. Nó úp mặt vào cổ hắn, dù không nhìn thấy nhưng nghe tiếng hét của người đàn ông kia cũng đủ để tưởng tượng!

Anh nhìn người đàn ông đó, con người tím lấm khóc đến tột cùng, anh chỉ hận không thể chính tay mình rút từng sợi gân của ông ta, khi có mặt nó ở đây. Dựa vào thành ghế, mắt nhìn sang nó đang vui đùa vào cổ hắn, anh rất an tâm khi nó ở bên Yun vì hắn biết cái gì là tốt nhất cho nó! Key ngồi cạnh anh, huých lấy tay anh rồi chỉ vào màn hình:

– Bên Châu Phi đã chuyển tiền! – Key nói

– Ừ! Rời khỏi đây thôi!

Anh chỉ liếc qua màn hình rồi đứng dậy, mặc kệ người đàn ông kia kêu gào thảm thiết. Nó nghe thấy, liền đứng dậy và đi tới cạnh anh. Hắn cũng không kéo nó lại, vì bản thân biết rằng lúc này nó có rất nhiều thắc mắc, và chỉ có Ken mới có thể giải đáp!

Nó chạy tới cạnh Ken, không nói gì chỉ đi cạnh, nhưng cảm giác này cũng khiến nó vui hơn. Ra khỏi nơi đó, chẳng còn mùi máu nữa, cảm giác buồn nôn cũng chẳng còn. Lúc này khi cả bốn người đang đi, anh bỗng lên tiếng:

– Bây giờ anh và Key phải đi giải quyết công việc. Em ở lại, nghe lời không ngang bướng nữa!

– Hai người đi đâu? – Nó ngạc nhiên

– Đi giải quyết một số việc thôi! – Key đi phía sau nói

Nó nhú mày, việc gì quan trọng đến nỗi phải khiến anh và Key, hai trong bốn người đứng đầu phải ra mặt?

– Vậy em đi nữa!

Nó dừng lại rồi nói, anh nhìn nó rồi cười nhẹ, nụ cười dịu dàng ấm áp. Tưởng anh sẽ đồng ý, nhưng hoàn toàn ngược lại:

– Anh đi sớm, về sớm! – Anh nói

– Anh bỏ em lại, không sợ em xảy ra chuyện gì sao? Không sợ em bỏ đi sao? – Nó nheo mắt đe dọa anh

– Đương nhiên là không! Nhóc con, em nghĩ em qua mặt được anh sao?

Key trả lời thay anh, bắt chước bộ dạng đe dọa của nó khiến nó phì cười. Nó đủ lớn, để hiểu không phải lúc nào anh và Key luôn kề kề bên cạnh, phải biết học cách tự lập, không dựa dẫm vào người khác. Như vậy, mới xứng đáng là thành viên của Black, là con gái út của Bạch gia!

– Em tiễn hai người ra sân bay!

Tụi nó đi ra sân bay, Ngọc và TA đã ở đó từ lúc nào. Và đương nhiên, vẻ mặt của Ngọc rất khó coi, cực kì khó coi!!!

– Mày cũng đi sao? – Nó ngạc nhiên hỏi Ngọc

– Đương nhiên rồi, phải ở cạnh ma vương chứ!

Ngọc vừa nói vừa nghiêng răng từng chữ, mắt nhìn đầy ”thiện cảm” với anh, chứng tỏ cô nàng bị bắt ép đến đây. Ken quay sang nhìn Ngọc một cái, môi nở cười nhàn nhạt đầy thoải mái.

– Trợ lí của tôi, đương nhiên phải theo tôi! Em có chỗ nào không hài lòng? – Anh nhìn Ngọc

– Không, đương nhiên không! Được anh chiều cô, em rất VUI!!! – Ngọc cười, nụ cười cứng ngắt

– Em xem, Tuấn Anh cũng là trợ thủ của Key, cậu ta cũng đi nhưng đâu có như em? – Anh nói

Tuấn Anh nghe nhắc đến tên mình, liền quay sang nhìn Key đứng cạnh nó, dù không thể hiện ra bên ngoài nhưng rõ ràng cậu ta đang rất bất mãn. Ngọc hừ lạnh, dậm chân rồi tay bỏ vào túi áo:

– Ừ ừ, tôi biết tôi không bằng ai rồi, các người đừng so sánh tôi nữa! Bóc lột sức lao động mà, đi! Trễ rồi, đi nhanh về nhanh! – Ngọc bực bội

Nó phì cười vì bộ dạng bực bội của cô nàng

– Mày, giao cho mày, quản cho tốt!

Anh nói với hấn đang nhân nhả đứng đối diện, Yun ngược lên mắt lạnh băng nhìn Ken, môi khẽ nhếch rồi nhìn sang nó:

– Toàn quyền? – Hấn nói

Nó cảm thấy rung mình liền quay phắt sang nhìn Yun, hấn ta lại đang bày trò gì đây?

– Đừng có giờ trò với em gái tao! – Key nhắc

– Mày nghĩ tao như vậy sao? Đừng lo, có giờ trò thì cũng đợi tụi mày về rồi mới tiến hành! – Hấn nói

– Tao sống chết với mày! – Anh nheo mắt

– Thượng lộ bình an!

Hấn nói môi nở nụ cười nham hiểm, bốn người họ cũng lên máy bay, nó cùng hấn ngồi trên xe, không gian im lặng. Tiếng kèn bên ngoài, tiếng cười đùa nói chuyện của những người đi đường, đối lập hoàn toàn với bên trong xe. Nó nhìn ra ngoài, suy nghĩ về hấn và Thu, về buổi tối nó bỏ đi, về cái tát của Thu, về vẻ mặt của Yun, và quan trọng nhất là quá khứ của hấn.

– Suy nghĩ gì?

Hấn phá tan sự im lặng, giọng trầm khàn cất lên. Yun vẫn tập trung lái xe, mắt nhìn về phía trước lâu lâu lại nhìn sang nó đang ngẩn ngơ nhìn ngoài cửa sổ. Nó nhìn sang hấn, hơi do dự rồi cất tiếng hỏi:

– Anh với... Mà thôi, chẳng gì!

Nó định hỏi về hấn và Thu, có phải lời Ngọc kể là đúng? Có phải là hấn đã chết ở trong lòng? Hấn liệu có định quay lại không? Lời đính hôn đó thì sao? Rất nhiều, rất nhiều câu hỏi nhưng nó lại chọn cách im lặng!

– Nói, ấp úng không phải tính của em!

Hấn nghe nó do dự, rồi lại bảo chẳng có gì khiến tâm tình có phần khó chịu. Mắt liếc sang, Yun biết nó định hỏi gì, mọi chuyện đều nằm trong lòng bàn tay hấn...

– Tôi hỏi, liệu anh có trả lời thật lòng? – Nó lại nhìn ra ngoài

– Tôi đã nói dối em lần nào chưa? – Hấn nói

Nó chuyển hướng, nhìn sang hấn đang tập trung lái xe. Dù cho nhìn từ góc độ nào, tên này vẫn đẹp trai chết đi được!

– Anh với cô ta... đính hôn?

Câu hỏi chẳng rõ ràng, không chỉ rõ đích danh nhưng cả hai đều biết ‘cô ta’ là ai!

Hấn khẽ nhếch mép, từng ngón tay gõ gõ trên tay lái, bộ dạng thích thú.

– Em tin? – Hấn hỏi ngược lại

– ... – Nó chọn cách im lặng

– Đúng! Chúng tôi, đính hôn!

Hấn trả lời dứt khoát, khiến tâm trạng nó hụt hẫng.. Nó cười, nụ cười nhạt như tự chế giễu bản thân: ”Mày thất vọng vì cái gì, con ngu kia? ”. Chửi thầm trong lòng, nó cảm giác như mình vừa vụt mất thứ gì đó!

– Đúng là con nhóc này! Em dễ tin người khác thật!

Hấn phì cười, một tay lái xe một tay đưa sang xoa xoa đầu nó như cưng nựng một chú mèo con. Nó quay sang nhìn, hấn thu tay lại nhưng nụ cười vẫn đọng lại trên môi:

– Tôi còn chưa nói hết, em thất vọng cái gì? Đúng, chúng tôi đính hôn! Và tôi đã huỷ hôn, lúc đó ba mẹ tôi đã rất tức giận vì nghĩ rằng tôi đã phản bội cô ta. Thật nực cười!

Hấn cười đều, nụ cười chứa đầy sự khinh bỉ...

– Vậy tại sao..

– Em định hỏi tại sao tôi lại để cô ta ôm, để cô ta đánh em đúng chứ?

Nó chưa nói hết câu đã bị cướp lời, khẽ gạt đầu chăm chú lắng nghe Yun nói tiếp:

– Bây giờ nói với em, thì công sức của tôi sẽ tan thành mây khói mất. Vậy thì tại sao, em không tự mình chứng kiến nhỉ?

– Ý anh là gì? – Nó hỏi

– Cô ta chạm vào tôi, không sao có thể bỏ qua. Nhưng việc cô ta xúc phạm đến em, chạm vào em và đánh em, tôi không thể bỏ qua! Việc cô ta đánh em, là ngoài dự đoán của tôi, khiến tôi trở tay không kịp. Đụng vào người của tôi, con nhóc đó đúng là đang tự mình tìm cái chết!

Hấn nói, mắt có vài tia giận dữ, giọng nói sắc mùi máu tanh. Lúc này đây, nó cảm thấy trong lòng mình hoảng loạn, vui xen lẫn cả tức giận...

– Chẳng phải, hai người từng yêu nhau sao? Anh cũng đã từng yêu cô ấy mà? Sao lại nói như vậy? – Nó hỏi

– Ngay trong câu hỏi đã có câu trả lời là đã từng! – Hấn trả lời mà chẳng do dự

– Yêu sâu đậm không?

– Dù có sâu đậm, dù có khắc vào tim thì vẫn vậy. Tôi không cho phép ai phản bội mình!

Câu trả lời độc đoán của hấn khiến nó ngạc nhiên. Nó đã nghĩ sai về hấn ta sao? Nhưng tại sao Thu lại quay về? Chẳng phải, trong câu chuyện này có chỗ hở sao?

– Thu quay về, tôi không hề hay biết! Tôi định giải thích với em, nhưng em lại nổi giận rồi chửi xối xả vào tôi! – hấn nói

– Anh... Đừng có vu khống! – Nó bối rối

– Vậy ý em là, những điều em nói lúc đó là sự thật?

– Đúng!

– Em có còn nhớ mình nói gì vào hôm đó không?

Khung cảnh hôm đó tái hiện lên trong đầu nó, từng câu nói vang lên trong đầu:

– Mẹ kiếp! Nói chuyện gì? Có gì để nói

– Chướng mắt

– Căn bản, ngay từ đầu, tôi chưa từng kêu anh nhường!

Nó nhớ lại, những câu nói nó đã to tiếng với Yun cứ vang vọng khiến nó giật mình. Hấn nhìn nó, môi nhếch lên:

– Đã nhớ ra chưa? – Hấn hỏi

– Không nhớ!

– Được, là em cố tình không nói chứ gì? Em chống mắt lên mà xem, sau đêm dạ hội, tôi xử em thế nào!

– Tôi cóc sợ anh!

– Em nhớ kĩ lời mình nói!

Nó bỗng hồi hận, sao lại mạnh mẽ chi thế? Nó quên bèn mắt, hẳn là người dám nói dám làm. Kì này là chết thật rồi, lại đúng lúc không có hai tám bình phong (anh và Key) ở đây nữa chứ?! Thế thảm rồi ><

Không gian trên xe lại im lặng, nó cảm thấy trong lòng nhẹ nhõm hơn sau khi nghe hắn giải thích, nhưng lại tò mò về việc hắn đang sắp đặt...

Vì ngồi ở ghế phụ, nên một tay chống cằm một tay để trên đùi, nhìn ra ngoài xem khung cảnh náo nhiệt. Xe dừng lại vì đèn đỏ, bỗng tay nó được một bàn tay khác cầm lên, hơi ấm truyền sang. Nó quay sang, thấy hắn đang nắm lấy tay mình, tim bắt đầu đập nhanh vì hồi hộp. Định rút tay lại, nhưng hắn lại nắm ngược lại, đan 10 ngón tay vào nhau:

– Mãi mãi ở cạnh tôi, được không? Ngoài em ra, tôi không cần gì nữa..

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Cấp 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 123: Quân tử nhất ngôn !

Thời gian dường như đọng lại trong câu nói, mắt giao nhau như có thể nhìn thấu tâm người khác..

– Anh... Anh nói cái quái gì vậy?

Nó lắp bắp nói, nghĩ rằng mình đã nghe lầm, nghĩ rằng Yun chỉ lỡ miệng nói. Cả khuôn mặt đỏ bừng, không dám nhìn vào mắt hắn nữa

– Em cần tôi lặp lại?

Hắn vẫn tĩnh bơ với khuôn mặt lạnh băng kia, mắt đắm đuối nhìn nó

– Anh chạy xe đi, đèn xanh rồi!

Nó đánh trớn lảng hồi thức Yun, hẳn không nói gì tiếp tục lái xe, nhưng vẫn không buông tay. Mười ngón tay đan vào nhau, như mãi mãi không thể tách rời. Cái nắm tay không quá chặt, nhưng nó vẫn cảm nhận được sự an toàn kì lạ, như thể bàn tay to lớn kia đang cố gắng bảo bọc nó.. Cả hai không ai nói gì cả, đều theo đuổi suy nghĩ riêng của mình nhưng giờ đây trong xe có sự ấm áp lạ kì

Bỗng chiếc xe dừng lại, hắn bước xuống xe không nói tiếng nói. Một chút quay lại, ngồi vào đóng cửa lại. Nó nghe tiếng lạo xạo, như Yun đang lấy cái gì đó nhưng không nhìn sang

– Quay qua đây!

Nó vừa quay qua đã thấy hắn lấy túi chườm đá đặt lên trán mình, khuôn mặt lạnh băng nhưng lại rất chăm chút cho vết sưng. Bị bắt ngờ nên nó tránh hành động của hắn, khiến Yun khẽ cau mày đưa tay còn lại giữ gáy của nó:

– Nếu em không lo cho mình được thì để tôi làm. Em thử cài lại một tiếng xem tôi có ném em xuống xe không?

Vừa nói vừa dịu dàng đặt túi chườm đá lên vết sưng đỏ, hẳn cứ như sợ nó đau nên lâu lâu lại nhìn sắc mặt nó. Bị Yun giữ gáy nên chẳng thể nhúc nhích, nó đành ngoan ngoãn ngồi im lâu lâu lại đưa mắt lên nhìn hắn, trong lòng cảm thấy ngọt ngào lạ lùng. Được một lúc như vậy, vì bầu trời cũng đã dần tối, hắn mới kêu nó tự lái và lái xe về biệt thự!

Về tới, ai về phòng nấy, vì anh và Key không có ở đây nên nó lười biếng ở trong phòng không thèm xuống ăn cơm. Lúc này vừa tắm xong, cả người ê nhức vô cùng, vết thương trên trán cũng cảm thấy đau. Đang loay hoay tìm hộp sơ cứu trong phòng mà nó đã tự chuẩn bị riêng cho bản thân, trong đó có đủ những thứ cần thiết mà nó cần vì không phải lúc nào cũng phải nhờ đến anh hay Key xử lí vết thương nhỏ nhặt, nó cũng đã học được cách sơ cứu. Nhưng chẳng biết lần trước dùng sau lại quăng ở đâu mất, làm nó loay hoay nãy giờ mà vẫn không thấy!!

– Tôi không có trong đó đâu, em đừng tìm nữa!

Đang lục lọi, nó nghe thấy tiếng mở cửa và tiếng nói của người khác liền quay qua. Yun xuống nhà ăn nghe quản gia bảo từ lúc về đến giờ nó vẫn không xuống ăn. Hắn ăn xong phần của mình liền đi lên tìm nó, định mắng cho một trận nhưng vừa bước vào đã thấy một thân hình nhỏ bé đang loay hoay kiểm thử gì đó, lòng lại có chút không nở..

– Ai nói tôi tìm anh? Với lại, anh vào đây làm gì?

Nó liếc hắn, ánh mắt như xẹt ra lửa. Hắn chỉ nhìn từ trên xuống dưới cả người nó, rồi xoay người bỏ đi không giải thích không nói tiếng nào. Bị hành động lơ đãng của Yun làm cho bản thân tức giận, nó lại tiếp tục công cuộc tìm kiếm kèm theo lăm bầm rủa:

– Cái tên chết dẫm! Đi vào phòng người khác rồi không nói tiếng nào bỏ đi, bộ hắn ta bị điên hay sao? Phòng người khác muốn vào là vào hả? Suốt ngày cứ trưng khuôn mặt lạnh như pho tượng ra, cứ như bị đứt dây thần kinh cảm xúc ấy! Vậy mà hồi nãy còn bảo ở cạnh tôi nhé, tôi chỉ cần em! Đúng là thứ mặt dày, đồ vô lương tâm, đồ điên. Đồ lừa gạt con nít mà, tưởng tôi dễ dụ sao? Anh lăm rồi, đồ chết dẫm!!

Vừa lục lọi vừa lăm bầm chửi, không hiểu sao nó lại tức giận đến thế này chỉ biết rằng hành động của hắn làm tâm tình nó không tốt lên được!

– Em nói đủ chưa?

Hắn nãy giờ đã đứng ở cửa, vì nãy đi ra không đóng cửa nên bây giờ đi vô lại không gây ra tiếng động nào cả. Nhưng vừa bước vô đã nghe mình bị mắng xối xả vừa khiến hắn hơi khó chịu nhưng lại rất buồn cười. Con nhóc này, không nói trước mặt mà đi nói lên sau lưng sao?

Nó nghe tiếng Yun liền quay ngoắt lại, mặt tái mét rồi dần nở nụ cười gượng. Trong đầu hiện lên ba chữ: Chết thật rồi!

– Hơ hơ, anh vào đây làm gì nữa?

Dù thế nhưng nó không chịu lép vế, giả bộ quay về vẻ ương ngạnh thường ngày của mình. Nó tin rằng những lời ban nãy mình nói là không sai, nó không làm việc gì xấu cả thế thì làm gì phải sợ?!

Hắn nhìn rồi bước vào ngồi xuống giường, đặt một chiếc hộp trắng lên xong quay sang nhìn nó:

– Đến đây ngồi! – Hắn nói

– Tại sao? Anh định làm gì tôi?

Đương nhiên là nó cãi lại rồi, có ngu mới đến gần hắn nhất là trong lúc này! Lỡ như Yun tiêm cho nó một mũi độc được rồi giấu xác thì sao? Tên này điều gì cũng dám làm><, tốt nhất là nó nên tránh xa hắn ta ra, càng xa càng tốt!

– Tôi không làm gì em cả, còn nếu em không lại đây thì tôi làm thật đấy!

Hắn thấy nó đang cố tránh xa mình liền khó chịu, không thể nghĩ tốt cho hắn được à?!

Nó nghe thế liền bước tới ngồi xuống nhưng vẫn giữ một khoảng cách nhất định. Nhìn vào cái hộp kia, nó liền nuốt nước bọt, trong đó không biết là thứ gì nữa?!

– Gần hơn nữa!

Hắn nhìn nó, nó liền cười gượng rồi xích lại thêm tí, khoảng cách bây giờ khoảng một cánh tay. Yun không chịu nổi cái sự lè mè của nó, liền vươn tay kéo nó ngồi sát bên mình:

– Em không hiểu từ gần như thế nào hả?

– Anh định làm gì?

Nó ngồi sát, nghe được mùi hương nhẹ nhàng từ hắn. Yun không nói gì chỉ mở cái hộp ra, lúc này nó liền nhắm tịt mắt lại, chẳng lẽ cửa Quan Môn mở ra chờ nó rồi sao?

Lúc này trên trán có cảm giác lạnh kèm theo chút nhói khiến nó giật mình né đi, mở mắt ra nhìn. Trên tay hắn là túi chườm đá, đưa mắt sang cái hộp, bên trong là dụng cụ y tế dùng để sơ cứu. Vậy là nó nghĩ sai rồi sao?

– Đau sao? – Hắn hỏi

– Cái này tôi tự làm được rồi!

Định lấy túi chườm đá từ tay hắn, nhưng hắn lại nhú mày, mặt tỏ vẻ không hài lòng:

– Ngồi yên!

Vừa nói vừa đem túi chườm đá lên chỗ sưng, hắn cố gắng nhẹ nhàng hết mức nhưng nó vẫn cảm giác đau khiến mặt mày nhăn tít lại:

– Đau lắm sao?

Hắn thấy khuôn mặt nhăn tít kia liền cảm thấy trong lòng có lỗi, vừa cảm thấy buồn cười vì bộ dạng đáng yêu của nó

– Còn hỏi nữa? Anh là đồ độc ác, không biết nương tay với con gái à!

– Đau vậy tại sao còn cố chơi làm gì? Nếu đau sao lúc đó không kêu lên?

– Lúc đó không đau, giờ đau! Nhưng đều tại anh cả, tại anh tại anh!

– Ừ tại tôi! Nên em ngồi yên để tôi chuộc lỗi, được chưa?

Nó vừa đau vừa tức nên trút hết lên Yun, không cần nể mặt ai nữa, bây giờ nó được đà nên làm tới. Bộ dạng con nít không thể nào con nít hơn, chính là bộ dạng Yun chưa bao giờ gặp phải. Trước giờ chưa có ai dám đồ lỗi, trút giận lên hắn cả nhưng hôm nay con nhóc này dám cả gan đem hắn ra làm cái thớt mà chém! Hắn không những không tức giận, mà còn cảm thấy bộ dạng này đáng yêu vô cùng, vì thế nên càng ra sức dỗ dành. Đây là người duy nhất hắn đối xử như vậy, đến cả Thu cũng chưa từng. Có thể nói, nó trong lòng Yun có vị trí đặc biệt chẳng?

– Anh biết lỗi của mình rồi chứ gì? Đây, nếu khuôn mặt tôi mà bị vết sưng này làm cho xấu đi là tôi sẽ bắt đền anh!

– Được, vậy tôi đền cho em!

Chỉ là thuận miệng nói, nhưng nó không ngờ Yun sẽ đồng ý. Tưởng ban nãy bị hắn chặt ra từng khúc vì dám nói lên sau lưng nhưng ai dè hắn lại dịu dàng. Nó cảm thấy không quen với hành động này, nên trong lòng vừa vui vừa bất an!

– Em gả cho tôi, coi như tôi đền cho em!

Hơ hơ, đúng là đại ma vương mãi là đại ma vương! Câu nói của Yun khiến mép môi nó giật giật, dự cảm chẳng lành ủa tới! Yun nhìn nó, môi hơi nhếch lên:

– Không cần đền, không cần! – Nó nhanh chóng phản đối

– Cần chứ! Nhất định phải cần! Em nghĩ xem, nếu khuôn mặt của em xấu đi, thì chẳng ai thèm lấy em cả. Vậy thôi em cứ gả cho tôi, không cần phải ngày đêm lo âu nữa!

Hắn vừa nói, vừa cười khiến nó rùng mình. Nụ cười kia, khiến người ta cảm thấy e dè thì đúng hơn!

– Xin lỗi, tôi không có hứng thú với anh! – Nó cự tuyệt:)))

– Vậy sao, tiếc thật tôi lại rất có hứng thú với em!

Bỗng hắn kẻ sát mặt vào cổ nó, lời nói truyền vào tai khiến nó rùng mình, hơi thở nóng phả vào cổ nó như bị điện giật! Hắn lui lại, môi vẫn còn ý cười, bỏ túi đá ra khỏi trán nó rồi xem vết sưng. Chỗ sưng cũng đã hơi xẹp xuống, không còn đỏ nữa nhưng bù lại mặt nó lại đỏ lên!

– Anh anh đừng có mà kẻ sát tại tôi mà nói chứ?!

Nó nói, thẹn quá hoá giận đây mà! Hắn nhìn nó, mặt dày thản nhiên như không có gì:

– Em nên làm quen đi, sau này gả cho tôi, còn nhiều thứ, còn thân mật hơn thế!

– Anh biến thái!

Nó dạo này mới phát hiện ra, tên này biến thái lại còn mặt dày. Ở trước mặt cấp dưới thì lúc nào cũng uy nghiêm, lạnh lùng. Nhưng mỗi khi ở cùng một chỗ với nó thì bản tính biến thái lại xuất hiện!

– Giờ em mới biết thì cũng muộn rồi!

Đúng là biết cách khiến người ta cứng họng mà. Nó đành im không biết nói gì nữa! Còn hắn thì vui vẻ, lấy trong cái hộp một chai thuốc tự mình pha chế:

– Em đưa tay đây! – Hắn nói

– Làm chi, anh đừng có lợi dụng! – Nó cảnh giác

– Đưa đây, cứ ngoan cố!

Hắn kéo tay nó tìm những chỗ ửng đỏ vì cuộc giằng co mà có, đem thuốc rắc lên. Nó cảm giác ran rát, rứt tay nhưng lại bị hắn giữ lại:

– Chịu chút, sức cái này lên sẽ đỡ hơn!

Hắn cố gắng nhẹ nhàng, vừa sức vừa thoải mái giảm đi cái ran rát. Nó quan sát mà lòng cảm thấy ấm áp, nhất là những khi hắn thổi vào chỗ vừa sức thuốc. Thực dễ làm cho người ta cảm động!

– Tại sao không xuống ăn?

Hắn vừa sức, vừa hỏi khiến nó ngạc nhiên. Hắn ta để ý đến những thứ nhỏ nhặt như này làm gì thế? Bộ hắn đi điều tra nó sao...?!

– Sao anh biết?! – Nó hỏi ngược lại

– Em chưa trả lời câu hỏi của tôi

– Mùi vị không quen, bộ mấy anh đổi đầu bếp rồi sao?!

Đó cũng chỉ là một phần lí do, nó lấy đại ra để trả lời. Nhưng quả thực lúc trước và bây giờ mùi vị có phần khác nhau. Dù thức ăn bây giờ rất ngon, nhưng nó lại thích mùi vị trước kia hơn!

Nghe nó nói thế động tác Yun hơi dừng lại, môi nở nụ cười rồi lại tiếp tục chăm chú sức thuốc:

– Vậy em có muốn tôi đổi đầu bếp hay không? – Hắn hỏi

– Tùy anh thôi, nhưng nếu được thì tốt!

– Em chịu ăn thức ăn anh ta nấu cả đời không?

– Chịu, ít ra người đó nấu ăn ngon! Đem theo anh ta, không sợ đói!

– Là chính miệng em nói, không được quên!

Hắn nói, giọng tươi tỉnh hẳn khiến nó nhận ra mình đã quên điều gì đó, một điều rất quan trọng thì phải...

– Xong rồi! Tôi sẽ kêu người đem cacao nóng lên cho em, uống đi rồi ngủ!

Hắn đứng dậy, bỏ đồ vô hộp rồi bước đi, khuôn mặt có nét vui vẻ hơn. Còn nó thì vẫn ngồi trên giường, cố nhớ lại điều gì đó! Khi hắn mở cửa, nó đã nhớ ra, khuôn mặt tái mét lại...

– Không cần...

– Tôi chưa từng gạt em, lời nói của tôi như lệnh trời liệu em dám cãi?! Thứ tôi muốn, tôi nhất định phải có được. Dây thần kinh của tôi có đủ, không đứt sợi nào nên em yên tâm! Và quan trọng nhất, quân tử nhất ngôn, nam nữ bình đẳng. Lời đã nói, tuyệt đối không thể rút lại! Ngủ ngon!

Chưa kịp nói hết đã bị hắn xen ngang rồi bước ra ngoài. Nó lúc này mới nhận ra mình vừa phạm sai lầm, kéo dài đến tương lai!

Khi Yun vừa đóng cửa lại đã nghe tiếng thét trong vòng nó vang ra khiến hắn bật cười. Đây cái miệng hại cái thân! Nó đã quên rằng, hắn chính là người thường xuyên nấu thức ăn trước đây và bắt cháo ban sáng, cũng là hắn!!!

Cả buổi tối hôm đó, có kẻ khóc lóc như ai oán, còn có kẻ lại mừng rỡ...

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Cấp 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 124: Kiêu ngạo

Trên giường, một cô gái đang cuộn tròn trong chiếc chăn, tóc che khuất đi một bên mặt nhưng vẫn thấy được nét cười trên môi. Với nó, những ngày không bị gọi dậy, ngủ đến trưa, đến chiều là tuyệt vời nhất. Nhưng thường thì anh sẽ gọi nó dậy, nếu không sẽ là Key. Nhưng hôm nay, đâu có họ ở đây vì vậy nó đã thẳng căng ngủ từ tối hôm qua mà không lo chuyện gì xảy ra!

Mặt trời đã lên tới đỉnh và qua khỏi đỉnh)), nhưng vì căn phòng lúc nào cũng kéo rèm kèm theo luôn bật máy điều hoà nên không khí mát mẻ, rất phù hợp với một con sâu ngủ. Sau khi uống sạch ly cacao hôm qua, nó đã định hôm nay sẽ ngủ hết ngày để bù cho những đêm trước mất ngủ liên tục. Và dường như thuốc của Yun có tác dụng rất nhanh khiến những vết thương kia cũng bớt rát, lại thêm một điều tuyệt vời để nó tận hưởng giấc ngủ...

Ở dưới nhà ăn, hắn vì đêm qua thức đến sáng nên dậy hơi trễ, hơi trễ là đã qua cả bữa trưa! Ngồi xuống bàn ăn, thức ăn được dọn lên và Yun bình thản

dùng bữa. Hấn nghĩ nó đã ăn và đi luyện tập như hằng ngày, nhưng bỗng hấn cảm thấy hôm nay người làm khá nhàn nhã, kể cả đầu bếp cũng vậy. Hấn nhớ đến lời của nó hôm qua, về việc mùi vị liên hồi:

– Hạ Băng đâu?!

Đó là tên của nó, nhưng hấn vẫn thích gọi Như hơn, chỉ là khi nói chuyện với người ngoài ai cũng dùng cái tên Bạch Hạ Băng. Nó không phản đối, cả hai cái tên nó đều thích cả nên những người thân thiết vẫn giữ cách gọi cũ là Như, khi giao tiếp mới dùng Hạ Băng!

– Thừa thiếu gia, tiểu thư từ sáng đến giờ vẫn chưa thấy ra khỏi phòng. Vì Trương thiếu gia dặn là nếu thấy tiểu thư mệt thì đừng kêu dậy nên chúng tôi không dám làm trái! – Ông quản gia nói

– Vậy là vẫn còn ngủ?! – Hấn đứng lên

– Vâng!

Hấn đi lên thẳng phòng nó, con nhóc này quả thật gan lớn lắm rồi! Hấn còn nghĩ hôm nay nó sẽ nhanh chóng ăn sáng xong tránh mặt hấn chứ? Ai dè lại dính chặt cái giường, nửa ngày không bước xuống nửa bước! Mở cửa bước vào, ánh sáng bên ngoài chiếu vào dù đã bị rèm che mắt nhưng vẫn đủ để hấn thấy một thân hình nhỏ đang yên giấc trên giường. Và có lẽ, dù trời có sập người đó cũng chẳng biết..

Bước tới đứng cạnh, Yun quan sát nét mặt nó khi ngủ, rất đáng yêu. Cái bộ dạng ôm con gấu to đùng, môi hơi mím cùng với đôi mắt nhắm nghiền đem lại cho người ta cảm giác muốn bảo vệ, nuông chiều. Hấn vừa có cảm giác này, vừa muốn bắt nạt nó. Môi hơi nhếch lên, bộ dạng đại ma vương lại trở về:

– Em còn định ngủ đến chừng nào nữa?

Giọng nói trầm khàn vang lên, rất quen thuộc hiện lên trong giấc mơ của nó. Nó đang mơ thấy mình bị một con sói to màu xanh đen đuổi theo, khuôn mặt vô cùng dữ tợn. Trong lúc đó con sói đó lại kêu lên, khiến nó chạy bán sống bán chết! Lúc này con sói lên hết gầm lên:

– Ta sẽ ăn thịt mi!

Giọng con sói quả thật rất quen thuộc, nó mơ thấy mình cứ chạy mãi chạy mãi. Mà hấn thì vẫn đứng cạnh, dường như biết nó đang mơ nên cứ liên tục kêu. Hấn không có tính kiên nhẫn nên lúc này đành lớn tiếng:

– Em còn không chịu dậy tôi sẽ đem em ném xuống biển, có dậy không?

– A a a a a a a, tránh xa ra!

Bị hấn lớn tiếng làm tỉnh giấc, nó quơ tay loạn xạ vào không trung. Yun bắt lấy tay nó, được đà nó liền ôm chặt lấy hấn trong vô thức, vài giọt mồ hôi lấm tấm trên trán. Hấn bắt ngờ rồi quay về về lạnh lùng thường ngày:

– Có tôi rồi, không cần sợ nữa!

Thấy nó vẫn thờ hồng học, hấn liền vỗ nhẹ lưng nó, giọng có chút dịu lại. Nó lúc này mới nhận thức liền buông hấn ra, ngoi khoảng vài giây rồi mới chui tọt vào chăn:

– Tại sao mi từ trong mơ lại đi theo ta ra tới ngoài đời vậy? Ta sẽ không để mi ăn thịt ta đâu! Đồ sói điên!

Hấn, quả thực rất giống con sói trong mơ to lớn kèm theo mái tóc xanh đen. Yun nhúu mày nhìn nó rồi giật cái chăn ra:

– Được, em mà không dậy tôi sẽ cho em biết sói điên là thế nào!

Vừa nói xong hấn đã thấy một cái bóng vụt qua mặt mình trong tích tắc kèm theo tiếng đóng cửa nhà tắm lại, trên giường đã trống không! Yun khẽ nhếch mép, rồi bước ra ngoài không quên bỏ lại một câu:

– Tôi cho em 15 phút để xuống!

– Làm sao có thể tắm trong 15 phút hả? – Nó trong phòng tắm hét lên

– Đó là việc của em!

Không để nó nói thêm câu nào, hấn nhanh chóng xuống nhà bếp, tự tay mình nấu một nồi cháo mặc cho đầu bếp can ngăn:

– Thiếu gia, việc này chúng tôi làm được rồi cậu cứ lên trên nghỉ ngơi đi ạ! – đầu bếp bối rối

– Ông chỉ tôi cách nấu món cháo nào tốt cho sức khỏe, dễ ăn nữa! – Hấn nói

– Nhưng...nhưng mà – Người đầu bếp lắp bắp

– Ông còn 14 phút!

Người đầu bếp đành bó tay, tận tình chỉ dẫn hấn chứ không đụng vào bất cứ thứ gì. Yun bỏ hình tượng sang một bên, chăm chú nghe từng lời của đầu bếp. Đương nhiên với hình ảnh này, những cô giúp việc đứng nhìn không rời mắt, với họ người đàn ông vào bếp thật sự rất hấp dẫn! Loay hoay trong bếp, cuối cùng nồi cháo cũng xong, hấn nếm nếm sao cho vừa ăn rồi quay lại bàn ăn với vẻ mặt bình thản, mồ hôi trên trán cũng được lau đi. Khi vừa ngồi xuống, nó cũng vừa xuống tới với vẻ mặt khó chịu:

– Dọn thức ăn lên đi!

Tô cháo bốc khói nghi ngút được đặt trước mặt nó, mùi thơm ngào ngạt. Nó nhìn hấn rồi bắt đầu ăn, quả thực là mùi vị trước đó. Nghĩ đến đây nó bỗng rùng mình, không tự chủ được đưa mắt lên nhìn hấn. Cả hai đều biết ai làm, và đối phương đang nghĩ gì nhưng đều không nói ra. Bữa ăn cũng nhanh chóng kết thúc, vừa uống sạch ly nước ép nó định nhanh chóng rút quân trở về phòng và nói lời yêu thương với cái giường. Nhưng vừa chạy được mấy bước đã bị kéo ngược lại:

– Em định đi đâu?

Nó nhanh nhưng hấn nhanh hơn, đoán được hành động của nó nên đã đi nhanh hơn một bước!

– Đương nhiên là đi lên phòng!

Nó xoay người lại, hất mặt lên nói chuyện với hấn. Ăn cũng đã xong, giờ thì muốn nó làm gì nữa chứ?!

– Em thay đồ đi với tôi! – Hấn nói

– Tại sao tôi phải đi với anh? – Nó hỏi ngược lại

– Tôi có trách nhiệm lo cho em, nên tôi đi đâu em đi đó!

– Hôm nay tôi chỉ ở nhà, không đi lung tung nên anh đừng lo!

– Vậy ta làm một cuộc trao đổi, được chứ?

– Anh muốn trao đổi thứ gì?

– Hôm nay em chỉ cần giúp tôi một việc, còn lại em muốn đi đâu tôi sẽ đưa em đi!

Nói đến đây, nó hơi nhú mày lại, tên này lại đang âm mưu chuyện gì thế?! Yun đứng đối diện, nét mặt âm hiểm như ẩn như hiện càng khiến nó không an tâm. Đắn đo một lúc, nó cũng gật đầu đồng ý!

Ngồi trên xe, Yun đưa nó đi đâu đó, nó cũng không hỏi. Nếu nói nó vô tư vô lo thì không phải, chỉ là khi ở bên hấn cảm giác an toàn rất rõ ràng!

Chiếc xe dừng lại trước một cửa hàng trang sức lớn, còn cửa hàng nào nữa ngoài chi nhánh của tập đoàn Minh Phong -.-! Nó không thường xuyên hỏi đến công việc, hay là về tập đoàn Minh Phong với anh hay người khác. Đồng thời anh cũng không muốn nó tiếp xúc với việc này, anh từng bảo nó chỉ cần sống tốt là được. Vì không phải từ lúc sinh ra đã được ở trong cuộc sống xa hoa nên khi đến tập đoàn Minh Phong, cảm giác lo lắng vẫn còn!

– Theo tôi!

Hấn bước xuống, nó đi theo vào bên trong. Những viên đá quý, trang sức khiến con người ta loá mắt. Những món đồ với cái giá không thể tưởng tượng được, đó là ước mơ với mọi cô gái. Nhưng ngược lại, với nó những thứ này đeo lên người chỉ thêm rắc rối, khó cử động! Bên trong cửa hàng, những quý bà, hay những cô tiểu thư đang tự mua cho mình một thứ cảm thấy thuận mắt...

Khi vừa bước vào, mọi ánh nhìn đều tập trung lên nó và hấn. Những cô nhân viên, hay là những tiểu thư kia lật đật sửa soạn lại tóc và trưng cái khuôn mặt giả tạo kia ra. Họ mong mình sẽ lọt vào mắt xanh của kẻ thừa kế tập đoàn Hoàng Nhật – một kẻ kiêu ngạo và hoàn mỹ!

Cùng Yun dừng trước một tủ kiếng lớn, bên trong là những viên đá quý đủ màu sắc, và cái giá đương nhiên không phải rẻ. Nhìn xuống những băng giá, nó khề thờ dài, đến bây giờ nó mới hiểu tại sao những người xung quanh nó lại có thể kiêu ngạo đến vậy! Vì địa vị, vì thành công mà họ đạt được cho họ cái quyền được kiêu ngạo!

– Xin chào thiếu gia, tôi có thể giúp gì được cho thiếu gia?

Một cô nhân viên chào đón với nét mặt rạng rỡ, nụ cười không thể tắt trên môi khiến nó không tự chủ được mà phải nhếch môi. Trong mắt cô ta, chỉ có cậu thiếu gia họ Trang mà thôi, chứ không hề thấy nó đang đứng cạnh!

– Thứ tôi đặt, các người đã làm xong chưa?

Yun dường như không để ý đến cô nhân viên, chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi nơi này!

– Vâng, đã xong!

Cô nhân viên nở nụ cười tươi như đêm 30

– Đem ra đây! – Hấn nói

Nó không có hứng thú cùng hấn, nên bắt đầu đi xung quanh xem những món trang sức đắt tiền. Phong cách ăn mặc của nó rất giản dị. Có nhiều lần nó muốn thay đổi, vì phong cách này không phù hợp với vị trí mà nó đang đứng. Nhưng lần đó Key nghe thấy liền bật cười và nói: ”Nhóc con, nếu em không muốn thì đừng làm. Em có thay đổi thế nào, em vẫn là em, vẫn là Kha Thảo Như, là Bạch Hạ Băng. Anh thích con người của em, thích em hiện giờ nên em đừng tự ép bản thân mình nữa”. Vì vậy, nó vẫn giữ phong cách cũ, vẫn là cách ăn mặc bình thường! Dù vậy, khí chất từ người nó không hề suy giảm, khiến cho người ta cũng phải dè chừng.

Đang đứng nhìn một sợi dây chuyền nhỏ, nhưng lại khá tinh tế và dễ thu hút mắt người mua, có ai đó bước tới và cố tình đẩy nó sang một bên:

– Lấy cho tôi cái đó!

Cái giọng mà nó không muốn nghe nhất, ngược lên nhìn, đúng là oan gia ngõ hẹp. Thu đứng đó, khuôn mặt tự kiêu của cô ta khiến nó khó chịu hẳn lên!

– Ô, Bạch tiểu thư hôm nay đến quan sát thị trường sao?

Cái giọng nói mỉa mai tràn ngập, nó chỉ hơi nhếch môi, lấy tay phủi ngay chỗ vừa bị Thu đụng trúng. Hành động tỏ vẻ khinh bỉ đối phương khiến Thu tối sầm mặt lại, người nhân viên kia cũng mỉm môi không để bản thân cười thành tiếng

– Anh cười cái gì? Nhân viên các người không được dạy cách cư xử hay sao?

Thu quay sang quát anh nhân viên, thu hút mọi ánh nhìn của mọi người trong cửa hàng. Nó chỉ nhếch môi, dường như cô ta không biết còn có sự hiện diện của một người nữa..

– Có tin là tôi nói với cấp trên của anh cho anh bị đuổi việc không hả? – Thu hù dọa

– Xin lỗi tiểu thư, tôi sai rồi!

Anh nhân viên kia liền hốt hoảng, lập tức cúi đầu xin lỗi khiến Thu đắc ý. Cô ta nghĩ mình là nhất ở đây chắc?! Lúc này nó lấy tay gõ gõ mấy cái lên mặt kiếng:

– Vậy sao? Vậy tôi có thể coi là cấp trên của anh ta, có việc gì cô cứ nói?!

Nó hơi nhếch môi, khuôn mặt lạnh băng có chút tinh quái cùng giọng nói đầy kiêu ngạo. Thu quay sang nhìn từ trên xuống dưới người nó, rồi giờ cái giọng khinh bỉ ra:

– Bạch tiểu thư, chẳng lẽ Bạch gia không đủ tiền để cô mua quần áo hàng hiệu hơn chút sao? Không phải Bạch Minh Phong rất yêu chiều cô em gái của mình sao? Lại còn thêm Trương Quy Hoàng là anh nuôi của tiểu thư đây, sao lại để cô mặc thứ tầm thường này?!

Vừa dứt lời, tiếng xì xào đã vang lên, mọi ánh nhìn đều tập trung lên nó. Có người biết, có người không biết nó là ai. Kể cả những nhân viên mới vào làm cũng nhìn chằm chằm, nó nhìn Thu rồi nhìn lại mình, môi nở nụ cười nhạt:

– Vậy sao? Tôi cảm thấy mình phù hợp với những thứ này đây chứ?!

Ngọc đã từng nói với nó, ở nhà hay những nơi không có người ngoài thì muốn sao cũng được, có đem hết những tật xấu ra cũng được. Nhưng một khi đã bước ra xã hội, phải luôn giữ cho mình hình tượng, phải biết lợi dụng cái địa vị, thân phận của mình mà đối phó. Không được lùi bước và quan trọng nhất là không được động tay động chân, nhất là đối với một đứa con gái như nó.

– Ý của tiểu thư đây là cô hợp với những thứ tầm thường?

Thu cố ý nhấn mạnh hai chữ cuối khiến nó hơi nhúm mày rồi giãn ra. Lúc này từ phía sau có tiếng bước chân đến, một thân hình to lớn đứng bên cạnh nó:

– Đến đây làm gì?

Hấn này giờ đã xem hết mọi chuyện, khi thấy Thu buông lời mà nó vẫn nhàn nhả khiến hấn phải ra mặt. Thu vừa thấy Yun đã trở lại với vẻ dịu dàng:

– Em đến mua đồ trang sức, mua nhẫn đôi!

Cô ta nói với nét mặt hờ hờ, nó bỗng cảm giác buồn nôn khi nhìn thấy biểu hiện này. Quả nên, cô ta nên đi đóng phim!

– Về đi! – Hấn lạnh lùng

– Em còn chưa mua xong mà, với lại em đang nói chuyện với Bạch tiểu thư đây, đúng không?

Cô ta quay sang nó, hấn cũng đưa mắt nhìn nó khiến nó phải nhìn lên đối mắt với hấn. Quay sang Thu, rồi nở nụ cười nhàn nhạt:

– Đúng vậy, cô ta đang nói chuyện với tôi, nói về những thứ tầm thường tôi đang mặc! – Nó nói

Mặt Thu hơi cứng lại, cô ta biết nếu lỡ miệng nói điều gì thì sẽ bị hấn phát hiện ngay nhưng cô ta cũng đâu biết, hấn đã biết từ rất lâu!

– Cô nói đúng, những thứ tôi mặc đều rất đơn giản, không hề đắt tiền như cô. Những thứ cô mặc đều rất đắt, kể cả lớp son phấn trên khuôn mặt cô đều là mỹ phẩm đắt tiền. Về bề ngoài, cô hơn tôi. Nhưng chẳng có gì là mãi mãi, nếu không còn lớp phấn son, cô sẽ là ai? Nếu cô mặc những thứ tầm thường này, liệu cô được như tôi? Nhưng cũng rất may mắn, cô luôn có những thứ đắt tiền nên ai cũng có thể nhận ra cô. Tôi thua cô rồi, với lại cô có thể chỉ tôi cách trang điểm được không?

Lời nói được mài sắc như dao, khiến Thu tức đến đỏ mặt còn những người xung quanh thì che miệng lại mà cười. Yun đứng cạnh, khuôn mặt hài lòng nhìn nó...

– Hôm nay không rảnh để đứng tiếp chuyện với cô, tôi đi trước! À mà anh hãy gói sợi dây chuyền đó lại cho tiểu thư này đây, tôi tặng cô ấy!

– Vâng tiểu thư!

Nó quay sang nói với anh nhân viên, nụ cười thân thiện hơn hẳn. Rồi bước đi, hấn cũng nhân nhả đi sau nhưng khi vừa tới chỗ Thu đã bị cô ta kéo lại:

– Anh, ở lại với em!

Cô ta dù thua, nhưng không thể để mất mặt như thế được. Nó quay sang nhìn Thu rồi nhìn hấn đang tỏ vẻ khó chịu với Thu. Nhìn cảnh cô ta nắm tay Yun, tâm tình đã không tốt nay lại tệ thêm. Một lần thua, đâu có nghĩa là lần thứ hai cũng vậy? Bỗng nó muốn hấn đi cùng mình, phải là của nó!

– Thu, buông ra!

Hấn nói, mặt không hài lòng nhìn Thu. Nếu bây giờ có hành động quá đáng thì kế hoạch sẽ lộ, nên càng khiến hấn bực bội thêm!

– Anh hôm nay đi mua sắm với em, anh đã hứa rồi còn gì?

Thu càng bám hấn hơn, khiến tiếng xì xào càng rõ hơn.

– Xin lỗi, hôm nay Trang thiếu gia là tài xế của tôi, hẹn cô ngày khác!

Nó bước tới, gạt mạnh tay Thu ra kéo hấn đứng phía sau mình. Yun cảm thấy bất ngờ rồi lại càng cảm thấy buồn cười, một người như hấn nay lại phải để nó đứng ra giải quyết tình huống sao. Nhìn thân hình nhỏ nhắn ở phía trước, trong lòng bỗng có cảm giác ngọt ngào...

– Cô... Cô lấy quyền gì? – Thu tức giận

Nó chỉ cười rồi bước tới cạnh Thu, hạ thấp giọng xuống. Khuôn mặt thay đổi, lạnh như ở kỷ băng hà, ánh mắt ma mị kèm theo lời nói sắc mùi máu tanh:

– Những thứ của tôi, mãi là của tôi! Đừng đụng vào, đứt tay đấy!

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Cấp 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 125

Trên xe, cả hai đều im lặng từ khi rời khỏi cửa hàng, chiếc xe vẫn chưa di chuyển. Hấn từ khi lên xe, cứ ngồi nhìn chăm chăm vào nó, khiến nó có cảm giác khó chịu

– Anh có thể thôi nhìn chăm chăm vào người khác không?

Không thể chịu nổi, nó liền lên tiếng phá vỡ không khí trầm mặc kia. Yun vẫn nhìn, trên môi nở nụ cười tinh quái:

– Thế em thế nào? Không có việc gì làm, tôi đành ngắm em giết thời gian vậy!

– Chẳng phải anh bảo đi làm công việc gì đó sao?

– Xong rồi!

– Vậy thì về!

– Nhưng chẳng phải nói rằng hôm nay sẽ theo ý em sao? Em muốn đi đâu?

– Tôi chưa giúp gì cho anh cả?!

– Em đi với tôi, đã là giúp tôi rồi không cần em làm gì cả!

Nó nhìn hần, được thôi vậy chẳng phải đỡ tốn công sao? Suy nghĩ một lát, bỗng nó lại muốn quay về một nơi:

– Nhà..cũ!

Hơi chân chừ, nửa muốn quay về nửa thì không. Chuyện đã qua, nhưng vết thương, nỗi nhớ vẫn còn đó. Nó nói rồi nhìn ra cửa kiếng, đôi mắt hiện lên nỗi đau thương khiến người ta trĩu lòng...

Hần nghe thế, không nói gì rồi lái xe đi. Suốt cả quãng đường, không ai nói gì vẫn giữ cho không khí trầm mặc như thế. Chiếc xe dừng lại trước cổng, nó bước bước xuống, vẫn là căn nhà đó, vẫn là khung cảnh xưa nhưng người thì không còn nữa...

Mở ổ khoá rồi bước vào trong, mọi thứ đều được lau chùi sạch sẽ, như có người ở, như lúc nó vẫn còn sống ở đây

– Mỗi tuần, Key đều kêu người đến đây dọn dẹp và bảo quản nơi này cả!

Hần đứng đằng sau nói, mắt nhìn bao quát căn nhà rồi dừng lại ở thân hình bé nhỏ kia. Nó đang đứng nhìn khung ảnh được treo trên tường, là bức ảnh gia đình vẫn ở vị trí cũ, không hề xê dịch.

Mỗi khi đến đây, hàng loạt kí ức ủa đến, khiến cho nó không thể chống đỡ nổi. Đưa tay lên chạm vào khung ảnh, lòng lại man mác buồn. Dường như nước mắt có thể chảy bất cứ lúc nào, nó liền ngẩng mặt lên môi nở nụ cười nhạt. Có khóc mọi chuyện cũng không thể thay đổi, thời gian cũng chẳng thể quay ngược lại. Nghĩ đến đây, nó liền dứt khoát xoay người bước đi, nếu không rời đi lúc này có lẽ nó sẽ khóc mất!

– Đi thôi!

Bước ra khỏi căn nhà, lại một lần nữa nó đem kí ức nhốt vào ngăn khoá. Yun vẫn thế, vẫn giữ cho mình sự trầm mặc và đi theo. Sau khi khoá cổng lại cẩn thận, nó mới an tâm leo lên xe nhưng mắt vẫn hướng về ngôi nhà. Chiếc lán bánh, ngôi nhà từ từ thu nhỏ lại rồi khuất bóng sau những hàng cây, lúc này nó mới thôi nhìn. Bỗng nhìn thấy một quán ăn quen thuộc, nó liền kêu hần dừng xe rồi đợi một lát. Tự mình xuống xe rồi đi vào quán ăn đó, hần không đi theo ngồi trên xe và đợi nó

Quán ăn trong khá cũ, nhưng khách vẫn đông, sự ồn ào của những hành khách khiến nơi này trở nên náo nhiệt hơn. Từ bên trong nó bước ra, trên tay là một túi với những cái bánh trắng tròn tròn. Khi vừa ngồi xuống, mùi hương ngào ngạt cùng với hơi nóng bốc lên. Đây là món bánh khi còn nhỏ, mẹ nuôi hay mua cho nó, đến bây giờ mới được ăn lại khiến tâm tình nó đỡ hơn phần nào.

– Cho anh!

Trên tay là một cái bánh tròn, mập mập, trắng lại còn mềm, nó đưa sang cho Yun. Hần nhìn cái bánh, rồi nhìn nó, rồi lại cái bánh:

– Cái gì đây? – Hần nhượng mảy

– Lợn đạn đấy, ăn đi!

Nó hừ lạnh, nhét tay hần, rồi tự mình ăn những cái khác. Hần cầm cái bánh, cứ nhìn chăm chăm chẳng chịu ăn. Nó có cả một túi lớn, ăn cũng đã 3 4 cái mà hần vẫn chưa đụng tới cái bánh trên tay. Nó ăn chẳng giữ chút hình tượng, hai má căng phồng lên như con sóc.

– Anh không ăn thì trả đây! – Nó chìa tay ra

– Chẳng phải em nói thích thức ăn của một người nẫu thôi sao?

Hần nhượng mảy nhìn nó khiến nó ngẩn người ra, nó nhìn hần rồi chộp lấy cái bánh kia, bỏ vào miệng

– Chẳng liên quan gì cả! – Nó vừa ăn vừa nói

– Cái này, không phải người đó làm!

Nó bỏ bánh vào miệng, vẻ mặt thản nhiên như chẳng có chuyện gì. Biết rõ cái người đó là ai, nhưng lại chẳng muốn nói ra, khiến cho cuộc nói chuyện của cả hai chỉ thêm phần khó hiểu. Với lại, nó muốn hần ta tự nhận ra cơ!

– Không phải người đó thì sao? Tôi không thích đồ ăn do anh ta làm nữa!

Hần nghe xong liền đưa tay kéo khuôn mặt của nó về phía mình, ngón tay chạm vào hai má đang đầy ắp bánh kia khiến khuôn mặt nó càng thêm mắc cù. Nó vẫn nhai nhai rồi nuốt xuống, nhìn vào là biết hần ta đang tức rồi, chẳng lẽ nó nói gì sai nữa sao?

– Tại sao?

Hắn hỏi, mới sáng này còn ăn bát cháo ngon lành cơ mà, bây giờ nói không thích là thế nào? Tâm tình hắn bỗng trở nên bất thường, nhất là khi ở cạnh con nhóc này

– Thì tại không thích!

Nó nhún vai, hắn bóp hai bên má lại khiến cho nó chu môi ra, muốn cười nhưng hắn vẫn phải giữ hình tượng chứ.

– Em phải thích, hôm qua đã nói rồi! – Hắn nói

– Anh ừm có à ô ỉ! Ôi ông ích ừa, ông ích (Anh đừng có mà vô lí! Tôi không thích nữa, không thích)

– Em phải thích! Em thử không thích xem, tôi đem em ra làm nhân bánh bao!

Hắn vừa nói vừa lắc lắc đầu nó, khiến nó như con thú bông. Yun phì cười, lấy một cái bánh nhét vào miệng không cho nó nói rồi quay sang lái xe rồi đi. Nó không thèm đôi co với hắn chỉ cho một, nhưng lời nói vừa nãy cứ như là nó phải thích hắn! Không thích thì hắn đem nó ra làm nhân bánh bao?! Không hiểu sao nó lại nghĩ theo hướng này buồn cười chết đi được:)))

Đang trên đường trở về, hắn nhận được cuộc gọi đến, là video call. Hắn đặt điện thoại gần vô lăng, rồi bật loa lớn lên:

– Chuyện gì?

Lúc này nó mới tò mò nhìn sang, miệng vẫn còn nhai bánh. Bên kia màn hình là Kino, có vẻ như Kino đang thành thạo nên mới gọi cho hắn

– Sao sáng giờ em vẫn chưa thấy Ngọc?

Không có một lời chào, Kino đi thẳng vào vấn đề. Nó hơi ngạc nhiên, tên này tìm Ngọc để làm gì nhỉ? Quay sang nhìn hắn đang tập trung lái xe, có vẻ hắn không quan tâm lắm:

– Tại sao anh phải trả lời cậu?

Bên kia mặt Kino cau có, nó nghiêng đầu sang khiến khuôn mặt lọt vào camera. Kino vừa thấy nó, nét mặt liền sáng bừng lên:

– Sao em lại ở đây?

Giọng hóm hờ như vừa tìm thấy được mỏ kim cương, nó cũng không phụ lòng Kino liền mỉm cười rồi quay sang nhìn hắn. Thấy hắn không có phản ứng gì liền trả lời:

– Em đi chung với anh ta! – Nó cười

– Ồ! Hai người tách riêng ra hẹn hò à? – Bộ mặt tỉnh ranh của Kino hiện lên

– Nhìn em với anh ta giống như đang hẹn hò lắm à?! – Nó cãi lại

– Giống!

Lần này là cả Yun và Kino đồng thanh trả lời, nó lườm hắn ta một cái, tên này lại thích đổ đầu vào lửa quá nhỉ! Hắn không nhìn lại, nhưng môi nở nụ cười nhẹ.

– Hahahaha! Mà Như, sáng giờ em có liên lạc với Ngọc không?

Giọng Kino cười giòn rã, nó nhìn anh ta qua màn hình rồi nhún mày về đêm chiều. Kino với Ngọc, chẳng phải là chẳng ưa gì nhau sao?

– Anh kiếm nó làm gì? – Nó hỏi ngược lại

– Hơ hơ... Chỉ là sáng giờ anh không gọi cho Ngọc được, cũng không thấy ở bang.

Kino vừa cười vừa gỡ đầu khiến mái tóc đỏ cam rối lên, nhìn cứ như một đứa con nít

– Thế sao? Chẳng phải nó đã đi với anh Ken rồi sao?

Nó ngạc nhiên rồi lấy điện thoại từ túi quần ra, mở lên thì thấy tin nhắn và cuộc gọi nhỡ từ khá nhiều người. Mặt ngơ ra một lúc, khoé môi giật giật, vì nó không thường kiểm tra điện thoại với lúc nào cũng bật chế độ rung cả nên không hề biết.

– Đi với Ken? Sao em không biết gì hết vậy?

Kino hướng về hắn với vẻ mặt như vừa thấy người ngoài hành tinh

– Vì hồ sơ chưa đựng tới nên chưa biết!

Hắn nhàn nhả trả lời, ngón tay gõ từng nhịp trên vô lăng. Kì như đi ăn trộm bị phát hiện, liền cười gượng:

– Em em làm việc tiếp, hai người hẹn hò vui vẻ!

Nói xong cuộc gọi kết thúc ngay, không để hơn 1 giây nào cả. Nó ngồi ngơ ra lần thứ 2, quay sang nói:

– Rốt cuộc là làm sao vậy?

– Lo ăn bánh của em đi!

Hắn không trả lời, khiến nó càng tò mò thêm. Con gái mà, tính tò mò ai mà chẳng có. Hắn không trả lời thì thôi, nó sẽ đi nhắn tin cho Ngọc. Vừa ngậm bánh, tay vừa bấm điện thoại gửi tin nhắn cho Ngọc! Trong lúc đợi Ngọc trả lời, nó liền kiểm tra những tin gửi đến chưa xem. Lúc này mới nhìn thấy tin nhắn từ Tuấn Anh gửi đến từ chưa lâu liền mở ra xem:

– Đang làm gì vậy? – Tin nhắn của TA

Trong lòng lại tràn ngập nghi ngờ, những người này rảnh rồi làm sao? Không chán chừ, nó liền hồi âm:

– Đang ở cùng với tài xế họ Trang!

Gửi xong nó liền phì cười, quay sang nhìn nét mặt của hắn rồi lại tiếp tục chờ tin nhắn. Lúc sau liền có tin gửi đến từ Tuấn Anh:

– Mày ở cùng anh ta làm gì?

Cứ thế suốt quãng đường về, nó cắm mặt vào cái điện thoại mà không thèm nhìn nét mặt ngày càng tối của người kế bên. Vừa về đến, nó liền cầm túi bánh mà chạy thẳng lên lầu không thèm ngoái ngang đến ‘tài xế Trang’)).

Sau khi vào phòng nó liền leo lên giường, mở laptop ra thì nhận được video từ Ngọc. Vừa đồng ý kết nối đã nhìn thấy khuôn mặt phụng phịu của cô nàng, nó liền đoán được mình sẽ bị đem ra trút giận!

– Tại sao mày không trả lời tin nhắn, không bắt máy hả?

Đấy, như dự đoán luôn là bị đem ra trút giận mà. Cảnh này với nó quá quen thuộc, nên nó nhàn nhả nằm sấp trên giường, mồm nhai bánh nhìn Ngọc!

– Còn ăn nữa? Mày có còn coi tao là bạn không hả?

Ngọc tức đến mức hét qua màn hình cũng đủ để màng nhĩ nó rách tan nát. Cô nàng đúng là số xui xẻo mới gặp trúng con bạn vô tâm này mà!

– Ai chọc ghẹo mày thế?

Nó cười nhe răng, không để ý đến thái độ cô nàng. Bên kia Ngọc liền hừ lạnh rồi nói

– Còn ai vào đây ngoài hai ông anh quý mến của mày nữa!

– ừm ừm! Sao, nói tao nghe?

– Qua đây, tao bị hành xác, mấy người đó ăn hiếp tao. Như à, mày nhất định phải giành lại công bằng cho bạn mình chứ! Mày xem, tao bị gãy mất mấy cân rồi, sắp trở thành bộ xương khô rồi!

– Nói xấu cấp trên trong giờ làm việc, trừ lương đấy nhé!

Bên kia có thêm giọng nói, Tuấn Anh xuất hiện phía sau lưng Ngọc với vẻ mặt thản nhiên. Nó liền cười, có vẻ họ đang ở chi nhánh của bang nên TA mới có mặt ở đó được. TA bên kia kéo ghế ngồi xuống cạnh Ngọc, cả hai đều lọt vào màn hình khiến nó dễ quan sát hơn.

– Không phải mày đi khảo sát với ông Key rồi sao? – Ngọc hỏi

– Xong rồi, chắc chắn lần này mấy ông lụm được món hời to! – TA nói

– Đây Bạch tiểu thư, chẳng phải cô nên kêu anh của cô thương cho tội này thêm mới phải đạo chứ? – Ngọc cười ranh ma

Nó vẫn bình tĩnh, ăn xong cái bánh trên tay rồi mới trả lời:

– Chuyện của hai người đó, đừng có lôi tao vào!

– Xì, mày cứ ăn rồi ngủ đi một thành heo cho coi! – Ngọc nói

– Không sao, có thành heo cũng tốt, tao sẽ trú ngụ trong này suốt đời, không cần vận động, không cần ra ngoài, không bị soi mói. Quá tốt, quá tốt! – Nó cười tươi

– Con này, mày có cảm thấy càng ngày nó càng dễ tiện không? – Ngọc quay sang TA

– Nó sắp đạt đến ngưỡng cao nhất của sự dễ tiện rồi! – TA hưởng ứng

– Cái đầu hai đũa mày!

Nó hừ lạnh một cái, bên kia truyền đến tiếng cười dễ tiện...

– Chẳng phải mày nói đi với anh Yun sao? – TA hỏi

– Ừ mới về! – Nó xác nhận

– Chắc chắn, rất biết nắm bắt thời cơ nha. Lợi dụng lúc không có tụi này ở đó, đi hẹn hò nha! – Ngọc nháy mắt

– Thế sao? Lời của mày với Kino cũng giống nhau thật đấy, bộ đang chơi trò tình nhân cãi nhau hay sao đấy? – Nó nhếch mép

– Hơ, mày nghĩ tao có để ý đến cái tên đầu quả cam đó không? – Ngọc nói

– Ban nãy mày còn gọi hỏi tao về Kino mà? – TA thêm vào

– Mày không nói người ta cũng không nói mày cầm đâu! – Ngọc lườm TA

– Hahahahaahahaha

Nó với TA đồng thời cười khiến cô nàng tức tối

– Cái tên quả cam đó, tao chỉ muốn bóp nát hần ra! – Ngọc tức giận

– Thật ra tao thấy anh ta cũng đẹp trai, không tới nỗi nào! – Nó cười

– Mày có cần tao về đưa đi khám mắt không? Tên đó đẹp ở chỗ nào? – Ngọc phản đối

– Với anh ta cũng dễ gần nữa! – Nó mặc kệ lời của Ngọc

– Nhưng lại đào hoa quá! – TA cũng tham gia

– Đây, mày cũng tham gia vào sao? – Ngọc huých tay TA

– Sao lại không? Tao thấy mày với Kino hợp đấy chứ! – TA cười

– Đúng đấy đúng đấy! – Nó đồng tình

– Đẹp hai đũa mày đi! Chuyện đó tuyệt đối không bao giờ xảy ra! – Ngọc nhấn mạnh

– Cuộc sống đầu lờng trước điều gì... – Nó bất ngờ hát

– Lờng cái đầu mày! – Ngọc gất lên

– Quay lại vấn đề ban đầu, rốt cuộc là mày với ‘tài xế họ Trang’ đã đi đâu?

Tuấn Anh nói, trong lòng cậu ta có cái gì đó bất an. Đã không sống chung, lại còn lúc này không ở cạnh nó nữa. Có khi quay về thì nó cùng Yun gạo nấu thành cơm rồi, cậu ta phải làm sao đây?!

– Đi vào chi nhánh ở đường S của Minh Phong, anh ta hình như đặt cái gì đó!

Nó tò vò chẳng quan tâm, nhún vai trả lời

– Đi mua nhẫn cưới? – Ngọc ngạc nhiên

– Thật sao? – TA cũng ngạc nhiên

Bộ mặt ngạc nhiên của hai đũa kia hiện lên màn hình, cứ như là liên quan đến nó và còn là một chuyện quan trọng vậy!

– Thấy mặt tao giống quan tâm lắm sao?! Cho dù anh ta có mua hết trang sức ở đó, thì tao cũng không quan tâm! – Nó chề môi

– Thế nếu anh ta mua tập đoàn của Bạch gia thì mày mới quan tâm sao? – Ngọc nói

– Điều đó đương nhiên là không bao giờ xảy ra! – Nó nhếch môi

– Hình như hôm nay tâm trạng của mày không tốt! – TA đột ngột nói

– Sao lại nói vậy? – Nó hỏi ngược lại

– Mỗi khi có chuyện gì, mày sẽ ăn rất nhiều!

Câu trả lời của TA, quả nhiên rất chính xác. Nãy giờ nó cứ ăn bánh lúc này mua, cái túi lớn đầy ắp đã voi dần đi mà nó vẫn không biết nó. Bao tử không đầy chăng?

– Quả nhiên, chỉ có Tuấn Anh nhà ta mới hiểu tao! – Nó cười

– Làm sao thế? Bộ Yun đánh mày hay sao? – Ngọc chen vào

– Không, gặp được khắc tinh! – Nó nói

– who? – Ngọc hỏi tiếp

– Thu!

Câu trả lời khiến nét mặt của Ngọc và TA đành lại nhưng nó không để ý

– Kể nghe coi, đừng có ăn nữa! – Ngọc hỏi nó

– Gặp ở chi nhánh chứ đâu! Đúng là oan gia ngõ hẹp, cứ tưởng hôm nay sẽ tốt ai dè đang ngủ thì bị lôi dậy, lại còn gặp trúng cô ta. Xui xẻo! – Nó nhớ lại lòng thêm bực

– Cô ta làm gì mày? – TA hỏi

– Mày nghĩ cô ta có thể sao? Bộ tao sinh ra là để cho người khác muốn làm gì thì làm hả? Hớ, đừng có mơ! – Nó nói

– Đây! Đây mới là bạn của tao chứ! – Ngọc cười đắc ý

– Chứ sao! Mà tao nghĩ đi nghĩ lại, tên Yun đây có gì hay ho chứ? Hai đứa mày nghĩ xem, lúc nào hấn cũng trưng cái khuôn mặt như tảng băng ấy ra, lời nói thì thâm hiểm. Lại còn không biết nhẹ nhàng với con gái, không có điểm nào tốt cả! – Nó bắt đầu chê bai hấn

– Đúng đúng, rất tàn nhẫn nữa. Mày không nên để ý đến anh ta, chỉ sợ sau này về anh ta sẽ đá mày ra khỏi cửa hoặc là đem mày ra hành hạ!

Ngọc vì bị hấn trừ lương nên tham gia vào, chê bai hấn mà không biết rằng đã bị nhân vật chính nghe được! Hấn đã vào phòng từ lúc nào, vào kịp lúc nó bắt đầu đánh giá mình. Nó nằm ngược lại với cửa nên không thấy, lại còn đang chăm chú nói xấu người khác nữa:))! Hấn lúc này bước tới, xuất hiện bên kia màn hình của Ngọc và TA khiến hai người đó cứng đờ lại, nhất là Ngọc. Cô nàng đơ ra, rồi nở nụ cười gượng gạo:

– Trang thiếu gia, sao anh lại ở đây?

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Cấp 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 126

Cả người cứng đờ lại, mép môi giật giật, thực lúc này nó chẳng dám quay lại đằng sau, tay cầm cái bánh ăn dở cũng run run lên. Mới nhắc tào tháo là tào tháo tới liền sao??? Hấn cười lạnh:

– Hình như đang nói chuyện vui về lắm?

Chỉ cần một câu nói cũng đủ để khiến người ta đỏ mặt hôi lạnh, nó bất động trên giường, mắt chỉ biết nhìn nghiêng nhìn dọc chứ chẳng dám ngời dậy. Đương nhiên, bên kia sắc mặt của Ngọc và TA không dễ coi chút nào!

– Ha ha ha, không có anh nghe lầm rồi! – Ngọc nở nụ cười

– Vậy sao?! Có lẽ do quá tuổi, nên tai hơi lảng thì phải! – Hấn nhếch môi

– Đúng vậy, đúng vậy chỉ là nghe nhầm!

Ngọc như sắp chìm xuống biển lại vớ được cái phao, mặt hớn hờ thấy rõ. Nhưng ngược lại, cô nàng lại tự mình cột vào chân một cục đá rồi chìm xuống đáy đại dương vô tận.

– Thế đang nói về cái gì? – Hấn hỏi tiếp

– Ó... Ó.....đúng rồi đang bàn về buổi dạ hội cuối tuần này, phải không mà?

Ngọc liền đẩy sang cho Tuấn Anh, cậu ta liền giật mình rồi nhìn vào màn hình, mép môi giật nhẹ rồi gật đầu.

– Đúng vậy, buổi dạ hội ngày mai! – TA nói

Ông nói gà, bà nói vịt, hai đứa này lúc nào cần ăn ý thì không ăn ý, lúc nào không cần thì lại ăn ý! Câu trả lời khiến cho Ngọc tái mét mặt mày, bên đây nó cũng cảm nhận được luồng sát khí toả ra đâu đây

– Ừm hừm! Cuối tuần này có dạ hội sao tôi lại không biết?

Hấn thấy gió thổi theo chiều nào liền ngã theo chiều ấy, tham gia vào vở hài kịch này

– Chắc tại anh làm việc nhiều quá nên mau quên đấy!

Ngọc tưởng hấn tin thật, lại một lần nữa hớn hờ ra mặt. Nó lúc này tự than thở trong lòng, cầu mong kì này Ngọc sẽ không bị băm ra thành trăm mảnh. À cũng đang cầu xin cho bản thân của mình nữa chứ?!

– Thế sao?

Hấn nói đến đây, tay đang cầm điện thoại liền bấm cái gì đó rồi bỏ vào túi. Mặt hấn lúc này rất thân thiện, cực kì thân thiện!!!

Cả bốn người đều im lặng, bên kia dù không ở cạnh hấn nhưng Ngọc và TA cũng toát mồ hôi lạnh. Còn nó, dường như đến thờ cũng không dám chứ nói chi ngồi đây. Vì năm sắp nên bị ép tìm, chân tê rần nhưng không dám ngồi lên vì đằng sau còn một đại ma vương đang có tâm trạng không được tốt lắm!

Vài phút sau, bên kia ngay màn hình nó nghe thấy tiếng gõ cửa. Ngọc và TA phản ứng cực kì nhanh quay ngoắt lại nhìn cánh cửa rồi lại nhìn Yun, lòng bất an đến lạ lùng. Hấn cười, nụ cười rất đẹp, nụ cười thân thiện đến mức người ta phải lùi bước!

– Em nói đúng đấy Ngọc! Tôi nhớ ra là có dạ hội cuối tuần này, hình như là được tổ chức cho em! – Hấn nói

– Cho cho em? – Ngọc nuốt nước bọt

– Ừ! Lễ cầu siêu cho em!

Nói đến đây, cánh cửa bên kia đã mở ra và bỗng tín hiệu đột ngột bị mất, bên đây chỉ còn màn hình màu đen. Nó nghe đến ba từ ‘ Lễ cầu siêu ‘ cũng đã đủ sợ, bây giờ Ngọc còn cắt mắt liên lạc, vậy là nó phải một mình đối diện với hấn ta sao?

Chỉ còn sự im lặng đến đáng sợ, nó không còn nghe tiếng động gì cả nhưng có thể biết chắc chắn hấn đang đứng đằng sau mình. Cái cảm giác bị người khác nhìn chăm chăm, không lẩn vào đâu được.

– Ngồi lên!

Hấn nhìn nó, con nhóc này cứ nằm sấp như thế sẽ bị ép tim rồi ngạt thở mất. Nó nhẹ nhàng ngồi dậy, tay vẫn còn cầm cái bánh đang ăn dở ngược lên nhìn hấn với đôi mắt ngây thơ. Hai người nhìn nhau, chẳng ai nói gì cả điều này càng khiến nó lo lắng hơn. Lúc này nó bỗng cười như một đứa con nít, đưa cái bánh trong tay lên cho hấn:

– Anh ăn không?

Vừa nói xong, nó liền tự chửi thầm trong đầu rằng có phải hôm nay não mình nhúng nước không? Hấn ta, đường đường là con trai độc nhất vô nhị của Trang gia, làm sao có thể đi ăn một cái bánh mà người khác đã ăn rồi?!

Hấn nhìn cái bánh rồi nhìn nó, nở nụ cười như có như không:

– Ăn em thì được!

Hơ, đúng là tâm trạng không được tốt nữa, đến cả câu nói đùa đầy biến thái cũng khiến người ta ngạt thở. Nó nghe thế liền bỏ cái bánh vào miệng, tưởng tượng cái bánh là hấn ta mà nhai cho đỡ tức!

– Em có vẻ thích nói xấu người khác? – Hấn hỏi

– Không, ... Chỉ có anh thôi!

Lắc đầu rồi ngưng một chút mới nói tiếp, nó không phải người hay nói sau lưng người khác, nhưng hấn lại là một trường hợp đặc biệt. Hấn không phải là người nên chọc ghẹo, nó hiển nhiên biết điều này!

– Tôi có nên vui vì mình hay được em nhắc đến không?! – Hấn nhếch mép

– Anh..anh đến tìm tôi làm gì thế?

Đúng là lạ ông tôi ở bụi này mà! Chẳng phải nó vừa mới khẳng định rằng mình nói xấu hấn sao? Không đánh mà khai, thật là không hiểu hôm nay nó làm sao nữa. Nó chẳng muốn mình sẽ được tổ chức lễ cầu siêu như Ngọc, quả là rất đáng thương(((!

Nó nhanh chóng lảng sang chuyện khác, chẳng phải hấn đến đây vì tìm nó sao?

– Chuyện này tôi không bỏ qua đâu!

Nói rồi hấn bước tới, nó tưởng hấn sẽ ‘dạy dỗ’ mình nên liền nhắm tịt mắt lại. Yun bước tới rồi vén tóc mái nó lên, nhìn vào vết sưng. Vài giây trôi qua, nó chưa thấy động tĩnh gì liền hé mắt ra nhìn hấn:

– Anh làm gì thế? – Nó hỏi

– Em đừng lo, tôi sẽ đợi cho em trở về trạng thái tốt nhất rồi mới xử lý việc ngày hôm nay. Nếu tôi xử lý em ngay bây giờ, thì chẳng còn gì vui cả!

Hấn cười, nụ cười thâm hiểm khiến nó cảm thấy tương lai của mình mới mù mịt làm sao!!!

– Còn đau không?

Hấn thu lại nụ cười, tay chạm nhẹ vào vết sưng, chẳng phải hấn ra tay nhẹ lắm sao? Sao đến bây giờ vẫn còn sưng?!

– Đừng có chạm vào!

Nó tránh tay hấn, trán hơi nhăn lại. Không hiểu tại sao, sáng giờ nó chẳng cảm thấy gì cả nhưng hấn vừa chạm nhẹ vào đã đau. Tên điên này, đang gián tiếp hành hạ nó sao?

Ngồi xuống cạnh nó, vẻ mặt hấn càng trở nên khó coi hơn.

– Nếu đau tại sao không nói?

Hấn lại vén tóc nó lên, nhưng không chạm vào nữa mà chỉ nhìn thật kĩ. Nó cũng ngồi yên để cho Yun kiểm tra, dù gì hấn cũng hiểu biết nhiều hơn nó...

– Anh đụng vào mới đau!

Nó trả lời, giọng có chút cộc cằn. Nếu lúc này còn e dè thì giờ nó lại trở về cái tính thường ngày, vì nó là người bị hại mà!

Hấn không đáp lại, lấy từ trong túi ra chai thuốc tự pha chế rồi nhẹ nhàng sức lên cho nó. Vì hôm qua nghĩ rằng chỉ cần chườm đá thì sẽ hết nhưng không ngờ vẫn còn hơi sưng. Những chỗ khác cũng đã đỡ hơn rất nhiều, có lẽ vì thuốc có tác dụng nhanh!

– Tôi tự làm được!

Nó định lấy chai thuốc từ tay hấn, nhưng lại không được. Hấn ân cần như thế này, nó không quen tí nào!

– Còn nói nữa thì cuối tuần này tôi làm luôn lễ cầu siêu cho em, đi cho có đôi có bạn!

Nó đành ngồi yên, mắt nhìn hấn. Khuôn mặt lạnh băng lúc tập trung của hấn có thể hút hồn được bao nhiêu cô gái. Nếu nói hấn không đẹp trai, thì là dối lòng. Còn nếu nói hấn đẹp trai, thì nó lại không can tâm. Xung quanh nó toàn những người có diện mạo tuấn tú, đều tài hoa hơn người nên có lẽ hấn cũng nằm trong số đó. Nói cách khác, trong thế giới của nó hấn chỉ là một người bình thường!!!

– Anh tìm ra tên Bi (Bạch Vĩ An) chưa?

Nó đột ngột nhớ đến việc này, chẳng phải Ken đang phát điên vì Bi sao? Mà lần trước hấn và Ken đã thoả thuận, nên nó hỏi hấn thì vẫn hơn.

– Em lo cho tên đó?

Hấn đang bôi thuốc nghe nó hỏi thế liền ngưng lại rồi tiếp tục bôi, nhưng động tác hơi thô bạo khiến nó đau đến nhăn mặt

– Anh nhẹ tay tí được không? Mà ai thêm lo cho tên đó, tôi lo cho Ken, anh ấy đang ôm cả đống công việc như vậy, đổ bệnh mất!

Nó đúng là lo cho anh thật, nhìn bộ dạng hàng ngày đều tập trung vào laptop, điện thoại thì reo liên tục của anh mà nó lại thấy bản thân thật vô dụng. Vì lo cho nó, nên anh không thể thường xuyên đến công ty và bang, mọi việc đều xử lý tại nhà trừ khi có việc gì gấp mới đến tận nơi. Kể cả Key cũng thế, nhìn cảnh ấy mà nó lại không đành lòng!

– Thế em không lo cho tôi sao? Tôi vừa phải làm việc vừa phải lo cho em, không khéo lại đổ bệnh!

Hắn liền nói, chẳng phải Yun cũng phải làm việc đó sao? Nó cũng nên quan tâm Yun một chút, đúng chứ?

– Ai mượn anh quan tâm? Với lại anh có làm việc sao? Tôi thấy anh có bao giờ động tay động chân đâu. Cũng chẳng thấy anh làm việc, có thật là anh sẽ thừa kế tập đoàn Hoàng Nhật không?

Nó liền cảm thấy nghi ngờ về Yun, tên này có thật là đứng đầu Black không?

– Tôi là người thích dùng lời nói giải quyết vấn đề hơn!

Hắn bình thản, có những việc chỉ cần đàm phán hay một cuộc nói chuyện là xong. Đầu nhất thiết phải khua đao múa kiếm?!

– Với lại tôi quan tâm vợ tương lai của mình không được sao?

Hắn nói, mắt có ý cười

– Anh bị ám đầu rồi sao? Ai là vợ tương lai của anh?

Nó tỏ vẻ khó chịu, tên này hôm nay ám đầu thật sao?

Hắn vẫn không phản ứng lại, nhìn vết sưng sau khi được bôi thuốc cẩn thận rồi mới đứng lên. Nó nhìn theo từng hành động của hắn, cứ sợ rằng Yun sẽ nổi điên rồi quay sang tặng nó một đấm thì tiêu đời!

– Đừng đụng vào chỗ vừa bôi thuốc, ngủ sớm đi!

Hắn bước ra khỏi phòng, vừa định đóng cửa lại nhưng khựng người lại, nhìn vào trong. Nó vẫn ngồi trên giường, mắt hướng theo hắn, khi thấy Yun không đóng cửa lại liền ngạc nhiên:

– Làm sao vậy? – Nó hỏi

– Dù có chuyện gì xảy ra, cũng đừng quay đầu lại!

Hai người cách nhau một khoảng cách không xa, như cách nhau một cánh cửa. Câu nói của Yun khiến nó càng nghi ngờ hơn, rõ ràng là có điều gì đó đã xảy ra ở hắn. Hành động hôm nay, không giống hắn mọi ngày tí nào

– Hôm nay anh...

– Ngủ ngon!

Không để nó nói hết câu, cánh cửa kia đã đóng lại. Cánh cửa kia, như là ranh giới giữa họ, hai thế giới khác nhau...

Trong lúc nó đang đối diện với hắn, thì Ngọc và TA ở bên kia đang đối diện với một người không hề thua kém, là Ken. Anh bước vào phòng vừa kịp lúc Ngọc đóng laptop lại, cô nàng nhìn anh nở nụ cười:

– Anh có việc gì sao? – Ngọc hỏi

– Anh nhớ đã kêu em đi lấy tài liệu, em đã lấy chưa? – Anh nhìn Ngọc

– Tao đi gặp Key trước, mày ở lại bảo trọng!

TA lẹ chân thoát khỏi nơi này bỏ Ngọc lại một mình, cô nàng đành ôm hận vào lòng, được lắm dám chơi nhau sao! Rõ ràng là Ken đang họp, nên Ngọc mới trốn vào đây để tám chuyện với nó. Thế nào mà giờ anh lại xuất hiện ở đây chứ? Nghĩ đến đây, trong đầu Ngọc đã hiện ra đáp án, là Yun đã tình báo!

– Em... Em đi lấy liền! – Ngọc nói

– Khỏi, tôi đã tự lấy rồi!

Anh cầm trên tay là tập tài liệu khiến mặt Ngọc cứng đờ lại, khẽ nuốt nước bọt. Lần này, Ngọc đã chọc giận ma vương thật rồi!

– Chuyển công tác lần sau, em tự mình hoàn thành cho tôi! Còn bây giờ theo tôi đi họp!

Anh lạnh lùng bước đi, Ngọc đành lèo đèo theo sau mặt xạ xuống. Vào trong một căn phòng, có mặt Key, tên Tuấn Anh vừa phản bội chạy lấy thân kia, David, Cen, Kai, Pin. Chuyển công tác mà anh đã nói với nó, là giả. Họ vẫn ở trong nước, không hề bay ra nước ngoài mà chỉ ở lại trong bang

– Ngày mai, không được xảy ra bất kì một sơ hở nào!

Anh vừa ngồi vào ghế đã đi thẳng vào chủ đề chính, không khí căng như dây đàn. Tài liệu được Ngọc phát ra, mọi người đều đọc chăm chú nội dung bên trong.

– Chẳng phải mọi chuyện đều nắm chắc trong tay sao? – Cen nói

– Đối phương có thể thay đổi mục tiêu bất kì lúc nào, có thể là bất kì ai trong chúng ta! – Key nói

– Nếu vậy chẳng phải nên nói cho Như biết sao? – Cen nói

– Không được! Tuyệt đối không ai được nói cho Như biết đến khi mọi chuyện được giải quyết êm đẹp! – Anh gắt

Cả phòng lại im lặng, ai cũng đều trong trạng thái căng thẳng...

– Em thấy chúng ta nên xem xét lại thật kĩ, Như không chịu được thêm bất kì đã kích nào nữa – Pin nhấn mặt

– Đúng vậy, tình hình sức khoẻ của Như dù đã gần như hồi phục bình thường, nhưng làm sao ta có thể biết bệnh tái phát lúc nào! – Ngọc nói

– Mục tiêu của chúng là Như, ngày mai bằng mọi cách không được để Như đi đến dạ hội! – TA nói

– Việc này đã giao cho Kino, thằng nhóc đó phù hợp với việc này! – Key nói

– Kino? Chẳng phải ban đầu là giao là Yun sao? – Ngọc ngạc nhiên

– Yun, ngày mai sẽ là kẻ thế thân! – Key trả lời

Không khí làm cho người ta có cảm giác ngột thở...

– Anh biết việc này là không thể mà! Nếu việc này đến tai Như trước khi chúng ta hành động, thì nó sẽ nổi điên lên mất!

Ngọc lập tức phản đối, vì cô hiểu rõ tính của nó, một kẻ sống nội tâm như vậy sẽ không chấp nhận người khác thế mạng cho mình!

– Việc này, là Yun tự đề xuất! – Key thờ dãi

– Không phải là em không tin anh ta, nhưng nếu có việc gì xảy ra ngoài ý muốn thì Như sẽ hận chúng ta cả đời! – Ngọc nhú mày

– Không cần lo, chỉ cần ngày mai Như không đến dạ hội thì mọi việc đều như ta dự đoán! – Anh nói

Không ai nói gì nữa, Ngọc dù có phản đối đi chăng nữa, thì bản thân cũng biết là không thể thay đổi cục diện. Chỉ mong mọi việc ngày mai diễn ra suôn sẻ!

– Còn về Bi! Đã tìm ra tung tích của nó chưa? – Anh hỏi

– Yun đã tìm ra được cách đây vài ngày, Bi đã đi đến Thụy Sĩ và bị camera tóm gọn. Dựa theo đó, chúng ta sẽ tìm ra được! – Kai nói

– Nhất định phải bắt thằng nhóc đó về đây, không được để nó làm càn! – Anh nhú mày

– Đã đưa người sang đó, đúng là anh em nhà cậu rất có tài chạy trốn! – David nói

– Được rồi, kết thúc tại đây đi. Ngày mai, nhất định không được phạm một sai lầm nào! – Anh nói

Mọi người đứng lên thu dọn tài liệu, Ngọc nắm chặt tài liệu trong tay, thờ dãi rồi nói:

– Mọi người chắc cũng đã biết, chỉ cần Như biết mình bị lừa dối một lần nữa thì nó sẽ ôm hận cả đời. Lần trước đã là một đã kích lớn, đến bây giờ nó vẫn chưa thích nghi được. Nếu lần này, việc về cô Bạch phu nhân lại lộ ra trong lúc này, không ai biết hậu quả thế nào cả!

Ai cũng khựng lại, họ đều biết hậu quả sẽ kinh khủng đến mức nào...

– Ken, anh cũng biết hậu quả này anh là người gánh vác nhiều nhất. Chuyện về cô Bạch phu nhân, không thể giấu Như mãi được!

Ngọc quay sang nói với Ken khiến động tác anh dừng lại, anh nhìn Ngọc rồi thở hắt ra, cười lạnh, giọng nói có chút bi thương:

– Không thể để bị kịch lại diễn ra một lần nữa! Hậu quả tôi sẽ gánh hết, mọi người hãy làm cho tốt!

Nói rồi anh bước ra ngoài, bỏ lại sự trầm mặc của những người còn lại trong phòng. Key ngồi phịch xuống ghế, ấn vào mi tâm:

– Chuyện ngày càng lớn rồi! – Key nói

– Tao không dám nghĩ đến hậu quả đâu! – Cen lắc đầu ngán ngẩm

– Như mà biết, chắc nó cắt tiết em mất! – Ngọc cười nhạt

– Còn ngồi đó thờ than, lo mà về xử lí cái đồng tài liệu kia kia! Ngày mai gặp!

David bước đi, trong lòng đầy bất an. David là người được ông Bạch chỉ định để dạy võ cho nó, nên hiểu rõ về trạng thái hiện tại của nó. Thể lực, sức khỏe đều tốt nhưng lại có một điểm yếu chí mạng chính là căn bệnh có thể tái phát bất kì lúc nào! Nghĩ đến đây, David lại càng lo lắng hơn. ...

Còn Ken, sau khi bước ra khỏi phòng họp liền trở về phòng làm việc. Vùi đầu vào đồng giấy tờ, anh thậm chí không thèm màng đến việc nghỉ ngơi. Cả đêm hôm đó, anh không chợp mắt mà lao đầu vào công việc. ...

Mỗi người đều mang một suy nghĩ, một quan điểm riêng nhưng mục đích cuối cùng chính là bảo vệ nó. Kể cả anh, hần hay Key đều như vậy. Họ giấu những gì có thể, để nó có một cuộc sống tốt hơn, không phải lo nghĩ nhiều.

Một ngày trước đêm dạ hội đã trôi qua như thế đó, tất cả mọi việc đều được làm một cách âm thầm mà nó không biết. Không ai biết, rốt cuộc chuyện này sẽ đi đến đâu. Liệu sẽ kết thúc tại đây, hay lại là màn mở đầu cho một chuỗi bi kịch? Cả đêm hôm đó, không ai có thể ngủ yên giấc. ...

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Cấp 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 127

Khi nó vừa ngủ dậy xuống nhà ăn thì quản gia nói hần đã rời đi từ lúc sáng sớm. Trước mặt vẫn là bát cháo bốc khói nghi ngút, dường như trước khi đi hần đã nấu sẵn. Không hiểu sao, khi không thấy hần vào hôm nay, tâm tình nó lại tệ đi.

Ăn xong, hôm nay nó cũng không có tâm trạng ra ngoài nên đành chui vào phòng chơi game. Chơi được một lát, nó lại lục email mà TA hay gửi sang, đọc tài liệu rồi bắt đầu đánh bản thảo để gửi cho cậu ta.

Từ lúc mặt trời còn chưa kịp ló dạng, Yun đã tỉnh giấc. Cả đêm hôm qua, trần trọc không ngủ được. Hần xuống nhà bếp, bắt đầu nấu cháo cho nó. Việc này dường như dần trở thành thói quen vậy, hần cũng không thấy phiền mà ngược lại còn có chút vui. Nấu cho đến khi bình minh đã tới, hần tắt bếp rồi quay sang dặn dò người quản gia:

– Lát nữa đem cái này lên, với ly sữa ấm!

– Vâng thiếu gia!

Hần gạt đầu hài lòng, rồi lên phòng thay quần áo khác. Mắt hướng về một chiếc hộp đặt trên bàn, bước đến mở ra nhìn vào trong. Bên trong là cái đầm màu trắng, hần đã cùng Cen thiết kế, tự mình chọn chất liệu vải, rồi gửi đến cho Cen để cậu ta làm những công đoạn tiếp theo. Hần đã định đưa cho nó, kêu nó mặc vào buổi dạ hội hôm nay nhưng có lẽ bây giờ thì không cần nữa. Mội hơi nhích lên, hần đóng hộp lại rồi bước ra ngoài.

Khi vừa ngồi vào trong xe, hần suy nghĩ cái gì đó rồi ngoắc người quản gia lại gần. Ông ta bước tới, cuối người xuống cạnh cửa sổ xe:

– Thiếu gia có gì dặn dò? – Ông ta hỏi

– Một lát kêu người lên dọn phòng tôi, đem cái hộp trên bàn vứt đi!

– Vâng, tôi biết rồi!

Nói rồi hần phóng xe đi, trong lòng có chút mất mát. Chiếc xe như con báo, lao ra giữa đường phố vẫn còn vắng người. Chiếc xe dừng trước bang, hần giao xe cho cấp dưới rồi bước vào. Trời còn chưa kịp có nắng, những người cấp dưới ở đây đã thấy đại ma vương liền tỉnh ngủ. Ai thấy hần đều cúi chào góc 90 độ, con buồn ngủ của họ cũng tan đi theo từng bước chân của hần!

Hần dừng lại trước một căn phòng lớn, cánh cửa khép hờ. Qua khe hở, có thể thấy bóng dáng một người con trai đang cắm đầu vào công việc, tự cô lập mình với thế giới bên ngoài. Đây cửa bước vào, sự xuất hiện của hần vẫn không rơi vào tầm mắt của người kia. Cảm thấy bản thân mình bị coi là vô hình, Yun liền bước tới gõ vài cái vào bàn làm việc:

– Tan ca rồi! Có làm thêm giờ, tôi cũng không tăng lương đâu!

Anh buông tập tài liệu trên tay, ngã người ra ghế, bộ dạng mệt mỏi của Ken hiện rõ sau một đêm làm việc không chớp mắt. Yun nhàn nhã đi tới ngồi xuống bộ ghế sofa, bắt chéo chân rồi nhìn anh:

– Cổ quá thành quá cổ đấy!

Hắn châm chọc, khiến anh chỉ hừ lạnh một tiếng rồi đi tới ngồi đối diện hắn. Tay nói lỏng cái cà vạt, bộ dạng lười biếng dựa vào ghế sofa, mắt khép lại che lấp đi sự mệt mỏi.

– Thường ngày có đánh chết cũng không chịu dậy sớm, hôm nay lại lết xác đến đây sớm thế này. Mặt trời mọc đằng Tây chưa?

Anh cười nhạt, chân gác lên bàn rồi nhìn hắn. Yun chỉ nhếch mép một cái, rồi đưa tay tự rót cho mình cốc trà nóng. Tiếng bước chân bên ngoài dồn dập, cả bang loạn hết cả lên khi có sự xuất hiện của đại ma vương vào lúc sớm thế này.

– Lần này mày có chắc là ổn không?

Anh nghiêm túc hỏi, trong lòng vẫn còn nhiều đắn đo

– Mày lại nghi ngờ thực lực của tao?

Hắn đặt cốc trà xuống, mắt nhìn anh toả ra sự kiên quyết. Anh thờ dài, trong lòng như vừa trút bớt một nửa gánh nặng

– Về thằng em quý tử của mày, quả thật nó đang muốn khiêu chiến với mày

Hắn nói tiếp, mặt lộ ra vẻ thích thú. Ken nghe thế cũng nhú mày, không có ý định trả lời lại.

– Vào lúc 2 giờ sáng, nó đã đặt chân đến đây. Bây giờ, mày định làm sao đây?

Sắc mặt của anh biến đổi theo từng lời của Yun, anh cười nhẹ thành tiếng rồi vò mái tóc màu bạch kim đang rối xù lên.

– Khoan vội bắt nạt lại, giải quyết xong việc hôm nay rồi tính sổ nó sau cũng được! – Anh nói

– Nếu anh đã không vội như vậy, tại sao lại bắt em thức cả đêm để làm nốt công việc?

Ngọc từ bên ngoài bước vào với vẻ mặt hậm hực, cả đêm không ngủ khiến tâm tình cô bị xấu đi khá nhiều. Vì bị anh bắt gặp lúc đang nói chuyện với nó nên đã được anh giao cho cả núi bản thảo và phải hoàn thành trong hai ngày.

– Là vì em làm việc riêng trong giờ làm việc!

Anh dừng dừng đáp lại. Ngọc hừ lạnh rồi bước vào đứng cạnh anh, mắt nhìn chăm chăm vào hắn như bắn ra điện. Yun chỉ nhếch môi, rồi nhìn Ngọc:

– Em nhìn cấp trên bằng cặp mắt đó à? – Yun nói

Ngọc chỉ biết đề cựa tức xuống, nở nụ cười cứng ngắt với hắn. Cấp dưới không được đắc tội với sếp, đó là điều hiển nhiên. Nếu không thì sẽ bị hành hạ cho đến chết. Ngọc chỉ còn cách đợi thời cơ để báo thù, hắn ta dám chơi lên cô? Đâu có dễ như vậy!

– Tư liệu bên Key đã gửi qua hết chưa? – Anh hỏi

– Em đã kiểm tra rồi gửi sang email cho anh, chi tiết cụ thể một lát em sẽ gửi sau! – Ngọc trả lời

– Được rồi! – Anh gật đầu

– Kino đâu? – Yun hỏi

– Nhìn em giống như đang dính dáng với tên quả cam đỏ lắm sao? – Ngọc nói

– Hai đứa lại cãi nhau nữa sao? – Anh cười

– Có bao giờ hợp đầu mà lại cãi!? – Yun cười nhạt

– Tên quả cam đỏ, em hận là không thể bóp nát hắn ra! – Ngọc nghiêng răng

– Lần này là lí do gì? – Anh hỏi

– Tài liệu em lưu trong laptop, công sức 1 tuần làm việc không nghĩ, nhờ ơn của tên đó đã làm hư laptop nên tài liệu đã mất!

Nói đến đây, Ngọc chỉ muốn đâm cho Kino vài nhát. Tên chết dẫm đó, chỉ được cái ăn hại!

– Hèn chi nó cứ kiếm em mãi! – Yun nói

– Mặc kệ hần! – Ngọc phẩy phẩy tay

– Hai đứa này, cứ như tình nhân đang cãi nhau! – Anh cười

– Đạo này sắp có vẻ nhàn rồi, thích nói đùa nhì? – Ngọc liếc anh

– Háhhahah – Anh bật cười

– Em đi kêu Kino giúp anh, bảo nó chuẩn bị sang chỗ Như đi!

Yun bỗng đánh mặt lại nói, khiến nụ cười của anh ngưng lại thay vào đó là khuôn mặt lạnh băng. Ngọc nhú mày, nhìn Yun rồi nói:

– Anh không cần phải ra mặt!

– Không nói nhiều, cứ tiến hành theo kế hoạch. Ai làm cản, giết thẳng tay!

Hần đứng dậy bỏ ra đi, để lại Ken và Ngọc trong phòng cùng không khí tĩnh lặng. Ngọc chỉ biết thờ dài, trong lòng cô vẫn còn nổi bất an đến kì lạ. Đưa mắt sang nhìn Ken, anh đang trầm tư suy nghĩ điều gì đó..

– Việc này, ông Bạch đã biết chưa? – Ngọc hỏi

– Ông ấy từ đêm qua đã bay sang đây, vệ sĩ của ông ta sẽ theo sát Như, kèm theo Kino nữa nên chúng ta không phải lo về việc này! – Anh nói

– Em về phòng làm việc, có việc gì cần gọi cho em. Anh nghỉ ngơi đi, đêm nay sẽ dài đó!

Ngọc cũng bỏ ra ngoài, để lại anh một mình trong phòng. Ken thờ dài, mắt nhìn lên trần nhà mà suy nghĩ mông lung. Trong lòng anh vẫn còn cắn rứt, liệu nó sẽ tha thứ nếu biết anh lại nói dối?

– Thật lòng xin lỗi, Như!

Anh buộc miệng nói, môi tạo thành một đường cong hoàn hảo.....

Nó ngồi trong phòng, bàn tay đang múa trên bàn phím, tài liệu TA đưa sang nhiều vô số kể. Công suất làm việc của nó phải tăng liên tục, ngồi trước màn hình hàng giờ liền. Cả buổi sáng chỉ ăn bát cháo cho đến tận bây giờ. Bỗng bên ngoài, người hầu gõ cửa:

– Có việc gì sao?

Nó nói, ngưng đánh bản thảo mất hướng ra phía cửa..

– Tiểu thư, có thiếu gia Lý Khôi Vĩ đến tìm!

Nó nhú mày, chẳng phải là tên Kino sao? Đến tìm nó có việc gì sao?

– Bảo anh ta ngồi đợi, tôi xuống liền!

– Vâng!

Nó suy nghĩ một hồi rồi ôm theo laptop xuống lầu, vừa xuống phòng khách đã thấy Kino đang nhàn nhã uống trà. Ngồi ở phía đối diện, đặt laptop lên bàn rồi nhìn Kino:

– Sếp của anh ra ngoài từ lúc sáng sớm rồi! – Nó nói

– Anh biết, hôm nay anh đến tìm em! – Kino cười

Đương nhiên là không phải tìm Yun rồi, có đánh chết Kino cũng chẳng rảnh rồi tìm hần để thêm phiền phức. Nhiệm vụ của Kino lần này không quá phức tạp, chỉ việc giữ chân nó qua buổi dạ hội là được.

– Tìm em? Có việc gì sao?

Nó ngạc nhiên, nó còn tưởng Kino đến tìm hần chứ? Đến tìm nó có việc gì sao? Chẳng lẽ lại là Ngọc?!

– Đừng nói anh định moi móc thông tin của Ngọc từ em nhé?

Câu nói của nó trúng tim đen Kino khiến cậu ta chỉ biết cười, tay gãi gãi đầu trông đáng yêu. Nó nhìn Kino, thật ra anh chàng này trông không tệ. Kino

trông rất thu hút người khác, đặc biệt là khuôn mặt baby của cậu ta khiến nhiều cô nàng mê mẩn. Tướng vóc của anh ta cũng không tệ, nói chung anh ta điển trai nhưng lại có tính sát gái. Mà nó thì hiểu Ngọc, cô nàng không thích những người trắng hoa!

– Rốt cuộc giữa hai người đã xảy ra chuyện gì? – Nó hỏi

Kino khẽ thở dài, kể câu chuyện mình đã làm hư laptop của Ngọc cho nó nghe. Nó sau khi nghe hết câu chuyện, đành phì cười:

– Anh đừng phải ồ kiến rồi! – Nó nói

– Em nói xem, chẳng phải chỉ cần nhờ Kai khôi phục lại là được sao?- Kino nói

– Nói như anh mà cũng nói được! – Nó cười

– Ngọc cứ né mặt anh, gọi điện thì không được, nhắn tin cũng chẳng trả lời, anh đành phải dùng đến biện pháp cuối cùng là em thôi!

Kino nói dối không chớp mắt, vì tương lai tươi sáng nên cậu ta đành phải nói dối nó. Thực ra, Kino đã gặp Ngọc lúc sáng vì Ngọc kêu cậu ta dậy. Vừa thấy Ngọc đã bị cô nàng mắng cho một trận toi tã, khiến Kino chỉ biết ngậm ngùi đến đây. Kino biết, mình sẽ còn bị Ngọc giận dài dài. . .

– Anh thích Ngọc?

Nó có chút hứng thú, liền hỏi khiến Kino cứng họng. . .

– Hơ... Đương nhiên là không rồi. Sao em lại hỏi vậy? – Kino nói

– Nếu vậy thì cần gì quan tâm đến nó làm gì? Cứ để nó giận! – Nó nói

– Chẳng phải không nên có bất hoà trong nội bộ sao?

Kino liền nói, bản thân cũng chẳng biết mình có thích Ngọc không nên đành chối. Mặc dù vậy, bị Ngọc giận khiến trong lòng Kino cũng chùn xuống theo!

Nó đưa mắt nhìn Kino, môi nhếch lên. Rõ ràng hành động của hai người này rõ ràng quá rồi còn gì? Lại còn chối nữa!

– Vậy anh muốn gì từ em? Nếu lại là về Ngọc thì em sẽ nói giúp, còn lại thì tùy thuộc vào thái độ của anh thôi! – Nó nói

– Được! – Kino cười

– Được rồi, tiễn khách!

– Ồ ơ khoan khoan. . .

Kino hoảng hồn, nếu đi lúc này chẳng phải nhiệm vụ không hoàn thành sao? Nếu vậy, Yun sẽ cắt tiết cậu ta mất. Nó khẽ nhíu mày nhìn Kino

– Hôm nay, anh được phụ trách việc bảo vệ em nên em phải ở cạnh anh 24/24!

Kino háng giọng nói kèm theo nụ cười rạng rỡ. Nó nhìn Kino, hôm nay có điều gì đó rất lạ. . .

– Được thôi!

Nó ngoan ngoãn nghe theo, dù gì nó cũng chỉ đánh bản thảo, ở đâu mà chẳng được. Bật laptop lên và bắt đầu đánh bản thảo, mặc cho Kino ở phía đối diện nhìn chăm chăm vào mình.

Kino thấy nó không phản kháng liền thở dài nhẹ nhõm, lấy điện thoại ra và chơi game. Dù vậy nhưng lâu lâu lại đưa mắt quan sát nó, cảnh giác luôn tập trung cao độ.

Cả hai đều làm việc của mình, đôi lúc nó lại quay sang hỏi Kino những chỗ không hiểu trong tài liệu mà TA gửi sang. Dù gì Kino cũng có kinh nghiệm hơn nó. Kino cũng nhiệt tình chỉ dẫn, những lúc làm việc thì cậu ta hoàn toàn nghiêm túc. . .

Hắn từ lúc rời khỏi phòng làm việc của Ken, đã đi vào nơi luyện tập mà điển cuồng trong đó. David là người dậy khá sớm, nhưng hôm nay khi vào đây đã thấy chỗ của mình bị người khác chiếm. Từ lúc mới dậy, David đã ngạc nhiên khi thấy cấp dưới của mình đã gọn gàng tươm tất từ bao giờ. Thường ngày, lũ này toàn là những con sâu lười, sao hôm nay lại dậy sớm đến thế? Câu hỏi này đã được giải đáp từ khi David thấy hắn. Chắc chắn, uy quyền của ma vương lớn thật! David cũng chẳng làm cản trở hắn, đành rút lui đi làm việc.

Hắn nhót mình trong này, mái tóc ướt đầm mồ hôi. Yun không biết mình đã tập bao lâu, chỉ là hắn muốn bản thân thôi không suy nghĩ lung tung nữa. Vì thế cứ điên cuồng đánh đấm, khiến nơi này trở thành khu vực cấm chẳng ai dám bước vào.

Trời cũng dần tối màu, nó vờn vai một cách mệt mỏi, cuối cùng cũng đã xong hết rồi. Nhìn sang Kino ngồi ở phía đối diện vẫn đang say mê với cái điện thoại, có phải là anh chàng này quá nhàn rồi rồi không? Nó đứng dậy, Kino liền nhìn theo rồi hỏi:

– Em định đi đâu?

– Dạ hội! – Nó trả lời

– Không cần đi, hôm nay em chỉ cần ở nhà là được!

Nó nhếch mép, hèn chi cả ngày hôm nay Kino lại ở đây. Quả thật nó cũng chẳng muốn đến đó, vậy chẳng phải quá tốt rồi còn gì?

– Được, ở nhà thì ở nhà!

Nói rồi ôm theo laptop đi thẳng lên phòng, để Kino ngồi một mình ở đó. Trên dãy hành lang, nó nhìn thấy một cô hầu cầm một cái hộp đi ngang qua. Mất khế dừng lại cái hộp, nó nhìn cô hầu:

– Cái gì thế? – Nó hỏi

– Dạ thưa là đồ của thiếu gia Trang! – Cô hầu nói

– Đem đưa cho anh ta sao? – Nó hỏi tiếp

– Thưa không ạ, là thiếu gia bảo đem vứt đi!

Nó hơi bất ngờ, cái hộp trong còn mới tại sao lại đem vứt? Đắn đo một hồi, nó lấy cái hộp từ tay cô hầu rồi bảo cô ta không nói việc này với ai.

Trở về phòng, nó chưa vội mở cái hộp nên bỏ sang một bên. Bỗng lúc này điện thoại lại reo lên, một tin nhắn từ số lạ lại xuất hiện. Nó nhìn vào nội dung, khuôn mặt đanh lại trong chốc lát. Vội vàng đi xuống nơi Kino đang ngồi, thử nó nhìn thấy chính là vệ sĩ. Số lượng vệ sĩ bỗng tăng lên, nó biết ngay là có chuyện gì đó đang xảy ra mà nó không biết!

– Rốt cuộc là có chuyện đang xảy ra? – Nó nhìn Kino

– Không có gì cả, chỉ là muốn bảo vệ em thôi! – Kino nói

– Đừng nói dối! Rốt cuộc các người đang giấu tôi chuyện gì?

Nó kiên quyết nhìn Kino, cảm giác này không lẫn vào đâu được. Chính là cảm giác bị dối lừa!

– Không gì đâu! Em hãy hợp tác cùng tôi, chỉ cần em yên phận ở lại trong căn biệt thự này! – Kino nhìn nó

– Tôi muốn ra ngoài!

– Hôm nay thì không thể, tôi không thể để em ra ngoài được!

Nó nhìn Kino, biết rõ rằng sẽ không moi thêm thông tin từ Kino được nên đành bỏ lên phòng. Nhìn vào đồng hồ, đã qua 30 phút kể từ khi buổi dạ hội bắt đầu. Trong lòng như có ngọn lửa thiêu đốt, kể từ lúc sáng không thấy hắn nó đã cảm thấy kì lạ. Rồi lại nhìn thấy Kino ở cùng mình suốt cả ngày, cho đến lúc nhận được tin nhắn nó đã biết có chuyện xảy ra. Hiện tại nó chắc chắn rằng vệ sĩ đã canh gác nghiêm ngặt. Ngồi xuống giường, nó cảm thấy do bản thân còn quá kém cỏi, nhận thức được mọi chuyện quá muộn màng.

Cái hộp lúc này lại rơi vào tầm mắt, nó tiến tới mở ra. Bên trong là chiếc đầm màu trắng, được may thủ công và rất tỉ mỉ. Không hiểu sao, nó lại cảm thấy một cảm giác mát mát đến kì lạ. Không kịp suy nghĩ, nó nhét cái hộp vào balo rồi nhét thẻ tín dụng và những thứ cần thiết vào. Nó đi ra phía ban công, mặc kệ thân thể có bị gì, nó liều mạng leo xuống. Thả một sợi dây thừng xuống đất, nó theo đó mà đu xuống. Đám vệ sĩ kia vì nghĩ nó còn nhỏ, sức chẳng tới đâu nên không hề canh ở phía này tạo cơ hội trốn thoát dễ dàng cho nó.

Chân vừa chạm đất, nó nhanh chóng leo lên tường rồi nhảy ra ngoài. Miệng lẩm bẩm:

– Lũ vệ sĩ ngu ngốc!

Hừ lạnh một tiếng rồi bắt một chiếc taxi, nó cần nhanh chóng đi đến dạ hội! Xe vừa đến trước cổng trường, nó thanh toán rồi đi vào bằng cửa sau. Đi thẳng vào nhà vệ sinh, nó lấy cái đầm trong hộp ra mà thay. Không ngờ lại vừa in, nó nhìn mình trong gương, như thể được may riêng cho nó. Bên trong hộp còn một đôi giày, một cái bóp và một chiếc hộp nhỏ khác. Mang đôi giày vào, nó mở chiếc hộp nhỏ ra. Bên trong là một chiếc nhẫn được chạm khắc tinh tế, lúc này nó nhìn vào bên trong mới thấy. Ở mặt trong chiếc nhẫn còn khắc: "242". Nó cảm thấy con số này rất quen, đó là con số khi hắn cho người bắn pháo hoa hiện lên. Nó suy nghĩ một hồi, rồi đeo chiếc nhẫn vào. Chính trang lại trang phục, mái tóc xoã dài được vén sang một bên. Nó nhét cây súng đã chuẩn bị từ trước vào lưng váy, bản thân đã biết rằng đêm nay sẽ là không yên bình gì cả..

Buổi dạ hội diễn ra náo nhiệt, ai nấy đều khoác lên mình một bộ đồ tuyệt đẹp. Nó bước vào thu hút sự chú ý của mọi người, ai nấy đều dán mắt lên nó. Chiếc đầm làm tôn lên nước da của nó, mái tóc bạch kim lại càng thêm nổi bật trong đám đông. Nó nhẹ nhàng bước vào, trên tay cầm chặt cái bóp cùng với khuôn mặt lạnh lùng. Để tránh sự chú ý, nó đành lảng lảng đứng vào một góc mà quan sát. Bỗng có một chàng trai, vóc dáng quen thuộc đứng cạnh nó:

– Lâu rồi không gặp!

Ừ, giọng nói vẫn như xưa. Đôi mắt màu xanh của biển vẫn thật đẹp làm sao. Nó quay sang nhìn, Trường nở nụ cười nhẹ. Hôm nay, Trường mặc một bộ comple tôn lên vóc dáng của cậu ta, mái tóc bông bênh cùng với nước da trắng khiến nhiều người chết mê chết mệt. Nó hơi ngạc nhiên vì nghĩ sẽ không có mặt Trường ở đây

– Sao mày lại ở đây? – Nó hỏi

– Vậy sao mày lại ở đây? – Trường hỏi ngược lại

Nó không trả lời, chỉ im lặng nhìn Trường. Đôi mắt tím có một nỗi buồn sâu thẳm, nó luôn giấu nỗi buồn vào đó.. Trường nhìn nó, trong lòng lại nặng nề hẳn

– Sống tốt không?

Nó cười, âm điệu nhẹ nhàng. Trước mặt, là người con trai nó thích. Cứ nghĩ cả hai sẽ đi cùng nhau đến hết quãng đường còn lại, nhưng mọi việc đâu ai ngờ..

– Ừ, tốt! – Trường trả lời

– Vậy thì tốt rồi! – Nó nói

– Còn mày, sống tốt không? – Trường hỏi

– Tốt!

Cả hai nhìn nhau, không ai nói thêm gì cả. Nó nở nụ cười gượng nhìn Trường..

– Trường!

Từ xa, Quỳnh bước tới. Nó nhìn Quỳnh, hôm nay cô nàng này cũng thật đáng yêu nha. Quỳnh chạy tới, đứng cạnh Trường rồi nhìn nó:

– Đã tới rồi, sao không ra ngoài kia chơi? – Quỳnh hỏi

–Ồ ào lắm! – nó cười

Giữa ba người họ, còn cái gì đó gượng ngừng không thể nói thành lời..

– Như, có thật là hôm nay không có gì xảy ra chứ?

Trường hỏi, hôm nay cậu ta cũng cảm thấy không khí khác thường ở đây. Nó nhìn Trường, bản năng của cậu ta cũng không tệ. Dù gì cũng đã được luyện thành sát thủ từ nhỏ cơ mà..

– Tao cũng đang rất mơ hồ, tốt nhất mày nên đưa Quỳnh ra khỏi đây! – Nó nói

– Còn mày? – Trường hỏi

– Tao không còn như xưa, tao biết tự bảo vệ mình mà! – Nó cười

– Nếu mày cần gì, cứ nói tao! – Trường nói

– Cho tôi mượn người yêu của cô một lát!

Nói rồi nó bước tới, ôm Trường một cái. Như là cái ôm cuối cùng, như là kết thúc của mối tình đầu. Giữa họ, giờ chỉ còn một kỉ niệm thật đẹp...

– Ai cho phép em ôm người khác hả?!

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Cấp 2* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 128: Vợ của tôi, hôm nay em không ngoan !

Cả người khựng lại, cánh tay vẫn còn ôm hờ lấy Trường cứng lại, nó cứ như ăn vụng bị bắt gặp. Giọng nói này sao quen thuộc quá! Quen thuộc đến mức chỉ cần một ngày không nghe thấy cũng bứt rứt trong lòng.

Có ai đó kéo lại, cả người nó rời khỏi Trường loạng choạng ngã về phía sau. Lúc còn chưa đứng vững nó bị người ta ôm vào lòng. Ngược mắt nhìn lên, khuôn mặt lạnh băng đập vào mắt nó. Hấn đứng đó, về mặt không hài lòng hiện rõ mồn một..

Chuyện là hấn vừa đặt chân đến đây đã nhận được cuộc gọi của Kino, biết ngày là có điếm không lành. Quả nhiên, Kino bảo rằng nó không còn ở biệt thự. Không hiểu sao lúc đó, lòng như lửa đốt, hấn tiến thẳng vào trong tìm nó. Đang đảo mắt tìm nó, hấn thu vào tầm mắt một hình bóng quen thuộc. Nhưng hình bóng đó lại đang ôm người khác, khiến hấn cảm thấy tức giận vô cùng. Con bé này, gặp ai là cũng ôm được sao??

Hấn để nó dựa vào lòng, mắt đối mắt với Trường, môi hơi nhếch lên rồi đảo mắt sang Quỳnh đang khép nép kể bên. Lúc này khi nó đã ở cạnh, trong lòng hấn cũng đã bớt bất an được phần nào..

– Anh buông ra!

Nó đẩy Yun ra, nhưng hấn lại sừng sững như bức tường không hề lung lay. Hấn chỉ liếc mắt nhìn nó một cái rồi buông nó ra, nhưng lại nắm chặt bàn tay không để nó chạy thoát

– Không ngờ lại được gặp Trang thiếu gia ở đây!

Trường bỗng lên tiếng phá vỡ không khí kì lạ giữa họ, cậu ta biết đối phương vừa xuất hiện là ai. Một người không nên vướng vào, cũng không nên đắc tội. Dù nhiều lần đụng mặt, nhưng hành động lần này của Yun khiến Trường cảm thấy bất ngờ vài phần.

– Chào Trương thiếu gia!

Hấn cũng đáp lại bằng cái giọng lạnh tanh, sắc mùi thuốc súng. Đôi mắt trở nên sắc bén hơn hấn, hấn không hề thích thằng nhóc này chút nào...

– Như, mày biết Trang thiếu gia sao?

Trường quay sang nó, cậu ta muốn xác nhận mối quan hệ của họ. Nó bất ngờ, không hiểu sao lúc nhìn thấy hấn, tâm đã tĩnh hơn. Là trong lòng có cảm giác an tâm hơn. Cảm giác an toàn từ hấn là thứ mà người khác không thể cho nó. Lúc này đây, khi đứng cạnh hấn đối mặt với Trường, nó lại không còn cảm giác ngại ngùng nữa. Nếu là trước đây, nó sẽ chối quyết liệt, xem hấn là người lạ. Vì không muốn Trường hiểu lầm. Nhưng không hiểu sao, lúc này nó lại không muốn hấn buông tay mình ra. Khi thấy Trường cùng Quỳnh, tim nó cũng không hề đau nữa, thay vào đó là cảm giác an lòng. Nó an lòng khi thấy Trường cũng đã ở cạnh người con gái tốt, từ lúc đó nó đã biết, mình không còn thích cậu ta nữa...

– Không quen!

Hấn cướp lời của nó, quả quyết trả lời. Nó ngạc nhiên nhìn hấn, cảm giác như mình vừa bước hụt chân rồi rơi xuống vực. Tay buông lỏng, không còn nắm chặt nữa và hấn cũng buông tay. Khi nó không còn cảm nhận hơi ấm từ bàn tay to lớn đó nữa, cảm giác hụt hấn càng rõ hơn...

Khi nó còn đang chìm trong sự hụt hấn của mình, hình ảnh đó đã được hấn thu vào tầm mắt. Hấn cười trong lòng, rồi trong tích tắc kéo nó sang dựa vào lòng mình. Lại một lần nữa, nó đổ ập vào lòng ngực hấn. Trong lúc còn chưa thích nghi được tình huống, câu nói của hấn đã làm nó cứng đờ cả người:

– Không phải là quen, mà là rất quen! Đây là vợ tương lai của tôi!

Trường và Quỳnh ngạc nhiên nhìn chằm chằm vào nó như đợi một lời giải thích. Nó cũng như họ, ai là vợ tương lai của hấn chứ? Nhưng khi hấn nói vậy, khi ở trong lòng hấn, nó lại rất vui!

– Cái này là thật sao?

Trường hỏi nó, hơi nghi ngờ về việc này. Nó nhìn cậu ta, nếu lúc này nó chối, thì mọi việc vẫn như cũ. Còn nếu nó gật đầu, mọi việc sẽ rẽ sang hướng khác..

– Thật hay không, tôi nghĩ cũng không đến phiên Trương thiếu gia bận tâm

Hấn có chút không vui, thay nó trả lời Trường. Hấn ôm nó vào lòng, không để nó chạy thoát nữa. Đối mặt với Trường, như muốn xé cậu ta ra vì dám ôm người của hấn!

– Bạn của tôi, tôi nghĩ mình có quyền quan tâm!

Trường trả lời, khuôn mặt khó coi hấn. Hấn chỉ nhếch mép, ánh mắt sắc bén nhìn cậu ta:

– Cảm ơn sự quan tâm của Trương thiếu gia đây! Tôi nghĩ vợ của mình, không cần người khác quan tâm!

Hấn lạnh lùng nói, đồng thời càng ép sát nó vào lòng mình. Nó đứng giữa hai người, không biết nên xử sự ra sao. Nó đành cố gắng thoát khỏi vòng tay hấn, ít ra lúc này nó không nên ở bên người nào cả. Nhưng dù có vùng vẫy thế nào, hấn vẫn ôm chặt nó. Cảm nhận được người con gái kia đang muốn bỏ chạy, tâm tình hấn càng không tốt:

– Vợ của tôi, hôm nay em không ngoan!

– Tôi ngoan hay không, không đến lượt anh đánh giá!

Nó ngược lên nhìn hắn, nghiêng răng nói. Hắn vẫn dùng khuôn mặt lạnh băng nhìn nó, nhưng đồng tử đang co lại. Con nhóc này, hôm nay ăn phải gan hùm rồi sao?! Không dạy dỗ là không được rồi!

– Tôi xin phép đi trước, Trương thiếu gia cứ ở lại cùng tiểu thư đây! – Hắn nói

– Được, chào anh! Như mày phải nhớ những gì tao nói

Trương nói, ánh mắt thể hiện sự lo lắng nhìn nó. Nó còn chưa kịp trả lời lại đã bị hắn kéo đi. Yun kéo nó đến một nơi không có một bóng người, vừa buông tay ra nó đã tức tốc chạy đi. Nhưng làm sao có thể thoát khỏi tầm mắt của hắn, Yun nhanh chóng kéo nó lại.

– Anh buông tôi ra!

Nó cố giật tay lại, nhưng lại bị hắn kéo ngược lại đâm sầm vào ngực hắn. Ở đây là dãy hành lang, mọi người đều tập trung ở hội trường nên không có một bóng người nào ở đây cả. Cả hai lại đang đứng ở góc khuất, nếu có người đi ngang cũng khó mà nhìn thấy. Tiếng ồn ào từ hội trường vang đến tận đây, nó nghiêng răng vùng vẫy cố thoát khỏi vòng tay hắn.

Yun nhú mảy ép nó sát vào góc tường, nó nhìn hắn rồi lại cố gắng vùng vẫy

– Em đang làm cái trò gì vậy hả?

Giọng hắn trầm khàn, uy nghiêm thể hiện qua từng lời nói. Nó đang vùng vẫy cũng ngưng lại, nhìn hắn. Chiều cao cả hai cũng không hẳn là chênh lệch quá lớn, nhưng khi đứng nó vẫn phải ngược lên nhìn. Cả hai đứng sát vào nhau, khuôn mặt của hắn từ trên cao gần kề với nó. Mùi hương đặc trưng của hắn, nó có thể cảm nhận được..

– Tôi đi dạ hội, không thấy hả?!

Nó ngang bướng, trả lời lại. Hắn dùng một tay cầm cả hai tay của nó đưa lên cao, một tay đè lên bức tường, nó hoàn toàn ở thế bị động.

– Em là người của tôi, mặc quần áo của tôi mà lại đi ôm người khác trước mặt tôi. Em đang diễn kịch cho tôi xem đấy à?

Hắn gần giọng, tay dùng lực bóp chặt hai cổ tay của nó. Nó cảm thấy cái bóp trong tay, đưa mắt nhìn hắn

– Tôi mượn, nếu anh muốn tôi sẽ đi thay và trả anh!

– Em thử nói lại xem!

Nó như châm dầu vô lửa, đụng trúng con giận hắn đè nén từ nãy giờ

– Tôi ôm ai là quyền của tôi, liên quan gì đến anh? Với lại Trương là bạn, là bạn đó. Bộ anh mù sao, không thấy người yêu của người ta đứng kế bên hả?

– Bạn cũng không được. Tôi không cho phép em ôm ai khác ngoài tôi. Cả đời này em chỉ có thể ở cạnh tôi!

– Tôi không muốn! Anh mau buông tôi ra, tên điên này!

– Buông ra để em chạy đến bên người khác sao? Em đừng có mơ! Tôi nói cho em biết, dù em có chạy đến chân trời góc bể tôi cũng đem em về được!

Hắn nhếch mép, lời nói sắc mùi máu tanh. Nó giờ không thể chạy, dù có giấy giữa thế nào đi chăng nữa. Hành lang này lại không có người, có la lớn cỡ nào cũng không ai biết. Lúc này, nó chỉ biết rằng Yun đang cực kì tức giận. Nhưng hắn ta tức giận vì chuyện gì chứ?

– Trang Hoàng Nhật, anh điên thật rồi! Tôi và anh không có quan hệ gì, tại sao anh lại tức giận chứ? Anh là một người không có lý lẽ!

– Đúng, tôi điên rồi! Điên vì em!

Hắn càng ép sát nó vào tường, khoảng cách hai người ngày càng thu nhỏ lại và dính sát vào nhau. Nó có thể cảm nhận được hơi ấm từ người hắn, kể cả mùi hương kia nữa..

– Em mới là người không có lý lẽ! Lúc tôi nói chúng ta không quen biết, chẳng phải em đã rất hụt hẫng sao? Bây giờ em lại muốn rời khỏi tôi, ai mới là người không có lý lẽ?

– Tôi... Tôi không có! Anh đừng có bịa chuyện!

– Về mặt lúc đó của em hiện rõ như vậy, em còn chối sao? Em còn luyến tiếc thằng nhóc kia sao, trong mắt em tôi là cái gì hả?

Câu cuối hắn gần như gầm lên khiến nó hoảng sợ. Nó nhìn hắn, khuôn mặt lạnh băng kia khiến nó không rét mà run. Lần đầu nó thấy hắn nổi giận đến

vậy, uy nghiêm từ người hấn toả ra khiến nó càng thêm dè chừng.

– Tôi có luyến tiếc ai là chuyện của tôi anh không có quyền xen vào!

Nó cố gắng không để bản thân lộ vẻ hoảng sợ ra ngoài, vẫn ngang bướng đối đáp với hấn!

– Cảm ơn! Tôi còn nghe những lời như thế nữa, tôi sẽ cho em biết thế nào là sống không bằng chết! Em phải là của tôi, tôi không cho phép em ở cạnh kẻ khác, em nghe rõ chưa?

– Không, tôi không nghe gì hết!

Nó vùng vẫy, chiếc bóp trên tay cũng rơi xuống đất. Điều này càng khiến hấn thêm bực tức, buông hai tay nó ra rồi ôm chặt lấy thắt eo. Hấn cúi sát xuống, hai mặt kề sát nhau chỉ cách vài xen-ti-mét. Nó đặt tay ở lồng ngực hấn, không cho hấn tiến lại gần. Dù ở góc tối, nhưng nó vẫn thấy được khuôn mặt của hấn. Khuôn mặt mị hoặc chết người...

– Em còn thích nó?

– Liên quan gì đến anh?

– Tôi hỏi em có còn thích nó không?

– Không!

Nếu là lúc trước nó sẽ chần chừ rồi mới trả lời, nhưng lúc này nó lại quả quyết. Nó dứt khoát đưa ra đáp án cho con sói đang nổi điên ở trước mặt, khiến con sói đang xù lông lên cũng dần hiền hoà trở lại. Trong góc khuất, hai thân thể dính sát vào nhau, hơi thở nam tính phả vào mặt khiến nó cảm giác mặt mình sắp nổ tung.

– Em có thích Tuấn Anh không?

Cái tên này, hôm nay ăn nhầm cái gì thế? Nó nhú mày nhìn hấn.

– Trả lời!

Hấn thấy nó im lặng, liền nghĩ nó thích TA. Hấn bỗng gấp gáp, nếu nó thích TA, hấn sẽ cách ly hai người ngay lập tức!

– Không!

– Ừ, em có thích cũng mặc kệ em! Dù gì em vẫn phải bên tôi thôi!

– Vậy anh hỏi làm cái quái gì?!

Nó bực bội quát lên, tên này muốn ăn đấm đây mà...

– Em câu kinh cái gì? Người nên câu kinh là tôi mới phải!

– Tại sao?

– Còn hỏi?! Là tại em không biết hay là em bị già vờ vậy?

– Tôi biết thì hỏi anh làm gì? Cái tên điên này!

Lại bắt đầu tranh cãi, quả thật nó và hấn không thể nào hoà bình được cả.

– Có ai như anh không? Kéo con gái vào góc tối, lại là chỗ không có người. Anh định làm gì tôi hả?

Tới lúc này nó càng không thể nhịn được, tên này hôm nay có vấn đề, chắc chắn có vấn đề! Yun nghe nó nói thế, miệng nhếch lên tạo thành một đường cong hoàn hảo, ánh mắt thay đổi hấn.

– Em là vợ chưa cưới của tôi, tôi làm gì em cũng là hợp lý!

– Tôi là vợ anh hỏi nào?

– Từ lúc em đeo cái nhẫn!

Yun cầm bàn tay nó đeo nhẫn lên, nó liền nhú mày:

– Vậy tôi tháo ra là được chứ gì!

– Em dám!

Hắn không cho nó tháo ra, cả hai giằng co một lát khiến hắn tức tối. Cả hai một bên đòi tháo nhẫn một bên không cho tháo, hắn dĩ nhiên chiếm ưu thế hơn

– Tôi không muốn làm vợ anh, không muốn ở cùng tên ngang ngược, không có lí lẽ như anh!

– Em còn nói nữa, đừng trách tôi!

– Tôi cứ nói đấy, anh làm gì tôi....

Chưa kịp nói hết câu nó đã bị bịt miệng lại. Mồm cả hai chạm nhau khiến nó sững người...

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Cấp 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 129: Tôi nghĩ đây là lần cuối cùng mình gặp nhau !

Màn đêm lốm đốm vài ngôi sao, tiếng nhạc xập xình, tiếng cười đùa vang vọng khiến cả không gian trở nên nhộn nhịp. Nhưng ở cuối dãy hành lang nào đó lại tách biệt với cái không gian ồn ào kia. Nơi đây chỉ có sự im lặng mờ ám, cái không khí khiến người ta cảm giác rờn rợn..

Hai mắt mờ to, đôi tay đặt trên lồng ngực hắn nắm chặt lại, cả người cứng đờ lại. Hắn mờ mắt ra, hai tay ôm chặt thắt lưng đè nó sát vào tường, môi vẫn không chịu rời đi. Nó không thở được, hai tay bắt đầu dầm mạnh vào ngực hắn. Cứ như thế vài phút sau, đến khi nó tưởng mình đã chết ngạt thì Yun mới buông ra

– Hơ...hơ...hơ..

Nó như thoát khỏi cái chết, thở dồn dập khiến hắn khẽ cười. Dù trong góc tối, hắn vẫn thấy mập mờ khuôn mặt ngại ngùng đỏ ửng của nó. Hôm nay nó thật đẹp, cái đầm màu trắng này tôn lên nước da, làm nổi bật những cái đẹp nhất. Không dài quá đầu gối, làm lộ ra đôi chân trắng nõn. Xương quai xanh như ẩn như hiện, cả bờ vai nhỏ cũng hiện ra khiến người ta chẳng thể dời mắt

– Còn nói nữa không?

– Tên điên này, anh làm cái trò gì vậy hả?

Nó gạt lên, một tay đánh vào ngực hắn thật mạnh. Yun chỉ cười khẽ rồi mới ghé sát tới mặt nó:

– Em không biết sao? Vậy để tôi làm lại!

– Tên biến thái này!

Nó đẩy mặt Yun ra, cảm giác mặt mình sắp nổ tung. Tên điên này, dám hôn nó sao?!

Lúc này, Yun khẽ nhún mảy rồi lấy điện thoại ra có ai đó gọi đến. Yun đưa mắt sang nó rồi bấm nghe:

– Alo!

– Sếp tìm được Như chưa? Ông Ken đang nổi điên bên đây nè!

Bên kia Kino lớn tiếng khiến nó nghe hết nội dung, nó chau mày lại nhìn hắn. Yun vẫn nhìn nó, môi hơi nhếch lên rồi đưa tay chạm lên môi nó:

– Tìm được rồi! Cái gì cần làm cũng làm rồi! – Hắn nói

– Được rồi, hai người muốn làm gì thì để tương lai tính! Bây giờ Mạnh Cường đã đi vào trong hội trường, sếp đưa Như ra đó đi!

– Ừ!

Hắn cúp máy, nó vẫn im lặng theo dõi từng hành động của hắn từ nãy giờ..

– Đi thôi!

Hắn nắm tay nó lôi đi, nó cúi người lấy cái bóp rồi loạng choạng bước theo. Đi được vài bước nó giật tay lại, hắn quay người lại nhìn nó. Cả hai đứng đối diện nhau, không hiểu sao nó có cảm giác chua chát trong lòng..

– Rốt cuộc là đang giấu tôi chuyện gì?

Nó nhìn hắn, trong lòng như đang hi vọng điều gì đó rất mong lung..

– Em muốn biết?

Hắn dứt hai tay vào túi quần, trả lời một cách bình thản. Nó cẩn nhẹ vào môi dưới rồi hỏi:

– Các người đang giấu tôi chuyện gì?

– Đã gọi là giấu thì làm sao tôi nói cho em nghe được!

– Tôi cũng là người trong bang, anh phải nói cho tôi biết!

– Tôi là cấp trên của em, có nói hay không là quyền của tôi!

– Anh có xem tôi là người trong bang không vậy hả??

– Tôi xem em là vợ của mình!

Nó tức vì cái thái độ thản nhiên của hắn, cái vẻ kiêu ngạo đó thật chướng mắt mà. Ánh sáng từ cửa sổ gần đó lọt vào, nó nhìn thấy hắn dưới ánh sáng mờ ảo đó. Hôm nay hắn mặc comple khiến hắn trông chừng chắc hơn, mái tóc được chải ngược ra phía sau càng khiến hắn trông điển trai hơn..

– Em cần phải rời khỏi đây ngay bây giờ! – Hắn nói

– Tôi không đi, tôi muốn tham gia vào vụ này!

– Hết suất rồi, hẹn em lần khác

– Anh rút đi, tôi sẽ thay anh!

Nó quả quyết, hắn khẽ chau mày nhìn nó. Yun cảm giác người con gái này đã biết điều gì đó rất quan trọng. Không hiểu sao càng ngày hắn càng muốn bảo vệ nó..

– Đừng phí lời nữa, về mau!

Hắn nhanh như cắt cầm tay nó kéo đi. Nhanh chóng đến hội trường, hắn quan sát rồi phát hiện Mạnh Cường liền bước tới. Mạnh Cường vừa thấy nó và hắn trong lòng liền nhẹ nhõm hẳn

– Tôi không về, bỏ ra!

Nó vùng vẫy cố thoát khỏi tay hắn, may mà tiếng nhạc khá lớn nên không mấy người chú ý đến tụi nó

– Đưa về biệt thự, anh với Kino giữ con nhóc này. Kêu mọi người vào vị trí đi!

– Được rồi!

Hắn đẩy nó sang cho Mạnh Cường, anh ta cũng nhanh chóng tiếp nhận nhiệm vụ. Chỉ có nó là cảm giác uất ức, họ không xem nó ra cái gì cả..

– Tất cả vào vị trí, đợi lệnh hành động!

– Đứng...Đứng..

Mạnh Cường vừa nói dứt câu phía cửa phụ của hội trường đã nổ tung khiến mọi người trở nên hỗn loạn. Tiếng nhạc tắt đi, chỉ còn tiếng la hét mọi người dầm đạp lên nhau để tìm lối thoát cho mình.

Ngay khi tiếng bom vang lên, hắn đã nhanh chóng kéo nó vào lòng mình. Nó ở trong lòng Yun mà tim đập nhanh, ngược lên thì cũng thấy hắn đang nhìn mình. Trong ánh mắt ấy có sự trách móc, có lẽ hắn đang tự trách bản thân đã không kịp đưa nó ra khỏi nơi này...

– Chết tiệt, bọn chúng hành động nhanh hơn chúng ta dự đoán rồi!

Mạnh Cường ở cạnh chửi một câu, sắc mặt vô cùng khó coi. Hắn nhìn ra phía cửa phụ, cánh cửa bị phá tung, bức tường cũng bị vỡ hơn một nửa.

– Hành động đi! – Hắn nói

– Tất cả hành động, hết!

Mạnh Cường nói qua bộ đàm, cả ba nhanh chóng đi tới một nơi an toàn. Hội trường lúc này chỉ còn tiếng khóc lóc, tiếng la hét thảm thiết. Vụ nổ vừa rồi làm một vài người gần đó bị thương, nhưng không ai thiệt mạng cả.

Hắn đeo tai nghe loại tiên tiến, không ai nhận ra nếu không kiểm tra kỹ. Hắn lấy một cái của mình đưa cho nó, nó hiểu ý lập tức đeo vào. Hắn đã chấp nhận cho nó tham gia!

– Đưa mọi người ra khỏi nơi đây, đừng để xảy ra thiệt mạng!

Mạnh Cường nói qua bộ đàm, tình hình đang căng như dây đàn..

– Tôi đưa Như ra ngoài trước! – Hắn nói

– Được, bảo trọng!

Mạnh Cường thân thủ không tệ, dễ dàng giữ được tính mạng nên hắn không quá lo lắng. Điều quan trọng bây giờ là nó cần được an toàn. Nó không hề phản đối, nhanh chóng đi theo hắn..

– Bọn nó kia!

– Pằng...pằng...pằng...pằng

Hàng loạt viên đạn bay về phía nó và hắn, nhưng không trúng viên nào cả. Tụi nó chạy như bay, hắn vẫn không hề buông tay nó ra, vẫn nắm chặt. Tụi nó bị truy sát, lúc này hắn kéo nó vào một căn phòng trống rồi đóng sầm cửa lại. Cả hai không dám thở mạnh, sợ đối phương sẽ phát hiện ra.

– Dù có chuyện gì xảy ra cũng không được quay đầu lại!

Hắn nhìn nó, mắt lơ lên tia ngang tàn. Nó im lặng một hồi, rồi nói:

– Nếu không?

– Nếu không tôi sẽ giết em trước!

Nó tròn to mắt nhìn hắn, đúng là tên điên mà! Nhưng ánh mắt của hắn không hề nói hắn đang đùa, nó cũng hiểu rõ điều đó. Tâm trạng lại chùng xuống..

– Còn một điều nữa..

Hắn ngập ngừng khiến nó quay sang nhìn, đôi mắt hắn nhìn sâu xa rồi mới cất lời:

– Hứa với tôi, đừng bao giờ tháo chiếc nhẫn ra!

-... Tôi hứa!

Nó nghĩ dù gì cũng chỉ là chiếc nhẫn, không thiệt thòi gì cả nên cũng không suy nghĩ nhiều. Lúc này, giọng anh vang lên qua tai nghe:

– Yun mây đang ở đâu?

– Gần cổng sau! – Hắn nhún vào tai nghe rồi trả lời

– 3 phút nữa tao sẽ tới đó!

– Được!

Nó chỉ chau mày, không nói gì thêm

– Đi thôi!

Tụi nó bắt đi di chuyển ra cửa sau, chỗ này chốc nữa sẽ thành biển máu, à không đã là biển máu mất rồi. Đối phương phát hiện liền bắt đầu đuổi theo, nó cùng hắn dốc sức ra mà bỏ chạy. Đôi giày nó mang không phải dành cho việc hoạt động mạnh, chạy này giờ khiến chân nó đau rất nhưng không dám giảm tốc độ lại. Khi nhìn thấy cửa sau, nó cũng nhìn thấy anh cùng thuộc hạ đang đấu với đối phương, mùi thuốc súng nồng nặc. Đối phương nhanh chóng bị hạ gục, anh nhìn thấy nó và hắn liền mừng rỡ liền nhanh chóng phối hợp bắn hạ những tên đang truy sát. Bỗng lúc này nó có cảm giác đau nhói ở bắp chân:

– bụp..

Tiếng động không lớn nhưng cũng đủ để nó biết là tiếng gì, hắn cũng vậy. Nó bỗng khụy xuống, hắn biết được liền đỡ lấy.

– Mẹ kiếp, bọn bắn tia!

Hắn chửi một câu, anh cũng phát hiện ra điều kì lạ nên quan sát xung quanh. Trên nóc nhà, có hai tên bắn tia đã mai phục ở đó từ bao giờ. Anh định đưa súng lên thì đã có người nhanh tay hơn. Key từ phía cổng chính chạy xuống, phát hiện ra hai tay bắn tia liền hạ ngay.

– Đi mau, ở đây để lại cho tao!

Nó cắn chặt môi dưới, máu từ bắp chân chảy dài, viên đạn ghim vào da thịt

– Không sao chứ? – Hắn hỏi

– Đi thôi!

Nó chịu được, vẫn chưa chết được đâu. Hắn thấy nó kiên cường như vậy, liền diu nó nhanh chóng bước tới phía Ken trong làn mưa đạn. Một tên đối phương ném bom về phía xe của Ken, anh cùng thuộc hạ phát hiện liền rời khỏi:

– Có bom!

– ĐỪNG

Chiếc xe nổ tung, bọn chúng đúng là không để cho con mồi trốn thoát. Hắn thấy thế liền ưỡn nó lên, chạy vào bên trong trường. Lúc này, cần phải xử lý vết thương cho nó. Chạy tới một lớp học, hắn đặt nó ngồi dựa vào tường rồi lấy từ trong túi mình một con dao bấm. May mắn thay tui nó vào trúng lớp dành cho sơ cứu, hắn tìm được những thứ cần thiết. Hắn đưa mắt nhìn nó:

– Hơi đau một chút!

– Nói nhiều, làm đi!

Nó gất lên, biết là đau rồi, có ai mà bị đạn ghim vào thịt mà không đau cơ chứ! Hắn bắt đầu sâu, nó đau đến điếng người nhưng không thể la lên vì sợ bị phát hiện. Đường như quá quen thuộc với những lúc thế này, động tác hắn nhanh nhẹn và dứt khoát. Nó đau chảy cả nước mắt, lúc này hắn bắt đầu gấp viên đạn ra. Hắn không nói trước khiến nó xém tí la lớn lên, nó hướng người về phía trước cắn một cái thật mạnh vào bả vai hắn.

Hắn hít một hơi sâu, chau mày gấp viên đạn ra ngoài, sát trùng rồi băng vết thương thật chặt lại. Nó vẫn không hề giảm lực, có lớp vải nhưng hắn vẫn cảm thấy đau. Nước mắt giàn giụa, nó không cho phép mình cất tiếng nức. Hắn lúc này vỗ nhẹ vào lưng nó:

– Em ngoan, không khóc nữa!

Hắn như dỗ dành con nít, giọng nói dịu dàng hẳn. Bên ngoài tiếng súng vang lên, đôi lúc còn có cả tiếng bom nữa. Nó nhả bả vai hắn ra, nhìn xuống bắp chân của mình:

– Đi với anh lúc nào cũng bị thương.. – Nó sụt sùi

– Tôi còn mong mình sẽ nhận hết những vết thương đó cho em!

Nó chỉ liếc hắn một cái, rồi nhả vào tai nghe:

– Anh 2 đang ở đâu? – Nó nói

– Em có làm sao không? Ở đâu anh tới đón! – Anh nhanh chóng trả lời

– Không sao, anh ở đâu em đến liền!

– Đang ở sảnh chính!

Nó không trả lời lại, chỉ đưa tay tháo đôi giày. Chân nó tê nhức, chân không chạy vẫn tốt hơn. Quay sang hắn rồi nói:

– Đi thôi!

– Em xem em đi, lúc này mà còn đòi đi nữa sao?

– Tôi không sao, ít ra chưa mất mạng

– Do tôi chưa suy nghĩ thấu đáo...

Hắn bỗng trầm xuống, nó cảm thấy trong lòng mình nổi lên một cảm giác rất kì lạ. Nhìn khuôn mặt trầm ngâm của hắn, nó không tự chủ nói một câu khiến hắn ngạc nhiên:

– Cảm ơn anh về tất cả!

– Tại sao em lại nói vậy?

Giao mắt nhau, đôi mắt hần sâu hun hút khiến nó không thể nắm bắt được. Bỗng hàng loạt kí ức hiện lại trong đầu nó, những thứ liên quan đến hần hiện rõ mồn một. Nó nở một nụ cười, hần nghĩ rằng đó là nụ cười đẹp nhất mình từng thấy..

– Tôi nghĩ đây là lần cuối cùng mình gặp nhau!

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Cấp 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 130: Biển lửa

Giữa cái mùi thuốc súng nồng nặc, những làn mưa đạn bom cứ dội vào nhau, tiếng nổ, tiếng bắn từ những cây súng máy khiến người ta không thờ nổi

Khi mà cả hai đứng đối diện nhau, khi mà nó nhìn thấy mình trong đôi mắt sâu hun hút kia nó mới nở nụ cười. Nụ cười thật ngọt ngào, khiến người ta cảm thấy thanh thản nhưng lại không hề phù hợp với tình cảnh hiện tại!

– Lần này tới lượt em bị điên à?

Hần chau mày nhìn nó, lúc này hần cảm thấy ghét cái nụ cười kia..

– Chúng ta thử cá cược xem!

Nó quay đầu nhìn sang phía cửa sổ gần đó, bên ngoài là người của đối phương ập tới, cũng có người bên nó. Không hiểu sao, lúc này tâm trạng nó lại có phần tốt hơn..

– Được! Em muốn cá gì?

– Liệu đây có phải lần cuối cùng mình gặp nhau hay không?

Nó lại quay sang nhìn hần, nhìn vào khuôn mặt lạnh băng ấy. Hần nhú mày rồi từ từ giãn ra, khuôn mặt lại trở về vẻ bình thường như mọi ngày. Chẳng phải đây là việc nằm trong tay hần sao? Chỉ cần đưa nó ra khỏi đây, hần sẽ thắng.

– Nếu không phải thì sao? – Hần nói tiếp

– Tôi sẽ làm theo một yêu cầu của anh!

Hần nở nụ cười đắc ý nhưng rồi cũng nhanh chóng tắt đi, nếu nó thắng thì sao? Câu hỏi này chạy ngang qua dòng suy nghĩ, cắt ngang nụ cười của hần..

– Đi thôi, Ken đang đợi!

Nó cũng không nói nếu đây thật sự là lần cuối cùng thì sao, cứ vậy mà cá cược. Hần cũng giữ im câu hỏi này trong đầu, hần tin rằng điều này không thể xảy ra!

Nhờ tập luyện hàng ngày, nó có được sự chịu đựng khá tốt. May mà đạn bắn vào phần mềm, nó vẫn còn gắng gượng được. Hần diu nó đi, từng bước đều rất cẩn thận. Từng bước một mà tiến đến sảnh chính, mồ hôi trên trán nó tuôn ướt cả mặt. Không hiểu sao trên đường tới sảnh chính, tụi nó không hề gặp người của đối phương mặc dù tiếng súng máy vẫn còn. Hần thân thủ tốt, có vác thêm nó cũng chẳng nhằm nhò gì nên bước chân không hề chậm lại..

Ngôi trường này quá rộng, nên sảnh chính cũng phải tương xứng như thế. Bên trong sảnh, hai bên đang đấu đá lẫn nhau. Hần với nó nép sát vào bức tường, hần quan sát một hồi rồi mới quay sang nó:

– Ở đây đợi tôi, tôi quay lại liền!

– Cẩn thận!

Hần gạt đầu rồi nhanh chóng đi tới nơi Ken, không hề trúng một viên đạn nào cả. Nó thở phào nhẹ nhõm nhìn xuống bắp chân mình, cử động nhiều khiến máu lại chảy tiếp. Mất quá nhiều máu, nó cũng có thể đi đời. Thở hắt ra một tiếng, nó mạnh tay xé một mảnh vải rồi buộc chặt vết thương. Cái đầm trắng xinh giờ đã bị rách te tua, còn vương cả màu đỏ của máu. Nó cũng chẳng quan tâm, buộc xong nó lấy từ phía thắt lưng sau cái bóp mà ban nãy đã nhanh tay nhét vào lúc hần xử lí vết thương. Nó lấy cái điện thoại từ bên trong, cả một cuộc gọi nhờ vả một tin nhắn từ một số lạ mà lần trước nó đã gặp. Nó mở tin nhắn, nội dung lại một lần nữa khiến nó nhú mày, dăm chiêu suy nghĩ. Bỗng từ phía sảnh chính, tiếng nói của một người cắt ngang dòng suy nghĩ

đó:

– Thì ra là hai người, thật vinh hạnh cho tiểu nhân quá!

Một người đàn ông bước vào vác trên vai cây súng máy lớn, về mặt chẳng xem ai ra gì. Anh giờ tay ra hiệu dừng bắn, cả bên đối phương cũng không tiếp tục nhả đạn nữa. Ông ta nhìn Ken, môi nở nụ cười khinh bỉ:

– Xin chào, Bạch Minh Phong! – Ông ta nói

– Chào

Anh không hề run sợ, một tay đút vào túi quần một tay cầm súng. Hôm nay anh mặc một bộ vest trắng, từ đầu đến cuối chưa hề có một vết dơ dính lên người anh. Nhìn anh như một công tử nhà giàu ăn chơi, chứ không ai nghĩ anh có thể đáng sợ đến dường nào!

– Thật là có lỗi, đám tang của bà Bạch tôi không thể đến được!

Người đàn ông đó cố ý nói lớn, nó đứng dựa vào bức tường nghe rõ từng chữ một. Ken chau mày lại, anh biết đối phương đang mưu tính điều gì! Thuộc hạ hai bên đều căng thẳng, súng vẫn nhắm vào đối phương chuẩn bị nhả đạn. Người đàn ông đó nở nụ cười đắc ý nhưng cũng nhanh chóng vụt mất bởi một câu nói của anh:

– Dù ông không đến, mẹ tôi vẫn yên nghỉ nơi suối vàng!

Anh lạnh lùng đáp lại, chuyện đã đổ vỡ anh đành lật bài ngửa thôi!

Nó cầm chặt điện thoại trong tay, nghe từng lời ở ngoài kia mà lòng đau nhói. Thì ra đây là sự thật. Anh lại nói dối nó, một lần nữa. Mắt nhìn lên trần nhà, bỗng lúc này tim nó nhói lên.

– Chết tiệt!

Nó hạ thấp giọng, lại lên cơn nữa rồi. Nghiến chặt răng lại, nó ngó sang sảnh chính, nơi mà hai bên đang đối đầu với nhau. Nếu như lúc này mọi người phát hiện ra nó lại tái phát thì tình hình sẽ càng tệ, kẻ thù sẽ nhắm vào điểm yếu đó. Nó không cho phép vì bản thân mà liên lụy tới người khác.

Con đau ngày càng dồn dập khiến nó thờ dốt, mặt nhăn tít lại ngược nhìn trần nhà. Nó cố lấy cái bóp từ thắt lưng, lấy ra một bao nhỏ trong suốt. Cái bao nhỏ đó đựng vài viên thuốc mà nó đã chuẩn bị sẵn, dường như nó đã đoán trước được việc này. Không chần chừ, nó lấy ra hai viên rồi nuốt vào. Thường khi tái phát, nó chỉ uống một viên nhưng hôm nay thì khác. Nó cần tập trung, không được xảy ra bất cứ sơ suất nào cả..

Đề bóp lại vị trí cũ, nó quăng cái bao còn vài viên thuốc xuống sàn, có lẽ từ giờ thì không cần nữa. Thuốc có tác dụng rất nhanh, cả cơ thể đã trở về trạng thái bình thường và bắp chân không còn đau nữa. Mà không, nó không còn cảm giác nữa mới phải..

– Tôi cũng mong là vậy vì các người đã tìm lại được cô con gái thất lạc rồi mà!

Lúc này người đàn ông nói, chân nhip nhip xuống sàn. Hắn đứng cạnh anh nghe thế khẽ nhú mày rồi từ từ giãn ra. Đây là việc của Bạch gia, hắn không thể chen vào được nên đành im lặng quan sát.

– Chắc là phải cực khổ lắm mới tìm lại được nhỉ? – Ông ta nói tiếp

– Cảm ơn ông Triệu đây đã quan tâm đến chúng tôi, đúng là việc đó khó hơn với việc cha tôi diệt sạch đám người năm đó. Ông Triệu quả là mạng lớn nên bây giờ còn đứng đây mà phun ra những lời ” vàng ngọc ”!

Anh nói môi nhếch lên khinh bỉ đối phương. Ông Triệu mặt tối sầm lại, chân cũng không còn nhip nữa..

– Chỉ sợ những lời đó vừa nói ra đã trở thành chất thải của con người!

Câu nói của anh khiến thuộc hạ muốn cười mà cười không được, ai cũng mím môi lại. Ông Triệu tức đến đỏ mặt, mắt hằn lên vài tia đỏ. Ông ta đưa mắt sang thuộc hạ đứng cạnh, mắt hai người chạm nhau và người thuộc hạ kia khẽ gật đầu. Cây súng từ từ di chuyển sang tay anh..

– Những lời của Bạch thiếu gia không phải là quá khiếm nhã rồi sao?

Ông ta vờ bình tĩnh, trong khi người thuộc hạ của mình chuẩn bị bóp cò. Anh đương nhiên là phát hiện ra, môi càng nở nụ cười khinh bỉ:

– Tôi thấy những lời này thích hợp với ông Triệu đây chứ!

– Pằng.. Aaaaaaa

Tiếng súng nổ lên nhưng tiếng la không phải là anh mà là tên thuộc hạ kia. Hắn ta ôm lấy bả vai đang đổ máu, một viên đạn đã cắm thẳng vào xương. Anh chỉ cau mày, mắt quan sát xung quanh. Lúc này mọi ánh nhìn hướng về một hướng, là ở đằng sau anh và hắn.

– Thật là không có phép tắc!

Nó bước tới đứng cạnh anh, ngửi khí ngang tàn khiến đối phương ngạc nhiên. Trên tay là cây súng lục, nó nhìn đối phương bằng ánh mắt khinh khi. Người ra tay là nó!

– Đây không phải là Bạch Hạ Băng sao? Hôm nay tôi may mắn thật đấy!

Ông Triệu chuyển sang nó, ánh mắt ông ta như muốn ăn tươi nuốt sống đối phương. Nó chỉ cười nhạt một cái, rồi tiếp tục lên nòng. Tiếng lên nòng súng khiến không khí càng thêm căng thẳng, đối phương vài người nổi cả da gà..

– Chơi lén không thấy bắn sao?

Nó tiếp lời, mắt nhìn về phía tên thuộc hạ đang ôm bả vai đổ máu kia, khuôn mặt hắn ta hiện lên nỗi đau đớn tột cùng. Ông Triệu cũng đành mặt lại, nhìn tên thuộc hạ rồi lại nhìn nó:

– Vậy hành động của tiểu thư không phải là chơi lén sao?

– Pằng... Aaaaaaaaaaaaaaaaaa

Thêm một viên đạn cắm thẳng vào đùi của tên thuộc hạ, nó ra tay trước mặt nhiều người. Ông Triệu sắc mặt tối sầm lại, nó nhìn ông ta bằng ánh mắt khiêu khích:

– Bây giờ thì không!

– Mày, hỗn láo!

Ông ta gầm lên, chìa súng về phía nó. Nhưng lúc này anh và hắn cũng nhắm thẳng vào ông ta, môi nó nhếch lên:

– Đã vào cuộc thì ai cũng như ai, với lại ông là gì mà tôi phải nể mặt ông?

Nó ngông cuồng, không xem đối phương ra gì cả. Anh lúc này cũng nhếch mép, mắt nhìn sang nó rồi nhìn lại ông Triệu. Ông ta nghiến chặt răng, tay muốn bóp cò mà không thể, vì nếu làm vậy mạng ông ta cũng đi toi!

– Mày ngông cuồng y chang mẹ mày vậy, ngu xuẩn!

Mặt nó đánh lại theo từng lời của ông ta, anh cũng cau mày rồi đưa tay kéo nó lại. Nó nhìn anh, rồi nắm chặt bàn tay anh lại, nó biết anh giấu nó có lý do. Lúc này không phải là lúc để xúc động, chuyện này nó sẽ giải quyết với anh và Bạch gia!

– Cẩn thận lời nói của ông, đừng động đến mẹ tôi!

Nó nói, ngửi khí vẫn bình tĩnh nhưng đã trầm xuống. Hắn liếc mắt sang nó, môi hơi nhếch lên. Ông Triệu nghe thế liền bật cười:

– Con đàn bà đó, đến chết vẫn giữ tấm lòng chung thủy với chồng. Nếu lúc đó, nó chịu ngủ với tui tao thì đã không chết rồi!

Ông ta buông lời sỉ nhục, nó càng ngày càng nắm chặt tay anh lại, hơi thở cũng bắt đầu nhanh hơn. Anh đứng cạnh, súng vẫn chĩa về ông ta, mặt đang lạnh dần đi.

– Mày rất giống mẹ mày, y như đúc vậy. Hay là hôm nay mày ngủ với ông đây, ông sẽ tha mạng cho chúng mày hahahahahahahaha!

Giọng cười khà ó của ông ta khiến nó muốn nôn ra, người đàn ông này thật kinh tởm. Nó bắt đầu quan sát, số người hai bên không quá chênh lệch và bên nó đang chiếm ưu thế. Nhưng nó không thể để cho tí lệ tử vong tăng cao nữa!

– Ngủ với ông, được thôi!

Nó cười tươi khiến ông Triệu đầy thích thú, thuộc hạ bên nó cũng sững sờ nhưng không để lộ ra ngoài. Anh đứng cạnh cũng ngạc nhiên, nhưng khi thấy nụ cười kia liền nhếch môi. Nó buông tay anh ra, bước tới đứng cạnh hắn. Yun đưa mắt nhìn nó, cau mày không biết nó định làm gì. Nó dùng cây súng lục trên tay, vẽ theo từng đường nét trên người hắn, môi nở nụ cười tinh quái rồi quay sang ông Triệu đang đắc ý đằng kia:

– Ngủ với ông, nếu ông có một body như thế này, và cả khuôn mặt điển trai như thế này nữa thì tôi sẽ ngủ với ông! Chứ nếu tôi ngủ với một ông già xấu xí, lại còn không có nhân phẩm thì người ta sẽ nói tôi ngủ với một con lợn mất

Nó vỗ nhẹ vào mặt Yun, nụ cười tinh quái khiến hắn càng cau mày lại rồi từ từ giãn ra. Ông Triệu nghe thế liền gầm lên:

– Mẹ kiếp, mày nói ai là con lợn hả?

– Là ông điếc hay tôi nói chưa rõ? – Nó đáp lại

– Con khốn này, hôm nay tao không giết được mày thì tao không phải là con người!

– Đúng rồi, vì ông là con lợn mà!

Nó nhanh chóng đáp lời, càng nói càng khiến ông ta tức đến tím mặt. Hôm nay, ông ta bị sỉ nhục bởi một con nhóc còn chưa đến tuổi thanh niên! Thật nhục nhã!

– Pằng...

– Pằng pằng...

Một viên đạn bay về phía nó, hần nhanh tay kéo nó né đi. Rồi lại thêm hai viên đạn bay đến hướng ông Triệu từ anh, cả hai bên lại bắt đầu cuộc chiến. Hần kéo nó ra phía sau mình, không để nó bị thương. Ông Triệu ăn trọn hai viên đạn của anh vào chân và tay. Người của ông ta cũng nhanh chóng đầu hàng, chết hơn một nửa! Chỉ trong chốc lát, bên nó đã chiếm phần thắng. Đến tên thuộc hạ cuối cùng của ông ta cũng buông súng mà đầu hàng, chỉ còn lại duy nhất ông ta.

– Lũ chó, tụi bây còn không mau giúp tao!

Ông ta gầm lên khi thấy thuộc hạ của mình bị bắt giữ, ai nấy đều buông súng!

– Chịu chết đi!

Anh lên tiếng, nhìn bộ dạng thảm hại của ông ta!

– Có chết tao cũng lồi tụi mày theo, nơi này sẽ nhanh chóng thành biển lửa mà thôi! Người của tao đã đổ xăng bên ngoài, chỉ cần tao chết thì sẽ có tín hiệu và nơi này sẽ bị thiêu rụi hahahaha

– Lũ ăn hại này làm ông đắc ý rồi!

Ông ta còn đang cười thì từ bên ngoài, Key cùng thuộc hạ giải một đám người khác vào. Có cả Kino, Cen, Mạnh Cường, Tuấn Anh, Ngọc đang nhàn nhả đi vào. Ông Triệu quay lại, khuôn mặt từ đỏ biến thành tím ngắt rồi thành trắng bệch ra. Người của ông, đã bị tụi nó tóm gọn!

Những tên đó khuôn mặt đầy hốt hoảng, và người thu hút ánh nhìn của nó chính là Thu. Cô ta đang bị Ngọc bẻ ngược tay lại, bộ dạng nhếch nhác vô cùng. Ngọc chạm mắt với nó, tự nhiên trong lòng lại cảm thấy có lỗi khi giấu việc này đi. Và khi nhìn thấy vết thương ở bắp chân, Ngọc càng cảm thấy có lỗi nhiều hơn nữa. Nó nhìn Ngọc, hừ lạnh một tiếng rồi bước đi đứng cạnh anh. Chưa kịp đi mấy bước thì đã bị hần kéo ngược lại, bắt đứng cạnh mình. Nó cau mày rồi không nói gì, giờ không phải là lúc cãi nhau!

– Ông còn gì trắng trời trước khi chết không? – Anh cười lạnh

– Tao không tin là tụi mày dám giết vị hôn thê của Trang gia!

Ông ta bám lấy tia hi vọng cuối cùng, là Thu! Hần quay sang nhìn Thu, chạm mắt với cô ta rồi nhếch mép cười khinh. Mọi ánh nhìn tập trung lên cô ta, Ngọc cười nhạt rồi đập vào lưng khiến cô ta té ập về phía trước.

– Con khốn!

Thu gất lên chửi Ngọc, Ngọc định bỏ đi nhưng nghe thế liền quay đầu lại bước tới, dùng một chân đạp mạnh vào lưng cô ta. Thu hét lên, mắt đầy căm phẫn nhìn Ngọc. Ngọc chỉ nhếch môi, ấn mạnh chân mình xuống:

– Không bằng mày!

Ngọc hôm nay bộ đầm hôm trước đã mua cùng nó, nhìn cô nàng đẹp vô cùng. Mái tóc nâu đỏ buộc cao làm lộ ra cái cổ trắng ngần, đôi mắt đen láy càng khiến Ngọc thêm phần dịu dàng. Quả thật không hợp với tình cảnh hiện tại!

– Trang Hoàng Nhật, mày không định cứu vợ mày sao?

Ông Triệu hỏi, ông ta bám lấy bất cứ hi vọng nào giúp mình thoát chết. Thu là tia cuối cùng, vì theo ông ta biết và chính Thu cũng nói, hần yêu Thu tha thiết! Vì vậy, hần ta sẽ không giết Thu!

Hần nghe nhắc đến tên mình, liền nhìn ông ta, khuôn mặt vẫn vô cảm như thường:

– Vợ tôi đang đứng bên cạnh, ông còn kêu tôi cứu ai?!

Hần ám chỉ nó, khiến mọi người ngạc nhiên trừ những ai đã thân thuộc với cảnh này. Nó cau mày, tên chết tiệt này còn tâm trạng để giỡn sao??

– Ý anh là anh trai tôi sao?

Nó đáp lại, anh cũng đứng cạnh hần mà? Nghe đến đây Ngọc, Kino, Tuấn Anh bật cười nhưng cố nén lại.

– Vợ, em nói gì vậy anh nghe không rõ?

Hắn già đi, nở nụ cười dịu dàng với nó. Nó chỉ hừ lạnh một tiếng, đỏ mặt dày!

– Anh nói gì vậy Nhật, không phải chúng mình đã đính hôn sao?

Thu nghe hắn gọi nó là vợ liền hốt hoảng, chẳng lẽ cô ta đã sai sao?

– Anh đừng đùa nữa, hôm nay là em bị hại em bị người khác sai khiến. Đừng bỏ em, em xin anh!

Thu bắt đầu khóc lóc, nước mắt ngấn nước mắt dài trên mặt nhưng cũng chẳng lay động được hắn. Ngọc thấy vậy liền bỏ chân ra, không thể nào chịu được thể loại này mà!

Ông Triệu bây giờ cũng đã bị người của anh bắt lại, không thể nào tấn công được nữa. Thấy tình cảnh hiện tại, ông ta cảm thấy điềm không lành đang dần ập tới với chính mình!

Thu chạy đến trước mặt hắn, nó thấy vậy liền né sang một bên khiến hắn nhúm mày. Nó khẽ nhún vai, chẳng lẽ nó phải đứng đó coi hai người sụt sướt sao?! Đi đến đứng cạnh Ken, anh nhìn nó rồi lấy tay vỗ nhẹ đầu như một lời an ủi.

– Em bị người ta hãm hại, anh phải tin em!

Thu định ôm hắn nhưng hắn đã dùng tay cản lại, dù gì hắn cũng không muốn mạnh tay mạnh chân với phái yếu. Nhìn người con gái trước mặt, hắn đã từng yêu cô ta, chỉ là tình yêu tuổi mới lớn nhưng lại khiến hắn không thể nào quên được. Bây giờ nhìn Thu thâm thương thế này, nếu có người hỏi hắn có đau lòng không? Hắn dứt khoát trả lời: ” Tại sao phải đau lòng? ”.

– Đừng chạm vào tôi! – Hắn nói

– Anh không tin em sao, chúng mình đã đính hôn, sẽ kết hôn mà! Em chỉ bị người khác dụ dỗ thôi, việc lần này không phải nhắm vào anh – Thu phân bua

– Đính hôn, có không? Cô mau quên vậy sao? Hôm đó tôi còn chưa kịp trao nhẫn, đã thấy cô lảng lơ với thằng khác trên giường. Cô cũng là người nói chia tay, mau quên vậy sao?

Hắn nói mà vẫn rất bình tĩnh, trong hắn đã không còn hình bóng của Thu!

– Em... Em... – Thu lắp bắp

– Đừng nói với tôi là cô cũng bị hại, lão già đằng kia cũng đã chơi cô đến chán. Qua mặt tôi? Cô đủ khả năng sao? – Hắn nói tiếp

Thu ngẩn người, nước mắt vẫn lăn dài trên khuôn mặt. Không ngờ hắn lại vô tình đến vậy, nghĩ đến đây Thu liền bật cười. Nụ cười tâm thương, cô ta cười nhạo bản thân mình..

– Vậy là sao, chẳng phải cô nói hắn ta yêu cô sâu đậm sao?

Ông Triệu lúc này gất lên, vấn bài này ông ta đã thua sao?!

– Ông im đi, chỉ vì ông kéo tôi vô vụ này nên mới thảm bại như thế này!

Thu quát, chỉ vì nghe lời dụ dỗ của ông Triệu mà giờ cô ta đã mất hết tất cả..

– Mày cũng muốn giết Bạch Hạ Băng, đúng không? Chẳng phải đây là mục đích của mày sao? Bây giờ thắng thua đã rõ, mày muốn lật lọng sao?

Ông Triệu cười nửa miệng, lời ông ta nói khiến Thu khựng lại rồi quay sang nhìn nó. Nó vẫn đứng đó với khuôn mặt vô cảm nhìn Thu, như không hề để tâm đến việc có người khác định giết mình. Anh đứng cạnh nghe thế liền nhúm mày nhìn Thu, tay khoác vai nó kéo về phía mình như sợ Thu sẽ nổi điên rồi lao tới!

– Mày rút cuộc cũng chỉ là công cụ phát tiết thôi, chỉ có thể rên la dưới hạ thân của tao thôi. Tao có chết, mày cũng phải chết theo!

– Pằng.. Aaaaaaa

Ông ta vừa dứt lời, một viên đạn đã yên vị ở bả vai, máu tuôn ra không ngừng. Thu quay sang nhìn Yun, hắn đã tặng ông ta một viên!

– Đúng là chó không thể phun được ngà voi!

Kino nói, quan sát tình hình này giờ lại còn thấy nó nên trong lòng cũng đã an tâm. Thu nhìn nó rồi nhìn hắn, nở nụ cười nhạt:

– Một lũ máu lạnh!

– Cảm ơn trước khi tôi tặng cô một viên ngay đầu!

Hắn đặt họng súng ngay trán Thu khiến cô ta cứng đờ người. Chuyện đã đến mức này, hắn không còn đủ kiên nhẫn nữa..

– Giải hết về bang, đem lão già kia cầm máu lại rồi nhốt chung với cô ta. Ai bị thương thì xử lý đi!

Hắn buông súng xuống nói, không thể ở lại chỗ này thêm một phút nào nữa. Mọi việc đã xong, kẻ thù cũng bị bắt lại rồi không nên day dưa nữa! Anh cũng im lặng đồng ý, mọi người nhanh chóng làm việc. Nó không nói gì, cũng chẳng cảm thấy cơ thể mệt mỏi, có lẽ là do thuốc!

Mọi người bắt đầu ra khỏi sảnh, nó cùng hắn, anh và Thu là những người ra cuối cùng. Thu bị người của bang bắt lại, từng bước di chuyển nặng nề. Trước mặt cô ta là hắn, là tấm lưng rộng lớn nhưng đầy uy nghiêm. Mắt hắn lên vài tia đỏ, cô ta không thể để mọi chuyện kết thúc như thế này được..

Thu dùng sức đẩy người ở phía sau ra, nhanh tay lấy con dao găm đã chuẩn bị từ trước ra rồi lao về phía hắn. Yun phát giác liền quay lại thì đã Thu gần ngay trước mắt với khuôn mặt giận dữ. Mọi chuyện xảy ra như chớp, hắn nghĩ mình đã ăn một dao nhưng không! Ai đó đã chạy tới ôm chặt lấy hắn rồi cả hai ngã xuống đất.

– Như!

Giọng anh đầy hoảng hốt, hắn mở mắt ra đã thấy nó nằm úp trên người mình và con dao đã đâm thẳng vào bả vai nó. Anh chạy tới đỡ nó dậy, giọng nói gấp gáp:

– Như, mở mắt ra nhìn anh!

Nó nghe thấy giọng nói của anh, nghe thấy tiếng bước chân dồn dập rồi từ từ mở mắt. Anh đỡ nó đứng dậy, nó chỉ nhìn anh rồi khẽ cười:

– Em không sao!

– Không phải là lúc nói chuyện đó, Yun mày lại đỡ Như đi, tao ra lấy hộp sơ cứu!

Hắn tới đỡ nó, tên thuộc hạ cũng đi theo anh. Chỉ còn lại ba người ở trong sảnh, không ai giữ Thu vì họ biết cô ta không còn sức để trốn nữa!

– Được, đúng là cơ hội tốt. Cả ba sẽ cùng chết với nhau!

Thu nói, rồi tiếp theo đó cô ta xoay xoay chiếc vòng trên tay rồi ấn một cái, không biết từ đâu mà ngọn lửa đã cháy lên!

Hắn liền đỡ nó chạy ra ngoài, nhưng đã quá trễ, ngọn lửa trong tích tắc đã bao quanh sảnh chính. Những người bên ngoài liền hoảng hốt, đi tìm nước mà dập lửa!

– Cô điên rồi!

Hắn quát Thu, không khí ngày càng nóng lên..

– Đến tận cuối cùng, anh vẫn vô tình với tôi! Ngày hôm nay có chết tôi cũng phải đem theo hai người, không thì sẽ cô đơn nơi suối vàng mất!

– Đồ ngu xuẩn! – Nó nói

– Chịu được không? – Hắn hỏi nó

– Được, không sao đâu! – Nó nói

Hắn dìu nó đi tìm đường ra, bao quanh là biển lửa, chỉ còn cách lao thẳng ra ngoài! Hắn cởi áo vest ra khoác cho nó, rồi nói:

– Chạy thật nhanh ra ngoài, bám sát tôi!

– Ừ!

Hắn nắm chặt tay nó, cảm giác bất an tràn ngập. Nó nhìn Thu, cô ta vẫn đứng đó như chờ chết. Nó cũng không để tâm nữa, mặc kệ cô ta!

– 1...2...3!

Nơi này bắt đầu sập, khung cảnh hỗn loạn. Hắn kéo nó chạy ra ngoài, nó nhắm tịt mắt chạy theo nhưng vì vết thương ở chân nên khiến nó chậm dần kéo theo cả hắn. Lúc này khi đã gần thoát ra ngoài, hắn chỉ còn một chút nữa sẽ thoát thì nó lại bị Thu kéo lại

– Tao sẽ không chết một mình đâu!

Hắn vẫn nắm chặt tay nó, nó dùng sức gạt Thu ra nhưng không được. Giằng co ở giữa biển lửa, nó phát hiện trên đầu hắn một mảnh tường sắp rơi.

– Không được buông tay, nắm chặt vào!

Hắn nói, cố kéo nó ra ngoài, khỏi khiến cả ba không thể thở được! Nó nhìn hắn, nhìn khuôn mặt đang lo lắng kia rồi mỉm cười. Nếu cứ giằng co, cả ba sẽ chết. Hắn cảm giác tay nó không còn nắm chặt nữa, một nỗi sợ dâng lên trong lòng hắn. Và khi nhìn thấy nụ cười trên môi nó, là nụ cười của sự tuyệt vọng. Trong lúc không chú ý, hắn bị nó đập một cái thật mạnh rồi văng ra ngoài, thoát ra khỏi biển lửa. Đồng thời mảnh tường rơi xuống chặn cả lối đi!

– NHƯ, NHƯ!

Hắn gào thét, anh liền chạy tới chưa kịp hỏi han đã thấy bộ dạng của hắn liền biết đã có chuyện xảy ra. Và khi không thấy nó, anh ngã khụy xuống đất! Hắn như người điên muốn xông vào nhưng bị Kino cùng Cen giữ lại:

– BUÔNG TAO RA!

Hắn gầm lên, như con thú hoang bị bắt..

– EM ĐIÊN RỒI, EM MAU BƯỚC RA ĐÂY CHO TÔI!

– Máy bình tĩnh đi, muốn chết hả? – Cen gắt lên

– Mẹ nó, mau ra cửa sau!

Key dẫn theo thuộc hạ chạy vòng theo cửa sau, trong khi anh đứng đưa mắt nhìn biển lửa rồi chân tự động bước tới. Ngọc phát hiện liền bước tới ôm chặn anh lại:

– Điên rồi hả?

– EM BUÔNG RA! – Anh nói

– TỈNH LẠI ĐI, ANH CÒN MẤT BÌNH TĨNH NỮA THÌ PHẢI LÀM SAO ĐÂY?

Ngọc quát, cả hai sắp lớn đều điên lên, chỉ sợ mọi người không quản nổi mắt! Lúc này, qua tai nghe vang lên một giọng nói quen thuộc, thanh âm bay bổng, có chút nặng nề..

– Trang Hoàng Nhật, tôi thắng rồi. ...

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Cấp 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 131: Kha thảo như – bạch hạ băng đã chết !

Dường như đến cả ông trời cũng không giúp họ, cơn gió làm cho ngọn lửa càng thêm lớn, bao trùm cả khu sân chính mọi thứ dần bị đốt thành tro. Tiếng hô hào, tiếng hát nước và cả những bước chân hối hả khiến cho khung cảnh càng thêm hỗn loạn. Ngọn lửa đêm đó, thiêu rụi tất cả, trong lòng mọi người cũng hoá thành tro tàn. ...

– Trang Hoàng Nhật, tôi thắng rồi. ...

Ngữ khí của ai đó rất bình thản, như mọi việc chưa xảy ra, như ngọn lửa kia chưa hề xuất hiện. Mọi người chết đứng tại chỗ, kể cả anh và hắn đang vùng vẫy cũng bất động. Vài giây sau, không còn giọng nói đó mà chỉ còn lại tiếng rè rè qua tai nghe, hoàn toàn mất tín hiệu..

– Như em có nghe anh nói gì không? Mau trả lời anh đi!

Ken cố chấp vẫn cố gắng liên lạc nhưng đáp lại anh vẫn là tiếng rè rè chứ không còn giọng nói quen thuộc kia nữa. Bàn tay Ngọc đang ôm anh cũng bắt đầu run nhẹ, quay lại nhìn khu sân chính đang chìm trong biển lửa kia. Hơi thở cũng bắt đầu nặng nề, Ngọc bước từng bước tiến tới nhưng rồi lại ngã xuống quỳ trên mặt đất, môi mấp máy. Tinh thần sụp đổ trong phút chốc, khoé mắt và sống mũi rất cay...

– Chỉ là trò đùa thôi, không phải như vậy đâu, ngọn lửa sẽ tắt nhanh thôi nhanh lên mau dập lửa đi!

Ngọc lắc đầu phủ nhận, ngữ khí rất mạnh mẽ nhưng nước mắt vẫn lăn dài. Sự thật này dù có đánh chết Ngọc cũng không thể chấp nhận được. Nước mắt theo đó mà vẫn lăn dài rồi rơi xuống mặt đất..

Kino nhìn qua, trong tim bỗng tê nhói rồi bất giác buông hắn ra mà bước tới chỗ Ngọc. Quỳ xuống trước Ngọc, nhìn thấy đôi mắt đầm lệ kia cũng biết rằng cô nàng đang suy sụp đến chừng nào. Ngọc nhìn Kino rồi nở nụ cười gượng gạo:

– Anh nói đi, đây không là sự thật đúng không? Như sẽ bước ra đúng không, anh nói đi!!!

Từng lời nói như xuyên vào tim mỗi người, Kino nhìn Ngọc suy sụp đến mức muốn phát điên mà chạnh lòng. Kino không nói gì chỉ đưa tay ép đầu Ngọc vào vai mình, không để cô nhìn vào ngọn lửa đó nữa!

– Tại sao anh không trả lời hả? Anh phải trả lời, mau trả lời cho tôi!

Ngọc lập tức giẫy giụa, hai tay đánh loạn xạ. Kino chỉ biết nén cơn đau, ghì chặt đầu Ngọc lại vẫn không mở miệng dù chỉ một lời...

– Xin lỗi, thật sự rất xin lỗi..

Ngọc không còn sức nữa mà chỉ biết khóc nức trên vai Kino, hai tay vòng ra sau lưng anh ta rồi bấu chặt vào lưng anh ta. Cảnh tượng thương tâm vô cùng.

Từng lời nói của Ngọc như kéo hẳn rơi xuống vực thẳm. Hẳn chôn chân tại chỗ, trong đầu lặp đi lặp lại lời nói của nó. Trước mắt hẳn hiện lên hình ảnh một người con gái vai bị một con dao đâm vào và đang ở giữa biển lửa nhưng môi vẫn mỉm cười. Hẳn nhớ lại lúc nó buông tay, chấp nhận thế cho hẳn một mạng mà không hề chần chừ. Nhớ lại lúc nó đè trên người mình, đỡ một nhát dao ngay vai từ Thu. Nhớ lại lúc nó từ phía góc tường bước ra, chân không bước lên những mảnh thủy tinh vỡ vụn mà không hề tỏ ra đau đớn. Nhớ lại lúc ở căn nhà cũ, nó xuất hiện với đôi mắt sưng đỏ. Nhớ lại lúc ở sân thượng, nó gây lộn với Ken rồi trốn lên đây, một mình ngồi nhìn lên bầu trời đêm. Từng kí ức một hiện lên trong đầu rồi hẳn nở nụ cười, sóng mũi lúc này có cảm giác hơi cay.

– Em không có gì giỏi, chỉ giỏi về việc khiến người ta đau lòng!

Cen đứng cạnh tay đặt lên vai hẳn bóp chặt lại, thờ dài thườn thượt. Mọi việc xảy ra quá nhanh, không ai lường trước được rằng Thu sẽ hoá điên cho người đột khu sánh chính. Và cũng đâu ai biết được, nó thay Yun ở lại cùng Thu..

Ken vẫn đứng đó, bộ comple trắng đã nhuộm màu máu đỏ. Máu từ vết thương trên vai của nó dính lên tay anh, quần áo của anh. Anh như người mất hồn, tiếng khóc nức nở của Ngọc kéo anh về hiện tại. Nhìn xung quanh, mọi người đều im lặng không ai nói gì, dường như họ đã bất lực. Lại một lần nữa, anh đã phạm sai lầm. Anh đã vô tình đem tính mạng nó ra đánh cược mà không hề hay biết. Anh sẽ phải đối diện với sự thật này như thế nào đây? Anh phải ăn nói với ba mình ra sao? Và cuối cùng, anh phải đối diện với nó như thế nào đây...? Anh đau lòng, đau đến chết đi được..

– Đến cả câu tạm biệt còn chưa nói, em nở bỏ đi vậy sao?

Anh nói mà lòng đau lên từng nhịp đập, người con gái đó anh không thể nào nhìn thấy được nữa rồi..

Tiếng Ngọc khóc nức nở, miệng vẫn luôn nói lời xin lỗi khiến ai cũng đau lòng. Cú sốc này ập tới khiến người ta không đỡ nổi..

– Thừa sếp, cảnh sát đã gần đến nơi..

Người của anh nói, e dè nhìn anh. Ken hít một hơi thật sâu, cố lấy lại tinh thần rồi cất cao giọng:

– Rút lui, Mạnh Cường ở lại giải quyết, gọi thêm David tới đi còn lại thì về bang!

Ai nấy đều im lặng làm theo, Ngọc khóc đến ngất trên vai Kino, cô nàng không còn chút sức lực nào nữa. Kino bế Ngọc trên tay đi ra xe, để cô ngồi trên đùi dựa vào người mình mà ngủ thiếp đi. Anh đứng nhìn khu sảnh chính vẫn chìm trong biển lửa một hồi rồi quay lưng bước vào xe Kino vừa ngồi. Cen cũng nhanh chóng rời đi, chỉ còn Yun là đứng tại chỗ. Hẳn nhìn vào một khoảng không trung, mặc cho sức nóng từ ngọn lửa tràn tới..

Dưới bầu trời màu đen có vài ngôi sao là một mảng màu đỏ cam lớn đang vùng vẫy cùng gió, có một người con trai đứng ở đó như tô điểm cho biển lửa. Nhìn từ phía sau, chàng trai có vóc dáng rất đẹp, từ người toả ra một loại áp lực khiến người khác e sợ. Nhưng không hiểu sao, lúc này đây trước ngọn lửa, người ta lại thấy chàng trai mang một vẻ u buồn, cách chàng trai đứng trước ngọn lửa sao mà thương tâm..

– Mẹ kiếp, sao không dập lửa được vậy!!!

Key tức giận chửi một câu, mọi cánh cửa đã bị lửa chặn lại khiến Key không thể nào xông vào. Từ lúc nghe câu nói của nó, trong lòng lại càng lo sợ hơn. Key không chấp nhận sự thật này, không bao giờ! Tuấn Anh đứng cạnh, lúc này cậu ta bình tĩnh hơn ai hết vì có điên lên thì cũng có giải quyết được đâu. Tuấn Anh hiểu nó, nhất định là nó đã buông bỏ mọi thứ, mặc cho số phận..

– Sếp, Ken vừa hạ lệnh bảo tất cả rút lui!

Một thuộc hạ nói lại với Key, Tuấn Anh đứng cạnh cũng nhúm mày đầy khó chịu!

– Chết tiệt, nó điên rồi sao?! – Key quát

– Có vẻ cảnh sát đã gần tới! – Tên đó nói tiếp

– Chó chết, mặc kệ bọn chúng, mau dập lửa đi! – Key nói

– Họ nói... Người đã chết rồi!

Tên đó chán chừ rồi mới nói, chỉ cần một câu cũng khiến Key chết đứng. Tuấn Anh cũng nghe thấy liền sững người, mắt mở to không tin vào sự thật. Key nhìn tên đó rồi nắm cổ áo hất gần lên từng chữ một:

– Mày vừa nói gì?

– Họ... Họ nói..... Người bên trong ..... chết rồi!

– Bộp

Tên đó vừa dứt lời Key đã giáng cho hắn ta một đấm khiến tên đó ngã xuống đất. Key lao tới, kéo hắn lên rồi đánh đấm liên tục, khiến tên đó sống dờ chết dờ. Tuấn Anh cũng những người khác nhanh chóng kéo Key ra, Key điên tiết gầm lên:

– BUÔNG TAO RA!

Tuấn Anh thấy tình hình không ổn liền dùng sức chặt vào gáy khiến Key ngất đi. Cậu ta chỉ thờ dài đầy thương tâm rồi ra lệnh cho mọi người mau chóng rút lui. Giờ phút này, Tuấn Anh biết ai nấy đều rất nhạy cảm, kể cả cậu ta cũng vậy...

Khi Key tỉnh dậy, trời đã sáng, Key nằm dài trên giường không muốn xuống, tay gác lên trán nhắm mắt lại. Môi nở nụ cười nhạt, sóng mũi lúc này cũng cay xè. Nhắm nghiền hai mắt lại, cố ý không để thứ nước mắt mặn kia rơi ra. Đến tận lúc này, Key vẫn không thể chấp nhận được sự thật này! Nằm một lát lại thấy khó chịu, Key đánh lết xuống giường, cả người đầy một mồi.

Dưới phòng khách, Kino ngồi dựa vào ghế, Ngọc gối đầu trên đùi Kino trên người đắp áo của Kino và cả hai vẫn đang chìm vào giấc ngủ sau một đêm dài tựa như một năm. Trong lúc ngủ, tay Kino nắm lấy tay Ngọc, như muốn an ủi, giúp cô có trọn giấc ngủ. Đối diện đó là Tuấn Anh, cậu ta đang nằm trên cái ghế nhỏ hơn mình nên chân đành gác lên bàn. Bộ dạng ngủ đầy bất mãn, có vẻ tối qua Tuấn Anh đã nhường cái ghế to kia cho đôi trẻ!

Key nhìn bọn họ, quần áo ngày hôm qua vẫn chưa thay ra, ai nấy đều một mồi. Người hầu lúc này không dám phát ra tiếng động, cũng chẳng dám bước vào phòng khách. Key kêu người pha cho mình một tách cà phê, rồi dặn đầu bếp nấu vài món để ăn một chút. Key ngồi xuống ghế đơn, mắt nhìn hai bên, bọn trẻ vẫn ngủ nên Key cũng chẳng muốn đánh thức. Cô người hầu vừa đặt ly cà phê xuống, tay lỡ trúng vào chân Tuấn Anh khiến cậu ta tỉnh giấc. Đôi mắt màu xanh rêu mở ra, đôi mắt khép hờ nhìn cô người hầu khiến cô ta không rét mà run. Key ra hiệu cho cô ta lui xuống, cầm ly cà phê uống một ngụm rồi nhìn Tuấn Anh. Cậu ta nhìn thấy Key đang yên vị trước mặt mình liền hừ lạnh một tiếng rồi ngồi dậy, cởi áo bên ngoài ra, xoắn tay áo sơ mi lên rồi đứng dậy đi rửa mặt. Khi trở lại vẫn thấy Key bình thản một cách lạ lùng, ngồi nhắm nháp ly cà phê trên tay, có vẻ anh ta đã bình tĩnh hơn đêm qua..

Tuấn Anh ngồi phịch xuống ghế tạo ra tiếng động khiến Kino mở mắt, nhìn chăm chăm vào cậu ta. Kino nhìn xuống Ngọc đang ngủ say sưa, mắt sưng húp lên, có lẽ cô cần thời gian nữa để bình tĩnh..

– Làm gì ở đây?

Key lúc này lên tiếng, giọng hơi nhỏ tránh việc Ngọc thức giấc nhưng cũng đủ để lọt vào tai Kino và Tuấn Anh. Đặt tách cà phê rỗng xuống, một cô người hầu thấy thế liền lập tức đi lấp đầy tách. Một tách cà phê khác được đặt xuống, Key nhàn nhã cầm lên uống tiếp. Tuấn Anh chỉ nhún mày rồi nói:

– Anh..không thích cà phê mà?!

-Ừ, không thích! Nhưng Như rất thích..

Key cười nhạt, từ trước đến giờ rất ít khi Key đụng vào loại thức uống này. Nhưng nó lại rất thích, mỗi khi pha thì sẽ sẵn pha cho Key một tách và anh ta chưa bao giờ từ chối. Hôm nay, Key lại muốn uống, càng uống lại càng cảm thấy nghiền nghiền ở cổ họng..

Mọi người đều nín thinh trước câu nói của Key, mặt của Tuấn Anh tối sầm xuống, Kino hít một hơi sâu rồi thở ra...

– Như! Như mày về rồi hả?

Ngọc bỗng thức giấc khi nghe đến tên nó, ngồi bật dậy kêu tên nó trong vô thức. Mọi người ngạc nhiên nhìn Ngọc, Key cũng đặt tách cà phê xuống thờ dài đầy nặng nề. Ngọc ngó quanh ngó quắt tìm kiếm nó trong vô vọng, rồi lại ngồi thẫn người ra, hai tay nắm chặt áo của Kino như muốn xé làm hai mảnh. Đầu đó trong ngôi biệt thự này vẫn còn vương vấn hơi thở của nó, hình ảnh rồi cả giọng nói. Ngọc cuối gầm mặt xuống, khoe mắt lại cay xè nhưng môi nở nụ cười nhạt:

– Cái con nhỏ này, bỏ đi đâu vậy không biết?

Chưa bao giờ Ngọc yếu đuối như lúc này, nước mắt cứ rơi ra trong vô thức rồi thấm vào áo của Kino. Kino đưa tay kéo Ngọc dựa vào mình, tay vỗ nhẹ vào đầu Ngọc như một lời an ủi. Cô nàng khóc nức nở, người co lại vùi mặt vào áo của Kino. Key chỉ nhìn Ngọc rồi nhắm nghiền mắt lại, khoe mắt cũng cay xè theo. Tuấn Anh trong đầu trống rỗng, chỉ vô thức nhìn vào một khoảng không không xác định.. Được một lúc sau, Ngọc lại ngủ thiếp đi lúc nào không hay..

– Những người kia đâu?

Key thấy Ngọc ngủ nên mới hỏi, tránh để Ngọc thêm kích động..

– Ken đi đến gặp ba, sau khi ông ấy nghe tin thì ngất xỉu nên Ken phải ở lại đó. Còn Yun thì biến mất, không thấy đâu cả. Cen về bang để thu xếp mọi việc rồi. Kai có lẽ cũng sắp tới đây, Pin cùng những người còn lại đến hiện trường để...

Nói đến đây Tuấn Anh cảm thấy cổ họng mình nghẹn lại, rồi tự nở nụ cười chế giễu bản thân.

– Nhặt cốt!

Key thẳng thừng nói, Tuấn Anh cũng gật đầu xác nhận...

– Chết thật..

Key buông một câu rồi bước thẳng lên lầu, mặc cho những người khác muốn làm gì thì làm. Bây giờ tâm tình không tốt, có ngồi ở đó cũng chẳng được gì. Key khoá cửa phòng, điện thoại tắt nguồn rồi nằm dài trên giường. Đưa tay với lên chiếc tủ gần đó, cầm lên một khung ảnh. Trong đó là mọi người, tám hình chụp lúc đi biển. Nó cười rất tươi, nụ cười thuần khiết..

Key nhớ lại ngày đầu tiên gặp nó, cũng chỉ là một dịp tình cờ mà thôi. Nó trên đường đi mua kem về, Key vừa mới giao chiến với bọn du côn xong tâm trạng rất xấu nên chẳng ai dám lại gần. Trên con đường, không hiểu sao Key lại va trúng nó khiến cây kem rơi xuống đất. Key không phân biệt đúng sai, liền quát nó:

– Đi đứng kiểu gì thế hả? Muốn chết sao?!

Lúc này nó mới giương đôi mắt tím lên nhìn đối phương. Key cảm thấy đôi mắt này rất quen. Lúc này mới quan sát nó, mái tóc màu bạch kim cột cao, nước da trắng khiến nó trông nổi bật hơn ai hết..

– Này, anh mới là người đi đứng kiểu gì đó!? Bộ mắt để sau lưng hả??

Nó đứng dậy quát lại khiến Key giật mình. Bộ dạng này rất quen, thật sự rất quen dường như Key đã thấy ở đâu đó rồi. Đứng mãi vẫn không nghĩ ra, Key đành hạ giọng xuống nói:

– Nhóc con, tên gì?

– Anh hỏi làm gì?

– Trả lời mau, lằng nhằng!

– Không!

Nó cứng đầu không chịu nói khiến Key thêm tức. Nhưng lúc này Key lại rất muốn biết tên nó, vì nó rất giống với một người nhưng Key không thể nhớ ra được..

– Nhóc con, cái tên đôi lấy cây kem!

– Không!

– Hai cây

– Không

– Ba cây!

– ....không

– Mười cây!

– .....không

– Rồi ok, một thùng đôi cái tên!

– Kha Thảo Như!

Nó lập tức trả lời, Key ngẩn người rồi bất giác nở nụ cười. Ấn tượng đầu tiên của Key về nó chính là: Rất dễ dụ!

– Ngoan, về nhà đi! – Key cười

– Một thùng kem, nhanh lên! Tiền trao cháo múc, dám ăn quýt sao?

Key càng cười lớn hơn, bộ dạng này thật sự rất quen. Nó nhìn Key cười còn tưởng anh ta bị điên, đành trách bản thân đã bị lừa nên thờ dài...

– Gặp trúng tên điên rồi! – Nó nói

– Nói ai điên? – Key ngưng cười

– Anh đó!

– Đá một phát dính vách bây giờ, về nhà đi!

Key giờ giọng lưu manh rồi bỏ đi, tâm tình cũng vui vẻ hơn. Còn nó hậm hực về nhà, tiếc nuối nhớ lại cây kem. Một ngày sau, có người đem đến nhà nó hai thùng kem, loại kem đặc tiền mà nó chưa từng ăn. Lúc đó nó lơ ngơ nhận, trên đó có dính kèm tờ giấy ghi là: ”Nhóc con, sẽ gặp lại!”

Nằm trên giường nhớ lại chuyện cũ, Key bắt giấc mỉm cười. Nó đã cho anh ta thấy một khoảng trời khác, khác với cuộc sống Key thường ngày phải đối diện. Nơi đó, không hề có sự bon chen, toan tính của con người. Ở đó, Key thấy được sự thuần khiết từ nó. Key nằm dài trên giường, chỉ nhìn vào khung ảnh...

Ken sau khi nghe tin ba ngã xỉu liền chạy tới, nhìn ông nằm trên giường mà lòng lại càng đau nhói. Chỉ sau một đêm, anh gần như mất hết tất cả. Làm sao anh dám đối mặt với ông đây?!

Đang thất thần nhìn ra cửa sổ, đã qua một đêm, anh vẫn chưa tài nào chớp mắt. Lúc này, ông Bạch tỉnh dậy, nhìn đứa con như người mất hồn đang kia mà không đành oán trách!

– Minh Phong

Anh giật mình nhìn ông rồi bước tới, quỳ rạp xuống nền, giọng nghèn nghẹn:

– Con trai vô dụng, không làm được gì cả!

Vệ sĩ xung quanh thấy không khỏi bất ngờ, ông Bạch nhìn đứa con trai rồi thở dài, tay đưa lên bóp nhẹ mi tâm, ông sau khi nghe được tin này liền ngã xỉu tại chỗ, với ông đây là cú sốc rất lớn. Người con gái vừa tìm được lại đột ngột qua đời, là ông chưa nghĩ thấu đáo hay là do nó tự gieo mình cho số phận. Người báo cáo nói rõ rằng chính nó đã thế mạng cho Yun, bằng không lúc đó có thể thoát ra được. Nghĩ đến đây, ông vừa đau vừa hận, ông đã quá tin tưởng vào Ken!

– Anh... mau rời khỏi chỗ này, tôi không muốn nhìn mặt anh nữa!

Ông hạ lệnh đuổi Ken, khiến anh chỉ biết cúi mặt không dám ngẩng lên. Anh biết, đây là lỗi làm không bao giờ tha thứ được..

– Ba là con không suy nghĩ chu đáo, nên đã để ra sơ suất nên mới...

Anh cảm thấy có gì đó nghèn nghẹn lại ở cổ họng, muốn nói nhưng không thể bật thành tiếng..

– Bây giờ anh nói thì có tác dụng gì? Anh đường đường là người thừa kế, là kẻ sau này sẽ đứng đầu gia tộc mà lại để xảy ra sơ suất. Ngày anh tìm được con bé, tôi muốn đem con bé về nước nhưng anh không đồng ý, sống chết giữ con bé lại. Để bây giờ là cái gì đây? Bạch Minh Phong, anh nói xem anh làm ra cái gì đây? Em gái anh, anh còn bảo vệ không nổi thì làm sao tương lai có thể nắm được gia tộc, anh thử nói xem! Tôi dạy anh thế nào? Một lỗi nhỏ cũng dẫn đến hậu quả không lường. Bây giờ hậu quả xảy ra trước mắt, giáng lên đầu con bé, anh nói xem anh đáng mặt làm anh trai hay không? Anh rút khỏi đây cho tôi, tôi không muốn nhìn thấy mặt anh nữa. Nếu anh muốn cãi lại, anh giỏi thì đem con bé lành lặn về đây, bằng không cái đầu anh tôi cũng không giữ! Cút!

Ông tức giận quát lên, anh nắm chặt hai tay lại, vẫn giữ tư thế cũ mà nghe. Vệ sĩ trong phong cũng cảm giác tử thần đã lảng vảng đâu đây..

– Cậu chủ, cậu hãy ra khỏi đây để ông chủ nghỉ ngơi!

Từ bên ngoài một người đàn ông bước vào, khoác trên người bộ vest chỉnh chu, vẻ chừng chạc không thể giấu hết đi vẻ điển trai của anh ta. Đầy gọng kính lên, đôi mắt sắc bén nhìn về phía anh. Từ người đàn ông này, luôn có nguy hiểm xung quanh anh ta. Ken nhìn anh ta, hít một hơi sâu rồi đứng dậy, cúi chào ba mình góc 90 độ rồi bước ra ngoài..

– Mẹ kiếp!

Anh đâm mạnh vào bức tường trên dãy hành lang, không giấu hết được cơn tức giận. Mặt anh tối sầm lại, lúc này có tiếng bước chân tới gần anh liền nhìn qua rồi nói:

– Alex, mẹ nó anh dám chơi tôi!?

Alex đẩy nhẹ gọng kính, mắt loé ra vào tia sáng nhìn anh rồi nghiêm mặt nói:

– Cậu chủ, là cậu để xảy ra sai sót!

Ken hừ lạnh một tiếng, chân đá vào tường một cái thật mạnh. Alex không khỏi nhúm mày, nói:

– Nếu cậu có ý định làm sập tường thì cứ việc!

– Chết tiệt, anh mà không phải người của ông già thì tôi đã lấy đầu anh rồi!

– Sai sót của cậu không thể không nói với ông chủ, vì có liên quan đến Như... Bạch Hạ Băng!

Alex nói rồi sửa lại, hiện giờ cái tên Kha Thảo Như tạm thời không nên gọi ra. Ken nghiêng răng nhìn Alex rồi nói:

– Con mẹ nó, đừng có lôi em tôi vào đây!

Nói rồi anh bỏ đi, mặt đừng đừng sát khí. Sai sót của anh chính là không ngờ nó dám bỏ trốn đến dạ hội. Đó chính là sai sót!

– Mẹ kiếp!

Anh đánh mạnh vào vô lăng rồi lái xe rời đi, trong lòng anh tựa như còn biết bao ản khuất. Anh cần về biệt thự, công việc duy nhất chính là tìm được xác nó đã chìm trong biển lửa!

Hắn nằm dài trên ghế, từ đêm qua đã trở về Trang gia. Hắn không muốn về chỗ của anh, vì hắn biết nơi đó chứa nhiều kỉ niệm. Điện thoại hắn cũng tắt nguồn, giờ hắn chỉ muốn yên tĩnh..

– Tôi nghĩ đây là lần cuối cùng mình gặp nhau!

– Chúng ta thử cá cược xem

– Trang Hoàng Nhật, tôi thắng rồi...

Từng câu nói cứ lặp đi lặp lại trong đầu, hắn khóc cười không xong. Khi con người ta mất thứ gì đó, mới biết trân trọng. Nhưng tại sao, hắn trân trọng ngay từ đầu vẫn mất đi nó..

– Đến cuối cùng, em mới là người vô tâm nhất..

Hắn nhếch môi, nó đi để lại đau thương. Nó đâu biết sẽ có bao nhiêu người suy sụp, đâu biết có bao nhiêu người khóc thương. Đến cuối cùng, nó mới là người buông tay trước..

Đôi mắt bị một tầng nước mỏng che đi, hắn nhắm mắt lại theo đó là giọt nước mắt chảy dài rồi rơi xuống ghế.

Người đến là duyên khởi, người đi là duyên tàn. Tưởng rằng sẽ bên nhau cả đời, nhưng khi mở mắt thì đã không còn người bên cạnh.

Hai cái tên Kha Thảo Như – Bạch Hạ Băng đã theo đó mà đi vào lòng người, là một cô bé xinh đẹp đã trải qua bao sóng gió, đau thương để rồi tự gieo mình vào biển lửa. Người con gái trong biển lửa ngày hôm đó, cười rất đẹp...

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Cấp 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 132: Tôi sẽ đến ngay , cho dù là địa ngục cũng sẽ đến cạnh em !

Này em, ở thế giới bên kia có tốt không?

Tôi ở đây, thế giới này không có em không tốt chút nào!

Này em, phải chăng em sẽ nhớ đến tôi?

Tôi nhớ em, nhớ đến phát điên mất rồi!

Này em, phải chăng em sẽ đau lòng khi nghĩ về tôi?

Tôi đau lòng, đau đến tận xương tủy khi nghĩ về em!

Này em, quay về với tôi được không?

Tôi ở nơi này không có em thật nhảm chán!

Này em, đừng khóc nữa được không?

Tôi sẽ rất đau lòng đó!

Này em, nói tôi biết em đang ở nơi nào được không?

Tôi sẽ đến ngay, cho dù là địa ngục cũng sẽ đến cạnh em!

Này em, tại sao lại trốn thoát khỏi tôi?

Tôi nơi này, như kẻ điên không ngừng tìm kiếm em.

Người đến là duyên khởi – Người đi là duyên tàn!

Tôi sẽ tìm được em!

Chàng trai nằm trên chiếc ghế, áo somi mở ba cúc lộ ra vòm ngực rắn chắc, mái tóc hơi rối vài cọng rơi xuống mặt. Đôi mắt nhắm lại, khuôn mặt yên bình đến kì lạ nhưng cũng thương tâm đến kì lạ. Bên ngoài khe có tiếng bước chân, tiếng xì xào nhỏ khiến đôi chân mày cau lại. Tiếp theo đó là tiếng gõ cửa nhẹ, đáp lại là sự im lặng đáng sợ..

– Thiếu gia, cậu Lâm Thiên Ân đã ngồi đợi từ tối qua đến giờ, không chịu rời đi, nhất quyết muốn gặp thiếu gia!

Giọng quản gia hơi run, ông ta mỗi lần đi tới căn phòng này lại rét run lên. Luôn có một loại hắc khí từ căn phòng này toả ra kể từ ngày đó, ngày Bạch Hạ Băng mất. Mà người ở trong phòng này lại là cậu chủ, ông ta chỉ muốn đem căn phòng này niêm phong lại!

– Mặc kệ hắn!

Người trong phòng đáp lại, giọng trầm ổn nhưng lại tạo áp lực cực kì lớn cho người khác. Ông quản gia nuốt nước bọt, hít một hơi thật sâu rồi lấy hết can đảm để nói:

– Thiếu gia, cậu Lâm Thiên Ân bảo nếu không xuống cả đời này cậu sẽ hối hận!

– Là tại ông bị điếc hay tôi nói nhỏ?

Người trong phòng bắt đầu không kiên nhẫn thể hiện qua lời nói. Chỉ là muốn ngủ, đám người chết tiệt này cứ phá đám?!

– Cậu Lâm Thiên Ân còn bảo là về việc của tiểu thư Bạch!

Lần này là một sự im lặng đáng sợ, một lát sau cánh cửa trước mặt ông quản gia mở ra, mùi rượu vang từ trong phòng toả ra khắp nơi. Ông ta cúi đầu không dám nhìn lên, nép sang một bên nhường đường. Người đó vừa đi ngang qua, ông đã cảm thấy mình vừa được thần chết ghé thăm. Thật sự, con người này càng ngày càng đáng sợ...

Ngồi phịch xuống ghế, bộ dạng chán đời của hắn khiến Cen khẽ nhủ mày. Từ người hắn ngửi được nồng nặc mùi rượu vang lẫn thuốc lá, nhất là khuôn mặt lạnh băng như kỉ băng hà kia, càng nhìn càng rét!

– Mẹ nó, muốn gặp mày khó đến vậy sao?!

Cen không nhận được chữ một câu, hắn đốt một điếu thuốc rồi nhàn nhã hút, khói bay từ mũi lẫn miệng ra. Thuốc lá khiến hắn tỉnh táo hơn được phần nào..

– Tao có gửi giấy xin nghỉ về bang, hiện đang trong thời gian nghỉ phép!

Hắn ôn tồn nói, dùng ngón tay dụi cho đốm lửa trên điếu thuốc tắt đi. Cen ngồi đối diện bị chọc tức muốn phát điên:

– Gửi cái con khỉ, cái ”Nghỉ phép dài hạn, tìm là giết” là thư đe dọa thì có! Hôm trước Kino đến đây tìm mày không xuống bắt nó đợi 3 ngày liền, mày nói xem mày còn xem tui tao là anh em không?

Cen đập bàn nói, tên này không chửi là không được! Hai Cen phải đi đến đây, mặt dày ngồi đợi. Đúng là chó chết mà!!!

– Mày tới là thay cho Kino? Trục phân công sao!? – Hắn nhếch mép

– Trục phân công cái con khỉ! Bây giờ mày có đi đến bang hay là không? Hay đợi tao dời cái nơi này lên, nói! – Cen gằn từng tiếng

– Dờ được thì dờ, mẹ kiếp đừng có ngồi đó nói khoác! – Hắn mất bình tĩnh

– Lâm Thiên Ân này dám nói dám làm, có việc gì mà phải sợ! Nói cho mày biết, một là mày theo tao đi đến trụ sở, hai là trong vòng 15 phút nữa tao cho người dời cái nơi này lên rồi đem mày nhốt vào chuồng khỉ!

– Mày con mẹ nó được lắm, tao đợi xem mày làm được gì!

Hắn đập bàn rồi quay lưng bước lên lầu, chưa kịp đi mấy bước đã phát giác có người tấn công phía sau. Đêm qua uống nhiều nên cả người hắn vẫn còn mệt mỏi chỉ chậm hơn Cen một giây là đã ăn ngay một phát vào gáy rồi bất tỉnh. Chỉ xảy ra trong tích tắc, toàn bộ ai có mặt ở đó đều sững sờ nhìn hắn nằm sõng soài trên mặt đất không dám hé môi nửa lời. Cen hừ lạnh một tiếng rồi quay sang nói với vài tên vệ sĩ gần đó:

– Tụi bây đem nó ra xe đi!

Đến khi hắn dần tỉnh dậy đã cảm thấy gáy mình đau nhức chứng tỏ người ra tay không hề kiêng dè, ra tay khá mạnh. Vừa mở mắt ra đã gặp khuôn mặt không mấy thiện cảm của Cen, rồi hắn bình tĩnh nhìn xung quanh rồi nhìn lại mình rồi lại nhìn xung quanh. Mẹ kiếp, hắn bị chơi lên!

– Chó chết, không đáng mặt quân tử mày chơi tao!

Hắn đập bàn đứng lên chỉ thẳng vào mặt Cen đang tập trung vào máy laptop. Cen hơi cau mày, gõ vài chữ rồi đẩy laptop sang một bên, dựa vào ghế rồi nhìn hắn:

– Tao nói tao quân tử lúc nào?

– Chưa kịp thấy bóng đã nghe tiếng, cho tôi xin đi. Người của hai anh sợ tới tái mặt rồi kia kìa!

Kai từ bên ngoài bước vào trên tay cầm tách trà giải rượu đặt xuống trước mặt hắn ôn tồn nói. Vừa mới nãy khi thấy Cen vác Yun vào, cả bang sợ tới mức mặt không còn giọt máu. Cả đám loạn hết lên cả, có người còn định gọi điện thoại báo cảnh sát nữa chứ. Đúng là tình huống dở khóc dở cười mà! Ai đời kẻ giết người không góm tay lại gọi cho cảnh sát báo rằng mình bị người ta hại, kêu cảnh sát điều tra chứ!

– Đây là lúc nào rồi mà còn có thời gian cãi nhau, rốt cuộc hai người có não không? Hay là dọc đường rớt não ra ngoài rồi?!

Key lúc này cũng bước vào, vẻ mặt mất ngủ hiện rõ rệt cho thấy tâm tình người này đang rất không tốt. Hắn đành nghiêng răng nghiêng lợi ngồi xuống, thù này không trả không đáng mặt quân tử! Kai ngồi xuống cạnh Cen, rồi thở dài lắc đầu ngao ngán.

– Rốt cuộc thì mày đã uống bao nhiêu chai rượu vang suốt mấy ngày qua vậy hả?!

Key ngồi không gần hắn cho lắm nhưng vẫn nghe mùi rượu vang từ người hắn toả ra lẫn cả mùi thuốc lá. Yun uống hết ly trà giải rượu, cái nóng giúp hắn tỉnh táo hơn ban nãy rồi mới trả lời Key:

– Đi tắm chung với tao rồi tao nói cho mày nghe!

– Xin lỗi anh đây không hứng thú với mày! Cút!

Yun bật cười rồi bước đi, dù gì cũng đã đến đây, hắn cần phải trong trạng thái thoải mái nhất. Trong phòng họp, Key khẽ rung mình rồi quay sang nói với hai người còn lại:

– Thăng này có khi nào không chịu được cú sốc nên sinh lí thay đổi, chuyển sang thích nam nhân không vậy?

– Chúc mừng mày, mày đã lọt vào mắt xanh của Trang Hoàng Nhật!

– Mày không còn gì từ tế hơn để nói à?!

– Anh Key, khổ cho anh rồi!

– F*ck, anh em tụi mày nín luôn đi!

Key khẽ bóp mi tâm rồi thở dài, kể từ ngày đó không đêm nào ngủ trọn giấc khiến cả cơ thể Key trở nên mệt mỏi đi. Lúc này từ bên ngoài, Ken cùng những người còn lại bước vào. Anh cũng tiêu tụy đi không ít, lâu lâu lại xoa thái dương để xua đi cơn nhức đầu. Hiện tại, những ai đang làm việc quá năng suất đều bị Pin thấy cho hộp vitamin kèm theo một câu:”Đừng để tôi phải tráo thuốc sổ vào đó! ”. Có nhiều kẻ nhìn bề ngoài nho nhã nhưng bên trong lại nguy hiểm vô cùng, ví dụ như Pin!

– Nghe nói Yun bị đâm cho vài phát lòi ruột rồi mày vác nó về phải không? Đau rồi, chết chưa?

Ken vừa ngồi xuống vừa nói, mắt nhìn Cen ngập ý cười. Cen nhếch môi, giọng nói châm biếm

– Nhờ có lửa tình từ nam nhân nên sống lại rồi!

– Ai cơ?! – Tuấn Anh ngạc nhiên

– Sếp của em! – Cen nói

Tuấn Anh tròn xoe mắt, quay sang nhìn Key rồi nuốt nước bọt. Không thể tin được mà!

– Mẹ kiếp, đừng có phá sự trong trắng của tao! – Key liếc Cen

– Mà con mẹ nó trong trắng chỗ nào? – Cen đáp lại

Key tức giận cầm tập tài liệu trên tay ném về phía Cen, anh ta nhanh chóng bắt lấy nở nụ cười. Cả phòng họp bắt đầu ồn ào, chủ đề thảo luận chính là Yun và nam nhân của hắn!

– Rốt cuộc hai đứa mày bắt đầu từ khi nào vậy? – Cen hỏi

– Không có! – Key nhú mày đáp

– Chắc là từ năm cấp hai chứ nhỉ, đúng không Ken? – Cen quay sang anh

– Ờ – Anh chăm chú đọc tài liệu hờ hững đáp.

– Chó chết, mày có biết gì đâu mà trả lời?! – Key quay sang anh

– Vậy chẳng lẽ mày là người đã thay đổi vận mệnh, xoay chuyển cuộc đời của nó hả? – Cen hỏi tiếp

– Tao xoay cái đầu mày á! – Key gằn giọng

– Hèn gì nó lại muốn ở chung với mày, tội bây sau lưng bọn tao lên lút ân ân ái ái! – Cen thờ dài

– Mẹ kiếp, là bốn người ở chung, mỗi đứa một phòng! – Key quát

– Vậy chắc hẳn đã ra mắt bố mẹ, định khi nào cưới?! – Cen mặc kệ Key hỏi tiếp

– Chó chết, mày thử lòng kiên nhẫn của tao hả?

Key chịu không nói quát lên, Cen cười không ra nước mắt. Lúc này hắn bước vào, vì ở đây cũng có chỗ ngủ của mình nên hắn có để sẵn vài bộ quần áo phòng khi cần. Áo sơ mi tối màu không cài hai cúc trên cùng thoáng vòm ngực rắn chắc, tay áo cũng được xắn lên, mái tóc còn hơi ướt nên vài cọng râu xuống mặt khiến hắn trông càng mị hoặc lòng người. Ngồi xuống chỗ ban nãy, hắn vuốt ngược mái tóc rồi nói:

– Cứ mở miệng là chửi thề, ở đây còn có trẻ nhỏ tội bây kiểm chế lại đi! Làm gương cho em nó!

Trẻ nhỏ ở đây chính là Kai, Tuấn Anh và Ngọc khiến cả ba ngược lên nhìn hắn bằng ánh mắt khinh thường. Mà không, phải nói là cả phòng họp nhìn hắn với ánh mắt khinh thường mới đúng. Xem ai vừa nói kia ...!

Bỗng lúc này từ bên ngoài Kino chạy ủa vào với khuôn mặt hốt ha hốt hải, không biết quan sát xung quanh mà gào lên:

– Nghe nói Yun đi hộp đêm uống say đến mức bị người khác cưỡng bức rồi đâm đến mức lòi ruột rồi phải không?

Kino làm một tràn khiến người trong phòng đàn mặt ra, lúc này ai đó mặt tối sầm lại quát lớn:

– Con mẹ nhà cậu ai nói tôi bị người ta cưỡng bức. Mẹ kiếp, tôi không cưỡng bức người khác thì thôi đừng có mà phá hoại sự trong trắng của tôi! Thằng chó nào tung tin đồn vậy, chán sống hả?

Hắn đập bàn đứng lên nói, tuôn một tràn khiến người trong phòng càng thêm tối mặt. Xem ai vừa nói không được chửi thề, phải biết làm gương kia! Ừ, thì trẻ nhỏ!

– Yun anh tôi rồi hả?

Kino ngạc nhiên bay tới vị trí cạnh hắn hỏi, ánh mắt dò xét xem có phải hắn thật sự không bị gì không. Hắn hừ lạnh một tiếng rồi ngồi xuống, không khí lại im ắng xuống. Lúc này, anh nhàn nhã đặt tập tài liệu trên tay xuống rồi nhìn Yun nói:

– Mày là một tấm gương rất ‘sáng’ để cho trẻ nhỏ noi theo về việc không nói tục chửi thề, tiếp tục phát huy!

Một câu nói mang đầy tính chất châm biếm khiến mọi người cười không ra nước mắt. Hắn khẽ hắng giọng, việc này có hơi mất mặt một chút..

Hắn nhìn một lượt xung quanh khiến ai nấy đều nín cười lại, anh cũng khẽ nhếch môi. Bỗng ánh mắt hắn dừng lại một vị trí trống không ai ngồi, mọi người dường như cố tình để lại vị trí đó. Đó là chỗ một người ngồi, một người có lẽ sẽ vắng mặt ngày hôm nay.. À không có lẽ sẽ vắng mặt cả đời!

– Vào vấn đề chính, việc gì sống chết cũng phải lòi tao đến đây?

Hắn cảm thấy vị trí đó trống, giống như trái tim mình, một cảm giác trống rỗng đến đau lòng.

– Bên cạnh sát ra sao rồi?

Anh không vội trả lời hấn mà quay sang hỏi Mạnh Cường và David luôn im lặng làm việc, không ồn ào như đám người phiền phức này!

– Hiện trường đã thu dọn sạch sẽ, đa số xác đều bị cháy thành tro, chỉ còn lại vài bộ phận..

Nói đến đây cả phòng họp trầm xuống, Ngọc ngồi cạnh anh cũng đờ người lại, tài liệu trên tay cũng nhấn đi. Ai nấy đều im lặng, ngay cả tiếng hít thở cũng nặng nề một cách lạ thường. Duy nhất chỉ có hấn là ngồi ngả người ra ghế, từng ngón tay theo từng nhịp mà gõ nhẹ xuống mặt bàn chăm chú nghe từng lời của Mạnh Cường đang nói. Hấn cũng chẳng nhìn vào tài liệu mà Kino đưa, bởi lúc này chẳng cần thiết nữa. Lúc này động tác hấn ngưng lại khi nghe Mạnh Cường nói một câu:

– Duy nhất xác của Thu là nguyên vẹn, chỉ có mái tóc là bị cháy xém đi một ít!

Hấn cau mày, mọi người trong phòng cũng ngạc nhiên vô cùng. Không đợi hấn lên tiếng, Key thay lời muốn nói cho hấn:

– Vậy thì cô ta chết vì lí do gì?

– Nhìn hình ảnh có lẽ sẽ thú vị hơn!

Mạnh Cường nhếch môi, xoay laptop lại cho mọi người cùng xem. Trên màn hình là hình ảnh chụp lại thi thể của Thu, giống như Mạnh Cường nói đúng là chỉ có mái tóc bị cháy đi một ít. Nhưng điều đặc biệt ở đây chính là Thu bị cắt một đường sâu ở cổ, có thể thấy cả xương trắng. Trên người cũng không hề có bất cứ dấu hiệu bị hành hạ và thứ khiến người ta rung mình chính là con dao găm trên đỉnh đầu cô ta.

– Chẳng lẽ là Như sao?

Kai không vẻ hoảng sợ, chỉ có phần rung mình dù đây không phải là thủ đoạn tàn nhẫn nhất mà cậu ta nhìn qua. Chỉ là không hiểu sao, nhìn vào cái xác có cảm giác ớn lạnh pha lẫn với thích thú.

– Cũng có thể! – Mạnh Cường gật gù

– Tại sao cô ta lại không bị cháy? – Hấn lên tiếng

– Có thể trên người cô ta đã bôi một chất gì đó khó bắt lửa hoặc không thể bắt lửa. Cũng có thể cô ta ở trong một khu vực nào đó mà lửa chưa kịp tới, lúc tóc vừa cháy thì cứu hỏa cũng đã ập vào rồi dập tắt!

Tuấn Anh đưa ra kết luận, mọi người im lặng đồng ý. Vì khu sân chính rất rộng nên việc này hoàn toàn xảy ra..

– Vậy thì chẳng lẽ Như tự rút con dao từ vết thương rồi giết cô ta sao? – Kai hỏi tiếp

– Cũng có thể, vì lúc đó chỉ có hai người họ! – David gật đầu

– Trường hợp đó khả năng xảy ra rất ít, Như bị thương hai chỗ lại rơi vào tình trạng thiếu khí nên ít nhiều cũng khó khống chế được cô ta. Đường dao đi qua rất chuẩn, một đường thẳng lại dùng lực rất mạnh không hề sai sót. Chỉ một đường dao đã lấy được mạng cô ta, với lại con dao trên đỉnh đầu đâm xuống rất sâu chỉ để lộ cán dao, chứng tỏ người này rất thành thạo việc này. Và điều cuối cùng, Như dùng súng thành thạo hơn! Vì vậy có hai trường hợp!

Hấn nói một tràng, mọi người lắng nghe một cách nghiêm túc. Vì hấn là người ưa dao kiếm hơn súng, vì hấn nghĩ súng bắn có thể hết đạn nhưng kiếm dù có mẻ hay gãy cũng có thể dùng cán mà đánh đối phương cho tới chết. Ai nghe đến đây cũng biết hấn tàn nhẫn đến cỡ nào ...

– Tìm ra dấu vân tay không? – Hấn hỏi

– Thú vị rằng không hề có dấu vân tay trên dao – David nhếch môi

– Nhận dạng hết xác chưa? – Anh hỏi

– Một số xác bị cháy rụi nên họ bảo rất khó để nhận dạng! – David nói tiếp

– Mẹ kiếp, lũ vô dụng – Key nghiêng răng

– Trong số xác đã nhận dạng ra, không có Như?! – Hấn nhíu mày

– Không có! – David nói

Cả phòng lại một lần nữa im lặng, Ngọc từ lúc đầu cho đến bây giờ đều im lặng. Bởi vì cô ta đau lòng, sợ vừa mở miệng sẽ lại bật khóc. Nghe đến chỗ xác không thể nhận dạng, nước mắt đã lưng tròng..

– Được rồi, vừa nãy mày hỏi cái gì?

Anh hít một hơi sâu rồi quay sang Yun, hấn đang tập trung suy nghĩ nghe anh hỏi liền cau mày. Con người tím nhìn anh một cái rồi hỏi:

– Kêu tao đến làm gì?

– Thấy mày nghi lâu quá, sợ bị người ta cưỡng bức đâm lòi ruột nên kêu đến gặp mặt!

Anh bình thản nói, mọi người muốn cười nhưng nín, hần thì chỉ muốn lấy ghế đập vào mặt tên kia!

– Lũ rảnh hoi! David, anh đưa tôi đến đồn cảnh sát đi! – Hần nói

– Khi không lại muốn chui vào đó? Thèm cơm tù hay gì?! – David ngạc nhiên

– Xem xác! – Hần trả lời

– Yun, mày định làm gì? – Key hỏi

– Là tại mày điếc hay là tại tao nói nhỏ!? – Hần đáp

Hần không nói thêm, đứng dậy bước ra ngoài Kino liền đi theo. Nhưng vừa đến cửa thì bên trong Ngọc đã giáng một đòn mạnh vào tâm lý:

– Chấp nhận sự thật đi!

Hần đứng lại, cảm giác trái tim vừa bị đâm lại bị người ta rút dao ra rồi đâm thêm một lần nữa..

Hần giả vờ không nghe, định bước đi thì:

– Đừng ngoan cố nữa, Như thật sự đã chết rồi..

Giọng Ngọc nghèn nghẹn, nước mắt làm mờ hết tầm nhìn của cô ta. Khi nhìn cảnh mọi người vẫn nỗ lực tìm kiếm, tựa như không hề biết sự thật. Khi nhìn thấy khuôn mặt mọi người tuyệt vọng khi nghe xác không thể nhận dạng, lòng cô liền đau nhói. Và giờ khi nhìn thấy Yun bất chấp muốn đi, Ngọc không thể không can lại..

– Em mệt rồi, Kino mau đưa Ngọc đi nghỉ đi! – Key cười nhạt

– Tĩnh lại đi, làm ơn... Như đã chết rồi, xác cũng đã bị thiêu rụi thành tro. Mấy người còn cố gắng làm cái gì nữa? Đã chết rồi, chết trong đám cháy rồi! Làm ơn đi...đề cậu ấy có thể yên nghỉ.

Ngọc hét lên, nước mắt theo đó cũng chảy dài xuống. Trong tích tắc, hần đã đi vào nắm lấy cổ áo Ngọc, mắt hần lên vài sợi gân đỏ:

– Em vừa nói gì!?

– Tôi nói Như đã chết rồi! Cậu ấy vì anh mà hi sinh, anh là người hiểu rõ nhất. Cậu ấy buông mạng sống để anh thoát khỏi đám cháy! – Ngọc vừa nói vừa khóc

– Mẹ kiếp, đừng bắt tôi phải có tính đàn bà!

Yun siết chặt cổ áo Ngọc lại, lực càng ngày càng mạnh. Mọi người trong phòng cũng hết sức lo lắng..

– Dù anh có đánh tôi cả trăm lần, thì Như cũng đã chết rồi!

Nghe đến đây hần giơ tay lên, Ngọc nhắm mắt lại không dám nhìn. Tưởng mình đã vỡ hăm, gãy vài cái răng khi bị Yun đánh. Nhưng bỗng cả người Ngọc bị ai đó kéo ra, theo đó là tiếng đánh rất mạnh và tiếng ngã xuống nền đất..

Ngọc vừa mở mắt đã thấy Kino ngồi dưới đất rồi đứng dậy, dùng tay lau đi vết máu ở môi rồi nhìn vào tay. Khuôn mặt Kino hiện lên một chỗ màu xanh, chứng tỏ cậu ta vừa nhận một cú móc trái thay cho Ngọc. May mà Kino có thân thủ tốt, không thì cũng vỡ quai hàm!

– Con mẹ nó chứ, anh không biết nương tay với con gái hả?

Vừa nói Kino vừa phun máu từ trong miệng xuống đất, rồi nhìn hần.

– Bạo lực không phải là cách giải quyết tốt nhất!

Anh nhủ mày nói, mày mà Ngọc không nhận cú đó không thì anh lại phải tìm trợ thủ khác!

– Nhưng đó là cách giải quyết nhanh nhất! – Hần nhếch mép

– Mặc cho Như có chết hay còn sống, tôi cũng không quan tâm. Em mẹ kiếp lấy quyền gì mà quản tôi? Đối với em, Như đã chết thì là chuyện của em. Còn với tôi, Như vẫn sống, sống trong trái tim, tâm trí tôi! Nếu một ngày tôi đem em ấy về đây, thì mẹ nó em hãy nhảy xuống sống Hần đi!

Hắn nói rồi bỏ đi, trong lòng cảm xúc hỗn loạn. Hắn biết rõ người con gái đó đã chết, biết hết tất cả mọi việc nhưng không thể chấp nhận khi nghe người khác nói như vậy..

Đứng trong phòng tập luyện, nhớ lại cảnh nó vẫn hằng ngày tập ở đây lại thấy đau lòng. Hắn dựa vào vách tường, trên tay là điều thuốc cháy dở, dưới chân là những mẫu thuốc đã tắt ngóm. Hút bao nhiêu rồi, hắn nào quan tâm? Chỉ biết là khi hút thuốc, hắn sẽ bình tĩnh hơn, sẽ không làm loạn được.

– Này lùn, em có nhớ đến tôi không..?

Người con gái đó – hắn nguyện một lòng theo đến cả đời...

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Cấp 2* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 133: Tôi nhớ em , thật sự rất nhớ em..!

Người con gái đó – nụ cười trong sáng đến nỗi tôi sợ lại gần mình sẽ vấy bẩn nó. Em mạnh mẽ, kiên cường trước những sóng gió cuộc đời ập tới để rồi em vẫn giữ nụ cười trên môi..

Người con gái đó – nước mắt trong như hạt ngọc, rơi xuống mặt đất rồi vỡ tan ra. Em yếu đuối, gục ngã tự ôm lấy mình mà khóc sau những sóng gió bi thương. Em gào thét, tiếng khóc của em xé toạc cả bầu trời quang đăng...

Ngày hôm đó, bầu trời đã đổ cơn mưa màu máu...

Gạt tàn rơi xuống sàn, đốm lửa nho nhỏ như một sinh mạng, từ từ rồi tắt đi. Yun ngồi bệch xuống góc tường, đôi mắt vô hồn như khát khao thứ gì đó một cách mãnh liệt. Đến khi ngón tay bị gạt tàn rơi trúng hẳn mới giật mình, tay dụi tắt nó đi. Mở hộp thuốc ra, trống rỗng. Nhìn xuống nền nhà, tẩu thuốc bị vắt lung tung. Khẽ nhúu mày rồi quăng hộp thuốc xuống, chết tiệt thật!

– Biết thế nào cũng chui vào đây mà..

Hắn quay lại, anh đã đứng trước mặt từ lúc nào. Hắn không bật đèn, ánh sáng từ bên ngoài rọi vào soi bóng anh, trông thật cô đơn làm sao!

Hôm nay trời không nắng, cái không khí mát mẻ khiến con người ta dễ chịu đi phần nào. Nhưng tại sao, bóng hình hai người con trai ở căn phòng này lại lạnh lẽo đến vậy? Tự như họ luôn để mặc mình chìm vào bóng tối, sa vào những tính toán hiểm độc. Dường như ánh sáng chính là điểm yếu, nó soi sáng sự cô đơn của người khác...

– Kiểm tao làm gì?

Hắn không chú ý lên anh nữa, đi mất sang nơi khác. Anh chỉ cười rồi ngồi xuống cạnh hắn, thờ dài nặng nề

– Không có gì, chán quá kiểm mày chửi lộn chơi!

Anh cười, mắt nhìn thẳng về phía trước..

– Vậy thì lại gần chút.. – Hắn nhếch môi

– Chỉ? – Anh ngạc nhiên

– Tao đâm cho vài phát là hết chán.

– Khôi, cảm ơn!

-.....

Cả hai lại rơi vào im lặng, bỗng một hồi lâu anh khẽ cười nhỏ rồi nói:

– Lâu rồi chưa thấy mày mất bình tĩnh đến vậy

Hắn im lặng hồi lâu rồi mới nói:

– Kino có sao không?

– Mày biết rõ Kino sẽ nhảy vào à!?

– Không định đánh Ngọc, ai ngờ nửa đường nó nhảy vào nên thắng tay.

Ai cũng biết rõ, dù thế nào đi chăng nữa Yun cũng sẽ không đánh Ngọc. Thứ nhất, Ngọc là con gái. Thứ hai, Ngọc là đồng nghiệp. Thứ ba, hắn luôn coi Ngọc như em gái! Vậy mà tên Kino nhảy vào, không biết suy nghĩ nên hắn mới giáng cho một cú. Tự chuốc họa vào thân mà!

– Nếu vậy thì phải đánh mạnh vào, nương tay làm gì thế không biết!?

Anh giả vờ tức tối rồi bật cười, cú đó nếu hắn thắng tay, quả thật Kino thân thù thì cũng bẽ vài cái răng. Ai dè thắng nhóc đó chỉ bị tê hết cả hàm, sưng lên. Uống phí, rất uống phí!

– Mày lo cho trợ thủ của mày đi, sắp điên rồi đó!

Hắn lên tiếng nhắc nhở anh..

– Thử nghĩ xem, giờ tao có thể làm gì bây giờ?

Anh lắc đầu cười nhạt, Ngọc suy sụp như thế cũng phải thôi, dù gì hai đứa nó chỉ coi nhau là bạn thân. Một người mất, một người dẫn vật bản thân như kẻ điên..

– Mày định làm sao? – Hắn hỏi

– Chà biết, bất quá tao đi chung. Ít ra như vậy tao còn thấy vui vẻ hơn bây giờ! – Anh nói

– Cuộc sống này, nhàm chán thật...

– Đến tận giây phút cuối, con bé vẫn bảo bản thân không sao cả. Mẹ kiếp, máu chảy đầm đìa như vậy mà bảo không sao? Bộ nó nghĩ anh nó đui hay sao!? Tại sao tao lại có con em cứng đầu như vậy chứ?!

Anh đâm mạnh vào tường, quả thật anh vừa đau lòng vừa tức..

– Mày biết lúc nhìn vào đôi mắt nó, tao nhìn thấy gì không? Thất vọng, chỉ hai từ thôi. Đến tận khi buông tay tao ra, một giọt nước mắt cũng không rơi. Con mẹ nó, lần đầu tiên tao thấy một đứa con gái ngoan cố đến thế!

Hắn vừa nói khoe miệng cũng cong. Anh quay sang nhìn, hắn tựa đầu vào tường, ánh mắt có cái gì đó xa xăm...

– Tao vẫn luôn có cảm giác nó quanh quẩn đâu đây, luôn ở cạnh tao. Chỉ cần đưa tay là sẽ chạm tới. Mẹ kiếp, mày xem có phải em mày quay về ám tao không? Nếu phải bảo nó hiện hình rồi tao cười luôn, đừng có suốt ngày quanh quẩn xung quanh tao, khó chịu chết đi được!

Anh phụt cười vì hắn, cái tên này giờ nào rồi mà còn nói đùa được? Nhưng nếu nghe kỹ, sẽ thấy hắn chưa hề bỏ ý định cưới nó, dù đã chết..

– Không nói nữa, đi, đi uống với tao!

Anh vỗ vỗ vai hắn rồi đứng lên, đưa tay ra trước mặt hắn. Yun nhìn anh rồi bàn tay trước mặt rồi lại nhìn anh, đưa tay nắm lấy bàn tay trước mặt. Ken chỉ cười rồi kéo hắn đứng lên, khoác vai đi ra ngoài..

Ngồi ở khu vực VIP, nơi có thể nhìn thấy bao quát mọi việc trong hộp đêm. Anh uống cạn ly rượu trên tay, đúng là mỗi khi buồn uống rượu vào chỉ có buồn thêm!

Sự xuất hiện của hắn và anh thu hút sự chú ý của những người trong hộp đêm, đặc biệt là những cô gái, ánh mắt như muốn nhào tới mà ăn thịt. Đã lâu rồi, họ chưa đến đây nên thu hút sự chú ý là đương nhiên. Vì nó không thích những nơi này, quá ồn ào. Với lại ở đây quá phức tạp, những cô gái mặc hở hang quá mức chỉ khiến nó chóng mặt.

– Con bà nhà mầy chú, dám trốn việc tới đây ăn chơi!

Không biết từ đâu mà Key và Cen xuất hiện, khiến cho hộp đêm càng thêm nhộn nhịp. Đủ rồi, tứ đại ma vương tụ họp rồi!

Sự xuất hiện của bốn người khiến nhân viên hoảng sợ một phen, ai nấy đều hoảng hồn trở về trạng thái làm việc nghiêm túc nhất. Rốt cuộc là con gió độc nào đưa thần chết đến thăm họ vậy? Không chỉ 1 là 4 người!

Anh nghe thấy tiếng Key liền ngược lên, rồi đắm chìm suy nghĩ gì đó nhìn sang hắn đang hút thuốc bên cạnh. Hắn hút một hơi, rồi phả khói tới chỗ hai người kia nói:

– Ai mời mà tới?

– Không mời cũng tới!

Cen bình thân nói rồi bước vào, Key cũng vào rồi ngồi xuống ghế. Hấn lấy ngón tay dụi điều thuốc, uống cạn ly rượu rồi nói:

– Hết rồi!

Cen nhìn hấn rồi nhìn lên bàn, ba chai rượu vang được khui ra và nằm lẫn lóc. Thật là muốn lấy chai rỗng đập vào đầu hấn ghê!

– Uống rượu hay uống nước là vậy? – Cen hỏi

– Là tại mày đui hay là tại chai rượu trong giống chai nước suối? – Hấn đáp

– Cái thằng này nói chuyện đàng hoàng không được hả? – Cen gắt

– Thôi bỏ đi, mày cũng biết nó đang trong tuổi dậy thì rồi còn gì, tính tình nắng mưa trách nó làm gì!? – Key cười

– Mới gặp là cãi, không hiểu sao lúc trước đi chung được! – Ken nói

– Được rồi, không nói nữa! Phục vụ, đem bia lên đây!

Key búng tay nói, chốc lát đã có người đem lên. Hấn cũng chẳng nói gì, mở lon bia ra mà uống.

– Uống ít thôi, hai cái thằng này! – Key quay qua nói anh với hấn

– Không cần mày nhắc! – Anh nói

– Cứ để hai đứa nó uống đi – Cen cũng thờ dãi

Key và Cen là hai người uống ít nhất, anh cũng biết chỗ mà dừng. Riêng hấn, cứ uống mãi không biết say là gì. Lâu lâu lại hút thuốc, bộ dạng bất cần đời của hấn khiến mấy cô gái trong hộp đêm hôm nay tìm đập loạn nhịp hết cả lên. Bốn người bắt đầu kiếm chuyện phiếm để nói, hôm nay đến đây là để giải sầu mà!

– Máy sếp của tôi ơi! Tôi cho các anh vitamin uống là để bồi bổ sức khỏe, để làm việc chứ có phải để ăn chơi đâu?

Pin từ bên ngoài bước vào, bộ dạng bất mãn hiện rõ mồn một. Hôm nay anh ta không mặc áo blouse, áo thun đơn giản kèm với áo khoác da khiến Pin lộ ra vẻ nam tính của mình.

– Ai nói ăn chơi, là uống giải sầu, giải sầu! – Anh giải thích

– Giải sầu con mẹ gì ở nơi này? Nhìn mấy con nhỏ kia giải sầu hả?! – Pin nói

– Nhìn mấy con này cũng xinh mà tại sao tao không có chút hứng thú nào vậy?

Key nhìn ra bên ngoài sàn nhảy, có biết bao cô gái trong gọi cảm, quyến rũ như thế mà Key không chút quan tâm. Vừa nói xong ba người còn lại nhìn chăm chăm vào Key, chỉ có hấn là vẫn hờ hững uống bia.

– Là tại vì mày đã được thằng Yun nó thuần hoá rồi! – Cen cười

– Thuần hoá cái đầu mày á! – Key nói

– Được rồi, vậy mày thấy cái em mặc áo đồ đẳng kia không? Tao thấy là em nhìn vô đây này giờ rồi đó. Hốt đi!

Cen nói rồi chỉ về phía sàn nhảy, có một cô gái mặc đầm ôm sát màu đỏ nổi bật giữa đám đông. Mọi người nhìn theo hướng của Cen, đúng là cô ta trông gọi cảm thật. Hình như cô ta cảm giác có ai nhìn mình, quay qua nhìn vào khu VIP rồi mỉm cười.

– Đẹp đi, mày thích thì cứ việc! – Key nói

– Kia mới nói, tới rồi kia!

Cen cười khanh khách, cô gái kia đứng trước khu vực VIP bị vệ sĩ cản lại không cho vào. Cen ra hiệu, vệ sĩ nhìn cô ta rồi cho vào. Cô ta cầm theo một ly rượu, dáng hiện rõ đường cong chữ S, vòng nào ra vòng nấy. Nước da trắng, cặp chân thon thả khiến cánh đàn ông thèm khát. Đứng trước 5 người đàn ông, Cen là người có thích thú nên nói:

– Cô gái, cô gái kiếm ai?

– Hôm nay thật vinh hạnh mới được gặp các thiếu gia đây, tôi hâm mộ Trang thiếu gia đây từ lâu, muốn mời thiếu gia một ly!

Cô ta có giọng nói đầy mỉa mai, cánh môi tô son đỏ càng khiến người ta dễ bị hút vào hơn. Vừa nghe cô ta nói xong, mọi ánh mắt dồn về phía hấn. Yun vẫn cầm lon bia trên tay, uống cạn rồi quăng xuống đất. Đốt điều thuốc rồi hút một hơi, hoàn toàn không để ý đến cô gái kia....

Cô ta cảm thấy mình bị coi là vô hình liền có chút bức dọc, lấy hết can đảm tiến tới gần hắn. Trước giờ nghe đồn thổi rằng, trong tứ đại ma vương người luôn lãnh cảm trước phụ nữ chính là Trang Hoàng Nhật. Cô ta không tin, mình không quyền rũ được hắn!

Yun nhìn cô ta, mắt loé lên vài tia khó chịu. Cô gái này, không biết trời cao đất dày là gì sao?

– Đừng có uốn éo trước mắt tôi, khó coi chết đi được!

Hắn vừa nói tay vừa bóp vỏ lon bia rỗng lại, mắt hắn lên vài sợi gân đỏ. Cô gái kia liền thay đổi nét mặt, bị hành động của hắn làm cho hoảng sợ.

– Cô mà tiến thêm một bước nữa, tôi bẻ gãy chân cô! Cô trong mắt tôi, chẳng khác gì con bò sữa! Đừng để tôi thấy mặt lần nào nữa, cút!

Hắn nói không nhanh không chậm nhưng đủ để cô gái kia sợ đến tái mặt, lập tức bỏ chạy. Hắn bóp mi tâm, chất còn đã bắt đầu xâm nhập vào não.

Hình ảnh về nó hiện về, từng hành động, từng lời nói, từng nụ cười khiến tâm trạng hắn tệ đi rất nhiều. Hắn uống rồi cứ uống không biết điểm dừng và bắt đầu say. Trong cơn say đó, hắn không còn biết chuyện gì đang xảy ra nữa. Miệng lẩm bẩm vô thức nói:

– Tôi nhớ em, thật sự tôi rất nhớ em.

Ngày hôm đó, hắn uống đến say mềm, cứ lẩm bẩm như một kẻ điên. Lúc này đây, hắn chỉ muốn nghe được giọng nói đó. Những ngày qua, hắn đã chìm trong khói thuốc và chất cồn. Mượn chúng làm bạn, hắn mong mình có thể quên đi mọi thứ..quên cả người đó càng tốt!

Có rất nhiều thứ đến khi mất đi, chúng ta mới biết trân trọng!

Cũng giống một người, khi còn cạnh bên sẽ thấy phiền phức vô cùng. Nhưng khi họ đã rời đi, ta mới biết người đó quan trọng đến mức nào..

Ngày hôm sau, mọi người vẫn điên cuồng với công việc. Ông Triệu đã được anh giao cho cảnh sát, ông ta sẽ được ở tù cả đời! Đã hơn một tuần, vậy mà vẫn chưa có tin tức gì về thi thể của nó khiến anh ngày càng tức tối. Hôm qua dù uống không nhiều nhưng đến bây giờ anh vẫn hơi nhức đầu. Hai tay anh ấn rồi xoa xoa thái dương, lúc này anh phải kiên cường hơn lúc nào hết, không phải là lúc dễ khóc lóc đau buồn!

– Anh uống vào đi!

Ngọc đặt tách trà nóng xuống, nhìn bộ dạng anh thế này cô nàng cũng phải đau lòng..

– Cảm ơn!

Anh nhìn Ngọc ngồi đối diện mình rồi nói. Ngọc chỉ gật đầu nhẹ rồi tiếp tục ghi chép lại tài liệu cho anh

– Nếu một thi nghi đi, tài liệu ghi xong sẽ để trên bàn anh!

Ngọc nói tiếp, anh nhìn cô rồi cười nhẹ:

– Quan tâm như em dễ khiến người khác hiểu lầm thật!

– Quan tâm dùm phần của Như, nó mà thấy anh trong tình trạng này chắc cũng tức ói máu mà chết! – Ngọc tiếp tục viết

– Em không cần phải trù ẻo! – Anh nói

– Bên cảnh sát vẫn chưa nói gì sao? – Ngọc hỏi

– Ù!

– Anh.. – Ngọc chần chừ hồi lâu

– Muốn nói gì sao? – Anh nhú mày

– Cảm giác của em rất lạ, rất mơ hồ....

– Anh cũng vậy!

Ngọc với anh nhìn nhau, họ đang có cùng một suy nghĩ.

Bỗng lúc này, một tên thuộc hạ chạy vào với vẻ mặt hốt hoảng:

– Sếp, Yun xảy ra chuyện rồi!

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Cấp 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 134: Người đàn ông mặc comple đỏ

Phòng riêng của Yun bị khoá trái khiến anh và Ngọc không thể vào bên trong được. Pin đang ở trong đó, điều này cũng khiến anh an tâm hơn một tí. Một lát sau Pin bước ra, khuôn mặt có chút mệt mỏi thoáng qua..

– Bị sao vậy? – Anh hỏi

– Anh ta dặn em không được nói anh ta bị đau dạ dày!

Pin cười lộ ra hàm răng trắng, bên trong phòng vọng ra tiếng của Yun:

– Căn thận cái đầu của cậu đi!

Pin che miệng lại cười không ngớt, anh và Ngọc cũng thở phào nhẹ nhõm. Ngọc suy nghĩ một hồi rồi mới hỏi:

– Mà sao tự nhiên bị đau dạ dày? Trước giờ có thấy anh ta bị gì đâu?

– Không ăn mấy ngày liền đã thế mà còn uống rượu bia vào không bị mới lạ!

Pin giải thích kèm theo tiếng thở dài sau đó cũng đi về phòng thí nghiệm, anh và Ngọc cũng không làm phiền Yun mà trở về làm việc tiếp...

Đến chiều tối, hấn mới từ trong phòng đi ra sắc mặt khó chịu không ai dám lại gần. Ngồi vào phòng làm việc, hấn chăm chú đọc tài liệu mà Mạnh Cường đã gửi sang. Lúc này, anh vừa đẩy cửa bước vào vừa nghe điện thoại:

– Các người muốn gì?

-.....

– Được rồi, tôi sẽ đến đó ngay!

Hấn ngược lên nhìn đồng thời anh ném tập tài liệu lên bàn làm việc:

– Mày định vị lại vị trí của Bạch Vĩ An đi rồi gửi gấp cho tao!

Không cho hấn cơ hội đồng ý anh lập tức bỏ đi. Một lúc sau, Ken cùng Ngọc đến bệnh viện lớn nhất trong thành phố..

– Rốt cuộc ông muốn nói gì?

Anh ngồi đối diện một bác sĩ bình tĩnh nói. Ông bác sĩ nhìn Ngọc rồi nhìn anh, nuốt nước bọt rồi nói:

– Chúng tôi đang cần nhóm máu AB Rh âm tính, hiện tại nhóm máu này đặc biệt khan hiếm..

– Ông muốn Bạch Minh Phong hiến máu?

Ngọc cắt lời ông ta, đi thẳng vào vấn đề. Ông ta nhìn Ngọc một cái rồi gật đầu, nói:

– Mong thiếu gia đồng ý!

– Ông muốn lấy máu của tôi? Đang mơ ngủ sao?! – Anh nhún mày

– Tôi thật sự không dám, nhưng nếu thiếu gia quan tâm đến tính mạng Bạch Vĩ An thì chắc hẳn sẽ đồng ý chứ?

Anh đánh mặt lại, nhìn ông ta rồi nghiêm giọng nói:

– Đã đến đây?

– Khoảng một tuần trước, đã đến đây nhưng..

Ông ta ngập ngừng, dè chừng sắc mặt lạnh băng của Ken. Ngọc gấp gấp, gần giọng liếc ông ta:

– Nhưng gì?!

– Việc này thiếu gia có thể tự mình tìm hiểu, tôi sẽ đợi cậu!

Bác sĩ đẩy về phía anh một cái USB, vẻ mặt thoáng chút sợ hãi khiến hàng lông mày anh càng dính chặt lại hơn.

– Đi thôi!

Anh cầm USB rồi bỏ đi, khuôn mặt bình tĩnh đến mức khiến người khác hoảng sợ. Vừa về đến bang anh liền vào phòng làm việc, Yun cũng bước vào cầm theo tập tài liệu đặt trên bàn nói:

– Khoảng một tuần trước, vị trí của Bạch Vĩ An không chỉ có ở đây mà còn có ở Thụy Điển, Mỹ và Anh!

– Tại sao lại không báo cáo? – Anh nhìn hấn

– Tài liệu đã có đủ, tại sao mà không xem kỹ mà hỏi lại tao?

Anh thở hắt ra một cái, cầm tài liệu lên xem rồi nhủ thầm theo từng dòng chữ. Lúc này Mạnh Cường bước vào đem theo một cái hộp lớn được bao bọc khá kỹ lưỡng. Mạnh Cường đặt cái hộp lên bàn Ken, thu hút sự chú ý của Ngọc, Yun và Ken.

– Dây hành lang ở phía Bắc, camera thu được một số hình ảnh đặc biệt. Ngoài ra ở đó còn phát hiện ra một số thứ!

Mạnh Cường mở nắp hộp, bên trong là một đĩa CD, một cái áo vest và một cái điện thoại. Yun quan sát mọi thứ, ánh mắt dừng lại ở cái áo vest, đó là áo của Yun. Áo vest vài chỗ có màu đậm hơn nhất là ở bả vai, quan trọng nhất là còn nồng nặc mùi máu tanh. Hấn cầm cái áo lên, trong tim loé lên một tia hi vọng nho nhỏ..

– Cái áo đó chẳng phải là của Yun sao?

Ngọc ngạc nhiên hỏi, đêm đó cô cũng thấy hấn mặc cái áo này sau đó khoác lên người nó. Lúc này, mọi việc dường như đã dần sáng tỏ hơn..

– Không sai, điện thoại này cũng là của Như. Chúng tôi đã phát hiện những thứ này ở dây hành lang phía Bắc, nơi cách xa sảnh chính!

Mạnh Cường nói, khuôn mặt đã tươi tỉnh hơn. Ken cầm lấy điện thoại xoay xoay rồi nói:

– Mọi việc dần trở nên thú vị rồi nhì... Ngọc, mở cái đĩa lên!

Ánh mắt mọi người tập trung lên Ken, Ngọc lấy chiếc đĩa CD rồi bật lên. Trên màn hình TV lớn giữa phòng, hình ảnh hiện lên khiến mọi người không khỏi ngạc nhiên..

Một chàng trai mặc bộ comple màu đỏ, từng bước chân toả ra uy quyền trên hành lang. Điều đặc biệt khiến người ta phải chú ý, người đó dùng một cái túi vải màu đen trùm lên phần đầu vì thế không để lộ khuôn mặt, mái tóc hay gì cả..

– Chẳng phải là Bạch Vĩ An sao?!

Ngọc ngạc nhiên, tròn xoe mắt nói. Mạnh Cường chỉ cười lạnh một cái rồi nói:

– Cứ cho là vậy

– Đây là tất cả sao?! – Hấn hỏi

– Ừ, toàn bộ dữ liệu đã bị xoá. Đây là hình ảnh duy nhất mà chúng ta có thể khôi phục lại được. Đối phương rất tinh ranh, ngay khi cảnh sát kiểm tra camera thì đã có một loại virus xâm nhập, xoá toàn bộ dữ liệu vào tối hôm đó!

Mạnh Cường giải thích, đây chính là những thứ còn sót lại sau đêm ngọn lửa tung hoành. Không khó khăn lắm để qua mắt bọn cảnh sát nên Mạnh Cường đã đem được những thứ quan trọng này về đây.

– Ngọc, mở cái USB lên!

Anh nhìn chằm chằm vào màn hình rồi nói, giọng trầm xuống một tông. Ngọc nhanh chóng làm theo, trên TV chiếu ra một đoạn được thu từ camera của bệnh viện.

Trên giường bệnh, các bác sĩ đang bình tĩnh xoay quanh để cấp cứu cho người nằm bên trên. Cái giường bệnh trắng xoá giờ đây lấm lem màu máu, người nằm trên giường đang thở oxy tưởng chừng sắp rồi đi. Tiếng la hét của bác sĩ lẫn y tá khiến cho phòng cấp cứu trở nên hỗn loạn.

Bỗng màn hình hiện lên một hình ảnh khác, lại là chàng trai mặc bộ comple màu đỏ nhưng không còn che mặt nữa. Bạch Vĩ An hiện ngang ngời trước trước camera nở nụ cười khinh bỉ, nói:

– Biết phải làm gì rồi chứ? Em nghĩ anh đủ thông minh để hiểu mà, đúng không Bạch Minh Phong?!

Sau câu nói, màn hình vụt tắt chỉ còn một màu đen. Ken ngồi ở bàn làm việc mặt tối sầm lại, không ngờ Bạch Vĩ An lại có gan lớn đến như vậy!

Không đợi thêm phút giây nào nữa, anh lập tức đến bệnh viện. Vị bác sĩ vẫn ngồi ở đó, thấy anh liền lấy máu. Anh nhìn ông ta rồi hỏi:

– Tụi nó đâu rồi?

– Tiểu thư đã rơi vào trạng thái chết lâm sàng, vẫn còn thiếu nhiều máu. Bạch Vĩ An đêm đó đã bị lấy rất nhiều máu đến mức không thể lấy thêm được. Sau khi biết tiểu thư đã chết lâm sàng, Vĩ An thiếu gia liền nổi giận rồi đem tiểu thư đi mặc cho chúng tôi có khuyên ngăn cỡ nào!

Ông bác sĩ kể lại, mặt anh cũng biến sắc theo đó. Chết lâm sàng sao?

– Vậy thằng nhóc đó đã đi đâu? – Anh hỏi

– Cái này chúng tôi thật sự không biết! Đêm đó chúng tôi phẫu thuật đến rạng sáng, một lát sau Bạch Vĩ An đã đưa tiểu thư đi bằng xe riêng. Lúc đó tiểu thư vẫn còn thở oxy và tiếp tục truyền máu. Nếu như không tiếp tục truyền máu, e là tính mạng cũng không giữ được! – Ông ta giải thích

– Tại sao ông không báo với tôi?

– Tôi rất muốn nhưng Bạch Vĩ An nói nếu như thiếu gia biết thì cậu ta sẽ lấy mạng của Bạch Hạ Băng!

Anh nghiêng chặt răng, thằng nhóc này không biết trời cao đất dày là gì mà!

– Vậy là con bé vẫn còn sống? – Anh hỏi

– Điều này... vì đã chết lâm sàng, tạm thời có thể coi là còn sống. Nhưng nếu không được chăm sóc kĩ lưỡng, không đủ máu thì lập tức tim sẽ ngừng đập!

– Ông đưa máu cho Vĩ An bằng cách nào?

– Vĩ An thiếu gia nói sẽ có người đến lấy!

– Một lát nữa sẽ có người đến hiến máu, ông chuẩn bị đi!

Nói rồi anh lập tức ra ngoài, liên lạc với Ngọc để tìm những người có nhóm máu giống anh và nó để hiến máu. Trong lòng ai cũng hỗn loạn, một là vì biết được nó còn sống, hai là nó đang trên bờ vực cái chết!

Cuối ngày, mọi người tập trung lại để mở ra một cuộc họp.

– Những người đã hiến máu thì cứ chi phiếu! – Key nói

– Được! – Ngọc gật đầu

– Chúng ta tóm gọn lại mọi sự việc: Đầu tiên, Bạch Vĩ An đã cứu được Như ra khỏi đám cháy; Thứ hai, Như lại một lần nữa rơi vào nguy hiểm, chết lâm sàng; Thứ ba, ngày mai người của Vĩ An sẽ đến để lấy máu; Thứ tư, chúng ta cần phải tìm được vị trí của Vĩ An.

Cen trình bày, mọi người đều trong trạng thái nghiêm túc.

– Ngày mai, chúng ta phải mai phục tên đó! – Kai tức giận

– Không được! Như đang cần máu, không thể để lỡ việc được! – Tuấn Anh bác bỏ

– Đúng vậy, hiện tại chúng ta không được manh động. Bạch Vĩ An không phải tầm thường, nếu nó đã cả gan dám yêu cầu như thế thì chắc chắn đã có sự chuẩn bị từ trước. Việc bây giờ chúng ta cần làm chính là xác định vị trí của nó rồi bắt tại chỗ. – Kino nói

– Nhưng tại sao tên đó lại biết Như đang gặp nguy hiểm, lại còn xuất hiện rất đúng lúc nữa? – Ngọc hỏi

– Không cần nghi ngờ nữa, chắc chắn Như đã liên lạc với Vĩ An từ trước, cả hai đã lên kế hoạch hoặc chỉ một mình Vĩ An đã lên kế hoạch. Việc Như bị thương nặng nằm ngoài dự tính của Vĩ An khiến hắn xém tí nữa là không thể trở tay! – Key nói

– Vậy thì chỉ cần những thứ công nghệ thông tin xung quanh Như là được! – Kai gật gù

– Bây giờ chúng ta chia ra, có 3 việc cần làm! Một là đến bệnh viện âm thầm theo dõi. Hai là đến sân bay kiểm tra tất cả các chuyến bay tư nhân. Ba là tìm những cuộc gọi, tin nhắn, email của Như!

Anh lập tức nói, khuôn mặt nghiêm nghị. Ken vừa tức giận vừa lo, đầu ai ngờ mọi việc lại xoay chuyển như thế này!

Mọi việc được chia đều ra, lúc này trong phòng họp chỉ còn lại Kai và Yun. Lúc này Yun đã về biệt thự, phá khoá vào phòng nó và phát hiện được laptop. Hiện giờ cả hai đang cố gắng xâm nhập vào hệ thống!

– Được rồi!

Kai mừng rỡ, màn hình hiện ra trang chủ. Bỗng lúc này có một cuộc gọi video tới, hần nhúu mảy nhìn, Kai lập tức nói:

– Làm thế nào đây?

– Chấp nhận đi!

Yun nói, Kai bấm vào chỗ chấp nhận kết nối.

– Công suất làm việc của mấy người chậm chạp quá đấy..

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Cấp 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 135: Có lẽ làm bạn sẽ tốt hơn

Nó đập mạnh vào hần đồng thời buông tay ra khiến cả người một lần nữa ngã ập vào bên trong đám cháy. Thu cũng theo đó mà ngã xuống nhưng nhanh chóng đứng lên. Nó lồm cồm đứng dậy rồi chạy đến nơi chưa bắt lửa. Hơi thở ngày càng nặng nhọc, sức nóng cùng với khói khiến nó hoa cả mắt.

– Mày điên rồi, mày sẽ chết đó!

Thu hét lên đầy căm phẫn, cô ta không thể tin rằng nó đã dùng thân mình để thế mạng. Nó ngược lên nhìn Thu, môi khẽ nhếch lên rồi nói:

– Nếu có chết, cũng phải chết một cách huy hoàng và được ghi danh chứ!

Giọng nói nó ngày càng nhỏ, dường như nó không thể chịu được nữa. Những mảnh tường đang thay phiên nhau mà đổ xuống, bên tai nó có thể nghe được tiếng hét của hần, của Ken từ bên ngoài.

– Nếu em đã muốn như vậy, có phải tôi nên thuận theo không?

Một giọng nói khác vang lên, nó đảo mắt nhìn xung quanh nhưng không thấy gì cả. Lúc này Thu mấp máy môi, tay chỉ về phía sau nó:

– Làm sao....làm sao...

Nó lập tức quay lại, đập vào mắt là người con trai mặc bộ comple màu đỏ nổi bật giữa ngọn lửa. Chưa kịp phản ứng, nó đã bị người đó kéo lại rồi đổ ập vào lồng ngực rắn chắc

– Em gái, đừng để công sức tôi lao vào đây là vô ích chứ!

Vừa dứt câu, người đó đã mạnh tay rút con dao trên bả vai nó ra. Nó cảm giác tứ chi mình rụng rời, máu theo vết thương mà tuôn ra. Người đã thành thạo xé vấy nó rồi buộc chặt vết thương để cầm máu..

– Chắc chắn, không ngờ em lại ngu xuẩn đến vậy.

Nó ngược lên nhìn, khuôn mặt tinh ranh như một đứa con nít, đôi mắt tím lại rất đỗi quen thuộc. Người đó nhìn nó rồi thở dài:

– Thôi được rồi, tôi thay em đáp lễ vậy!

Nói rồi Bạch Vĩ An cầm con dao trong tích tắc đã đi đến cạnh Thu, cô ta cứng đờ người lại. Vĩ An cười đều một cái rồi nói:

– Trả lại cho cô.

Rất nhanh, một dòng máu tươi đã bắn lên từ cổ của Thu khiến cô ta chết không kịp ngáp. Vĩ An mạnh tay cầm thẳng con dao lên đỉnh đầu cô ta, từng động tác đều dứt khoát, một nhát dao đã lấy mạng của đối phương.

Nó chứng kiến toàn bộ rồi nhìn thấy Vĩ An đi đến cạnh mình. Vô thức cả cơ thể nó đổ ập xuống, Vĩ An nhanh tay đỡ lấy nó rồi lấy trong túi viên gì đó nhét vào miệng nó:

– Nuốt vào!

Nó mơ hồ làm theo rồi cảm giác cả cơ thể mình được nâng lên. Hai mắt không còn nhìn thấy rõ nữa, bên tai nó chỉ nghe tiếng động lớn, tiếng la hét và cả tiếng động cơ xe. Đầu đó bên tai, nó còn nghe được tiếng của hân, tiếng khóc đến thương tâm của Ngọc..

Vĩ An ngồi bên ngoài phòng cấp cứu, trong lòng lo lắng cho nó, người đang nằm bên trong. Vừa rồi Vĩ An theo y tá hiến máu, may mà thể lực tốt nếu không cũng đã mất mạng vì bị lấy quá nhiều máu. Đã qua 5 tiếng kể từ khi nó vào đó, lúc này cửa phòng cấp cứu mở ra, một vị bác sĩ già bước ra. Vĩ An lao đến chặn ông ta hỏi:

– Làm sao rồi?

– Thiếu rất nhiều máu, hiện số máu được truyền vào đủ để giữ tính mạng nhưng vẫn cần phải truyền thêm và..bệnh nhân đã chết lâm sàng! – Ông ta nói

– Chết lâm sàng là cái quái gì? Các người làm ăn kiểu đó hả?!

Vĩ An tức giận nắm cổ áo bác sĩ quát lên khiến ông ta sợ đến tái mặt..

– Vì...vì mất quá nhiều máu cộng với tâm lý bất ổn khiến bệnh nhân rơi vào trạng thái chết lâm sàng. Hiện đã được chuyển sang phòng đặc biệt, ở đó có bác sĩ và y tá trực 24/24! – Ông ta giải thích

– Khi nào tỉnh lại?! – Vĩ An hỏi

– Chúng...chúng tôi không biết!

– F*ck, làm bác sĩ mà cái gì cũng không biết! Nếu em gái tôi có mệnh hệ gì, tôi sẽ lấy đầu cả nhà ông!

Vĩ An không nhịn được chửi một câu, dùng giọng đe dọa nói chuyện với ông ta. Không kiêng nể ai, Vĩ An xông thẳng vào phòng đặc biệt, thứ đầu tiên thấy chính là nó nằm trên giường bệnh, khuôn mặt trắng bệch không có sức sống. Máy móc chạy xung quanh, nó vẫn phải thở bằng oxy. Vĩ An nhíu mày đi đến bên cạnh, quan sát sắc mặt nó rồi quay sang hỏi bác sĩ gần đó:

– Ngân hàng máu còn không?

– Toàn bộ đều được sử dụng hết, hiện giờ chúng tôi đang khẩn cấp tìm người hiến máu!

Vị bác sĩ nói về mặt hết sức lo lắng. Vĩ An đưa tay vén vài cọng tóc rơi xuống khuôn mặt nó, suy nghĩ một hồi rồi mới nói:

– Bây giờ tôi sẽ đưa người đi, chuyện này mà lộ ra ngoài thì liệu mà giữ cái mạng của ông đi!

– Không được! Hiện tại sức khỏe của bệnh nhân còn chưa hồi phục, nếu không được truyền dịch và máu thì không qua khỏi mắt! – Vị bác sĩ can lại

– Tôi biết mình đang làm gì. Ông chuẩn bị đi, 5 phút nữa tôi sẽ quay lại!

Vĩ An quay người bỏ ra ngoài, không để ý đến sự hoang mang của y tá và các bác sĩ trong phòng. Đúng 5 phút sau, Vĩ An trở lại cùng với cái USB.

– Một tuần sau, ông liên lạc với Bạch Minh Phong kêu anh ta hiến máu. Nếu anh ta làm loạn cứ đưa cái này cho anh ta. Tự anh ta biết phải làm gì tiếp theo! Nhớ, là một tuần sau! Khi đó tôi sẽ cho người đến lấy!

Vĩ An nói rồi đưa cho vị bác sĩ cái USB, ông ta cảm rồi cẩn thận cất vào một túi y tá gần đó:

– Giúp Bạch thiếu gia đưa người đi!

Y tá và run vừa sợ đi đến đẩy giường nó đi. Vĩ An chỉ liếc ông bác sĩ một cái rồi bước đi. Vĩ An lần này biết bản thân đang làm gì, hậu quả sẽ như thế nào!

Ở trong một căn nhà nhỏ ẩm cúng, Vĩ An ngồi cạnh giường nơi nó vẫn nằm ngủ. Đã hơn một tuần, nó vẫn chưa có dấu hiệu tỉnh lại. Xung quanh nó là các máy móc vẫn đang chạy, sắc mặt không hồng hào lên được tí nào cả!

Vĩ An thờ dãi rồi bước tới cái bàn gần đó, đang ngồi suy ngẫm thì laptop báo có tín hiệu. Thực ra, ngay từ trước laptop của nó đã bị Vĩ An xâm nhập nên khi laptop của nó mở ra thì sẽ có thông báo gửi về. Mối khế nhếch lên, Vĩ An bấm gọi video call, một hồi lâu bên kia mới trả lời.

– Công suất làm việc của mấy người chậm chạp quá đấy..

Vĩ An rất thành thạo về khoản máy tính, giải mã số cấp cao nên anh ta không hề sợ việc mình bị định vị. Nếu không thì làm sao anh ta có thể chạy trốn ông anh của mình lâu như thế chứ!?

– Bì, anh đang làm cái quái gì vậy?

Kai bên kia tức giận nói, không ngờ Vĩ An lại dám xuất hiện ngay lúc này. Yun ngồi Kai, hân quan sát qua màn hình rồi dừng lại ở Vĩ An:

– Như cậu thấy thôi! – Vĩ An trả lời

– Mau giao Như ra đây! – Hấn bình tĩnh nói

– Tại sao?! Nếu anh giỏi thì đến đây mà lấy. – Vĩ An nói

– Vĩ An, anh không cần biết giữa cậu và Ken xảy ra chuyện gì nhưng đừng đem Như vào. Cậu mau giao Như ra đây! – Hấn nói

– Hoàng Nhật, đừng nói anh phải lòng với em gái tôi đấy nhé?!

Vĩ An thích thú nói, hấn vẫn giữ khuôn mặt không cảm xúc nhưng trong lòng đã bắt đầu dậy sóng.

– Không phải chuyện của cậu! – Hấn vẫn bình tĩnh

– Vậy là đúng rồi, hahahaha! Yun ơi là Yun, anh càng thích tôi càng không muốn giao cho anh! Nếu anh có bản lĩnh, đến đây mà cướp!

Vĩ An cười rồi tắt cuộc gọi, quay sang nhìn nó vẫn yên giấc trên giường. Vĩ An dựa người vào ghế một cách mệt mỏi, vô thức nói:

– Mọi chuyện dần trở nên thú vị rồi đây...

Về phần hấn và Kai, trong khi hấn và Vĩ An nói chuyện thì Kai nỗ lực để tìm vị trí của anh ta. Khi gần được thì Vĩ An tắt tín hiệu, Kai tức giận đập mạnh xuống bàn:

– Cái tên điên này!

– Có tìm được cũng vô ích, tất cả đều là giả thôi!

Hấn ngồi cạnh nói, Kai thở dài rồi quay sang Yun:

– Anh thử nói xem, Như liệu có làm sao không?

– Vĩ An không phải tên ngốc, nó chắc chắn sẽ tìm mọi cách để giữ mạng con nhóc đó. Với lại, ít nhiều gì nó cũng có tình cảm với con nhóc đó. Việc chúng ta cần làm chính là tìm mọi cách để xác định vị trí của Vĩ An. Kế hoạch chúng ta đã bàn không hề sai lệch, mọi chuyện đều trong tầm tay thôi.

Yun nhếch mép, trong đầu đang vẽ ra một bản kế hoạch thật hoàn hảo....

Ngọc cùng Tuấn Anh và một số người khác đến bệnh viện để theo dõi. Ngồi trong xe, Ngọc dựa vào lưng ghế thở dài thườn thọt:

– Nếu như bắt được Vĩ An, tao sẽ đập cho tên đó một trận ra trò!

– Tồn nước mắt của Đại Ngọc rồi!

Tuấn Anh ngồi cạnh phì cười, trong lòng cậu ta đã an tâm hơn. Ngọc liếc Tuấn Anh một cái rồi nói:

– Này, có ai như mày không? Người mình thích chết cũng không rót một giọt nước mắt nữa! Có thật là mày thích nó không vậy?!

– Mày nghĩ tao giống đùa lắm sao?! Nhưng đâu phải buồn chỉ có thể khóc. Nếu nó chết đi, linh hồn tao cũng đã chết đi một nửa. Và ngày hôm đó, tao đã biết người nó thích là ai..

Tuấn Anh đượm buồn nói, môi nở nụ cười gượng. Ngọc lại thở dài một lần nữa, rồi vỗ vai cậu ta nói:

– Như còn chưa đỉnh chính làm sao mày biết được. Khi nào gặp lại, mày thử nói với nó xem!

– Có lẽ làm bạn vẫn tốt hơn..

Tuấn Anh nhìn xa xăm, đôi mắt xanh rêu đượm buồn mang đến cho người khác cảm giác man mác buồn. Đôi mắt ấy dường như bị che mờ bởi lớp sương mù..

Cứ như thế một thời gian trôi qua, vẫn không có tin tức gì. Anh đã sai người đi tìm trên khắp thế giới nhưng vẫn không được gì cả. Hàng loạt vị trí ảo do Vĩ An làm ra khiến mọi người điên đảo.

Yun ngồi trên cửa sổ, mặt trời như lòng đỏ trứng dần dần lộ diện nơi chân trời. Bầu trời quang đãng, mây trắng vẫn vô tình mà trôi.

– Đợi tôi một chút nữa thôi, tôi sẽ đến cạnh em..

Khi tôi gần như tuyệt vọng, em đã xuất hiện. Lại một lần nữa, em gieo hi vọng xuống nơi này.. Vậy thì em ơi, xin em hãy đợi tôi!

Tôi muốn cùng em đón bình minh, muốn cùng em chìm vào giấc ngủ khi hoàng hôn buông xuống. Tôi muốn ôm em vào lòng mỗi khi trời trở gió. Này em,

đợi tôi một chút nữa thôi, tôi sẽ đến cạnh em mà...

Điều quan trọng nhất, tôi muốn em làm cô dâu duy nhất của Trang Hoàng Nhật!

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Cấp 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 136

Người vô hướng mãi không thoát khỏi ảo tưởng, Hoa vô thường sẽ bay theo gió vô phương.

Bầu trời hôm nay chẳng có mây, gió như đùa giỡn mang theo không khí lạnh lạnh bay ngang qua. Nó ngồi trước thềm nhà, mắt nhìn vào một khoảng mông lung trên bầu trời bao la kia..

Vĩ An đã đưa nó trốn trên một hòn đảo nhỏ, có người sống nhưng không nhiều. Ngôi nhà nó ở nằm ở giữa những hàng thông cao, đem lại không khí lạnh dễ chịu cách biệt với mọi người trên đảo.

– Con nhỏ kia, không lo nằm trong nhà mà chạy ra đây chi vậy hả?

Nó giật mình quay lại, một chàng trai vóc dáng cao lớn, nước da màu đồng rất nam tính, khuôn mặt góc cạnh khiến anh ta càng thêm đẹp trai.

– Về rồi à?! – Nó cười

– Nói chuyện với anh trai như vậy hả? Chủ ngữ vị ngữ đâu?!

Vĩ An bắt bẻ bước tới, nó càng cười tươi hơn. Không biết từ khi nào, giữa hai người đã hoà hợp hơn, mặc dù ngày nào cũng cãi nhau cả

Như thói quen, mỗi khi Vĩ An đi đâu đó nó lại ra đây ngồi đợi anh ta về. Mặc dù Vĩ An luôn chọc ghẹo nó nhưng lại quan tâm vô cùng

– Hôm nay trời đẹp quá nhỉ...

Vĩ An ngồi xuống cạnh nó, mắt hướng lên bầu trời rồi nói. Nó cũng gật đầu đồng tình, bỗng có cái gì đó ấm nóng áp vào má..

– Uống đi!

Vĩ An lấy ra một chai sữa áp vào má nó. Nó cầm lấy chai sữa vẫn còn ấm ấm, thật thích hợp cho thời tiết lạnh lạnh này.

Uống một hớp, vị ngọt ngào của sữa toả ra khắp miệng rồi xuống cổ họng. Dòng sữa ấm khiến cho cả người nó cảm thấy dễ chịu hơn.

– Em không định quay về sao!?

Bỗng Vĩ An hỏi khiến nó mém chút đã sặc sữa lên tới mũi. Quay sang nhìn Vĩ An một cái rồi nói:

– Hôm nay lại đến kì phát bệnh à?

– Bệnh cái đầu em! – Vĩ An gắt

– Cái đầu của em thì chắc chắn không bệnh rồi, chỉ có anh thôi.

– Con nhỏ này, đang hỏi nghiêm túc đó.

Vĩ An nhăn mặt nhìn nó. Đã nhiều lần Vĩ An hỏi nó câu này, nhưng đều bị nó chọc cho tức điên lên. Nó thấy Vĩ An bắt đầu câu lên liền phì cười rồi thờ dài, mắt nhìn xa xăm nói:

– Chưa phải lúc này..

Nói rồi nó bắt giắc nhìn xuống bàn tay nơi ngón giữa đeo một chiếc nhẫn, như một lời ước hẹn mà nó chưa từng tháo bỏ.

– Em không tha thứ cho họ được sao? Anh hai cũng chỉ muốn tốt cho em thôi.

Vĩ An hạ giọng xuống, anh ta biết nó vẫn chưa thể chấp nhận được sự thật. Càng không thể chấp nhận việc những người xung quanh lừa dối mình, một

lần nữa..

Nó xoay xoay chai sữa, môi nở nụ cười nhẹ rồi nói:

– Nếu như không tha thứ thì em đã trở thành người không hiểu chuyện rồi. Chỉ là lúc này em không muốn gặp mặt ai cả..

Ánh mắt nó đượm buồn, giọng nói cũng theo gió mà hoà quyện vào đất trời. Sau bao nhiêu giông tố, giờ đây nó lại không muốn nhìn thấy ai cả. Nó sợ bản thân sẽ oà khóc lao vào lòng họ, kể cho họ nghe những đau khổ mà nó đã trải qua.. Chỉ vậy thôi.

– Được rồi, anh đành hi sinh thân mình sống với lợn rừng thôi! Chắc, làm trai đẹp cũng khổ quá mà!

Vĩ An trong phút chốc phá vỡ bầu không khí bi thương, cô ý trêu chọc nó. Anh ta không thích nhìn nó suốt ngày cứ u sầu như thế, thôi thì cứ sống thế này, tốt cho nó và còn tốt cho anh ta nữa.

– Anh nói ai là lợn rừng hả? Anh mới là lợn rừng!

Nó hùng hổ cãi lại, Vĩ An bật cười lớn rồi nói:

– Lợn rừng ngoan, vào nhà ăn cơm nào.

– Anh mới là lợn rừng, đồ lợn thần kinh!

Cuộc sống của nó vẫn diễn ra như thế đó, rồi cứ ngỡ sẽ tiếp tục đến tương lai sau này. Một cuộc sống không lo nghĩ, cứ vô tư mà sống thôi..

Phía hàng cây thông gần đó, một vài bóng đen lấp ló hướng về ngôi nhà. Chúng không bước đến gần, chỉ lặng lẽ quan sát người trong căn nhà đó. Một tên lấy điện thoại ra, gọi cho ai đó:

– Sếp, đã tìm thấy mục tiêu!

Ngày hôm sau, cũng như mọi ngày nó ngủ nướng đến khi mặt trời lên cao hơn đỉnh núi. Có lẽ vì nó chết lâm sàng một khoảng thời gian dài, cơ thể vẫn còn yếu nên Vĩ An khá cứng chiều ít khi nào đánh thức nó dậy sớm. Dù đã tỉnh giấc nhưng nó vẫn còn lười biếng nằm dài trên giường, cuộn mình vào trong chăn bông. Vì căn nhà này không to lắm, vừa đủ cho 2 người ở nên phòng của nó sát phòng của Vĩ An. Thân là con gái, nó đương nhiên luôn cẩn thận lúc nào đi ngủ cũng khoá trái cửa. Căn nhà được Vĩ An cải thiết bị bảo vệ tiên tiến, nên nó không cần quan tâm đến vấn đề trộm cắp.

Lăn qua lăn lại một hồi trên giường, nhìn sang đồng hồ đã qua bữa điểm tâm nó lười nhát ngồi dậy. Đi ra khỏi phòng với mái tóc rối xù, nó mơ mơ màng màng ra khỏi phòng.

Ba năm chạy trốn, hai năm chết lâm sàng, nó chỉ mới tỉnh dậy vào một năm trước nên cơ thể vẫn chưa thể phục hồi được sức khoẻ như ban đầu. Nó đã 18 tuổi, cái tuổi đẹp nhất của tuổi thanh xuân. Thân hình cũng trở nên đầy đặn hơn, chiều cao cũng tăng, mái tóc sau hai năm không cắt tỉa cũng trở nên dài hơn, khuôn mặt thì càng trở nên thuần khiết. Nó không quan tâm đến điều này, có lẽ vì sống với Vĩ An nên tính tình nó cũng bị ảnh hưởng một phần nào. Nếu con gái ở tuổi 18 lúc nào cũng son phấn điệu đà váy áo thướt tha thì nó đi theo hướng ngược lại. Ngay từ nhỏ, nó đã không thích việc điệu đà nên đến bây giờ cũng vậy. Nó nghĩ chẳng phải cứ là chính mình, sống một cách đơn giản chẳng phải tốt hơn sao?

Đứng trước gương, nó ngáp một cái thật dài rồi bắt đầu làm vệ sinh cá nhân và thay đồ. Sau khi xong xuôi, nó mới đi xuống cái bếp nhỏ vừa đủ cho cuộc sống hai người để kiểm cả phê. Thói quen uống cà phê mãi vẫn không bỏ được, nhiều lần bị Vĩ An la lên la xuống và cả hai cãi nhau âm ỉ, rốt cuộc nó vẫn uống. Tự pha cho mình ly cà phê nóng, nó đi lên phía trước nhà để đợi Vĩ An về. Nhưng vừa bước tới cửa chuẩn bị mở ra thì:

– Kéo cao lên, nhiều đó thì nhắm nhỏ gì?!

– Sao không đá xuống biển cho rồi?

– Không, phải là thả xuống vực thăm mới đúng!

– Này này, mày kéo cao lên xem, chưa ăn sáng à?!

– Mày giỏi thì lại đây mà làm!

– Nói nhỏ thôi, để cho Như còn ngủ!

Tiếng nói chuyện lọt vào tai nó, nghe đến tên mình nó giật thót cả tim. Hít một hơi sâu, nó đẩy cửa bước ra. Một làn gió lạnh thổi ngang qua khiến nó rùng mình, nhưng khung cảnh trước mắt càng khiến nó rùng mình nhiều hơn. Từ phạm vi 500m đổ lại, người của tổ chức canh gác không để lọt một khe hở. Vĩ An bị treo ngược lên ở cành cây thông gần đó, vẻ mặt cam chịu không hề kêu la. Ở bên dưới cây thông, một chàng trai đang buộc dây thừng lại, mái tóc màu vàng nhạt rất dễ quen thuộc. Lúc này nó mới nhìn sang bên trái ngôi nhà nơi Vĩ An đặt một bộ bàn ghế nhỏ, đã có người ngồi ở đó.

– Xoảng..

Ly cà phê trong tay rơi xuống đất rồi vỡ vụn, nó cứng đờ cả người lại. Người ngồi ở đó, sau ba năm về lạnh lùng vẫn không mất đi, lại còn thêm vẻ uy nghiêm khiến người ta phải kính nể..

– Nhóc con, tỉnh rồi à!?

– Anh hai ....

Nó bật ra hai từ mà cổ họng đã đau rất như đã rất lâu rồi nó mới nói chuyện. Dụi dụi mắt mình, nó vỗ vỗ vào trán rồi tự thôi miên chính mình:

– Là mơ thôi, mơ thôi, mơ thôi, mơ thôi, vào ngủ tiếp nào!

– Là thật đó, con nhỏ này tìm mày cực khổ lắm biết không?

Không biết từ đâu ra Ngọc chạy tới ôm chầm lấy nó, cô nàng này sau ba năm tỉnh tỉnh vẫn vậy chẳng thay đổi tí nào cả. Nó bị cái ôm của Ngọc làm cho giật mình không kịp phản ứng. Ngọc buông nó ra rồi lắc lắc người nó như con búp bê mà nói:

– Chị đây tìm mày khó khăn lắm biết không? Mắt tích tện ba năm, mày làm chị đây tưởng mày bị thổ dân ăn thịt mất rồi!

– Được rồi đừng lắc nữa, chóng mặt quá.

Nó cười khổ nói, Ngọc cũng dừng lại, mắt cô nàng động lại một màn nước mỏng. Nó giang tay ôm Ngọc, vỗ nhẹ vào lưng rồi nói:

– Mày trở nên mít ướt từ khi nào vậy!?

– Mày làm tao lo chết đi được..

Không kiềm chế được Ngọc oà lên như một đứa trẻ, nó cũng cảm thấy mắt mình cay xè. Sau ba năm, có những thứ không thể thay đổi được, ví dụ như tình bạn giữa hai đứa. Ngọc nấc nghẹn vài cái rồi buông nó ra, tay chùi nước mắt nói:

– Mau đền tiền nước mắt cho chị mày suốt ba năm đây.

– Nhảy xuống sông Hàn mà rửa nước mắt đi!

Nó cười lấy ngón tay dí dí vào trán Ngọc. Lúc này nó mới nhìn về phía Ken, ở đó cũng có cả Tuấn Anh, Cen và chàng trai đang buộc dây thừng chính là Kai. Anh nhìn nó, môi mỉm cười nhẹ nhõm, tựa như trút được gánh nặng suốt ba năm nay. Nó bước tới trước mặt anh, trong lòng cắn rứt không nguôi:

– Anh hai..

– Chào em, nhóc con!

Anh vẫn dịu dàng như vậy, lúc nào cũng ân cần với nó. Vậy thì hỏi xem, làm sao nó có thể giận anh được!?

– Xin lỗi.

Nó cúi đầu nói, giọng nghèn nghẹn như sắp khóc. Bỗng anh đứng lên ôm nó vào lòng, tay vuốt nhẹ mái tóc mềm nói:

– Anh mới là người nên xin lỗi mới đúng. Là anh nói dối em, đẩy em vào chỗ nguy hiểm. Em không tha thứ cho anh cũng được, nhưng hãy quay về đừng chạy trốn nữa. Xin lỗi em, thật sự xin lỗi em!

Nghe anh nói mà cổ họng nó nghẹn lại, lắc đầu liên tục. Nó chưa bao giờ không tha thứ cho anh cả, anh vừa là một người anh trai, vừa là một thần tượng của nó..

– Xin lỗi vì đã giấu em. Vì nếu anh nói mẹ đã mất, anh sợ em sẽ không chịu nổi cú sốc đó. Sợ em sẽ lại giống như lúc đó, sợ em sẽ tự cách ly với mọi người. Nhưng anh sai rồi, người anh trai này tệ quá phải không?

Giọng Ken đượm buồn nói, mang theo một nỗi bi thương không thể diễn tả thành lời được. Nó nghe thế liền lắc đầu mạnh hơn rồi nói:

– Không phải, anh hai là người tốt nhất. Là em không hiểu chuyện, không nghe lời anh hai!

– Vậy tha thứ cho anh, được không? – Ken hỏi

– Chưa bao giờ em nói không tha thứ cho mọi người cả, kể cả anh hai!

Nó ngẩng đầu lên nhìn anh, mắt ngấn nước nói. Ken đưa tay lau đi giọt nước còn đọng lại trên mi nó, môi mỉm cười dịu dàng:

– Vậy thì tốt rồi!

– Được rồi, hai người đừng đóng phim tình cảm gia đình lâm li bi đát nữa. Đâu phải chỉ có anh hai em là lo lắng cho em đâu?!

Cen lên tiếng phá vỡ bầu không khí khiến nó phì cười, buông Ken ra rồi quay sang Cen. Cen nhìn nó rồi đứng lên, giang tay ra cười gian nói:

– Lại đây cho anh ôm một cái!

– Đẹp mà đi, em gái tao không phải ai muốn ôm là ôm!

Anh liếc Cen một cái nói, khiến Cen tối sầm mặt lại trừng mắt nhìn anh:

– Tao ôm em gái mày chứ không có ôm mày!

– Được rồi, hai người này vẫn không thể hợp nhau nổi nhỉ!?

Nó cười bước tới ôm lấy Cen. Anh ta sững người một lát rồi mới ôm lại. Cái ôm nhẹ nhàng, như món quà cảm ơn dành cho họ đã tìm kiếm nó suốt ba năm qua. Buồng Cen ra, nó cười rồi nói:

– Cảm ơn anh!

– Nếu muốn cảm ơn thì gả cho anh là được. Năm nay đủ tuổi rồi phải không?

Cen cười gian, tay xoa xoa đầu nó nói. Nó phì cười rồi chuẩn bị đáp lại thì Ken đã cướp lời:

– Đẹp mà đi, đánh chết tao cũng không giao em gái tao cho mày!

Nó chỉ cười không biết nói gì, lúc này Kai đi lại, vẻ mặt tươi không thể nào tươi hơn. Nó giang tay muốn ôm, Kai cũng không ngại ngần mà đáp lại. Cái ôm của tình bạn, sau khi buông ra Kai mới nói:

– Tưởng không gặp lại rồi chứ!

– Chúng ta có duyên thật. – Nó cười

Lúc này, nó mới để ý mình bỏ sót một ai đó. Quay người lại, nó thấy Tuấn Anh đứng đó dõi mắt về hướng này. Dường như, lúc nào cậu ta cũng chỉ ở phía sau và nhìn theo nó. Đôi mắt màu xanh rêu đó theo thời gian vẫn đọng lại một nỗi buồn sâu thẳm, ít ai nhìn ra được nỗi buồn được giấu sau đôi mắt ấy.

Nó bước tới không cần biết Tuấn Anh có đồng ý hay không mà đã ôm lấy cậu ta. Tuấn Anh bất ngờ một chút rồi mới đưa tay ôm lại. Trong lòng đầy rẫy những cảm xúc khó nói, chỉ biết rằng cậu ta chỉ muốn giây phút này kéo dài mãi mãi.

– Nhớ tao không?

Tuấn Anh cất lời, câu hỏi nửa thật nửa đùa. Nó buông cậu ta ra, cười một cái rồi hỏi ngược lại:

– Vậy mày có nhớ tao không?

– Ừ nhớ! Nhớ rất nhiều là đằng khác!

Tuấn Anh giang tay ôm lấy nó một lần nữa khiến nó bất ngờ. Nó cũng mỉm cười rồi nói:

– Tao cũng vậy!

Ba từ thôi, cũng đủ để kéo Tuấn Anh từ vực thẳm trở về với đất liền. Nhưng cậu ta biết, dù có thế nào đi chăng nữa, bản thân chỉ có thể ở phía sau mà dõi theo nó..

– Mấy người muốn đóng phim tình cảm thì thả người xuống rồi muốn làm gì làm!

Vĩ An quát lên, nãy giờ bị treo ngược lại khiến anh ta có cảm giác buồn nôn. Lúc này nó mới giật mình quay lại, thấy Ken vẫn bình thản ngồi im mà nhìn Vĩ An nói:

– Không biết lỗi mà còn ở đó mạnh miệng!?

– Anh hai, anh nở lòng nào nhìn em trai mình bị treo lên cây sao? – Vĩ An nói

– Còn biết kêu anh hai? Nếu biết gọi hai từ này thì tại sao dám làm cái chuyện ngu xuẩn như vậy hả!? – Anh nhún mày

– Là tại anh ép em vào đường cùng!

– Không phải anh ép em vào đường cùng mà là em ngu xuẩn đi vào ngõ cụt!

– Anh mới ngu xuẩn, mau thả em ra!

– Được, cứ ở đó mà hưởng khí trời đi!

Anh lạnh lùng nói, nó thấy tình hình không ổn liền chạy tới chỗ Vĩ An bị treo, dùng giọng nài nỉ nói:

– Cũng đâu phải lỗi của anh ta, hai nghĩ thử xem, nếu Vĩ An không kịp thời đến cứu em, thì em có còn ở đây mà nói chuyện với mọi người không?

– Nhưng nếu nó đã cứu được thì phải biết quay về thông báo, đằng này lại còn đem người chạy trốn! – Anh đáp lại

– Quay về cho anh chặt đầu em ra hả!? – Vĩ An tức giận nói

– Anh im coi, có tin tôi mặc xác anh luôn không?

Nó bực bội quát, Vĩ An muốn nói lại nhưng lại thôi. Trong trường hợp này, ngoài nó ra thì không ai có thể cứu được anh ta cả.

– Tội bỏ nhà đi đã đủ để chặt đầu em. Lại còn dám đem em út ra uy hiếp, Vĩ An, em chán sống rồi phải không? – Anh đánh mặt lại

– Nhưng anh ta cứu được em, nhờ anh ta em mới có thể sống đến ngày hôm nay. Anh hai, tha cho Vĩ An một lần đi! – Nó nói

– Không được! Thăng nhóc này ăn gan hồ, dám đối đầu với anh nó vậy thì phải phạt cho đáng!

– Coi như em xin anh, tha cho anh ta một lần thôi. Dù gì anh ta cũng cứu em một mạng, coi như anh thay em trả cho anh ta!

Ken nhú mày nhìn nó rồi nhìn Vĩ An bị treo lơ lửng rồi thở hắt ra, liếc Vĩ An một cái rồi nói:

– Liệu cái mạng của em, đừng có mà giờ rồi!

Nó thấy thế liền chạy tới tháo dây mà Kai đã cột lại. Từ từ thả Vĩ An xuống, nó đi tới coi trời. Lúc này nó mới thấy, trên người Vĩ An có vài vết bầm, môi cũng còn một vết máu khô. Đỡ Vĩ An đứng lên, cả thân hình to lớn tựa lên nó khiến nó xém xúu nữa là ngã xuống đất. Lúc này Tuấn Anh mới đi tới đỡ anh ta thay nó, thở dài nói:

– Ra tay ác thật, không nể tình anh em gì cả!

– Shit

Vĩ An không nhận được chữ một câu, khắp khênh dựa vào Tuấn Anh mà vào nhà. Nó nhú mày, lúc này Ngọc mới đi tới choàng vai nó mà nói:

– Như vậy là nương tay rồi đấy!

– Ai làm vậy? – Nó hỏi

– Còn ai vào đây nữa! – Ngọc thở dài

– Ken sao? – Nó tròn to mắt

– Ừ, vừa đụng mặt là đã cho ăn ngay một cú móc trái rồi đập cho một trận như từ xong mới treo lên. Như vậy là còn đỡ đấy, nếu không là đã lột da hán ta ra rồi!

– Đạo này anh thấy em cũng lắm mồm rồi đó.

Không biết từ khi nào Ken đã đứng cạnh nó khiến Ngọc giật mình rồi cười trừ. Cô nàng chạy thẳng vào nhà không thèm ngoảnh đầu lại. Nó ngẩng đầu nhìn anh, đang nghĩ liệu mình có bị treo lên giống Vĩ An không..

– Đừng lo, anh không treo em lên đâu. Vào nhà, ở ngoài này không tốt!

Ken dường như đọc được suy nghĩ của nó, xoa đầu nó rồi bước vào nhà. Đứng ở phía sau, nó nhìn theo bóng lưng của anh..

Người anh trai suốt ba năm đã tìm kiếm nó, mọi yêu thương đều dành cho nó. Gặp được anh là may mắn của Kha Thảo Như này..

Vừa bước vào nhà đã thấy Vĩ An ngồi tự sát trùng, những người còn lại ai cũng thảnh thơi ngồi chơi xơi nước. Phòng khách thường ngày ít khi sử dụng nên không có bàn ghế nên họ ngồi dưới đất, nhìn cảnh tượng này nó chỉ biết cười khổ.

– Đưa đây làm cho!

Nó ngồi xuống trước mặt Vĩ An, cầm này miếng bông gòn trên tay anh ta. Vĩ An cũng không phản đối, ngồi im để nó giúp mình. Đối với anh ta những vết thương này chẳng nhằm nhò gì, vì bị mãi cũng quen rồi..

Loay hoay một lát cũng xong, nó thở dài rồi nhìn lên đồng hồ, cũng đã tới bữa trưa mất rồi. Ken liếc mắt nhìn nó một cái rồi nói:

– Nhóc con, đói sao?

– Hoi hoi! – Nó cười

– Key cũng sắp tới rồi, bảo nó mua thức ăn đi! – Cen chen vào

– Em ăn mỳ Ý! – Ngọc nói

– Đây cũng vậy – Tuấn Anh nói

– Em gì cũng được – Kai cười

Nó cười rồi thu dọn đồng bông băng, Vì An cũng bước tới báo cáo với Ken về tình hình sức khỏe của nó. Cả căn nhà theo đó cũng nhộn nhịp hẳn lên. Nó ngồi nghe Ngọc kể lại chuyện suốt ba năm vừa qua, mọi người đã phải cực khổ thế nào..

Ba năm qua đã có một chuyện rất lớn xảy ra ở Black, nội chiến!

Từ Đại Ma Vương không hiểu vì lý do gì đã bất đồng ý kiến không thể hoà giải và dẫn đến việc lục đục nội bộ. Hậu quả chính là một người trong số họ đã bị thương, là Yun. Nghe nói đêm đó trời mưa rất to, không hiểu vì sao Yun và Ken đã cãi nhau một trận ầm ĩ khiến cả trụ sở đứng ngồi không yên. Từ trước đến nay, Yun là một ít nói và luôn giữ được bình tĩnh. Nhưng đêm đó, Yun đã rút súng chĩa vào Ken khiến mọi người được một phen hoảng hốt. Khi hắn chuẩn bị bóp cò thì đã ăn ngay một cước của Key khiến bàn tay trái bị trật. Mọi chuyện kết thúc cũng trong đêm đó, về phần họ đã cãi nhau chuyện gì đến nay vẫn không ai biết.

Nghe đến đây, hai hàng lông mày của nó càng dính chặt lại hơn. Nhìn sang anh đã dựa vào tường mà ngủ tự bao giờ, nó có cảm giác việc họ cãi nhau có liên quan đến mình.

Nó không thêm về vấn đề này, dù gì mọi chuyện cũng đã dịu xuống.

– Hiện tại Key chắc cũng sắp tới nơi rồi, đã có ai nói cho Yun biết chưa?

Kai bỗng cất cao giọng hỏi, nó nghe đến tên hắn liền nhúm mày, sắc mặt không tốt nói:

– Đừng nói cho Yun biết, không muốn gặp anh ta!

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Tinh Yêu Cấp 2* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 137: Dù có thích bao nhiêu lâu , cũng chỉ là kẻ đến sau..

Mỗi tình đầu, xin chào! Mọi người nghe xong liền nhìn nó, riêng Ken thì vẫn dựa vào tường, đôi mi khép lại nhưng môi thì tạo thành một đường cong hoàn hảo tựa như trăng khuyết. Tuổi trẻ bây giờ thật nhạy cảm nha! Nghĩ đến đây Ken lại cảm thấy mình đang dần già đi.

– Mày nghe rõ chứ!? Người ta không muốn gặp mày nên đừng có mặt dày mà tới đây nghe chưa?

Đột nhiên Key đẩy cửa bước vào và đang nói chuyện điện thoại với ai đó. Nó nhìn sang Key, anh ta cười cười bước tới xoa xoa đầu nó. Bàn tay đang xoa đầu nhẹ nhàng di chuyển xuống má, nụ cười Key tắt đi, anh ta kéo kéo má nó ra, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

– Có người muốn nói chuyện với em!

Nó dờ khóc dờ cười rồi nhận lấy điện thoại từ Key, chẳng dám kêu đau vì sợ anh ta sẽ càng tức giận hơn. Key thờ ơ hất ra một cái rồi buông tay ra, đợi con nhóc này nghe điện thoại xong thì xử tội cũng chưa muộn!

Nó xoa xoa má đã đỏ ửng lên đồng thời đưa điện thoại lên tai:

– Ban nãy nghe chưa rõ, em nói lại xem!

Nó còn chưa kịp alo thì đầu dây bên kia đã vang lên giọng ai đó trầm, lạnh băng lại còn sắc mùi thuốc súng điều quan trọng là rất quen thuộc với nó! Động tác xoa má ngưng lại, nó nhìn vào điện thoại rồi quay sang nhìn ông anh Key của mình đang đứng cạnh. Chết tiệt, người nhà mà tiếp tay cho giặc!?

Key chỉ nhún vai như mình không có tội, vì anh ta chỉ là làm theo yêu cầu của người ở đầu dây bên kia thôi mà. Mọi người cũng im lặng mà hóng hót, giọng nói từ điện thoại phát ra không lớn nhưng họ là ai chứ, đương nhiên là có thể nghe được rồi!

– Là tại tôi nói nhỏ hay là tại anh bị điếc?!

Nó không trả lời ngay, ngừ khí ngông cuồng mà đáp trả lại.

– Em thử nói lại lần nữa xem! – Đầu dây bên kia vẫn bình tĩnh

– Tôi không muốn gặp anh đồ chết dẫm!

Nó nghiêng từng chữ một. Đầu dây bên kia đột ngột xuất hiện thêm một giọng nói:

– Chúng nghe tin chúng ta muốn thương lượng liền tăng giá gấp đôi đúng như dự đoán. Thời gian sẽ kéo dài thêm một chút nữa!

– Không cần nữa, dọn dẹp bọn sâu bọ đó luôn đi. Tôi muốn số hàng đó phải được chuyển vào máy bay trong ngày hôm nay, các cậu liệu mà làm cho tốt!

– Được rồi, nhưng sao đột nhiên lại gấp rút thế?

– Có người thiên đàng mở cửa không đi, địa ngục không mời lại muốn vào!

Nó nghe cuộc đối thoại đó mà bất giác rùng mình, cảm giác bất an ủa tới. Còn chưa kịp nói gì người kia đã tắt máy, nó cau mày nhìn vào điện thoại, đồ bất lịch sự!

Đưa điện thoại lại cho Key, nó mới nhận ra mặt anh ta đầy sát khí, hình như nó quên việc gì đó quan trọng thì phải..

– Anh Key!

Nó cười cười nhìn Key cố ý lấy lòng anh ta nhưng vô dụng rồi, ma vương tức giận thật rồi. Key trừng mắt, nó liền thu lại nụ cười, anh ta không nói gì thêm mà đi tìm chỗ ngồi xuống.

Coi như tạm thời nó chưa bị gì cả, chỉ là tạm thời mà thôi. Ngọc lúc này mới lên tiếng, đưa mắt nhìn Key một cái rồi nói:

– Anh ta tìm mày suốt ba năm, tính tình dễ nổi nóng hơn hẳn, chắc chắc mày thấm rồi!

Nó tròn to mắt nhìn Ngọc, ừ thấm thật rồi nha!

– Đừng tròn mắt nhìn tao như vậy, điều quan trọng lúc này là Yun đã nói gì với mày? – Ngọc lắc lắc tay nó

– Bộ anh ta đang đi đâu sao!? – Nó hỏi

– Hừm..chắc là đang ở bên Trung Đông, khu vực đó lúc nào mà chẳng hỗn loạn. Sao vậy, lo cho người ta à!?

– Lo cho anh ta? Thà để tao lo cho cái bụng đói còn hơn!

Nó khẽ cười thành tiếng rồi đứng lên, Ngọc bữu môi nhìn theo. Không để ý đến cô nàng, nó đi kiếm chút thức ăn để nhét vào bụng..

Loay hoay dưới bếp hồi lâu, lục tung cả tủ lạnh nó chỉ thấy toàn là đồ uống. Thông thường Vĩ An đi ra thị trấn của đảo để mua thức ăn dự trữ, những món dễ nấu hoặc chỉ cần làm nóng là có thể ăn được. Đương nhiên đều là thực phẩm bổ dưỡng, cung cấp thêm máu và làm cho quá trình trao đổi chất dễ dàng hơn.

– Vĩ An, vào đây chút!

Nó gọi vọng ra, Vĩ An đi vào nhìn cái tủ lạnh. Được rồi, là hôm qua anh ta đã quên đi mua thức ăn dự trữ. Bây giờ thì nhịn đói cả đám à..?

– Bây giờ làm sao?

Nó hỏi, Vĩ An suy nghĩ rồi nói:

– Em cứ uống sữa trước đi, lát nữa sẽ kêu người đem thức ăn tới!

Nó cũng im lặng rồi uống sạch hai chai sữa. Bụng no căng, theo thời khoá biểu thường ngày thì nó sẽ đi ngủ, hôm nay cũng không ngoại lệ. Nằm trên giường, nó ngáp một cái rồi dài, vừa chuẩn bị nhắm mắt thì một trọng lực đè xuống khiến giường lún sâu.

– Aaaaaaa, mi dám uống sữa nha!

Ngọc ngời được mùi sữa từ nó, vì bụng đói nên liền xông vào. Nó mở mắt nhìn Ngọc rồi mỉm cười dịu dàng nói:

– Mau đi ra ngoài để tao ngủ, muốn chết à!?

Lời nói và sắc mặt không hề phù hợp chút nào. Nó trừng mắt nhìn Ngọc rồi xoay người kéo chăn lên rồi bắt đầu cuộc hành trình tìm giấc mộng đẹp.

– Đừng ngủ nữa, ra ngoài chơi với tao, mày ở trong này mãi không thấy ngọt ngào sao?! – Ngọc chèo kéo

– Mày đi với tụi Tuấn Anh đi, tao muốn ngủ!

– Không, mau dậy đi, lẹ lên!

Sau một hồi, nó cùng Ngọc ngồi trước nhà. Mặt nó khó coi không thể nào nào khó coi hơn, trong khi Ngọc ngồi cạnh lại vui vẻ hát ca.

Cái nắng nhẹ ở đây chẳng thể xua được không khí lạnh lạnh, thích hợp để đi ngủ -.-!

– Đừng xụ mặt như thế, tao đang giúp mày không làm tổ trong nhà đấy!

Ngọc chọc chọc vào má nó, cười tươi như hoa. Nó lườm một phát, thở hắt ra rồi vươn vai một cách mệt mỏi. Kể từ khi tỉnh lại, cơ thể nó vẫn chưa hồi phục như ban đầu, đôi lúc vẫn có cảm giác mệt mỏi dù chẳng làm gì cả.

– Ngày đó cứ tưởng mày đi thật rồi, tao khóc đến nỗi sưng cả mắt. Ai ngờ số mày lớn đến vậy chứ..

Ngọc vừa nói vừa nở nụ cười nhẹ nhàng. Nó ngáy người một lát rồi khẽ cười, đúng vậy, ai ngờ số nó lại may đến thế chứ..

– Lúc đó ai cũng tin rằng mày chết thật rồi, duy nhất chỉ một người không tin..

Ngọc nói tiếp, vẻ mặt gian tà lại xuất hiện. Nó cau mày, năm đó mọi việc đều rất hoàn hảo, nếu không tin thì chẳng phải người đó bị ngốc sao?

– Tao biết nói ra mày sẽ không tin mà. Người đó là Yun, người mày không muốn gặp!

Tay nó vô thức mân mê chiếc nhẫn nhỏ, cứ như một thói quen tự hình thành từ bao giờ. Hành động này lọt vào mắt Ngọc, cô nàng chỉ cười rồi nói tiếp:

– Những ngày tiếp theo đó, cấp dưới của anh ta sống dở chết dở. Chẳng ai dám đắc tội hay làm phật ý anh ta, nhất là tên quả cam. Đáng thương cho hắn ta, chỉ có việc chịu khí bức người của Yun thôi đã là một kì tích. Mày nói xem, có phải mày đã khiến cho anh ta trở nên như vậy không?

– Đừng có mà đổ sang cho tao, tao chẳng làm gì cả! – Nó nhún mày

– Mày chính là con tội đồ! Không chỉ có Yun mà còn thêm hai ông anh của mày nữa, bức người quá tàn ác. Nhìn xem, anh hai của mày đã áp bức tao, khiến một cô gái 18 tuổi phải bận bịu suốt cả ngày, không có thời gian ăn uống, chăm sóc bản thân gì cả, áp lực muốn bị trầm cảm, cũng không thể phát triển như người ta!!!

– Áp lực công việc khiến mày béo lên?

ọc rồi khẽ cười thành tiếng, âm điệu dễ nghe mà nói:

– Tao chưa từng không dứt khoát với ai cả, tao tin chắc họ cũng biết điều đó!

Ngay lúc này Tuấn Anh từ trong nhà bước ra cầm theo một chiếc cốc, vẻ mặt thản nhiên ngồi xuống cạnh Ngọc tay đẩy chiếc cốc về phía nó. Ngọc quay sang nhìn cậu ta, rồi nhìn nó đang nhận chiếc cốc. Đây là dứt khoát sao?! Là dứt khoát sao???

– Ban nãy chưa kịp uống đúng chứ?

Tuấn Anh cười rồi nói, thứ trong chiếc cốc chính là cà phê. Mùi cà phê toả ra thơm ngào ngạt, cà phê nóng uống vào lúc này rất thích hợp!

– Cảm ơn!

Nó tự nhiên đón nhận, uống hai ngụm rồi nhìn Ngọc nói:

– Uống không?

– Chị đây không thích cà phê!

Ngọc hừ lạnh một tiếng, nó nhún vai rồi uống thêm một ngụm nữa. Lúc này nó nhìn Tuấn Anh, như hành động cư xử với bạn bè bình thường:

– Uống không?

– Uống rồi!

Tuấn Anh cười, cậu ta cũng không thích cà phê chút nào..

Nhờ vậy mà nó vui vẻ thưởng thức đồ uống yêu thích, bỗng Tuấn Anh lặp lại chủ đề cũ, cố ý hỏi:

– Dứt khoát với ai cơ?

Nó cảm giác bị ghen ở cổ họng, đặt ly cà phê xuống, nhìn Ngọc một cái rồi mới nói:

– Dứt khoát với những người cần dứt khoát!

– Vậy đồng thời cũng thích những người cần thích?! – Tuấn Anh hỏi

– Cứ cho là vậy... – Nó đáp

– Vậy chẳng phải mày nên thích tao sao?

Cái này chẳng phải là lộ liễu quá rồi sao? Nó nhúu mày một cái, quay sang Ngọc – người không nên có mặt giây phút này:

– Giúp tao pha thêm một ly!

Nó đẩy cái cốc trống không từ lúc nào về phía Ngọc, cô nàng nhìn nó rồi nhìn Tuấn Anh. Cái này có thể gọi là đuối khéo, không muốn cho người ta nghe!

Ngọc hậm hực cầm chiếc cốc đi vô nhà, chỉ còn nó và Tuấn Anh. Nó dựa người vào ghế, trả lời câu hỏi ban nãy:

– Mày không nghĩ mình là người cần dứt khoát sao?

Mặt Tuấn Anh tối sầm lại, hai tay vì căng thẳng mà run run đang đan chặt vào nhau. Cậu ta hít một hơi sâu, nếu không thổ lộ lúc này thì sẽ không còn cơ hội nữa!

– Có lẽ mày hiểu tao đang muốn nói gì! – Tuấn Anh nói

– Vì tao hiểu rất rõ nên càng không muốn mày nói ra – Nó thẳng thừng

Trong ánh mắt có vài tia đau khổ, chẳng phải là bị từ chối rồi sao? Tuấn Anh cười khổ, giọng đượm buồn mà nói:

– Dù có thích bao nhiêu lâu, rốt cuộc cũng chỉ là kẻ đến sau. Ít ra, mối tình đầu này cũng thật đẹp..

Nó cảm thấy bản thân có lỗi vô cùng, nhưng nếu không dứt khoát chỉ làm tổn thương hai bên mà thôi. Có khi đến cả tình bạn cũng không giữ được..

– Được rồi, đừng có trung cái bản mặt như tao sắp chết tới nơi ra. Lại đây, ôm một cái an ủi người ta đi nào!

Tuấn Anh cười khẽ, đứng lên nói. Nó nhìn cậu ta, lòng bứt rứt bước qua ôm một cái...

Người ta thường bảo, mối tình đầu luôn là mối tình đẹp nhất nhưng ít người có thể tiến tới hôn nhân. Thật đáng tiếc, mối tình đầu của Tuấn Anh lại là tình đơn phương...

– Nhất định ở bên anh ta phải sống thật tốt, như thế mới làm tao nhụt chí được. Nếu một ngày không còn nơi nào để đi, hãy nhớ tao chưa từng bỏ lại mày..

Tuấn Anh ôm nó thật chặt mà nói, từng chữ bóp nát trái tim cậu ta ra. Nó cảm thấy cả người Tuấn Anh run nhẹ, có lẽ cậu ta thực sự rất đau lòng...

Buông Tuấn Anh ra, nó cười nhẹ rồi nói:

– Sẽ có người tốt hơn tao!

Tuấn Anh cúi người, đặt một nụ hôn nhẹ lên môi nó. Nụ hôn chỉ kéo dài vài giây, cậu ta tiếc nuối rời khỏi bờ môi căng mọng đó rồi hôn lên trán nó. Tuấn Anh nở nụ cười, nụ cười thật ngọt ngào..

– Ngoài Yun ra, tao không chấp nhận một ai khác bên cạnh mày. Cả đời này, tao chỉ chấp nhận thua dưới tay anh ta..

Nói rồi cậu ta rời đi, mặc kệ nó vẫn còn ngẩn ngơ. Quay người lại nhìn bóng lưng cậu ta, tuổi 18 cậu ta thật sự rất đẹp trai. Bờ vai rộng kia là một chỗ dựa vững chắc, tiếc rằng nó không cần..

– Tuấn Anh, mày chính là mẫu bạn trai lí tưởng đó nha!

Nó nói lớn, Tuấn Anh khựng người lại một chút rồi vẫn tiếp tục bước đi. Môi khẽ cất lời, âm thanh nhỏ như tự nói với chính mình:

– Sẽ không có ai tốt hơn em, chắc chắn là vậy...

Nếu ở bên ngoài là cuộc tỏ tình thất bại thì ở trong nhà đang cực kì náo nhiệt. Ngọc và Kai đang lấp ló chỗ cửa sổ mà xem tình hình, ẩn thân tốt nên cả hai đều không bị người bên ngoài phát hiện.

– Rồi xong, em nó K.O rồi! Quả nhiên, em gái của ma vương rất tàn ác nha!

Kai nhìn khuôn mặt buồn bã của Tuấn Anh lúc bị từ chối mà cảm thông. Bạn thân à, ai biểu mày đi thích người của ác mà làm gì..!

Đến cảnh Tuấn Anh cuối xuống hôn nó, Ngọc không khỏi ngạc nhiên mà thốt lên:

– Hôn rồi hôn rồi! Tên này quả nhiên rất cao tay nha!

– Đến phút cuối còn ráng hót cú chót, bội thu rồi bội thu rồi!

Kai và Ngọc như bình luận viên, từng cử chỉ hành động đều thuật lại cho những người còn lại nghe. Anh, Key và Cen đang nghiêm túc ngồi nói về chuyện hàng sắp tới nhưng vẫn để ý đến lời của hai người kia. Cen nghe đến chữ hôn liền hỏi:

– Vị trí?

– Môi và trán, rất hoàn hảo như phim Hàn Quốc nha! – Ngọc nhanh nhẹn đáp lại

– Được rồi, tao nghĩ chúng ta nên nghiêm túc bàn về việc người đó sẽ phản ứng thế nào sau khi biết về việc này nha! – Cen cười gian tà

– Đêm tình địch thả xuống đại dương cho cá mập ăn sống?! – Kai nói

– Tuấn Anh nhà ta biết bơi! Có lẽ một phát ngay mi tâm, nhanh, gọn, lẹ! – Key cười

– Thân thủ Tuấn Anh còn tốt hơn cả Kai, em nghĩ sẽ đánh thuốc mê xong lột da! – Ngọc nói

– Tuấn Anh pha chế độc được, chẳng lẽ không nhận ra?! Tán công từ phía sau hợp lý hơn! – Cen nói

– Ken, anh nghĩ thế nào? – Ngọc hỏi

– Rút từng sợi gân, loại này rất kích thích.

Cả đám nghe xong liền im phất, Ken, anh thật dã man!

Đúng lúc này Tuấn Anh từ bên ngoài bước vào, vẻ mặt không có gì đau khổ. Nhìn sang Ngọc và Kai đã ngồi xuống từ lúc nào, Ngọc nuốt nước bọt rồi hỏi:

– Thế nào rồi?

Tuấn Anh còn đang phân vân việc gì đó, nghe Ngọc hỏi liền quay sang. Cậu ta nhã nhặn như bình thường, rồi nói:

– Đang phân vân nên sử dụng Thạch Tín hay loại vừa mới chế tạo D10, mày nói xem?!

Mọi người không rét mà run. Cậu ta không định hăm hại tình địch đấy chứ?!

– Định uống thuốc độc tự tử sao?! – Key nói

Tuấn Anh nhếch mép, nụ cười xảo quyệt chưa từng thấy. Cậu ta thản nhiên đáp:

– Loại thuốc không màu không mùi D10 rất thích hợp, chỉ cần lan vào máu là chết ngay tức khắc. Anh nói xem, rất thích hợp phải không?

– Ủ, rất thích hợp!

Key gật gù đồng ý. Được rồi, chủ nào tớ nấy, quả nhiên là không sai!!!!

Cả ngày hôm đó, mọi người đều xôn xao về việc Tuấn Anh tỏ tình thất bại. Nó bị Ngọc kéo ra tra hỏi đủ thứ, thật phiền phức.

Đến buổi tối, lúc này cả đám đang tụ lại trong phòng khách. Vì chỉ có hai đứa con gái, nó và Ngọc ngủ chung còn lại thì tự chia. Vì An định chuẩn vào phòng mình liền bị anh lôi ngược ra, kết quả là phải thức tập thể!

– Các người tối đừng có làm càn!

Ngọc lớn tiếng nói, neho mắt tỏ ra nguy hiểm. Kai còn đang kiểm chỗ để trải giường, nghe xong quay sang nhìn Ngọc rồi nói:

– Mày là con gái?!

– Bà đây là con gái, con gái! – Ngọc tức giận

– Tao tưởng là con trai chứ?! – Tuấn Anh nói

– Tiểu đệ, chẳng phải ngươi nên ra đây ngủ chung với bọn ta sao? Sao lại đi ngủ chung với tiểu muội?! Ngươi thật bỉ ổi! – Key cười

– Tiểu đệ bỉ ổi! – Vĩ An cười

– Tiểu đệ hãy ngoan ngoãn ra đây ngủ chung với ta, ta sẽ sưởi ấm cho ngươi! – Cen hòa theo

– Các người thật quá đáng!

Ngọc quát, bị cả đám chọc ghẹo thật xấu hổ. Lúc này cô nàng quay sang Ken yên lặng này giờ, anh đã tìm được một chỗ để đặt lưng, mắt cũng đã nhắm lại. Cảm thấy ai đó đang nhìn mình, anh mở mắt ra rồi nhìn Ngọc. Ken chính là tia hi vọng nhỏ nhoi của Ngọc, cô nàng chắc chắn rằng anh sẽ không như lũ bỉ ổi kia! Anh nhìn Ngọc một hồi rồi nói:

– Thì ra ngươi dám cải trang thành nữ nhi tiếp cận ta, thật tiểu nhân!

– Các người đi chết hết đi! Như ah, không phải mày nên lên tiếng đi chứ? – Ngọc nói

Nó từ trong phòng tắm bước ra, vừa đi vừa dùng khăn lau mái tóc còn ướt. Bước tới cạnh Ngọc, nó nhìn một lượt xung quanh rồi nói:

– Mọi người sao không tìm khách sạn, như thế này buổi đêm sẽ lạnh lắm!

– Sợ lạnh thì lại đây cho anh ôm ngủ! – Cen nói

Trong tích tắc đã có một chiếc gối đập thẳng vào mặt anh ta, Cen không kịp phản ứng liền ăn trọn. Người chơi là Key, anh ta lờm Cen một cái rồi nói:

– Tại anh không phải ai cũng ngủ, ở lại đây cũng tiện hơn!

– Như ở đây tận ba năm, Vĩ An có làm gì không? Chẳng lẽ không sợ sao!?

Kai lập tức khiến bầu không khí im lặng hẳn, một vài tên thuộc hạ bên ngoài đang gác cũng tò mò mà lắng nghe. Vĩ An còn đang ngáp ngáp dài nghe thế liền tỉnh ngủ, còn nó hơi khựng lại, khoé môi giật giật. Anh vẫn im lặng này giờ liền mở mắt, nhìn chăm chăm vào Vĩ An như muốn xé xác..

– Nhắc đến mới nhớ, một nam một nữ ở cùng nhau hơn ba năm, chẳng lẽ không có gì xảy ra..

Ngọc cười gian huyếch nhẹ tay nó đang bình thân lâu tóc kể bên

– Thứ nhất, là anh em ruột thịt ; Thứ hai, không hợp khẩu vị ; Thứ ba, nếu tối nay ai có định làm càn thì phải tìm được chỗ giấu hung khí trong phòng, bằng không thì cầu mong có chín cái mạng đi!

Vĩ An nhìn nó rồi nói, nó chỉ cười nhẹ không phản kháng lại. Nhớ lại có lần nó bị sốt cao, Vĩ An phải chăm cả ngày, đến tối khi nó đi ngủ vì không an tâm nên buộc phải vào phòng nó. Vừa mới bước tới gần giường, Vĩ An đã cảm nhận được huyệt sủng nằm ngay thái dương kèm theo giọng nói lạnh băng: ” Vĩ An, anh muốn gặp Diêm Vương sớm sao?! ”. Kể từ đó, Vĩ An không coi thường năng lực của nó, cũng không bao giờ có ý định làm càn..

Mọi người nghe xong liếc chuyển sang nó đang nở nụ cười hiền hậu, đúng là không nên đụng vào cô gái này!

– Chúc các bạn may mắn, thành công trên con đường mình đã chọn!

Vĩ An bổ sung thêm một câu như khích lệ. Nó cười hai tiếng rồi quay người đi vào phòng ngủ, Ngọc cũng đi theo nó. Vừa vào phòng, nó lôi cái chăn dưới gầm giường ra rồi bước ra ngoài. Từ trên cao thả xuống, cái chăn trùm lên người của Ken. Anh kéo cái chăn xuống nhìn nó rồi mỉm cười:

– Không cần, lát nữa mở máy sưởi cao hơn là được!

– Bên trong em có chăn rồi, mọi người đừng để bị cảm lạnh. Nói với những người bên ngoài mặc thêm áo vào và nhóm lửa lên, sương đêm nay dày hơn mọi khi đấy!

Nó vẫn dùng khuôn mặt lạnh băng đó nói, dù lời lẽ lại quan tâm người khác vô cùng. Thuộc hạ bên ngoài nghe cũng cảm động lây, cô bé này chỉ là không biết cách bộc lộ cảm xúc thôi!

– Như ah~, mau vào đây xoa bóp cho trộm!

Ngọc trong phòng nói vọng ra, nó nhếch mép quay người bước vào, vừa đi vừa nói:

– Tiểu đệ, mi muốn ngủ với các sư huynh hay là ra ngoài làm thị vệ?

– Như, thật xin lỗi!

Ngọc nằm trên giường nói, nó là đứa nói được làm được, cô nàng không muốn lưu lạc vào bầy sói kia đâu! Nó liếc Ngọc một cái rồi đóng cửa lại, đi tới nằm xuống giường chui vào cái chăn ấm

– Mọi người ngủ ngon! – Kai nói lớn

– Ngủ ngon! – Ngọc trong phòng nói vọng ra

– Như ngủ ngon! – Tuấn Anh nói theo

– Ngủ ngon! – Nó đáp lại

Nó dần chìm vào giấc ngủ mặc kệ Ngọc vẫn thức nghịch điện thoại bên cạnh. Đèn phòng đã tắt, nó chuẩn bị tận hưởng giấc ngủ của mình thì bị người khác phá bình.

Bên ngoài các đấng nam nhi vẫn chưa ngủ, chỉ có anh là nằm chui vào cái chăn nghỉ ngơi. Cơn thờ dài rồi nhìn về hướng phòng nó:

– Tụi mày nói xem, tối nay nên làm gì đây?!

– Anh trai, nếu anh muốn chết thì cứ vào căn phòng đó! – Kai nói

– Không chừng còn có cả D8, vài ngày trước đây Ngọc có tới đề lấy. Loại này không chết ngay, chỉ là đau vò thể xác! – Tuấn Anh nói

– Chúc mày may mắn! – Key cười

– Chỉ sợ chưa kịp tới gần cái giường đã gặp được diêm vương! – Vĩ An nói

Thế là cuộc hội nghị về việc tìm cách vào phòng nó được mở ra, đấng nam nhi cực kì thích thú cười đùa, chỉ có anh là đôi khi thêm vài câu. Nó nhú mồm đến khi chịu không nổi liền dùng giọng điệu lạnh đến mức không thể lạnh hơn:

– Muốn ra ngoài cắm trại cả lũ không?!

Không khí tĩnh lặng đến không ngờ, nó theo đó cũng thiếp đi.

Trong giấc ngủ say, nó cảm giác cái giường nhẹ đi, một lát sau lại lún sâu xuống. Không nhớ rằng có người ngủ cùng, vô thức nó ôm lấy ai đó bên cạnh. Mùi hương rất quen thuộc, dễ chịu khiến nó càng vui đầu vào mà ngủ say như chết...

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Cấp 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 138: Lên giường...

Cả đời này, ai nói dối tôi đều có thể chấp nhận được. Ngoại trừ anh, Trang Hoàng Nhật!!!

Nhiệt độ trên đảo lại hạ xuống, lớp sương mù dày đặc vẫn chưa tan hết, nắng nhẹ cũng không làm người ta thấy ấm lên tí nào. Chui rúc vào trong chăn, hôm nay cái chăn này ấm hơn bình thường nha. Nó dụi dụi đầu vào cổ ai đó mà mình đang ôm như một chú mèo, hít một hơi sâu nó lại ngửi được mùi hương rất quen thuộc. Lại dụi dụi đầu, nó lại hít một hơi sâu, mùi hương kia trộn lẫn với mùi rượu nho kèm theo mùi bạc hà nhẹ nhẹ. Bỗng cảm thấy đùi mình có vật nặng đè lên, ngay eo cũng vậy, nó mơ ngủ nhúc nhích muốn gạt ra. Nhưng càng cử động, nó càng bị một vòng tay siết chặt lại, cả hai thân thể áp sát vào nhau. Bỗng một giọng nói vang lên, đây mê hoặc cuốn người khác đi:

– Còn sớm, ngủ thêm chút nữa đi.

Giọng nói rất êm tai, nó ngưng động đậy mặc cho người đó siết chặt mình. Tư duy hoạt động chậm rãi, có gì đó không đúng thì phải.

Sau một hồi lâu, nó lập tức nhận ra điều bất thường. Vẫn còn mơ màng, nó từ từ mở mắt ngẩng đầu lên nhìn. Đập vào mắt là khuôn mặt điển trai đang ngủ say, mái tóc xanh đen hơi rối phủ xuống. Nó mắt nhắm mắt mở nhìn người đó vài giây, rồi mới mở to mắt nhìn thật kĩ. Người này, người này...mẹ nó chẳng phải rất quen thuộc sao?!

Định bỏ chạy, vừa ngóc đầu lên liền bị kéo xuống. Người đó mở mắt nhìn, không có vẻ gì gọi là vừa mới bị đánh thức..

– Định đi đâu?!

Người đó nhú mồm nhìn nó, vẻ khó chịu hiện rõ trên khuôn mặt. Nó như không tin vào mắt mình, nhắm chặt hai mắt lại, miệng lẩm bẩm:

– Chỉ là mơ thôi, không phải thực, không phải thực.

Tự thôi miên chính mình, nó cố gắng quay về với giấc ngủ nhắm nghiền. Người đó phả hơi thở nóng của mình vào vành tai nó, mà mị nói:

– Đề tôi giúp em phân biệt đây là mơ hay là thực!

Vành tai bị người đó ngậm lấy, rồi cắn mạnh khiến nó biết rõ, đây không phải là mơ. Nếu không phải là mơ, thì nó nên thoát khỏi vòng tay này, ngay lập tức!!!

– Yun, anh còn không mau buông ra!

Hắn nhìn nó đang giãy giụa liền cắn mạnh vào vành tai đã đỏ ửng rồi nhả ra, siết chặt nó lại. Nằm trong vòng tay Yun đang càng lúc càng siết chặt, nó không thể nào cử động được nữa.

– Từ hôm qua đã dụ dỗ tôi, em muốn thế nào đây? Còn động đậy nữa, tôi cưỡng bức em!

Hai khuôn mặt chỉ cách nhau vài centimet, nó ngai đến mức mặt đỏ ửng lên. Cả người nằm trọn trong vòng tay Yun, nó nghe thấy liền nhúc nhích nhiều hơn. Hắn nhủu mày, con nhóc này không biết nguy hiểm là gì sao?

Cả hai không nói không rằng, nó càng nhúc nhích hắn càng siết chặt. Cả căn phòng chỉ còn lại hơi thở đầy mờ ám của cả hai.

Nó thấy mãi không thể thoát khỏi hắn, liền cắn mạnh vào cổ hắn ở trước mắt. Yun không ngờ trước liền siết nó chặt hơn, mặc kệ cho nó cắn sâu vào thịt. Đến khi mùi máu lan trong miệng nó mới nhả ra, nhìn nơi có dấu răng sâu đang ứa máu mới biết mình cắn mạnh như thế nào. Mùi máu tanh lan trong miệng, nó liếm môi vô thức. Hắn nuốt nước bọt, yết hầu trượt lên xuống, nó đầu ngờ, tất cả đều là hành động khiêu gợi hắn. Vừa định tiến tới cắn thêm một cái thì nó đã bị hắn ngăn lại.

Một tay nâng cằm nó lên, một tay đặt ở eo ôm chặt nó lại, chân gác trên đùi nó nãy giờ khiến nó rơi vào thế bị động hoàn toàn. Khi chưa kịp phản ứng, nó đã thấy hắn nâng cằm mình lên rồi phủ môi xuống. Nó giật mình lập tức lắc đầu nhưng lại bị hắn giữ chặt lại. Cánh tay ở dưới cổ hắn không thể rút ra, còn cánh tay ở giữa hai người vừa giờ liền bị hắn bẻ ngược ra phía sau.

Nụ hôn kéo dài đến khi thấy nó gần như hết khí thở hắn mới buông ra. Vừa mở miệng ra thở vài hơi, hắn đã nhanh chóng hôn lên, lưỡi tiến vào khoang miệng. Hai tay nó bị hắn đưa lên đầu, Yun dùng một tay dùng sức tách hai chân nó ra rồi vào giữa, người dễ dàng cuồn xuống khiến nụ hôn thêm sâu. Nó mở to mắt nhìn hắn, tên chết tiệt nhà người chán sống rồi!!! Đôi mắt hắn hé mở nhìn nó, ánh mắt đầy mê hoặc. Lưỡi hắn như con rắn, luôn lách mọi nơi trong khoang miệng, hắn như muốn hút hết chất ngọt. Hắn trêu đùa khiêu gợi nó, bàn tay đặt ở eo cũng nhanh chóng luồn vào áo đặt lên da thịt. Nó phát giác, lông tơ dựng đứng hết cả lên. Sự đụng chạm của hắn khiến cả cơ thể nó nhạy cảm hơn hẳn, bàn tay ở eo bóp chặt lại khiến nó đau đến nhủu mày. Đầu lưỡi hắn dẫn dắt, trêu ghẹo lưỡi nó rồi cả hai cuốn lấy nhau như hai con rắn. Nó vùng vẫy né tránh, nhưng lại càng khiến hắn đuổi theo mạnh mẽ. Cuộc rượt đuổi diễn ra mạnh mẽ một hồi lâu, hắn luyến tiếc cắn mạnh vành môi nhỏ rồi rời đi. Nó ở dưới sau khi bị hôn đến mê man liền thở lấy thở để, nhịp tim đập loạn hết cả lên!

Cuối người liếm vành môi nó còn ướt, hắn đánh mặt nó:

– Em nên nhớ, tôi cũng là đàn ông. Đừng đùa với lửa, có ngày phồng tay!

Bàn tay ở eo nó bóp mạnh lại khiến nó hơi đau, đây là hắn cảnh cáo nó. Tầm chắn trên lưng hắn tuột xuống, lúc này nó mới nhìn rõ được bộ dạng của Yun. Áo sơ mi vì nó mà nhăn nhúm, nút mở hết ra làm lộ cả thân trên rắn chắc, tay áo không cài, mái tóc hơi rối, khuôn mặt lạnh băng nhưng hơi thở khác mọi khi. Thật sự rất gọi cảm!

– Anh mau ra khỏi người tôi. Tên chết dẫm, anh dám làm càn?!

Nó tức giận nghiêng từng chữ, trừng mắt nhìn Yun. Hắn nhếch môi nói:

– Chẳng phải em từng nói ngủ với em cần phải có khuôn mặt của tôi, body chuẩn như tôi mới được sao? Tôi chính là cực phẩm, tình nguyện trao thân cho em!

Được rồi, sau mấy năm gặp lại, mặt lại dày hơn xưa. Nó oán hận trong lòng, ngày đó còn nông cạn nên mới nói thế, giờ lại bị hắn làm cho á khẩu. Đần độn, người thật đần độn!

– Anh mau thả tôi ra, làm việc này đáng mất quân tử sao?!

Nó cố thoát ra nhưng không thể, nó đâu biết rằng tình huống bây giờ càng giãy giụa càng khiến hắn bị kích thích nhiều hơn sao?

Yun sắc mặt khó coi hơn, quân tử sao? Được, con nhóc này nhất định phải dạy dỗ!

– Tôi không quân tử thì sao? Em lại dám bỏ trốn cùng nam nhân khác! Em xem tôi là cái gì?! Hà?

Hắn buông hai tay nó ra, buông vòng eo ra, hai tay chống xuống giường. Nó nhìn Yun trong lòng ghen ngào, hai tay đặt trên lồng ngực hắn cố ý cắn hắn tiến lại gần.

– Nhờ Vi An cứu tôi nên mới sống sót, mạng của anh là tôi cứu. Anh còn dám ở đây mà trách tội tôi?!

Nó cãi lại, giọng run run. Đứng trước con tức giận của Yun, nó liền cảm thấy mình thật nhỏ bé!

– Tôi nhờ em cứu tôi sao!? Tôi kêu em buông tay ra sao? Chẳng lẽ tôi không biết tường sắp sập, không kéo em ra khỏi đó được?! Tôi có kêu em nhận đòn nhát dao không? Tại sao em cứ tự hành hạ chính mình vậy hả! Khi đã vào cuộc, mọi chuyện tôi đều nắm chắc trong tay. Vậy mà em lại làm những việc đó, em không lo cho bản thân thì tôi lo. Nào em tàn đến mức nào rồi hả?!

Đôi mắt hằn lên vài tơ máu, nó đủ biết hấn đang tức giận đến mức nào. Hấn tiếp tục nói:

– Em có biết mình ngu xuẩn đến mức nào không? Lại dám ở cùng nam nhân khác không có tôi, em muốn chết không toàn thây đúng không!?

– Vi An là anh trai ruột, anh ta không làm gì cả. Anh đừng suy diễn! – Nó nói

– Anh trai không phải là đàn ông? Vi An chẳng lẽ bị liệt dương? Chẳng lẽ cậu ta không có ham muốn!? Tôi nói cho em biết, thú tính ai cũng có, đừng nghĩ là anh ruột thì không làm gì được! Rốt cuộc nó đã đụng vào em chưa?

– Đây là vấn đề cá nhân!

– Em không nói coi như là đã đụng! Tôi sẽ rút từng sợi gân, chặt tứ chi, lột từng mảnh da của Bạch Vi An cho em xem!

Hấn gằn lên từng chữ, tơ máu trong mắt như muốn vỡ ra.

– Nào tàn rồi sao? Tôi dễ dãi đến mức lên giường với anh trai mình hả?! Anh không biết suy nghĩ à! Nào anh tàn đến mức nào rồi hả???

– Vậy là không có?!

– Nếu có tôi cũng đã giết chết anh ta rồi, hiểu chưa hả?

– Vậy còn việc Tuấn Anh là sao?

Nó cứng đờ người, trong đầu tự oán hận bản thân không lo chạy trước. Làm sao hấn biết về việc Tuấn Anh? Rõ ràng hôm qua hấn không có ở đó, 100% không có! Là ai, kẻ nào dám chơi sau lưng >

– Việc gì? Không có gì cả!!!

Nó cố cãi, đến chết cũng cãi. Hấn thấy nó nói dối, thêm được phần tức giận mà nói:

– Tên nhóc đó hôn em, em cũng xem là không có gì?

Nó giật mình, thì ra hấn biết hết rồi. Hấn chính là không cho nó đường rút binh, đánh cho chết!

– Chỉ là suột nhẹ qua! – Nó nói

– Tên nhóc đó tỏ tình rồi hôn em, vậy là em đồng ý? Còn nói là mẫu bạn trai lí tưởng? Em chấp nhận làm bạn gái người khác, có nghĩ đến cảm giác của tôi không?! – Hấn nghiêng từng chữ

– Em đeo nhẫn tôi đưa, bây giờ lại chấp nhận làm bạn gái người khác. Em đang chơi trò mèo vờn chuột với tôi đấy à?! – Hấn toả khí bức người

– Tôi trả cho anh, không cần phải nhắc!

Nó tức giận, nó có nói mình đã chấp nhận đâu? Hấn không nghe người khác giải thích, vô duyên vô cớ trách tội khiến nó uất ức không nói nên lời. Vùng vằng cõi nhẫn ra nhưng nhanh chóng bị hấn giữ lại, nó hung hấn hét lên:

– Tôi trả cho anh, anh còn muốn gì nữa?

– Tôi có kêu em trả không? Em câu cái gì!?

– Tôi câu cái gì?! Anh không biết đúng sai nể người khác, tôi không câu thì chắc dây thần kinh cảm xúc đã đứt rồi. Anh đã không quan tâm tôi thì thôi, tôi không trách. Nhưng anh không thích tôi, chúng ta không phải người yêu, cũng không quan hệ họ hàng, anh lấy tư cách gì mà quản? Tôi có làm bạn gái người khác hay chết tan xác, anh cũng đâu quan tâm đúng không? Tìm tôi ba năm? Là nói dối, anh chỉ là tên lừa gạt. Tất cả những gì anh nói trước đây, đều là nói dối. Tên khốn khiếp, anh mau rút khỏi đây!

Nó tức giận mà gằm lên trong lòng ghen ngào muốn nổ tung. Mắt che mờ bởi một tầng nước mỏng, nói ra những lời này thật đau lòng.

Hấn nhìn người con gái dưới thân mình tức đến bật khóc, trong lòng cũng nhói lên. Yun nghiêng rãnh, nắm chặt bàn tay đeo nhẫn nó không nói gì.

– Mau buông tay tôi ra, tôi không muốn thấy anh nữa. Cút khỏi đây, đừng chạm vào tôi. Trang Hoàng Nhật, anh là tên khốn khiếp. Anh dám nói dối, tại

sao lại nói dối tôi? Ai nói dối tôi đều có thể chấp nhận được, ngoại trừ anh. Vì vậy, rút khỏi đây, mau!

Nó dùng tay còn lại không bị giữ đánh mạnh vào lồng ngực hắn, miệng hét lên. Yun không nói gì, để mặc nó giáng từng cú mạnh. Rồi cúi người xuống phủ lên đôi môi nhỏ, nuốt tiếng hét của nó. Hai tay cứng đờ lại rồi đưa lên bấu chặt vào vai Yun, nó hận không thể xé toạc hắn ra. Yun đưa tay luồn xuống gáy nó, ép sát để nụ hôn thêm sâu, tay còn lại luồn vào áo đặt ở eo bóp chặt lại. Nó bị hắn giữ gáy không thể cự quậy. Lưỡi hắn như con rắn đùa giỡn trong khoang miệng.

Một hồi sau, hắn buông ra gục xuống vai nó, ngửi mùi hương trên mái tóc dài rồi cất giọng trầm:

– Xin em, đừng nói gì nữa..

Nó thôi không vùng vẫy nữa, cả người cứng đờ lại, đầu óc mơ hồ theo từng lời nói của Yun. Hắn thấy nó im lặng liền tiếp tục vùi đầu vào mái tóc mềm, giọng trầm khàn nói:

– Tôi nhớ em, thật sự rất nhớ em!

Yun ngẩng đầu lên nhìn nó rồi tiếp tục nói:

– Em hận tôi cũng được, đâm tôi, lấy súng bắn tôi cũng được nhưng đừng rời xa tôi.

Nó im lặng nhìn vào đôi mắt màu khói kia, nhìn thấy được sự lãnh khốc, bị thương ả sâu mà nó chưa từng thấy. Tại sao lúc này đây, nó thấy người đàn ông này lại đáng thương vô cùng? Ánh mắt như sắp rơi vào hố sâu của sự tuyệt vọng, cầu xin nó giúp đỡ..

– Có những người khi rời đi mới biết quý trọng, tôi chưa từng quý trọng ai cả, ngoại trừ em!

Lại một lần nữa hắn cướp hô hấp, hút hết chất ngọt khiến nó bị kéo theo. Một tay đan chặt tay hắn, một tay nó ôm lấy cổ hắn bấu chặt khiến Yun càng bị kích thích. Cắn môi mỗi nó, hai cái lưỡi cuốn lấy nhau, hắn như muốn nuốt trọn lưỡi nó khiến nó không tài nào chạy khỏi..

Bàn tay ở eo dần chuyển động hắn đẩy áo nó lên, lộ ra làn da trắng. Nó hoảng liền lắc lư người, không để hắn tiếp tục đẩy áo. Yun buông môi nó ra, hôn xuống cổ. Nó ngứa ngáy không chịu được, tên chết dẫm, mi dám lợi dụng thời cơ!

– Anh tên khốn khiếp, anh không được làm vậy!

Nó kéo áo xuống, không nhìn được mà chửi. Hắn ngẩng lên nhìn nó rồi nhếch môi nói:

– Tôi chịu trách nhiệm, coi như động phòng sớm!

– Đâm đầu vào tường chết đi, anh mau rút ra khỏi đây!

– Làm xong rồi rút!

Yun thờ dòn dập không cho nó cơ hội phản bác, nụ hôn từ môi từ từ di chuyển qua vành tai rồi cổ. Hắn tạo ra vô số vết hôn không trật tự, ngậm lấy cổ nó rồi cắn mạnh. Nó hít một hơi sâu, tay bấu chặt vào vai hắn. Yun đẩy áo lên cao, lộ ra một cái áo màu đen nhỏ khác bên trong. Nó giãy giụa, xấu hổ tột cùng dùng một tay cố kéo áo xuống. Nhưng dù nó có hồi phục thể lực lại đi chẳng nữa, không thể nào thắng hắn trong tình trạng này.

Yun ngồi thẳng dậy lột áo somi vướng víu, thân trên trần trụi lộ ra trước mắt nó. Vùi đầu vào cổ nó, gặm lấy vành tai đỏ ửng kia, hơi thở Yun ngày càng dòn dập. Hai thân hình dán chặt vào nhau, nó có thể nghe thấy nhịp tim loạn xạ của hắn..

– Tên khốn khiếp, anh định làm gì? Anh còn không bỏ tôi ra!

Nó quát, mặt đỏ bừng lên, bị hắn đè khiến việc thở trở nên khó khăn. Yun không thể lấy lại nhịp thở bình thường, cả người nóng ran, khó chịu vô cùng. Bàn tay hắn đan chặt vào bàn tay nó, cắn mạnh vào vành tai rồi di chuyển sang môi. Nó bị hôn đến mơ hồ, cả người mềm nhũn muốn phản kháng cũng không thể. Yun kéo một bên áo xuống, cắn mạnh vào xương quai xanh khiến nó rên lên. Đến khi hắn nhìn thấy vết sẹo màu hồng nhạt trên vai trái, tức giận đan xen Yun cắn mạnh vào nơi đó. Vết dao nó nhận thay giờ đã lành, nhưng vết sẹo kia là cả đời cũng không thể mờ phai..

– Anh điên rồi, Yun, anh buông tôi ra, tôi giết chết anh!

Nó hoảng loạn tột độ khi thấy Yun ngày càng không thể kiểm soát. Hắn siết chặt hai bàn tay nó lại, gục đầu lên vai nó. Lúc này hắn mới suy nghĩ một hồi, ngẩng lên hỏi:

– Năm nay 18 tuổi?

– Tên khốn khiếp, tháng sau mới 18 tuổi! Hoàng Nhật, anh muốn vào đồn uống trà ăn bánh lấm rồi phải không?

Nó tức giận nhìn không nổi mà gầm lên, cả người nóng ran lên. Yun nghe xong, mặt mày tối sầm lại. Nó thờ dốc, vừa xấu hổ vừa giận dữ. Bên tai, nó chỉ nghe hắn hít một hơi sâu rồi cắn mạnh vào cổ mình. Răng hắn cắm chặt vào thịt, máu theo đó tuôn ra. Cảm thấy vị máu tràn ngập trong miệng, hắn để cho vị tanh nồng lan trong khoang miệng. Nó đau đến mất cảm giác, cảm giác tê dại khắp cả người. Một hồi sau, Yun nhả ra, không thể nào xuống nước với nó được nữa liền trở về với khí bức người như thường ngày:

– Đừng thử thách tôi kiểu này, người khác thì được nhưng em tôi không thể kiềm chế! Nhớ cho kĩ, đây là lần cuối tôi nhường em. Còn nữa, em thử rồi khỏi tôi xem, tôi sẽ bẻ gãy hai chân em!

Nói rồi hắn buông nó ra, đứng dậy không quên lấy chân đạp lên cho nó. Lúc hắn quay lưng, nó tình mắt nhìn thấy những vết thương chưa xử lí ở lưng, vết bầm kín lưng. Cánh tay trái quấn vài trắng từ bàn tay đến khuỷu tay, có vẻ là che thứ gì đó đi. Lông mày nhíu chặt lại, rốt cuộc ba năm qua hắn đã sống thế nào?

Yun bước ra ngoài, mặc dù đã tha nhưng tức giận vẫn lan toả. Nó cảm thấy sát khí từ hắn lan toả ra khắp căn phòng, Yun mở cửa bước ra ngoài nhưng vì không thể nhìn nổi đành cúi lên:

– Mẹ kiếp, lần sau em đừng mong xuống giường trong vòng ba ngày. Lo mà cầu nguyện đi!

Tiếp theo đó là tiếng đóng cửa lớn. Nó vừa tức vừa xấu hổ, không chịu được mà hét lên:

– TRANG HOÀNG NHẬT, ĐỒ CÀM THÚ!!!

1.CẦN NGHE Ý KIẾN TỪ ĐỘC GIẢ, PO ĐÃ RA KHÁ NHIỀU CHAP RỒI NÊN CẦN TỔNG HỢP LẠI NHỮNG LỖI PHẢI SỬA CHỮA >
Các Khanh mau cho trấm ý kiến đi nào, love all ^^~

2. Tác giả của truyện “Tình yêu cấp 2” là Yêu Nghiệt (độc giả hay gọi là Po.-.), mong đừng nhầm lẫn và những ai đang tự xưng tác giả thì tự biết xấu hổ mà đâm đầu vào chậu phụ chết đi!

Cảm ơn những ai đang theo dõi, love love

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Cấp 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 139: Ngục tù

Mở lớp vải băng trắng ra, đôi lông mày càng nhíu chặt lại hơn, sắc mặt cực kì khó coi của nó cũng khiến hắn nhìn xuống vết thương. Trên làn da rắn chắc, một vết thương khoảng nửa gang tay đang rỉ máu, miệng vết thương bị hở. Nó nhìn vết thương rồi nhìn Yun bằng ánh mắt hình viên đạn, hắn vẫn giữ khuôn mặt lạnh tanh nói:

– Vết thương nhỏ thôi, không có gì đáng lo.

– Bao lâu rồi?

Nó vừa xử lí vết thương vừa hỏi, giọng nói có chút lo lắng. Hắn nhìn từng động tác của đối phương, khoé mắt hơi cong lên:

– Vài ngày trước

– Đáng đời cái thứ chết tiệt như anh!

Nó hơi tức giận mà nói, thuốc sát trùng không chút nhân nhượng đổ lên vết thương khiến hắn hơi cau mày lại, miệng vẫn không kêu đau. Nhìn cô gái nhỏ đang tức giận kia, có phải là vì lo lắng không?

Bôi D5 được tình chế lên vết thương, vì quá chăm chú nên nó không biết rằng có ánh mắt ôn hoà đang nhìn mình. Đến khi đổi mắt, hắn mới thu lại vẻ ôn hoà thay vào đó là giọng điệu âm độ C:

– Em chậm chạp quá, tôi làm là xong từ kiếp nào rồi!

– Tên....

Nó định chửi hắn thì tiếng điện thoại vang lên, hắn nhìn xuống túi quần rồi nhìn nó. Trong tình trạng này, nó không thể không giúp hắn nhận điện thoại. Lấy điện thoại ra, nó nghe máy đồng thời bật loa lớn:

– Alo!

-.....nhóc con?

Đầu dây bên kia là Key, nó nhìn điện thoại thì mới biết là số điện thoại của anh ta gọi tới. Hơi mất tự nhiên, nó hắng giọng rồi trả lời:

– Ừ

– Yun đâu sao em lại nghe máy?! – Key ngạc nhiên

– Tay anh ta sắp thôi rứa đến nơi, không tiện nghe máy.

Nó chằm chọc ngược lên nhìn, hần chỉ hơi cau mày, ngồi thẳng dậy đưa tay cướp lại điện thoại:

– Chuyện gì?

Ngờ khi hưng hân, nó nhún vai rồi làm tiếp việc còn đang dở.

– Thời tiết hôm nay thật đẹp, cả cảnh quan nơi đây cũng thật tuyệt vời nha~

Key bỗng nói chuyện thời tiết, nó đang cuốn vải quanh tay hần khoé miệng cũng cong lên. Ông anh này, nhân rồi đến mức gọi điện bàn về thời tiết khi hậu sao?

– Nếu đẹp như vậy thì chọn hôm nay làm ngày giỗ năm sau của mày đi! – Yun đáp lại

– Bạn yêu, sao lại giấu nhau một nơi đẹp như thế chứ? – Key nói

-.....

– Chẳng phải đây là nơi mày bắt đầu sao? Bức tường thành gai, mày từng bán mạng để vượt qua cơ mà. Còn không mau đến đây với tui tao, ôn lại..

Hần cúp máy, nó nghe được tiếng cười trầm thấp của Key bên tai. Yun bình thần đưa điện thoại lại nó, tay phải chống xuống đất đưa ánh mắt nhìn nó. Cầm lấy điện thoại trong tay, nó chỉ liếc mắt nhìn hần một cái, không nói gì. Trong đầu vẫn còn đang suy tư về câu nói cuối trong điện thoại, giật bản người khi bàn tay lớn đặt vào má:

– Suy nghĩ cái gì?

Yun áp bàn tay lớn lên gò má hồng hồng, nó cảm nhận được vết chai sần do tập luyện cường độ mạnh. Cố định lại bằng vải, nó cúi đầu tránh bàn tay kia:

– Không gì!

– Em, nhìn thẳng tui, suy nghĩ cái gì?

Hần nâng cằm nó lên một cách nhẹ nhàng nhưng lại đầy uy hiếp, đôi mắt nheo lại. Nó im lặng không có ý định nói ra suy nghĩ..

– Muốn biết?

Yun buông cằm nó ra, đôi mắt sắc bén như một con dao vừa được mài. Nó gật đầu, hần im lặng xoa xoa cổ tay trái, nhìn vết thương vừa được xử lý cẩn thận, gọn gàng mà tâm trạng cũng khá hơn. Đứng lên mặc cái áo khoác da đặt bên cạnh, cái quần bò đen đến cái áo ba lỗ cũng đen nốt, có vẻ Yun rất thích mặc như thế này, nhìn hần thoải mái hơn là áo somi ngày thường.

Hần đưa tay ý muốn kéo nó lên. Dời ánh mắt từ bàn tay đến khuôn mặt, nó mím môi rồi đưa tay cho Yun kéo lên. Cầm bàn tay nhỏ trong tay, khoé mắt hơi cong lên, hần nói:

– Theo tui.

Bước đi dứt khoát nhưng không gây tiếng động, nó nhìn theo bóng lưng lớn không suy nghĩ nhiều bước theo. Bên ngoài đang ồn ào náo nhiệt thì tắt ngấm khi thấy nhân vật nguy hiểm bước ra. Dừng bước trước sòng bạc phi pháp, hần đưa mắt sang Vĩ An:

– Thật biết chọn chỗ.

Vĩ An đóng máy laptop lại nở nụ cười đắc ý, đương nhiên là phải biết chọn chỗ rồi. Nếu không, làm sao có thể trốn chứ?

– Vì tôi biết, không ai nghĩ đến nơi này! Thật là một sai sót ngu ngốc..

Vĩ An đáp lại, mọi người cũng im lặng mà theo dõi. Từ trong nhà nó cũng vừa mang giày bước ra, phát hiện không khí căng thẳng liền nói:

– Yun, đi thôi!

Một cách rất tự nhiên, nó thần nhiên nói với hần trước những cặp mắt đang trợn to vì ngạc nhiên kia. Yun thu lại ánh mắt nhìn nó rồi lại nhìn Vĩ An xong nhìn Tuấn Anh:

– Hai cậu, lấy xe, theo tôi!

Đây là mệnh lệnh, không có đất để từ chối. Vì An chỉ cau mày hừ mạnh một tiếng, còn Tuấn Anh đang xếp bài thì dừng động tác lại vài giây rồi tiếp tục thần nhiên.

– Đi thôi!

Cen cười đứng lên, ánh mắt nhìn hấn đầy ý cười. Yun không phản đối, đưa mắt nhìn cô gái nhỏ đứng cạnh mình. Nó phát giác liền nhìn lại, hấn chỉ nhếch môi rồi đưa tay vỗ nhẹ vào đầu nó.

– Sức khoẻ của Như...

– Sẽ ở cạnh tôi, không có lần thứ hai xảy ra chuyện gì, tôi đảm bảo!

Tuấn Anh còn chưa nói hết câu đã bị Yun cắt ngang, ngữ khí kiên quyết qua từng chữ. Ngọc cũng liếc mắt sang, môi hơi nhếch lên không nói gì. Một khi hấn đã nói thế, không ai dám ý kiến gì nữa. Nó đứng cạnh cũng nhìn hấn một cái, cảm giác tim đã đập lệch một nhịp..

Chiếc xe dừng lại trước một khu trại to, bức tường xám vững vàng không thể nào sụp đổ. Từ khi bước xuống xe, hấn đã nắm tay bắt nó đi cạnh mình. Khi đứng ở cổng, một tên hùng hổ bước ra nhưng khi thấy hấn liền khựng lại, môi nở nụ cười dịu dàng hấn rồi mời tụi nó vào. Qua biểu hiện đó, nó cũng ngầm hiểu rằng hấn là một nhân vật nguy hiểm ở nơi này.

– Anh Yun!

Từ phía xa một chàng trai bước tới, thân hình cao lớn với những hình xăm nghệ thuật trông rất bắt mắt. Anh ta cúi người 90 độ, sau đó nở nụ cười thật tươi.

– Ủ, lâu rồi không gặp!

Yun nói, có vẻ hai người khá thân nhau, nét mặt hấn cũng giãn ra. Người kia tất nhiên chú ý đến nó, liền nhìn Yun rồi nhìn nó, đưa tay ra nói:

– Chào em!

Theo phép lịch sự, nó không từ chối với cái bắt tay này với lại nó cũng không có ác cảm với người này. Vừa định đưa tay ra thì Yun đã thay nó đáp lễ:

– Muốn chết sao?!

– Hahahaha, biết rồi nhé!

Người kia bật cười lớn, giọng cười thoải mái. Hấn hừ lạnh, từ phía sau đám Cen bước tới, anh ta cũng giơ tay chào:

– Hôm nay rông đến nhà tôm sao? Rốt cuộc là có chuyện gì mà đến đây?! Vừa nãy hai ông tướng kia cũng vừa tới kia kìa.

– A Tường, giọng cười của anh thật biến thái! – Kai nói

Người đàn ông tên A Tường bật cười cùng tụi nó đi tới nơi của hai ông tướng mà anh ta nhắc tới. Vừa mở cửa phòng đã thấy Ken và Key đang nhàn nhã đánh cờ, bộ dạng rất thoải mái.

– Nhân vật chính tới rồi.

Hấn không quan tâm đến câu chào hỏi của Key, đi tới kéo nó ngồi xuống một cái ghế sofa đen gần đó. Căn phòng này không nhỏ cũng không lớn, điều quan trọng là có một tấm kính có thể nhìn những thứ bên ngoài. Mà ở bên ngoài, lại là thứ nó không thể tưởng tượng nổi

Một đám người đang sống dở chết dở tập luyện trên những viên sỏi bị đun nóng, chỉ cần ngưng lại là bị tên cai ngục quất một roi da đánh đầy mảnh sắt vào người. Thứ mà họ nhắm đến chính là bức tường cao hơn 10m, không phải bức tường như bình thường mà chính là bức tường dây gai, trên đó thấm đẫm máu đỏ khiến bức tường càng trông ghê rợn hơn.

Yun biết nó đang nhìn gì, liền vuốt mái tóc dài như muốn nó bình tĩnh lại. A Tường nhìn nó, môi hơi nhếch lên rồi nhỏ bên tai với Ken:

– Nói tôi nghe, cô bé đó là ai vậy?

Anh nhìn theo hướng mà A Tường nói, thấy nó đang chăm chăm nhìn bên ngoài còn Yun thì nhìn chăm chăm vào nó. Ánh mắt của hấn ôn hoà hẳn, hành động thân mật như vuốt ve một bảo vật vô giá..

– Em gái tôi!

Câu trả lời của Ken khiến A Tường tròn to mắt, anh ta vẫn chưa biết gì về việc Bạch gia tìm được con gái út, dù đã vài năm trôi qua. Vì A Tường không quan tâm đến vấn đề chính trị, báo chí hay những thứ như thế. Giờ đây nghe Ken nói thế A Tường không nhịn nổi liền nói:

– Con ngoài giá thú?

Key vừa nghe xong liền ngược lên, môi thấp thoáng ý cười nói:

– Em gái nuôi của tôi, anh nói kiểu đấy là ý gì đấy?!

– Được rồi, tôi đi sau thôi đại thật rồi. Nhưng con bé trong hiền như thế mà làm em gái hai cậu, thật không thể tin được!

A Tường nói, như thể không thể tin được, phản đối sự thật. Lúc này giọng nói của A Tường cũng lọt vào tai nó, khẽ liếc mắt sang nhìn anh ta một cái rồi nhìn hai ông anh của mình.

– A Tường, không được trông mặt mà bắt hình dong! – Ngọc ở phía đối diện nghiêm túc nói

– Nhìn xem, con bé chẳng có điểm nào nào giống Vĩ An với Minh Phong cả!

A Tường vừa nói mọi người đã xoay lại nhìn chăm chăm vào nhân vật chính, nó quay lại nhìn, ánh mắt vẫn bình thản. Hắn ngồi cạnh tò mò liền quay sang nhìn nó, muốn biết nó giống hai thằng anh chết tiệt của mình điểm nào?!

– Ngoại trừ mái tóc với đôi mắt thì chẳng có gì giống cả, nhìn vào trông rất thuận mắt, chứ không như hai cậu, nhìn một cái chỉ muốn đánh cho một trận!

A Tường nhìn Vĩ An và Ken nói, Vĩ An đang quan sát nó liền nhú mày rồi nói:

– Lâu rồi không gặp anh, muốn anh đánh sao?

– Sức cậu mà đòi hạ tôi? Hahahaha, Vĩ An chú mày còn kém lắm! – A Tường bật cười

– Vậy để tôi thay em ấy – Ken nói

– Ken, cậu phải đồng ý với tôi. Cậu nhìn xem, em gái cậu nhìn rất hiền, có gì giống hai anh em các cậu?

A Tường không từ bỏ suy nghĩ liền nói với Ken, nó bị người ta nhìn chăm chăm này giờ cũng khá khó chịu. Định mở miệng thì hắn đã lên tiếng thay:

– Ủ, nhìn rất thuận mắt.

Mọi người lần này lại dời sự chú ý lên Yun, hắn chỉ nhếch môi rồi trừng mắt:

– Người của tôi, các người cứ nhìn như vậy là có ý gì?

Nó hơi ngạc nhiên, định cách xa hắn ra thì bị Yun kéo lại, bàn tay lớn vẫn vuốt mái tóc dài..

– Tôi thành người của anh từ bao giờ?

Nó nhìn hắn, từ nãy đến giờ mới cất tiếng, Yun quay sang nhìn, neho mắt lại nói:

– Từ bao giờ?

– Ủ, từ bao giờ? – Nó nuốt nước bọt

– Từ tối hôm qua...

Hắn cất giọng trầm khàn, khoé mắt hơi cong lên. Mọi người đồng loạt im lặng, nó cũng đơ vài giây rồi mới có phản ứng. Rất nhanh, nắm tay thành quyền hướng về phía thất lung Yun giáng một cú. Nhưng hắn là ai chứ? Tất nhiên là đã can được, nó lạnh lùng nhìn hắn, ánh mắt chứa đầy dao găm. Hắn buông tay nó ra, kéo sát người nó dựa vào mình rồi nói:

– Ngoan, ngồi yên!

Nó cau mày, biết rõ mình không đánh lại nên cố sửa lại tư thế ngồi, làm cho bản thân thoải mái nhất. Không nhịn được, nó đành cất tiếng:

– A Tường, anh đừng hiểu lầm.

– Hahahaha, Yun cậu bị người ta từ chối rồi kìa!

Mọi người bật cười, hắn liếc nó một cái không có ý định đáp lại A Tường.

– Chẳng phải là lâu lắm rồi cậu mới tới đây sao? Không đi gặp lại anh em?

A Tường có ý tốt nói, dù tính tình hắn lạnh lùng nhưng vẫn có người mến. Thời gian Yun ở đây, nơi này chẳng khác gì địa ngục. Bức tường gai, đến tận giờ vẫn chỉ có mình hắn với vượt qua được!

– Đi không?

Bống hấn quay sang hỏi nó khiến nó giật mình. Rõ ràng đây chính là biểu hiện không muốn đi nhưng không muốn từ chối A Tường nên đẩy sang cho nó. Nhìn A Tường, thấy sắc mặt anh ta có chút mong chờ, nó không phải không có tình người đành nói:

– Nếu là anh em, gặp chào một tiếng cũng không mất gì!

– ...được, đi thôi!

Hấn đứng lên, A Tường cũng thờ phào nhẹ nhõm, cô gái kia biết nhìn nét mặt người khác thật. Dù đây là nơi hấn bước ra, nhưng không phải không có người quen của những người khác. Mọi người cũng đi, coi như là tìm hiểu thêm về phương thức rèn luyện sức khỏe ở phương diện mạn rợ hơn.

Gọi là trại huấn luyện nhưng thực ra là ngục tù. Nơi này đào tạo lại từ nhân cách đến sức khỏe của sát thủ, nếu không có sức chịu đựng cao, việc bỏ mạng cũng bình thường. Đi cạnh hấn, Ngọc khoác tay nó đi kể bên miệng không khỏi than thở:

– Đang yên đang lành sao lại vào đây chứ?

– Mà cũng biết sợ sao? – Nó nói

– Không hấn, chỉ là ở đây quá khắt nghiệt!

Nó im lặng đồng tình, chỉ việc cảm nhận không khí ở đây thôi đã thấy áp lực đè nặng mình. Bống hấn nhìn sang, giọng trầm khàn nói với A Tường:

– Giúp tôi tìm một ít thức ăn nhẹ.

– Hiểu rồi!

A Tường cười rồi nói gì đó với tên đàn em ở phía sau, xong tiếp tục nói chuyện với Yun. Nó quay lại thấy hai ông anh đang đi phía sau, bắt gặp ánh mắt của Key nhìn mình nó liền gãi gãi đầu. Key bước tới, Ngọc biết điều liền lui xuống đi với anh. Key khoác vai nó, vừa đi vừa hỏi:

– Sức khỏe như ốc sên, đến đây làm gì?

– Vì em biết anh sẽ không để chuyện gì xảy ra! – Nó trả lời

– Giỏi nhỉ? – Key nhướn mày

– Xin lỗi...

– Hửm?

– Ba năm qua, xin lỗi anh! – Nó nói

Key không nói gì, cánh tay khoác vai nó hơi siết lại. Nó nhìn Key, ánh mắt có chút cảm động:

– Anh Key...

– Nhóc con, ba năm qua anh luôn tự hỏi có phải là do năm đó mình đã phạm sai lầm hay không? Quả thật, sai lầm lớn nhất của anh chính là để em bước vào thế giới này. Còn sai lầm tiếp theo chính là không dạy dỗ em nghiêm khắc. Nếu như đêm đó không có Vĩ An, cả đời này anh có chết đi sống lại cả trăm lần cũng không đủ. Vì vậy lúc này em ở đây, chính là một cơ hội để anh chuộc lỗi. Là một người anh trai, đến việc bảo vệ em gái cũng không làm xong thì nói chỉ việc đứng đầu! Anh xin lỗi..

Tốc độ nói không nhanh không chậm, giọng Key rất dễ đi vào lòng người, khiến nó không xúc động không được. Cảm nhận được bờ vai nhỏ dưới cánh tay mình đang run nhẹ, Key kéo nó sát vào lòng mình, giọng trầm thấp mang theo ý cười:

– Được rồi không nói nữa, ngoan nào!

Viên mắt hơi đỏ, nó cố không khóc mà nở nụ cười thật tươi. Key cũng thờ phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng nói ra được suy nghĩ của mình.

Bống hấn đang đi cạnh thấy hình ảnh thân mật của cặp anh em liền thấy ngơ ngác, Ken từ phía sau bước tới, cười giễu một cái rồi nói:

– Tối hôm qua, tới đâu rồi?

Cen cũng bước tới, nở nụ cười y chang Ken rồi nói:

– Tôi đảo luôn rồi!

– Hai thằng bây, cút xa tao ra!

Yun tức giận nói, hai người kia bật cười. Nó cũng quay sang nhìn, Key thấy cuộc vui làm sao mà không tham dự được:

– Mà không phải là đàn ông sao?!

– Người ta là thanh niên nghiêm túc đó nha! – Kai ở phía sau nói

– Đừng nói là lên không được nhé? – A Tường cười

– Lên tới ngọn rồi, nhưng gặp bất trắc nên vừa ngủ dậy đã lấy nước lạnh dập lửa đang cháy! – Vĩ An cười

– Biết kiềm chế, tốt lắm! – Ken tiếp lời

– Đây là vấn đề mọi người nên bàn luận sao?! – Nó lên tiếng

– Nhóc con, rốt cuộc là tới đâu rồi?! – Key nhìn nó

Định cãi lại thì hần đã kéo nó vào lòng, xoay người lại dừng bước. Nó bất ngờ không kịp phản ứng nên đổ ập vào người hần, úp mặt vào lòng ngực rắn chắc. Yun dùng ngữ khí bình thản không thể nào bình thản hơn nữa mà nói:

– Cái gì cũng làm hết rồi, tôi có là đàn ông hay không thì em ấy đã trải nghiệm, bộ các người muốn thử sao?

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Tinh Yêu Cấp 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 140: Chỉ tiếc em

Một giây, hai giây, ba giây.....một phút trôi qua!

Khuôn mặt ửng hồng lên, mùi hương quen thuộc xộc lên mũi cũng không thể làm giảm đi nhịp tim đang đập loạn. Tư duy lại hoạt động chậm lại, lập tức ngay sau đó hiểu ra vấn đề. Một tay ghì chặt đầu nó, một tay đút trong túi quần, vẻ mặt cao ngạo hần chỉ nhếch môi tạo thành một đường cong.

Ken di chuyển ánh mắt, dừng lại ở cái cổ nơi có vết cắn sâu liền hiểu ra vấn đề. Key thì sắc mặt không tốt lắm, đôi mắt nheo lại nhìn chăm chăm hần. Cả hai không hện mà cùng lúc liếc sang Vĩ An, trong đầu anh ta chỉ thầm oán trời hận đất khóc không ra nước mắt. Tuấn Anh nắm chặt tay lại nhưng rồi lại buông thõng ra, vẫn giữ khuôn mặt bình thường.

– Nói cái quái gì vậy?

Nó then đến đỏ mặt, lập tức đẩy Yun ra. Lão đạo bước hai bước về phía sau, nó nghiêng răng nhìn Yun đang thản nhiên như không có chuyện gì xảy ra. Còn chưa kịp quát thêm vài câu thì ánh mắt sắc bén của nó đã thấy một vật lớn từ phía sau đang muốn tấn công Yun. Hần đương nhiên có cảm giác, chỉ là vẫn đợi đối phương đến gần hơn..

Không suy nghĩ nhiều, nó kéo Yun về phía mình để né đòn đánh lên. Hần giữ khuôn mặt lạnh băng, ôm nó vào lòng đồng thời xoay người đá vào cánh tay của đối phương. Người kia lập tức né được đòn, cây gậy trong tay bị hần đá gãy làm đôi.

– Kẻ nào?

Kino rút cây súng ngắn ra, đôi mắt trở nên lạnh băng trong phút chốc. Mọi người cũng trở nên căng thẳng, Ngọc cũng cầm con dao bấm trên tay với dây thần kinh đang căng ra. Đối phương nhếch môi, thân hình vạm vỡ cao to. Hần lúc này cũng nhú mày nhưng từ từ giãn ra:

– Đứng sang một bên, đứng yên đó!

Hần vỗ nhẹ lên đầu nó rồi buông tay ra. Nó cũng im lặng làm theo, đứng gần Key quan sát tình hình.

– Yun~, bạn cũ lâu ngày không gặp sao lại ra tay mạnh thế?

Lúc này diện mạo đối phương mới lộ dần ra, khuôn mặt có một vết sẹo dài từ mi tâm đến má trái, trông rất hung dữ. A Tường nhú chặt mày, quát lớn:

– Giác, mày lại lên con thềm thuốc à?

– A Tường, anh không để em gặp lại bạn cũ sao?

Người tên Giác nói mang theo ý cười, Yun cũng nhếch môi tay giờ lên làm hiệu bỏ vũ khí xuống. Mọi người cất vũ khí đi nhưng không thể nào giấu nổi vẻ căng thẳng.

– Tao không nghĩ chúng ta là bạn?!

Hắn nói tiếp, ngữ khí sắc mùi thuốc súng lên nòng. Giác bật cười khanh khách, giọng cười đều trá khiến nó nhủu mày. Ngọc từ phía sau bước lên khoác tay nó, cô nàng hiểu kì nói nhỏ:

– Ai thế?

– Làm sao tao biết được? Chắc là kẻ thù! – Nó nhún vai

Ngọc cũng im lặng đồng ý, tiếp tục quan sát.

– Không đối tính, rất tốt! Nhưng mà..tại sao hôm nay lại có con gái bên cạnh mày thế?!

Giác dời ánh mắt sang nó và Ngọc, nhưng rõ ràng tên đó chỉ nhìn chăm chăm vào nó. Cái nhìn đậm tục của hắn ta khiến nó khó chịu vô cùng, cảm giác như mình là miếng thịt đỏ tươi nằm trước miệng những con linh cầu.

– Cô em cười một cái cho anh xem nào, sao lạnh lùng thế?

Giác trêu chọc khiến lũ sát thủ khác không biết đứng ở phía sau tự bao giờ bật cười. Nó vẫn không thay đổi nét mặt, nhìn Giác bằng ánh mắt lạnh băng.

– Trông rất xinh đấy, điện nước đầy đủ lại còn làn da trắng mịn kia nữa. Không biết đem để dưới hạ thân sẽ thế nào nhỉ?

Lũ sát thủ càng cười lớn hơn, Key vừa định bước lên đập cho chúng một trận thì Ken đã ngăn lại. Anh nói kèm theo nụ cười quỷ quyệt:

– Cứ để vụ này cho Yun giải quyết, nó sẽ làm rất đẹp cho mày xem!

Key hiểu ý, cố kiềm con tức giận xuống. Ánh mắt của hắn càng ngày càng lạnh hơn. Giác thấy biểu hiện của hắn hừng hờ liên tiếp tục:

– Nếu chơi chán thì để lại cho tao, dù sao cũng là anh em cả mà! Dù sao tao cũng sẽ đập mày xuống, coi như lấy lòng đi.

Nói rồi Giác bước tới về phía nó, Ngọc đứng cạnh cũng đã bấm con dao để phía sau lưng từ lúc nào. Nó cau mày, nhìn tên cơ bắp nở ra quá mức nó lại cảm thấy khó chịu hơn.

– Cô bé, lại đây theo anh nào, anh sẽ chiều chuộng em!

Đến khi cánh tay Giác gần chạm vào khuôn mặt nó, chỉ trong tích tắc mọi chuyện lại càng hỗn loạn hơn.

Giác bị đá sang một bên, đập người vào tường rất mạnh. Yun cởi áo khoác da ra, đưa cho nó. Chỉ hơi cau mày, nó cũng nhận lấy không nói gì.

– Đừng có chạm vào người của tao, thằng chó!

Giác còn chưa kịp đứng lên Yun đã lao đến giáng một đấm vào mặt. Xách cổ áo Giác lên, Giác thân thủ nhanh nhạy liền né được đòn tiếp theo. Cả hai đứng đối diện nhau, Giác bật cười:

– Một con đàn bà, dễ chọc giận mày vậy sao?

– Miệng chó không phun được ngà voi, để tao thay A Tường dạy dỗ mày!

Dứt câu cả hai đã lao về phía nhau, Giác không biết lấy từ đâu ra một con dao găm, từng nhát nhăm vào những chỗ chí mạng. Hắn né rất nhanh, được vài lần rồi xoay người đá bay con dao đi. Tiếp theo một cú móc phải từ dưới lên, đá mạnh vào đầu gối đối phương rồi lấy thế vật đối phương xuống đất. Giác đau đớn nằm dưới sàn, hắn đập thẳng xuống đầu đối phương, nghiêng từng chữ nói:

– Tao nghe nói mày ở đây muốn làm phản phải không? Con mẹ nó, A Tường nể mặt mày vì bố tao từng coi trọng mày. Mày nghĩ là tội tao không dám làm gì mày sao? Thằng chó, ngược lên mà nhìn tao!

Yun đá một cước ngay bụng đối phương khiến Giác co người lại về mặt đau đớn. Hắn nhếch môi, giọng ngông cuồng nói:

– Đánh chó phải nhìn mặt chủ, mày nhắc lại những lời ban nãy xem, tao không nghe rõ?

Giác thu lại vẻ đau đớn, khạc máu xuống sàn đứng lên, về mặt không biết sợ ai cất cao giọng nói:

– Tao muốn đem con đàn bà kia lên giường để thỏa mãn, một con đàn bà chẳng lẽ mày tiếc?

– Cái gì tao cũng không tiếc, trừ em ấy! Cầu nguyện đi!

Một cước ngay đầu khiến Giác không còn đủ sức để tránh, nhận trọn rồi ngã xuống sàn. Hấn đi tới, đập mạnh vào bụng Giác:

– Sức sinh, ngược lên nhìn tao. Muốn đập tao xuống? Con mẹ nó, mày đủ trình sao?

– Mày nghĩ mày là cái rồn của vũ trụ sao? Thằng khốn ngạo mạn! – Giác quát

– Tao không phải là cái rồn của vũ trụ! Tao là hố đen vũ trụ, nuốt trọn chúng mày không bao giờ nhả ra..

Yun nhếch môi, nụ cười nham hiểm khiến tất cả rùng mình.

– Mày muốn đem người của tao lên giường để thỏa mãn, mày xứng không? Linh cầu mà cũng biết động dục sao?

Yun lại đập mạnh vào chỗ hiểm của đối phương khiến Giác la thất thanh. Hấn ra tay tàn nhẫn, không hề quan tâm đối phương là ai, địa vị thế nào!

– Hôm nay tao đến đây là muốn cho tụi mày biết, muốn làm phản thì phải nghĩ đến hậu quả. Con mẹ nó, liên kết lại dám làm loạn?

Hấn cười lộ hàm răng trắng, ngửi khí nồng nặc mùi máu tanh khiến đám sát thủ lần thuộc hạ xung quanh không rét mà run. Nụ cười kia chỉ xuất hiện khi Yun tức giận thật sự, là điềm báo của chuỗi ngày đẫm máu..

– Muốn đập tao xuống, mẹ kiếp tụi mày đủ trình sao? Tao không ngại va chạm, hôm nay đến là để xem tụi mày có bản lĩnh cỡ nào mà dám làm loạn, không ngờ chỉ là lũ đàn ông mặc váy!

Yun đá một cước mạnh khiến Giác văng vào vách tường. Móc từ trong túi bao thuốc lá, bật hộp quẹt zippo đốt khiến mùi bạc hà lan ra. Thuốc lá khiến hấn lấy lại bình tĩnh, bộ dạng cao ngạo khiến người ta chán ghét nhưng cũng phải kính trọng.

– Tao biết tụi mày sẽ không phục, cơ hội cuối cùng của tụi mày chính là cùng tao vượt qua bức tường gai. Chỉ cần tụi mày leo lên trước tao, mọi yêu cầu sẽ được đáp ứng. Ngược lại, cả đời này lũ chó tụi mày phải ngược lên nhìn tao!

Mẩu thuốc còn cháy dở tắt đi dưới gót giày của Yun, ngửi khí hấn vô cùng lạnh lẽo. Đám sát thủ vừa mừng vừa sợ, vài tên còn nở nụ cười đắc ý.

– A Tường, chuẩn bị sân cho em!

Yun không nói thừa một câu nào nữa, xoay người bước đi. A Tường gật đầu rồi rời đi, đám sát thủ cũng trong tình trạng phấn khởi mà biến mất. Hấn bước tới trước mặt nó, định nói gì đó rồi lại thôi.

– Bức tường gai lần này, đứa nào muốn tham gia thì cứ bước xuống. Cũng như tao vừa nói, chỉ cần leo lên trước tao, mọi yêu cầu đều được đáp ứng!

Yun vừa nói vừa nhếch mép, anh cùng Key đưa mắt nhìn nhau ngầm hiểu ý đối phương.

– Đi thôi!

Hấn nắm tay nó kéo đi, không nhiều lời. Đi bên cạnh, nó vẫn còn suy nghĩ lung tung. Đến khi trở về căn phòng ban nãy, nó mới giật mình nhớ ra điều gì đó:

– Điện thoại..

– Em giữ giúp tôi. Bây giờ tôi không ở cạnh em được, ngoan đợi tôi một chút!

Hấn vỗ nhẹ lên đầu nó như một đứa con nít. Còn đang định xoay đi, hấn bị nó kéo lại:

– Tay anh..

– Không sao, ở yên trong này. Người của tôi, chúng không dám gì đâu!

– Ừ...hả?!

Yun cười rồi bỏ đi, một khi đã chuyên tâm vào việc gì đó thứ yếu tố bên ngoài không thể ảnh hưởng được đến hấn. Nó ngồi xuống ghé làm bầm rửa tên chết dẫm kia, mắt hướng ra bên ngoài, nơi này chính là trung tâm, có thể thấy được mọi góc. Điều khiến nó ngạc nhiên chính là có cả hai ông anh quý hoá của mình đang lúi Vĩ An ra giữa sân, Tuấn Anh cùng Kino nhân nhả đi theo ở phía sau.

Bỗng Tuấn Anh quay lại bắt gặp ánh mắt nó đang nhìn mình liền mỉm cười giờ tay chào. Nó làm động tay chữ V rồi ra hiệu cổ lên với nụ cười tươi. Tuấn Anh hơi ngẩn người rồi bật cười, nụ cười như tia nắng ấm giữa sương mù.

Yun từ phía sau bước lên, nhìn thấy việc vừa diễn ra liền liếc Tuấn Anh một cái không nói gì rồi bước đi cùng Cen.

– Cô bé, của em!

A Tường bước vào, nụ cười hiền hoà khác với vẻ ngoài của anh ta. Trên tay là một túi giấy, A Tường đưa cho nó. Còn đang ngỡ ngàng, nó liền nở nụ cười rồi nói:

– Cảm ơn, nhưng cái gì thế?

– Thức ăn nhẹ! – A Tường cười tươi hơn

– Em đâu có....

– Có người nhờ anh, em ăn đi nhé. Anh phải ra quân bấy lâu la kia!

Còn chưa kịp hỏi là ai thì A Tường như khói đã tan mất. Mớ túi giấy ra, bên trong toàn là thức ăn linh tinh. Nó im lặng suy nghĩ..

Được rồi A Tường, thức ăn nhẹ vậy thì tại sao lại có bia trong này?

Bên ngoài hỗn độn thấy rõ, những chướng ngại vật chết người và cả bức tường gai cũng nâng lên trong sân tập rộng lớn. A Tường đứng ở trên lầu, cầm micro nói:

– Im lặng im lặng.

Dưới sân vẫn nhốn nháo ồn ào..

– Im lặng đi!

Không để tâm đến A Tường, dưới sân càng ồn ào hơn...

– Con mẹ nó, cầm miệng hết cho bố!

A Tường cúi quát vào micro, dưới sân lập tức im không một tiếng động. A Tường thấy chuyện theo ý mình liền nở nụ cười thân thiện, nói:

– Vẫn là bức tường gai, nhưng đặc biệt lần này ai leo lên trước Yun – người đầu tiên vượt qua bức tường gai – sẽ được đáp ứng mọi yêu cầu!

– Kê cả gái? – Một tên hỏi to

– Đổi quản lý được không? A Tường xấu trai quá! – Tên khác nói to

– Đúng rồi, ban nãy tôi vừa thấy hai cô gái rất xinh, đổi thành cô gái tóc bạch kim đi! – Tên khác hùa

– Cô gái tóc đỏ nhìn bạo hơn – Tên khác hùa tiếp

– Đổi thành cái anh tóc nâu đằng kia kìa! – Một tên chỉ vào Key đang nói chuyện với Tuấn Anh

– Không, người kẻ bên nhìn hiền hơn! – Tên khác nói

Một lần nữa, dưới sân lại nhốn nháo. A Tường mặt mày đanh lại, khoé miệng giật giật..

– Được, tụi mày được lắm. Mong rằng sẽ đổi quản lý, không thì mẹ kiếp A Tường tao sẽ cho tụi mày ném mùi địa ngục! Cái thằng đề xuất, bỏ nhớ mặt mày đây nhé!

A Tường nói, đầu như bóc khói đến nơi. Dưới sân xuất hiện vài tiếng cười nhưng không to.

– Luật như cũ, không đem theo súng, dao, phi tiêu, độc phẩm, bom, dao lam. Không được chiến giữa chừng đề nhau ra lột đồ như tập luyện, lần này bố mà thấy là bắn bỏ. Ngoài ra chỉ cần người bên Yun leo lên hết mà chúng mày chưa lên thì liệu hồn với bố nhé. Bạo lực, đương nhiên với thế giới của chúng ta rất được hoan nghênh!

A Tường nói cùng với tiếng háo hức bên dưới, sân tập hùng hục khí thế.

Yun đứng một góc, mắt hướng vào căn phòng nó đang ngồi, miệng nở nụ cười ôn hoà khác hẳn với vẻ tàn ác khi đánh Giác.

– Ê, nhìn gì vậy?

Key đứng cạnh thấy Yun không tập trung liền hiếu kì, mắt đảo đảo nhìn theo hướng mà hắn đang nhìn. Nhìn thấy cô em gái nhỏ đang ngồi ở trước tấm thủy tinh đây, Key liền hiểu ý cười cười nói:

– Anh hùng không qua được ải mỹ nhân, mày gọi tao một tiếng anh đi rồi tao sẽ suy nghĩ lại!

– Anh cái quần! – Yun liếc Key

– Thăng này được, Ken mày không được gả nhóc con cho thăng này nhé. Em rề mà dám hỗn, tuyệt đối không gả! – Key nói anh

Ken còn đang tranh cãi với Vi An nghe thế liền bật cười, xoay qua nói:

– Đương nhiên, con gái họ Bạch sao có thể dễ dàng gả đi như vậy được. Nhất là với tên lạnh như băng, tuyệt đối không gả!

Mọi người nghe thế cười ồ lên, hần chỉ nhếch môi, ánh mắt không dời nhìn về phía người con gái đó. Sân tập chuẩn bị vào trận, A Tường nói qua micro giọng không giấu được phấn khởi:

– Anh em, chuẩn bị!

– MỘT...HAI...BA!

Nó ngồi trên ghế nhìn đám người đang chà đạp lên nhau mà vượt qua chướng ngại vật, thật ác liệt. Lúc này Ngọc từ phía ngoài bước vào ngồi cạnh nó, mắt đảo đảo tìm ai đó miệng hỏi:

– Đâu hết rồi?

– Mày không ra đó sao? – Nó hỏi

– Ken đặc cách tao ở lại cạnh mày, hihi!

– Cười con khi.

– Điện thoại ai thế?

– Yun

Ngọc há hốc mồm, mắt tròn to nhìn cái điện thoại trong tay nó. Cô nàng chụp lấy, mở lên nhưng đã cài mặt mã. Nó phì cười, mắt theo dõi ra ngoài sân.

– Mày biết mặt mã không? – Ngọc hỏi

– Hỏi nhầm, làm sao mà tao biết – Nó nói

– Chắc chắn có liên quan đến mày, suy nghĩ thử đi!

– Liên quan gì nữa? Mà điện thoại của anh ta, mày mở làm gì?!

– Nghe bảo chưa ai đụng được vào điện thoại anh ta hết, tao còn nghe có một lần thuộc hạ của anh ta bảo trong này chứa phim đen!

– .....(nó không cho ý kiến)

– Mày nghĩ thử xem, nếu tao mở ra được sẽ biết được rất nhiều bí mật khủng khiếp. Khi đó Yun bị tao nắm thóp, cả đời này sẽ nghe theo lời tao hahahaha

– Mở được rồi nói!

Bên ngoài hỗn chiến xảy ra, đám của Yun không hề bị ảnh hưởng mặc dù đám sát thủ hoàn toàn chơi xấu. Nó nhìn thấy vài thanh gươm bay về phía Yun mà thót tim vài lần, đúng là cái tên này đi đâu cũng bị người ta ghét..!

– Không mở được, cái gì cũng thử rồi nhưng toàn sai, bực quá~~. Về kêu Mạnh Cường chỉ cách giải mấy cái này mới được!

Ngọc quần quai với cái điện thoại, cô nàng không tò mò nữa quăng sang cho nó để tránh việc đập cái điện thoại ra làm từng mảnh.

Cầm điện thoại trong tay, nó ngẫm nghĩ một hồi lâu rồi lại thôi. Ngọc lại nhìn thấy túi giấy bên cạnh nó, nở nụ cười gian ma nói:

– Anh nào đưa đây?

– A Tường – Nó nói

– Gì? Không nhầm đây chứ, anh ta có vợ rồi đó!

– Mày suy nghĩ đi đâu vậy, A Tường nói có người nhờ anh ta! – Nó cau mày

– À à, làm hết hồn! Nhưng mà ai?

Nó lắc đầu, nếu biết thì nó đâu suy nghĩ nãy giờ. Thời gian trôi qua hơn nửa tiếng, bên ngoài vẫn còn hi hục khí thế. Ngọc cười tươi:

– Đúng là đàn ông, rất có khí thế!

– Khí thế cái nỗi gì, mày nhìn xem ban đầu có bao nhiêu người bây giờ còn bao nhiêu? – Nó phê bình

– Này này, mày phải biết cái gì gọi là giới hạn chớ. Mà mày xem người bên mình chẳng ai bị rớt lại, mày nhìn hai ông anh mày còn đang muốn nhảy chân sáo tới nơi kia!

– Chân sáo cái đầu mày, không thấy dưới đất là đỉnh à?!

– Hahahaha, Vĩ An bò luôn rồi!

– Không thấy dao đang bay như chim vỗ tổ hả con điên?

– Tên quả cam đầu rồi ta?! – Ngọc đưa mắt tìm

– Đằng sau Tuấn Anh, đang ở bầy bùn lầy! – Nó chỉ tay

– Hahahaha, quả cam bùn!

– ... (nó không còn gì để nói)

Mặc kệ Ngọc đang thích thú, nó mở túi giấy lấy một cái bánh ra ăn. Vừa ăn vừa nhìn chăm chăm vào điện thoại, nó ngẫm nghĩ hồi lâu, nhìn Ngọc không chú ý mới mở máy..

0...2...4...2

– Nhìn kia, leo lên rồi!

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Cấp 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 141: Hai mươi tư giờ chúng ta ở cạnh nhau

Băng trắng đã thấm một mảng máu, mồ hôi tuôn ướt cả lưng nhưng không thể nào làm chậm lại động tác của hắn. Lòng bàn tay nắm chặt những cái gai, đau đến mất cảm giác. Mím chặt môi, hắn đã leo được một nửa quãng đường.

– Con mẹ nó, mày ăn cái quái gì mà nhanh vậy?

Ken đang dần dần tới gần hắn hơn, nhìn anh cũng không thể thấm mấy nhưng cái áo somi đã bị xé rách để lộ thân trên thu hút cái nhìn của phái nữ. Áo rách là một phần của Cen, ban nãy do A Tường không cho mang giày nên phải chân trần chạy qua sỏi đá đun nóng phồng cả lòng bàn chân. Cen chơi xấu xé rách áo anh lột chân chạy qua, không kịp phản ứng nên anh đành ngậm đắng nuốt cay mà tiếp tục.

– Mẹ kiếp, kéo thằng Yun xuống coi!

Ken vừa mới bắt đầu leo, dù miệng chửi nhưng lại nở nụ cười thích thú. Đám của họ là những người leo lên bức tường gai đầu tiên, chân trần đạp lên gai, tay đau đến mất cảm giác. Hắn mặc kệ những người bên dưới, leo lên đến đỉnh ngồi phịch xuống, thở hồng hộc. Hai mắt đỏ lên vì khó, miệng cười lộ ra hàm răng đều trắng tinh.

– Hahahaha, như bố đã nói nhé, mau mau quay về chuẩn bị tinh thần đi nào!

A Tường nói vào micro, miệng cười đến mang tai. Đám sát thủ khóc lóc thảm thiết, vài tên nhìn Yun bằng ánh mắt báỉ phục.

– Chết tiệt, chỉ tại thằng Cen, nó đầu rồi?

Ken cũng đã leo tới, không biết vì quá nóng hay do tức giận mà mặt đỏ bừng lên. Yun bật cười, mắt đảo dáo dác tìm Cen thì thấy anh ta còn đang ở bên dưới tường gai với Key, Tuấn Anh, Kino và Kai. Đương nhiên, họ không có ý định leo lên đỉnh!

– woaaaaa, chúc mừng chúc mừng, thắng rồi nhé!

Cen cười ngoác miệng, tay không ngừng vỗ tán thưởng Yun. Hắn cười rồi vuốt tóc ngược ra phía sau, thở dài đầy mệt mỏi..

– Tụi mày không định lên đây sao, thằng Key mày đi xuống từ lúc nào đấy?

Anh ngạc nhiên nói lớn, ở dưới Key nhếch mép nói:

– Bỏ mày leo thì được đấy, nhưng tội gì phải đầy đoạ bản thân như chúng mày?

~.....

***

Đến khi mọi người quay về thì căn phòng đã trống trơn không có một bóng người. Yun còn đang muốn nhào tới ôm nó rồi ngủ lăn ra thì gờ đây đã rơi vào trạng thái trống rỗng.

Cảm giác hoảng sợ lần đầu tiên dâng lên trong lòng hắn, trong đầu hoàn toàn trắng xoá không chút suy nghĩ. Bước giật lùi về phía sau, Yun là người đầu tiên có phản ứng chạy đi tìm..

Lòng bàn chân từ lúc nào đã rỉ máu vì bị gai đâm, lòng bàn tay còn tê thảm hơn nữa, hai mắt đỏ lên vì khói cay, hắn vẫn không quan tâm. Chạy khắp nơi, mắt nhìn đảo dáo dác tìm nhưng vẫn chẳng thấy bóng hình quen thuộc kia đâu. Chạy đến khi lòng bàn chân mất cảm giác, cả cơ thể muốn đổ ập xuống nhưng lí trí lại không cho phép.

Một hồi sau, hắn quay về căn phòng với khuôn mặt lạnh băng nhưng lòng lại như lửa đốt. Vừa bước vào, hắn đã thấy nó đang đứng xoay lưng về phía mình. Không biết từ lúc nào, cô gái nhỏ kia lại khiến hắn hoảng loạn như thế..

Nó còn đang dán băng keo cá nhân giúp Key thì từ phía sau có ai đó ôm lấy mình. Cảm nhận được sức nóng toả ra từ người đó, hơi thở gấp gáp, cả người ai kia đang run nhẹ lên. Mọi người ai cũng trợn to mắt lên vì kinh ngạc, Ngọc biết điều cố nhin cười nói:

– Hồi này A Tường kêu chúng ta ra sân xem tân binh tập luyện, mau đi thôi!

Ai cũng nhin cười đến đỏ mặt, chỉ có Tuấn Anh là dùng ánh mắt hình viên đạn nhìn ai kia. Đến khi trong phòng không còn ai, người đó vẫn không buông nó ra..

– Làm sao vậy?

Nó cố định lại tinh thần, không để nhịp tim đập nhanh hơn nữa rồi mới cất tiếng. Căn phòng chỉ còn lại hai người, vòng tay ai kia lại siết chặt hơn như sợ nó sẽ chạy mất.

– Hồi này đi đâu?

Yun lúc này mới nói, tâm trạng đã được nó lấp đầy không còn trống rỗng nữa. Thanh âm trầm khàn nhưng lại rất mỉa mai hoặc..

– Tìm đồ sơ cấp cứu, chẳng phải anh cũng bị thương sao? Mau, mau buông ra!

Nó cảm giác mặt mình bắt đầu hơi nóng lên, bối rối nói..

– Ủ, giúp tôi...

Hắn buông nó ra rồi ngồi phịch xuống ghế, cả người như sống đi chết lại cả ngàn lần. Nó nhìn bộ dạng tê thảm không thể tả thảm hơn khề thờ dài.

– Rõ ràng biết bản thân bị thương từ trước nhưng vẫn ngoan cố, thật là!

Vừa sát trùng vừa lăm bầm, nó nhìn vết thương không đáng có mà lòng cũng tức giận không ít. Hắn nhìn cô gái nhỏ đang ân cần kia trong lòng cảm thấy hạnh phúc đến lạ thường.

– Nếu người khác thấy, họ bảo tôi giao em ra thì phải làm thế nào đây?

Hắn đáp lại, vẻ mặt như điều hắn làm ban nãy là dĩ nhiên..

– Vậy thì ai kêu anh đặt ra giải thưởng không giống ai làm gì? – Nó nhiu mày

– Như vậy mới kích thích.. – Hắn nói

– Kích với chả thích, bây giờ đem cái thân đầy thương tích về, ai sẽ xử lí giúp anh đây?

– Chẳng phải có em rồi sao?!

Nó khựng người, thờ hất ra vì không thể nói được gì nữa khiến hắn nhếch mép, nhìn cô gái nhỏ lại chuyên tâm vào công việc của mình.

– Này anh chạy đi đâu vậy?

Phá vỡ sự im lặng, nó tò mò hỏi.

-.....vệ sinh – Hấn đáp

– Ủ

– Nhớ tôi sao? – Hấn cười

– Không, sợ anh đi giữa chừng bị người ta đánh chết!

– Được rồi, tôi biết em nhớ tôi mà.

-.....

Nhớ sao, còn nhiều hơn thế đấy chứ. Khi nó thấy hấn dốc sức mình leo lên đỉnh, ngồi thờ lầy thờ để như kẻ sắp chết, mồ hôi ướt đầm nhưng lại nở nụ cười như ánh mặt trời rực rỡ giữa mùa hạ thì tâm lại ngọt ngào cũng đầy chua xót khi thấy bộ dạng mệt mỏi của hấn.

Một khoảng thời gian dài, có phải cả hai đang dần chìm vào hố sâu tình yêu?

– Lần sau đừng đi lung tung nữa..

Yun vừa nói vừa nhìn chăm chăm nó, ánh mắt có chút lo lắng rồi cũng nhanh chóng biến mất. Nó ngược lên nhìn, suy nghĩ một lát rồi gật đầu.

– Nói thật cho tôi biết, em có tình cảm với tôi không?

Câu hỏi hấn đã muốn hỏi từ lâu nhưng vẫn không có dịp, suy nghĩ rồi mới thấy đây là lúc thích hợp nhất.

Nó nghe xong lại ngẩng đầu lên nhìn người con trai trước mắt. Khuôn mặt vẫn còn ướt đầm mồ hôi, đôi mắt sâu thẳm khó lường, từng giọt mồ hôi đổ từ trán xuống làm cho hấn càng có sức hút. Yun dốc sức thẳng thì sợ nó bị người ta cướp. Hấn đánh người vì họ muốn đụng vào nó. Hấn đi tìm nó dù chỉ là hi vọng nhỏ nhoi. Hấn xuống nước nói lời xin lỗi trước. Còn nhiều điều nữa mà hấn làm cho nó, nó đều biết.

– Tại sao anh lại hỏi vậy?

Nó hỏi ngược lại, cảm giác được tìm mình đập loạn hết cả lên..

– Nếu em không có thì tôi cần biết mình có điểm nào làm em không hài lòng? Bởi vì tôi cảm thấy mình đủ sức hấp dẫn để khiến em thích tôi..

Theo từng chữ khuôn mặt hấn càng gần hơn với mặt nó khiến nó dần ngã người về phía sau. Một tay hấn đỡ lấy lưng nó phòng trường hợp nó ngã về phía sau khiến hai khuôn mặt càng sát hơn với nhau. Nó cảm nhận được hơi thở nóng phả vào làn da nhạy của mình, tim đập loạn hơn.

– Chúng ta gặp nhau khi em còn học cấp 2, tôi luôn xuất hiện bên cạnh em, ở chung, ăn chung, sống dưới một mái nhà, cũng đã ngủ chung giường, ba mẹ hai bên cũng đã gặp. Chẳng lẽ nhiều đó không đủ để em thích tôi?

Hấn bắt đầu lí luận, khuôn mặt cũng trở nên khó hiểu từ đó nhìn nó muốn một lời giải thích. Nó ngược lại nhìn hấn như thế mà phì cười, tên này cũng có lúc đáng yêu như vậy sao?

– Em cười cái gì?

Trong tích tắc, hấn đã đem nó ép vào ghế sofa còn mình thì một chân quỳ trên ghế một chân chống dưới đất, tư thế cả hai dễ dàng khiến người ta hiểu lầm.

Nó còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra thì hấn lại tiếp tục tấn công tâm lí:

– Tôi nói không đúng sao? Một ngày hai mươi tư giờ, chúng ta gặp nhau đã hơn phân nửa thời gian. Gặp nhau mãi thì tình cảm cũng tự nảy sinh, tại sao em vẫn không chịu thích tôi? Chẳng lẽ tôi không đủ chân thành, hay là tôi dùng sai phương thức? Hay là em thấy tôi có điểm nào không phù hợp sao? Nếu có em cứ nói ra, tôi vì em sửa đổi!

Hấn nói một lèo, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc. Còn nó thì tư duy hoạt động chậm, vẫn còn đang suy nghĩ về vấn đề hấn nói nên cứ ngơ ngơ..

– Rốt cuộc là có hay không?

Nói mãi khiến hấn cáu bẳn lên khiến nó hơi giật mình không biết trời trăng mây gió liền vô thức nói:

– Có, chắc chắn có!

Cả hai im lặng, nó tưởng hấn nói về việc bản thân hấn có điểm nào không phù hợp hay không nên mới không suy nghĩ trả lời ngay lập tức.

– Chắc chắn không?

Hắn nheo mắt lại hỏi..

– Chắc chắn!

Nó trả lời thể hiện thái độ kiên quyết, hắn ta cần phải sửa đổi nhiều thứ..

– Không hối hận?

Hắn bắt đầu nở nụ cười

– Ừ, không hối hận!

Đương nhiên rồi, nó sẽ bắt hắn đi phẫu thuật thẩm mỹ thành con heo..

– Ngoan lắm.

Ngoan lắm cái gì cơ? Tư duy lập tức hoạt động mạnh: ” Rốt cuộc là có hay không? ”. Đừng nói là nó hiểu sai ý hắn rồi nhé? Được rồi, con mẹ nó, Trang Hoàng Nhật, anh giỏi lắm!

Không cho nó phản ứng, hắn đã cướp lại hô hấp. Nó còn không hiểu hắn đang nói cái gì thì đã bị hôn đến mơ hồ. Trong khi cả hai còn đang chìm đắm nụ hôn thì bên ngoài lớp kính, đã có vài kẻ nghe trộm đang tròn to mắt nhìn.

Hắn phát giác liền buông nó ra, liếc mắt về tám kính sát giọng lạnh lùng:

– Nghe đủ chưa, cút mau!

Nó giật mình, bên tai nghe tiếng bước chân chạy liền vùi mặt vào lòng ngực hắn. Được rồi, đã bị cưỡng hôn lại còn bị người khác nhìn thấy, thật là xui xẻo quá~~~~

Hắn sau khi thấy không còn ai mới nhìn cô gái đang xấu hổ trốn trong lòng ngực mình. Hành động này đáng yêu đến khó tả..

– Em làm cái gì vậy? Ngược lên nhìn tôi

Hắn nói kèm theo tiếng cười trầm thấp. Nó thăm chúi trong lòng, đúng là kiếp này nó quá xui xẻo!!

– Như, mau nhìn tôi.

Hắn nhú mày, cố khiến nó đang sống chết vẫn không chịu ngược mặt lên.

– Em không nghe lời, tôi sẽ cưỡng bạo em..

Nó lập tức đấu tranh tư tưởng, sau một hồi lí trí đánh nhau quyết liệt, nó khóc không ra nước mắt ngẩng lên nhìn hắn.

Yun áp trán vào trán nó, hai người đối mặt nhau. Hắn nhìn vào đôi mắt tím luôn phảng phất nỗi buồn, tím cũng theo đó mà đập lệch một nhịp..

– Chúng ta cần phải nói chuyện rõ ràng. . .

– Cái gì rõ ràng thì sẽ rõ ràng, chúng ta không cần bận tâm. Tôi chỉ cần biết rằng em thích tôi, vậy thôi!

Hắn không để nó nói hết câu liền cướp lời, môi nở nụ cười đắc ý.

– Tôi, tôi không có! – Nó lắp bắp

– Không có không thích tôi? Tôi hiểu ý em, không cần nhiều lời nữa chỉ cần em giữ lời, bằng không tôi cưỡng bức em đến chết!

Hắn vừa nói vừa dùng nụ cười vô cùng thân thiện. Nó bức bối không dám nói lại vì hắn là người dám nói dám làm.-.!

***

Mọi người đang đứng cùng A Tường nói chuyện vui vẻ đến khi thấy nó chạy ủa tới ôm chầm lấy Ken, sống chết không buông còn Yun thì đến cái bóng vẫn chưa thấy!

– Nhóc con, em làm sao vậy?

Ken vừa nói vừa cười, chuyện xảy ra trong phòng thật ra anh đã được nghe từ vài tên tiểu nhân nghe lén được. Thấy nó như thế này liền hiểu việc gì xảy ra.

– Có gì từ từ nói, em mau buông Ken ra đi!

Key ngồi cạnh cô không cười nói.

– E hèm, tao vừa mới đọc được câu truyện này trên mạng. Có một người vì nã đã đi nghỉ xa nên liền bị lưu manh lừa gạt chiếm đoạt tình cảm, không biết đường thoát nên liền bị cưỡng hôn lại còn ham ngủ bị lưu manh ăn sạch sẽ nha. Quả nhiên là kẻ đàn độn! Tên lưu manh kia cũng đàn độn, vô sỉ, tiểu nhân không kém! Kai, mày nói xem đúng không?

Ngọc đứng cạnh Kai cố tình nói lớn, khiến nó càng thêm xấu hổ vùi mặt vào áo Ken. Mọi người cười ồ lên đầy vui vẻ!

– Rất hay! Vậy mau nghĩ xem tôi nên quăng em xuống sông Hàn hay đại dương cho tiện đường?!

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Cấp 2* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 142: Gia đình

Người đàn ông nhìn nó, khuôn mặt dường như có chút chấn động rồi mới nở nụ cười của người cha:

– Chịu về với ông già này rồi sao?

Nó mỉm cười gật đầu, hốc mắt nóng lên, cổ họng nó nghẹn lại không thể nói thành lời..

Trong giây phút nó tưởng mình đã rời xa thế giới này, nó đã chuẩn bị tâm lý và buông tất cả. Khi đó nó đã tưởng mình sẽ không còn gặp lại gia đình và bạn bè nữa. Vậy mà giờ đây, người cha kính yêu đang ở trước mặt khiến nó không thể kiềm nén được cảm xúc..

– Mọi chuyện đã qua rồi, con ngoan không khóc nữa!

Ông Bạch bước tới ôm nó vào lòng. Cảm xúc như vỡ oà, nước mắt nó lăn dài trên gò má..

– Con... tưởng sẽ không... gặp lại mọi người nữa....

Nó vừa khóc vừa nói, cả người run nhẹ lên. Nếu nói nó không sợ thì là sai. Sợ chứ, nó sợ rằng mình sẽ không còn gặp lại những người thân nữa. Kiếp sau nếu không có duyên phận thì chỉ là người dưng, nó không thể chịu được điều ầu..

– Con gái ngoan, không sao rồi, không sao rồi!

Ông Bạch vỗ vỗ lưng nó nói, trong lòng ông cũng cảm động không kém. Lúc này ông nhìn thấy hai người con trai đã đứng đó từ bao giờ.

Ken nhìn cảnh đó mà nở nụ cười hạnh phúc, kể cả Vĩ An cũng vậy. Đây chính là lần đầu tiên gia đình họ ở cùng nhau lại mang theo nhiều xúc cảm đến vậy..

– Được rồi không khóc nữa, hai anh sẽ cười vào mặt con cho xem!

Ông Bạch an ủi, tay lau nước mắt trên khuôn mặt cho nó. Nhìn dáng vẻ dịu dàng của ông, trong lòng nó lại càng thêm ấm áp, cảm nhận được thứ gọi là tình cảm gia đình..

Một lúc sau nó mới ổn định lại tinh thần và có một chuyện đang xảy ra, chính là Vĩ An.

Ông Bạch nhìn Vĩ An đang đứng cười cười như thằng ngốc mà nhú mày, Ken ngồi cạnh nó thảnh thơi như đợi xem một bộ phim truyền hình

– Ba, không phải ba định phán án tử cho con đấy chứ? – Vĩ An cười cười

– Còn cười? Anh cứu được em gái không biết đem về lại còn trốn đi mất, tội của anh có chết đi sống lại cả ngàn lần cũng không hết! – Ông Bạch nói

– Con về thì anh hai sẽ lột da con ra mất... – Vĩ An nói

– Không cần anh hai, tự tay tôi sẽ lột da anh ra! – Ông Bạch nheo mắt

– Ba không thể làm vậy được! Dù gì con cũng cứu được em gái, việc này ba phải xem xét kĩ! – Vĩ An nói

-.....

– Anh hai cũng đã cho con một trận nhừ tử rồi, anh ta còn treo con lên cây. Ba xem, có anh trai nào treo em mình lên cây không? Chỉ có anh ấy thôi! –
Vi An quay sang Ken

– Đừng lòi anh mày vào, anh đây vô tội! – Ken mỉm cười

– Này lộn, mau giải thích cho ba hiểu đi!

Vi An chuyển sang nó đang ngồi điềm đạm uống ly trà nóng. Nó mỉm cười chưa kịp nói thì ông Bạch đã ném cái gối về phía Vi An:

– Kêu em gái như thế đó hả?

-....gia đình này thật tàn nhẫn, có con út về là hất hủi đũa thứ hai – Vi An nói

– Ủ hất hủi anh thế đó, anh muốn ra khỏi sở hộ khẩu không? – Ông Bạch cười

– Không, không hề hất hủi chút nào! – Vi An lập tức hồi hận

Nó cũng nén cười, thực ra nó sẽ không để ba phạt hay làm gì với Vi An cả. Nhưng nghe Ken nói ba cũng rất lo cho Vi An vì tính tình của anh ta rất khó chiều, ngay từ nhỏ đã sống trong cuộc sống sung túc nên khi ra ngoài sẽ khó thích nghi. Giờ nhìn thấy cảnh này, nó cũng an lòng một chút..

– Bệnh tình của em nó thế nào rồi? Bản báo cáo của Phong ba đã đọc rồi nhưng muốn nghe giải thích kĩ hơn nữa!

Ông Bạch nói mà khuôn mặt vẫn hiện lên chút lo lắng, những nếp nhăn ở đuôi mắt. Nó đang uống trà thì suýt bị sặc vì Vi An chưa từng cho nó biết về việc này, có hỏi anh ta thế nào thì cũng không trả lời.

Vi An liếc mắt nhìn nó một cái, hắng giọng rồi trả lời:

– Phát triển rất tốt, trong thời gian chết lâm sàng không thấy bị tái phát lại nữa. Khi tỉnh dậy lần đầu tiên cả tứ chi đều không thể nhấc lên nổi, đây là do chưa thích nghi kịp với cơ thể. Điều đặc biệt chính là theo như em ấy nói vào đêm đó đã uống tận hai viên, đây có lẽ cũng chính là nguyên nhân khiến em ấy sống sót khi mà máu chảy nhiều đến thế. Về viên thuốc này con, Tuấn Kiệt sẽ kiểm tra thêm. Tóm lại, chỉ cần tìm ra thành phần nào trong viên thuốc làm cho cơ thể em ấy duy trì được sự sống thì căn bệnh không còn là vấn đề nữa!

– Khoan đã, chẳng phải hai người đã làm ra viên thuốc đó sao?

Ken ngạc nhiên khi nghe Vi An nói, vì anh biết rõ về loại thuốc này, cũng nhớ được vài thành phần trong đó. Không thể nào mà người tạo ra viên thuốc không nhớ nổi được!

– Đúng vậy, đó là điều em đang thắc mắc bởi vì thành phần trong đó bọn em đã nghiên cứu rất kĩ. Nhưng về liều lượng gấp đôi sẽ rất mạnh, có thể khiến cơ thể tự động vỡ ra nhưng cũng không thể trừ trường hợp là phản tác dụng

Vi An bình tĩnh giải thích, ông Bạch nói:

– Vậy là có thể chữa được?

– Chỉ là có thể...nhưng nếu biết cách chăm sóc thì căn bệnh không có cơ hội mà tái phát! – Vi An chần chừ đôi lát

– Vậy thì không nên cho ở xứ lạnh, việc này rất nguy hiểm!

Ken nhún mày nói, vì nhiệt độ mà bệnh có thể tái phát bất cứ lúc nào khiến họ không thể trở tay kịp.

Nó còn đang chìm trong suy nghĩ nghe anh nói thế thì cau mày lại nhưng không nói gì. Vi An im lặng một hồi rồi nói tiếp:

– Khoảng thời gian vừa qua em đã theo dõi rất kĩ, cơ thể của Như cực kì thích hợp với thời tiết lạnh. Điều này dĩ nhiên là rất hoang đường nhưng khi tiếp xúc với thời tiết lạnh, cơ thể lại rất dễ dàng hấp thụ dinh dưỡng mà phát triển. Nhiệt độ tương đối làm mát cơ thể, đó chính là điều kiện tuyệt vời để cơ thể nghỉ ngơi sau khi thoát khỏi cái chết. Có lẽ đó cũng là lí do khiến tình trạng chết lâm sàng kéo dài.

– Con hãy đưa ta một bản thảo chi tiết về việc này. Ngoài ra hãy dặn đầu bếp làm theo thực đơn dinh dưỡng phù hợp nhất. Ngày mai đưa em đi kiểm tra tổng quát mọi thứ, xét nghiệm tùy nữa. Còn bây giờ ngoại trừ Vi An ở lại đây, Phong đưa em lên phòng đi!

Ông Bạch uy nghiêm giao nhiệm vụ, Ken nở nụ cười miễn cưỡng còn Vi An thì tối sầm mặt. Nó cũng nghe nhưng chẳng được mấy chữ, trong đầu cứ suy nghĩ lung tung..

– Con gái, mau theo anh hai lên phòng, tối ta sẽ về ăn tối!

Tiếng nói của ông Bạch khiến nó giật mình, liền nở nụ cười gượng:

– Vâng, con biết rồi.

– Dẫn em nó lên phòng đằng hoàng! – Ông nhìn Ken

– Ba có con gái bỏ mặc hai đứa con trai, thật bất công! – Ken nói

– Nỡ lòng nào bỏ mặc em chết như thế sao anh hai... – Vĩ An ủ rũ

– Ba đừng...

– Ba biết rồi, lâu ngày gặp lại chỉ muốn hai cha con tâm sự thôi!

Ông Bạch cắt ngang lời nó, mỉm cười dịu dàng. Nó hơi lo lắng nhìn ông rồi nhìn Vĩ An đang chết sống không rõ..

– Nhóc con đi thôi, em yên tâm ba sẽ không giết chết nó đâu! – Anh cười

– Phong, xong việc con cũng xuống đây! – Ông nói

~.....

Anh cười khò rồi cùng nó rời đi. Trên đường đi gặp vô số người hầu, ai cũng đều thể hiện thái độ kính trọng với nó và anh. Ken giữ khuôn mặt bình thản, nó vừa đi vừa chiêm ngưỡng vẻ đẹp của căn biệt thự này.

– Rất to đúng không?

Ken nhìn nó cười rồi nói, ánh mắt có một phần ưu buồn. Nó nhận ra rồi cười khẽ, khoác tay anh nói:

– Có cảm giác lạc lõng một chút..

– Vì công việc nên ngay từ nhỏ ba không thường xuyên ở nhà cho đến khi mẹ chúng ta đột ngột qua đời. Tập đoàn gần như sụp đổ, ông đã giam mình trong phòng hơn một tháng để tự suy ngẫm về lỗi lầm của mình. Sau đó đến khi cổ phiếu rớt giá thảm hại, ông một lần nữa đứng dậy bức phá khiến cả thị trường chấn động không ngừng. Nhờ đó mà tập đoàn chúng ta có thể vững mạnh đến vậy..

Lời nói của anh có chút tự hào cũng có chút ưu buồn khi nhắc về mẹ..

Nó nghe thế cũng im lặng mà đợi anh nói tiếp:

– Từ nhỏ tụi anh được dạy dỗ cực kì nghiêm khắc, học tập nỗ lực không ngừng. Tụi anh cũng không biết đến sự tồn tại của em đến khi một lần anh phát hiện nhật kí của mẹ, quả thật lúc đó anh còn sợ là bản thân đã nhìn lầm. Anh cũng không cho Vĩ An biết, tự thân đi tìm và bị ông phát hiện đánh cho một trận sống dở chết dở! Thì ra đã từ lâu ông vẫn luôn tìm em, nhưng là trong im lặng. Ông muốn bù đắp cho em, đó cũng là ước nguyện cuối cùng của mẹ!

Anh vừa đi vừa nói, thanh âm có chút lưu luyến..

– Mẹ... tại sao lại mất?

Nó hỏi, đôi mắt đã phủ một màn nước mờ..

-...mất quá nhiều máu mà chết!

Anh không đành lòng nói, hai người đã đến phòng nó. Ken mở cửa cùng nó bước vào, nó ngồi trên giường thần người ra..

– Em đừng suy nghĩ nhiều, mọi chuyện đã qua rồi!

Anh ngồi xổm xuống, đôi mắt vẫn luôn phảng phất một nỗi buồn không nói nên lời được.

– Có phải... vì sinh em đúng không?

Giọng nó hơi nghèn nghẹn cổ nén chặt nước mắt

– Không phải, lúc đó mẹ vẫn còn khỏe! – Anh nói

– Tại sao em lại bị thất lạc? – Nó hỏi

– Mọi việc thật khốn khiếp nhỉ, ông đang vui mừng thì kẻ thù lại tận dụng mà bắt em ngay trong bệnh viện khi em vừa được 2 ngày. Tất nhiên, ba mẹ nuôi của em chính là cặp sát thủ mà ông đã phái đi để tìm lại em. Vừa phải bảo vệ tụi anh và mẹ vừa phải tìm lại đứa con thất lạc, năm tháng đó chính là chuỗi ngày ông tự trừng phạt bản thân! Thứ chúng ta phải làm bây giờ chính là cần mạnh mẽ, một tay cùng ông phát triển rồi đi đến tương lai.

Anh xoa đầu nó, vừa nói vừa nở nụ cười an ủi. Đúng vậy, tháng năm vừa qua là chuỗi ngày ác mộng, cuộc đời họ nhuộm màu máu tanh, bị những thứ dơ bẩn của xã hội lôi xuống vũng bùn. Giờ đây họ cần phải vùng dậy khỏi vũng bùn, cần phải làm chủ cuộc đời..

– Anh hai, có phải là em không nên có mặt trên đời không?

Nó giương đôi mắt đăm lệ nhìn ra anh, môi nở nụ cười nhạt như nước lã...

– Nếu mẹ không vì em thì đã không bỏ mạng. Nếu không vì em thì ba mẹ nuôi đã không chết thảm như vậy. Nếu như em không mất tích, mọi người đã hưởng thụ cuộc sống hạnh phúc. Nếu như không vì em, ba sẽ không tự dẫn vật bản thân như thế. Nếu không vì em... tất cả đều tại em...

Đâu đó trong tim, nó vẫn hàng ngày tự hỏi bản thân rằng mình có nên tồn tại trên đời này không? Liệu sự có mặt của nó có phải là một sai lầm hay không?

– Bạch Hạ Băng, nhìn anh!

Ken nghiêm giọng, sắc mặt khó coi hẳn. Nó giương đôi mắt đăm lệ nhìn anh..

– Anh không cho phép em nói những lời đó thêm một lần nào nữa. Gặp được em, chính là một điều may mắn, một sự an ủi đối với mọi người. Mẹ muốn em sống tốt, anh và mọi người cũng vậy! Những chuyện xảy ra đều là ngoài ý muốn, không ai biết trước được. Em không có lỗi, không có gì là tại em cả hiểu không? Con đường phía trước của em vẫn còn nhiều khó khăn, đây chỉ là bắt đầu thôi. Chưa gì em đã suy sụp thế này, làm sao có thể đi tiếp..

Anh vừa nói vừa lau đi nước mắt cho nó..

– Bạch Hạ Băng, đây chính là cái tên mà mẹ đã đặt cho em. Khi còn sống, mẹ là một người phụ nữ mạnh mẽ, xinh đẹp và tài giỏi. Mẹ xuất thân là một người bình thường, không phải tiểu thư danh giá, lại càng không kiêu ngạo. Ba gặp mẹ, yêu từ cái nhìn đầu tiên vì sắc đẹp giản đơn của bà. Em rất giống mẹ, vậy nên em có trách nhiệm sống vì bản thân, vì bà ấy và vì mọi người nữa... được không?

Nó mỉm cười, gật gật đầu đồng ý. Anh cũng cười, như ánh nắng nhẹ vào buổi sớm mai.

– Nghi ngơi đi, một lát nữa anh sẽ kêu xuống ăn tối. Quần áo có sẵn trong tủ hết rồi, cần thêm cái gì cứ kêu người hầu là được.

Anh nói rồi đứng lên, ánh mắt lo lắng nhìn nó. Bất gặp ánh mắt đó, nó mỉm cười rạng rỡ rồi cất giọng:

– Em ổn mà, không sao đâu! Yên tĩnh một chút là được..

– Được rồi!

Sau khi anh rời đi, nó ngồi trên giường ánh mắt thần thờ..

Nó nhìn thấy một khung hình được đặt ở bàn trang điểm, bước tới cầm lên xem. Một người phụ nữ với mái tóc đen xoăn nhẹ, đôi mắt đen láy ôn hoà, nước da trắng mịn và nụ cười như đoá hoa nở rộ. Trên tay bà ôm một đứa trẻ, nụ cười trên môi của bà vẫn rạng rỡ dù là nằm trên giường bệnh..

Chỉ trong giây lát, nó nhận ra người bên trong tấm hình. Ôm khung ảnh vào lòng rồi thả người trên cái giường lên, nước mắt thi nhau mà chảy..

– Mẹ... mẹ... con xin lỗi...

Cuộn tròn người lại, nó kêu một cách thương tâm. Giờ đây nó như một con sói nhỏ lạc bầy, một mình bơ vơ giữa khu rừng tối. Nó khóc đến khản giọng, tiếng gọi mẹ cũng không thể nghe rõ nữa..

Nó đâu biết rằng Ken vẫn chưa đi, vẫn đứng bên ngoài cửa nghe rõ tiếng khóc thương tâm của mình. Anh muốn chạy vào ôm đứa em gái nhỏ vào lòng, nói những lời an ủi nhưng anh không thể. Đường như hốc mắt cũng cay lên, anh nở nụ cười tự chế giễu chính mình..

Vĩ An bước tới, nghe tiếng khóc nức nở của nó mà đau lòng. Thấy anh trai mình đang đứng trước phòng nó, Vĩ An từng bước tiến tới. Họ nhìn nhau không nói gì, chỉ có tiếng nấc nghẹn ngào của người con gái trong phòng khiến không khí càng thêm đau thương. Anh vỗ nhẹ lên vai Vĩ An rồi choàng vai bước đi. Họ không thể khóc gào như đứa em gái nhỏ, mặc dù trong tim đầy những vết sẹo..

***

Sau một hồi, nó không sức để gào hét nữa mà chỉ im lặng mặc kệ nước mắt rơi ướt đầm một khoảng trên giường. Tiếng reo của điện thoại khiến nó giật mình, lấy ra từ trong túi quần, là điện thoại của Yun. Nó vẫn chưa kịp trả cho hắn, phải nói là nó quên bưng đi.

Trên màn hình hiển thị người gọi đến được lưu chỉ một từ duy nhất: ‘Em’

Chân chừ rồi nhú mảy, nó không trả lời mặc kệ điện thoại reo inh ỏi. Nó muốn yên tĩnh vào lúc này nhưng tiếng chuông điện thoại khiến nó nhức cả đầu. Đối phương rất ngoan cố, hết cuộc này rồi tới cuộc khác không ngừng nghỉ!

– Xin chào..

Nó chán ghét bắt máy, việc này sẽ khiến đối phương hiểu lầm mất. Lỡ như là người yêu hay người tình hờ gì đó thì khổ. Nghĩ đến đây nó đã cảm thấy khó chịu một cách kì lạ!

– Khóc sao?

Bên kia vang đến giọng nam trầm khàn, nó nhận ra ngay. Nhìn lại màn hình một lần nữa, chẳng lẽ lại đi lấy điện thoại của người tình gọi sao?

– Hoàng Nhật không có ở đây, có gì đến nhà tìm anh ta đi!

Đúng là do khóc nhiều khiến giọng nó hơi khác đi, mũi cũng bị nghẹt khiến chất giọng nghèn nghẹn lại. Nó chẳng thích việc này chút nào!!!

– Có chuyện gì sao? Sao lại khóc?

Bên kia đầu dây có vẻ như đang trên xe đi đâu đó. Nó nhận ra vì nghe được tiếng kèn, tiếng ma sát của bánh xe trên mặt đường. Nghe đến lời hỏi thăm của đối phương, nó đang buồn thì như là có ai đó chọc vào nỗi buồn ấy..

– Làm sao vậy? Bình tĩnh, không khóc nữa nói tôi nghe..

Nó được dịp khóc càng nhiều, ngồi dựa vào thành giường tay cầm khung ảnh mà vuốt ve. Bên kia đầu dây đối phương mất bình tĩnh:

– Em, chết tiệt bị cái gì vậy? Hai thằng anh của em đâu?! Nín ngay!

Theo đó là tiếng ma sát lớn, tiếng đối phương có vài phần giận dữ nhưng lại cố dịu giọng xuống mà nói:

– Tôi quay lại đó ngay, ngồi yên ở đó đợi tôi!

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Cấp 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 143: Những tin nhắn

Lớp tuyết trắng phủ lên hàng cây, con đường và cả những mái nhà ngói đỏ hay những căn biệt thự cổ xưa to lớn, dòng sông cũng đã bị đóng băng lại trông thật đẹp mắt. Mùa đông là mùa của yêu thương, những cái ôm ấm áp mà người ta thường trao nhau..

Tiếng ma sát của lốp xe khiến cả con đường chấn động. Chiếc BMW quay đầu, lượn lách qua những chiếc xe trước mặt mà phóng như bay. Tiếng phanh gấp, tiếng kèn inh ỏi khiến cả con đường trở nên náo nhiệt. Chiếc BMW màu trắng như ông vua kiêu ngạo vượt qua tất cả..

Chẳng mấy chốc chiếc BMW trắng dừng lại trước một biệt thự mang phong cách cổ điển của Pháp, lớp tuyết trắng như tô điểm thêm vẻ đẹp đó.

– Tôi đang ở dưới cổng!

Yun vừa mở cửa xe vừa gọi cho ai đó, khói trắng từ miệng và mũi bay ra theo. Dựa vào thân xe, hấn kéo kéo khăn choàng cổ màu tối che đi gần nửa khuôn mặt, lấy một miếng thuốc ra đốt rồi hút một hơi dài, đôi mắt nhắm lại nhìn về phía cánh cổng sắt.

Người gác cổng do dự không biết làm sao, vừa nhấc điện thoại định gọi cho Ken thì đã thấy người từ bên trong bước ra.

Cánh cổng mở ra, tiếng bước chân trên nền tuyết trắng ngày càng nhanh hơn rồi bỗng biến mất.

Ánh mắt hai người giao nhau, hấn nhìn vào đôi mắt đỏ ngầu ngân nước mà động lòng. Nó bước từng bước một qua khỏi cánh cổng sắt, vừa đi vừa sụt sịt mãi như một đứa trẻ. Rồi bước chân dừng lại trước thân ảnh cao lớn, nó ngước lên nhìn cổ không để nước mắt lại chảy xuống..

– Làm sao thế?

Hấn đưa tay áp vào má nó, chân mày gần như dính chặt vào nhau, tay còn lại quăng miếng thuốc đã tàn xuống đất. Nó cảm nhận được hơi ấm từ lòng bàn tay lớn kia, nhìn khuôn mặt thoáng chút lo lắng của đối phương trong lòng lại ấm áp lạ lùng.

Cả hai chẳng nói gì, rồi nó rơi nước mắt, hấn nhẹ nhàng lấy tay lau đi. Nó mím chặt môi lắc đầu mạnh rồi nhào tới ôm chặt đối phương, cảm xúc theo đó lại một lần nữa mà vỡ ào ra.

– Không hỏi nữa, không hỏi nữa...

Hắn bối rối nhìn thấy nó đang khóc nức lên trong lòng mình, tay vỗ vỗ vào lưng nó, tay còn lại vuốt mái tóc dài. Nhìn người con gái đang chùi nước mắt nước mũi vào áo mình, không những không khó chịu mà lại còn vui hơn!

– Tội tệ...mọi thứ đều tội tệ...anh càng tội tệ hơn

Nó nghẹn ngào nói, hai vai run lên theo từng lời nói. Cổ vùi mặt vào khuôn ngực rắn chắc, mảnh áo đối phương đã thấm nước mắt ướt một mảng.

– Nếu tôi tội tệ vậy em ôm tôi làm gì?

– Không cần nữa, cả đời này không ôm anh, được chưa? Anh về đi!

Nhìn thấy người con gái vừa khóc vừa giận buông mình ra quay lưng bước đi, hắn cũng không biết phải khóc hay cười nữa. Còn chưa kịp bước đi, nó đã bị hắn kéo rồi ôm chặt lại.

– Tôi cần, cả đời này chỉ cho em ôm thôi được chưa?

Quả nhiên, không nên chọc ghẹo con gái nhất là khi họ đang khóc. Không khéo hậu quả khó lường ảnh hưởng đến tương lai!

Nó úp mặt vào khuôn ngực rắn chắc, khóc đến khản giọng, cổ họng như bị lửa thiêu cháy. Yun cố không cười thành tiếng, nhìn đến mặt đỏ bừng lên.

– Không khóc nữa, nín ngay!

Hắn hắng giọng cố tỏ ra nghiêm túc, tay đẩy khuôn mặt nó lên..

– Cứ thế này thì sẽ bị cảm mắt.

Tay lau đi nước mắt còn đọng trên mặt nó, hắn nhiu mày.

– Lạnh không?

Hắn kéo cái nón áo khoác lên cho nó, một tay ôm ngang thắt lưng kéo nó áp sát vào mình một tay nâng cằm đối phương. Khung cảnh khiến người đi đường, hay những ai đang gần đó cũng phải nhìn một cái..

Yun dựa vào thân xe, nó cũng mệt mỏi cả người hoàn toàn bị hắn khống chế.

– Tôi vừa rời khỏi em chỉ mấy tiếng, mà em đã khóc rồi. Nói, sao lại khóc?

Hắn cười cười hỏi

-.....rửa mắt

Nó nhìn sang chỗ khác

– Rửa mắt? Em yêu, chọn lí do khác đi!

Hắn bắt nó nhìn mình, nheo mắt lại

– Không nói chuyện với tên vô lại như anh, đi về đi!

– Em không nói tôi cũng biết. Ngoan không buồn nữa, còn có tôi ở đây..

Nó khựng người lại, nhìn chằm chằm vào người đối diện. Giờ mới để ý, hắn vẫn chưa thay đồ, khuôn mặt dường như còn chút mệt mỏi sau chuyến bay dài. Vậy mà vì nó đã chạy như chết đến đây, may mà trời không có tuyết rơi nếu không hắn đã chết cứng và chết vì mệt rồi.

– Anh thì biết gì chứ? Đồ điên! – Nó lại vùi vào áo hắn

– Em ngược lên xem, cứ thích làm đà điểu! – Hắn đẩy mặt nó lên

– Sao lại đến đây? Trời gần tối rồi.. – Nó nhìn

– Vì lo cho em

Cả hai đều im lặng, nó không biết vì lạnh hay ngại mà mặt hơi ửng hồng lên. Yun phì cười, tay áp vào má hồng hồng nói tiếp:

– Nếu tôi và em không cùng đường, tôi sẵn sàng vì em mà quay lại. Vậy nên em chỉ cần đứng đó, tôi sẽ chạy đến bên cạnh!

Nó cảm thấy tim lại lệch nhịp..

– Sau này có việc gì cũng phải gọi cho tôi đầu tiên, được không?

– ” Em ”?

Nó nhớ lại cái tên trong danh bạ liền hỏi, hần im lặng hồi lâu rồi mới nói:

– Ủ’ ” Em ”!

– Là ai?

– Em!

– Em?! – Nó không hiểu

– Ủ’ là em! Mà khoan, ” không được bắt máy ” là thế nào?

Hần lấy một cái điện thoại khác từ túi ra, mở nhếch lên. Nó nhìn cái điện thoại kia, à sao lại quen mắt thế nhỉ...?

– Sao anh lại...?

– Trả lời, em đặt tên như vậy là sao? – Hần cắt ngang lời nó

– Anh dám vào điện thoại người khác? Tôi đã cài mật khẩu rồi mà?!

– Loại mật khẩu chỉ cần 1 phút để mở ra thì không phải là mật khẩu.

-.....

Thiếu gia họ Trang, anh không cần sợ nhục con gái người ta như vậy đâu...!

– Em chẳng phải cũng vào điện thoại tôi đó sao? – Hần nói tiếp

– Tôi không có!

– Vậy sao lại biết ” Em ”?

-.....khoan, ” Em ”?

– Ủ’, ” Em ”!

– Của tôi? – Nó giờ mới hiểu ra

– Em nghĩ của ai?

– Vợ anh?!

– Vợ tôi là em, bà xã người yêu người tình gì đó đều là em. Đừng nói là em nghĩ đến người khác?! – Sắc mặt hần khó coi

-....

– Bạch Hạ Băng, em nghĩ tôi là loại người đó sao?!

Hần nheo mắt lại, nghiền từng chữ. Nó giờ muốn khóc cũng không được..

– Vì em mập quá ngày càng nở ra nên tim tôi chật cứng chỗ rồi, không đủ để nhét thêm người khác!

Yun nói một cách nghiêm túc, còn nó thì không hiểu nổi nên cứ ngơ ngơ

– Điện thoại của tôi, em mở được? – Hần chuyển sang vấn đề khác

– ừ, là 0242! Hình như anh thích dãy số 242 lắm nhỉ?!

– Thích, cả đời này cũng không bỏ được! – Mắt hần ngập ý cười

– Nghĩa là gì?

– Thông minh quá cũng không tốt!

Hắn cười cười, tay càng ôm nó chặt hơn. Nó thuận theo tận hưởng hơi ấm từ đôi phương, muốn cảm giác này kéo dài mãi mà thôi.

Ư cảm giác này thật lạ, trong lòng nó tựa như mặt hồ tĩnh lặng vào lúc này. Nước mắt, nỗi buồn dường như khi nhìn thấy hình bóng hắn dưới trời lạnh thì vỡ oà ra rồi biến mất. Nó trút hết nước mắt, những khó khăn ra khỏi tâm tư. Là khi nhận được cuộc gọi, nó đã đứng và nhìn ra cửa sổ, chàng trai tóc xanh đen còn đang chung tình với điều thuốc mặc kệ trời lạnh, mặc kệ những ánh mắt xung quanh, mặc kệ danh phận lẫn địa vị không hề tầm thường. Lúc đó, trong lòng cô gái nhỏ đã xót đến dường nào...

Nhiệt độ về chiều tối sẽ ngày càng thấp, hắn biết rõ điều này nên cố ôm thêm một chút nữa rồi vén vạt cụng tóc trên mặt nó, giọng trầm khàn nói:

– Mau vào nhà đi, trời lạnh hơn rồi.

– Điện thoại của anh... – Nó đưa điện thoại ra

– Về đến nhà tôi sẽ nhắn tin cho em.

– Không cần, tôi không rep!

– Em dám không rep?

–.....

Cả hai đổi điện thoại, nó bỏ vào túi còn định đi vào nhà thì bị hắn kéo lại. Yun nhìn nó đang nhú mồm trong lòng mình, nhếch môi rồi cúi xuống phủ lên môi nó. Mặc kệ mọi thứ xung quanh, hắn hôn lên bờ môi đỏ mọng, ngấu nghiến một hồi rồi mới tiếc nuối buông ra.

– Cái tên chết dẫm này! – Nó thẹn

– Làm sao? – Hắn bình thản

– Anh...anh...anh...

– Ừ, anh nhớ em!

Nó im bật, tim đập nhanh như gần nổ tung lên.

Hắn nhường nhường mồm rồi cười đều một cái, mẹ nó đẹp trai thật đấy! Nó nhìn cái khuôn mặt đều trá kia mà không nhịn nổi đập mạnh vào chân hắn kèm theo là nháy mắt một cái nghiêng từng chữ:

– Nhớ cái đầu nhà người, ăn đậu hủ của bà còn dám dùng mỹ nam kế à? Đừng mơ nhé, nhà bà cũng có trai đẹp không cần người, mau rút!

Cảm giác xót biến mất rồi, nó chỉ muốn chà đạp khuôn mặt điển trai kia xuống nền tuyết mà thôi! Con mẹ nó, bọn trai đẹp đều là những tên vô lại!

Nói rồi định ba chân bốn cẳng chạy thẳng vào nhà thì đã bị kéo lại ngay tức khắc. Yun mặt mày càng đều sáng hơn, con bé này thật đúng là không biết trời cao đất dày là gì!

– Thử nói lại xem?!

Hắn cúi áp trán vào trán nó, hơi thở ấm nóng phả vào mặt khiến mặt nó như muốn nổ tung. Nở nụ cười nửa miệng rồi hôn một cái, hắn tiếp tục nói:

– Nhà có trai đẹp?

Lại hôn một cái.

– Không cần tôi?

Thêm một cái nữa..

– Mau rút đi?

Cái hôn thứ tư rồi...

– Có tin tôi vào xử đẹp trai đẹp nhà em với em luôn không? Bạch Hạ Băng, đậu hủ của em ngoại trừ tôi ai dám ăn đây?

Cái hôn thứ năm....

– Hay lỡ rồi, ăn sạch sẽ luôn nhĩ?

Nó mặt mày tối sầm lại, nghe từng lời từng chữ mà nổi cả da gà không dám mở miệng kéo rước họa vào thân. Lúc này nó trầm nghĩ trong đầu cầu mong xuất hiện một vị thần đánh chết tên dê tiện này..

– Chó nhà ai thả rong ra đường? Mau thả người ra!

Mẹ nó, xuất hiện rồi! Thượng đế hiển linh rồi!!!!

Nó nhân lúc hắn đang nhìn người kia, lập tức xoay người dùng thủ thuật mà David dạy trốn khỏi vòng tay hắn. Bán sống bán chết chạy về phía ” Thượng đế “, sống rồi!!!

– Anh hai~~

Thảm thiết kêu, nó nhào vào lòng Ken. Anh nhìn đứa em gái, nở nụ cười đều, cực kì đều nhìn hắn.

– Ô thì ra là Trang thiếu gia, chẳng hay ngọn gió độc nào đã đưa chàng đến đây a? – Anh nói

– Vậy thì chẳng phải Bạch thiếu gia đã trúng gió rồi sao? Sao lại còn đi đứng như người bình thường thế này? Chẳng hay đây là một kì tích?! – Hắn đáp

– May mà mạng lớn nên không trúng gió độc, nhưng lại gặp tiểu nhân đang ăn đậu hủ trước nhà a~

– Muốn ăn? Được rồi, sẽ cho người ăn đậu hủ của ta nên không cần ghen tị nữa. Mau mau trả người cho ta! – Hắn cười đều

– Đậu hủ thôi nhà người, ta đây không cần!

– Đừng nói vậy chứ, ta sẽ đau lòng đến chết mất!

– Không sao, ta sẵn lòng từ bi giúp người. Súng hay dao? Mi tâm hay tim?

– Nếu đã từ bi thì hãy giao người ra, ta sẽ thôi không đau lòng nữa!

– Hàng tư nhân tuyệt đối không chuyển nhượng hoặc buôn bán!

Tình cảnh anh một câu, tôi một câu khiến nó dờ khóc dờ cười. Âm thầm lặng lẽ như con gấu Koala tàng hình bám trên người anh, thật may mắn vì ban nãy mặc quần áo cực kì dày nên bây giờ không bị chết còng a~

– Chẳng phải Trang thiếu gia có hẹn với Trương thiếu gia sao? Không sợ trễ hẹn à? Tình cảm hai người phát triển nhanh quá nhỉ~?

Anh công kích khiến hắn tắt nụ cười trong phút chốc nhưng rồi lại nở nụ cười cực kì gian manh lên. Cảm giác không lạnh tràn ngập trong lòng anh!!!

Nó cũng bật cười khi nghe anh nói, hẹn hò, Yun Key? Điên rồ, thật sự rất điên rồ!!!

– Không nhờ Bạch thiếu gia thì tôi cũng quên mất! Cáo từ...

Hắn leo vào xe, anh thờ phào nhẹ nhõm nhưng cảm thấy có gì đó không đúng. Tiếp theo cửa xe hạ xuống, hắn đeo một kính đen cười lộ hàm răng trắng nói:

– Nghe bảo Bạch thiếu gia hẹn con trai cả họ Lâm, Lâm Thiên Ân ở khách sạn A vào lúc 8 giờ tối mai để dùng bữa tối? Nghe nói ở đó hoa cúc rất đẹp nha~

Tiếng cười trầm thấp quý dị vang lên, chiếc BMW phóng đi mất. Nó trong lòng anh cười đến run cả vai, Ken tức giận cốc vào đầu nó:

– Hay nhỉ? Giỏi nhỉ? Còn cười?! Mau buông ra, không có đứa em gái như cô!

– Anh hai không biết thương cảm người đang buồn như em sao? Anh hai bớt giận bớt giận! – Nó nín nọt

– Buồn? Cười muốn rách miệng thế kia mà! Mau tránh xa ra!

Ken tức tối bỏ đi, nó như cún con chạy theo sau buông lời nịnh hót anh. Nổi buồn cũng vui, cứ như nước mắt khóc một trận thật to rồi sẽ xong thôi mà!

Kết quả là nó bị Ken lơ một khoảng thời gian, cụ thể chính là 2 tiếng...

Lần đầu tiên dùng bữa tối chung với gia đình, nó vui vẻ mà cũng có chút ưu phiền nhưng chỉ là một chút thôi. Trong bữa ăn, nó và Vi An không ngừng bói móc nhau khiến cho người lạnh lùng như Ken và ông Bạch cũng phải bật cười.

– Đúng là khó nuôi, có ớt xanh thôi cũng không biết ăn!

Vi An mở mồm.

– Nhà em bộ lẩm của ăn của để sao? Ăn uống mà kén cá chọn canh, đến cả hành cũng không ăn được! Sau này nhà nghèo xơ nghèo xát cũng không có mà ăn, đúng là hoang phí!

Vĩ An tiếp tục công kích..

– Ba, anh ta trù cho tập đoàn của ba phá sản a~!

Nó ngồi cạnh ông Bạch nói.

– Vĩ An, anh muốn thất nghiệp sao?

Ông Bạch nói nhẹ nhàng, tay đang cắt miếng thịt cho nó một cách ân cần.

– Với lại có thể thôi chộc ghẹo em út không?

Ông Bạch nói tiếp, đẩy đĩa thịt sang cho nó. Đương nhiên, đứa con út rất thân thiện tận hưởng mặc dù nhìn thịt vẫn có chút ớn lạnh!

– Tôi nói cho hai anh biết, con gái của tôi mà có bị mất một cọng tóc thì tôi cũng lột da các anh ra!

Ông Bạch tiếp tục lột tôm cho nó.

Hai đứa con trai cầm nín ngậm ngùi ăn...

Nó vừa ăn vừa cảm thấy hạnh phúc, ông Bạch là một người cha tốt, công tư phân minh mặc dù đôi lúc sẽ thiên vị nó một chút. Suốt một khoảng thời gian, nó đã quyết định một việc quan trọng đời mình chính là bên cạnh người cha này, chăm sóc ông, trở thành đứa con hiếu thảo!

Bữa ăn tiếp tục, có vài lần Ken định nói gì đó nhưng lại thôi, điều này dễ dàng lọt vào mắt nó. Đến khi món tráng miệng được bung lên, nó mới quan sát nét mặt của ba mình rồi hắng giọng nói:

– Con có chuyện muốn nói!

Cả bàn ăn im lặng ngay lập tức, nó còn đang lập ra một bài diễn văn trong đầu thì Ken đã giành lời:

– Để anh nói trước! Theo em thấy đó, gia tộc chúng ta từ lâu đã định cư và sinh sống tại đất nước này. Khí hậu, nhiệt độ và cả văn hoá đều đã rất quen thuộc. Anh thì có thể thích ứng ở Việt Nam, còn Vĩ An thì hoàn toàn không thể, mỗi lần ở lại vài ngày lại phát bệnh vì khí hậu. Cho nên...

– Cho nên quyết định sẽ quay về trụ sở chính, là ở đây! Em gái, em chỉ có hai lựa chọn: Một là ở đây đến già đến chết, hai là anh trai sẽ tận tay chăm sóc nhốt em vào phòng và vẫn ở đây! Cho em lựa chọn!

Vĩ An thấy anh sợ nó sẽ hiểu lầm không đồng ý nên tự mình nói tiếp. Đương nhiên, anh ta chẳng hề sợ sệt gì cả!

– Cái này là ép người, không phải chọn lựa! – Nó nói

– Vậy là muốn bị nhốt như sùng vật? – Vĩ An tiếp lời

– Sùng vật là anh đó! – Nó cười

– Nhóc con, em thì sao? – Anh ngăn cản cuộc công kích

Nó dù đã quyết định trong đầu nhưng nghe đến đây thì lại chần chừ, dường như mọi người đều rất tôn trọng quyết định của nó. Dù nó có chọn quay về thì họ cũng đành thuận theo mà thôi.

– Ba, ba nghĩ sao?

Nó lại quay sang hỏi ông đang bình thần uống trà. Ông Bạch nhướn mày không khỏi ngạc nhiên rồi lại nói:

– Ta tôn trọng quyết định của con!

– Nếu con ở lại, ba nhất định phải cho Vĩ An biết tay nhé? Thoả thuận thành công?! – Nó tỉnh ranh

Ông Bạch nhìn đứa con gái rồi bật cười, gật gù kèm theo xoa đầu nó:

– Quả nhiên, rất giống mẹ con!

– Con gái của mẹ cơ mà – Nó cười cười

Dường như với họ, mẹ nó luôn sống mãi trong tim. Khi nhắc đến, họ luôn hạnh phúc khi nghĩ về bà, về kỉ niệm đẹp. Nó cũng dần hiểu ra, lòng hạnh phúc khi nghe ông kể chuyện về bà, hay là Ken kể những khi bị bà phạt vì tội ham chơi. Nó được nghe rất nhiều, cũng biết rất nhiều về mẹ mình. Trong lòng

vừa hạnh phúc lại vừa cảm thấy tự hào..

Buổi tối hôm đó, có lẽ là buổi tối nó vui vẻ nhất từ trước đến giờ

Ăn xong, làm vệ sinh cá nhân xong, uống thuốc xong, mọi thứ đều xong xuôi thì giờ nó nằm dài trên giường nghịch laptop. Cuộc gọi video call với Ngọc kéo dài hơn cả tiếng rồi:

– Sung sướng quá nhỉ? Nói chuyện với mày thà tao nói chuyện với đầu gối còn hơn!

– Ừm hửm? – Nó không quan tâm

– Ừm hửm cái quần! Mau qua cứu vớt bà, bố mẹ tao lại đi công tác rồi!

– Mua sẵn quần tài đi, tao sẽ qua đóng nắp cho!

– Đồ vô tâm! – Ngọc hét thảm thiết

Nó cười ha hả, rồi tiếp tục trêu:

– Chẳng phải hồi nãy Kino chở mày về sao? Anh ta đâu rồi?

– Tao không phải thánh mẫu, mắc gì phải quan tâm đến tên đó?!

– Thì tại mày chán, tao định nhờ Kino qua ngủ chung với mày a~

– Lạy mày! Hắn ta mà qua đây thì tao sẽ đốt nhà mất!

– Hai người cũng thật lạ, rõ ràng thích nhau rành rành như thế mà cứ gây gổ kiếm chuyện! Rõ ràng là lũ điên

Nó nói mà cũng cảm thấy quen quen...

– Nếu tao và hắn ta là lũ điên thì mày và Yun chính là bọn có bệnh mà giấu!

Ngọc cười ha hả

– Ngứa da sao? – Nó gãi ngón giữa lên

– Hahahahah

– Cút khỏi mắt bà!

Nó đóng laptop lại, hậm hực nằm trên giường. Bỗng nhớ đến điện thoại lâu ngày xa cách liền mò mẫn tìm kiếm. Khi tìm được rồi liền mở ra, mọi thứ vẫn như cũ.

Vẫn cảm thấy có gì đó là lạ, nó mở tin nhắn ra thì đã bị khoá. Quái, nó không bao giờ khoá tin nhắn cả! Biết liền là tên điên kia, nó mẫn mẫn mãi mới mở được. Vừa mở ra thì đã thấy vô số tin nhắn gửi đến, đều là từ ba năm trước..

Tin nhắn từ ” không được bắt máy “: Có ai không? Yo~

Như có hàng ngàn con quạ bay qua, nó im lặng mở ra những tin tiếp theo.

” Không được bắt máy “: Lùn, có ở đó không?

” Không được bắt máy “: Mau trả lời xem?!

” Không được bắt máy “: Tôi tìm em khắp phương Đông mà vẫn không thấy, mệt chết đi được!

” Không được bắt máy “: Người ngu ngốc như em sẽ không mở được hộp thư này nhé?

” Không được bắt máy “: Giáng sinh rồi, tôi đang mặc áo len em tặng. ... lần sau lựa màu tối hơn một chút!

” Không được bắt máy “: Không biết khi thấy những tin nhắn này em sẽ phản ứng thế nào? Nhưng nếu tôi biết em mở được thì giết người diệt khẩu ngay tức khắc!

” Không được bắt máy “: Con gấu trong phòng em bị tôi rạch bụng lòi bông rồi, hahahaha gặp em tôi sẽ làm vậy

” Không được bắt máy “: Con mẹ nó, em có mau ra đây không? Tại sao không trả lời điện thoại của tôi?

” Không được bắt máy “: Mẹ kiếp, Bạch Hạ Băng con mẹ nó em chết ở đâu thì chết luôn đi, đừng để tôi tìm thấy em!

” Không được bắt máy “: Con mẹ nó, em đúng là vô tâm, đến cả trả lời tin nhắn cũng không được sao?

..... (Còn nhiều nữa)

Nó đọc mà lòng đau thắt lại, không ngờ lại có người ngốc nghếch đến vậy. Hắn như kẻ điên, nhấn vô số kẻ gọi không biết bao nhiêu là cuộc. Nó không thể tưởng tượng lúc ấy hắn như thế nào, nhưng trong tâm lại nghĩ được hắn thất vọng đến đâu.

Những tin nhắn nói về những lần tìm không thấy tung tích, hay những khi hỗn chiến, hoặc là những khi hắn cãi nhau trong nội bộ. Như một cuốn nhật kí, người con trai đó đã âm thầm gửi đi.

Nó dừng lại ở một tin nhắn, tim đau thắt lại

” Không được bắt máy “: Ba năm rồi, em bỏ tôi đi thật sao?

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Cấp 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 144: Cầu mong những người yêu nhau sẽ về bên nhau

Màn đêm buông xuống bao trùm nước Mỹ, nhiệt độ về đêm càng thấp cũng như tuyết rơi càng dày thêm. Nhà hàng A đang du dương đắm chìm trong bản nhạc cổ điển nhẹ nhàng, tiếng va chạm của thủy tinh hay là tiếng ồn ào từ nhà bếp ngược hẳn với thời tiết bên ngoài. Tiếng cười nhỏ nhẹ của những tiểu thư danh giá, tiếng trò chuyện nho nhã của những chàng thiếu gia nhà giàu khiến cho nơi này đặc biệt sang trọng, hay còn gọi là nơi chỉ dành cho nhà giàu!

— Chai 1775 Massandra, không tệ..

Chàng trai ngồi bàn cạnh tấm kính vừa cầm ly rượu nhắm nháp vừa nói, môi khoe léo nở nụ cười hài lòng khiến bao nàng tiểu thư có mặt đêm nay chết mê chết mệt. Anh ta mặc âu phục đen, áo sơ mi trắng mở hai cúc khiến khuôn ngực rắn chắc màu đồng lấp ló dưới lớp vải, đôi mắt nâu sắc bén lại mang thêm vài phần lạnh lẽo.

— Sao? Có cô nào lọt vào mắt xanh rồi?!

Giọng trầm khàn vang lên, người ngồi đối diện đang nhai nhả cắt miếng thịt trên đĩa, động tác nho nhã vô cùng. Áo sơ mi màu tối, tay áo xắn lên lộ ra cánh tay trái vẫn băng vải trắng. Ánh mắt anh ta lạnh băng, khuôn mặt vô cảm khiến người ta dù ngồi cạnh đồng lửa cũng đổ mồ hôi lạnh.

— Để xem... ừm chắc chắn, trang điểm chắc cũng cả chục lớp, nụ cười quá giả tạo, giọng nói thì chảy cả nước. Hình như ở cạnh hai con bé kia ít trang điểm nên đã quen mắt với mặt mộc rồi!

Key cầm ly rượu cười cười, ánh mắt đảo xung quanh nhà hàng, có khi chạm mắt với vài tiểu thư đang nhìn anh ta lại nháy mắt khiến người ta thẹn đến đỏ mặt, còn vị thiếu gia ngồi cùng thì tức đến tím cả mặt. Key cười nhẹ như chào hỏi, ánh mắt lại bắn ra vài tia đắc ý..

— Mặt mộc? Ủ, cũng thuận mắt vài phần..

Yun cười đều, khoang miệng đang lan ra vị ngọt cùng rượu vang. Hắn vừa nãy cũng nhìn vài cô gái trong đây, quả nhiên chỉ có người kia là thuận mắt!

— Đại Ngọc, nhìn kĩ thì chính là mỹ nhân. Nhưng vì quen biết lâu ngày, mọi tính xấu con bé cũng không thêm giấu diếm, lại giỏi vỗ nên trong mắt tui thuộc hạ lẫn cấp trên đều trở thành một đứa con trai mất rồi!

Key nói tiếp, ánh mắt có phần tia thích thú khi nhắc đến chủ đề này.

— Còn về nhóc con, chắc chắn đúng là hơi khó để đánh giá nha. Tổng quát toàn diện rất bất mắt, càng nhìn càng đắm chìm vào si mê không thôi nhưng đối với người lạ thì lạnh nhạt khiến nhiều người dễ mất hứng thú sau khoảng thời gian ngắn tiếp xúc. Nếu muốn một cô gái quyến rũ, tính cách lì lợm thích gây chuyện thì chọn Đại Ngọc. Còn nếu muốn một cô gái lúc thì lạnh nhạt vô cùng, lúc thì tàn nhẫn như Đắc Kì thì chọn Thảo Như a~

Key nói tiếp, ánh mắt sắc bén nhìn Yun đang nhâm nhi ly rượu trong tay. Thấy anh ta dùng điệu ngọt, hắn đưa mắt nhìn Key một cái. Key bật cười, tay lắc lắc khiến thứ chất lỏng trong ly thủy tinh dập dờn như sóng biển:

– Cả hai đều có một điểm chung chính là..

– Cực kì ngông cuồng.

Hắn cướp lời, môi cũng nhếch lên, khoé mắt hơi cong, Key ngưng động tác lại, nhìn hắn bằng ánh mắt thích thú. Yun đặt ly rượu rỗng xuống, nhân viên thấy thế tiến tới rót rượu rồi lui xuống với bộ dáng cực kì cẩn trọng.

– Hôm nay rốt cuộc hẹn tao ra đây để nói về chuyện này? – Yun hỏi

– Một chủ đề thú vị, chẳng lẽ mày không thích? – Key nhìn Yun

– Đem con gái người ta ra đánh giá, có gì thú vị?

– Sao không nói thẳng là không thích người con gái của mình bị người khác lôi ra đánh giá? Còn vòng vèo trăm ngả!

-....

Hắn không phủ nhận, im lặng uống rượu. Key đương nhiên không bỏ qua cơ hội đáng giá này, liền công kích:

– Chơi đùa có giới hạn!

Biểu cảm lạnh đi vài phần, ánh mắt viên đạn bắn về phía Key. Hắn buông ly rượu xuống, giọng nói lạnh âm độ C:

– Ý mày là gì?

– Chính là những gì mày đang nghĩ. Nếu là chơi đùa, dừng tại đây ngay lập tức. Vì những gì xảy ra, tao thấy đã quá giới hạn cho phép..

Key cắt đứt miếng thịt trên đĩa, lời nói ngập mùi máu tanh. Hôm nay, anh ta cần phải nói chuyện với người có thể sau này làm em rể của mình một cách nghiêm túc nhất!

– Hoàng Nhật, mày phải biết rằng gia thế chúng ta ngang nhau, chuyện tình cảm chính là thứ dường như bị cấm tuyệt đối! Một khi mày đã để con bé lún sâu vào, bản thân con bé sẽ vùng vẫy đến chết – Key nói

– Nhìn tao giống có chỗ nào chơi đùa sao? – Hắn dùng ánh mắt lạnh nhìn Key

– Rất giống! – Key thân nhiên

-....em ấy nói vậy sao?

– Nếu em ấy nói vậy, mày sẽ làm gì?

– Đương nhiên là lên giường đập cho một trận, giảng một bài đạo đức về việc tôn trọng nhân phẩm người khác!

– Mẹ nó, dùng cách khác!

– Giảng một bài đạo đức xong leo lên giường!

– Thiếu gia, hai cách này khác nhau sao?

– Quy trình diễn ra?

– Đẹp mày đi!

Key tối mặt mày, thật đúng là không hiểu sao anh ta có thể làm bạn với Yun được! Còn hắn thì nở nụ cười nhàn nhạt, suy nghĩ hồi lâu rồi mới nói:

– Lấy kết hôn làm tiền đề, cứ thế mà tính!

Key sắc súa, nhanh chóng uống rượu như nước lã xua tan cái thế làm ghen cổ hống, ánh mắt ngạc nhiên nhìn hắn. Một vài giây sau mới bình tĩnh nói:

– Mày thích con bé ở điểm nào?

Hắn im lặng hồi lâu, thích ở điểm nào sao? Nghĩ lại thì hắn cũng chẳng biết, nhìn chung nó không phải mẫu người lí tưởng của hắn..

Bỗng điện thoại hắn rung lên, Key nhìn cười gian rồi không hồi nữa tiếp tục chuyên tâm ăn. Yun mở điện thoại ra, một tin nhắn được gửi đến:

”Em”: Cầu mong những người yêu nhau sẽ về bên nhau... .

Bàn tay khựng lại trên màn hình, lông mày đang cau lại từ từ giãn ra theo đó là nụ cười trên môi, nụ cười nhàn nhạt nhưng đủ để hớp hồn các tiểu thư

xung quanh. Key bắt gặp hân đang nở nụ cười khi nhìn vào điện thoại, định cướp lấy thì hân đã bỏ vào túi quần:

– Gì thế? Ai nhắn tin đấy?

Key nheo mắt lại hỏi

– À .... Không gì đâu!

Hân lắc lắc đầu, tiếp tục nhâm nhi ly rượu mặc kệ Key có dùng ánh mắt viên đạn nhìn mình.

– Bữa tối này...ngon đấy chứ!

Bỗng Yun nói khiến Key phải ngước lên nhìn, vài giây sau nở nụ cười quý quýt. Key cầm ly rượu, cùng hân nâng ly như thể chúc mừng cho việc gì đó. Việc mà chỉ hai người mới hiểu được...

Nằm sấp trên giường, nó lại gọi video call cho Ngọc.

– Chị hai, lại có chuyện gì đây?

Ngọc xuất hiện trên màn hình, mái tóc còn ướt hình như vừa tắm xong. Nó xoay xoay điện thoại trên tay, về mặt đăm chiêu nói:

– Ba năm về trước, anh ta sống như thế nào?

Ngọc bên kia màn hình đang lau tóc thì động tác dừng lại vài giây, về mặt hồ hững đáp:

– Anh ta? Ý mày là Yun?!

– Ủ! – Nó ngồi dậy

– Có chuyện gì sao?

– Không, chỉ là hỏi vậy thôi...

Nó vùi đầu vào gối vài giây rồi ngẩng lên nói tiếp:

– 242, nghĩa là gì?

– Hửm? 242 sao?!

Ngọc vừa lau tóc vừa lẩm bẩm, hình như đang tính toán gì đó. Một lát sau lại nhìn rồi cô nàng nói tiếp:

– Chữ cái?

Nó còn đang đăm chiêu nghe cô nàng nói vậy liền giật mình, tư duy hoạt động mạnh hẳn. Nhưng cũng nhanh chóng bác bỏ ý kiến của đối phương:

– Hoàn toàn vô nghĩa!

– Thử hỏi hai ông anh của mày xem, có lẽ mấy ông biết! – Ngọc nói

– Chắc, để xem thế nào đã..

– Hôm nay làm sao thế? Vừa nhận được email, nghe bảo mày ở lại đây?!

– Mày thấy sao? – Nó ưu tư

– Mày thấy tốt là được! – Ngọc trả lời

– Vậy còn mày?

– Mày nghĩ anh hai của mày để tao về Việt Nam chắc? Với lại bố mẹ tao cũng muốn tao ở lại, mày cũng quyết ở lại tao về đấy làm gì?!

– Mối quan hệ rắc rối! – Nó cười

– Hahahaha, chí lí chí lí! – Ngọc bên kia cũng bật cười

Cả hai nói chuyện phiếm đến tận khuya, đến khi Ngọc bảo buồn ngủ thì mới kết thúc. Rửa mặt đánh răng xong, nó chui rúc vào chăn thuận tay tắt hết

đèn chỉ còn duy nhất cái đèn ngủ ánh sáng mờ mờ. Ngáp ngán ngáp dài, vừa lim dim ngủ được một chút thì điện thoại lại reo.

– Alo

Nó bắt máy, giọng khàn khàn, ngáp vài cái đợi đối phương trả lời

– Ngủ rồi sao?!

Lập tức nhận ra đối phương là ai, nó hơi bàng hoàng rồi nhìn vào đồng hồ. Anh trai, nửa đêm nửa hôm gọi điện cho con gái người ta có ý gì đây??

– Chưa..

Nó đáp, người càng rúc vào chăn ấm

– Khuya rồi sao chưa ngủ?!

Hắn đầu dây bên kia nói, thanh âm dễ nghe.

– Vì bị anh đánh thức – Nó đáp

– Vậy sao nói chưa ngủ?!

-.....

– Em nói dối tệ thật đấy...

Tiếng cười trầm thấp vang lên, nó hơi cáu nhưng vì cổ họng lại đau nên không thể quát lên. Với lại sợ kinh động đến mọi người xung quanh nữa a~

– Nửa đêm anh gọi đến để chê người khác nói dối tệ đấy à? – Nó nói

– Không, muốn nghe giọng em thôi.

-..... Đồ điên!

– Thời gian này, có lẽ tôi không thường xuyên gặp em được.... – Giọng hắn hơi trầm xuống

– Tại sao? – Nó buột miệng hỏi

– Nhiều công việc cần phải giải quyết trước khi sang năm mới.

– À.... – Nó bắt đầu cảm thấy buồn ngủ

– Sẽ cố gắng sắp xếp để gặp em, đừng có nhớ tôi quá rồi khóc đấy!

– Ngủ đi rồi mơ nhé! – Nó đáp

-....

-.....

– Ngủ rồi? – Bên kia hắn dò hỏi sợ nó ngủ quên

– Chưa, muốn nói gì sao? – Nó giật mình đáp

– Ừ, muốn ôm em! – Hắn nói

– Anh bớt biến thái đi! – Nó nhú mày

– Chẳng phải lúc tôi ôm em, không những em không đẩy ra mà còn ôm tôi quyết không buông sao?

– Không có, anh nói bậy! – Mặt nó hơi đỏ lên vì xấu hổ

– Có hay không sau này sẽ có dịp kiểm chứng, yên tâm yên tâm

– Không có lần sau, anh đừng có mơ! – Nó nói

– Chẳng lẽ em định cưới xong mỗi đứa một phòng?! – Hắn cười thành tiếng

– Ai cười anh chứ?! – Nó càng thêm xấu hổ

– À phải nói là em gả cho tôi mới đúng! – Hấn cười lớn

– Đồ vô lại!

– Hahahahahaha

– Anh còn cười nữa tôi cúp máy đấy! – Nó dọa

– Rồi rồi... – Hấn háng giọng

– Cũng trễ rồi, em ngủ trước đi – Hấn nói tiếp

– Anh không ngủ sao?! – Nó ngạc nhiên

– Sao? Muốn tôi ngủ chung?!

– Anh, mặt dày!

– Ngủ ngon – Hấn cười

– Ngủ Ngon!

–..... – Hấn yên lặng không đáp lại

–.....? – Nó cũng không tắt máy

– Em..

– Trang Hoàng Nhật, tôi về rồi!

Nó cắt ngang lời Yun, giọng nói mang theo ý cười, nó cảm thấy lòng mình rung động khi nói câu này. Còn hấn thì im lặng vài giây, nó nghe bên kia có tiếng hít thở rồi lại có tiếng cười trầm thấp:

– Mừng em trở về, nhóc con..

Nó nghe tim mình đập nhanh, như muốn nổ tung ra.

– Tôi sẽ vui hơn nếu em về nhà của chúng ta.

Hấn nói tiếp, nó đỏ mặt như quả cà chua rồi xấu hổ đáp:

– Anh đừng có mơ, cúp về giường đi!

Xong rồi tắt máy, nó sợ chỉ cần nói vài câu nữa tim sẽ vỡ mạch máu hết mất. Vui đầu vào chán, nó cuộn tròn người rồi ngủ từ lúc nào không hay..

Ở bên kia đầu dây, hấn nhìn màn hình điện thoại nở nụ cười nhàn nhạt rồi đặt lên bàn sau đó đi tắm. May mà sức khoẻ kinh hồn, nếu người khác mà nửa đêm đi tắm giữa mùa đông thì đã chết công rồi..-!

Mái tóc vừa được lau khô, hấn nằm trên giường mà đầu óc quay cuồng vì hơi men lan toả. Hai mắt nhắm lại, hấn dần dần chìm vào giấc mộng có hình ảnh người con gái từ lâu đã ở trong lòng mình..

Chuối ngày tiếp theo, nó không gặp lại hấn nhưng cuộc sống bị đảo lộn một cách đáng sợ. Ví dụ như những ngày ba không có mặt, nó và Vĩ An hồ đưng mặt là sẽ tuôn một trận cãi nhau như oan gia. Vì người hầu ở đây đa số không biết tiếng Việt nên họ không hiểu nó và Vĩ An cãi nhau vì cái gì, chỉ có ông quản gia già là hết lòng khuyên can.

Giấy tờ tùy thân mọi thứ đều được Ken giải quyết nhanh chóng, không lâu sau nó đã mang quốc tịch Mĩ. Việc học sẽ được sắp xếp, nó một bước một vào đại học với điều kiện vào mùa hè năm sau vượt qua một bài kiểm tra toàn diện. Nghe đến chỗ này, nó đã muốn mình chảy thành cục bột rồi..

Tập luyện, ăn uống, ôn lại tất cả kiến thức và học thêm kiến thức mới với cường độ cao. Đây chính là những việc nó trải qua trong một tháng, và dĩ nhiên ngoài hai ông anh và Vĩ An nó không gặp ai cả! Việc gặp được Key cũng là một việc khó khăn rồi, nói chi là gặp người khác vì mỗi khi tập luyện về nó đã ngủ khò khò trên giường..

Với tên thù dai như Vĩ An, đây chính là cơ hội ngàn năm có một. Anh ta phụ trách về sức khoẻ cho nó, những bài tập luyện vô cùng khốc liệt mặc kệ thể lực nó đã hồi phục hoàn toàn hay chưa. Nhờ vậy mà nó nhanh chóng khoẻ mạnh, dẻo dai hơn trước. Vĩ An rất hài lòng, còn nó thì không! Bị anh ta áp bức, nó vẫn đang chờ dịp để báo thù...

– Là con rùa đúng không? Con rùa còn nhanh hơn em, nhanh lên xem!

Vĩ An vừa nhìn nó đang treo mình lên những thanh xà ngang đu qua đu lại mà quát, mặc kệ mùa đông nó đã đổ mồ hôi như tắm.

– Bạch tiểu thư, nếu em không nhanh lên thì mau xuống đây và biến thành con rùa cho anh trai xem!

Vĩ An tiếp tục công kích, đá vào thanh xà ngang nó đang đu. Nó thở hồng hộc, quay sang trừng mắt với anh ta:

– Ừ tôi là con rùa đấy, anh làm gì tôi?

– Làm gì em? Làm thế này này, đu nhanh lên!

Anh ta đá mạnh vào xà ngang khiến cả thanh xà không ngừng lung lay, nó hoảng vội đu mình sang thanh khác. Dẻo dai đu từ thanh này sang thanh khác, cả khu tập luyện xây riêng cho ba anh em họ Bạch oang oang tiếng quát của Vĩ An!

– Em sợ thanh sắt biết đau à? Còn không lo bám chắc vào?!

Vĩ An tức giận quát khiến nó giật mình, quay lại quát ngược anh ta:

– Anh có giỏi thì lại đây làm!

– Đương nhiên là tôi giỏi rồi, người ta tập chỉ hai ngày là nhanh như sóc, còn em cả tuần rồi còn chưa thành thực, rớt lên rớt xuống. Bộ dạng này nếu ra ngoài gặp địch thì em bị chúng bắn thành cái rỏ luôn rồi! Còn cãi nữa, em mà không đu thì đừng hòng về ăn cơm! – Vĩ An hùng hổ

– Tôi không về anh được về chắc? – nó vừa đu mình vừa nói

– Bộ tôi không biết khoá cửa nhốt em chắc?

– .....

Nó đành im lặng cố hết sức, người lấy lực mà đu. Nhưng cánh tay lại ướt đầm mồ hôi khiến nó bị tuột tay trong lúc đu mình bay sang thanh khác. Mông tiếp đất, nó nhăn tít mặt đứng lên!

– Đồ con rùa, mau làm lại! – Vĩ An nói

– Không làm nữa! – Nó cáu

– Đây là hạng mục cuối cùng để qua chương trình mới, em không làm ngày mai cũng phải làm! Mau lên!

– Tại sao hồi đó mẹ không để tôi ra trước anh chứ, đồ thù dai!

Vĩ An bầm vừa mắng Vĩ An, nó lại phải bắt đầu lại từ đầu.

– Vì IQ tôi cao, để ra trước để dạy cho em! – Vĩ An nghe được liền cười đáp

– IQ anh cao? Tôi tưởng anh bị thiếu năng chứ?! – Nó cười đều

– Vậy IQ em cao lắm sao?

– Đương nhiên, cao hơn anh!

– Em có IQ sao? Tôi tưởng não em đi bụi rồi chứ!

– Não anh mới đi bụi, mau đi tìm nó về đi!

– Não em ấy, mau đu nhanh lên!

Cả hai cãi qua cãi lại, nó vừa mệt vừa hết hơi nhưng vẫn cố cãi với Vĩ An. Lúc này một vài người bước vào, những người lâu rồi không gặp. Đương nhiên Yun cũng có mặt, vừa vào vừa nghe cuộc cãi nhau, hần hắng giọng rồi thản nhiên nói:

– Vừa nãy đi vào, thấy não của hai người đang chơi nhảy dây ở bên ngoài. Không định đem vào sao, nhanh lên kéo não bị úng nước!!!

Cả đám đồng loạt im lặng...

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Cấp 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 145

Đôi tay trắng ngần ướt đầm bám chặt vào những thanh xà ngang, dùng lực hất người đu qua những thanh khác. Tiếng thở hồng hộc, nó nghiêng chặt răng cố vói đến thanh xà tiếp theo. Bám được vào thanh xà, thở hắt ra rồi tiếp tục dùng lực dùng đưa người.

– Nhóc con, dùng lực mạnh hơn tay bám chắc vào!

Key hôm nay cũng tới, thấy nó đang khó khăn nên lên tiếng dạy bảo. Nó gật gật, không đáp lại.

– Đừng xen vào, để em ấy tự nhìn ra chỗ sai!

Anh ngồi cạnh ngăn lại, ánh mắt có vài phần mong đợi nhìn nó. Vĩ An đứng ở phía xa thấy họ bước vào từ lúc nào, không để tâm mấy mà tiếp tục quan sát cô em gái của mình.

– Đồ con rùa, bám chắc vào nhanh lên! Em muốn làm lại từ đầu phải không?

Vĩ An nhìn ra lỗi sai liền nói, chân đá đá vào thanh xà nó đang bám khiến thanh xà rung lắc không ngừng. Nó đành phải đu sang thanh khác nhưng không đủ lực, lại rớt oạch xuống đất.

Lập tức đứng lên, trừng mắt nhìn Vĩ An nhưng không còn hơi đâu mà cãi lại, nó lùi thui làm lại từ đầu. Kết quả cả ngày hôm đó, nó rớt khỏi thanh xà ngang không biết bao nhiêu lần. Lúc này hai tay đã mỏi nhừ, nó nằm dài trên đất không muốn đứng lên, hai mắt nhắm nghiền vì mệt.

– Hay là thôi đi, mai sẽ làm lại!

Vĩ An cười cười, nhìn cô em gái nhỏ của mình khổ sở thế này anh ta cũng đau lòng, không nỡ thấy nó chết vì mệt. Đưa tay đỡ nó đứng dậy, Vĩ An vừa đỡ vừa nói nhỏ:

– Đúng là thể lực kém thật, khả năng hồi phục của em tệ quá!

Nó lắc đầu không nói, sở dĩ Vĩ An nói thế vì bả vai trái của nó. Sự việc này xảy ra rất bất ngờ, sau khoảng một tuần bị anh ta huấn luyện thì vai trái nó có dấu hiệu đau nhức. Vĩ An tình mắt nhìn thấy nó luôn dồn hết lực vào bên phải liền biết vai trái có vấn đề. Thì ra vết thương năm đó đã chạm vào xương mà Vĩ An ít chú ý đến, lần này phát hiện ra là một may mắn nếu không có thể nó bị nứt xương ra thì khổ!

– Làm sao vậy?

Ken thấy biểu hiện của nó liền lo lắng hỏi, ánh mắt dò xét nhìn Vĩ An. Anh ta giật mình nhưng cũng nhanh chóng lấy lại vẻ bình thường:

– Hôm nay do có hai ông anh quý hoá đến, giờ chúng lười!

Nó nghe xong liền trừng mắt nhìn Vĩ An, anh ta cười híp cả mắt. Mặc kệ lời chọc ghẹo ấy, nó lết từng bước đến nơi để khăn và nước uống. Sau khi uống hết nửa chai nước khoáng, nó ngồi bệch xuống sàn chậm rãi lau mồ hôi.

– Vĩ An, hoàn thành mục này trong hôm nay luôn đi!

Sau khi uống sạch chai nước khoáng, lau mồ hôi trên mặt nó bình thần đứng lên. Nếu không hoàn thành trong ngày hôm nay, ngày mai có thể nó lại không làm được. Vĩ An nghe thế nở nụ cười nửa miệng. Key ngồi cạnh Ken cũng nói:

– Quà nhiên không sai, bản lĩnh đây mình!

Ken chỉ cười không nói gì, mắt tiếp tục quan sát cô em gái của mình. Yun ngồi cạnh Kino, ánh mắt nhìn chăm chăm vào vai trái nó. Hẳn dường như đã phát hiện ra điểm kì lạ!

– Quay người hai vòng trên không là xong!

Nó đã đến được bước cuối cùng, vai trái đột ngột như vỡ vụn, nó có cảm giác xương mình bị gãy ra. Cổ không bật tiếng kêu đau, nó dùng hết sức để thực hiện bước cuối cùng.

Rất nhanh, mọi thứ chỉ diễn ra trong tích tắc, nó hoàn thành rồi thả người xuống tấm đệm cùng với nụ cười thoải mái. Còn chưa kịp định thần, nó đã nghe tiếng ai đó chạy vào:

– Người yêu ơi, sau bao lâu chia cách ta đã gặp được nàng!

Tiếp theo đó, một bóng người đè lên nó khiến bản thân không kịp phản ứng. Nó nhìn, rồi mới bật cười:

– Mày nặng quá, đè chết tao rồi!

– Tao mới vừa cân, xuống hẳn 1 kg đấy, mày nói oan cho tao!

Ngọc đứng dậy mặt hầm hực nói, nó vừa đau vừa mắc cười, nằm trên đệm cười khanh khách. Cô nàng thở dài thườn thượt, nắm tay tay nó kéo lên thì bị nó gạt ra. Nở nụ cười gượng gạo, nó nhìn Ngọc nói:

– Tao tự đứng được!

– Tay mày bị làm sao vậy?

Ngọc nhanh mắt phát hiện, nó cùng Vĩ An giật thót một cái. Vĩ An chạm mắt với nó, nhanh chóng mở miệng giải nguy:

– Tập nhiều quá nên tay hơi đau thôi, không sao đâu!

– Anh chắc không?!

Từ bên ngoài, Tuấn Anh đã đứng ở cửa từ lúc nào. Ánh mắt cậu ta nhìn Vĩ An đầy tức giận, Vĩ An liếc Tuấn Anh một cái. Thằng nhóc này lại chui từ đâu ra vậy?

Tuấn Anh bước tới về phía nó, cẩn thận đỡ nó dậy mà không tới bả vai trái. Cậu ta liếc nhìn Vĩ An, anh ta háng giọng nói:

– Đương nhiên rồi!

– Đem nước đá lại đây giúp tôi.

Không thèm đôi co với Vĩ An, Tuấn Anh đặt nó ngồi trên ghế, ánh mắt nhìn chăm chăm vào vết thương cũ. Key lúc này cũng phát hiện ra điểm kì lạ liên hồi:

– Có gì lạ sao?

Tuấn Anh định nói thì đã bị nó nắm chặt tay ra hiệu không cho nói, cậu ta chỉ cau mày lại nhìn nó rồi nói với Key:

– Như Vĩ An nói thôi, không sao đâu!

Nó thờ phào nhẹ nhõm, miệng cười nhìn hai ông anh của mình cố làm họ không nghi ngờ. Bỗng ánh mắt dừng lại ở Yun đang im lặng ngồi ở gần đó, ánh mắt của hắn lạnh lẽo đến thấu xương khiến nó có cảm giác chột dạ.

– Em, em muốn thay đồ, mọi người ra ngoài đi!

Nói rồi đứng dậy, bước chân hơi loạng choạng bước đi. Tuấn Anh liền bước tới đỡ lấy tránh để nó ngã xuống. Nó cười cười, bước lùi một bước nói:

– Không sao đâu!

Tuấn Anh nheo mắt lại, không nói gì thờ hất ra bỏ đi. Nó cười gượng rồi bước tới chỗ để quần áo của mình, quay sang nói với mọi người:

– Không định ra ngoài? Muốn xem người ta thay đồ à?!

– Cũng được! – Kino ngồi cạnh Yun cười nham hiểm

– Được cái con khi! Bước ra ngoài!

Ngọc đứng cạnh đánh Kino một cái rồi tức giận quát, kéo anh ta bước ra ngoài. Mọi người cười to, đồng thời cũng ra khỏi phòng tập luyện. Đến khi chỉ còn một mình, nó mới thay quần áo rồi ngồi dựa vào tường thở dài thườn thượt. Cái khăn lạnh trên mặt che lấp đi khung cảnh bên ngoài, nó mệt mỏi nhắm hai mắt lại.

Được một lúc, nó cứ ngồi một chỗ, không ngủ cũng không có ý định đứng lên đi ra ngoài. Bỗng có ai đó mở cửa, tiếp theo là tiếng bước chân ngày càng tiến gần bên tai. Nó giả vờ ngủ, thử xem đối phương định làm gì.

Người đó cầm bàn tay nó rồi đặt vào lòng bàn tay một túi chườm đá, tiếp theo người đó kéo cái khăn ra rồi đặt tay trên trán nó kiểm tra xem có bị sốt

hay không. Giật mình theo bản năng nắm lấy tay người đó, chưa kịp mở miệng thì người kia đã kéo ngược lại khiến nó ngã ập về phía trước.

– Biết giả vờ ngủ sẽ bị phạt thế nào không?

Giọng nói bên tai khiến nó rùng mình, mở mắt ra đã thấy Yun ở trước mặt. Nó luống cuống đẩy hấn ra nhưng không được, Yun một tay ôm ngang eo nó dùng thêm lực khiến khoảng cách cả hai càng gần hơn.

– Anh...anh định làm gì?

Mặt thoáng chốc đã đỏ bừng, hai tay đặt trên lồng ngực hấn cố đẩy ra. Yun chỉ nhú mày, giọng nói có chút tức giận:

– Tại sao lúc này không đẩy tên nhóc kia ra đi?! Giờ lại đẩy tôi ra? Em muốn chết hả?

Ngơ ra, nó nhìn hấn một cách ngạc nhiên.

– Anh ghen?

Chỉ là thuận miệng hỏi, nhưng nó cũng không có ý định rút lại lời mình vừa thốt ra.

– Tại sao tôi phải ghen với một thằng nhóc chứ?

Hấn kéo gần khoảng cách hai người lại, khuôn mặt cả hai gần đến mức không thể gần hơn.

– Nếu không ghen thì tại sao tức giận? – Nó hỏi

– Tôi tức giận khi nào?

– Anh tức giận khi nào bản thân cũng không nhớ, não của anh đi bơi rồi à?!

Nó nhếch mép nói, cố công kích hấn.

– Kha Thảo Như, em cười cái gì?!

Yun nheo mắt lại toả ra một khí bức người, nhưng cô gái nhỏ đối diện dường như không bị ảnh hưởng ngược lại còn cười nửa miệng.

– Cảm thấy Tuấn Anh cũng thật đẹp trai, không biết có nên nói chuyện với cậu ấy về việc hôm bữa không nhỉ? – Nó làm bộ mặt đần đờ

– Em dám? – Hấn trừng mắt

– Ô, tôi dám thì sao? Anh bảo anh không ghen vậy quan tâm việc của tôi với cậu ấy làm gì?

~...~

– Anh không ghen đúng không? Không ghen có nghĩa là không thích tôi, nên đừng có quản chuyện tôi đi đâu, hẹn hò với ai, thích ai nữa! Không ai có quyền quản lý tôi cả, ngoại trừ bạn trai của tôi!

Nó đẩy hấn ra rồi đứng dậy, giọng nói lạnh lẽo vang vọng khắp căn phòng. Yun cũng đứng dậy, nhìn cô gái nhỏ đứng đối diện mình mà không nói gì.

Thấy hấn không nói gì, tim nó đau thắt lại. Không phản ứng, không nói gì có nghĩa là không thích. Quá rõ ràng rồi còn gì? Nó nở nụ cười chua chát, thì ra lâu nay nó đã tự mình đa tình rồi!

Trong lòng có cảm giác nặng trĩu, giống như có một tảng đá khổng lồ đè xuống khiến việc thở cũng trở nên nặng nề. Nó dứt khoát tháo chiếc nhẫn trên tay ra, cầm lấy tay hấn rồi đặt vào đó, giọng nói lạnh lẽo mà nói:

– Anh không thích tôi, cũng đừng nên day dưa nữa. Đùa giỡn tới đây là được rồi, tôi không phải người giữ đồ cho anh..

– Kha Thảo Như, em có biết mình đang làm cái gì không?

Yun nắm lấy tay nó, tức giận dùng sức bóp chặt lại. Nó cảm thấy bàn tay mình sắp vỡ vụn ra liền giã dựa, giật mạnh tay ra rồi nói:

– Biết, tôi biết mình đang làm gì! Anh không có quyền quản tôi, anh không phải bạn trai, không phải người yêu càng không phải là chồng của tôi! Đừng đùa giỡn nữa, anh chà đạp tình cảm người khác anh vui lắm sao?

Yun nhìn người con gái đứng trước mắt, nhìn thấy sự tức giận bị kiềm nén bấy lâu đang bùng nổ mà trong lòng lại có cảm giác trống rỗng.

– Đến một câu ” Anh thích em ” anh còn chưa nói, lấy tư cách gì mà đòi cưới tôi? Anh đã bao giờ hỏi tôi muốn đeo nhẫn của anh hay không? Đã bao giờ đề ý đến cảm nhận của tôi hay không? Anh chỉ toàn làm theo ý muốn của mình, anh luôn muốn kiểm soát mọi việc. Tôi không phải con rối để cho anh giật dây!

Nó tức giận tuân một trận, bản thân biết rõ nói như vậy càng làm tổn thương chính mình cũng như đối phương nhưng điều nó muốn chính là xác nhận tình cảm của hân. Và quan trọng hơn, tình cảm của bản thân liệu có trao nhầm người hay không?

– Anh chà đạp tình cảm của tôi, anh vui lắm sao?

Nó nở nụ cười nhạt, thấp giọng nói rồi xoay người bỏ đi.

Hân đứng yên một chỗ, một chữ không nói mà chỉ nhìn theo bóng lưng của người con gái kia. Trong lòng giờ là một mớ hỗn độn, hân chết chìm trong mớ hỗn độn kia mà không ai cứu vớt lên được.

Đến khi bước ra ngoài, hân không còn nhìn thấy bóng dáng nó đâu nữa mà chỉ thấy Kino đứng dựa vào vách tường, vẻ mặt trầm ngâm suy nghĩ gì đó. Kino vừa thấy hân đã thờ dài bước tới bên cạnh nói:

– Khi này vừa bước ra, em ấy đã ôm chặt lấy Ngọc sống chết không chịu nói câu nào. Rốt cuộc là anh đã làm gì vậy?

Hân nắm chặt chiếc nhẫn trong tay, vẻ mặt không chút biểu cảm, giọng trầm khàn mà nói:

– Em ấy cần thời gian để xem lại tình cảm của bản thân..

Về phần nó và Ngọc, sau khi Ken đưa về tới nhà Ngọc đã ngó ý muốn đưa nó đi chơi, anh hơi chần chừ rồi mới phẩy người đi theo cho an toàn, Ngọc cũng không từ chối. Vậy nên hiện tại cả hai đang ngồi trong nhà Ngọc..

– Mùa đông mà mày còn ăn kem, muốn chết đúng không?

Ngọc ngồi đối diện nó nói, nhìn nó đang sống chết ăn kem mà rùng mình. Nó không quan tâm, cầm đầu cầm cổ mà ăn kem.

– Đừng ăn nữa, gần tới sinh nhật rồi mày muốn vừa cầm khăn giấy vừa đi tiếp khách hả?

Ngọc cố cản nó nhưng không thành, nó nhìn cô nàng rồi nói:

– Không có sinh nhật sinh nhicc gì hết, dẹp hết!

– Chị hai, đừng vì một thằng con trai mà tự hành hạ bản thân như vậy chứ? Tên ác ma đó, nếu đã thích mày thì sớm muốn gì cũng chạy tới như cún con xin lỗi thôi! – Ngọc thờ dài nói

– Mày còn nói được câu đó? Hồi trước ai đã khóc lên khóc xuống khi nghe tin Kino có bạn gái mới hả?

– Mày không được nói bậy!

– Có hay không, tự mày biết!

Nó thờ hất ra rồi tiếp tục ăn, ăn rồi lại ăn hộp kem to dùng đã tìm được trong nhà Ngọc, cô nàng nhìn hộp kem vừa mua hôm trước mà đau lòng.

– Đến cả một câu ” Anh thích em ” cũng không có, vậy mà nói muốn cưới bà hả? Mơ đi! Đồ chết tiệt, tao hận không thể xé xác anh ta ra! – Nó nói

– Sao không thể? – Ngọc hỏi

– Vì anh ta mạnh quá...

-.....

Bỗng lúc này điện thoại Ngọc reo lên, nhìn vào màn hình cô nàng cười gian rồi bật loa ngoài rồi mới bắt máy:

– Gọi em có việc gì sao Yun?

Nó ngậm miếng kem lớn trong miệng, cả hàm cứng đờ lại nhìn Ngọc. Cô nàng cười híp mắt, nó hừ lạnh quay ra chỗ khác.

– Có Như ở đó không?

Giọng nói của Yun vang ra, rõ ràng cô nàng này cố tình bật loa ngoài để nó nghe thấy mà!

– Có!

Ngọc vừa trả lời đã thấy cái gỏi bay về phía mình.

– Đưa điện thoại cho em ấy đi!

Ngọc cười híp mắt đưa điện thoại về phía nó. Ban đầu nó không cầm nhưng cô nàng cứ dí mãi vào tay khiến nó hậm hực cầm lấy, giọng lạnh nhạt nói:

– Ai đấy?

– Yun! – Hấn nói

Nó suy nghĩ một hồi rồi tắt loa ngoài khiến Ngọc xụ mặt xuống, nó đá cô nàng một cái rồi mới nói tiếp:

– Yun nào? Tôi không biết ai tên Yun cả!

– Là tôi, Trang Hoàng Nhật! – Hấn bình tĩnh nói

– Ô, thì ra là thiếu gia Trang đấy à? Không biết thiếu gia muốn nói chuyện với tôi, là muốn nói về điều gì? – Nó ra vẻ ngạc nhiên

– Xem em đã hết giận chưa....

– Ày da, tôi nào dám giận thiếu gia! Có cho tôi chín cái mạng cũng không dám giận hờn!

– Giọng điệu như thế, chắc chắn còn giận...

– Không có, tôi nào dám!

– Hình như lại tức giận thêm – Hấn dò xét

– Đã bảo không có, ăn cái gì mà lì vậy? – Nó quát

– Lại nói không giận đi?

–.....

– Giọng em... lại khóc sao?

– Cảm ơn sự quan tâm của anh, tôi đây không dám nhận ạ! Nếu không còn gì để nói thì tạm biệt, không hẹn tái ngộ!

Nó nói rồi đẩy điện thoại qua cho Ngọc, cô nàng đang cười đau cả bụng thì phải nín con cười lại, nhận lấy điện thoại bật loa ngoài rồi mới nói:

– Người ta giận rồi, Yun a~ Kì này anh chết chắc rồi!

– Đừng cho em ấy ăn kem, ăn mấy cái lật vật nữa, giọng nói sắp tắt tới nơi rồi! – Yun bên kia đầu dây ôn tồn nói

Nó còn càn ăn một miếng lớn kem, nghe vậy liền nuốt xuống khiến óc buốt hết cả lên, tức giận quát:

– Tôi cứ ăn đấy anh làm gì tôi? Bây giờ tôi lập tức đi mua thêm kem ăn, anh dám cản? Anh là cái quái gì mà cản tôi hả?! Giọng nói tôi có tắt hay kể cả tôi có câm thì cũng không liên quan đến anh, hiểu chưa? Anh chà đạp tình cảm người ta rồi lại đem cái lòng thương hại chết tiệt của anh đến cho tôi? Tôi khinh! Đừng có giả vờ quan tâm nữa, tôi biết tông con người của anh rồi!

Vừa dứt câu, nó đã hùng hổ bước ra ngoài kéo một tên vệ sĩ lại rồi có ý nói to cho người bên kia điện thoại nghe thấy:

– Mau đi kem về đây, mua nhiều vào!

Tên vệ sĩ kia nhìn cô tiểu thư của mình mà ngây người ra, mùa đông mà còn ăn kem?

– Nhìn cái gì mà nhìn, đi mua mau!

Nó tức giận quát rồi trở về phòng ngồi trùm kín chăn, nhìn Ngọc đang cười như điên rồi thở hắt ra, tiếp tục ăn kem.

– Một lát sẽ có người đem thức ăn qua, Ngọc em nhớ hâm nóng lại rồi bắt em ấy ăn hết. Làm tốt, tháng sau cho em nghỉ! – Yun bên kia đầu dây nói

– Mày dám? – Nó trừng mắt nhìn Ngọc

– Ok sếp! – Cô nàng đương nhiên sẽ nhận lời

– Anh dám cho người qua đây, tôi đánh gãy chân họ! – Nó tức giận nói

– Để tôi coi bản lĩnh của em tới đâu! – Yun nói

– Đừng có thách thức tôi! Trang Hoàng Nhật, tôi nói cho anh biết kể từ hôm nay tôi tuyệt giao với anh! Tôi với anh, chính thức là người dưng!

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Cấp 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 146: Thích hay không ?

”Cốc....cốc....cốc”

– Anh vào đây~

Ken cầm ly sữa nóng trên tay bước vào, nhìn thấy cái người không biết ăn nhằm cái gì mà mùa đông còn đi ăn kem, kết quả là mấy ngày nay bị cảm mãi không hết.

– Biết rằng tư duy hoạt động chậm, nhưng anh không ngờ em lại ngu ngốc đến thế này!

Ngồi bên giường, Ken giờ tám chân đã trùm kín đầu của người nằm trên giường ra. Nó khịt khịt rồi lại vùi mặt vào cái gối mình đang ôm, bộ dạng thê thảm như vừa đánh trận về. Bệnh cảm chết tiệt!

– Mau, ngồi dậy nhanh lên!

Ken kéo nó ra khỏi đống chăn, cố ép nó uống hết ly sữa. Dù là chất lỏng nhưng khi chảy xuống cuống họng nó cảm giác đau rất vô cùng. Thiết đúng là nó ngu ngốc không thể ngu ngốc hơn!

– Đã đỡ đau chưa?

Anh áp tay lên trán nó, quả nhiên vẫn còn sốt nhưng đã đỡ hơn ngày đầu tiên. Nó lắc lắc đầu, mỗi khi cố gắng nói thì cổ họng lại đau không tả nổi.

– Rốt cuộc là em đã ăn bao nhiêu hộp kem vậy?

Ken thờ dài, để nó nằm xuống giường rồi dán miếng hạ sốt lên. Cô em gái này, cho đến khi chưa đuối, à không chưa gả về nhà chồng thì phận là anh trai vẫn không thể làm ngơ được.

Nó im lặng rồi đưa ba ngón tay lên, Ken nhìn rồi nhíu mày nói:

– Ba hộp? Vậy thì làm sao lại ra nông nỗi này được?!

– B..a h..ộp l..ớn.

Giọng nó khàn, lời nói khi thốt ra cũng vô cùng khó khăn. Ken nghe xong liền hận không thể đem cô em gái này nhét vào hộp kem!

– Em có phải con nít đâu? Biết rõ khi còn nhỏ mỗi lần ăn kem khi trời lạnh là sẽ cảm, vậy mà vẫn không bỏ được!

Dù lời nói thể hiện sự tức giận nhưng hành động thì trái ngược lại, Ken lấy khăn ẩm lau mặt cho nó. Cô em gái nhỏ kia không những không sợ mà còn cười khiến Ken chỉ biết thờ dài.

– Em ngủ tiếp đi.

Ken đắp chăn kín lại giúp nó rồi bước ra ngoài. May mắn thay mấy ngày này ông Bạch không có ở đây, nếu không chắc chắn Ken và Vi An sẽ được nghe một bài thuyết trình dài.

Cái ngày khi mà Ngọc đưa cô em gái này, Ken đã được nghe Ngọc tường thuật lại vụ việc. Thì ra là cô em gái nhỏ này đã tuyên bố tuyệt giao với ai kia, chính thức là người dưng gì gì đó. Sau khi cúp điện thoại thì cô em gái nhỏ này vừa ôm hộp kem vừa ăn vừa khóc thút thít! Rốt cuộc là tại sao cứ phải ăn kem mà không phải thứ khác để giờ bị cảm chứ? Ken cũng chỉ biết lắc đầu thờ dài thườn thọt..

– Thiếu gia, nếu anh đã quan tâm đến em gái của tôi thì đến đây mà xem người đi nhé!

Lúc này Ken đang nói chuyện điện thoại trong phòng làm việc, giọng nói đầy thích thú.

– O, thằng này ngộ, nếu đã quan tâm thì phải đến chăm sóc chứ?!

-..... – Bên kia nói gì đó khiến Ken cười khanh khách

– Quên mất, bị tuyệt giao rồi đúng không? – Ken cười

–.....

– Lí do? Để xem... À đúng rồi, trước cái hôm hai người cãi nhau, nhóc con có hỏi tao về mấy bức ảnh nhưng tao lại không nhớ rõ có nội dung gì nữa.

–....

– Nhóc con sao? Đã nói rồi, chuyện giữa hai người tao không muốn xen vào. Nếu mày đã muốn biết thì đến đây, tự nhìn xem!

–....

– Không nói nhiều, hiện tại ba tao đã sang Pháp rồi, ông ấy đi tìm quà cho nhóc con thì phải! Thiếu gia họ Trang này, nếu bây giờ cậu mà không đi làm lành với người ta thì sau này có hối hận cũng không kịp nhé! Tôi nói cho cậu biết, thằng nhóc Tuấn Anh có nguy cơ hơi bị cao đấy..

– .....

– Mấy ngày nay thiếu gia cứ gọi cho tôi, nếu thiếu gia không thấy ngại thì tôi cũng thấy phiền đấy! Em gái tôi, ở nhà chúng tôi cũng như trứng húng như hoa, một người như em ấy là vô giá. Đâu ra cho cậu cái quyền khiến em gái tôi phải phiền lòng vì một tên chết tiệt như cậu? Nếu thích, ok bước qua đây xin lỗi em ấy. Còn không, một bước cũng không để tên chết tiệt như thiếu gia đến gần em ấy!

Cúp máy, Ken nhét điện thoại vào túi rồi thành thạo đi uống ly trà nóng mà người hầu vừa đem lên. Lúc này Vĩ An từ bên ngoài bước vào, có vẻ đã nghe được cuộc nói chuyện nên môi nở nụ cười gian tà.

– Anh hai, danh sách địa điểm ba bảo lấy từ chỗ của anh!

Vĩ An đương nhiên không nhắc tới cuộc nói chuyện ban nãy, anh ta đến đây vì có việc cần bàn nên dù có bị bắt thì cũng chỉ là vô tình mà thôi.

– Một lát anh sẽ gửi qua cho em

Ken gật đầu, ánh mắt sắc bén lướt qua cậu em trai mình.

– Chuyện gì?

Ken tiếp tục nói, chân gác chéo hai tay đan vào nhau, ánh mắt như lưỡi dao nhìn Vĩ An.

– Ồ, không gì không gì! Em đi trước!

Vĩ An cười cười rồi bước đi, vừa bước tới cửa đã nghe bên trong có giọng nói vọng tới:

– Nếu trong ngày hôm nay, Trang Hoàng Nhật không xuất hiện thì gạch tên ra khỏi danh sách khách mời!

– Ồ~ được thôi..

Vĩ An vẫn giữ nụ cười trên môi nhìn anh đang ngồi trong phòng, Ken đang nở nụ cười nhàn nhạt. Ánh mắt cả hai đều sắc bén và tình huống, rõ ràng họ đã tính toán chuyện này từ trước, diệt trừ người có nguy cơ làm em rể cao nhất!

Người sắp bị loại ra khỏi danh sách con rể của họ Bạch lúc này đang bận bịu trong bếp, hai tay còn đang bận sắc thái cái gì đó.

– Hừm? Đang làm cái gì ở đây? Mẹ con đâu?!

Ông Trang đi vào bếp thì thấy con trai mình đang bận bịu loay hoay cùng đám đầu bếp, ông ngạc nhiên nhìn như thể thấy UFO.

– Ba về là cứ hỏi mẹ, quan tâm con trai mình không được à?!

Yun đang thái hành, tay vẫn còn cầm con dao quay sang nói với ba mình.

– Quan tâm con? Thôi, thà để ta đi tìm mẹ con nghe còn có lí.

Ông Trang xua xua tay, định quay lưng đi tìm vợ thì đã nghe có tiếng nói từ phía sau lưng.

– Hai cha con các người, gặp nhau là um sùm hết cả lên!

Một người phụ nữ bước vào, nụ cười hiền hoà trên môi bà khiến mọi người xung quanh cảm thấy vui vẻ, ấm áp hơn trong lòng. Người đó là bà Trang, người phụ nữ uy quyền của gia tộc Trang.

- Em xem, con trai của em hôm nay lại vào bếp cơ đấy. Hahahaha, đúng là chuyện lạ có thật mà! – Ông Trang vừa nhìn thấy vợ đã cười tít mắt
- Được rồi được rồi, mình vừa về mau đi tắm đi đừng ở đây ghẹo con nó nữa!

Bà Trang nói, ngữ khí vẫn rất dịu dàng, thể hiện tình yêu dành cho chồng mình suốt thời gian qua vẫn chưa phai nhòa.

Sau khi ông Trang rời đi, bà mới ôn tồn nói với đứa con trai độc nhất vô nhị của mình:

- Đang nấu cái gì? Chẳng phải thức ăn ta đã nấu hết rồi sao?!
- Mấy món đó người đang cảm không thể ăn được!

Yun vừa nấu cháo vừa xoay sang nói với mẹ mình, mấy vị đầu bếp bên cạnh sau khi hoàn thành nhiệm vụ cũng đã rời đi.

- Ai cơ? – Bà Trang ngạc nhiên
- Không gì đâu, con đi trước nhé. À mà ngày mai con sẽ quay lại mượn nhà bếp tiếp đấy!

Yun cầm một cái hộp com giữ nhiệt bên trong là cháo vừa nấu xong và một cái bình giữ nhiệt, bộ dạng thần nhiên nói. Bà Trang lập tức phát hiện điều khác thường liền chặn con trai mình lại nói:

- Rốt cuộc là con nấu cho ai? Tiểu thư nhà nào, khai mau! Đừng nói là con gái của bạn mẹ mấy hôm trước vừa giới thiệu cho con nhé?!

Yun còn đang định đi thì khựng người lại, bộ não hoạt động nhanh liền hiểu ra vấn đề. Bóp bóp mi tâm, hấn thở dài rồi nói với mẹ mình:

- Mẹ, mẹ hại con trai mình rồi đấy! Thôi con đi đây, nói với ba là con đi trước đấy, kéo ông ấy lại bảo con bất hiếu đến câu chào cũng không nói!
- Ừ ừ biết rồi, nhưng con nấu cho ai? Mau nói mẹ xem, người đó có môn đăng hộ đối với nhà mình hay không? – Bà Trang hỏi hộp
- Dù không có môn đăng hộ đối, chỉ cần con thích em ấy là được! Con ở với em ấy chứ có phải mẹ đâu? Mẹ mau mau lên với tình yêu bất diệt đi, kéo tình yêu của mẹ chết mòn bấy giờ!
- Cái thằng này, đi, đi mau! Không chịu nói thì ngày mai đừng hòng tới đây nữa!
- Được thôi, con mà không đỗ được em ấy thì họ Trang sẽ không có người nối dõi tông đường! Lúc ấy mẹ đừng có đổ tội cho con!

Nói rồi Yun bỏ đi trong tay là thành quả của mình mặc kệ bà Trang có tức giận đến đâu. Bà Trang sau khi không thể bới móc thông tin từ con trai, buồn rầu vào bàn ăn đợi chồng xuống dùng com chung.

Trong lúc ăn, ông Trang muốn uống nước chanh nóng với mật ong nên bảo người đi pha. Nhưng một lúc sau người hầu lại nói là đã hết mật ong, bà Trang lại được một phen ngạc nhiên vì hôm qua bà còn lấy để nấu ăn, lúc ấy vẫn còn khá nhiều. Người hầu nhanh chóng giải thích:

- Vừa nãy thiếu gia đã lấy dùng hết rồi ạ!
- Vậy thì đi xuống kho dự trữ lấy đi, không thì đi mua! – Ông Trang nói
- ....kho dự trữ đã hết sạch mật ong rồi ạ, còn đi mua thì phải đợi tới ngày mai mới có thể giao hàng tới!
- ..... – Ông Trang im lặng
- Được rồi, làm cho ông ấy một ly chanh nóng được rồi!

Bà Trang nói, người hầu vội vã lui xuống kéo rước họa vào thân. Rõ ràng là cậu chủ nhà này biết ba mình thích uống nước chanh nóng cùng mật ong, biết rõ chai mật ong kia là chai cuối cùng nhưng vẫn cố dùng. Rõ ràng là chai mật ong kia sau khi Yun dùng vẫn còn khá nhiều, thế là nổi hứng kêu người hầu đem mật ong pha với nước chanh cho mọi người trong biệt thự dùng, với lí do là trời lạnh uống cho ấm người.. Rõ ràng là không để cho ba mình uống, đứa con trai thủ đoạn đã ra tay!

- Bà xem con trai bà...
- Chắc là nó sơ ý thôi mà, chắc nó không biết ông thích mật ong! – Bà Trang cắt ngang lời chồng
- Hơ, nó biết rõ luôn là đằng khác nữa kìa! Cái thằng trời đánh, chỉ biết chọc cho ba nó tức là giỏi – Ông Trang hậm hực nói
- Mà ông có biết nó nấu cho ai không?
- Nhìn bộ dạng như cá chết cạn của nó, không nấu cho con dâu bà thì nấu cho ai!
- Con dâu tôi? Không được, con dâu tôi nhất định phải là tôi chọn!

– Bà đẻ ra nó chẳng lẽ không hiểu tính nó? Cho dù bà có đánh chết nó đã chọn ai thì nhất quyết phải là người đó. Không thì nó cho gia đình này không còn nòi giống thì khô~ – Ông Trang vừa nói vừa lắc đầu

– Vậy thì đuổi con bé kia đi là được chứ gì! – Bà Trang hùng hổ

– Hơ, bà nghĩ con bà là ai? Nó đã chọn ai, đương nhiên đường đi nước bước đã tính sẵn hết rồi. Chỉ sợ bà đuổi con bé kia đi thì nó cũng cuốn gói đi theo!

Nghe những lời chồng mình nói, bà Trang không khỏi lo lắng cho con trai cưng của mình. Bà càng lo lắng hơn về cô con dâu bí ẩn, có thể khiến một người kiêu ngạo như Trang Hoàng Nhật con bà chịu vác mặt đi đổ dành!

Lúc này, con người kiêu ngạo kia đang đứng trong phòng khách của họ Bạch, đối diện là hai đứa con trai lớn của họ Bạch đang ngăn không cho tiến sâu vào.

– Đi đâu đi đâu hồi công tử a~

Vĩ An nở nụ cười, giọng nói vui vẻ tràn ngập. Yun bình thân nói:

– Thăm bệnh!

– Ái chà chà, chẳng phải người bệnh đã tuyệt giao rồi sao? Mặt dày đến đây làm gì?! – Ken cười

– Vì em gái chúng tôi không muốn gặp công tử, mời về cho! Người đâu, tiễn khách~ – Vĩ An lại càng vui vẻ thêm

Yun nheo mắt lại, rõ ràng hai người trước mặt muốn hấn dứt lút gì đó đây mà. Nếu là bình thường hấn sẽ đường đường chính chính xông vào, nhưng bây giờ nếu làm vậy có khi hấn sẽ bị đưa vào danh sách đen mất! Vì tương lai con cháu của họ Trang, phải ráng nhẫn nhịn!!!

– Nghe bảo ông Bạch vẫn chưa biết về tình hình con gái cưng ở hiện tại thì phải... – Yun nói

– Mời, đi thẳng rẽ trái căn phòng số 4!

Vĩ An nhanh chóng khai báo, nụ cười miễn cưỡng khiến sắc mặt anh ta trông khó coi. Ken đứng kế bên cũng cắn răng nhìn hấn đang ung dung bước đi! Trong lòng hai người anh trai thầm than thở, em gái anh trai đây có lỗi với em!

Nó cầm ly nước ấm, quần một kiểu áo một kiểu đang ngồi trên giường quần chân kín mít. Màn hình laptop sáng, lần này nó gọi videocall cho Ngọc đứng lúc cô nàng đang rồi hơi ăn vậy.

– Nhìn bộ dạng thảm hại như vậy, kiểu này chắc còn cảm dài dài~

Ngọc cầm bịch snack vừa ăn vừa nói, cô nàng này đang trong thời gian nghỉ dưỡng tại nhà nên không có việc gì làm cả.

– Thực ra mày cũng đừng vì mấy tấm ảnh đó mà bức tức nữa, cứ mặc kệ anh ta đi! – Ngọc nói

– Rõ ràng là hai người thích nhau rõ như ban ngày, vậy mà chẳng ai mở lời trước! Rốt cuộc là thể loại tình cảm gì vậy? – Ngọc nói tiếp

Nó bấm bàn phím gửi tin nhắn sang cho Ngọc vì cổ họng đau nên hạn chế nói chuyện để hồi phục nhanh chóng.

– Ai nói tao thích hấn ta?! – Nó nhắn, ho vài tiếng

– O, thế nếu không thích mắc gì mày lại nổi điên khi thấy anh ta đi chung với người khác? Thôi đừng chối nữa cô gái, rõ ràng là mày đang ghen! – Ngọc đọc tin nhắn xong liền nói

– Ghen cái đếch gì, bà đây có cho tiền không thèm ghen! – Nó nhắn

– Mày tệ nhất là khoảng nói dối đấy, biết không? – Ngọc cười

Nó hậm hực uống ly nước ấm không thèm trả lời lại, được rồi là nó ghen!

– Dù cả hai không nói ra, nhưng rõ ràng cũng hiểu được phần nào tình cảm của đối phương! Ok mặc dù chị đây không thích tên ác ma đó nhưng nói thật, tao cũng nhìn ra anh ta có tình cảm với mày! – Ngọc thờ dãi nói

– Từ cách nhìn của anh ta, hành động cho đến lời nói. Mặc dù lời nói lúc nào cũng cay nghiệt, móc họng người khác nhưng hành động thì làm cho người ta cảm động. Tao nghĩ mày cũng nhìn ra được điểm này mà?! – Ngọc nói tiếp

– Không thấy! – Nó nhăn lại

– Đừng có bướng nữa, thân là bạn mày tao khuyên chân thành là nếu anh ta không giải thích rõ ràng với mày, cứ việc đá bay anh ta! – Ngọc cười rõ tươi

– Chị đây đã đá bay hắn, không cần người nói! – Nó đắc ý nhăn lại

– Nếu vậy mắc gì lại buồn? Buồn có con à? – Ngọc nói

– Ừ, chị đây rảnh không có gì làm nên buồn chơi được không? – Nó nhăn

– Mày nói anh ta cũng phải xem lại bản thân đi đã, mày cũng như anh ta đó thôi! Rõ ràng là thích người ta rảnh rảnh như vậy, vậy mà một mực nói không có rồi đá bay đối phương xong lại về nhà buồn như gia đình tán gia bại sản! Nói không thích đi?! – Ngọc lên án gay gắt

– ....chút chút! – Nó xụ mặt nhăn lại

– Chút chút của mày, nếu nói ra thì hai người đã không cãi nhau rồi! Mày không nói, anh ta cũng không nói kết quả là thành người dưng. Nếu mày có cái tôi của mày, anh ta cũng có! Một trong hai người phải bỏ cái tôi mà đi làm lành, nếu không thì lạc mất nhau lúc đó đừng có nuối tiếc! Mày nói anh ta không quan tâm đến cảm nhận hay suy nghĩ của mày?! Thật ra mày mới là người không quan tâm đến những thứ đó của anh ta! Ngay từ đầu, Yun làm mọi chuyện chỉ vì mày! – Ngọc nói

Những gì Ngọc nói đều trúng tim đen nó, bản thân nó cũng hiểu rõ mình cứng đầu, ương bướng.

– Mày thử nói xem, anh ta có đến làm lành không..? – Nó sục sùi, nghệt mũi đúng là khó chịu

– Nếu anh ta thật lòng thích mày, kiểu gì cũng đến thôi! Đến lúc đó, mày phải làm giá lên cho tao, dù anh ta có quỳ xuống xin mày tha thứ cũng không được chấp nhận! Phải cho anh ta biết, mày không phải là dễ bị ăn hiếp! Và cứ yên tâm, chị đây sẽ tính từng đường đi nước bước cho cứng, hahahaha! – Ngọc gian xảo nói

– Sao tao cảm thấy mày đang châm dầu vào lửa nhỉ? – Nó nhú mày nhăn lại

– No no no, tao chỉ là có ý tốt thôi mà! Đây chính là cách để mày biết rõ tình cảm của anh ta, khiến cho cả hai người thêm gắn kết không thể tách rời! Tao đây có lòng tốt, có lòng tốt a~ – Ngọc cười tươi

– Đẹp cái lòng tốt của em vô đi, chuyện tình cảm của tôi từ khi nào mà đến phiên em quản vậy?

Không từ đâu chui ra, Yun đã cao cao thượng thượng đứng phía sau nó. Ngọc bên kia màn hình vừa thấy người thì nụ cười đã cứng đờ lại, còn nó thì xém xiu nữa phun ngụm nước trong miệng ra ngoài!

– Hi boss! Anh làm gì ở đó vậy?! – Ngọc nở nụ cười miễn cưỡng

Hắn nói gì đó không ra tiếng, Ngọc nhìn khẩu hình mà rùng mình vài cái, bản thân cảm nhận được điểm không hề lành. Yun nói: Bớt lo chuyện bao đồng, còn châm dầu vô lửa nữa thì đừng trách tại sao không nương tay!

Lời vàng ngọc ấy, nó đương nhiên không hề biết cũng không hề nhìn khẩu hình vì nó không hề quay lại. Chỉ nhìn thấy nét mặt kì lạ của Ngọc, nó đã đoán ra được rằng cô nàng lại bị Yun phát hiện khi đang lập âm mưu hãm hại hắn! Quả nhiên là rất đáng thương a~

– Hai người đã nói chuyện xong chưa?

Yun nói, ngữ khí nhẹ nhàng dường như hỏi nó nhưng không nhận được câu trả lời. Ngọc bên kia muốn rút lui để bảo toàn tính mạng liền nói:

– Xong, xong rồi! Haha, Như, bảo trọng!

Nói rồi cô nàng lập tức ngắt kết nối không để nó nói câu nào..

Nó im lặng, dù gì cũng không nói được nên im lặng là đúng rồi! Uống cạn ly nước ấm, đóng laptop đặt xuống cuối giường, để ly rỗng lên đầu giường rồi chui rúc vào chăn nằm cuộn người lại. Động tác rất nhanh, nó tự nhiên như không có người thứ hai hiện diện trong phòng..

Bên tai nghe tiếng đóng cửa rồi tiếng khoá cửa, người nó khẽ run một cái. Tiếp theo là tiếng ghế kéo lê trên sàn nhà, hình như hắn kéo ghế ngồi cạnh giường. Rồi tiếp theo là...im lặng! Hoàn toàn im lặng, hắn không nói gì cả!

Mẹ nó, rốt cuộc là muốn làm gì? Sự im lặng này khiến nó cảm thấy ngột ngạt chết đi được!

Bỗng có bàn tay kéo chăn xuống, nó nhắm nghiền hai mắt lại. Bàn tay lạnh ngắt chạm vào má, nó giật mình rồi vùi mặt vào gối không để đối phương chạm vào mặt mình.

Sau một phút trôi qua, nó ngửa mặt ra thở lấy thở để. Vừa nghệt mũi vừa úp mặt vào gối khiến nó không có không khí để thở, nhin đến khi tưởng chết ngạt rồi mới ngẩng mặt lên.

Quay qua thấy hần nhìn mình, khoé miệng cong cong lên khiến nó càng thêm giận. Định trùm chấn mặc kệ có ngạt thở đến chết thì hần đã ngăn lại:

– Không muốn nói chuyện cũng được, em đang bệnh đừng khiến tình trạng tôi tệ hơn! Tôi ở đây một chút thôi, sẽ không phiền đến em!

Nó nhú mồm, rồi từ từ giãn ra nhìn hần. Yun vẫn im lặng như vậy, bàn tay muốn chạm vào má nó một lần nữa bị nó né tránh nên dừng lại ở giữa không trung rồi từ từ thu về. Không hiểu sao lúc này, nó lại nhìn thấy có một nỗi buồn vương vấn trong đôi mắt hần không thể diễn tả thành lời được. Chỉ có vài ngày không gặp, nó đã thấy quãng thăm dưới mắt hần, khuôn mặt vẫn lãnh đạm nhưng lại có chút mệt mỏi dường như mấy ngày qua hần không ngủ hoặc ngủ không ngon giấc..

Cả hai cứ im lặng như vậy, đôi khi nó ho vài tiếng thì hần nhú mồm lại, vẻ lo lắng hiện rõ trên khuôn mặt. Đến khi nó ho không chịu được nữa mới ngồi dậy, con ho cứ ủa tới tưởng chừng như ỏi hết ra thì hần mới bất chấp ngồi lên giường, tay vuốt vuốt lưng nó:

– Ngoan ngoan, không ho nữa.

– Khụ...khụ.khụ.. Ắt xì..

– Con cá~

~....

Chị đây không phải con nít, sao lại giống như đang dỗ con nít vậy?!

Đến khi con ho qua đi, nó mới nhận ra rằng bản thân đang dựa vào người Yun. Tính tình con gái giận dai mà, nó lập tức đẩy Yun ra nhưng không thành..

– Điện thoại em, gọi không được..

Yun mở miệng nói, lực tay mạnh thêm một chút ôm nó vào lòng, tay vuốt vuốt lưng khiến nó cảm thấy trong người dễ chịu hơn hần. Bên tai lắng nghe hần nói:

– Em không nói chuyện với tôi cũng được, nghe tôi nói là được rồi..

Giọng hần buồn buồn, khiến nó cũng cảm thấy trong lòng mình có một khoảng trống lớn.

Thời gian như ngưng đọng lại, nó cảm giác được cả người mình cứng đờ lại trong vòng tay của đối phương. Hần thấp giọng nói bên tai:

– Đừng buồn nữa, được không? Không được hành hạ bản thân nữa, không cho phép em làm vậy!

Cả người buông lỏng xuống, nó ngược lên đối mắt với hần. Yun đưa tay áp vào má nó, tiếp tục nói:

– Sau này dù có buồn đến mấy cũng không được hành hạ bản thân, nghe không? Em tuyệt giao với tôi cũng được, suốt đời này không nói chuyện với tôi cũng được nhưng chỉ cần đừng rời xa tôi là được. Câu này tôi nghĩ mình nói với em nhiều lần, hình như nào em hoạt động chậm bất bình thường..

Dừng lại một chút rồi nói tiếp:

– Em nói tôi không thích em? Dựa vào đâu mà em dám xác nhận như vậy?

Nó nhận ra được sự tức giận bị kiềm nén trong câu nói này của hần..

– Em nói đúng, tôi không thể nói tôi thích em được..

Cả thế giới lúc này như đồng loạt nổ tung, một khoảng trời trong lòng nó đổ ập xuống khiến nó không tài nào chống đỡ được. Trong lòng hoàn toàn trống rỗng, một cảm giác hụt hẫng lớn lao..

Chính nó đã lường trước kết quả này, nhưng không hiểu sao lúc này đầu khi đối diện lại cảm thấy đáng sợ như vậy! Thà rằng nó đừng làm mọi chuyện rồi tung, thà rằng nó đừng nhìn thấy những tấm ảnh hần và một cô gái nào đó bị người ta chụp lén, thà rằng...thà rằng..

Thà rằng, nó chưa từng thích hần!

Nó thất thần nhìn hần, rồi nhẹ nhàng đẩy hần ra.

– Mời anh bước ra khỏi phòng tôi!

Không hiểu sao lúc này nó lại có thể nói mà không cảm thấy đau, chính bản thân cũng nghe thấy giọng nói của chính mình, rất khó nghe!

– Khoan đã...

– Hôm nay anh đến để nói những lời vô nghĩa này để làm gì? Không thích có nghĩa là không thích, chính miệng anh đã nói thì bây giờ có gì để giải thích?!

Nó cắt ngang lời hấn, bước chân loạng choạng bước xuống giường. Khuôn mặt vẫn bình tĩnh nhưng trong lòng đã như những con sóng cuộn trào ập vào bờ rồi vỡ tan ra.

– Em phải nghe hết...

– Tôi bảo anh rút khỏi đây, anh có nghe không?

Lần thứ hai nó cướp lời, nó gần như gào lên khiến Yun cũng phải kinh ngạc mà đứng lên. Hít một hơi thật sâu, nó nói:

– Anh không thích tôi? Vậy tại sao anh tìm tôi? Tại sao lại đối xử với tôi tốt như vậy? Tại sao cứ làm những việc khiến cho tôi tự mình đa tình? Hoàng Nhật, anh có biết bản thân anh ác đến thế nào không?

Lời nói bình thân như vậy nhưng lại là những con dao sắc bén đâm vào đối phương, nó vẫn bình tĩnh như đang kể một câu chuyện cổ tích vậy.

– Em có thôi cướp lời người khác không hả?

Yun lúc này cũng từ bình tĩnh mà nổi giận, quát một tiếng. Sắc mặt tối sầm lại, hấn nói:

– Con mẹ nó, không thích thì tôi đã không mặt dày tới đây rồi! Em nghĩ có bao nhiêu người có thể khiến tôi làm được như vậy hả? Em xem đi, cháo tôi nấu nhờ em mà đã nguội mất rồi. Em nghĩ em giỏi hả, mẹ kiếp em bước lại đây ngồi xuống ngay cho tôi!

– Anh nghĩ anh là ai? Tưởng tôi không dám hả?! Ngồi thì ngồi, ai sợ anh!

Nó hùng hổ bước tới ngồi xuống, miệng thì mạnh bạo nói vậy chứ trong lòng đã bị hấn dọa cho một phen xém xiu nữa là khóc rồi! Thế diện, đánh chết cũng không được mất!

– Uống!

Hấn đổ nước từ bình giữ nhiệt ra ly rồi đưa cho nó, lời nói đanh thép. Lúc này ai nắm giữ thế thượng phong, nhìn vào cũng biết...

Nó uống cạn nước trong ly, vị ngọt ngọt chua chua, cảm thấy cuồng hống đỡ đau hơn nhiều.

– Há miệng ra!

Hấn đưa tới gần miệng nó một muỗng cháo bốc khói nghi ngút, hơi chân chừ, nó không muốn ăn.

– Có hiểu tiếng người hay không? Tôi bảo em há miệng ra.

– Há thì há, làm gì ghê vậy.. – Nó lẩm bẩm

Yun nhíu mày, nó như cún con ngoan ngoãn nghe lời. Cháo rất dễ ăn, mấy ngày nay ăn cái gì cũng không ngon miệng nhưng hôm nay cháo hấn nấu lại rất ngon!

Nhìn bộ dạng hấn thôi cho cháo nhanh nguội, bức bối trong lòng cũng vui đi

– Nói cho em biết, đừng thấy tôi xuống nước rồi làm tới! Hôm trước nói chuyện chưa xong đã bỏ đi, em nghĩ mình là ai hả? Cái gì mà thích với không thích? Được, vậy tôi hỏi em, em có thích tôi không?

Hấn vừa dứt cháo vừa gần từng chữ nói, ánh mắt sắc bén liếc nó. Vừa định lắc đầu bắt gặp ánh mắt đó nó lại chần chừ sau lại nghe hấn nói:

– Em thử lắc đầu xem, tôi dám cá với em chẳng còn đầu để lắc!

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Cấp 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 147: Tôi thương em

Im lặng ngoan ngoãn ăn cháo, nó khịt khịt mũi vài lần, không dám lắc hay gật chỉ tiếp tục ăn cháo

Hấn dường như rất hài lòng, ngồi trên giường cạnh nó tiếp tục dứt cháo, lâu lâu lại dùng khăn trên đầu giường lau miệng cho nó. Mỗi khi như vậy nó đều

khó chịu né tránh nhưng bị ánh mắt của hắn làm cho hoảng sợ lại ngoan ngoãn vô cùng.

– Có chuyện gì phải nói ra, em cứ giấu trong lòng thì làm sao mà tôi biết để mà giải quyết?!

Hắn đột nhiên phá vỡ bầu không khí, nó ngược lên nhìn, được có chuyện gì phải nói đúng không? Nó nhìn sắc mặt hắn lạnh như tờ giấy, định nói rồi lại thôi. Không khéo lại bị ăn quất!

– Con gái của bà Lương, vừa đi du học Pháp về. Bức ảnh em thấy, tôi đi trước cô ta đi sau đúng không?

Nó khựng người lại, thì ra hắn biết rồi? Vậy sao này giờ còn vòng vo? Được rồi, không đánh mà tự khai, ngoan lắm!

Yun dứt cho nó một muỗng cháo nữa, ánh mắt hình viên đạn bắn thẳng vào đối phương, gần từng chữ:

– Em muốn chọc tôi tức chết đúng không? Chỉ có như thế thôi mà em đã nổi điên lên với tôi?!

– Anh rõ ràng nói rất ghét tiếp xúc với con gái, không thích con gái chạm vào cũng như đến gần! Chính miệng anh nói như vậy, tấm ảnh đó khoảng cách hai người cách nhau chưa tới một sai tay, cô ta còn cười tươi như tìm được mỏ kim cương vậy.

Nó tức giận nói, cứ cho là nó có tính con nít suy nghĩ chưa kỹ mà đã tức giận nhưng hắn không nên nổi nóng ngược lại! Điều này chỉ khiến nó càng muốn nổi điên hơn!

– Đúng rồi, tôi tính tình con nít! Tôi muốn chọc tức chết anh đấy, nổi điên với anh đấy! Sao hả, anh định làm gì? – Nó nói tiếp

– Định làm gì? Em rõ ràng không biết phải trái đúng sai đã vội kết tội y như rằng tôi lừa em vậy! Em có cầm tấm hình đó hỏi tôi chưa? Có hỏi rằng người trong đó là ai, làm gì đi đâu với tôi chưa? Rốt cuộc, em đã từng quan tâm đến tôi chưa?

Từng lời của Yun thốt ra, nó ngồi im lắng nghe mà tim cũng nhói theo.

Tuổi 18, cái sự nông nổi bông bột, tính háo thắng và cả những cảm xúc thất thường như thời tiết ở Sài Gòn. Nếu một phút trước có thể tức giận thì một phút sau đã vỡ oà ra những cảm xúc vỡ vụn.

– Không muốn hỏi anh, vì sợ anh sẽ quát thế này.. Anh sẽ giận dữ, sẽ bênh vực người ta như anh đã từng. Tôi sợ anh tức giận, một tay đập bỏ hết tất cả tình cảm tôi dành cho anh.. Hoàng Nhật, anh nói xem lúc đó tôi phải làm sao?

Bỗng nó dịu giọng, mắt đọng lại một màn nước mông, hai bờ vai nhỏ run lên, mặt cúi xuống đất, lúc này cổ họng nó nghẹn nghẹn như bị thứ gì đó chặn lại. Cố giữ bình tĩnh, nó ngược lên nhìn vào đôi mắt màu xám, cổ họng đau rất mà nói:

– Nếu một ngày anh có bỏ đi, thì hãy đánh tôi một cái để tôi có lý do mà hận anh, được không?

Yun sững người, nhìn cô gái nhỏ trước mắt lúc này mới nhận ra người con gái này mong manh đến vậy.

– Tôi dọa em sợ rồi?

Hắn thờ dài, tay áp vào má nó.

– Xin lỗi, tôi lại to tiếng với em.

Nó im lặng, rồi lắc đầu.

– Không nói được thì đừng cố nữa, đau không?

Hắn để hộp cơm xuống, hai tay áp vào má đối phương bắt nó nhìn mình.

– Hỏi em, đau không?

Nó chau chừ, rồi gật đầu.

– Đau lòng lắm.

Nước mắt chảy dài xuống, nó nhắm tịt hai mắt lại ngăn không để bản thân khóc thêm nữa. Hắn lau nước mắt trên khuôn mặt, thấp giọng nói:

– Ai chọc em đâu mà khóc? Em mít ướt vừa thôi..

– Không thích anh, cả đời này cũng không thích anh nữa. Thích anh, đau lòng chết đi được...

Nó oà lên, giọng nói khàn khàn khó nghe. Mít ướt cũng được, khóc nhè cũng được, giờ đây chỉ muốn khóc thật lớn cho cả thế giới biết rằng vì Trang Hoàng Nhật mà bản thân đã phải đau lòng đến đâu.

– Không thích nữa thì yêu được rồi, không sao đâu!

Hắn ngồi lên giường kéo nó vào lòng, thở dài như vừa trút đi một gánh nặng trong lòng vậy.

– Anh rõ ràng đang chơi tôi, anh gạt tôi.. – Nó ghen ngào

– Tôi gạt em cái gì? – Hắn hỏi lại

– Tại sao hôm đó không kéo tôi lại, anh nói sẽ không buông tay tôi vậy mà anh để tôi đi! Rõ ràng là anh gạt tôi! – Nó nói

– Em, rõ ràng em là người bỏ đi bây giờ lại trách tôi? – Hắn nhún mày

– Anh chuẩn bị quát nữa chứ gì, không sợ, không sợ anh nữa! – Khóc lớn

– Em...

– Không cho anh ôm nữa, buông ra!

Nó vùng vẫy khỏi vòng tay của Yun rồi chui tọt vào chăn. Hắn bóp bóp mi tâm, từ ngày quen biết con bé này dường như hắn không còn biết kiềm chế con tức giận nữa. Nhưng khi nghe tiếng khóc thút thít, tiếng nấc ghen ngào thì con giận kia lại xẹp xuống.

Cái này gọi là đại gái, đại gái!

– Mau chui ra đây, em chết ngạt thì tôi phải ở với ai? – Yun kéo kéo cái chăn

– Ra đây, chúng ta còn chưa nói chuyện xong mà! – Hắn nói tiếp

– Em tò tình xong, giờ trốn như vậy tôi phải làm sao đây? Mau ra đây, tôi sẽ vì đất nước mà chịu thương một kẻ ương bướng như em!

– Không cần anh thương, đi đi! – Nó trong chăn hét lên

– Không được, đi là đi thế nào? Tốn bao nhiêu công sức mới đem em về được, lỡ ai cướp em đi thì làm sao? Ai đền em cho tôi đây? – Hắn cười

– Ra đây, không khóc nữa, nghe lời tôi!

Hắn giật mạnh cái chăn ra nhưng không được, nó bên trong như dính keo với cái chăn vậy. Không khí im lặng, nó hơi thở lỏng không cảm chặt chăn nữa và đó là sai lầm!

– Anh làm cái gì vậy? Mau rút ra!

Bên trong chăn tối như mực, nó chỉ có cảm giác ai đó đè lên mình rồi cả hơi thở nóng phả vào tai.

– Yên nào..

Lời nói bên tai, trong bóng tối nó mơ hồ không thấy rõ mặt của đối phương. Nước mắt vẫn cứ chảy dài, ướt đầm cả chiếc gối, nó mím chặt môi không để mình khóc lên thành tiếng.

– Bản thân tôi thô lỗ, luôn cộc cằn quát em, không thể nói lời yêu thương ngọt ngào như nam chính trong ngôn tình mà em hay thấy. Nhưng tôi thương em, cả đời này tôi chỉ thương mình em!

Hắn mở cái chăn ra, tay lau đi nước mắt, dừng lại một chút rồi nói tiếp:

– Tôi chọn ba từ này vì từ thương có cả tình yêu lẫn trách nhiệm mà tôi dành cho em. Tình cảm không chỉ thể hiện qua lời nói, em phải hiểu điều này. Tôi không hẹn thề, nhưng sẽ bảo vệ em cả đời. Tôi không nói lời yêu thương mỗi ngày, nhưng cả đời này ngoài em tôi không yêu ai cả.

Nó định nói thì hắn đã thay đổi sắc mặt, tay nâng cằm nó lên nói:

– Cái gì cần nói cũng đã nói, cho nên nếu em chạy khỏi tôi, tôi sẽ đánh gãy hai chân em.

– Cái này là anh đang tỏ tình hay đang ép buộc? – Nó hỏi

– Hành hạ người mình yêu cũng là một cách thể hiện tình cảm!

– Không cần, không thích anh nữa!

– Em dám không thích?!

Nó nở nụ cười, tay chạm lên khuôn mặt hắn. Ngón tay chạm lên từ đôi mắt đến sống mũi rồi đôi môi. Chạm rải cát tiếng:

– Không cần anh hẹn thề, chỉ cần một đời này ở bên nhau.

Xong rồi tay choàng qua cổ Yun, nó kéo xuống đặt nụ hôn lên má hắn. Cảm giác khuôn mặt nóng như lửa đốt, nó háng giọng nói:

– Mau leo xuống, tôi muốn ăn cháo!

– Cái này là em đang dụ dỗ tôi, biết không hả?

Nói rồi Yun nâng cằm rồi chiếm lấy bờ môi mềm. Nó bị hôn đến mê man, khi cả hai dứt ra hắn vẫn còn chút luyến tiếc..

– Anh, lại ăn ” đậu hủ ” của tôi! – Nó nói

– Ừ, rất ngon! – Hắn thản nhiên

– Tự nhiên không muốn thích anh nữa...

– Không muốn thích tôi? Cô gái, em muốn tôi đánh em tới khóc không?

~.....

Dù có thích hay không, thương hay không thì giữa hai người này vẫn luôn tồn tại bạo lực!

– Ngày mai sẽ đem cháo qua cho em, nghỉ ngơi cho tốt!

Sau khi hắn dứt nó ăn hết cháo, ép uống hết chai nước chanh pha với mật ong mới yên tâm đi về. Nó no căng ngồi trên giường, nhìn hắn tay xách hộp đựng cơm mà phì cười.

– Không cần đâu, nhìn thấy anh chi tỏ chướng mắt! – Nó nói

– Tôi càng muốn em chướng mắt cả đời! – Hắn thản nhiên

Hắn hôn lên trán nó rồi xoa đầu, thấp giọng nói:

– Ngủ đi, tạm biệt!

– Ừ, tạm biệt!

– Mau nói, em yêu anh thử cho tôi nghe?!

– Hơ, anh nghĩ mình là ai? Tôi chỉ là cảm nắng anh thôi, đừng có mơ mộng viễn vông. Đợi sau khi hết bệnh, tôi sẽ đá anh!

– Ừ, tôi cũng đợi sau khi em hết bệnh, đem em nhúng vào thùng kem!

– Anh rõ ràng là muốn hành hạ tôi!

– Đã nói rồi, hành hạ cũng là một cách thể hiện tình cảm!

Hắn cười rồi bỏ ra ngoài, nó ngồi trên giường ngây người một lúc..

À thì ra là đã tỏ tình rồi, là nó tỏ tình trước, là nó tỏ tình trước, là nó tỏ tình trước! Là cộc đi tìm trâu!!!!!!!!!!!!!! Nó xấu hổ, gào thét trong tâm ngàn lần!

_____

Hai ngày tiếp theo, đúng như đã nói Yun làm tròn trách nhiệm một người chồng tương lai đem cháo sang! Và nó đã hết bệnh!

Tiếp theo đó, chính là sinh nhật 18 tuổi của nó! Vừa hết bệnh, nó đã bị Ngọc lôi lôi kéo kéo lựa trang phục cho buổi tiệc quan trọng này. Thật ra bản thân nó cũng không thấy có gì là quan trọng lắm, bởi vì nó chưa từng tổ chức tiệc sinh nhật cả!

– Này này, này xem cái này đẹp không?

Ngọc huyếch tay nó, khẽ nhíu mày không thèm liếc mắt sang mà nói:

– Đẹp đẹp!

– Đến cả nhìn cũng không có mà đẹp cái nổi gì, đừng chơi game nữa mau lại đây lựa với tao! – Ngọc kéo tay nó

– Mày hỏi tao cả chục bộ rồi, chọn đại đi!

- Không được, chị đây phải thật lộng lẫy!
- Hôm đó sẽ cho mày lên cắt bánh kem, yên tâm
- Sinh nhật tao qua rồi, cảm ơn!

Nó cười rồi tiếp tục chuyên tâm chơi game. Ngọc ngồi kế bên đang xem trang sức thì có điện thoại gọi đến:

- Alo, nghe! – Cô nàng trả lời
- Chịu bắt máy rồi? Muốn chết hả con nhỏ kia! – Bên kia có vẻ đang tức giận
- Xin lỗi ai thế ạ? – Cô nàng vẫn thản nhiên
- Em, em được lắm! Đại Ngọc, em đây là muốn gì?
- Muốn đánh chết anh, được chưa? Bảo cô người yêu cũ của anh đừng gọi cho tôi nữa, tiểu thư danh giá mà hành xử như một kẻ thiếu học!
- Ghen, em ghen sao? Hahahaha, Đại Ngọc rõ ràng là em thích tôi!
- Ghen cái con khi, mau cút!

Cô nàng giận dữ tắt máy, hừ lạnh rồi tiếp tục xem trang sức. Nó ngồi bên cạnh nghe rõ cuộc nói chuyện liên tò mò hỏi:

- Sao thế? Lại cãi nhau với Kino à?!
- Cả tuần rồi – Ngọc hờ hững
- Lần này là chuyện gì?
- Bạn gái cũ của anh ta đột nhiên phát điên, gọi cho tao nói gì mà không được đến gần rồi gì mà đừng cưa cẩm anh ta! F*ck, bà đây cho tiền cũng không cần loại người như anh ta!
- Hahahaha, vậy chẳng phải cô ta coi mày là tình địch sao?

Ngọc thở hắt ra rồi bực dọc nói:

- Một lũ người phiền phức!

Nó cũng gật gù đồng ý, không cho ý kiến thêm. Bỗng Ngọc liếc nhìn, rồi cười cười nói:

- Còn mày với Yun sao rồi? Tình nồng thắm hay là đã chà đạp nhau đến biến dạng đây?

Đang chơi game lưu loát thì bàn tay bỗng cứng đờ, nó cố bình tĩnh nói:

- Sao là sao? Ý mày là gì?
- Còn hỏi nữa, đã tỏ tình chưa? Ai tỏ tình trước? – Ngọc hào hứng
- Nói nhảm, nói nhảm! – Nó xua xua tay
- Tò tình rồi? Thiệt sao?
- Tò tình cái đầu mày, bà đây cho tiền cũng không thèm tỏ tình với hấn, nghe rõ chưa?! – Nó nói
- Ồ vậy sao, vậy để tao hỏi Yun! – Ngọc cười
- Mày mà hỏi anh ta, tao sẽ kêu anh hai cho mày nhận vụ ở Nga vào đầu xuân!
- Nham hiểm, đây là lạm dụng chức quyền! – Cô nàng ức uất
- Cái gì có lợi phải biết sử dụng chứ, mày cũng đã từng nói ý này với tao mà
- Tao đánh giá thấp mày rồi..

Nó hài lòng, trong lòng mừng rỡ. Nếu Ngọc hỏi Yun thì hấn ta chắc chắn sẽ lộ khuôn mặt kiêu ngạo mà nói: Đương nhiên là em ấy rồi, nhìn tôi giống như sẽ nói trước sao?

Còn đang ăn mừng trong lòng, chỉ một câu nói của Ngọc mà điện thoại trong tay đã rơi bộp xuống đất:

– À mà mày biết gì chưa, Trường cũng có mặt hôm đó, hôm trước hẳn ta có hỏi tao về tình hình của mày, giọng điệu nghe có vẻ lo lắng lắm...

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Cấp 2* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 148

– Như, Như, mày có nghe tao nói gì không?

Thấy nó bỗng nhiên thất thần, cái điện thoại rơi từ lúc nào chẳng hay Ngọc liền gọi riu rít. Nó thoát khỏi mớ suy nghĩ hỗn độn, kí ức từ quá khứ ủa về mà không báo trước. Cười cười, lấy điện thoại rồi nó nói:

– Ủ, sao?

– Làm gì nghe đến tên người thương cũ lại thất thần dữ vậy, đừng nói còn vương vấn nha~

Ngọc cười, chọc má nó.

– Người cũ lâu không nhắc tới, giờ nghe tên cảm thấy là lạ..

Nó lắc đầu rồi thờ dài.

– Tình cảm, còn không? – Ngọc cười nhẹ

– Không! – Nó dứt khoát

– Ủ, vậy thì tốt! – Ngọc nhướn mày cười

Nó cũng cười, nụ cười mang đến sự thoải mái, tâm hồn đã thanh thản tự lúc nào rồi..

Một bữa tiệc, chỉ đơn giản là để ăn mừng, uống rượu nói những lời hoa mỹ tốt đẹp chúc mừng? Không, đó chỉ là một vỏ bọc cho những cuộc giao dịch trên bàn rượu, là cơ hội dành cho những người đẹp muốn tìm kim chủ, là nơi để khoe khoang một cách lịch sự bằng cách diện những bộ trang phục giá trên trời hay những món trang sức đá quý vô giá.

– Gần đến giờ rồi, không biết con nhỏ kia đi đâu nữa rồi!

Ngọc cần nhàn đứng cạnh Cen, cô nàng hôm nay diện rất đẹp, ai không biết tưởng cô nàng là nhân vật chính mất.

– Nhìn xem, chẳng phải bữa tiệc này có quy mô hoành tráng quá sao? Chắc chắn, đúng là rất biết cách khoa trương~

Cen cười cười, quả nhiên Bạch gia thích chơi trội đây mà.

– Đừng tự lại một góc chứ, mấy cô tiểu thư ở đây nhìn chăm chăm vào chỗ này rồi kia..

Kino từ phía xa đi lại, nở nụ cười tươi. Chỗ Ngọc và Cen đang đứng còn có đủ mọi người, nói chuyện rôm rả. Ngọc nhìn Kino một cái, di chuyển sang đứng cạnh Kai.

– Hai người này lại gây lộn nữa sao?

Kai nhìn Ngọc rồi nhìn Kino, hai người này ăn no dư mỡ nên suốt ngày giận nhau, đúng là..

Kino nhìn Ngọc rồi nói:

– Nay, làm thái độ gì thế?

– Thái độ gì là thái độ gì? – Ngọc trả lời

- Là cái thái độ của em đó, bước qua đây! – Kino nhủ mày
- Hơ, anh nghĩ anh là ai? Tôi thích đứng đâu thì đứng, mắc mớ gì tới anh! – Ngọc nói
- Đây là tiệc nhé, là tiệc chứ không phải ở nhà hay ở bang mà cãi nhau. Giữ thể diện chút đi! – Key cười
- Đúng vậy, thể diện thể diện – Tuấn Anh gật gù
- Hừ, tôi không thèm đôi co với anh! Tránh xa tôi ra, kèm theo mang cô người yêu đáng mến của anh luôn đi! – Ngọc nói
- Ồ – Cả đám đồng thanh
- Ủ, về rồi đôi co tiếp, không sao! – Kino đáp

Ngọc không thèm quan tâm không đáp lại, mọi người bắt đầu bàn về đủ thứ chuyện trên đời. Khách mời ngày một đông, toàn là những vị doanh nhân, có tiếng trong giới.

- Haha, xin chào xin chào!

Ông Bạch đang tiếp khách, nụ cười rất tươi. Vì lần đầu tiên tổ chức sinh nhật cho con gái, trong lòng ông vừa vui vừa hạnh phúc.

- Xem ông kia, cười đến ngoác cả miệng!

Cha mẹ của Key, hay còn gọi là ông bà Trương vừa đến nơi. Bữa tiệc này dù ông bà Trương muốn giúp nhưng họ hiểu tính của ông Bạch. Bạch gia không thiếu tiền, bữa tiệc họ không lo nổi thì tập đoàn liệu có phát triển nổi?

- Nhà ông có ba người con, đứa nào cũng tài giỏi. Chẳng bù cho chúng tôi, chỉ vồn vẹn thằng Hoàng, vừa lì lợm vừa thích làm theo ý mình! – Bà Trương nói

- Bà đừng nói vậy, nhà tôi có ba đứa nhưng chỉ mỗi thằng Vĩ An với con bé út là muốn điên đầu rồi. May mà anh hai tui nó đã lớn, phụ giúp tôi phần nào.

Ông Bạch cười, nghĩ đến con trai lớn thì trong lòng ông là một niềm tự hào, không chỉ có đứa con đầu mà cả hai đứa còn lại, đều là những niềm tự hào của ông.

- Con bé út lại là một tuyệt sắc giai nhân đấy, y hệt mẹ. Từ tính tình, đến cả vẻ ngoài đều giống. Chắc là cô ấy đã để lại cho ông đứa con gái này, gửi trọn tình nghĩa vào con bé! – Bà Trương cười nói

- Ủ, tôi cả đời này chỉ còn nhiệm vụ là chăm sóc Hạ Băng, Vĩ An và Minh Phong thật tốt để không phụ lòng Hạ! – Ông Bạch cũng cười

Hạ, tên của vị cố phu nhân, cũng là mẹ của Bạch Hạ Băng. Ông Bạch tức là chồng bà, người mà bà đã yêu bằng sinh mạng và con tim chính mình..

-
- Ố ồ, chẳng phải là mối tình đầu của nhân vật chính sao?

Kai cười rõ tươi nói, mọi người ngoái đầu lại nhìn. Trường đang bước vào, sau khoảng thời gian dài không gặp cậu ta dường như đã đẹp trai ra nhiều. Đôi mắt xanh biển vẫn trong, tạo cho người khác cảm giác yên bình đến lạ lùng. Trường nhìn xung quanh, dường như muốn kiếm ai đó rồi dừng lại ở chỗ Ngọc. Cô nàng mỉm cười rồi bước tới, đứng cạnh cậu ta nói:

- Đạo này đẹp trai phết nhỉ?
- Đạo này đẹp gái lên đây à? Nhìn được đấy! – Trường trả lời
- Cảm ơn cảm ơn!
- Như... À không Hạ Băng đâu? – Trường lại nhìn xung quanh
- Chưa tới, nhò này tính hay đi trễ, mày cũng biết mà! – Ngọc nói
- Này, tao nói nhỏ cho nghe. Tại sao từ lúc mày đến đây, Lý Khôi Vĩ nhìn tao như muốn xé xác tao vậy?

Lúc này khi nhìn Trường đã chạm mắt với Kino, giống như anh ta muốn giết mình khiến cậu ta hơi khó chịu. Ngọc nghe xong quay lại nhìn Kino rồi tỏ vẻ chẳng quan tâm nói:

- Anh ta bị lé, đừng quan tâm!

–Ồ....

Trường lại nhìn sang, thấy chàng trai..bị lẻ vẫn nhìn mình bằng ánh mắt muốn ăn tươi nuốt sống, cậu ta liền hiểu rồi nhìn Ngọc không nói gì.

Chàng trai ” bị lẻ ” mặt hầm hầm, Key thấy vậy liền chọc:

– Sao đây? Chẳng phải như chó với mèo sao? Giờ người ta bị người khác giành mất rồi tức à?

– À, yêu nhau lắm cắn nhau đau, muốn giống nhóc con với tên Yun sao? – Cen tiếp lời

– Em đây không có ấu trĩ như ông Yun! – Kino nói

– Gần thôi – Kai cười

– Nói gì đấy? Muốn chết sao? – Kino liếc Kai

– Cậu dám?! – Cen nhìn Kino

– Em trai bị người ta ăn hiếp thì anh trai nhảy vô liền, Cen anh mà cứ bảo vệ em trai như vậy sau này nó sẽ như cọng bún đấy! – Kino nói

– Anh mới là cọng bún, lo mà canh chừng cô nàng của anh đi kia, sắp đi theo thiếu gia họ Phạm rồi kia! – Kai đáp

Kino quay lại nhìn, Ngọc đang nói chuyện vui vẻ với Trường, cả hai thân mật lạ thường. Lúc này Ngọc có cảm giác ai đó nhìn mình liền quay lại, gặp ánh mắt của Kino cô nàng liền nhếch môi rồi quay đầu cười híp mắt với Trường. Kino cô không quát to, lời cô cô nàng về giữa bữa tiệc, uống cạn ly rượu trong tay.

– Sao mặt lại hầm hầm thế này?

Người từ nãy giờ đi tiếp khách, Ken bước tới vỗ vai Kino hỏi. Kino thờ ắt ra, không nói gì.

– Người ta đang ghen, đừng có chọc! – Key cười

– Ghen?! Với ai? – Ken ngạc nhiên

– Thiếu gia họ Phạm, “chàng trai vàng” rất được báo chí yêu thích!- Key nói

Ken im lặng nhìn sang chỗ Trường, ánh mắt thấp thoáng ý cười. Nhìn sang Ngọc, ý cười càng tràn ngập hơn.

– “Chàng trai vàng”? Chắc chắn, chẳng phải tới đây để làm loạn sao? Lần này lại khổ cho Yun rồi – Cen cười

– Nói mới nhớ, nãy giờ tao vẫn không thấy Yun! – Key nói

– Anh ta sẽ tới, chắc chắn sẽ tới! – Tuấn Anh nói

– Sao biết? – Kai đứng cạnh hỏi

Tuấn Anh nhìn qua Trường, làm sao cậu ta không biết chứ. Tình đầu sâu đậm của nó xuất hiện, Yun không đến để phòng vệ thì chẳng phải là tên ngốc sao?

– Tình địch đầy rẫy khắp nơi, không cẩn thận là mất người ngay!

Tuấn Anh rất bình tĩnh, khoé mắt cong lên. Mọi người hiểu ý liền cười, bữa tiệc như thế mà diễn ra...

Lúc này vẫn chưa có nhân vật chính, khách mời cũng to nhỏ với nhau khiến sắc mặt của anh và Vĩ An dần kém đi.

Từ cửa chính, Yun bước vào từng bước chân thu hút ánh nhìn của mọi người trong bữa tiệc. Ánh mắt của hắn đảo xung quanh, dừng lại ở chỗ của Key và mọi người đang đứng. Nhưng con người lại di chuyển sang một chàng trai với đôi mắt màu xanh biển, hấn cau mày.

Song Trường lúc này rùng mình, cảm giác có ánh mắt nhìn mình liền quay lại đã thấy hắn. Yun càng nhưu mày chặt hơn, ban đầu hắn còn tưởng mình nhìn lầm giờ thì chắc chắn rồi. Người không nên xuất hiện cũng đã xuất hiện, thật oan nghiệt!

Ngọc từ lúc nào đã về chỗ của Key, cô nàng thấy Yun liền nhoẻn miệng cười, nói:

– Nam chính xuất hiện rồi, chỉ chờ nữ chính nữa thôi!

Yun đang bước tới, thấy Ngọc nhìn mình cười liền nheo mắt nói:

– Nước Mì chưa đủ lạnh, muốn ra Bắc Cực câu cá sao?

– Hihhi, thiếu gia Trang đến rồi sao?

Cô nàng cười hi hi theo đó là di chuyển ra phía sau lưng Ken. Yun liếc Ngọc không đáp lại, mọi người cũng bật cười. Lúc này hần mới hỏi Ken:

– Em ấy đâu?

– Chưa thấy xuất hiện, chắc là kẹt xe! – Ken nói

Hần hơi nhú mày rồi giãn ra, trong lòng bất an đôi chút. Kể từ khi tìm được nó, hần luôn phải bất an 24/24. Sợ nó lại bỏ đi rồi lại tốn thêm ba năm để tìm, thật phiền phức!

– Anh hai, điện thoại của em ấy không gọi được!

Vĩ An đi đến cạnh Ken nói nhỏ, sắc mặt anh đanh lại. Không muốn kinh động đến ba mình và bị khách mời ở đây nói ra nói vào nên Vĩ An đã nói nhỏ hết mức có thể.

– Alex, gọi cho anh ta!

Ken nói, Alex hôm nay đưa nó đi kèm theo vệ sĩ, không thể nào có chuyện gì xảy ra được. Anh tin là vậy!

Vĩ An bấm gọi, nhưng thứ nghe được chỉ là tiếng “tút...tút” vô hồn.

– Anh hai, không có tín hiệu..

Vĩ An thấp giọng nói, hần đứng cạnh thấy sắc mặt Ken không tốt liền phát hiện ra vấn đề, trong lòng nổi bất an lại càng tăng cao.

– Có chuyện gì sao? – Key nhú mày

– Điện thoại mất tín hiệu hết rồi! – Ken đáp

– Chia người ra đi tìm, mày với Vĩ An ở lại kiểm soát tình hình đừng để người lớn biết!

Yun nói một cách nghiêm túc, từ khi thấy sắc mặt của Vĩ An ngập lo lắng lòng hần đã như lửa đốt, giờ nghe anh nói điện thoại mất tín hiệu hần không thể không đi tìm. Alex có thân thủ tốt, vệ sĩ đi kèm Bạch gia không thể chọn những người vô dụng nên nó không bị thương là điều chắc chắn. Nhưng giờ đang là mùa đông, căn bệnh chính là mối nguy hiểm duy nhất mà họ không thể ứng phó kịp thời được..

Bữa tiệc vẫn diễn ra, tiếng nói cười rôm rả khắp nơi nhưng họ đâu biết một vài người ở đây lòng như lửa đốt, như đứng trên đồng lửa.

Bỗng một lúc sau, Vĩ An vội về mặt tối sầm tiến tới, tay xiết chặt điện thoại lại thấp giọng nhất nói:

– Phát hiện ra một vụ tai nạn xe tại khúc cua của con đèo ở phía Bắc, một trong hai chiếc xe rơi xuống vực, gần hiện trường còn phát hiện vết máu và vỏ đạn...

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Cấp 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 149: Nguy hiểm kề bên

– Hạ Băng, em còn không mau mở cửa ra?

Vĩ An đứng bên ngoài gõ cửa, còn nó vẫn say giấc nồng bên trong phòng.

–Ồn ào quá, anh lại muốn gây chuyện à?

Nó vui mặt vào gối một cách lười biếng, tiếng gõ cửa khiến nó không thể không tỉnh giấc.

– Mau thức dậy, em có biết hôm nay là ngày gì không hả?

Vĩ An tiếp tục gõ cửa

– Hôm nay? Không quan tâm~

Nó kéo chăn trùm kín người.

– Được, không quan tâm chút gì! Tùy em thôi, chắc em đã biết là ba đã về nước từ hôm qua rồi~

Vĩ An nhếch môi không gõ cửa nữa, vẫn đứng yên tại chỗ.

Không khí im lặng, nó bỗng ngồi bật dậy chạy ra mở cửa. Vĩ An cười nửa miệng, đắc ý nói:

– Không ngủ tiếp?

– Tỉnh rồi tỉnh rồi...

Nó cười cười, chính bản thân cũng quên mất hôm nay là ngày có thể coi là quan trọng, sinh nhật!

– Mau đi rửa mặt, Alex đợi em ở dưới. Lẹ lên đi, mọi người sẽ đợi em ở bữa tiệc! – Vĩ An nói

– Không đến được không? – Nó cố gắng cứu giấc ngủ

– Nói với ba được không? – Anh ta đáp

– Sẽ đến đúng giờ, anh không cần lo! – Nó cười rõ tươi

Vĩ An chỉ liếc nó một cái rồi nhìn vào cái thứ trắng to đùng nằm trên giường, hơi nhàu mày lại rồi nói:

– Đùng cho nó lên giường nữa, không tốt cho sức khỏe em!

– À, được rồi!

Vĩ An rời đi, nó đóng cửa rồi đi vào phòng tắm làm vệ sinh cá nhân và thay đồ. Nó mặc đồ thật dày, thật dày để khỏi phải bị cảm lạnh. Trời đời này, ớt xanh đứng đầu danh sách đen thì cảm lạnh chiếm vị trí thứ hai!

– Điện thoại đâu rồi ta?

Nó lảo lảo trên giường kiểm cái điện thoại thân yêu, đẩy đẩy cái thứ to đùng màu trắng thì cái thứ đó đã mở mắt. Một bên xám một bên đỏ, trông rất hung tợn.

– Bông Gòn, điện thoại tao đâu rồi? Mày nặng quá đi, mau né ra..

Nó đẩy Bông Gòn, thì ra em điện thoại bị thú cưng nằm đè lên. Lấy được cái điện thoại, nó xoay qua nhìn Bông Gòn:

– Mày béo lên rồi đấy...

Bông Gòn nhảy xuống giường, hình như những ngày nó không ở đây Bông Gòn đã tăng cân, tăng nhiều cân nên giờ đây nhìn Bông Gòn vừa trắng vừa béo, bước đi trông khá nắc nứ.

– Tao đi đấy nhá, ở nhà ngoan không cắn người nghe chưa?

Nó xoa đầu Bông Gòn vừa cười vừa nói, kể từ ngày cả hai gặp lại con chó này quẩn quít nó không rời. Như sợ nó sẽ bỏ đi, bỏ đi thêm ba năm hoặc là mãi mãi không trở về..

Ngồi trong xe, nó cứ nhìn chăm chăm vào điện thoại mãi không rời.

– Tiểu thư, tập trung!

Alex ngồi cạnh nãy giờ giải thích về quy trình buổi tiệc diễn ra vậy mà cô tiểu thư nhỏ lại lơ đãng không hề tập trung khiến anh ta nhàu mày lại.

Nó giật mình, vờ cười:

– Xin lỗi xin lỗi..

Anh ta đóng máy laptop lại, nhìn cái điện thoại trên tay nó một cái:

– Tiểu thư đang chờ ai sao?

– Hà? À.. Không có gì đâu!

Nó đỏ mặt, ừ nó đang chờ tin nhắn từ người ta..

Mắt nhìn ra ngoài cửa xe, may mà trời lúc này không đổ tuyết, bớt đi một xiu xiu cái lạnh. Kể từ hôm đó, ngày nào cả hai không gọi điện thoại thì cũng nhắn tin, không thì cũng video call. Từ lúc nào đó, Yun đã từng bước chen vào cuộc sống của nó một cách tự nhiên.. À không, hẳn đã có mặt trong cuộc sống của nó từ lâu rồi!

Nó rất tự nhiên ngồi ăn cái bánh hamburger mà Alex vừa mua cho, vì trong bữa tiệc phải giữ hình tượng đoan trang dịu dàng nên nó phải ăn cho thật no ngay từ bây giờ.

Uống ly cafe nóng hổi, lại tiếp tục ăn bánh, Alex ngồi cạnh nhủ mày nhắc nhở:

– Giữ hình tượng một chút!

– Hình tượng không ăn được, anh muốn thấy em trong bữa tiệc sẽ ăn như bị bỏ đói sao?

Nó đáp, mặc kệ tên tài xế và tên vệ sĩ bên trên đang tròn xoe mắt nhìn nó vẫn ăn ngon lành. Vì ở nhà ba không cho ăn những thứ như thế này nên nó rất thèm, giờ có dịp thì thỏa sức mà ăn.

– Trễ giờ chắc rồi..

Nhai nhai rồi đáp, nó quay sang nhìn Alex. Anh ta cũng gật đầu, lấy điện thoại định gọi cho ai đó thì bỗng dứt ngược vào túi:

– Chạy nhanh lên!

Thì ra lúc lấy điện thoại, Alex tình mắt nhìn từ kính chiếu hậu thấy một chiếc xe khác đang đuổi theo. Trời lúc này đã dần tối, con đường này lại vắng người nên chắc chắn không phải là người tốt.

Xe tăng tốc, nó cố gắng nghiêm túc nên nhét hết bánh vào miệng, nghẹn! Nó bị nghẹn nên nhắm hết mắt, không muốn người khác nhìn thấy vẻ mặt nhăn nhúm nên cúi đầu xuống. Một viên đạn bắn vào cửa kính sau, nó giật mình xém xiu là phun hết thức ăn trong miệng ra, tròn to mắt nhìn về phía sau.

– Gấp gáp làm gì, bình tĩnh đi.

Alex nói trong mắt đầy ý cười, nó liếc anh ta một cái, uống một ngụm cafe, may mà không nghẹn chết!

– Lại gì nữa đây, dạo này mấy ông anh của em lại gây chuyện à?

Nó thờ dài, nếu là kẻ thù thì 20% không phải của nó, 80% là của những người xung quanh thân thiết muốn nhắm vào nó.

Có thể họ nghĩ rằng nó là con gái, với lại không thường thấy nó ra mặt trong các phi vụ nên tưởng nó thuộc dạng yếu điệu thực nữ chẳng? Ai da, lại một đám người nhìn mặt mà bắt hình dong đây mà!!!

– Chẳng phải em quen rồi sao? Than với chả thờ, làm quen đi!

Alex ngồi cạnh nhếch môi nói, bộ dạng bình tĩnh không thể bình tĩnh hơn được nữa. Nó chỉ lắc đầu thờ dài lại thờ dài, quen thì quen nhưng tại sao lại không tấn công vào mùa hè? Bớt nó chạy như điên trong mùa đông thì thôi cứ bắn một phát cho đỡ mất công hai bên!

Tiếng đạn bắn vào đuôi xe ngày càng dữ dội, tấm kính phía sau muốn nứt toác ra chẳng chịt vết đạn bắn nhưng không xuyên được. Quả nhiên, chất lượng rất tốt nha~

Bên nó có ba chiếc xe, đối phương cũng vậy. Giữa mùa đông, tiếng súng chói tai vang khắp cả con đường vắng. Lúc này đã chạy gần đến đèo, cả hai bên bắt đầu giằng co dữ dội.

– Nếu cứ tiếp tục, sẽ rơi xuống vực!

Tên lái xe nói, lúc này chỉ còn một chiếc của đối phương là bám đuôi, hai chiếc kia có lẽ đã bị hạ. Nó nhìn qua cửa kính, một khung cảnh hùng vĩ đập vào mắt..

Một khu rừng tối phủ tuyết trắng khiến người ta có cảm giác sợ sệt, nó rung mình một cái. Không hiểu sao Alex ngồi bên cạnh vẫn bình tĩnh, rất bình tĩnh.

– Tiếp tục chạy!

Anh ta nói, sắc mặt bình thản. Nó ngồi cạnh cũng vậy, nếu Alex đã được giao việc gì chắc chắn sẽ hoàn thành..

Bỗng lúc này xe đối phương chạy lên ép xe nó, tiếng ma sát giữa vỏ xe và vách đá nghe chói tai khiến mọi người cau mày. Đối phương muốn đẩy xe nó xuống vực, chắc chắn không sai một tí nào.

– Lũ ngu ngốc!

Alex nói, bỗng lớp xe phía sau bị bắn bễ khiến tài xế mất tay lái. Tình thế xoay chuyển, xe nó bị ép ra phía ngoài bên trái là đối phương bên phải là vực sâu!

– Sh*t, không có kết nối!

Tên vệ sĩ mắng, sắc mặt càng khó coi khi tình thế xoay chuyển quá bất ngờ. Alex lúc này cũng nhũn mày căng chặt hơn, gần đến khúc cua nguy hiểm nhất của đèo, nếu tiếp tục họ sẽ rơi xuống vực.

Hạ cửa kính xuống, Alex xoay qua nói với nó:

– Ngồi yên trong xe!

Nó im lặng không đáp tiếp tục quan sát anh ta. Alex chồm người ra ngoài, móc súng bắn trả đối phương. Tình hình càng quyết liệt hơn, lòng nó ngày càng bất an hơn..

– Mau xuống xe, Alex mày mau giao người ra!

Tiếng quát đầy tức giận của đối phương vang lên, nó nghe thấy tiếng cười trầm thấp của Alex:

– Lũ ngu, chúng mày chúc mừng sinh nhật tiểu thư của tui tao thế này sao?

Họ nói bằng tiếng Anh, may mà nó thuộc dạng khá về ngoại ngữ nên vẫn có thể hiểu. Sau đó là tiếng của đối phương:

– Mày mau giao con nhỏ đó ra đây, không thì cả đám bọn mày bỏ mạng ở đây là vừa!

– Bỏ mạng, tao không nghĩ như vậy..

Nói rồi, rất chuẩn Alex bắn vào bánh xe trước của đối phương khiến chiếc xe chao đảo không ngừng. Nó quan sát tình hình này giờ, nói:

– Mau tăng tốc!

– Không được, đến khúc cua rồi! – Tên tài xế nói

– Tôi là chủ hay anh là chủ? Tăng tốc đi!

Ngữ khí tức giận, đôi lông mày nhũn chặt hơn. Alex nghe được cũng muốn ngăn cản nhưng rồi lại thôi..

Khúc cua ngoặt rất nguy hiểm, sơ sẩy là rơi xuống vực như chơi. Xe nó chạy trước, xe đối phương chạy sát phía sau. Nó đưa tay kéo Alex trở vào bên trong, nói:

– Ngồi yên!

Alex ngạc nhiên, định tiếp tục chui ra thì nó kéo lại trùng mắt nhìn anh ta. Nó nhìn về phía sau rồi nhìn về khúc cua phía trước, nói:

– Chạy nhanh hết sức có thể!

– Không được, lớp xe phía sau bị nổ sẽ rơi xuống vực! – Alex cảnh

– Tôi bảo gì anh có nghe không? Nhanh lên!

Nó mặc kệ Alex quát lớn, tài xế cắn răng đành nghe theo lời nó. Alex ngồi cạnh định nhảy lên giành tay lái thì bị nó giữ lại:

– Ngồi yên đó, không thì em đá anh ra khỏi xe!

Alex càng nhũn mày chặt hơn. Hai chiếc xe phóng như tên, đến khúc cua xe nó tăng tốc bo cua. Tiếng ma sát của bánh xe trên đường, bỗng tiếng va chạm cực lớn vang lên... Một chiếc xe rơi xuống vực sâu...

Chap này ngắn, xin lỗi vì không viết kịp >< Mai sẽ có chap, yên tâm <3

Xin lỗi vì việc chậm trễ này, vì đã nhập học nên thời gian của tớ eo hẹp lắm!

Cảm ơn vì đã theo dõi, ủng hộ tớ <3

À mà TỚ XIN NHẮC LẠI, ĐỪNG LẤY NỘI DUNG TRUYỆN CỦA TỚ ĐỂ LÀM NỀN TẢNG CHO TRUYỆN CÁC BẠN! TỚ KHÔNG CHẤP NHẬN, VÌ ĐÃ NHIỀU BẠN HỎI RỒI VÀ TỚ CŨNG ĐÃ TỪ CHỐI! NẾU TỚ PHÁT HIỆN, BLOCK THẮNG TAY NHÉ:)

Bạn nào biết tạo trang web không? Tớ định chuyển sang viết truyện bên web riêng, các bạn thấy thế nào cho tớ ý kiến được không? Cảm ơn nhiều nhé>

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Cấp 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 150

Em lại làm sao vậy? Sao em thích gây chuyện hết vậy? Con bé chết tiết này, em đang ở đâu? Em lại muốn bỏ tôi nữa sao? Chẳng phải em nói em thích tôi sao, thích của em là như thế này sao... Em thích rồi xa tôi lắm, phải không..?

Cái gì mà roi xuống vực, cái gì máu rồi lại đạn, Yun không nghe rõ gì cái. Tai lùng bùng hết cả lên, trong đầu tái hiện lại cảnh nó buông tay trong biển lửa, nụ cười hết sức dịu dàng nhưng lại như ngàn nhát dao đâm vào tim hấn..

– Mọi người ở lại đây, tôi sẽ đi tìm!

Không đợi Vi An nói tiếp Yun đã cướp lại. Hấn không thể nào mà nhàn nhả thưởng thức ly rượu nho nói chuyện phiếm trong khi nó sống chết không biết thế nào. Trong lòng như lửa đốt nhưng ngoài mặt thì hấn vẫn bình tĩnh, không để lộ bất kì cảm xúc nào.

– Đừng làm loạn, phải báo cho người lớn biết!

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Cấp 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 151

Em thích cậu ấy nhiều đến vậy, nhưng rồi thời gian cũng làm mờ tình cảm ấy.. Cảm ơn cậu, mối tình vào năm cấp hai ^^~

Xoay lại đã thấy khuôn mặt không mấy vui của ai kia, khoé môi nó giật giật. Tình huống gì đây?

Trường nhìn người phía sau nó, nhũn mày sắc mặt khó coi. Nó lặng lẽ di chuyển, dịch từng bước ra phía sau thân mặt đen..

- Em đi đâu, lại đây cho tôi!

Yun nhìn cô gái nhỏ đang âm thầm muốn trốn, nó giật mình rồi đi đến bên cạnh hấn. Trường liếc mắt nhìn nó một cái rồi nhìn hấn, nói:

- Xin chào!

- Có lạnh không, tôi lấy áo cho em?

Bơ, bơ toàn tập. Sắc mặt Trường không những không tốt mà ngược lại còn tỏ ra thú vị, neho mắt nhìn nó. Bị kẹt ở giữa lại thấy hấn tỏ ý khinh thường đối phương nó liền lên tiếng:

- Đây là Trường, bạn của tôi

- Ủ, mối tình đầu của em!

Hấn gật đầu nói, ánh mắt sắc lạnh nhìn Trường. May mà xung quanh cả ba không có ai nên câu nói châm chọc của Yun không lọt vào tai người khác. Nó vừa thẹn vừa giận, bầu vào tay hấn, nụ cười cứng đờ nói:

- Anh có thể lui ra chỗ khác được không? Tôi đang nói chuyện với bạn.

Hắn nhú mày nhìn nó nổi giận, tâm trạng không tốt đáp:

- Sao? Tình cũ không rủ cũng đến, em muốn nói lại tình xưa?!

Nhìn sang Trường, nói tiếp:

- Thiếu gia đây muốn làm người thứ ba? Muốn xen vào tình cảm của chúng tôi sao?!

Trường im lặng không đáp. Lúc này nó nổi giận thật sự nhưng không kịp nói thì hắn đã nói tiếp:

- Kẻ đáng khinh nhất trên đời này là kẻ thứ ba, loại người thiếu thốn tình cảm phải đi giành của người khác. Cậu nghĩ cướp được em ấy khỏi tay tôi sao?

- Trang Hoàng Nhật!

Nó gằn từng chữ, vì cả ba nói tiếng Việt nên những vị khách xung quanh đều không hiểu mà tưởng họ đang nói chuyện xôn xao. Cố kiềm chế cảm xúc trên khuôn mặt mình nhưng ánh mắt đầy nổi tức giận, nó nói:

- Anh có thôi đi không? Chúng tôi không có gì cả!

Hắn nhú mày càng chặt, đáp:

- Em nổi giận? Tôi đây là muốn rạch rõ ranh giới không muốn người ta mơ mộng mà nói lại tình cũ với em. Giờ em tức giận, được thôi! Tôi không xen vào việc của em nữa, tùy em giải quyết!

Không nói thêm lời nào, Yun lạnh lùng bước đi. Nó thở hắt ra, trong lòng cảm thấy hơi buồn nhưng cũng tức giận không kém.

- Không định đuổi theo người ta sao?

Trường vẫn giữ im lặng từ nãy giờ, cậu ta nở nụ cười nhẹ nhàng. Nụ cười của một người bạn cùng sự an ủi.

- Anh ta thích cậu lắm nên mới nổi giận như vậy, thật xin lỗi vì đã tạo sự hiểu lầm giữa hai người!

Cậu ta nói tiếp, nhưng nụ cười thoả mãn lại khiến nó cảm thấy hơi chướng mắt chút. Thì ra là cố tình!

- Là tôi cố tình, thật có lỗi! Chắc, không ngờ nhìn cậu hạnh phúc bên anh ta nên... Tên đáng ghét ấy, cậu đúng là mắt mù mới nhìn trúng anh ta. Nếu không thích, cứ việc đá thẳng vào cái tự cao của anh ta, hiểu không?!

Trường cười nhưng lời nói lại đầy mùi ganh ghét. Nó liếc cậu ta, đáp:

- Đừng có nói xấu anh ta, tôi chấp nhận mất mình không được tốt!

- Bệnh anh ta sao? Nay, cậu đừng có mà nói tốt cho anh ta! - Trường bật cười

- Anh ta có điểm nào không tốt? Dù có tôi cũng thích luôn điểm đó!

- Aaaa, thì ra là thích người ta rồi sao?

- Tôi nói thích anh ta hồi nào?

- Mới vừa rồi đấy thôi

-.....

Nó bị cậu ta chọc cho đỏ mặt, tại sao nó lại đi bệnh vực hắn ta làm gì chứ? Cái tên chết dẫm ấy chọc giận người khác rồi bỏ đi. Nó đáng lẽ phải mặc kệ cho Trường nói xấu chứ, tại sao lại thành bệnh vực thế này!!!

- Được rồi, thích đấy thì sao? Cậu mà chọc nữa thì tôi sẽ kêu anh ta đá đít cậu!

Nó giận quá hoá thẹn nói, chỉ là thuận miệng nói thôi.

- Thích thì tốt...

Cả người cứng đờ bị ai đó kéo lại rồi dựa vào thân cao lớn. Từ từ ngược lên đã thấy khuôn mặt thân quen, đôi mắt ngập tràn ý cười.

- Đi lấy bánh cho em, ăn không?

Hắn nở nụ cười khiến nó rung mình, nụ cười kia nhìn vào rất đẹp nhưng đâu ai biết sẽ có những hiểm họa gì bên trong.

Yun đưa đĩa bánh, nó ngoan ngoãn cầm lấy ăn. Trùng sau khi nhận ánh nhìn đầy sát khí của hắn, cậu ta lặng lẽ rời đi. Nó khóc ròng..

Rất bình thản, Yun đưa nó đi qua những vị khách mời, trên đường nó đã cầu cứu mấy ông anh, Ngọc và những người khác nhưng ai cũng ngó lơ. Nó khóc ròng lần hai..

Đến khi cả hai đứng cạnh khung cửa sổ hướng ra cảnh đẹp bên ngoài, sự im lặng vẫn tiếp tục diễn ra.

- Tôi ra kia tiếp khách...

- Đứng đây với tôi một chút không được?

-.....

Ừ, không được đấy! Nếu anh muốn tôi trả lời thì đừng đem bộ mặt dọa người ra như vậy chứ!!!

Nó khóc ròng lần ba..

Cố đứng xích ra xa, nhưng bị ánh mắt đầy đe dọa của hắn làm cho sợ nên nó lại đứng sát, sát vào Yun.

Chẳng phải nó nên tức giận sao? Sao giờ lại bị chiếm thế thượng phong rồi? Tại sao nó phải sợ? Đứng rồi tại sao chứ???

.... Tại vì khí bức người của đối phương mạnh quá.

Nó khóc ròng lần tư

- Em còn thích cậu ta?

Bỗng hắn lên tiếng, giọng có chút buồn khiến nó ngạc nhiên. Thì ra hắn để tâm việc này..

Giờ nó mới để ý, trong đôi mắt xám hiện lên một nỗi lo lắng. Như một giọt nước có thể vỡ tan bất cứ lúc nào vậy.

- Sao lại hỏi vậy?

Nó không còn, bản thân chắc chắn về điều này nhưng nó muốn biết hắn đang nghĩ gì?

- Tôi yêu em, thật sự rất yêu em. Nên đừng bỏ đi, được không?

Hắn xoay người đứng đối diện với nó, ánh đèn đường từ bên ngoài chiếu vào khiến ngũ quan càng thêm lộng lẫy.

Nó im lặng quan sát. Có phải nó đánh giá đối phương quá cao rồi không? Hắn là con người, dù có tài giỏi đến đâu thì cũng chẳng thắng nổi con tim cả. Thì ra Yun cũng có lúc buồn..

- Chỉ cần em ở lại, có chết tôi cũng không buông. Nhưng nếu em muốn rời đi... Thì tôi cũng không để em đi. Tôi ích kỉ lắm, nên chẳng nhường em cho ai được cả!

Hắn vừa nói vừa vén vài cọng tóc rơi xuống mặt nó, lời nói vừa ưu buồn vừa ngang tàn. Nó cảm giác khoé mắt hơi cay, con tim rung động từng nhịp

- Em sao vậy? Tôi nói gì sai sao? Đừng khóc đừng khóc.

Yun trở nên hoảng khi thấy mắt nó đã đỏ lên, tưởng là mình lại chọc cho cô gái này khóc. Nó lắc đầu, rồi nước mắt theo đó chảy xuống. Hắn cùng thêm rói, nói:

- Em đừng khóc nữa, tôi không giỏi dỗ con nít đâu!

Nó nhìn hắn, rồi nói:

- Em không còn thích cậu ta nữa, cái gì là quá khứ thì để cho nó ngủ yên chứ đừng bới móc lên..

Dừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Em không đi đâu cả, không bỏ anh lại nữa, được chưa?

Nói rồi nó nhón người áp môi lên môi. Hắn còn đang ngờ thì bị nụ hôn làm cho búng tỉnh..

Nụ hôn chỉ kéo dài vài giây, nó ngại ngùng không dám nhìn thẳng mặt.

- Em đây là dụ dỗ trước nhé..

Nói xong, hắn nâng cằm rồi đặt lên một nụ hôn sâu.

Khi kết thúc nó vùi đầu vào ngực hắn hệ như một con mèo nhỏ. Yun cười, tay ôm chặt lấy nó.

Nó khóc vì cảm động, vì bản thân đã không màng đến cảm xúc của đối phương. Khi thấy nỗi buồn vuron trên đôi mắt kia, khi nghe được giọng nói sâu sắc của hắn thì trong lòng trống rỗng.

Thì ra cả hai không ai muốn đối phương buồn phiền, ai cũng muốn nhận lấy phần tổn thương để rồi kết cục là tự làm đau chính mình...

Chỉ khi ở trong lòng hắn, nó cảm giác mọi giông bão của cuộc đời đều biến mất. Một cảm giác yên bình đến lạ kì

- Anh cũng đừng đi, đừng bỏ em lại..

- Ừ, không bao giờ bỏ em lại!

Hắn siết chặt vòng tay, tâm trạng tốt hẳn lên. Bởi vì họ đã hiểu được tâm tư cũng như tình cảm của đối phương. Trong tim họ, đã bị người kia chiếm lấy hơn một nửa mất rồi..

Bỏ qua giây phút lãng mạn vừa rồi! Ai có thể nói cho nó biết tại sao nó lại ở đây tiếp chuyện ông bà Trang, đồng thời là ba mẹ của Yun không?

- Lần đầu tiên gặp cháu, chúc mừng sinh nhật nhé!

Bà Trang vừa nói vừa nhìn đứa con trai đang nở nụ cười đứng cạnh cô gái nhỏ. Sao khung cảnh này lại giống như đang ra mắt nhỉ?

- Rất hân hạnh được gặp hai bác, cháu xin cảm ơn!

Nó dịu dàng nhưng nụ cười lại mất tự nhiên. Sao không mất tự nhiên khi cha con họ Trang đang đầu mắt kia chứ?

- Nhưng tại sao hai đứa lại đi cùng nhau?

Bà Trang dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn nó như thể nó đang dụ dỗ con trai bà..

Là ai dụ dỗ ai kia chứ !!!

- Dạ tại...

- Mẹ, đây là bạn gái con!

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Cấp 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 152: Bố vợ

Nghe như sét đánh ngang tai, cái gì mà bạn gái, trời ơi đây là chưa uống thuốc đúng không? Hay là hắn ta lại lên cơn dở chứng!!!!

Nó đơ, bà Trang và cả ông Trang cũng đơ chỉ có cái người vừa cất lời là đang hiện rõ ý cười trên đôi mắt.

- Haha, Minh Phong con nói xem có phải là do ta già nên tai nghe không rõ không?

Ông Bạch vừa kịp lúc đi đến và nghe, nụ cười dù vẫn nở nhưng lời nói nửa phần đã có sự bức tức. Nó lại khóc ròng..

Nhẹ nhàng từng bước tạo khoảng cách với Yun, nó mím môi cố tìm cách chuồn. Vừa được mấy bước đã bị Ken tóm cổ, nó một lần nữa khóc ròng..

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Cấp 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 153

Họ nói Bạch tiểu thư có khí chất, từ cử chỉ cho đến lời nói luôn làm cho người ta có ấn tượng tốt đẹp, và cũng làm cho họ không thể xem thường. Và họ cũng nói Trần tiểu thư đem thiện cảm đến cho người khác, đôi mắt vô cùng sắc bén khiến đối phương phải cảnh giác

Ngọc, như một vị tiểu thư danh giá từ vẻ ngoài cho đến chất giọng êm tai. Nhưng lúc này đây, cô giận quá mất khôn.

– Ngọc Phương, hai người đang nói chuyện gì mà vui vẻ thế?

Cen cố làm không khí dịu bớt, Kino chỉ nhún mày nhìn anh ta rồi nhìn Ngọc. Ngọc Phương hình như không để tâm đến thái độ khó chịu của ai kia, vẫn mỉm cười đáp:

– Lâu ngày không gặp, ôn lại chút chuyện cũ..

Sắc mặt Ngọc càng thêm khó coi, đã là người yêu cũ thì ôn lại cũ, chẳng phải là đang cố hàn gắn tình xưa sao?

Nhìn cô nàng kia xem, cười không biết môi miệng sao?

– Sắc mặt không tốt, Trần tiểu thư cảm thấy không khoẻ sao?

Ngọc Phương quay sang hỏi, môi hơi nhếch lên.

– À.. Tôi ổn!

Ngọc vừa nói vừa nhìn Kino, anh ta từ lúc chạm mặt vẫn nhìn cô nàng. Môi mấp máy, Kino mặt biến sắc..

– Ngọc Phương tiểu thư, xin phép cáo từ... Thiên Ân, đi thôi!

Ngọc cười, gật đầu nói với Ngọc Phương rồi kéo Cen rời đi. Để lại Ngọc Phương cùng Kino đứng đó, không một lý do giải thích vì sao đến và vì sao rời đi..

Lúc này, trong lòng Kino có một khoảng trống khi thấy bóng Ngọc rời đi cùng người khác.. Tựa như anh ta vừa vụt mất thứ quan trọng.

Buổi tiệc cứ như thế kết thúc, ai về nhà nấy, ai cũng cười vui nhưng riêng bốn người thì chẳng thể nào vui nổi...

– Chết tiệt, con nhóc đó đúng là không biết sợ ai. Đến cả điện thoại cũng không nhắc máy!

Hắn ngồi trên ghế, cố gọi với nó đã mất liên lạc hơn ba ngày kể từ buổi tiệc.

– Là mày làm người ta nổi giận..

Key ngồi phía đối diện, nhàn nhã cắt miếng bít tết ăn một cách ngon lành.

– Aissss, không quan tâm nữa, đồ cứng đầu!

Yun quăng điện thoại sang một bên, uống sạch ly nước lọc để hạ hỏa.

Từ bên ngoài nhà hàng có chàng trai đi vào, sát khí ngập tràn khiến chẳng ai dám lại gần.

– Yun, sao số của Như em gọi không được?

Kino ngồi xuống ghế, anh ta đã cố gọi cho nó mãi nhưng không ai nhắc máy..

– Sao số của Ngọc tôi gọi không được?

Yun hỏi ngược lại, giọng điệu khó chịu tột cùng. Kino nhún mày:

– Mặc gì hỏi em?

– Vậy cậu mắc gì hỏi tôi?

Kino cứng họng, Yun cũng im lặng không nói tiếp. Chỉ có Key này giờ vẫn ăn, anh ta ăn, ăn rồi ăn. Vừa ăn vừa xem tấu hài.....

– Đây, mau gọi cho em gái anh xem!

Kino nói với Key, anh ta dùng khăn lau miệng rồi đáp:

– Chuyện tình cảm của bản thân, đừng nhờ người khác, nhé!

Ngưng một chút rồi nói tiếp:

– Nhưng nếu tôi giúp, thì tôi được gì?

Ánh mắt loé lên vài tia sáng, quả nhiên Key luôn là con cáo biết tận dụng thời cơ...

– Anh/Mày muốn gì?

Cả hai đồng thanh, đương nhiên lúc này cái gì cũng phải chấp nhận cả. Vì ngoài Key ra không ai có thể giúp được!

Key đan hai tay lại, môi mỉm cười nhạt:

– Cứ làm theo cách của tao, take it easy~

Đã năm ngày trôi qua, nó vẫn dính chặt trong nhà không chịu ra đường, điện thoại ai gọi cũng không nhắc máy..

– Nhóc con, em định trông nằm trong nhà sao?

Ken đẩy cửa phòng bước vào, nhìn cô em gái đang chăm chú đọc sách trên giường mà thờ dài~

– Tạo thêm thu nhập cho gia đình, nắm mặc dù em không thích nhưng lại cảm thấy nó rất ngon!

Nó gấp cuốn sách lại, khuôn mặt không có chút gì là mệt mỏi. Ken dựa vào tường, cười nói:

– Vẫn chưa chịu dừng à?

Vừa nói vừa nhìn vào cái điện thoại phát sáng, có ai đó lì lợm không biết mệt là gì, gọi không được thì nhắn tin, không thấy trả lời thì lại gọi. Người này nhàn rồi quá rồi phải không?

Nó chẳng thèm liếc cái điện thoại đến nửa cái, nói:

– Anh ta mà gọi cho anh, đừng nói là em có ở nhà.

– Em..

– Đừng có nói giúp anh ta, dù ba có cho phép hai đứa qua lại nhưng em cũng không muốn qua lại với một kẻ ngốc!

– Anh cảm thấy cậu ta cũng không hẳn là ngốc...

– Ồ, ngu xuẩn thì đúng hơn!

– Em đang thích một kẻ ngu xuẩn..

-.....

Nó liếc anh, rồi úp mặt vào gối hét lên. Ken cười rạng rỡ nói tiếp:

– Em gái, nếu đã không muốn giận thì đừng giận

– Ai nói không muốn, em còn muốn đánh chết anh ta kia kia!

– Yêu nhau lắm cắn nhau đau a~

Ken vừa nói vừa rời khỏi phòng, để mặc nó la hét trong phòng. Vừa đi vừa bấm gọi cho ai đó:

– Tuyệt giao đi nhé, con bé không muốn gặp kẻ ngu xuẩn nữa nên chúc mày không may mắn!

Không đợi đối phương đáp, anh cúp máy. Đi về phòng làm việc, vừa kịp lúc Alex bước vào, Ken vừa cười vừa nói:

– Hôm nay trời thật đẹp nha~

Ngoài cửa sổ, tuyết rơi..

Nó vừa ăn gói snack vừa nhìn cái điện thoại, người kia cứng đầu gọi mãi không ngoi khiến nó vừa thương vừa giận..

– Có quá thành quá cố, cho chừa cái đồ chết tiệt nhà anh!

Nó lè lưỡi rồi để điện thoại sang một bên, bật chế độ không quan tâm.

Kẻ ngu xuẩn kia, hiện đang ở công ty nhưng đầu óc thì lại bay về phương trời nào mất rồi.

Hắn thờ dài không biết bao nhiêu lần, đứng dậy bước ra khỏi phòng làm việc về thẳng căn hộ riêng.

Trên đường về ghé mua ít thức ăn, về đến nhà đã ngã phịch ra ghế sofa...

Cũng mấy ngày rồi, cô gái kia chẳng thèm nhắc máy khiến hắn từ tức giận trở thành lo lắng. Nhưng hắn cũng biết mình lo lắng thừa thãi bởi vì bên cạnh nó có tận bốn vệ sĩ cao cấp: Minh Phong, Vĩ An, thiếu gia Trương và cả tên Alex. Cả bốn người như bốn bức tường thành cao sừng sững khiến hắn không thể vượt qua..

Bỗng Key gọi đến:

– Alo? – Hắn nghe máy

– Chuẩn bị đến đâu rồi? Đừng có nằm dài như xác chết nữa – Key cười

– Hôm nay?

– Ờ, chứ mày muốn sao? Nghe Vĩ An nói hôm qua nhóc con vừa đi ăn với thằng nhóc Tuấn Anh~

– Tao biết rồi

Nghe đến cái tên Tuấn Anh cũng khiến hắn khó chịu, cứ như bị dị ứng vậy.

Không nằm nữa, Yun đứng dậy đi vào bếp xoắn tay áo lên và nấu ăn.

Chỉ một lúc sau mùi thơm đã lan toả, hắn hài lòng rồi đem đi.

Nó đang ngủ thì ai đó gõ cửa:

– Vào đi.

– Tiểu thư, có người gửi đồ cho cô!

Cô hầu bước vào với cái hộp to, nó ngơ ngác đầu. Cô ta nhanh chóng đặt cái hộp lên bàn rồi ra ngoài.

Nó không có ý định mở cái hộp ngay nhưng mùi thơm lại thúc đẩy.

Ôm cái hộp để lên giường, nó nhìn nhìn

Có khi nào là lựu đạn hay khủng bố không? Không thể vì hệ thống an ninh ở đây nghiêm ngặt, muốn lên được tới đây chắc cũng đã được kiểm tra mấy lần rồi!

– Tên điên nào mùa đông lại đi gửi quà không biết nữa..

Ngáp ngán ngáp dài, từ từ mở ra.

Vừa nhìn thấy nó đã đơ ra..

Tất cả đều là thức ăn, từ snack cho đến thức ăn tự làm. Nó cảm hộp com tự làm, trên nắp hộp có dán tờ giấy ghi:” Ăn nhiều một chút”

Não hoạt động chậm, từ từ nó mới nhớ ra là ai..

Thì ra là hắn gửi, nó mím chặt môi.

Điện thoại lại rung lên, nó quên đi mà bắt máy:

– Alo, Ngọc hả?

Nó tưởng là Ngọc vì hai đứa có hẹn nhau đi ăn.

–.....

– Gọi sao không nói gì hết? Con nhỏ này điên à? – Nó nói

– Ủ, nhớ em.

Tay còn cầm hộp com xém xiu đã rót, giọng nói của hấn không phải Ngọc. Hạ Băng, mày là con ham ăn!

– Tôi cúp máy đây..

– Em còn giận?

– Ai rảnh hơi mà giận anh?

– Em!

– Tôi không nói chuyện với anh nữa!

Nó nhủ mày, không cúp máy cũng không nói lời nào. Đầu dây bên kia chỉ có tiếng thở đều, rồi hấn nói:

– Dạo này, ổn chứ?

Mỗi lần hấn hỏi câu này, nó biết hấn tâm trạng không tốt. Giọng nói khàn, dường như mấy đêm nay hấn ngủ không ngon..

– Tôi làm trứng cuộn cho em, tôi nghĩ em sẽ bỏ ăn nên đem đến. Đừng để bị cảm lạnh.

Hấn nói tiếp, nó im lặng một chút rồi nói:

– Anh..ngủ không ngon sao?

– Không có em, chẳng đêm nào tôi ngủ ngon cả..

Nó cảm thấy lương tâm cắn rứt, vì bản thân cứng đầu nên không chịu nghe máy khiến ai kia ăn không ngon ngủ không yên.

– Hạ Băng, có phải em cảm thấy mệt mỏi khi thích tôi không?

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Cấp 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 154: Đã đến hồi kết ?

◆N HỒI KẾT?

Chỉ cần một lần buông tay cũng có thể lạc nhau một đời.

Vậy hiện tại, hấn ta muốn buông tay? Hấn đã quá mệt mỏi với tính tình ương bướng của nó? Phải không?

Nó đáp lại là sự im lặng, cổ họng nghẹn lại không thể nói thành lời..

– Tôi làm em mệt mỏi, phải không?

Yun tiếp tục nói, lời nói đứt quãng dường như vì hấn ta đang đứng ở ngoài trời lạnh.

Nó nghe xong, lòng đã hốt hoảng tự lúc nào. Không phải, là hấn nghĩ sai rồi! Chỉ vì hai người thể hiện không tốt trước mặt phụ huynh trong bữa tiệc khiến mối quan hệ càng thêm rạn nứt. Nhưng không vì điều đó mà nó cảm thấy mệt mỏi.. Chưa một lần nào cả!

– Tôi đợi em dưới này..

Hấn đậu xe trước cổng đã từ lâu, nhìn lên cửa sổ phòng nó mà mỉm cười. Tắt điện thoại, định lấy điều thuốc ra nhưng lại thôi. Nó không thích mùi thuốc

lá..

Nếu nó không xuống, mối quan hệ càng thêm rạn nứt. Ngược lại, chính là được hàn gắn như xưa. Mà dù nó không xuống hẳn cũng đâu dễ dàng mà để mối quan hệ giữa cả hai nứt nẻ, nói thẳng ra hẳn không bao giờ buông tay nó!

Ngồi trong xe, tâm trạng hẳn rối bời, nếu nó không xuống thì phải là sao đây? Chẳng phải lại bắt đầu lại? Mà không, có thể chẳng còn cơ hội để bắt đầu lại nữa..

Hắn quay đầu nhìn về phía cổng, có ai đó đi ra bước chân vội vội vàng vàng.

À, có lẽ không cần bắt đầu lại đâu!

– Tên điên này, anh có biết bây giờ đang là bao nhiêu độ không hả?

Vừa thương vừa giận, nó vừa chạy đến vừa quát. Nhìn người con trai từ trong xe bước ra, nó dừng lại cách người đó vài bước.

Không nói nhiều, hắn vươn tay kéo nó ôm vào lòng. Cái ôm nói lên hết mọi điều, rằng hắn nhớ nó, rất nhiều..

– Anh điên lắm rồi, biết lạnh là gì không?

Nó vùi đầu vào áo hắn, miệng lí nhí nói. Hắn xoa xoa cái đầu nhỏ:

– Vào trong xe rồi nói chuyện..

Cả hai ngồi vào xe, nó giữ im lặng.

Lí do thứ nhất là ngại, thứ hai là ngại, tóm lại là ngại!

– Sao, chẳng phải đang giận sao?

Hắn bắt đầu giờ thói trêu chọc, mặt dù trước đó bản thân lo lắng!

– Anh nói đang đợi nên...

Như mọi lần, nó vẫn bị trêu chọc đến nghẹn lời...

– Bây giờ tính tội với em. Tại sao tôi gọi không nghe máy?

– Không thích

– Không thích cũng phải nghe

– Tại sao?

– Tại tôi thích

– Anh thích nhưng tôi không thích

– Kệ em, tôi thích em cũng phải thích!

– Anh, mặc kệ anh đồ dở hơi!

Nó nghiêng răng mở cửa, ừa hẳn khoá mất tiêu rồi còn đâu mà mở?

– Mở ra

– Chưa nói chuyện xong, em định đi đâu?

– Đi vô nhà, nói chuyện với tên ngốc như anh chỉ thêm tức

– Em nói ai ngốc?

– Nói anh đó!

– Tôi ngốc, vậy em đang thích một tên ngốc.

Nó cứng họng nhìn khuôn mặt đang nở nụ cười thoả mãn thêm tức.

Hắn cười đưa tay xoa đầu nó, nhẹ giọng nói:

– Không cãi nữa, chọc em giận rồi..

– Đồ dờ hơi.....

Hắn không đáp lại, nắm lấy bàn tay nhỏ. Cả hai im lặng ngồi trong xe, nó không dám nhìn qua nhưng có cảm giác hắn cứ nhìn chăm chăm vào mình.

– Đến bao giờ em mới chịu quay qua nhìn tôi?

Yun nói, hắn đã mất mấy hôm liền để gặp được mà giờ đến nửa cái liếc mắt nó cũng không có. Phải chăng do hắn ngày càng chiều chuộng nên cô nhóc này hoá hư?

Thật, mềm không được cứng cũng không xong!!

Nó cảm nhận được luồng khí hắc ám bao trùm lên xe, được rồi nó công nhận lá gan mình bé đi khi đối diện với Yun. Giờ đây nó cố gắng thoát khỏi tình huống khó gỡ này.

– Mấy hôm nay, giận đủ chưa?

Yun giọng mỉa mai nói

– Không có giận.

Nó đáp, cảm nhận được hắn dùng sức bóp chặt tay mình.

– Nói lại xem?

Haha, giờ hắn đã bắt được con mồi thì tại sao phải xuống nước?

– Không có!

Nó mím môi, nhìn thẳng vào mắt hắn nói

– Vậy tại sao anh gọi không nghe máy?

– Điện thoại hết pin

– Hết pin mấy hôm liền? Em không biết đi sạc?

-.....

– Em vẫn không biết mình nói dối tệ cỡ nào hả?

Đàm phán kết thúc, nữ chính thua cuộc thảm bại!

Yun thở hắt ra, cố kiềm con giận xuống. Suy nghĩ một lát rồi nói:

– Từ giờ đến lúc anh chính thức cầu hôn, em không được có mối bất chính với ai khác, nghe không?

Không hiểu sao nó lại bật cười, nụ cười khiến hắn ngỡ ngàng.

– Em cười cái gì?

Hắn hỏi, nó lắc lắc đầu rồi nói:

– Không biết từ khi nào, chúng ta đã tính đến chuyện kết hôn rồi..

Yun nhìn người con gái trước mặt, tựa như đoá hoa hồng trắng giữa mùa đông. Đoá hoa nhỏ kiên cường mạnh mẽ đang đợi chờ mà khoe sắc với bầu trời. Chỉ cần chăm sóc nâng niu thì hoa sẽ nở sẽ đẹp tuyệt..

– Em đợi anh..

Nó dùng một chút rồi nói tiếp:

– Đợi ngày anh đến cầu hôn em..

Trong lúc nhân vật chính đang đóng phim tình cảm thì lúc này đây nữ phụ đang tận hưởng giấc ngủ của mình.

Ngọc chui rúc trong chăn mặc kệ điện thoại reo inh ỏi!

– Alo..

Cô nàng ngái ngủ mắt nhắm mắt mở nghe máy, thì ra là bố mẹ đang đi công tác xa gọi về hỏi thăm. Nói được vài câu thì cúp máy, Ngọc leo xuống giường với đôi mắt sưng đỏ..

Thì ra cô khóc đến khi ngủ quên từ lúc nào mà chẳng hay

Pha cho mình ly nước chanh ấm, Ngọc vừa cầm điện thoại vừa kiểm tra cuộc gọi nhớ. Hàng chục cuộc gọi nhớ từ số của Kino, cô xem xong, không gọi lại cũng không hồi âm những dòng tin nhắn..

Không để bản thân bị phân tâm, Ngọc tìm lấy đồ ăn vặt, tự bật phim lên coi. Chỉ biết là vừa xem mà nước mắt cứ rơi rơi...

Ngọc nhớ đến lúc Kino cùng cô gái Ngọc Phương nói chuyện, hay là lúc cô và Kino cãi nhau. Tại sao lại khác nhau đến vậy? Tại sao cô không thể hiện dịu với anh ta? Tại sao anh ta không cư xử như thế với cô...?

Tuổi 18, tuổi trẻ với những bông bột với những tình yêu non nớt khao khát mà cháy bỏng. Tuổi trẻ dễ phạm sai lầm, vậy sai lầm của cô là lỡ thích anh ta..

Chỉ biết rằng tháng năm qua, cô thích anh từ lúc nào rồi. Vậy mà..

Liệu Đại Ngọc và Khôi Vĩ có đến được với nhau không? Tình cảm của họ có vĩ đại như Hạ Băng và Hoàng Nhật hay không?

Điều đó, chẳng ai lường trước được...!

Tập đoàn Minh Phong ngày càng phát triển, cùng với lợi nhuận họ kiếm được vài năm gần đây cũng khiến kẻ khác phát thèm. Bên cạnh đó, tập đoàn Hoàng Nhật, HK, KC, A.T.... Không hề kém. Thị trường gần như đã bị họ bao trùm!

Trên dãy hành lang của Minh Phong, tiếng giày cao gót gỗ xuống nghe đến rợn người. Một cô gái đi thẳng vào phòng tổng giám đốc với khuôn mặt chẳng mấy vui vẻ.

– Khu vực này không phải đã quyết định triển khai kế hoạch rồi sao? Tại sao lại gửi về cho em?

Nó đứng trước mặt vị tổng giám đốc đang chuyên tâm kí hợp đồng. Đây là dự án nó đã lập ra và dồn hết tâm huyết vào đấy, thế mà giờ lại bị trả về! Chết tiệt..!

Ken buông bút, đan hai tay vào nhau nhìn cô em gái rồi nói:

– Chủ sở hữu khu vực này không đồng ý hợp tác!

– Không đồng ý là thế nào chứ? Chẳng phải chúng ta chấp nhận sẽ chia lợi nhuận rồi sao?!

Nó nhún mày, Ken chỉ lắc đầu rồi đáp:

– Họ không cần lợi nhuận!

Một lũ tâm thần, lợi nhuận không cần thì chẳng phải bị tâm thần sao?!

– Nói thẳng ra thứ ta đưa ra không thuyết phục họ!

Anh nói tiếp. Nó im lặng một tí rồi nói:

– Em sẽ gặp chủ sở hữu!

Nó không đợi Ken nói tiếp đã rời khỏi phòng, vừa ra đã chạm mặt Ngọc.

– Này này đi đâu đi đâu?

Ngọc kéo nó lại, nó chỉ thờ dãi rồi nói:

– Dự án lại gặp trục trặc..

– Đạo này mày với anh ta ra sao rồi? Cãi nhau hay sao mà sắc mặt tệ vậy?

– Chắc tại căng thẳng quá thôi, không gì đâu!

Đạo này nó với hần ra sao sao? Yun hiện tại đi công tác, cả hai bận rộn và nó không thể liên lạc với hần mấy ngày rồi, chỉ nghe thư kí của hần nói sẽ truyền lời lại. Nếu Ngọc không nói nó cũng chẳng nhớ nữa!

Đẹp hần sang một bên, nó về phòng làm việc và kêu thư kí liên hệ với bên chủ sở hữu. Đúng như Ken nói, họ không muốn hợp tác và gây khó dễ cho bên nó!

Cuối cùng nó phải hẹn chủ sở hữu để bàn tiếp về dự án, thật rắc rối.

Trời hạ nóng bức, buổi tối sau một ngày mệt mỏi, sau khi làm hết số công việc còn lại cũng đã hơn 2 giờ sáng. Nằm chần chọc mà không ngủ được vì trong đầu vẫn còn nhiều thứ để suy nghĩ...

Điện thoại reng lên phá vỡ sự yên tĩnh..

– Alo

Nó bắt máy, bên kia cũng là sự tĩnh lặng đến khi người kia nói:

– Sao giờ này còn chưa ngủ?

Giọng nói quen thuộc, nó nghe đã nhận ra ai không cần hỏi. Chỉ thở phào nhẹ nhõm vì lo lắng cho Yun mấy ngày nay:

– Ngủ không được

Nó trả lời

– Nhớ anh ngủ không được? – Yun nói

– Vậy anh có nhớ em không?

– Ừ, nhớ em!

– Em cũng vậy..

– Không thức khuya làm việc nữa, tuần sau về xử tội em!

Nó cười thành tiếng, rồi nói qua chủ đề khác:

– Sao mấy hôm nay em gọi mà anh không nghe máy?

– Anh bận..

Chỉ hai từ thôi mà dễ dàng khiến tâm trạng nó đi xuống. Bận? Bận đến nỗi một cuộc gọi cũng không gọi được?!

Là bận hay... Đã từ từ nhàm chán?

– Ừ..

Nó đáp, cả cuộc gọi tối đêm đó chỉ nhàn nhạt mà kết thúc.

Tình cảm của họ vẫn bền vững, nồng cháy như ngày đầu. Vậy chẳng lẽ chỉ vì bận mà lại nhạt đi. Không, những lần trước hần bận cỡ nào cũng sẽ nhắn tin hoặc gọi cơ mà?

Chẳng lẽ..có người khác cướp hần đi rồi sao?

Những suy nghĩ đó cứ ám ảnh nó mấy ngày tiếp theo. Hôm nay là ngày gặp chủ sở hữu, mặc dù bên trong là đồng hồ đếm ngược nhưng bên ngoài vẫn tươm tất, gọn gàng toát ra vẻ đẹp.

Hiện tại nó ngồi đợi ở một nhà hàng nổi tiếng đã hơn 1 tiếng nhưng vẫn không thấy đối tác. Bản thân không có lòng kiên nhẫn nhưng đây là dự án đầu tiên của nó, nên nó không thể thất bại được nếu không người ba quyền lực, ông anh hai và anh ba sẽ cho nó ở nhà làm đứa con gái đảm đang mất!

Họ không muốn nó phải đau đầu, bị vùi dập như Ken trong thương trường!

Nhưng nó lại muốn như vậy!

Nó muốn mình có công việc có thể tự nuôi được bản thân chứ không thể sống dựa vào gia đình được.

Và vị đối tác không lịch sự mà đi đúng giờ đến giờ vẫn chẳng thấy đâu.

Nó thờ dài, mang theo cục tức trong người rồi khỏi nhà hàng đã không còn bóng người!

Nãy giờ nó để ý thấy nhà hàng hôm nay chẳng có một vị khách, nhân viên cũng có rất ít dù đây là một nhà hàng nổi tiếng. Định mở cửa rồi đi nhưng ai đó đã khoá!

Không phải chứ, họ không biết vẫn còn khách à?

Rồi bỗng cúp điện, xung quanh tối om. Tiếng gì đó phát lên khiến nó cảnh giác cực độ!

Lùi về phía sau vài bước thì đụng trúng ai đó, nó giật mình chưa kịp phản ứng thì đã bị ai đó ôm lấy

Đừng nói là nó xui đến nỗi đi gặp đối tác cũng bị bắt cóc nhé?!

Chết tiệt thật!

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Cấp 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 155: Câu chuyện nhỏ

Đó là một ngày trời xuân, đông vừa qua nhưng vẫn còn vương vấn đầu đây chút hơi lạnh.

Giữa nghĩa trang, những ngôi mộ đã được chăm sóc sau khi mùa đông trôi qua. Trước một ngôi mộ đặc biệt nằm dưới một cái cây to, ngôi mộ màu trắng tựa như tuyết vậy. Có một cô gái đứng đó, trên tay là bó hoa được chăm chút kĩ càng, khiến cho khung cảnh càng thêm cô độc và buồn bã.

Nó đứng đó, đứng trước nấm mồ của mẹ không biết bao lâu rồi. Đôi chân không còn cảm giác, chỉ biết trong lòng là một đồng hồ hỗn loạn.

– Mẹ, con gái mẹ đến thăm mẹ đây

Giọng run run, nụ cười buồn trên môi, nó cảm giác được từng nhịp tim đập lại nhói lên..

– Mẹ, mẹ có khoẻ không?

Nó nói, thanh âm chưa xót.

– Mẹ ơi, mẹ có còn nhớ con không?

Đôi chân quỳ xuống nền đất lạnh, cô con gái bé nhỏ đã về rồi đây. Nhưng có điều, đã trễ mất rồi

– Mẹ ơi, sao mẹ không trả lời con? Con về rồi, con về rồi mẹ ơi..

Từng câu, từng chữ, nước mắt rơi là chã xuống đất.

Ai nói nó mạnh mẽ, ai nói nó đã vượt qua mọi chuyện, ai nói nó đã quên chuyện năm xưa?

Từng giây, từng phút những nỗi ám ảnh cứ thâm nhập vào trong bộ não, trở thành những cơn ác mộng mỗi khi đêm về.

– Con xin lỗi, con xin lỗi, mẹ ơi..

Tiếng khóc trong nghĩa trang khiến cho người ta cũng buồn lòng theo.

Bầu trời ngày hôm ấy màu xám xịt, còn tiếng khóc của nó như muốn xé toạc bầu trời ấy ra. Để giải thoát nỗi buồn, để không ở thế giới đầy đau khổ này nữa.

Bao nhiêu thứ đã trải qua, sự trưởng thành cũng dần dần hình thành trong con người. Nhưng vết thương kia dù có lành cũng sẽ để lại vết sẹo trong một tâm hồn non nớt.

Rất lâu sau nó mới loạng choạng đứng lên, đôi chân tê rần.

– Mẹ, con về đây. Mẹ không tiễn con sao?

Nó tự cười nhạo chính bản thân mình

– Tạm biệt mẹ!

Đôi mắt sưng đỏ, nó cố giấu sự buồn bã một vào trong, không để ai thấy, không để ai chạm vào.

Hôm nay nó cố tình tới đây một mình, để không ai có thể thấy sự yếu đuối nó đã giấu. Vậy mà, thật tình cờ...

Người đó đã đứng ở đây không biết từ bao giờ. Trên tay là bó hoa, và khuôn mặt lãnh đạm nhưng sự chua xót lại hiện rõ trong đôi mắt.

Nó đứng như trời trồng, người ấy từng bước một bước tới.

– Con chào bác!

Hắn cúi gập người trước mẹ nó, cẩn trọng đặt bó hoa cạnh bó hoa nó.

– Anh đến đây làm gì?

Yun im lặng, đứng nhìn người con gái nước mắt lưng tròng trước mặt mình..

À thì ra cảm giác đau lòng là thế này. Là khi nhìn thấy cô gái mà bạn dành cả tâm chân tình đau lòng, tự khắc bạn cũng sẽ đau lòng theo.

– Đừng khóc nữa, ngoan nào..

Vươn tay và kéo nó ôm trọn vào lòng, ôm cả thế giới vào lòng.

Chỉ một tác động, những viên pha lê trên mi đã tự động vỡ ra và rơi xuống. Nó khóc càng lớn, như muốn trút hết nỗi buồn ra vậy..

– Anh xin lỗi, xin lỗi vì không yêu và bảo vệ em sớm hơn..

Hắn tự trách móc, chỉ trách bản thân đã không trưởng thành sớm hơn để người con gái này không phải đau lòng..

– Ba mẹ nuôi, họ bảo rằng họ không bỏ em đi, họ bảo sẽ đưa em đi du lịch, sẽ cùng em đón Tết, Giáng Sinh mỗi năm. Vậy mà vì em, vì em ngu ngốc chỉ biết nghĩ cho bản thân đã hại họ. Mẹ ruột, người em chưa từng thấy mặt, bà để em lại một mình, bà ấy...nếu bà ấy còn sống thì..

Nó nói trong từng tiếng nấc, nghẹn ngào.

– Nếu bà ấy còn sống, em sẽ cùng bà ấy và ba, anh hai anh ba đi nghỉ. Sẽ cùng nhau chụp những bức hình, sẽ cùng nhau ăn những bữa ăn. Sẽ cùng nhau làm những chuyện bình thường như những gia đình khác. Vậy mà..vậy mà vì em...

Nó như người điên, không ngừng gào thét, không ngừng đánh vào ngực hắn.

– Hạ Băng, Hạ Băng, bình tĩnh lại!

– Là tại em, ai cũng bỏ em đi cả. Em tồi tệ, em chỉ biết nghĩ cho bản thân, em là một đứa xấu xa. Anh mau buông em ra đi.. mau buông em ra đi mà

– Em không xấu xa, hay tồi tệ! Đừng như vậy nữa, anh không bỏ em! Cả đời này anh luôn ở bên cạnh em, yêu em. Kiếp này, kiếp sau anh nguyện chỉ yêu mình em.

Nó vùi mặt vào chiếc áo đã thấm đẫm nước mắt của hắn, mùi hương quen thuộc khiến tâm nó tĩnh lại.

– Em mệt rồi, đau lòng lắm, thật sự rất đau lòng..

Những lời nói nhỏ, tựa như một cơn gió nhỏ thổi qua vậy. Hắn càng ôm cô gái trong lòng mình chặt hơn:

– Anh sẽ cùng em vượt qua mọi thứ, mệt thì dựa vào vai anh này! Mọi chuyện ổn rồi, dù không ổn anh cũng sẽ biến nó thành ổn. Vậy nên, đừng đau lòng nữa, được không?

Đó là một ngày trời hạ, nó còn đang ở công ty để xử lý nốt đồng hồ sơ. Trời đã về khuya, nó dần dần hoàn thành xong. Đến khi xong cũng đã quá nửa đêm, tắt đèn và xuống dưới đại sảnh. Không phải chỉ có mình nó tăng ca, mà còn rất nhiều người khác. Họ đang vui vẻ đi theo từng cặp trai gái, trông thật đáng yêu.

Đột nhiên nó nghĩ đến hắn, không biết giờ hắn đang làm gì.

Điện thoại reng lên cắt ngang dòng suy nghĩ. Nó nhìn màn hình, mỉm cười bất máy:

– Em đây..

– Nhóc con, sao giờ này còn thức?

Giọng hần khàn, hình như sức khoẻ không tốt.

– Anh công tác thế nào rồi?

Yun đang đi công tác, nghe hần nói rằng chuyện hợp đồng có sai sót nên bên đối phương tìm cách giờ trò!

– Ừm, ổn rồi...

– Vậy thì tốt rồi! – Nó đáp

– Em lại tăng ca?

– Em? Không có, em đang ở nhà..

– ...

Hần chỉ đáp lại bằng sự im lặng rồi cúp máy. Nó nhủ mày nhìn điện thoại, chắc là do tín hiệu yếu, nó suy nghĩ như thế.

Lập tức ra ngoài nơi tài xế đang đợi, nó mệt mỏi ngồi vào ghế sau, xoa xoa đầu vài cái rồi nói:

– Về nhà thôi..

Thế nhưng chiếc xe lại không chạy, và người tài xế cũng im lặng. Nó nhủ mày càng chặt, đầu hơi đau vì vài ngày gần đây nó ăn không ngon ngủ không yên. Và đó chỉ là một phần, phần còn lại có lẽ mỗi khi hần đi công tác tâm trạng nó sẽ bất an vài phần.

– Làm sao vậy, xe lại hỏng sao?

Nó thờ dãi, tay xoa thái dương. Tuần trước, anh hai vừa đổi xe cho giờ lại hỏng? Có cần phải xui đến thế không?

– Tiểu thư, hình như cô lên nhầm xe rồi!

Giọng nói quen thuộc, nó cứng đờ người.

Một hai ba giây trôi qua, từ từ ánh sáng trong xe mở lên. Chàng trai ngồi đó, điều thuốc còn đóm lửa hồng chưa dập tắt trên tay chàng, cửa sổ mở khiến làn khói bay ra ngoài.

– Anh không phải đang bên Ý sao?

Nó ngạc nhiên, chẳng phải là tên đáng ghét Yun sao? Hần đang công tác bên Ý cơ mà?!

– Nếu đang bên Ý thì làm sao biết người tôi hết mực tin tưởng, yêu thương lừa gạt chứ?

Haha, đang giận sao? Chết chắc rồi.

Không cần giữ hình tượng, từ ghế sau nó leo lên ghế phụ.

– Làm trò gì đấy?

Hần nhủ mày, ngón trỏ dập tắt điều thuốc.

– Em..

– Tại sao lại nói dối? – Hần cướp lời

– Em không...

– Hình như càng ngày em càng lớn gan? Có phải em nghĩ tôi đi công tác nên không biết gì?

Hần giận thật rồi, chỉ cần xưng hô tôi là biết giận thật rồi!

– Không muốn anh lo thôi..

– À, không muốn tôi lo...

– Sau này sẽ không như vậy nữa mà

– Làm sao tôi tin em được? Có lần một sẽ có lần hai ba, với em cái gì em cũng dám lắm!

Nó dùng ánh mắt cún con cầu xin sự tha thứ, hấn vừa bắt gặp đã thấy tim đập liên hồi. Phải rồi, anh hùng làm sao qua được ải mỹ nhân.

– Nịnh nọt!

Hấn cười xoa đầu nó.

– Anh về nước khi nào?

– Mới chiều nay thôi, vừa xuống máy bay đã phải về giải quyết hồ sơ còn lại nên không gọi cho em được!

– Sao không về nghỉ ngơi? Đến đây làm gì?

Nó tự hỏi này giờ hấn làm gì ở đây, vào giờ này?

– Tình báo rằng đã bốn ngày em tăng ca, đến xem phải thật không?!

Tình báo, vừa nghe nó đã biết ai. Haha, Ngọc à cũng ăn cơm nhà lo chuyện người ta sao?

Hấn vừa nói vừa dùng ánh mắt giết người, nó cười cười ôm choàng lấy cánh tay hấn.

Yun không nói gì chỉ néo má nó. Không gian yên bình, nó thích thế này, chỉ hai người..

– Khuya thanh gió mát, một nam một nữ trong không gian mờ mờ ám ám thế này, em nghĩ người ta sẽ làm gì?

Yun cười gian, nó thì đang trong tình trạng mệt mỏi nên lơ mơ trả lời:

– Làm những gì nên làm thôi.

Đến khi trả lời, nó mới nhận ra điều mình vừa nói nguy hiểm thế nào. Và lúc đó đã muộn, hấn nhanh chóng leo qua, hạ ghế và đè nó xuống.

– Em nói nhầm...

– Nhầm chết người rồi cô bé!

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Cấp 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 156: Món hời béo bở

MÓN HỜI BÉO BỞ

Nó tròn to mắt hai tay chống lên ngực Yun, cảm giác bất an dâng lên.

– Anh... Anh định làm gì?

– Chẳng phải em nói là làm những gì nên làm sao?

Hấn cười gian tà, nó liền muốn tát cho mình một cái!

Hấn từ từ lại gần, nó lại chẳng còn đường lui, liền nhắm tịt mắt lại.

Nhưng một hồi sau vẫn không có động tĩnh gì, rồi nghe tiếng cười nhỏ..

– Anh xấu xa đến vậy sao?

Hắn vùi đầu vào mái tóc thoang thoảng mùi hương của nó, nhỏ giọng nói.

– Anh...đồ chết tiệt, aaaaaaaa

Trong ánh đèn mờ ảo, khuôn mặt nó hơi ửng hồng lên. Nó cảm giác da mặt như bị thiêu đốt. Cái tên điên này, tại sao vẫn giữ thói thích trêu chọc người khác vậy? Mà nói đúng hơn là tại sao lại thích trêu chọc nó đến vậy?

– Nhóc con, anh nhớ em.

Hắn ôm nó trong vòng tay siết chặt lại, trong đầu đã lên kế hoạch về chung nhà từ rất lâu, và có lẽ đã đến lúc thực hiện

Tiếp sau đấy, trong lặng lẽ hắn đã bắt đầu kế hoạch được cho là quan trọng nhất trong đời mình: Đưa nàng về dinh!

Bước đầu tiên trong kế hoạch chính là cầu hôn, nhanh chóng bắt lấy đối phương!

– Món gan ngỗng này, cũng được đấy!

Key nhâm nhi, đưa ra nhận xét cho món gan ngỗng vừa dọn lên.

– Họp mặt đầy đủ thế này, chẳng lẽ bị đuổi việc hết rồi sao?!

Cen vừa đến đã châm chọc, và anh ta nhận được câu trả lời là ánh mắt giết người của những người còn lại.

– Okay okay, tôi chỉ thắc mắc thôi mà!

– Cái người hẹn chúng ta ra đây, đâu rồi?

Ken xoa xoa cổ tay, cả ba người họ vừa nhận được tin nhắn của ai đó và ai đó đã đến trễ. Đúng là không có phép tắc

– Đạo này cô em gái của hai cậu, ngày càng phát huy năng lực rồi nhỉ? – Cen nói

– Còn nhớ dự án 6 năm trước bị bác bỏ chứ?

Ken mỉm cười, xoay xoay ly rượu. Dự án ấy chính tay Vĩ An và anh đã làm nên, nhưng vì một số trục trặc cũng như trùng hợp thay, nó gặp chuyện. Ông Bạch đã bác bỏ, đó cũng lí do khiến Vĩ An ngồng cuồng mà bỏ đi! Mọi người đều biết việc này, trừ nó.

Hai người còn lại trên bàn ăn im lặng, đợi anh nói tiếp:

– Con bé đã tìm ra dự án ấy và lập tức triển khai, lần này ông ấy không thể bác bỏ nữa! – Anh cười

– Chẳng phải nói rằng khu vực đó không thể mua được sao? Đó cũng là lí do khiến dự án ấy bị bác bỏ! – Key tiếp lời

– Đúng vậy, nhưng bằng cách nào đó con bé đã liên hệ được với chủ sở hữu – Anh nói

– Nghe bảo người sở hữu đã đổi, lúc trước ông già tở cũng muốn mua nhưng không được, nghe tin có người mua ông liền hỏi hạn đã không kiên trì! – Cen thờ dài

– Người mua hẳn rộng túi sau khi mua được nhỉ? Thật tò mò về nhân vật tài ba này đây..

– Chẳng phải chúng ta hiểu nhau quá rõ sau?

Một giọng nói bất ngờ xuất hiện, Yun điềm tĩnh ngồi xuống chiếc ghế còn lại. Và dĩ nhiên hắn nhận được ánh mắt ngạc nhiên của những người còn lại.

– Ý Trang Hoàng Nhật chú là...?

Cen hỏi, đôi môi nhếch lên tỏ vẻ thích thú.

– Cái giá phải trả cũng không phải đắt, rất đáng đồng tiền!

Hắn cười, đúng vậy cái giá để trả cho khu vực này rất đáng. Dù có cao đến mấy, hắn cũng mua bằng được. Vì việc này đã nằm trong kế hoạch rồi.

– Khoan đã, chẳng phải khu vực ấy vô dụng trong tay mày sao? – Key hào hứng

– Không hề... – Hắn cười nhạt

– Vậy nói cho tụi này nghe, chú định làm gì?

Ken bình thân, mỗi cười nhạt vì anh biết hấn đã có tính toán trong đầu mình.

– Vụ này, tôi cần mọi người giúp!

Yun nói, ánh mắt loé lên tia sáng. Đây sẽ là phi vụ mà hấn đặt nhiều tâm huyết nhất, chiếm lợi phẩm sẽ là người con gái mà hấn yêu: Bạch Hạ Băng!

Quay trở lại với hiện tại, nó còn đang bị một vòng tay ôm từ phía sau, khung gian xung quanh là một màn đêm bao phủ.

– Ai đó?

Nó vùng vằng, nhưng vòng tay ấy như sắt thép không thể gỡ ra được. Rồi hơi thở nóng ẩm phả vào tai nó, giọng nói cất lên:

– Xin chào..

Không phải giọng nói quen thuộc, là một giọng nói xa lạ. Hơi thở kia khiến da gà nó nổi hết cả lên, đối phương là một người đàn ông. Nó tưởng tượng ra một tên đàn ông đáng sợ với làn da đen xạm, khuôn mặt dữ tợn.

– Ai đó? Mau buông ra! – Nó gắt

– Bình tĩnh nào! Chắc chắn, Bạch tiểu thư cô thật đẹp, thật thơm.. – Người đàn ông nói

– Ông muốn gì?

– Muốn gì sao? Haha, trong tay tôi là phu nhân tương lai của Trang Hoàng Nhật, cô nói xem tôi muốn gì?

– Ai nói với ông tôi là vợ của Trang Hoàng Nhật? Nguồn tin của ông thật kém.

– Vậy cô nghĩ gì về hấn ta? Một người đàn ông hấp dẫn đẹp trai, là giấc mơ của những cô gái, giàu có..

– Đối với tôi, anh ta chỉ là tên khó chịu lắm tiền, dùng vẻ bề ngoài dụ dỗ con gái, biến thái!

– Hmmm, vậy nếu anh ta cầu hôn, cô sẽ đồng ý chứ?

– Còn tùy!

Nó buộc miệng nói và không ngờ rằng đã làm ai đó tức giận!

Đèn bỗng được bật sáng, nó nhanh nhẹn gạt mạnh tay người đàn ông kia ra. Và điều bất ngờ là:

– Tùy là tùy thế nào?

Yun đứng đó, đuôi mắt nhếch lên. Hấn bóp nát cái máy đổi giọng trên tay, vậy là hấn đã và đang nổi điên!

– Anh, anh đang làm cái trò gì vậy?

Nó còn chưa hết ngạc nhiên thì đã phát hiện xung quanh là vài khuôn mặt quen thuộc. Chẳng hạn như hai ông anh, anh em họ Lâm, Ngọc. Và thứ nó tò mò, Trang Hoàng Nhật hấn ta đang làm gì ở đây?

– Mọi người đang giờ trò nữa vậy?

Nó liếc họ, và ai nấy đều giả vờ là mình vô tội.

– Còn anh nữa, không phải đang đi công tác sao? – Nó nhìn hấn

– Anh có việc quan trọng hơn phải làm.

Giờ phút cảm động ấy, đẹp đẽ ấy có lẽ nó không bao giờ quên được..

Trang Hoàng Nhật hấn tay cầm hộp nhẫn và nói bằng cả tấm chân tình:

– Bạch Hạ Băng, em có đồng ý lấy anh không? Anh sẽ nấu ăn cho em mỗi ngày, mưa sẽ che dù cho em, không để em chịu khổ. Cả cuộc đời, anh nguyện chỉ yêu mình em. Nhóc con, nếu em từ chối anh sẽ cầu hôn lần 2, lần 3 và đến khi em đồng ý mới thôi. Em cười anh, anh có tiền có sắc, gia thế không thua một ai, em chỉ có lợi không hại. Vậy tại sao em lại từ chối một món hời béo bở chứ, đúng không?

Hắn miệng cười không thua ai, khiến nó vừa cảm động vừa buồn cười..

Người con trai này, lúc nào cũng có mặt trong cuộc đời nó cả. Tâm chân tình ấy, nó dần dần nhận ra, rằng đó là sự chân thành đẹp nhất mà nó thấy.

– Em..

– Chàng trai, cầu hôn mà không quỳ xuống thì không có chút chân thành gì cả! – Cen la lên

– Anh đừng làm vậy!

Quá muộn, hắn nghe xong đã quỳ một gối. Nó luống cuống không biết làm gì, hắn tiếp tục nói:

– Anh đã được sự cho phép của ba mẹ hai bên, mặc dù vẫn còn gặp rắc rối ở mấy ông anh của em nhưng không sao, anh có thể giải quyết được! Em chỉ cần gật đầu, mọi việc còn lại để anh lo.

Nó cảm giác nước mắt lưng tròng, bản thân nó biết ba mình rất khó, yêu cầu của ông không hề thấp. Vậy mà hắn đã được sự đồng ý của hai bên ba mẹ, điều đó chứng tỏ hắn đã tốn không ít công sức. Người đàn ông này, đáng để nó dựa vào cả đời

– Bạch Hạ Băng, em có muốn nhận món hời này không?

– Em..

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Cấp 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 157: Lễ cưới

Em không nghĩ rằng mình sẽ yêu anh..

Thật ra, em ghét anh, rất ghét!

Ghét cử chỉ kiêu ngạo, khuôn mặt đẹp trai ít khi nở nụ cười. Ghét giọng nói châm biếm, mỉa mai và cay nghiệt của anh. Ghét cả hành động, ánh mắt bình tĩnh mỗi khi gặp vấn đề! Em ghét con người anh..

Nhưng... mỗi khi nghĩ đến khuôn mặt lộ ra vẻ lo lắng, sự mệt mỏi hắn lên trên đôi mắt khi mà anh tìm kiếm em: em từ ghét hoá thương.

Em xin lỗi và cũng cảm ơn anh trong thời gian qua

Hẹn sớm gặp lại nhau, Trang Hoàng Nhật.

Chọn một người cùng ta sống cả đời là một chuỗi hành trình khó khăn: Nước mắt, nụ cười và đau khổ đều có cả. Nó dần vật ta, khiến ta đôi khi trở thành trò hề trong mắt thiên hạ..

Nhưng chỉ những ai đang trong hành trình đau khổ ấy mới hiểu cảm giác hạnh phúc là gì!

Ánh nắng chiều tà đang dần tắt, ánh sáng nhạt nhẽo nhưng lại đẹp vô cùng..

– Cả đời tao chưa từng nghĩ, mình sẽ giương mắt nhìn nhóc con rơi vào tay người khác..

Bạch Minh Phong hai tay anh đút vào túi quần, khuôn mặt giọng nói có chút mất mát.

– Vì vậy mày nên đối xử tốt với Bạch Hạ Băng, nếu không cả đời này đừng mong đến gần con bé!

Trang Hoàng Nhật vừa cài nút áo, môi vừa nở nụ cười:

– Hôm nay là ngày tao kết hôn, sao tao không nghe lời chúc mà toàn là đe dọa không vậy?

À, hôm nay hắn kết hôn vậy mà này giờ không có được một câu chúc mừng.

Ừmmm, cũng chẳng sao cả, dù gì hắn cũng kết hôn thôi!

– Được rồi, vậy tao chúc mày mau mau bị ai đó đánh cho bại liệt, rồi đau khổ trả tự do cho nhóc con!

Key mở miệng, lời chúc có chút... cay nghiệt.

– Thôi, dẹp mày đi!

Hắn nhủ mày, bạn thân, con mẹ nó!

Người chủ trì hôn lễ là do ông Bạch, cha của cô dâu.

Hôn lễ tổ chức vào buổi chiều tối, khách đến dự toàn có tiếng trong ngành, từ doanh nhân cho đến nghệ sĩ. Đây là hôn lễ giữa hai nhà Trang và Bạch, cả hai nhà đều máu mặt khiến người ta nể sợ!

– Chủ rể hôm nay trông thật bảnh bao aaaa~

Hai anh em họ Lâm bước tới, dù miệng nói lời chúc mừng nhưng không hiểu sao vẫn nghe thấy một chút đùa cợt..

– Cảm ơn vì đã nể mặt chúng tôi mà tham dự.

Hắn nói, hôm nay phải nén, nén sự tức tối xuống mà tiếp những tên mặt dày này...

Quân tử trả thù mười năm chưa muộn!

Cả buổi tối hôm đấy, không biết hắn đã bị chọc đến phát điên bao nhiêu lần. Và trong đó có cả cô vợ xinh đẹp của mình nữa..

– Gần tới giờ lễ rồi mà vẫn không thấy nhóc con, nói xem có phải ngủ quên không?

Key đứng cạnh với vẻ mặt lo lắng, thật ra khi nhìn cô em gái nhỏ của mình kết hôn, anh cũng rất vui cho nó, nhưng lại cảm giác như trong lòng thiếu đi cái gì đấy...

– Trang Hoàng Nhật, cô dâu của con đâu? Đáng lẽ giờ này phải có mặt rồi, còn mười phút nữa đến giờ, con liệu mà quản!

Ba hắn lại nói, dù miệng nở nụ cười nhưng lời nói đằng đằng sát khí.

Hắn cũng đâu có muốn sự chậm trễ này, hắn đã cho người đi tìm và gọi nhưng không có chút tin tức..

Lòng trở nên bất an.

– Còn 8 phút nữa là bắt đầu rồi...

Vĩ An vừa nhẩm từng giây, miệng nở nụ cười thích thú xem ‘ Em rể tương lai ‘ làm gì. Mặc dù khi hắn biết mình cưới cô nhóc này phải làm em rể, có thêm vài ông anh vợ bằng hoặc nhỏ tuổi xuất hiện, hắn đã chấp nhận!

– Bây giờ không thấy Tuấn Anh.. hay là..!

Kai cười cười nói, câu nói lấp lửng nhưng hàm ý lại sâu xa. Trang Hoàng Nhật vừa nghe đã nhủ mày, sắc mặt khó coi.

Nếu như lễ cưới hôm nay không diễn ra, hắn sẽ lột da ai gây ra nguyên nhân!

– Còn ba phút nữa, đi thôi!

Vĩ An đứng dậy, ánh mắt xa xăm.

– Trễ mất rồi trễ mất rồi, Trang Hoàng Nhật sẽ giết tao chết mất!

Nó mang đôi giày cao gót chạy, đằng sau là Ngọc. Thật trùng hợp, đi trễ vào đúng hôn lễ của mình, con bà nó chứ!

Hôn lễ diễn sau hai tháng kể từ ngày nó gặt đầu nhận lời cầu hôn. Mọi thứ hắn đã chuẩn bị từ trước, nhưng vì các bậc bề trên chọn ngày lành tháng tốt nên phải dời đi dời lại.

– Hay lắm, một lát nữa tao sẽ bị mấy ông anh và chồng tương lai của mày lột da!

Ngọc vừa chạy theo vừa nói, cô chắc chắn sẽ bị mắng.

– Này này mày không được phép lái xe!

Vừa thấy nó chui vào ghế lái thì Ngọc đã la toáng lên. Nó nói:

– Giờ này mà còn phép tất gì nữa, trước khi thành cô dâu thì hãy chơi hết mình đi chứ!

Vì vậy, chiếc siêu xe băng băng trên đường đến hôn lễ..

Tại hôn lễ, mọi người bắt đầu xì xào vì sự vắng mặt của cô dâu. Lễ cưới mà không có cô dâu, vậy chú rể phải cưới ai? Rể phụ chắc?!

– Còn một phút nữa..

Vì An này giờ vẫn tính giờ, thời gian dường như trôi rất chậm. ...

– Cô dâu tới rồi!

Một người hét lên.

Mọi người nghe tiếng ma sát bánh xe bên ngoài, tiếng giày cao gót đập xuống đất..

– Xin chào...

Ngọc cười, nhanh chóng lấy lại phong độ. Cô nàng mặc bộ váy màu trắng rất đẹp khiến người kia tưởng cô dâu..

Ông Bạch nhú mắt ánh mắt không hài lòng.

– Cô dâu đâu rồi?

– Không phải cô dâu sao? Trông đẹp thế kia mà!

Tiếng nói xì xào, khiến Lý Khôi Vĩ nhìn Ngọc, môi nở nụ cười.

– Có lẽ cô dâu của mày không đến rồi..

Vừa nói xong, một thân ảnh mỹ miều xuất hiện..

Váy cưới trắng càng làm nổi bật nước da ngân của cô dâu. Trên mái tóc là chiếc vương miện nhỏ do chính tay Bạch Minh Phong thiết kế. Bộ váy cưới và đôi giày, bộ vest của hấn đang mặc là món quà cưới của họ Lâm.

Giây phút bước vào, tất cả ánh mắt đều nhìn vào cô dâu xinh đẹp. Và cô dâu lại nhìn chú rể mỉm cười hạnh phúc!

– Trang Hoàng Nhật, cậu phải thề sẽ bên cạnh con gái tôi Bạch Hạ Băng cả đời, trong lúc khó khăn, nghèo khó, bệnh tật, sẽ yêu thương cô dâu. Cậu đồng ý lấy con gái tôi làm vợ hay không?

Ông Bạch nói.

– Con đồng ý!

Hấn không do dự..

– Bạch Hạ Băng, con sẽ lấy Trang Hoàng Nhật làm chồng không?

Không như hỏi hấn, ông Bạch chỉ hỏi vồn vện một câu. Nó cười khế, nhìn người con trai trước mặt rồi đáp:

– Con đồng ý..

– Ta tuyên bố kể từ giờ hai đứa sẽ là vợ chồng. Trang Hoàng Nhật, chỉ cần cậu làm con gái tôi đau khổ, đừng trách tại sao tôi không nể tình!

Ông Bạch mỉm cười nói, hấn gật đầu chắc nịch!

Giây phút đeo nhẫn, tiếng vỗ tay không ngớt bên dưới và chú rể đã hôn cô dâu. ...

~ Hoàn ~

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Cấp 2* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 158: Ngoại truyện: Chuyện ở hôn lễ (1)

Các bạn không nghĩ lễ cưới kết thúc trong yên bình như thế chứ? Không không, tôi không để cho tác phẩm này tẻ nhạt thế đâu!

Khoảng khác trao nhẫn cưới, tim cả hai hoà chung một nhịp đập, trong ánh mắt chỉ có duy nhất bóng hình của người ấy: người cùng họ sống hết quãng đời còn lại.

Tiếp theo, là màn không thể thiếu: nâng ly chúc mừng.

Vừa đi tiếp khách, vừa uống rượu thì tưởng chừng sau một tiếng đồng hồ đã xong. Nhưng đời đâu như là mơ: nó đã bỏ qua một vài vị khách đặc biệt!

– Ai ngờ đâu cô em gái nhỏ đã đi trước anh một bước rồi.

Key cười, tay vỗ nhẹ lên đầu nó vẫn như xưa, chứa đựng tình cảm nhiều xiết bao. Anh ta đâu ngờ có ngày mình nhìn cảnh cô em gái lên xe hoa..

– Dù có ra sao đi nữa, em vẫn là nhóc con của anh..

Nó nở nụ cười chứa chan niềm hạnh phúc.

– Giờ em đã là vợ người ta, thật tiếc cho một mỹ nhân lại sa vào lưới của yêu nghiệt.. – Cen thờ dài, đùa nói

– Vậy thì chẳng phải anh cũng là một yêu nghiệt đó sao? Khiến bao nhiêu cô gái phải đau lòng như vậy, thật quá là.. Chắc chắn

Nó cười đáp lại, bộ dạng bất lực khiến mọi người bật cười. Cen cứng họng, nhìn nó rồi nói tiếp:

– Yêu nghiệt đại nhân nhà em mới là đáng sợ!

– Không sao, em tự biết lo liệu mà!

Nó đáp lại lời cảnh báo của Cen, môi cười tươi. Mà phải rồi, lúc nãy hẳn ta bảo nó lại đây với mọi người trước rồi biến đâu mất. Chắc, chẳng biết lại đi đâu rồi..

– Cảm ơn, cô ấy biết rõ mà!

Một vòng tay ôm ngang eo khiến cả người nó dựa vào thân thể rắn chắc, ấm áp. Giọng nói nhàn nhạt, lộ ra vẻ đắc ý!

– Anh...

– Em uống ít rượu thôi, không tốt!

Yun chặn lại, vẻ mặt điềm tĩnh. Nó gật gật đầu, đúng là nãy giờ đi tiếp khách uống hơi nhiều, nhưng từ lượng nó không tởn nên chắc không sao. Tân lang, anh có phải lo xa quá không?

– Tiệc vui, uống một hôm cũng không sao đâu!

Nó nói, nâng ly cùng với Cen rồi uống một ngụm. Chứng tỏ cho hẳn thấy mình vẫn chưa say. Yun im lặng, đợi nó uống xong rồi mỉm cười nói nhỏ vào tai nó:

– Sợ em về làm loạn...mai không xuống giường được!

-.....

Thiếu gia họ Trang này, câu nói này không phù hợp với nụ cười chói lóa ấy đâu!!!

Nó sặc, nuốt nuốt ngực rồi liếc hẳn. Yun mỉm cười đắc ý, nâng ly nói:

– Cảm ơn vì đã đến chung vui cùng chúng tôi!

– Khách sáo làm gì, người nhà cả! – Key cười

– Đây, đối xử cho em gái tôi đáng hoàng, không thì kể cả cậu có là trời tôi cũng đem con bé về! – Ken nói

Yun nhìn Ken, rồi nhìn cô dâu của mình nói:

– Tình yêu mà tôi dùng cả một đời theo đuổi, không phải muốn cướp là cướp được!

Nó chạm ánh mắt với hẳn, lòng rung động không ngừng.

– Được rồi, được rồi, tình yêu cả cuộc đời của anh! Thế sinh lễ là gì? Ấy daaaa, Trang thiếu gia, không phải là chỉ có chiếc nhẫn thôi chứ? – Kai cười

– Đúng vậy, đúng vậy... – Nó cười, chọc ghẹo hân

Yun nhìn nó, rồi nhẹ nhàng nói:

– Tặng anh cho em.

– Ai mà thêm anh chứ, tự luyện! – Nó đỏ mặt

– Chúng tôi ăn bánh gato phát ngân rồi, thật sai lầm khi đến dự mà! – Key nói

– Biết vậy thì mau mau kiếm vợ đi! – Yun nói

– Ông đây không cần, một mình phiếu bạc chốn giang hồ đã thoả mãn lắm rồi! – Key gật gù

– Ủ, cổ lên, mày là con một mà! – Ken nói

– ... – Key nghĩ đến cảnh ba mẹ anh biết không có người nối dõi thì khóc ròng

Mọi cười bật cười, bầu không khí ấm cúng vui vẻ. Ngọc cũng đến từ lúc nào, cô nàng vừa thấy đại ma vương đã cười cười rồi đánh trống lảng ngay.

– Thế tuần trăng mật định đi đâu?

Cô nàng háo hức.

– Vẫn chưa...

– Nghi ngơi ở nhà vài ngày trước.- Yun xen vào không cho nó nói

– Tại sao? Chẳng lẽ không có đi tuần trăng mật à? – Kai hỏi

Hân nhìn tân nương của mình, ánh mắt gian tà lướt trên làn da trắng mịn kia, nhếch mép nói:

– Sợ mấy ngày tiếp theo xuống giường không nổi..

Lần thứ n bị hân ghẹo đến đỏ mặt, được rồi, nó mặt không dày như Trang thiếu gia đây!

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Cấp 2* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 159: Ngoại truyện: Chuyện ở hôn lễ (2)

Từ khi buổi lễ bắt đầu, cô dâu lẫn chú rể bị chúc rượu không ít. Nhất là cô dâu, uống khá nhiều dù chú rể nhiều lần đỡ rượu thay.

Đến khi tàn tiệc tiễn khách, nó xiêu xiêu vẹo vẹo cười ngây ngô. Đến một lúc không chịu nổi nữa thì dựa hân vào người bên cạnh.

– Đã bảo uống ít, tại sao em không nghe lời?

Hân kéo nó dựa vào mình, tay vén vào sợi tóc rơi xuống khuôn mặt nhỏ ửng hồng kia. Từ lượng hân tốt, vài ly rượu kia không nhằm nhò gì. Nhưng cô gái này thì không phải vậy, uống nhiều đến mức mơ mơ màng màng. Quả là không biết lượng sức mình mà!

– Em không có..

Nó ngước lên, đôi mắt long lanh như mặt hồ tím. Yun cảm thấy tim mình đập rộn ràng, cả người nóng ran. Nó cảm thấy có gì đó kì lạ liền đẩy hân ra, cố đứng vững cúi chào vài vị khách cuối cùng.

Đến khi khách về hết, nó liền đi về phía Ken:

– Về thôi!

Ken quay sang nhìn cô em gái say rượu của mình, rồi nhìn em chồng đang đi lại với vẻ mặt hăm hăm.

– Nhóc con, em có phải nhầm rồi không? – Ken cười

– Không có, tuyệt đối không! Mau, chúng ta về nhà thôi! – Nó gật đầu chắc nịch

– Nhóc con, em đã lấy chồng rồi phải theo chồng chứ, bây giờ đòi về thì chắc nhà chúng ta sẽ cháy mất – Anh cười vuốt đầu nó

– Anh hai, em xin lỗi.

– Xin lỗi cái gì chứ, có phải bắt em đi xa đâu. Với lại chúng ta còn làm chung công ty, ngày nào chả gặp. Em nhìn em đi, còn chưa về nhà chồng đã mè nheo rồi.

– Không sao, đừng sợ bị ăn hiếp. Nếu hấn ta đối xử với em không tốt, lập tức viết đơn về nhà, chẳng lẽ chúng ta không nuôi nổi em sao?

Key từ phía sau bước tới nói, vừa nói vừa nhìn ai đó đang giận dỗi. Nó gật đầu, tỏ vẻ nghiêm túc nói:

– Chỉ cần anh ta đối xử với em không tốt, lừa dối em ngoại tình, lập tức em sẽ ly hôn trở về!

– Em dám?!

Chú rử từ phía sau bước tới, vẻ mặt đầy sát khí kéo tay cô dâu về phía mình. Nó không hề e sợ, vững vàng nói:

– Dám!

– Em... – Hấn nghiêng răng

– Haha, chấp nhất với kẻ say làm gì! Mau mau đưa con bé về, có gì về dạy dỗ lẫn nhau! – Key cười

Hấn hừ lạnh rồi kéo nó đi, cả đoạn đường về cả hai chẳng ai nói gì. Không biết vì sao nó cứ nhìn ngẩn ngơ, miệng ngậm chặt. Về đến nơi, hấn đỡ nó vào nhà. Đỡ nó ngồi xuống giường, định mở miệng thì đã nghe thanh âm nhẹ nhàng tựa như nước:

– Trang Hoàng Nhật, những lời em nói vừa nãy là thật lòng. Chỉ cần anh lừa dối, ngoại tình với người khác em sẽ lập tức ly hôn, tài sản cũng không cần chia đôi, em không lấy bất cứ thứ gì. Và cả đòi này cũng không nhìn mặt anh.

Hấn quay người lại, thấy khuôn mặt đã ửng hồng kia đã rom róm nước mắt. Bước tới ngồi trước mặt nó, nhẹ lau giọt nước mặn kia:

– Em cái gì cũng có, lý do gì anh phải ngoại tình?

– Sao không? Bây giờ có một cô người mẫu nhà giàu, thân hình đẹp, cái gì cũng hoàn hảo thì anh nói xem, em hơn cô ta chỗ nào? – Nó nói

– Hơn một thứ

– Là gì?

– Em có anh, còn cô ta thì không

Nói rồi hấn đặt nụ hôn lên môi nó, chiếm thế để nó xuống giường. Bị hôn đến ngộp thở, men rượu vẫn còn khiến nó không sức nào chống lại được con sói đói.

– Chúng ta còn nhiều chuyện để nói... Hoàng Nhật, anh mau buông em ra!

– Đem tân hôn, ngoài việc động phòng chẳng có gì để làm cả. Có việc gì, mai hãy nói!

Từ lúc yêu cho đến bây giờ, hấn chưa bao giờ đi quá giới hạn cả. Nó đã từng hỏi vì sao, hấn trả lời: "Lỡ sau này anh xảy ra bất trắc, không thể cưới em thì chồng em không vì em là người đàn bà cũ mà sỉ nhục em!". Chỉ một câu nói, nó đã biết hấn là người mình dựa dẫm cả cuộc đời này.

Chỉ biết tới hôm đó, hấn như con sói bị bỏ đói, vồ tới ăn sạch sẽ. Nó khóc lóc cỡ nào hấn cũng không buông tha. Chỉ nói một câu:

– Anh đợi ngày này từ lâu, không thể tha em dễ như vậy được. Với lại, Bạch Hạ Băng em nghĩ mình có thể trốn khỏi anh sao? Nằm mơ đi, chỉ cần anh biết em có ý định, lập tức đem lên giường hành hạ tới chết.

Quả nhiên hôm sau, người nào đó sức khỏe tràn trề, còn người nào đó thì nằm trên giường, chân không đi nổi.

Hấn đặc biệt nghỉ phép ở nhà, 'chăm sóc' vợ.

– Mau tránh xa ra, đừng lại gần!

Nó xoay lưng với hấn, bộ mặt ảm ức.

Được lắm Trang Hoàng Nhật, vừa cười về anh đã hành hạ tôi không thể xuống giường.

– Lại đây, anh ôm cái đùi đố nữa..

Hắn kéo nó ôm vào lòng, nhìn dọc theo cơ thể trắng đầy vết hôn, hôm qua đúng là không kiểm soát thật.

– Không được nói những lời như vậy nữa, không được rời xa anh, anh không lừa em không dối, được không?

Hắn đặt nụ hôn lên bờ vai, giọng trầm xuống.

– Được..

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Cấp 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 160: Ngoại truyện: Cuộc sống hôn nhân

Có một ngày cuối tuần, cả hai lựa chọn ở nhà nghỉ ngơi cùng nhau. Khi đang xem TV thì nó bỗng nhớ lại một chuyện đã thắc mắc từ lâu:

– Anh này?

– Ừ

– ”242” là gì?

Ngón tay luồn vào mái tóc của nó dừng lại, hắn im lặng một hồi rồi trả lời:

– Ý em là gì?

– Đừng giả bộ nữa, em biết là anh nhớ mà! Mau nói cho em nghe ”242” nghĩa là gì đi!

Nó ngồi dậy, lắc lắc tay hắn. Yun dời tầm mắt từ TV sang vợ mình:

– Em muốn biết?

Nó gật đầu

– Hôn anh một cái.

Nó cúi xuống hôn vào má hắn

– Một cái nữa

Nó hôn một cái nữa

– Một cái nữa

Được rồi, là cái cuối...

– Một...

– Anh có chịu nói không hả?

Nó hậm hực, hắn bật cười rồi kéo nó vào lòng.

– Tên em

– Tên em?

Nó tròn to mắt nhìn hắn, tên nó sao?

– Ừ, Bạch là 2, Hạ là 4, Băng là 2

-.....

– Sao, nhận ra mình ngu ngốc đến cỡ nào rồi à?

Nó im lặng, suy nghĩ một lát rồi mới nghĩ ra. Trong dòng điện thoại bàn phím, có số lần chữ trên một nút bấm! Thì ra là vậy, tại sao nó không nghĩ ra nhỉ?

– Tại sao anh không nói em nghe?

Đúng vậy, nó đã thối mắc con số này từ lâu, vậy mà hắn không chịu mở miệng, thật đáng ghét!

– Em không hỏi

-.....

Được rồi, đúng là nó không hỏi!

– Không hỏi thì không nói à? – Nó bắt bẻ

– Nói cũng chẳng được gì, dù gì em cũng thuộc về tôi rồi! Vội lại tại vì em ngốc quá, có như thế cũng không nghĩ ra!

– Anh.. Không nói chuyện với anh nữa

– Được rồi, không nói chuyện thì không nói chuyện

Hắn vừa ôm nó trong lòng vừa dỗ dành, bỗng nó cảm thấy lòng ấm áp hơn

Thì ra hắn đã tỏ tình từ lâu, là tại nó quá ngốc nên không biết. Thật ra, Trang Hoàng Nhật hắn ta cũng rất ấm áp.

2.

Bệnh tình của nó ngày càng tốt, ít phát bệnh lại, sức khỏe cũng rất tốt. Theo định kì mỗi tháng thì đi khám lại, hắn luôn chờ nó đi. Dù bận bịu đến đâu cũng nán lại vài giờ mà chờ nó đi. Có lần hắn vừa xuống sân bay đã tức tốc cùng nó đi khám.

– Anh nghỉ ngơi đi, em đi cùng Alex là được rồi!

Nó biết hắn lo lắng, nhưng nó cũng rất lo lắng cho hắn. Vừa công tác về đã cùng vợ đi khám bệnh, không lo cho bản thân gì cả.

– Không được, anh phải đi cùng. Lỡ có xảy ra chuyện gì ta có thể cùng nhau giải quyết, nếu em đi một mình chắc chắn sẽ giấu anh!

Hắn nói, ánh mắt kiên quyết.

Bỗng nó muốn khóc, khóc vì hạnh phúc.

3

Có lần hắn ham công tác việc, làm việc liên tục một tuần thì ngã bệnh nặng đến mức vô viện. Khi nghe tin hắn vào viện nó chạy vội vào.

– Trang Hoàng Nhật, tên điên này, anh không muốn sống nữa đúng không?

Nó tức giận quát, hắn im lặng nằm trên giường bệnh nhìn vợ mình.

– Nhìn cái gì, sao không cãi lại đi!

Nó vừa mắng vừa đắp chăn kín lại giúp hắn, miệng mắng nhưng lòng lại lo lắng tột cùng. Vừa nghe tin, nó đã sợ đến mức bần rần tay chân...

– Anh nói xem, lỡ như anh có chuyện gì thì phải làm sao hả?

Nó dịu giọng, mắt ngấn nước. Hắn cười cười, bảo:

– Dọa em một phen rồi, lần sau không như vậy nữa

– Còn có lần sau sao? Nếu có tự tay em đánh chết anh

Được rồi, vợ này, đây không phải là cách để nói với chồng mình đâu.

4

Có lần cả hai cãi nhau to, lần đó nó giận tới mức bỏ đi công tác, đưa số điện thoại của chồng vào danh sách đen. Làm việc vất vả, hợp đồng khó khăn mới kí được, khó khăn đến mức chỉ muốn oà khóc. Khi về đến sân bay, đã thấy hắn đứng ở đó, dường như gầy đi một chút..

Vừa nhìn thấy nó giữa sân bay chật kín người, từng bước một tiến lại trước mặt nó.

Không ai nói gì, nó nhào vào lòng hắn khóc nức nở. Bao nhiêu phiền muộn, khó khăn nó chịu đựng vừa thấy người mình yêu thương liền trút bỏ..

Sau đó nó bệnh hai ngày liền, hắn đem công việc về nhà, vừa chăm sóc nó vừa làm việc. Nó ngủ say, trong cơn mơ miệng liên tục nói, nước mắt liên tục chảy:

– Trang Hoàng Nhật, xin lỗi...là em không tốt...

Khoảng khắc ấy, tâm hắn như bị xé ra thành từng mảnh.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Cấp 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.